

Giới thiệu Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc

Tên gốc: Tướng quân luôn bị bắt nạt đến phát khóc

Chuyển ngữ: Sư Từ Cười Gà

Thể loại: Xuyên không, ngọt, sủng, nữ cái nam trang, HE

Số chương: 117

Ngày xưa thì luôn theo quan niệm trọng nam khinh nữ, nữ thì muốn làm quan lớn thì phải cái nam nhi, trong hoàng tộc cũng vậy.

Nữ chính trong câu chuyện này phải giả nam nhi để giúp đỡ gia tộc đứng dậy cho mọi người dân có cuộc sống ấm no.

Trích đoạn ngắn:

Nam chủ: Chúa công đối với ta ân trọng như núi, bất luận là muốn tìm ta hay muốn mạng ta hay muốn bất kỳ bộ phận nào của ta, ta cũng thấy chết không sờn. Nhưng thật ra trong lòng ta là thích nữ nhân.

Chúa công: Vừa khéo, ta chính là nữ nhân.

Quân địch: Mặc Kiều Sinh lại đến, đây là một Diêm La Vương giết người không chớp mắt, mọi người chạy mau đi!

Đại thần: Đại tướng quân quả thật là quốc chi lợi khí (có ích cho quốc gia), Thần quân của đại Tần, chẳng qua công cao chấn chủ, sẽ gây bất lợi cho Chúa công.

Mỗi ngày, trong cung đều thế này:

Cung nữ: Ai đó, thật không thể khoanh tay ngồi nhìn mà, Tướng quân lại bị bệ hạ trêu cho khóc rồi, thật sự quá đáng thương.

Nam chủ là Tướng quân có xuất thân từ nô lệ, lúc niên thiếu gặp cảnh đời thê thảm, cuộc sống bấp bênh, may mắn được nữ chủ cứu vớt, trở thành thuộc hạ trung khuyển.

Khi nữ chủ xuyên qua, gặp ngay lúc huynh trưởng của nguyên chủ bị độc chết, bình đến dưới thành, cả nhà đang xếp hàng treo cổ, bất đắc dĩ không thể làm gì khác đành phải nữ cái nam trang trở thành Quân chủ Tần quốc.

Nhân vật chính: Trình Thiên Diệp, Mặc Kiều Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hiện trường xếp hàng thắt cổ

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp phát hiện mình xuyên không rồi.

Nhưng hiện tại nàng không rảnh để kinh ngạc về chuyện này.

Bởi vì cô nàng đang bị một dải lụa màu trắng siết chặt, nàng cảm thấy máu sắp dồn hết lên não, đầu lưỡi không thể khống chế mà thè từ trong miệng ra, mũi hít không thông, tim vì thiếu đường mà điên cuồng đập loạn.

Thân thể nàng đang bị dải lụa trắng ba thước kia treo trên xà ngang, tục gọi là treo cổ.

Giờ khắc này dưới chân nàng, mấy nữ nhân mặc phục sức cổ đại, bao quanh nàng khóc rống nước mắt đầm đìa, nhưng không có một ai đến cứu nàng cả.

Nàng đau đớn muốn chết, liều mạng đập chân.

Thật may là chất lượng dải lụa trắng này không tốt, trong lúc nàng giãy giụa đã bị đứt toạc ra rồi.

Trình Thiên Diệp ngã lộn quay xuống đất, che cổ, liều mạng hít thở, kịch liệt ho khan.

Một phụ nhân trung niên mặc cẩm trường bào thêu hoa văn long phượng, bỗng nhào đến chỗ nàng, ôm nàng kêu gào: "Con ta, con ta."

Cổ họng Trình Thiên Diệp đau rát, nói không ra lời.

Trong lòng mắng: "Con gì mà con, nếu bà là mẹ ruột của tôi sao có thể trơ mắt nhìn tôi treo cổ chứ."

Giờ phút này trong đầu nàng thoáng qua vô số hình ảnh, cảnh tượng, thanh âm, tựa như của một con người xa lạ, cô đọng lại, rồi nhét hết vào đầu nàng, dùng tốc độ tia chớp, dồn vào một lần.

Thần kỳ chính là nàng có thể hiểu được.

Vị phụ nhân này thật sự là mẹ ruột của nàng, ôi mẹ ơi, người trước mắt này là mẹ ruột của nàng sao.

Người khác xuyên không, nàng cũng xuyên không.

Người khác xuyên thành công chúa, vừa tỉnh lại có bảy tám nha hoàn vây quanh, hầu hạ ăn ngon uống kỹ.

Nàng cũng xuyên không thành công chúa, vừa tỉnh lại cũng bảy tám nha hoàn vây quanh, hầu nàng treo cổ.

Lục lợi trí nhớ loạn như ma trong đầu, Trình Thiên Diệp biết đại khái mình đã đến một thời đại loạn chiến không ngừng, chur hầu phân tán.

Người này giống mình kiếp trước, cũng tên là Trình Thiên Diệp, phụ thân của nàng là chur hầu xưng bá một phương, Tấn Uy hầu, mình là công chúa, thân phận này vốn rất tốt.

Đáng tiếc trước đây không lâu, Tấn Uy hầu vừa mới qua đời rồi.

Hiện tại Quân chủ Tấn quốc là ca ca sinh đôi của mình, công tử Vũ, được phong Tấn Việt hầu.

Đáng tiếc là, một canh giờ trước cũng đã bị người độc chết.

Giờ phút này, có một thi thể mang gương mặt y hệt Trình Thiên Diệp đang nằm ở trước mặt nàng. Đoán chừng vẫn chưa hoàn toàn lạnh cứng.

Tấn Uy hầu có thể thiếp đông đảo, ngoài mẫu thân của huynh muội Trình Thiên Diệp là Dương cơ ra. Có một vị Lệ cơ khác cũng được sủng ái, sinh ra một con trai, gọi là công tử Chương.

Lệ cơ rất được Tấn Uy hầu yêu thích, có đạo công tử Chương và công tử Vũ kịch liệt cạnh tranh vị trí người thừa kế.

Cuối cùng bởi vì tâm tính công tử Chương vô cùng nóng nảy tàn ác, bị Tấn Uy hầu chán ghét vứt bỏ, giáng chức đến đất phong Trung Mậu sinh sống.

Tấn Việt hầu mới nhậm chức gần đây dẫn quân đi qua Trung Mậu, công tử Chương khom lưng nịnh nọt, đài yến chào đón, trên yến tiệc hiển cho huynh trưởng một đôi thiếu niên lang phong thái xinh đẹp.

Tấn Việt hầu gặp thứ mình thích là thềm, trái ôm phải ấp, nhất thời khinh suất, uống một chén mỹ tửu trên tay ngọc, lúc này độc phát mất mạng.

Mặc dù thuộc hạ tùy tùng đã đoạt lại xác chết.

Nhưng giờ phút này công tử Chương đã dẫn người bao vây hành dinh, lột sạch y phục của thị vệ hộ tống Tấn Việt hầu đến dự tiệc và một cơ thiếp, treo trên ngọn, giờ cao phía trước. Tuyên bố muốn khiến đám nữ quyến của Tấn Việt hầu phải y như thế.

Vì mất Quân chủ, lòng người tan vỡ, sa sút chống cự. Mắt thấy sắp bị công tử Chương công phá phòng tuyến.

Dương cơ bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn đành dẫn tức phụ nữ nhi cùng nhau treo cổ bên cạnh xác nhi tử, để tránh rơi vào tay Lệ phi có thù oán sâu nặng với mình, bị bà ta nhục nhã mọi bề mà chết.

Lúc Trình Thiên Diệp xuyên không, là khi vị công chúa có tính tình cương liệt này muốn treo cổ tự tử, hương tiêu ngọc vẫn.

Trình Thiên Diệp mới vừa tỉnh hồn lại, phải dùng tâm trạng chưa ổn định để tiếp thu cái thế giới này.

Bởi vì trước mặt nàng, có một nữ tử vác bụng bầu, đang đứng trên ghế, treo dài lưa, chuẩn bị đưa cổ vào bên trong.

"Đừng, đừng mà." Trình Thiên Diệp kéo quần người nọ, trong đầu lục tìm thông tin nhân vật, tìm ra người này lập tức hô: "Đại tẩu, tẩu đừng chết."

Mặc dù vị đại tẩu này không phải là chị dâu thật sự, nhưng Trình Thiên Diệp cũng không thể nhìn một phụ nữ có thai treo cổ trước mặt mình, theo bản năng ôm cổ chân của nàng ấy.

Vị đại tẩu này được gọi là Hứa cơ, là một mỹ nhân có tính tình dịu dàng. giờ phút này nàng ấy khóc đến hoa lệ đầm mưa: "Tiểu cô, nếu rơi vào trong tay công tử Chương kia, muội cũng biết là kết quả gì mà. Muội để ta đi theo phu quân đi."

Đang giằng co, cửa phòng bị đẩy ra, mang theo không khí rét lạnh, một vị nam tử trẻ tuổi nhảy vào.

Người này có gương mặt tuấn lãng, lịch sự nho nhã, mặc một thân áo giáp, cầm một trường kiếm đầy máu, bước nhanh vào.

Trình Thiên Diệp từ trí nhớ tìm được, người này là hảo hữu cùng lớn lên từ nhỏ của công tử Vũ, cũng là thuộc thần mà hắn tin cậy nhất, họ Tiểu, tên một chữ Cẩn.

Tiểu Cẩn thì lễ, sắc mặt nặng nề nói: "Chúa công tử vong, lòng quân tan rã, e là không thủ được rồi. Xin Hứa cơ đi theo ta, thân thể sẽ vì Chúa công mà gìn giữ cốt nhục này."

Hứa cơ nói: "Vậy mẫu thân và tiểu cô thì sao?"

Sắc mặt Tiểu Cẩn âm trầm, cúi đầu không nói.

‘Mẫu thân’ Trình Thiên Diệp là Dương cơ ngẩng đầu lên, kéo Hứa cơ qua, rồi đẩy lên trước, kích động nói: "Được, được, Cẩn công, Vũ nhi chỉ có huyết mạch duy nhất này. Ngươi hãy nể tình các ngươi cùng nhau lớn lên. Cẩn phải bảo vệ nàng."

Tiểu Cẩn quỳ một chân xuống đất: "Thần dù phải vào nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ."

Hắn đứng dậy, liếc mắt nhìn Trình Thiên Diệp ngồi dưới đất, rút ra một thanh đoản đao bên hông, keng một tiếng, nhét vào trước mặt Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp bị tiếng động này làm giật mình một chút.

Cửa phòng mở rộng mang theo một trận gió lạnh, còn mơ hồ có thể nghe tiếng chém giết bên ngoài.

Ngoài cửa là màn đêm đen đặc, nhưng dường như đôi lúc còn lộ ra ánh lửa hồng.

Trình Thiên Diệp cúi đầu nhìn đoản đao dính máu trước mắt, giờ khắc này mới thật sự ý thức được mình đã đi đến một thời không khác, một thời đại chiến hòa liên miên, một thời đại coi mạng người như cỏ rác.

Ngẩn ngẩn trong nháy mắt, trước mặt mình cũng chỉ còn lại hai con đường để chọn, một là dùng đao này tự sát, hoặc là chờ đám nam nhân đã man bên ngoài xông vào, lôi nàng ra hành hạ đến chết.

Hai cái nàng đều không muốn chọn.

Trình Thiên Diệp hít sâu một hơi, lúc Tiểu Cẩn sắp kéo Hứa cơ xoay người đi ra ngoài, nàng đứng dậy, dùng giọng nói khàn đặc của mình hô: "Đợi một lát, có lẽ chúng ta vẫn còn một cách khác."

...

Tấn Việt hầu vong mạng, công tử Chương chính là người thừa kế vương vị thích hợp. Mặc dù gã dùng thủ đoạn ti tiện, mưu hại tính mạng huynh trưởng. Nhưng việc đã rồi, trên dưới trong quân đã mất đi ý định chống cự.

Công tử Chương dẫn đám người, đánh giết đến hành dinh – phòng tuyến cuối cùng. Đắc ý tuyên bố: "Nộp khí giới đầu hàng đi, chuyện sau đó ta chẳng những không truy cứu, mà vẫn đảm nhiệm trọng trách này. Ai mà cứ cố chống đối, đợi sau khi ta thừa kế vương vị, tất sẽ giết chết tam tộc."

Đang nói, chỉ thấy trên đài cao lửa đỏ bùng cháy, có một người đầu đội ngọc quan, mặc áo bào rộng chậm rãi đi ra từ trong đêm tối.

Ánh lửa sáng tối chớp chòm, chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của y.

Trên cổ y quấn vải băng, vẫn ngọc thụ lâm phong như ngày nào, tư thái đẹp tuyệt trần. Không hề có dấu hiệu của việc trúng kịch độc.

Công tử Chương cả kinh: "Không, không thể nào, ta chính mắt thấy người đã chết mà!"

Vậy mà, vị huynh trưởng kia của gã, đứng trên đài cao, không nói một lời, mà chỉ lạnh lùng nhìn gã, như một u hồn từ địa ngục trở về.

Tiểu Cẩn đứng ở bên cạnh y, rút bội kiếm ra, hét lớn một tiếng: "Truy bắt nghịch tặc!"

Nhất thời tinh thần đại chấn, tiếng sát [1] vang trời, phò thiên cái địa [2].

[1]sát: giết.

[2] phò thiên cái địa: trái khắp trời che kín đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngát Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Từ nhỏ Mặc Kiều Sinh đã ghét nam nhân

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh sinh ra trong gia đình nô lệ.

Nương hấn là nô lệ, con của nô lệ đương nhiên cũng chỉ có thể là nô lệ.

Nghe nói khi mẫu thân hấn đang hoài thai hấn, lúc đi ngang qua một cây cầu, đột nhiên trong bụng có cảm giác hơi nặng, vị mẫu thân này đã có kinh nghiệm qua nhiều lần sinh đẻ, tùy tiện tìm một chỗ tránh gió bên trụ cầu, sinh hấn ra.

Vì vậy hấn mới có cái tên này, Mặc Kiều Sinh. Mặc dù nghe có vẻ rất tùy ý, nhưng trong đám nô lệ thì đã xem như là một cái tên hiếm có rồi.

Chẳng hạn như huynh đệ tỷ muội hấn đều chia ra gọi Mặc A Cầu, Mặc Thiết Đán (trúng cứng), Mặc Nhị Tam, Mặc Ngũ Lục vân vân. Muội muội Mặc Nhị Tam này được trời cho đáng vẽ vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Mặc Kiều Sinh không biết phụ thân mình là ai, hấn có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, bọn họ đều có cùng một mẫu thân.

Mẫu thân là một nữ nhân gầy gò khô héo, hoàn cảnh sống gian khổ khiến bà có vẻ vô cùng già nua.

Nhưng mà một nữ nhân như thế, mỗi đêm khuya khi trở về, cả người đều đầy vết thương và mùi hôi thối, mang về cho bọn hấn một ít bánh hoặc chút thức ăn ít ỏi kém chất lượng. Rồi sau đó trao cho mỗi đứa con một nụ hôn trán, cái hôn rất dịu dàng.

Đây là tuổi thơ xám xịt mà Mặc Kiều Sinh có, sự dịu dàng đến từ phái nữ.

Con trong nhà càng ngày càng nhiều, mẫu thân càng ngày càng già, thức ăn thiếu hụt ngày càng nghiêm trọng.

Lúc nhỏ, mỗi ngày Mặc Kiều Sinh vác bụng đói meo đi theo ca ca lớn nhất Mặc A Cầu, thu lượm xung quanh để kiếm chút gì đó mà ăn.

Giữa núi rừng thì hái rau dại, dưới sông thì bắt cá.

Chui tới chui lui trong chợ phiên đầy bùn, nhặt một số đồ mà thỉnh thoảng người khác làm mất hoặc vứt bỏ.

Có lúc hấn đói bụng đến vằng vặc đầu hoa mắt, bấy giờ bước đi không nổi, Mặc A Cầu từ trong ngực móc ra một mẫu bánh hòm qua kiểm được, bẻ ra một miếng nho nhỏ, nhét vào miệng Mặc Kiều Sinh.

Lại bẻ thêm một mẫu khác nhưng lớn hơn một chút, nhét vào miệng muội muội nhỏ hơn, Mặc Nhị Tam.

Mặc Kiều Sinh và Mặc Nhị Tam ngậm nẫu bánh này trong miệng, dùng nước bọt từ từ làm cho nó mềm đi, cổ không nuốt xuống, để cho mình cảm thấy đang được ăn. Có thể mới không thấy đói bụng đến mức hoảng sợ như vậy nữa.

Khi bọn hán sống ở Bằng Hộ Khu (gia đình sống bằng lều), có một người nô lệ tên là Hùng Tích, ông ta cường tráng, cộc cằn, cả người thô bạo.

Là một nam nhân có sức mạnh nhất trong đây, không ai dám tùy ý trêu chọc ông ta.

Ông ta là nam nhân của mẫu thân, một nam nhân trong số đó.

Cần đây lúc ông ta đến tìm mẫu thân, thường xuyên dòi ánh mắt bí ối vào Mặc Kiều Sinh và muội muội Mặc Nhị Tam.

Lúc ánh mắt như cá chết kia cứ đảo đi đảo lại quan sát mình, Mặc Kiều Sinh cảm thấy có một sự ghê tởm lạnh lẽo chạy đến tận xương cốt.

Lúc này Mặc A Cầu sẽ nhẹ nhàng không dấu vết khẽ đẩy hán và Mặc Nhị Tam ra phía sau mình, dùng thân thể vẫn còn rất gầy ốm của mình che chắn cho đệ đệ và muội muội.

Vậy mà bất kể bọn hán tránh né thế nào, số mạng cũng không bỏ qua cho những hài tử đáng thương này, ngày kinh khủng kia đã tới.

Cuối cùng Hùng Tích bắt được Mặc Nhị Tam, tiếng gào thét bén nhọn của thiếu nữ vang lên trong doanh ấy vậy mà không hề có ai phản ứng.

Hùng Tích bắt được cánh tay mảnh khảnh của Mặc Nhị Tam rồi kéo vào trong lều. Mặc Kiều Sinh đánh lên, bị ông ta một cước đá văng, lộn đến mấy vòng.

Mặc A Cầu đỡ hán dậy, cậu yên lặng nhìn lều cô, khẽ thở dài: "Đệ còn quá nhỏ, để ca ca đi cho."

Mặc Kiều Sinh ngớ ngàng nhìn ca ca vén lều cô lên, chui vào.

Sau một lúc lâu, muội muội Mặc Nhị Tam nước mắt nước mũi từ trong lều đi ra ngoài, con bé ngơ ngác đi tới, cúi đầu run rẩy níu chặt vạt áo Mặc Kiều Sinh.

Trong lều truyền ra một vài tiếng động kỳ quái, xen lẫn tiếng ca ca thống khổ la khóc.

Mặc Kiều Sinh lờ mờ biết đã xảy ra chuyện gì.

Hán mờ mịt không biết làm sao, chỉ kéo muội muội chạy cực nhanh đi tìm mẫu thân.

Vậy mà nương của bọn hán, khi nghe hán kể, chỉ lặng lẽ ngồi đó, không nhúc nhích mà cứ thất thần nhìn chăm chăm xuống đất.

Nét mặt bị cuộc sống tàn phá đến già nua của bà, chỉ có vẻ bất đắc dĩ và mất mát.

Lần đầu tiên, Mặc Kiều Sinh bắt đầu oán hận,

Oán hận mình nhỏ yếu và bất lực,

Oán hận mình xuất thân hèn mọn và dễ tiện như vậy,

Oán hận những thứ nam nhân tùy ý dùng bạo lực bắt nạt kẻ yếu đuối, những thứ nam nhân tàn nhẫn biến thái kia!

Hùng Tích dày vò đến nửa đêm mới từ trong lều ra ngoài, ông ta vừa lắc thịt toàn thân vừa mặc quần, liếc mắt nhìn Mặc Kiều Sinh đang núp trong bóng đêm bên ngoài lều chờ đợi, đắc ý ngăm ngà bỏ đi.

Ta không muốn, không muốn bị nam nhân ức hiếp như vậy, vĩnh viễn không muốn. Mặc Kiều Sinh bé nhỏ đau khổ roi lệ, thầm nghĩ.

Mấy ngày sau có một cuộc săn trong vùng, ngựa của Hùng Tích không biết vì sao bị kinh sợ, hất ông ta từ trên sườn núi xuống.

Lúc mọi người tìm được ông ta, phát hiện đầu và mặt của ông ta không biết bị ai dùng đá đập đến nát bấy, đã chết đến không thể chết hơn được nữa.

Người chết, đối với nô lệ mà nói, là một việc bình thường chẳng có gì to tát. Mọi người phân chia ngựa binh khí và y phục của ông ta, rồi sau đó không hề có ai nhắc đến chuyện này nữa.

Chủ nhân cũng chỉ đánh một dấu vào danh sách, bày tỏ tài sản của mình ít đi một phần.

Đêm hôm đó, Mặc Kiều Sinh mang vết thương đầy người, rất khuya mới về đến nhà.

Mẫu thân thấy cái thân kia bị cò tranh cắt rách tung toé, y phục nhuộm máu, không nói gì. Chỉ lặng lẽ thở dài một tiếng, sờ mặt hán, bảo hán cỡi y phục ra, ở dưới đèn khâu vá sửa lại cho hán.

Tiểu Mặc Kiều Sinh ngồi xõm bên cạnh mẫu thân, nhìn nét mặt nhu hòa trước ánh đèn của mẫu thân, từ từ bình phục khủng hoảng của lần đầu tiên giết người trong đời.

Trong lòng hán thậm chí bắt đầu mạnh nha, có thể kéo dài phần an bình này đến mãi mãi.

Vậy mà theo thời gian hán lớn lên, hán nhanh chóng bị chủ nhân thứ nhất của mình mua đi.

Vị chủ nhân này họ Ngô, tên là Học Lễ, mặt trắng râu dài, là một vị phu tử dạy học, mở học quán, nhận vài học sinh tiểu học, dạy chữ, đọc sách, làm văn.

Ngày thường, Ngô Học Lễ ra vẻ rất lịch sự, thậm chí rất ít đánh chửi đầy tớ.

Đầy tớ nhà ông ta, có y phục để mặc, rất ít bị đối.

Đối với Mặc Kiều Sinh, đây xem như là một loại đãi ngộ mà từ nhỏ hán chưa từng được thể nghiệm.

Hán vô cùng quý trọng phần cuộc sống thế này.

Mỗi lần chủ nhân căn dặn chuyện gì, dù rất nhỏ hán cũng dùng thái độ vô cùng nghiêm túc cẩn thận hoàn thành, không dám lơ là và lười biếng dù chỉ là một chút.

Có lúc chủ nhân cho học sinh học bài, hán ở một bên hầu hạ, cố vênh tai, dụng tâm nhớ mỗi lời mỗi chữ, mỗi một câu nói của chủ nhân, đều ghi tạc trong lòng.

Đợi đến đêm khuya vắng người, sau một ngày bận rộn, hắn cầm nhánh cây nhỏ lên, viết viết vẽ vẽ trên cát, luyện tập chữ viết ban ngày nghe được nhìn thấy một chút xiu.

Dần dần, Ngô Học Lễ phát hiện tiểu nô lệ này không giống người khác. Hắn chịu khó, hiểu học, tiếp thu rất mau.

Quan trọng nhất là, giao chuyện cho hắn, bất luận lớn nhỏ, tất cả đều được hoàn thành rất gọn gàng ngăn nắp, không hề có sai sót.

Ngô Học Lễ điều động hắn đến bên cạnh đề sai sử, từ từ cho hắn xử lý thư phòng của mình, thỉnh thoảng có hứng, sẽ dạy hắn vài chữ.

Dù sao, có thể có một đay tớ biết chữ làm thư đồng, đó là biểu tượng của một gia đình giàu có, dẫn ra ngoài kết bạn cũng rất có mặt mũi.

Đoạn thời gian đó, Mặc Kiều Sinh đối với vị chủ nhân này, tràn đầy sùng bái và cảm kích như phụ mẫu.

Hắn được phép nghỉ đêm trong thư phòng để tùy thời hầu hạ chủ nhân.

Vì vậy hắn có cơ hội, có thể hàng đêm lật xem những bộ sách tuyệt vời kia.

Những bộ sách này, khiến hắn hiểu rõ sự hạn hẹp của mình, hiểu rõ bầu trời bên ngoài, vẫn tồn tại một thế giới mênh mông vô tận.

Hắn như đói học tập, hấp dẫn hắn nhất chính là những kiến thức về thao lược chiến tranh. Mặc dù có rất nhiều chỗ tối nghĩa khó hiểu, lấy tuổi của hắn rất khó đọc mà hiểu được, nhưng hắn luôn nghiền ngẫm nhiều lần, ghi nhớ trong lòng.

Hắn không dám hỏi chủ nhân, nhưng một khi chủ nhân giảng bài cho những học sinh kia thì sẽ nhắc tới tí tẹo, hắn nhẫn nại không nổi mà rất hưng phấn, như nắng hạn gặp mưa rào.

Khi còn tấm bé hắn không hiểu, vì hắn quá liều mạng để thể hiện bản thân, nên ngoài thu hút sự chú ý của chủ nhân ra, còn hấp dẫn vô số người – cũng có cuộc sống hèn mọn như hắn, ghen tỵ.

Một ngày nọ, Mặc Kiều Sinh bị một người quen lừa ra khỏi thư phòng. Đợi lúc quay về, nghiền mực Đoan Khê kim ngân viên tím trân quý mà chủ nhân nhất yêu thích nhất, đã vinh quang rớt xuống sân nhà, toàn bộ vỡ toang.

Ngô Học Lễ giận tím mặt, bất luận Mặc Kiều Sinh bỏ lỏm ngổm dưới đất giải thích thế nào, Ngô Học Lễ cũng không tin.

Bọn đầy tớ đứng hầu xung quanh lạnh lùng nhìn hắn quỳ dưới đất, hắn kinh hoàng, không ai bước ra nói giúp hoặc chứng minh cho hắn dù chỉ một câu.

Ngô Học Lễ cời quần hắn, trước mặt mọi người đánh cho hắn một trận. Sau đó, bán hắn vào Sở Hoài quán bán thiù ti tiện nhất để làm nô.

May mắn là ngũ quan Mặc Kiều Sinh quá lập thể, xương rộng quá mức, không phải thiếu niên âm nhu [1] xinh đẹp tuyệt trần mà đám quý nhân dâm loạn đương thời thích nhất. Cho nên khi hắn mãnh liệt chống cự, cũng không lập tức bị đưa đi tiếp khách, mà bị sai đi thiếp thân hầu hạ một vị tiểu quan [2] đang nổi.

[1] âm nhu: ý nói nữ tính.

[2] tiểu quan: chỉ kỹ nam, trai bao.

Vị tiểu quan này tên là Lục Tụ, là một vị thiếu niên có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, làn da tựa như tuyết gấm.

Y chỉ thích mặc một thân trường bào màu xanh đậm, tô son điểm phấn ngã nghiêng xiêu vẹo lên người khách nhân, nũng nịu ân cần với đám quý nhân.

Vậy mà khách vừa đi, y thường xuyên trở nên vô cùng nóng nảy, lập tức nhìn về phía Mặc Kiều Sinh vừa đánh vừa mắng.

Chi cần không để hắn đi hầu hạ những thứ khách ghê tởm biến thái kia, dù bị đánh bị mắng, Mặc Kiều Sinh vẫn có thể chịu được.

Nhưng loại cuộc sống này không duy trì được mấy ngày.

Lần này, một gã khách mặc y phục đắt tiền thoả mãn rồi đi, nhưng hồi lâu mà Lục Tụ không đi ra cùng.

Mặc Kiều Sinh bung nước vào, nhìn thấy một cảnh tượng mà cả đời này hắn sẽ không bao giờ quên được.

Trên làn da tuyết trắng của Lục Tụ này trải rộng các loại vết thương kinh khủng, đã sớm mất đi dấu hiệu của sự sống.

Trường bào màu xanh đậm mà y thích nhất đã rách nát, bị máu tươi thấm đẫm, dần làm mất đi sắc thái ban đầu.

Trên sân nhà, có một thoi vàng lẳng lẳng nằm đó, chính là giá tiền cho sinh mạng của vị thiếu niên nọ.

Chủ nhân của Sở Hoài quán, vui mừng nhặt hoàng kim lên, vung tay một cái, ra lệnh cho Mặc Kiều Sinh lau dọn gian phòng sạch sẽ.

Mặc Kiều Sinh vừa nôn mửa, vừa nằm bò xuống đất, lau đi vết máu mà có tẩy cũng mãi mãi không thể sạch nổi này.

Sở Hoài quán nuôi một đám tay chân dâm dả chuyên nghiệp, bọn họ phụ trách xử lý bất kỳ sự kiện nào cần giải quyết bằng bạo lực bên trong quán.

Dẫn đầu là Đồng Tam Dao, gần đây gã phát hiện, vốn nghĩ tên nô lệ này sớm muộn gì cũng sẽ làm tiểu quan, vậy mà cứ luôn quần lấy gã.

Trên người vị thiếu niên nô lệ này có sự tàn nhẫn, chẳng những ngoan độc với người khác, mà với bản thân còn ngoan độc hơn.

Đồng Tam Dao thích thẳng oát con có ý chí tàn nhẫn thế này, nên nhận hắn.

Dĩ nhiên, Đồng Tam Dao không phải là kẻ đại thiện nhân có lòng từ bi, trong hoàn cảnh mà sinh tồn rất khó khăn này, ai có thể có dư thừa thiện tâm phần cho một tên ranh con có thân phận nô lệ chứ.

Gã chỉ như trui luyện một món binh khí vậy thôi, mãi giữa Mặc Kiều Sinh.

Thiếu niên gầy gò cả xương này, như một dĩa lang cắn chặt hàm răng, trưởng thành từ trong những bài huấn luyện kỷ dị đáng sợ, rồi dần dần trở thành một cây đao sắc bén.

Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trục tới Sở Hoài quán tiêu khiển, trong lúc vô tình gặp được Mặc Kiều Sinh. Vì vậy hắn ta móc ra hai thỏi bạc thu lấy lưỡi dao sắc bén này vào trong quần, trở thành một vũ sĩ dưới trướng hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đối với nô lệ, còn sống, chính là sự ban thưởng lớn nhất

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trước khi Trình Thiên Diệp xuyên không cũng có một anh trai sinh đôi, tình cảm của hai anh em rất tốt, mỗi ngày đều quậy nhau đến lớn.

Khi còn bé Trình Thiên Diệp thích nhất mấy trò hóa trang, vì thế cô ăn mặc giống hệt anh trai, bắt chước ngôn hành cử chỉ của anh trai, giả làm anh trai đi ra ngoài.

Vì vậy cô cố ý giữ lại kiểu tóc giống như anh trai Trình Thiên Lạc.

Mỗi khi người khác xem cô là Trình Thiên Lạc, đám bạn chơi cùng cô, nhìn thấy một người giống Trình Thiên Lạc như đúc đi đến, từng người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đến rớt cả cằm thì Trình Thiên Diệp sẽ ôm bụng cười nắc nẻ.

Thế nên, xuyên không đến, để cô nữ giả nam trang, nguy trang thành huynh trưởng sinh đôi bị độc chết, thể thân trở thành Tấn Việt công, Trình Thiên Diệp cảm thấy cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Nhưng cô đã xem thường một chỗ, thời đại cô xuyên qua, là một thời đại tràn đầy chiến hóa và chém giết.

Trước khi Trình Thiên Diệp xuyên không, tộc du mục Khuyển Nhung nơi Tây Bắc này công phá thủ đô, giết chết Thiên tử trên danh nghĩa, ký binh cường hãn của bộ lạc một đường giết vào trong, cho đến Biện Châu.

Vì vậy thiên hạ đại loạn, quần hùng khởi nghĩa, phò trợ Hoàng thất, nêu cao khẩu hiệu diệt trừ Thát lỗ, thật ra mọi người muốn mượn cơ hội chiến loạn này, củng cố thế lực của mình cho lớn mạnh.

Thứ sử Lương Châu Lý Văn Quảng tuyên bố hịch văn chinh phạt Khuyển Nhung, các chư hầu đều tranh nhau hô ứng, dẫn dắt quan văn võ tướng đến họp quân.

Tấn Việt hầu vừa lên thay vị trí của phụ thân, chính là lúc hăng hái, thấy thời cơ tốt bậc này, cũng dẫn binh mã thuộc cấp, hào hứng chạy tới hội minh [1], muốn chứng tỏ tài hoa của mình trước mặt chư hầu thiên hạ.

[1] hội minh: thời xưa chư hầu gặp nhau để kết thành đồng minh.

Ai ngờ còn chưa đi ra đại môn nhà mình, xuất sư chưa thành công, đã chết trên tay chính thân đệ đệ của mình.

Trình Thiên Diệp là muội muội sinh đôi lớn lên tương tự y, đối mặt với hiểm nguy, nữ giả nam trang, thể thân vào vị trí của Tấn Việt hầu Trình Thiên Vũ.

An ủi lòng quân hoang mang, bắt công tử Chương đang khởi binh làm phản, bảo vệ tính mạng mình và đảm nữ quyến từ trong kinh hiểm.

Vốn Trình Thiên Diệp và Dương cơ muốn dọn dẹp nhanh một chút, trở về hang ổ của mình xong rồi nói tiếp.

Vậy mà, hảo hữu lúc sinh thời của Tấn Việt hầu, Tiểu Cẩn đã thâm góp lời:

Chúa công tân nhậm, căn cơ chưa ổn, mặc dù dụng mạo giữa công chúa và Chúa công khá giống, nhưng trong lúc vội vàng, cử chỉ lời nói khó tránh khỏi có chút khác biệt, nếu giờ phút này hồi kinh, thân thích đông đảo, sợ sẽ nhìn ra đầu mối, chuyện sẽ bị lộ.

Thứ hai, Chúa công kế vị khi còn trẻ, nếu giờ phút này quay trở về, thất tín với đông đảo chư hầu, chỉ e bị người trong thiên hạ nhạo báng, dẫn đến quần hùng vọng tưởng Chúa của đại Tấn ta yếu đuối, có thể lấn át.

Không bằng tạm thời không trở về kinh, tiếp tục đi đến hội minh.

Trình Thiên Diệp nghe Tiểu Cẩn nói, không thể làm gì, chỉ đành phải đưa đại tẩu Dương cơ đang mang thai trở về, mình lại đuổi vịt ra trận [2], mơ mơ hồ hồ ngồi lên vị trí Chúa công này, dẫn trùng trùng điệp điệp nhân mã, tham dự trận chiến chinh phạt Khuyển Nhung.

[2] đuổi vịt ra trận (Nguyên văn ‘赶鸭子上阵’): phát âm là ‘gǎn yā zi shàng jiǎ’, phép ẩn dụ buộc phải làm những điều không thể đạt được.

Giờ phút này, Trình Thiên Diệp cùng đông đảo chư hầu, đứng trên đài cao, nhìn chiến trường cổ xưa trước mắt - chân thật và đầy máu.

Cảnh chiến tranh, Trình Thiên Diệp đã xem qua rất nhiều trên màn ảnh, khí thế hoành tráng, lửa đạn liên miên, rộng lớn mạnh mẽ.

Mà giờ khắc này, khi thật sự đứng ở đây, hứng lấy bão cát mang theo mùi máu tươi, nàng mới biết đây là một chiến trường chân thật, bất kỳ tác phẩm điện ảnh và truyền hình nào cũng không thể biểu đạt hết được.

Sinh mệnh của vô số tướng sĩ và nô lệ, tựa như kiến hôi không đáng tiền chất đầy phía trước chiến tuyến.

Nàng trở mắt nhìn một binh lính tuổi còn trẻ, trong quá trình xung phong trật chân té ngã, vó ngựa của đồng đội phía sau, không thắng kịp đã đạp qua bụng anh ta.

Con người đang còn sống sờ sờ đó đã rất thống khổ giờ tay gào thét.

Vậy mà cỗ máy chiến tranh to lớn, không nhìn thấy cơ thể hèn mọn thống khổ kia.

Từng đợt rồi từng đợt liệt mã (ngựa chiến), không chút lưu tình giẫm đạp lên người anh ta. Người kia giờ cao cánh tay, nhưng rất nhanh đã bị bụi mù bao phủ không còn thấy nữa.

Một gã dùng sĩ vọt tới dưới thành tường, mới vừa giờ bình khí lên, đã bị đá lớn lăn đập trúng ngã xuống đất, trên mặt đất trong nháy mắt kéo ra một vết huyết dịch và óc tạo ra một hỗn hợp màu đỏ nhầy nhụa, thân thể bị đè dưới đá tảng càng liều mạng co quắp.

...

Trình Thiên Diệp quay đầu ỏi.

Nàng được một trợ tá vỗ nhẹ phía sau lưng, dịu giọng an ủi: "Chúa công không sao chứ?"

Người này họ Trương tên Phức.

Mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng là trợ tá đệ nhất, thủ hạ của cha nàng Tấn Uy hầu.

Mặt gã như trắng tròn, mày như điểm son, vẻ mặt ân cần nhìn Trình Thiên Diệp.

Nhưng Trình Thiên Diệp biết, giờ phút này trong lòng gã đối với mình tràn đầy khinh bỉ.

Ở trong mắt nàng, quanh thân Trương Phức tản ra một ánh sáng tím xinh đẹp thông suốt, chẳng qua trong ánh sáng này dâng lên một màu xanh mét đậm đặc.

Màu xanh mét đại biểu cho sự thất vọng và khinh bỉ mãnh liệt.

Trình Thiên Diệp nhìn Trương Phức gần ngay trước mắt này, vẻ mặt âm áp như gió xuân. Thật sự không thể nhìn không ra nội tâm của gã đã có sự bất mãn mãnh liệt với mình như vậy.

Đúng vậy, sau khi xuyên không, trong đầu Trình Thiên Diệp xuất hiện một giao diện hệ thống.

Chỉ cần nàng tập trung sự chú ý, trước mắt nàng sẽ xuất hiện một màn ảnh yên ắng, xuyên qua màn ảnh này nàng có thể thấy được màu sắc ánh sáng trên người của kẻ khác.

Mỗi người đều có màu sắc không giống nhau, có người vẫn đục, có vài người trong suốt, đa số lại vô cùng âm đậm, một số rất ít có ánh sáng vô cùng chói mắt và sáng ngời.

Vì như vị Trương Phức trước mắt này, có một loại ánh sáng tím xinh đẹp như thủy tinh, nhưng màu tím này thường xuyên sẽ vì tâm trạng đột ngột gì đó của gã mà trộn lẫn một màu sắc khác.

Trên gương mặt của gã, hầu như luôn duy trì thái độ ôn hòa lịch sự, nếu không có giao diện hệ thống này, Trình Thiên Diệp đoán có lẽ nàng mãi mãi sẽ không biết nội tâm của gã cay nghiệt hay thay đổi như vậy.

Mà Tiểu Cẩn, người duy nhất biết thân phận nam tử của Trình Thiên Diệp, trên người của hắn có một loại ánh sáng màu vàng đất tươi tắn và âm áp, mỗi khi hắn nhìn Trình Thiên Diệp thì phần tia sáng này sẽ hòa lẫn với màu vàng kim nhân nhật, đó là biểu hiện cho sắc thái trung thành, hắn dòi một ít sự trung thành đối với công tử Vũ sang cho Trình Thiên Diệp.

Võ tướng tùy thân Hạ Lan Trình có ánh sáng thanh thoát màu xanh biếc. Mà một vị tiểu tướng trẻ tuổi khác, Du Đôn, gần đây được Trình Thiên Diệp đề bạt, mang theo một ánh sáng tươi màu da cam

Giờ phút này hai vị võ tướng ngưng mắt nhìn chiến trường, ánh sáng quanh thân bốc lên, kèm theo một màu đỏ ngầu, hiển nhiên là đều có chiến ý bành trướng.

Trình Thiên Diệp xuyên không tới, chẳng hiểu gì cả, luống cuống khắp nơi.

Nếu chỉ có một hệ thống như vậy, vậy cũng chỉ đành dựa vào cái nhìn thấy trước tiên, thu người có màu sắc xinh đẹp đến bên cạnh mình, mặc dù nàng không rõ lắm những sắc thái này có hàm nghĩa gì.

Nhưng nàng phát hiện người có sắc thái tinh khiết, sáng ngời rất ít, có thể được xem là vô cùng hiếm có.

Như lúc này, ở trên đài, trừ bốn người bên cạnh mình ra, Trình Thiên Diệp chỉ thấy Thượng tướng Phụng Túc Diên sau lưng Lý Văn Quảng, thân nhuộm một ngọn lửa đỏ đỏ thắm, đại tướng quân Công Tôn Liên bên cạnh Bắc Cung hầu, thân mang màu xanh không tước chói lọi.

Ánh sáng quanh hai vị đại tướng này đều kèm theo một vòng viền vàng kiên định, hiện lên vẻ trung thành tuyệt đối với Chúa công của mình.

Mà đa phần, bất kể bề ngoài trông khí vũ hiên ngang hoặc đáng vẻ đường đường bậc nào, ánh sáng trên người cũng rất tối thậm chí đục không chịu nổi.

Ngồi ở bên cạnh nàng là Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trực, khuôn mặt tử đàn, mặt chữ quốc, lông mày đảo ngược hình chữ bát, trông rất uy nghi.

Nhưng Trần Thiên Diệp nhìn thấy rõ màu sắc ánh sáng trên người gã vô cùng đục ngầu, nếu đến gần nói chuyện, sẽ trộn lẫn màu sắc ghê tởm không rõ khiến Trình Thiên Diệp lại muốn ỏi, nàng vội vàng đóng cửa hệ thống của mình lại.

"Tấn Việt công tuổi còn trẻ, lần đầu tiên ra chiến trường, có chút không thích ứng nhỉ?" Hoa Vũ Trực cười híp mắt nói.

"Đúng rồi, là thế." Trình Thiên Diệp đối phó nói.

"Nghe nói trong Tấn, công tử Vũ là nhà sĩ phong lưu số một số hai, thiếu niên lang tùy thân bên người vô cùng xinh đẹp tuyệt trần. Dưới trường lão phu cũng thu vài loan sủng tuấn tú, chớ bắt được Biện Châu thành này, ta mời chư công đến trường tụ họp, tiêu khiển làm vui, thả lỏng một chút. Ha ha."

"..."

Trình Thiên Diệp quan sát chiến trường trước mắt, thì thở khắp nơi, máu tươi giàn giụa.

Bây giờ không thể hiểu nổi hạng người gì, mới có thể nhìn hình ảnh như vậy, trong não lại suy nghĩ về chuyện bí ối nửa người dưới này.

Công thành chiến đã đến giai đoạn gay cấn, tướng sĩ Minh quân không ngừng leo lên tường thành, lại bị địch quân đánh rơi xuống như mưa.

Thi thể dưới chân tường thành, không, tàn thân thể gãy chân lìa tay, không ngừng chất đống. Máu đỏ thấm đẫm khắp thổ nhưỡng.

Trống trận bi tráng, kích động nhiệt huyết trong lòng mỗi người, ngay cả vị khách nơi dị giới như Trình Thiên Diệp, cũng không nhịn được siết chặt quả đấm.

Nhanh một chút, xông lên, công phá tường thành, kết thúc tất cả.

Nàng thấy một chiến sĩ mặc hắc giáp, thân thủ nhanh nhẹn tránh thoát đông đảo đá lán, mũi tên, nhanh chóng leo lên đầu tường.

Cố gắng lên! Trái tim Trình Thiên Diệp không khỏi đập mạnh vì hấn, hi vọng hấn có thể đừng thất thủ rơi xuống.

Cuối cùng tướng sĩ đó vừa sai bước lên đầu thành.

Đồng thời, một thanh trường mâu (gáo) của địch đâm vào vai hấn.

Vậy mà hấn không hề sợ hãi, nghênh địch tiến lên, gươm tay vung đao chém địch nhân rút xuống tường thành.

Ngay sau đó hấn rút trường mâu trên vai ra, ghim vào một địch nhân khác.

Có hấn mở ra lỗ hổng này, binh lính phía sau hấn lần lượt theo sát đi lên đầu tường.

Thế giằng co hồi lâu rồi cuộc nghiêng về phía Minh quân.

Trên đài vang lên tiếng hoan hô.

"Tốt, tốt, làm rất khá!" Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trục cười ha ha, hỏi trợ tá bên cạnh gã: "Đây hình như là người của ta, mày [3] có biết là ai không?"

[3] Nguyên văn là ‘汝’ (nhữ): có nghĩa là anh hoặc mày.

Trợ tá của gã trả lời: "Tiểu nhân thấy, hình như là tên nô lệ tên Mặc Kiều Sinh, còn do Chúa công tự mình mua về, bởi vì tác chiến dừng mãi, trước đây không lâu đã đề cập với Bách phu trưởng [4]. Chúa công anh minh, biết nhìn nhân tài!"

[4] Bách phu trưởng (còn gọi là Bách nhân đội hay Bách binh đoàn): là một cấp bậc đồng thời là chức vụ sĩ quan trung cấp ngạch chỉ huy trong Quân đội Đế chế La Mã cổ đại, xuất hiện sau cuộc Cải cách Quân sự của Marius năm 107 TCN. Bách phu trưởng tương đương đại đội trưởng trong quân đội thời hiện đại.

"Ha ha, tốt, hạ được Biện Châu, ta sẽ tự mình thưởng cho hấn!"

Cuộc chiến công thành kéo dài mấy ngày, rồi cuộc lấy thắng lợi của Minh quân chấm dứt.

Đối với tướng sĩ bình thường, bọn họ có thể sẽ hân hoan mong đợi tấn chức và ban thưởng.

Nhưng đối với bọn nô lệ dưới đáy xã hội mà nói, còn sống, chính là sự ban thưởng tốt nhất.

Hoặc là chủ nhân vì vui mừng, hôm nay có thể cho bữa ăn tối cộng thêm hai ba món mặn, nhiều thêm vài miếng bánh, vậy đã là sự may mắn bất ngờ rồi.

Mặc Kiều Sinh che vết thương từng bước một trở về nơi đóng quân, hai bên con đường bùn lầy trong doanh nô lệ trần ngập âm ỉ và hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 4: Không chỉ có nữ nhân, ngay cả nam nhân trẻ tuổi yếu đuối cũng không may mắn thoát được

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Nam nhân lẫn lộn đề trở về từ trên con đường tử vong, càng thêm thô bạo và điên cuồng hơn so với bình thường.

Giờ khắc này, ở nơi đóng quân, chỗ nô lệ đang tụ tập, tùy ý có thể thấy được nữ nhân thét chói tai, bị vài gã đàn ông kéo vào góc âm u.

Đôi khi không chỉ có nữ nhân, ngay cả nam nhân trẻ tuổi yếu đuối cũng không may mắn thoát khỏi.

Nô lệ, từ trên chiến trường tìm được đường sống trong chỗ chết dùng cách thức này, để giải quyết trống trải sau khi chém giết qua đi, phát tiết nỗi khiếp đảm mà tử vong còn lưu lại.

Hôm nay Mặc Kiều Sinh đã không còn là hài tử nhu nhược dễ bị ức hiếp nữa, hấn mài luyện ra được võ lực trong huấn luyện địa ngục kia, khiến cả doanh khu không ai dám tùy tiện trêu chọc hấn.

Đồng thời theo số tuổi tăng trưởng, dung mạo của hấn càng nảy nở, ngũ quan càng lạnh lùng, vóc người thon dài, tay dài eo thô, một thân cơ bắp, làn da nhò sa trường ma luyện ra đầy vết thương và thô ráp.

Trừ phần hông hơi nhỏ ra, giờ phút này hấn không có đáng về thiếu niên có thể khơi gợi dục vọng cho bất kỳ nam nhân khác.

Hấn cảm thấy mình đã thoát khỏi số mệnh bị nam nhân ức hiếp rồi.

Nhưng hấn vẫn vô cùng ghê tởm và ghét bỏ loại hành vi này, hấn tăng nhanh bước chân, chỉ muốn nhanh chóng trở về nơi nghỉ ngơi, ngủ ngon một giấc, khôi phục thể lực đã gần như cạn kiệt của hấn.

"Sinh, đây là phần của ngài." Một nữ nô phụ trách phân phát thức ăn cúi đầu quỳ trước mặt hấn.

Môi nàng dày, xương gò má cao, ánh mắt thật nhỏ, không mấy xinh đẹp.

Nhưng nàng trẻ tuổi, vừa trẻ tuổi vừa là nữ nhân, ở đây cũng đã rất hiếm thấy.

Nàng được sai đến đưa thức ăn cho Mặc Kiều Sinh trong doanh Bách phu trưởng [1], đồng thời cũng tặng chính bản thân nàng, nếu như các Bách phu trưởng có cần.

[1] Bách phu trưởng (còn gọi là Bách nhân đội hay Bách binh đoàn): là một cấp bậc đồng thời là chức vụ sĩ quan trung cấp ngạch chỉ huy trong Quân đội Đế chế La Mã cổ đại, xuất hiện sau cuộc Cải cách Quân sự của Marius năm 107 TCN. Bách phu trưởng tương đương đại đội trưởng trong quân đội thời hiện đại.

Mặc Kiều Sinh nhìn nàng, nữ nhân kia cúi đầu, gương mặt mang theo chút đỏ bừng, có một phần thẹn thùng và ôn nhu của thiếu nữ.

Hắn nhận lấy bánh trong tay nữ nô.

Bánh màu vàng nâu, trông tốt hơn rất nhiều so với thức ăn bình thường cứng ngắt đen như mực của đám nô lệ.

Đây là thứ nô lệ cỡ Bách phu trưởng trở lên mới có thể hưởng thụ, trong lương thực xen lẫn một ít kiều mạch và rau.

Nữ nô đó không dám ngẩng đầu, tim của nàng ta đang nhảy thình thịch.

Mặc Kiều Sinh không phải là người tuân thủ nhất trong số Bách phu trưởng, trong đám Bách phu trưởng, A Phượng mới là người mà đông đảo nữ nô thầm khát vọng nhất.

Tuy vậy, vì phụ trách đưa thức ăn nên nàng biết, Kiều Sinh, mới là người ôn hòa nhất.

Mặc dù A Phượng tuân thủ, nhưng A Phượng quá tàn bạo. Không lúc nào là không lạnh lùng, chỗ nào nơi đâu cũng đều sẽ phát cáu. Chỉ cần hơi dựa gần hắn ta, sẽ khiến người ta sợ đến toàn thân phát run.

Nhưng hình như Kiều Sinh không có nữ nhân, thật hy vọng mình có thể trở thành nữ nhân đầu tiên của hắn, nữ nô nghĩ vậy.

Tay nàng hơi nặng, trước mặt nhiều thêm một nửa miếng bánh mì nâu, là Mặc Kiều Sinh đặt vào tay nàng.

Nhưng chuyện nàng thật sự mong đợi thì không hề xảy ra.

Vị Bách phu trưởng trẻ tuổi kia loạng choạng cầm thức ăn còn dư lại rời đi, thậm chí không quay đầu lại nhìn nàng một lần.

Đề lại nàng cầm nửa miếng bánh mì, mắt nhắm đứng đó.

Mặc Kiều Sinh về đến ‘lãnh địa’ thuộc về mình, nơi này được ngăn cách bởi một dãy phiến gỗ, cản trúc mộc mạc, không gian nhỏ bốn bề thoáng gió. Mỗi phòng chỉ có một tấm ván gỗ, một đồng rom rạ, cùng một tấm chăn rách nát.

Nhưng cuối cùng vẫn khá riêng tư, không gian thuộc về cá nhân.

Đây là mấy phen hắn chảy máu liều mạng trên chiến trường, mới lấy được ‘vinh hạnh đặc biệt’ này. Đề hắn có thể không cần phải như súc sinh nữa, người lán người, chen chúc với đám nô lệ giành chỗ ngủ.

Mặc Kiều Sinh ngả lên ‘giường’ của mình, sau đó xé miếng bánh mì, ngậm vào miệng, để nước bọt từ từ làm mềm nó.

Miệng vết thương trên người hắn còn đang chảy máu, khiến hắn cảm thấy thể lực không ngừng bị cuốn mất.

Quá đau, quá mệt mỏi, ngủ một lúc đã. Hai mắt hắn nhắm nghiền.

Vừa mới thiêu thiêu một chút, chợt cảm thấy có người kêu hắn dậy.

"Kiều Sinh, Kiều Sinh."

Mặc Kiều Sinh khó khăn mở mắt, nhìn thấy A Vân ở cách vách đang gọi hắn.

"Kiều Sinh, chủ nhân triệu kiến chúng ta, nói muốn ban thưởng cho chúng ta trong lễ chúc mừng." A Vân vui vẻ nói với hắn.

Trong số Bách phu trưởng, A Vân là người trẻ tuổi nhất, thậm chí cậu ta còn có vẻ non nớt, tính tình hơi hoạt bát nhanh nhẩu.

Hiếm thấy là, lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn thế này, vậy mà cậu ta vẫn là một người rất hay cười.

Nhưng một khi ra chiến trường, trong nháy mắt cậu ta biến thành một dã thú vô cùng hung mãnh, tiếng hô xung phong vừa vang lên, cậu ta lập tức liều mạng xông về phía trước.

Trên mu bàn tay phải của cậu ta có một vết sẹo rất dữ tợn, cậu ta đã dựa vào vết sẹo này mà làm nên chiến công, trở thành Bách phu trưởng trẻ tuổi nhất.

Mặc Kiều Sinh bò dậy, lặng lẽ cùng đi theo ra nơi đóng quân.

Hắn không hề muốn đi tham gia cái yến hội này, nhưng hắn không có quyền cự tuyệt.

Đi xa phía trước chính là A Phượng. Gương mặt của Phượng trong đám nam nhân xem như là khá xinh đẹp, đuôi mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng. Thế nhưng, đối với nô lệ mà nói, bất luận nam hay nữ, xinh đẹp không có nghĩa là chuyện tốt.

Vừa xinh đẹp vừa có thể sống sót, còn làm đến Bách phu trưởng, chỉ có thể nói rõ ở sau lưng không biết hắn ta đã bỏ ra nhiều hơn người khác bao nhiêu.

Hắn ta và Mặc Kiều Sinh đều trầm mặt, lặng lẽ đi.

"Không biết chủ nhân sẽ ban thưởng gì đây? A Giáp, người nói xem có thể là thịt không đây? Đã lâu rồi ta chưa được ăn thịt." A Vân vừa ảo tưởng vừa liếm môi.

"Ta cũng muốn ăn thịt, năm mơ cũng muốn." A Giáp cao lớn thô kệch, cường tráng như con gấu, đang nuốt nước miếng.

"Đừng có nằm mơ, trước mặt chủ nhân coi chừng da các của các người đây, nếu không cẩn thận thịt chưa được ăn, ngược lại mất mạng." Lão Thường râu tóc hoa râm lạnh lùng chặn lời bọn họ.

Nhóm năm người này là những nô lệ lập công lớn nhất, có lẽ bọn họ hưng phấn, hoặc thấp thòm, hoặc nặng trĩu đi theo người hầu của chủ nhân, tới doanh địa của Uy Bắc hầu.

Người hầu dẫn bọn họ tới một thủy phòng, mỗi người được phát một bàn chải và một cái gáo lớn.

"Tắm rửa bản thân sạch sẽ, thay y phục mới, trên yến tiệc có rất nhiều quý nhân, đừng để chủ nhân mất mặt." Người hầu dùng giọng nói chói tai, chỉ vào một xấp y phục giống nhau bên cạnh.

Mặc Kiều Sinh ngồi xổm xuống đất, múc một gáo nước lạnh, xối ào từ trên xuống dưới. Phía dưới chảy ra dòng nước hồng vẫn đục mang theo mùi tanh, nước lạnh như băng kích thích thân kinh đang buồn ngủ của hắn, trong lòng hắn hơi nặng nề, dường như cảm thấy sắp gặp phải chuyện gì không tốt.

Đối với đám nô lệ bọn họ, bất luận công lao lớn đến đâu đi nữa, cũng không thể đánh đồng với những Tướng quân thật sự kia. Nếu may mắn, bọn họ có thể được một miếng thịt chín, một món khô giòn hoặc vũ khí, do chủ nhân từ bi ban thưởng.

Nhưng nếu không may, một cử chỉ không đúng, cũng có thể chọc giận Chúa công, hoặc trêu chọc một quý nhân, đó chính là họa sát thân.

Hơn nữa, vị Chúa công này của bọn họ, Uy Bắc hầu...

Mặc Kiều Sinh xối cả thùng nước lên đầu mình, hắn không muốn hồi tưởng lại lần đầu nhìn thấy Uy Bắc hầu ở Sở Hoài quán, thấy hành vi bi ối biến thái của vị Chúa công kia.

Có lẽ ta sai lầm rồi, không nên liều mạng như thế.

Thế nhưng khi lúc bỏ tới tường thành, không liều mạng, tương đương với bỏ mạng, cũng có nghĩa các huynh đệ sau lưng mình đều sẽ chết.

A Phụng bên cạnh cũng như hắn, sắc mặt ngưng trọng, cắn răng lặng lẽ không lên tiếng xả nước lên người. Đang lúc hai người vô ý trao đổi ánh mắt, đều thấy trong mắt đối phương là bất an và sợ hãi.

Tắm rửa sạch xong, xác định thân thể không hề có mùi lạ nữa, bọn họ mặc y phục màu đen viền đỏ, áo ngắn tay, vạt áo dài đến đầu gối. Để thể hiện sự chỉnh tề trong quân đội, nên bọn họ được lệnh phải mặc áo giáp da bó sát vào người này.

A Vân vuốt y phục bằng bông trên người, thầm tắc khen: "Y phục này thật vừa mềm mại vừa thoải mái, ta lớn đầu như vậy mới được một lần ăn mặc xinh đẹp thế này."

A Phụng đi ngang qua bên cạnh cậu ta, hừ lạnh: "Ngu xuẩn!"

...

Uy Bắc hầu tổ chức lễ chúc mừng, Trình Thiên Diệp có chút hứng thú xem biểu diễn ca múa cổ đại mà đối với nàng khá là mới lạ, thưởng thức các món ngon mỹ vị trên yến tiệc.

Hầu bên người nàng chính là hai vị thiếu niên lang môi hồng răng trắng, một tên Lữ Dao, một tên Tiêu Tú.

Bọn họ là thiếp thân theo công tử Vũ, vô cùng thân mật với công tử Vũ, quan hệ không thể nói rõ, bất luận đi đến đâu, công tử Vũ cũng dẫn theo hai người bọn họ.

Cho nên Trình Thiên Diệp cũng đành phải dẫn theo.

Bọn họ ân cần vây quanh Trình Thiên Diệp, ánh mắt ngập nước nhìn về phía Trình Thiên Diệp, đều tràn đầy ngưỡng mộ và nhu tình.

Trong mắt Trình Thiên Diệp, lúc Tiêu Tú nhìn mình, thật sự tản ra ái mộ hòa cùng màu đỏ hồng.

Mà bao phủ Lữ Dao, rõ ràng là một tầng màu xanh xám.

Vì vậy Trình Thiên Diệp hiểu, Tiêu Tú thật lòng làm cơ cho ca ca, còn Lữ Dao do bị cưỡng ép mới bắt đầu đi giả vờ nương thân.

Bất luận là thật lòng hay giả ý, ta cũng không cần. Ta chỉ mong lúc nào mới có thể thuận lý thành chương đuổi hai vị đại gia này đi. Trình Thiên Diệp lệ rơi đầy mặt trầm nghĩ.

Trong bữa tiệc, không ít thị nữ và người hầu trẻ tuổi xinh đẹp đi qua đi lại, bưng thức ăn rót rượu cho các quý nhân. Nếu khách tham yến nhìn trúng ai, sẽ ngoắc lại hầu hạ, nhiều khi sau yến còn có thể ở mang người về trường của mình.

Uy Bắc hầu - Hoa Vũ Trực, Hán trung Thái thú - Hán Toàn Lâm và Văn Nam vương - Viên Dịch Chi, ba người đều trái ôm phải ấp hai gã loan sủng xinh đẹp tuyệt trần, ngưi tầm ngưi, mãi tầm mãi kết thành một khối, tán gẫu hăng say.

Bọn họ nghĩ Trình Thiên Diệp cũng là đồng loại, thỉnh thoảng còn chia sẻ một ít chuyện hoàng đạo [2] với Trình Thiên Diệp, khiến Trình Thiên Diệp phải buồn bực đối phó.

[2] hoàng đạo: ý nói chuyện người lớn (XXOO) á.

Đang lúc này, ngoài cửa có một hàng năm người mặc hắc giáp võ sĩ tiến vào, bọn họ khom người bò quỳ, hai tay đặt ở phía trước, đỡ trán dập đầu, đây là quy lễ của nô lệ.

Hoa Vũ Trực cười nói với mọi người: "Đây là những nô lệ dưới trướng bị nhân [3], đã lập được chiến công lần này, gần nhất là dũng sĩ đầu tiên đi lên tường thành, tên là Mặc ... À đúng rồi, Mặc Kiều Sinh."

[3] bị nhân: khi người nói tự xưng mình với người khác, tiếng tự xưng khiêm nhường.

Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu lên, dập đầu một cái.

Trình Thiên Diệp ngồi trong bữa tiệc nhìn nam tử có thân phận hèn mọn này, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, ở trong mắt nàng người này như một viên lam bảo thạch nguyên chất sáng long lanh, mang theo một sự tinh khiết như đại dương mệnh mỏng xanh thẳm, là người có màu sắc thu hút mà trước đây nàng chưa từng gặp.

Người khôi xướng Minh quân, Thứ sử Lương Châu - Lý Văn Quảng đứng dậy, bưng ly rượu trên bàn lên nói: "Mặc dù thân là nô lệ, nhưng đã lập được một đại chiến công cho Minh quân ta, ta đích thân mời người một chén."

Rượu ra, mọi người đều khen Lý Văn Quảng chiêu hiền đãi sĩ, ào ạt noi theo ban thưởng rượu cho mấy vị nô lệ đã lập công.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thống khổ như trong tưởng tượng hồi lâu vẫn chưa xuất hiện

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Nhìn ly rượu lớn đầy tràn trước mắt, sắc mặt Mặc Kiều Sinh trắng không còn chút máu, hần chiến đấu hăng hái một ngày một đêm, chưa kịp uống một giọt nước, chỉ vừa miễn cưỡng cắn hai miếng bánh nếp.

Lúc này trong bụng quá đói, vừa mất máu nhiều, thật sự không thích hợp uống rượu.

Hắn sợ là mình nhất thời uống rượu say nói hớ, làm chủ nhân mất mặt, dẫn tới tai họa.

Nhưng hắn cũng không có đường cự tuyệt.

Hắn cung kính tiến lên, tiếp rượu của Lý Văn Quảng, quỳ một chân xuống uống.

Tiếp đó nhận rượu thưởng của chủ nhân Hoa Vũ Trục, dập đầu uống cạn.

Sau đó là Hán Trung Thái thú - Hàn Toàn lâm, Văn Nam vương - Viên Dịch Chi...

Trình Thiên Diệp ngồi vị trí phía trên, nhìn vị nô lệ trẻ tuổi đang uống rượu kia, quanh người hắn tỏa ra màu xanh thâm xinh đẹp, dần dần trở nên trầm trọng, trong lúc đó một màu đỏ nồng đậm không ngừng bay lên quanh quần, có vẻ thống khổ bị đè nén.

Cánh tay trái hắn tiếp nhận ly rượu hơi mất tự nhiên, mang theo sự run rẩy nhẹ nhẹ, vai trái dưới bị giáp màu đen, thấm ra một lớp nước.

Không, đây hắn là vết máu.

Trình Thiên Diệp nhớ đến lúc trên tường thành bà vai hắn bị trường mâu đâm phải.

Mặc Kiều Sinh uống đến chỗ Văn Nam vương - Viên Dịch Chi ban thưởng rượu.

Quả nhiên đã cảm thấy đầu choáng mắt hoa, trong bụng quay cuồng.

Lại thấy một vị hầu tước trẻ tuổi, đang ngoác hắn.

Mặc Kiều Sinh biết mình không thể uống nữa.

Nhưng hắn không dám chậm trễ, bước chân như nhũn ra đi đến bàn trước, quỳ rạp xuống hành lễ, tiếp nhận kim bôi mà Tần Việt hầu trẻ tuổi đưa tới.

Rượu vào trong miệng, Mặc Kiều Sinh đột nhiên ngậy ngán cả người, trong ly rượu không phải là rượu, mà là một chén sữa trắng thơm ngát.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy vị công tử thiếu niên Tần Việt hầu kia đang lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với hắn.

Mặc Kiều Sinh cúi đầu xuống, yên tĩnh chậm rãi uống hết chén sữa bò ấm áp này. Hắn cảm thấy dạ dày hơi đau đớn của mình, được một dòng nước ấm nhẹ nhàng xoa dịu một phen, chậm rãi bình phục một ít.

Hắn dập đầu nhiều hơn một cái, trong lòng mang theo cảm kích, yên lặng lui về vị trí của mình.

Sau khi A Phụng nhận rượu ban từ Văn Nam vương - Viên Dịch Chi, đã bị giữ lại bàn bên cạnh.

Trái ngược với vẻ lạnh như băng của ngày thường, A Phụng nở nụ cười tỏa nắng, dịu dàng ngoan ngoãn quỳ hầu bên cạnh Viên Dịch Chi.

Viên Dịch Chi neoh con mắt như bong bóng cá lại, duỗi cái tay tái nhợt mập mập ra nâng cằm A Phụng: "Chư công không hiểu đâu, có đôi khi mỹ nhân đáng yêu xinh đẹp mềm mại, đều kém với con ngựa hoang chạy băng băng trên chiến trường thế này, lão phu cảm thấy chinh phục con ngựa hoang như vậy, mới là lạc thú tuyệt diệu nhất của anh kiệt chúng ta."

A Phụng không hề chống cự, vẻ mặt tươi cười cúi đầu.

Mọi người cười ha ha.

Lý Văn Quảng hơi không vui, nhưng vì không đáng quan tâm, nên không nhiều lời.

Hán Trung Thái thú - Hàn Toàn Lâm tăng bốc nói: "Viên công thật cao kiến, đệ không theo kịp rồi."

Uy Bác hầu - Hoa Vũ Trục vẫy tay, ý bảo A Văn đến bên cạnh mình.

Về mặt A Văn bối rối, chân tay luống cuống quỳ bên cạnh chủ nhân.

Trong lòng Hoa Vũ Trục không vui, hung hăng nhéo lên đuôi cậu ta, A Văn sợ tới mức mặt trắng như tờ giấy.

Mặc Kiều Sinh quỳ tại vị trí của mình, tận lực cúi đầu xuống, hần chăm chú siết chặt hai tay, biết có một ánh mắt hèn mọn bí ối đang đánh giá mình.

Hần Trung Thái thú - Hàn Toàn Lâm ngồi trong tiệc rượu, tay vuốt chòm râu, như đang ước định hàng hóa, có chút hăng hái đánh giá người đang quỳ gối trong góc tối cạnh cửa.

Đừng gọi ta. Đừng gọi tên ta.

Hần không khỏi nhớ tới khi còn nhỏ, tình cảnh thân thể rứt bên ngoài lều chờ ca ca đi ra, trong trường như một con quái vật tối tăm và tan hoang, truyền ra tiếng khóc thống khổ của ca ca, dường như vĩnh viễn chẳng có điểm dừng.

Những năm qua ta liều mạng dốc sức, chính là vì tránh để rơi vào hoàn cảnh như vậy, chẳng lẽ vẫn trốn không thoát! Tránh không khỏi!

Hần thống khổ nghĩ.

Lúc này hắn nghe thấy được một giọng nói kêu tên hắn: "Mặc Kiều Sinh, đến đây."

Hắn luống cuống ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt trẻ tuổi ôn hòa trước mặt, đang khẽ mỉm cười gật đầu với hắn.

Là Tần Việt công, người mới vừa đưa cho hắn một chén sữa bò.

Mặc Kiều Sinh đến bên cạnh Trình Thiên Diệp, hần phủ phục trên đất, dán chặt trán của mình lên mu bàn tay. Cảm thấy trong nội tâm mình chợt thả lỏng thở dài một hơi.

Chẳng lẽ bởi vì vị quý nhân này hòa nhã hơn, người đã có thể vui vẻ tiếp nhận sỉ nhục như vậy sao? Mặc Kiều Sinh thầm phi nhỏ bản thân.

Hắn nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên trước trán.

Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu, hắn thấy trên mặt thâm trước mắt mình, đã đặt một cái khay màu đen.

Nhưng vị Tần Việt hầu kia, không hề nhìn về phía hắn, chỉ cười dịu dàng xem biểu diễn ca múa trước mắt, ngoài miệng tùy ý xã giao với Hàn Toàn Lâm đối diện.

Dường như không hề để ý đến gã nô lệ bên cạnh này.

Nhưng bàn tay tròn bóng xinh đẹp nọ, lại tùy ý bung một cái bát sứ xanh trên bàn lên, ra vẻ lơ đãng thuận tay bày lên cái khay trước mặt hắn.

Trong bát sứ tinh xảo này đựng canh gà nhân sâm nóng hôi hổi, tỏa ra một hương vị vô cùng hấp dẫn.

Quý nhân có ý gì?

Mặc Kiều Sinh không dám nghĩ lung tung, cũng không dám lộn xộn.

Nhưng thân thể của hắn càng thành thực nói ra dục vọng của mình hơn sơ với não của hắn, bụng phát ra tiếng ục ục.

"Ca múa cơ của Uy Bắc hầu thật sự được dạy bảo rất tốt."

"Đúng lắm, đúng lắm."

Vị Tần Việt hầu này nghiêng người trò chuyện với người cùng bàn, tay trái của y vươn ra từ trong ống tay áo rộng, khẽ gõ vào cái khay trước mắt Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh kinh ngạc quỳ thẳng thân thể, nâng cái chén này lên, cẩn thận tỉ mỉ uống vào miệng.

Hắn cảm thấy chưa bao giờ uống được mỹ vị nào như thế.

Canh gà này mang theo mùi thịt rất đậm, nhẹ nhàng lướt qua cổ họng mình, hắn gần như không nhận được muốn thở dài một tiếng.

Đặc biệt trong canh mang theo một mùi thuốc Đông y mà hắn chưa từng nếm thử.

Trong nháy mắt được lực mạnh mẽ thấm vào tứ chi bách hại, khôi phục thể lực đã cạn kiệt của hắn.

Mặc Kiều Sinh uống một hơi hết chén canh này, hắn sững sờ đặt cái chén không vào lại khay, có chút bối rối, còn chưa kịp nghĩ nên dùng hành vi gì để thể hiện sự cảm tạ.

Một đĩa sứ thanh hoa đầy điểm tâm đã được đặt trước mặt hắn.

Tay cầm đĩa tay buông ra, y mỉm cười giơ tay lên trước mắt hắn, ý bảo hắn tiếp tục ăn.

Vì vậy trong trạng thái hoảng hốt, Mặc Kiều Sinh ăn một phần rồi một phần mỹ thực mà hắn chưa bao giờ được tiếp xúc.

Tiệc rượu sắp kết thúc, rất nhiều người đã uống đến ngà ngà say, những quý tộc có địa vị cao quý đó, lại bắt đầu giờ trò hèn mọn bí ối động tay động chân với người hầu bên cạnh.

Tình cảnh dần dần dơ bẩn.

Viên Dịch Chi ôm eo A Phụng, cười ha ha đi ra ngoài.

Uy Bắc hầu có vẻ vô cùng hứng sắc mặt A Văn quý bên cạnh gã đã hoàn toàn âm đạm, toàn thân lạnh run.

"Người đi theo ta xuống." Trình Thiên Diệp đứng dậy.

Mặc Kiều Sinh dùng một chút, chậm rãi đứng lên, trầm mặc đi sau lưng nàng.

Đến trường Trình Thiên Diệp, tùy thị Lữ Dao và Tiêu Tú coi bỏ bị giáp của Mặc Kiều Sinh, tra xét toàn thân hắn từ trên xuống dưới một lần.

Nhưng không coi bỏ y của hắn, đây là một trong những niềm vui thú để lại cho Chúa công hưởng thụ.

Bọn họ cột chéo hai tay Mặc Kiều Sinh ra sau lưng, dùng gân trâu cột chặt. Sau đó đẩy hắn lên giường, rồi song song rời khỏi trường.

Mặc Kiều Sinh biết rõ điều này là để phòng ngừa ám sát và để phòng lúc hắn không thức thời mà phản kháng, là thủ đoạn thường quy dùng để bảo vệ sự an toàn cho quý nhân. Hắn yên lặng cam chịu, không chống cự.

Trình Thiên Diệp bung một cái khay sắt vào trường, đã nhìn thấy nô lệ kia đang cúi thấp đầu, ngồi trên giường.

Hai tay hắn bị ra trời quặt ra sau lưng, sắc mặt đỏ dần, không có biểu cảm gì.

Nhưng Trình Thiên Diệp biết rõ giờ phút này trong lòng hắn đang nổi lên cuồng phong mưa rào, màu xanh thắm vốn yên lặng này, như biển rộng trong cơn bão, xoáy lên sóng to gió lớn, trên mặt biển dâng lên từng tảng khí trầm lắng màu xám đen, thể hiện chủ nhân của linh hồn này đang chìm trong tâm trạng bi ai và thống khổ cam chịu số phận.

Trình Thiên Diệp gần như không đành lòng xem tiếp, nâng đống cửa hệ thống, trấn an hắn, nói: "Đừng sợ, ta sẽ không làm gì ngươi."

Trình Thiên Diệp biết rõ câu này không có sức thuyết phục, bởi vì chính mình cũng không định cởi bỏ dây thừng đang trói hắn.

Tuy nhiên vì yêu thích màu sắc xinh đẹp mà hắn mang theo, do đó có đôi chút thương cảm với hắn.

Nhưng ở trước mặt một nam tử xa lạ có võ nghệ cao cường như vậy, an toàn của mình vẫn là trên hết.

Nàng đặt khay sắt ở đầu giường, lệnh cho Mặc Kiều Sinh nằm xuống giường.

Mặc Kiều Sinh thấy trên mâm bày kéo, nhíp và một ít bình lọ ngồn ngang, trái tim chìm đến đáy cốc.

Những năm ở Sở Hoài quán, hắn biết rõ có vài quý nhân, trên mặt trông có vẻ lịch sự tuấn tú, nhưng không ai không háo sắc.

Lục Tụ, đã tiếp đãi một vị khách như vậy, cuối cùng chết ngay trên giường.

Việc đã đến nước này, càng phản kháng, càng thương tổn.

Hắn nhắm mắt lại, cắn chặt hàm dưới, nằm xuống, từ từ chuyển hai chân thon dài lên chiếc giường rộng lớn mềm mại đó.

Chiếc kéo lạnh buốt với vào cổ áo hắn, cắt bỏ y phục của hắn, hắn nhìn không được run rẩy, hầu kết chợt khẽ động.

Có lẽ đời ta đến đây là hết, hắn bi thương nghĩ.

Trình Thiên Diệp cắt bỏ y phục trước ngực Mặc Kiều Sinh, cẩn thận vạch lớp vải bị máu tươi thấm ướt.

Quả nhiên trông thấy trên bờ vai rần rần, có một lỗ máu kinh khủng dữ tợn, máu tươi vẫn đang thấm ra bên ngoài.

Máu nhiễm đỏ khắp đầu vai.

Trên yến tiệc, lúc Mặc Kiều Sinh cúi người dập đầu bên cạnh mình, Trình Thiên Diệp đã thấy rõ dưới cổ hắn lộ ra một mảng đỏ tươi.

Nhưng hắn là nô lệ của người khác, mình không thể quá mức quan tâm khiến người ta chú ý.

Vốn Trình Thiên Diệp muốn cho hắn chút ít thức ăn, rồi mặc kệ.

Nhưng tiệc rượu gần kết thúc, thấy màu xanh thắm làm rung động lòng người gần ngay trước mắt này, chỉ vì một chút đồ ăn, mà đã đào dạt thêm màu lục sắc thể hiện lòng cảm kích tràn đầy.

Trình Thiên Diệp vẫn cảm thấy không đành lòng, tìm cơ đưa hắn về trường.

Ít nhất nên băng bó cho hắn một chút, nàng tự nói với mình.

Mặc Kiều Sinh nhắm chặt hai mắt lại, nhưng sự thống khổ trong tương tượng của hắn qua hồi lâu vẫn chưa xuất hiện, ngược lại là một cái khăn ẩm áp, chườm lên bờ vai hắn.

Hắn kinh ngạc mở mắt ra, trông thấy vị Tân Việt hầu kia, đang tự tay vắt một cái khăn trắng noãn trong nước ấm, dự định xử lý vết máu trên người hắn.

Có lẽ vị đại nhân này trời sinh thích sạch sẽ, không thích người đầy máu đen như ta vậy. Muốn đích thân rửa sạch rồi mới bắt đầu. Hắn tự giải thích với mình như thế.

Hắn nhìn vị Hầu gia kia, dùng cái nhíp kẹp một miếng băng gạc ngâm rượu mạnh lên, hòa nhã nói với hắn: "Sẽ rất đau, ngươi cố chịu một chút."

Rượu có nồng độ cồn cao gây ra cho miệng vết thương một cảm giác đau đớn.

Cái đau này có là gì, trong lòng Mặc Kiều Sinh thầm nghĩ, là một gã chiến sĩ thường xuyên bị thương, hắn biết rõ, sau khi trọng thương, nếu có cơ hội dùng rượu mạnh rửa miệng vết thương, xác suất sống sót sẽ cao hơn nhiều.

Nhưng quan trọng là, nô lệ không có tư cách hưởng thụ loại trị liệu xa xỉ này.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chỉ qua một đêm, A Vân thích cười ấy đã không còn nữa

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Vị Hầu gia kia lại dùng cái nhíp móc vào một cây kim nhỏ như lưỡi câu, trên kim có móc một sợi chỉ nhỏ.

Trong miệng an ủi: "Nhịn một chút, hơi đau, miệng vết thương của ngươi quá lớn, khâu lại sẽ khá hơn."

Y còn nói sẽ hơi đau.

Khâu lại? Khâu lại là có ý gì?

Mặc Kiều Sinh cảm thấy đối với bản thân mà nói, đây là nỗi đau hoàn toàn không đáng kể.

Nhưng điều hắn hoảng sợ chính là, vị quý nhân trước mắt này, như đang may y phục vậy, dùng kim châm khâu từng mũi lên miệng vết thương của hắn.

Tuy không quá thuần thực, nhưng ánh mắt của y vô cùng chăm chú.

Vừa may vừa nói: "Cái này chỉ là tạm thời, ba ngày sau, ngươi phải tự cắt bỏ đầu chỉ, rút chỉ ra, biết không?"

Hình thức trông có vẻ rất khủng bố, nhưng hiệu quả thật sự rất tốt. Mặc Kiều Sinh thấy miệng vết thương nơi bả vai mình vốn rất khó khép lại, cuối cùng đã được cầm chặt không chảy máu nữa.

Tấn Việt hầu mờ một bình sứ ra, cẩn thận vẩy một lớp bột màu vàng lên miệng vết thương của hắn, rồi dán một miếng băng gạc khô ráo trắng noãn lên.

Cuối cùng, Mặc Kiều Sinh phản ứng kịp, đây là đang chữa thương cho mình. Hắn theo bản năng muốn giơ tay lên, giãy dụa một chút, mới nhớ tới tay của mình bị trói, không thể động đậy.

"Đừng động. Còn chưa cố định." Một giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Người nọ cúi người bên tai mình, đang quấn từng vòng băng gạc ở đầu vai mình. Lúc y nói chuyện hơi thờ quét qua khuôn mặt hắn.

Trong lòng Mặc Kiều Sinh lướt qua một cảm xúc khó hiểu, như bị mèo cào, vừa xốt vừa đau, nhưng lại không nắm bắt được.

Vị Hầu gia này, có bỏ qua cho ta không?

Hắn âm thầm mong đợi.

Nhưng rồi lập tức cảnh tỉnh chính mình, đừng quá hy vọng xa vời.

Có thể gặp được một quý nhân có tâm địa thiện lương, không tra tấn ta, còn giúp ta xử lý miệng vết thương, rồi... rồi làm chuyện đó với ta, đã là ta rất may mắn rồi.

Trình Thiên Diệp cắt bỏ y phục còn lại của Mặc Kiều Sinh, lúc thân thể mảnh mai kia bày ra trước mặt mình, lòng nàng thật sự nhói lên.

Trên cơ thể trẻ tuổi, trải rộng rất nhiều vết thương lớn nhỏ cũ mới, bụng có một vết đao còn nghiêm trọng hơn trên vai, chỉ dùng một miếng vải không sạch sẽ buộc chặt.

Rõ ràng hắn chỉ mới là thiếu niên, mà khớp xương đã hơi biến dạng vì huấn luyện quá độ rồi.

Thật là một thời đại tàn khốc, một kẻ đáng thương.

Trình Thiên Diệp thờ dài, cố gắng khiến cho động tác của mình dịu dàng một ít.

Mặc Kiều Sinh nhìn gương mặt dưới đèn, vị vương hầu địa vị tôn quý kia, vừa đích thân khâu miệng vết thương cho hắn, còn vừa thờ dài thương cảm.

Ánh mắt của y rất chăm chú, ngọn đèn chiếu lên mặt y tỏa ra một vầng sáng rất nhỏ.

Kim nhọn xuyên qua da, rõ ràng là một khung cảnh rất quý dị.

Nhưng Mặc Kiều Sinh lại cảm thấy thần kinh căng thẳng trong nội tâm chậm rãi được buông lỏng.

Vừa thả lỏng, thân thể mệt mỏi cực độ đã bị cơn buồn ngủ xâm chiếm, mí mắt một ngày một đêm không nghỉ ngơi chợp nặng dần.

Không cưỡng được mà muốn nhắm mắt lại.

Hắn muốn tỉnh ngủ, bắt buộc cưỡng ép bản thân phải mở mắt.

Không, không, ta không thể ngủ.

Nếu ngủ, sẽ giao thân xác giao vào tay người xa lạ. Hắn không dám tưởng tượng khi tỉnh lại sẽ phải đối mặt với tình cảnh thế nào.

Hơn nữa, người đã quên thân phận của ngươi, quên ngươi bị mang về để làm gì rồi sao?

Vị Hầu gia này dịu dàng băng bó vết thương cho ngươi như thế, đợi lát nữa sẽ sử dụng ngươi, ngươi lại ngủ, chẳng lẽ sẽ không chọc giận y sao?

Mặc Kiều Sinh nghe thấy một giọng nói ấm áp vang lên.

"Ngủ đi, muốn ngủ thì ngủ một lát đi, ngươi mệt rồi, cứ yên tâm mà ngủ."

Y nói ta cứ ngủ,

Y đồng ý,

Vậy thì ngủ một lát,

Chỉ một lát thôi.

Hắn không khổng chế nổi bản thân mà chìm vào giấc ngủ sâu.

...

Trình Thiên Diệp xử lý xong các miếng vết thương.

Nàng lau mồ hôi, trong lòng thầm nghĩ, hay là gọi quân y đến khám một tí.

Miếng vết thương ở bụng vì nàng không thuần thực và hơi căng thẳng, nên đường khâu xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đáng tiếc lúc này còn chưa có kỹ thuật khâu, ta không thuần thực, chắc chắn sẽ làm hắn rất đau.

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu, không ngờ thấy người nô lệ trẻ tuổi nọ đã sớm chìm vào giấc ngủ say.

Hắn hơi căng chặt đôi môi không còn huyết sắc, đang ngủ say.

Không có thuốc tê mà có thể ngủ trong cơn đau khi trực tiếp khâu lại, có thể thấy được hắn vô cùng mệt.

Thôi, không đánh thức hắn nữa, cứ để hắn ngủ một giấc thật ngon đi.

Có thể người khác sẽ nghĩ rằng ta đã, khụ, sung hạnh một tên nô lệ.

Dù sao thanh danh của vị ‘huyênh tráng’ này đã như thế rồi, ta vậy có vẻ sẽ thật hơn một chút.

Trình Thiên Diệp kéo đệm chăn, nhẹ nhàng đắp lên thân thể trần trụi kia. Còn mình nằm trên ghế có chịu cả đêm.

Mặc Kiều Sinh bừng tỉnh từ trong giấc ngủ say thì sắc trời đã sáng tỏ.

Hắn nghiêng người lặn xuống giường, nhìn giường lớn hoa mỹ phía sau, trong lòng kinh hãi.

Nghi hoặc sờ lên ổ chăn mà mình vừa mới bò ra, chỗ đó vừa mềm mại vừa khô ráo, còn kèm theo hơi nóng của mình.

Ta, ta đã ngủ suốt cả đêm ư?

Hắn cúi đầu xem xét thân thể mình, sợi dây trói trên tay đã được cởi bỏ.

Y phục trên người cũng không còn nữa rồi, ống quần bị cắt bỏ, chỉ chừa một đoạn ngắn ngắn có thể miễn cưỡng che đậy.

Tất cả miếng vết thương lớn nhỏ trên người, đều được quấn băng gạc sạch sẽ, lộ ra một mùi thuốc nhàn nhạt.

Mặc Kiều Sinh kiểm tra bản thân hai lần, xác thực thân thể mình không bị làm gì, cũng không có bất kỳ dấu vết thương tổn nào.

Hắn lo sợ không yên nhắc màn trướng lên.

Lều trướng lớn này được ngăn cách thành hai gian bởi một tấm rèm vải.

Giờ phút này, vị quý nhân đêm qua đang ngồi ở gian ngoài.

Y nghiêng người tựa vào cạnh bàn, một tay cầm sách, một tay bưng lấy một chén trà thơm nóng hổi, nhẹ nhàng nhấp.

Ánh nắng chói lọi, chỉ thấy một bóng ảnh mơ hồ.

Một vị đại nhân hòa nhã như thế, dù cho, y có làm chuyện gì quá phận với ngươi, ngươi cũng không nên nghịch ý y.

Mặc Kiều Sinh vuốt ve băng vải tuyết trắng trên bờ vai, nhiều lần tự dặn lòng.

Loại chuyện đó thật ra cũng không có gì, sẽ không đau quá lâu, so với bị chém hai đao còn dễ chịu hơn. Nghĩ thoáng một chút, không phải ai nấy cũng đều như vậy sao.

Lần đầu tiên, có thể gặp được một vị có tâm địa thiện lương như vậy, xem như ngươi đã rất may mắn rồi.

Mặc Kiều Sinh ép buộc bản thân làm tốt công tác chuẩn bị hiến thân, đi đến bên cạnh Trình Thiên Diệp, quỳ gối bên chân nàng.

Hắn nâng vạt áo bào của Trình Thiên Diệp lên, nhớ đến cách làm của tiểu quan trong Sở Hoài quán, hôn góc áo của khách nhân, bày ra sự khẩn cầu xin quý nhân rủ lòng yêu thương mình.

Nhưng mà hắn phát hiện cổ của mình cứng ngắt, không thể khom xuống nổi.

Tay đang nắm góc áo của hắn khẽ run rẩy, dùng sức quá độ, thế nên đã kéo nhấn to vài tình mỹ đó.

"Ngươi đang làm gì vậy?" Một giọng nói hòa nhã vang lên trên đầu hắn.

"Ta..." Hắn ngẩng đầu, đôi môi run rẩy, nói không ra những lời đáng xấu hổ, mà ở Sở Hoài quán những tiểu quan kia thường nói.

Ta không muốn,

Rất xin lỗi,

Ta thật sự không muốn.

Ngài có thể bỏ qua ta không?

Cầu xin ngài, xin hãy thả ta đi.

Trong lòng hần liễu mạng gào thét.

Một chén cháo đường táo đỏ và quế được nhét vào tay hần.

"Uống đi. Uống xong rồi trở về đi." Cứ như nghe thấy được nội tâm đang gào thét của hần vậy, giọng nói kia vang lên.

Mặc Kiều Sinh mờ mịt húp xong cháo, hoàn toàn không biết cháo này vào miệng rồi có vị gì.

Hần ngơ ngẩn bước ra khỏi lều,

Ánh mặt trời chói chang hắt vào, mới tỉnh hồn lại.

Hần vuốt y phục mới trên người và bình thuốc trị thương trong ngực mà Tấn Việt hầu vừa ban tặng, quả thật hoài nghi mình còn đang nằm mộng.

Mặc Kiều Sinh liếm môi, nếm thấy, vị ngọt?

Cả khoang miệng hần đều đầy ắp hương vị ngọt ngào này.

Đây là đường sao? Đường trong truyền thuyết.

Ta không nằm mơ, hần tự nói với mình, nằm mơ thì sao có thể mơ được một chuyện tươi đẹp ngọt ngào như thế chứ.

Mặc Kiều Sinh trở lại doanh địa, trên đường trở về căn vách nho nhỏ của mình, hần trông thấy cửa phòng của A Phụng không khép kín, trong phòng trên sân nhà có một người y phục xốc xếch nằm đó.

Mặc Kiều Sinh đi vào, ôm lấy người từ dưới đất, đặt lên giường.

Hần nhìn thân hình vô cùng thể thảm nọ, thờ dài, lấy chai thuốc trong ngực ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, mở nắp bình, vẩy bột phấn màu vàng nhạt trong bình, cẩn thận, lên mấy vết thương nghiêm trọng nhất trên người A Phụng.

"Thuốc ở đâu ra?" A Phụng quay mặt lại, một bên mắt phụng xinh đẹp kia bị sưng lên, khóe miệng tét ra, máu ứ đọng một mảng lớn.

Mặc Kiều Sinh yên lặng, nói: "Tấn Việt hầu ban cho."

A Phụng đánh giá hần từ trên xuống dưới, quay đầu đi, xoay lưng hừ một tiếng: "Vận khí tốt vậy. A Vân ngu xuẩn đâu?"

"Còn chưa thấy cậu ta trở về."

"Đồ ngu xuẩn kia. Không biết có còn tìm được không đây."

A Phụng không nói thêm gì nữa.

Mặc Kiều Sinh xử lý sơ miệng vết thương cho hần ta, rồi đi ra ngoài.

Không biết tình trạng A Vân thế nào, Mặc Kiều Sinh hiểu rõ, tính cách A Vân so với mình còn cương trực hơn, càng khó thể tự khống chế được tâm trạng hơn.

Hần hơi lo lắng bước vội, muốn mau về chỗ của mình, nhìn xem huynh đệ trẻ tuổi cách vách luôn kề vai chiến đấu có cần mình trợ giúp hay không.

Lúc này, có hai nô lệ mang cáng đi tới từ lối nhỏ bên kia, trên băng ca là một tấm vải rách bao trùm lấy thi thể, vải rách dơ bẩn, lộ ra hai chân thi thể dính đầy vết máu.

Tình trạng như vậy, là chuyện thường thấy ở doanh nô lệ, Mặc Kiều Sinh chết lặng kéo lê người đi qua.

Trên băng ca đột nhiên có một cánh tay rũ xuống, trên mu bàn tay tái nhợt có một vết sẹo ngoằn ngoèo dữ tợn.

Mặc Kiều Sinh chợt dừng lại, đồng tử hần co rút, siết chặt quả đấm.

Cánh tay đó trắng bệch không còn sự sống, lướt qua cơ thể đang lao đao của hần.

A Vân.

Là A Vân.

Vừa mới qua một đêm, A Vân thích cười ấy đã không còn nữa.

Hôm qua, lúc năm người bọn họ đi ngang qua đây, tiếng cười nói của A Vân dường như vẫn còn vang lên trong lối đi vắng vẻ này:

"Không biết chủ nhân sẽ ban thưởng gì đây? Có thể là thịt không, đã lâu rồi ta chưa được ăn thịt."

Thói đời bất công như thế đấy, một tính mạng trẻ trung biết nỗ lực thế kia, chỉ vì chút hi nộ của đám quý nhân cao cao tại thượng đó, mà tùy tiện chôn vùi như vậy.

Mặc Kiều Sinh đau khổ nhắm mắt lại, hần siết chặt bình sứ nhỏ trong tay, dường như muốn từ thân bình lạnh buốt này hấp thu một tia ấm áp, dùng để bổ khuyết chỗ trống bị thương không lỗ trong lòng hần.

Chương 7: Người có muốn làm nô lệ của ta không?

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thành Biện Châu trải qua một ngày đêm quét dọn chiến trường, cửa thành mở rộng ra tứ phía, nghênh đón quân Liên minh.

Cả ngày nay, chiến kỳ chur sắc che khuất bầu trời, các chur hầu điểm lại toàn bộ nhân mã, trùng trùng điệp điệp tiến vào chủ Biện Châu.

Mặc Kiều Sinh dẫn tiểu đội của mình, yên lặng núp như bóng ma chờ đợi dưới tường thành.

Nô lệ tạo thành một đội, phần đông nhân số, không thể vào thành, sau khi cung tiễn Chúa công vào thành, sẽ được an bài đóng quân trên đất trống ở ngoài thành.

Đại kỳ thêu chữ Tấn bay phấp phới, Mặc Kiều Sinh nhin không được tìm kiếm bóng dáng kia.

Không bao lâu, chỉ thấy ánh kiếm long vãn, tinh binh cường tướng vây quanh bao phủ kiệu xe tám người khiêng trùng trùng đi tới.

Trên xe có một vị Quân chủ trẻ tuổi đầu đội kim quan uể oải ngồi đó, vẻ mặt như quan ngọc.

Y hơi nghiêng người, đang nghe người hầu tùy thân nói chuyện.

Một thị tòng có dung mạo tuấn mỹ, tay vịn đi theo kiệu, ngẩng gương mặt đỏ hồng lên, nói vài câu gì đó khiến Tấn Việt hầu chợt nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ánh mắt Mặc Kiều Sinh đuổi theo khuôn mặt đang tươi cười dưới ánh mặt trời kia.

"Vị vị đó là Tấn Việt hầu sao? Trông quả thật là một chủ nhân hiền hòa." A Phượng ở bên cạnh Mặc Kiều Sinh, hơi nghiêng người nói.

"Người đang ở đây hoang tưởng muốn trở thành của nô lệ của y? Đừng ngu nữa, người như chúng ta, sinh tử đều phải thuận theo ý trời, làm gì có quyền lựa chọn cuộc sống của mình chứ."

Thời khắc đó, giọng nói bạc bẽo của A Phượng vang lên bên tai.

Nhưng mà câu ‘trở thành nô lệ của y’ như một hạt giống, trong nháy mắt được gieo vào bên trong nội tâm hèn mọn của Mặc Kiều Sinh, thậm chí lập tức nảy ra một nhánh chồi non mềm mại.

Ánh mắt Tấn Việt hầu như vô tình nhìn lại, trong lòng Mặc Kiều Sinh bắt chợt hơi khẩn trương.

Vị đại nhân kia, sẽ thấy ta sao?

Không, không, nhiều người như vậy, làm sao y có thể nhìn thấy một tên nô lệ như ta.

Nhưng vị Quân hầu cao cao ngồi trên dư kiệu ấy, dường như nhìn về phía y gật đầu cười, còn thoáng giơ lên một ngón tay ra hiệu.

Mặc Kiều Sinh siết chặt hai tay, cúi đầu.

Hắn cảm thấy trong lòng nảy sinh vài suy nghĩ tham vọng, như hạt mầm thành dây leo, điên cuồng sinh trưởng, hung hăng trói chặt cả trái tim dơ bẩn.

Chủ nhân này, y không chỉ cho ta đồ ăn và y phục, quan trọng nhất là, y không làm ta, không làm ra chuyện mà ta đầy chán ghét nhất.

Y dịu dàng, săn sóc thân thể ta lúc ta suy yếu, quan tâm ta mọi mặt.

Thậm chí y còn tôn trọng tôn nghiêm của một tên nô lệ, cho dù là bôi thuốc, cũng không tùy tiện bôi sạch y phục của ta.

Nếu như, có thể may mắn trở thành nô lệ của Chúa công như vậy, ta nhất định sẽ trung thành với y.

Đáng tiếc,

Đây đều là vọng tưởng.

...

Trình Thiên Diệp ngồi trên dư kiệu lung la lung lay, cực kỳ buồn chán nghe Tiêu Tú ở bên cạnh đang chọc mình cười.

Trình Thiên Diệp nghĩ, đặc quyền giai cấp thật sự rất tốt, có thể mang theo nhiều người như vậy, còn tùy lúc có người hầu xinh đẹp như hoa bên cạnh, dùng tất cả vốn liếng để dỗ người vui vẻ.

Nhưng ta thật sự không thích chiến tranh, làm Chúa công, cứ phải đoạt địa bàn thế này.

Sở thích của ta là đánh đàn, pha trà, bắt nạt anh của ta, nhiều nhất còn có thể kiếm thêm chút tiền.

Thần linh ơi, khi nào có thể cho ta thoát khỏi cuộc sống lấy xưng bá thiên hạ làm mục tiêu này, cho ta quay về xã hội hiện đại đầy thú vị đây, ta ngoan ngoãn nộp lại hệ thống còn không được sao?

Ở nơi đông nghịt người như con kiến này, Trình Thiên Diệp nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, màu sắc của bóng dáng kia trong suốt xanh thắm sáng ngời, trong một đám màu đục

ngẫu thi chợt có vẻ như vậy hạc giữa bầy gà.

Là người nô lệ đêm trước, hân cũng đang nhìn ta.

Tuy nhiên Trình Thiên Diệp vẫn chưa rõ lắm, vì sao người nô có màu sắc xinh đẹp như vậy.

Vừa hiếm hoi, vừa hấp dẫn.

Con người thường bị những món đồ đẹp hấp dẫn, Trình Thiên Diệp cũng nhận không được cang hòa ái thêm với người này.

Trình Thiên Diệp hơi cử động tay, xem như chào hỏi với hân.

Hân cúi đầu, là thẹn thùng sao?

Thật sự vừa đáng thương, vừa đáng yêu.

Bên trong đám đông, chỉ có hân mang màu sắc xinh đẹp bắt mắt như thế, khiến ta liếc mắt lập tức sẽ thấy được hân.

Như là một viên bảo thạch khổng lồ, làm người ta không thể dời mắt.

Trình Thiên Diệp sờ cằm, ta thật muốn đưa hân đến bên cạnh.

Nàng nói với Tiêu Tứ: "Đi nghe ngóng xem lão biến thái Uy Bắc hầu kia, ngoại trừ yêu mến nam nhân còn thích gì không."

Sau khi vào thành, đầu tiên Trình Thiên Diệp giành lấy cho mình một nơi đóng quân là một tòa kiến trúc hoa mỹ, hoàn cảnh hợp lòng người, nghe nói còn là phủ công chúa tiền triều.

Nếu đã nhìn ra Lữ Dao không phải thật tâm ở bên cạnh mình.

Thì Trình Thiên Diệp cũng chẳng muốn biểu diễn hư tình giả ý với hân ta, đuổi hân đi xử lý việc vặt. Chỉ để lại Tiêu Tứ theo hầu hạ bên cạnh, không đến mức khiến người ngoài cảm thấy tính tình công tử Vũ có biến hóa quá lớn.

Đối với danh hiệu 'Thứ vự Đại tổng quản' mới được bổ nhiệm này, hiển nhiên Lữ Dao càng thêm cảm thấy hứng thú so với danh hiệu 'Đệ nhất nam sủng bên cạnh Chúa công'.

Vô cùng nhiệt tình nhanh chóng vui đùa vào cương vị mới, bắt đầu xử lý cuộc sống hằng ngày của Trình Thiên Diệp trở nên thoải mái, gọn gàng ngăn nắp.

Đáng tiếc trước mắt Trình Thiên Diệp không có thời gian rảnh để hưởng thụ loại cuộc sống xa xỉ của quý tộc cổ đại này.

Nàng không được tham dự các cuộc triệu tập của Lý Văn Quảng, bị gạt ra khỏi tất cả hội nghị quân sự lớn nhỏ.

Những nam nhân này bị thắng lợi kích thích khiến mỗi người đều hưng phấn lạ thường, cả ngày lẫn đêm cứ thảo luận các loại quân vụ, chiến thuật suốt.

Có người đề nghị song song tiến hành thủy và bộ, tạo thành hình sừng thú, nhắm thẳng vào Hạo Kinh, dốc lòng đoạt lại thất địa (đất bị mất).

Có người đề nghị chia ra ba đường, phối hợp với nhau, từ từ mở rộng căn cứ địa.

Tranh luận đến tối mày tối mặt.

Trình Thiên Diệp nghe không hiểu lắm, nhưng lại không đi không được.

Nhưng nàng thật sự không muốn cứ đánh mãi thế này, chiến tranh đối với nàng mà nói thật sự rất khó hiểu.

Vì vậy nàng tỏ vẻ nàng có thể dẫn binh ở lại thủ thành, củng cố căn cứ địa phía sau, bảo đảm an toàn cho tiền tuyến.

Chúng chư hầu đầu tiên là sừng sốt, sau đó cùng hô to tán dương nàng đoan chính cẩn trọng, lấy đại cục làm trọng, trung nghĩa đáng khen.

Nhưng Trình Thiên Diệp thấy rất rõ ràng, sau lưng ai nấy đều bay lên một thứ màu sắc cảm xúc mà khi họ trông thấy một thắng trận.

Trình Thiên cười ha hả, nhưng trong lòng thâm mắng chửi:

Cút đi đoạt địa bàn của các người đi, từ khi lão nương xuyên không đến đây một cách khó hiểu, một hồi thất cổ, một hồi run rẩy, mọi thứ rối bời không có một lúc nào thanh tịnh.

Chờ các người đều cút đi hết, để ta tĩnh táo một chút, nghỉ ngơi một lát, vuốt ve thuận khí, rồi cuộc mình đã xuyên qua cái thế giới quý gì đây.

Nàng từ phòng họp đi ra, phụ tá Trương Phúc của nàng nổi gót theo sau, dùng vẻ mặt trông ôn hòa trước sau như một, hỏi ý: "Chúa công, vì sao muốn dẫn binh ở lại Biện Châu?"

Thật ra trong lòng Trình Thiên Diệp rất yêu mến Trương Phúc này, mặc dù nàng biết rõ Trương Phúc hơi chướng mắt nàng.

Trong trí nhớ mà nàng kế thừa, vị Trương Phúc này quả thật là một vị danh sĩ tức trí đa mưu, tuổi còn trẻ mà đã là phụ tá duy nhất của lão Tấn Uy hầu.

Trình Thiên Diệp mới đến, khá luống cuống, kỳ thật cũng rất hi vọng tìm được một người có mưu sự thật lòng tương trợ như vậy.

Hơn nữa trên người hân mang theo màu tím như thạch anh, thật sự khiến Trình Thiên Diệp yêu mến.

Cho nên theo bản năng, Trình Thiên Diệp hơi có ý lấy lòng hân, hi vọng hân có thể dần dần cảm mến mình.

Lúc này nàng cũng không thể nói, mình cần nghỉ ngơi, do quá sợ hãi.

Vì vậy nàng áp a áp ứng nói: "Ta cảm thấy tuy nhân số Minh quân khá đông, nhưng nhân tâm không đồng đều, nhất thời thắng trận, thoát nhìn sĩ khí ngất cao. Nhưng chiến tuyến còn dài, khó mà nói trước được. Không bằng chúng ta chiếm lấy Biện Châu này, ổn định nó, nâng cao sinh kế của người dân và phòng thủ thành thật tốt, đưa vào bản đồ Đại Tấn ta, vậy đã đủ rồi."

Trương Phúc hơi nhướn mày, khẽ giật mình: "Thì ra là thế, quả nhiên Chúa công mưu tính sâu xa, thần không thể sánh kịp."

Trình Thiên Diệp thờ phào ra một hơi, nàng biết rõ thật ra trong nội tâm Trương Phúc không đồng ý với cách nói của nàng.

Nhưng màu sắc cảm xúc quanh quẩn trên người hắn, vẻ khinh bỉ và xem thường kia, ít nhất không vì cuộc nói chuyện này mà trở nên đậm hơn.

Đối với một người vốn chỉ là một nhân viên quen trước khi xuyên qua đây, giờ phút này nàng cần phải đối mặt giải quyết vấn đề, quả thực là muôn đầu nghìn mối [1], như một cuộn chỉ rối, không thể nào gỡ nổi.

[1] muôn đầu nghìn mối: bói rối ngổn ngang.

Trước mắt, nàng chỉ có thể ủy thác quân nhu hậu cần và các sự kiện quan trọng cho người duy nhất mà nàng có thể tin nhiệm, Tiểu Cẩn.

Sau đó đưa Hạ Lan Trinh và Du Đôn Tổ mà mình thích, bổ nhiệm vào công việc quản lý thao luyện binh lính.

Đương nhiên một số lão tướng Tấn Uy hầu để lại kia, trước mắt Trình Thiên Diệp không dám dịch chuyển vị trí của bọn họ.

Tuy nhiên có rất nhiều người trong bọn họ giống với Trương Phúc, bề ngoài cung kính với Trình Thiên Diệp, nhưng trên thực tế lúc nào trong lòng cũng lộ ra một nét khinh thường.

Nhưng không thể trách bọn họ được, ai bảo vị huynh trưởng mà Trình Thiên Diệp thể thân này, quả thật là một kẻ bất tài không đáng tin nhiệm chứ.

Những việc thế này có thể từ từ giải quyết.

Trước mắt, chuyện quan trọng nhất đối với Trình Thiên Diệp, lại là một chuyện nhỏ xíu.

Nàng, không biết cưỡi ngựa.

Ở thời đại chiến tranh này, là một Quân chủ nước chư hầu, không biết cưỡi ngựa thật sự là một việc không thể nào đỡ nổi.

Mặc dù công tử Vũ là kẻ tín đồ tửu sắc, vẫn không thành võ chẳng xong, cưỡi ngựa cũng không thuần thục, nhưng tốt xấu là hắn ta biết cưỡi ngựa.

Còn Trình Thiên Diệp nàng, nếu như ngồi dư kiệu, hoặc là trong lúc mẩu chốt lại không bỏ nổi lên ngựa, vậy thì sẽ lòi ngay.

Bởi vậy, từ khi thoát thân ra khỏi hội nghị, Trình Thiên Diệp lập tức lặng lẽ chọn lựa vài người hầu cận, khiến con Hoàng Phiếu mã của nàng, ra ngoài thành trạch đốc lòng luyện tập cưỡi ngựa.

Con Hoàng Phiếu mã này là tọa kỵ mà lão Tấn Uy hầu để lại, chính là thiên lý lương câu [2] nổi danh lừng lẫy.

[2] thiên lý lương câu: ý nói ngựa khỏe, ngày đi được cả ngàn dặm đường.

Mất nó khá nhỏ, lông vẫn trải dài, lông vàng toàn thân bóng loáng, điểm vài đốm trắng như hoa mai, đoan chính đến vô cùng thần tuấn.

Trình Thiên Diệp là một người hiện đại, hoàn toàn không biết gì đến cưỡi ngựa.

Nàng chợt nhận ra một vấn đề quan trọng —— càng là liệt mã thần tuấn, càng không thích hợp với lính mới.

Dưới sự trợ giúp của tùy tùng, nàng mới vất vả bò được lên trên lưng ngựa cao to này, vừa mới nhét chân vào bàn đạp, con Hoàng Phiếu mã này đã xông ra ngoài nhanh như điện chớp.

Trình Thiên Diệp sợ tới mức ném tất cả kỹ thuật cưỡi ngựa ra sau đầu, lập tức ôm chặt lấy cổ nó.

Sau lưng truyền đến tiếng la loạn thất bát tao.

"Chúa công nắm chặt dây cương."

"Kẹp chặt bụng ngựa."

"Nhanh, người đầu mau tới cứu Chúa công!"

Bên tai là tiếng gió vù vù, hai bên là cánh vật đang vụt bay nhanh về phía sau,

Trình Thiên Diệp cũng bất chấp hình tượng, hô to: "Cứu mạng với!"

Nàng thoáng nhìn thấy bên đường có một bóng đen bay vút ra.

Thân ảnh màu đen này chạy như điên, đuổi sát sau mông tuấn mã, dần dần kéo gần được khoảng cách giữa người và ngựa, càng đuổi càng gần, rốt cuộc đuổi đến bên cạnh Trình Thiên Diệp.

Tốc độ của người nọ nhanh đến lạ thường, có thể chạy song song với ngựa, hắn duỗi tay ra, bắt lấy dây cương của Hoàng Phiếu mã, túm chặt dây cương, chậm rãi giảm tốc độ. Cuối cùng thu lại tay, hai chân đạp đất, buộc con liệt mã hí dài một tiếng, ngừng lại.

Trình Thiên Diệp được một cánh tay có lực diu xuống ngựa, chân nàng nhũn ra, trái tim đập thình thịch, thở hổn hển nửa ngày mới định thần lại được.

Lúc này nàng mới nhìn rõ nam tử cứu viện, đúng là người nô lệ tên Mặc Kiều Sinh kia.

Giờ phút này hắn mặc một chiếc áo đuôi ngắn màu đen, quỳ xồm một gối trước mặt mình, đôi mắt sáng như sao, đang ân cần nhìn mình.

Trình Thiên Diệp sống sót sau tai nạn, vượt ngục gượng cười với hắn.

Hai tay Mặc Kiều Sinh áp lên trán, úp sấp hành lễ.

Đám người hầu của Trình Thiên Diệp, bấy giờ mới đuổi kịp.

Bọn họ vây quanh Trình Thiên Diệp, người nâng, người vỗ bụi, người lo lắng hỏi, khắp nơi đều lộ ra ân cần chân thành tha thiết.

Nhưng trong mắt Trình Thiên Diệp, đa số những người này, đều dâng lên hoặc nhiều hoặc ít màu sắc xanh xám.

Loại mà gần đây Trình Thiên Diệp vô cùng quen thuộc, màu sắc xanh xám đại biểu cho thất vọng và khinh bỉ.

Chỉ có người nô lệ trước mắt này, phủ phục trong bụi đất, toàn thân được bao phủ trong màu xanh thẫm trong veo chói lọi, kèm theo một màu cam hồng xinh đẹp.

Yên tĩnh lộ ra, linh hồn của chủ nhân nó, đó là sự lo lắng và quan tâm mà không cần phải nói ra thành lời.

Trình Thiên Diệp cúi người, dặt tay hất, đỡ hất dậy.

"Cảm ơn người." Nàng chân thành nói lời cảm tạ, thoáng suy tư, hỏi: "Người, có muốn đến bên cạnh ta? Làm nô lệ của ta không?"

Nàng thấy môi Mặc Kiều Sinh hơi mở ra, trong phút chốc đôi mắt hắt phát sáng lên.

Không cần hất trả lời, Trình Thiên Diệp đã biết đáp án.

Bởi vì mắt nàng thấy, sắc thái tượng trưng cho khát vọng mãnh liệt, đang cháy lên như lửa đỏ trước mặt nàng.

Hắn thích ta đến vậy à.

Trình Thiên Diệp mang theo một tâm trạng vui sướng, cáo biệt với Mặc Kiều Sinh.

Nàng đổi sang một con ngựa gầy yếu dằng ngoan ngoãn của người hầu, tính tiếp tục chạy thêm vài vòng.

Đợi trở về phải đi tìm cái lão hàng Bắc Uy hầu kia, hỏi xem ông ta muốn điều kiện gì mới có thể bán Mặc Kiều Sinh cho ta. Nàng nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ta thu dùng hắn trước, tính ra là ta tới trước

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trong hành dinh của Uy Bắc hầu.

Ba người Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trực, Hán Trung Thái thú Hàn Toàn lâm, Vân Nam vương Viên Dịch Chi ngồi cùng cộng ẩm.

"Viên công cảm thấy, Tấn Việt hầu thế nào?" Hoa Vũ Trực gọi chuyện nói.

Viên Dịch Chi cười xùy: "Tiểu nhi vô mưu, không đáng nhắc tới."

Hàn Toàn Lâm phụ họa: "Khí thế quân ta đang đại thịnh, nhất định có thể đại phá Khuyển Nhung, chúng ta đang ở vị trí bất thể chi công [1]. Vị Tấn Việt công kia, tuổi còn trẻ, lại ham hưởng lạc, khiếp đảm sợ chiến. Tấn quốc, từ sau khi Tấn Uy hầu đi về cõi tiên, chỉ sợ không ai kế tục Tấn quốc."

[1] bất thể chi công: đề mô tả công đức.

Hoa Vũ Trực nâng chén mời rượu, cười nói: "Cũng không phải cái gì cũng tệ, ta thấy ánh mắt chọn mỹ nhân của y rất tốt, hai sủng vật được nuôi bên cạnh, làn da mềm mại nhẵn nhụi, gần như có thể nhéo ra nước, ta nhìn thấy mà lòng cực kỳ hâm mộ. Ha ha."

"Nói về biết mỹ nhân người tài, Hoa công mới xứng đáng hơn cả." Viên Dịch Chi ôm hai vị mỹ nhân hầu hạ bên cạnh, híp đôi bong bóng cá, cười giong nói: "Ngày ấy ở chỗ Hoa công, thụ dụng vị Bách phu trưởng kia, thật khiến lão phu vẫn chưa thỏa mãn."

Hàn Toàn Lâm vẫn về chòm râu dê: "Hơn nửa ngày ấy trên tiệc rượu, vị nô lệ đầu tiên xông lên tường thành, Mặc Kiều Sinh, khiến ký ức ta vẫn còn mới mẻ. Đáng tiếc ngày đó được Tấn Việt công thu trước một bước. Ta cũng không thể tranh đoạt với y, nhưng mấy ngày nay trở về vẫn cứ nhớ mãi không quên. Không biết hôm nay Hoa công có thể truyền đến cho ta gặp không?"

Viên Dịch Chi vung tay lên: "Ồi dào, lão Hàn người thật không biết nhìn người, dung mạo của Mặc Kiều Sinh vô cùng dương cương, không hề có tư thái mềm mại đáng yêu xinh đẹp tuyệt trần. Hơn nữa cứ xoắn xít, hiển nhiên là một đứa trẻ ranh. Không có gì thú vị."

Hàn Toàn Lâm lộ thái độ dung tục, nghiêng người tới gần Viên Dịch Chi: "Viên công cũng có lúc nhìn lầm rồi, Mặc Kiều Sinh này ta cẩn thận đánh giá, tuy dung mạo không xinh đẹp tuyệt trần cho lắm, nhưng vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài. Loại non nớt không có kinh nghiệm này, dạy dỗ dần, thì sẽ có một loại thú vị riêng. Nghe nói công tử Vũ kia lần lộn với hắn cả đêm, thẳng đến ngày hôm sau nắng chiếu rực rỡ mới thả người đấy."

"Hà, quả thật như thế? Vậy xin Hoa công đưa tên đây tớ kia đến, để ta đánh giá thử xem."

Hoa Vũ Trực cười ha ha: "Chuyện nào có đáng gì, ta lập tức cho gọi hắn lên."

Mặc Kiều Sinh ngồi trên một ụ đá trong doanh phòng, hắn nhớ lại cuộc gặp gỡ bất ngờ sáng sớm nay, trong lòng hơi bối rối không yên.

Hắn nhịn không được mớ bình sứ nhỏ luôn tùy thân mang theo, nắm trong tay nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Ta, cũng xứng có được hạnh phúc này sao?

Hắn cúi đầu xuống, mang theo sợ hãi và mong đợi.

"Sinh."

Hắn nghe thấy A Phụng đang gọi hắn, vì thế ngẩng đầu lên.

A Phụng đi đến trước mặt hắn, sắc mặt âm trầm nhìn hắn nửa ngày,

Chậm rãi nói: "Chủ nhân, Vân Nam vương và Hán Trung Thái tử đang ăn uống ở tiệc rượu. Truyền cho người lên hầu rượu."

Loảng xoảng, bình sứ trắng từ trong tay rớt xuống, nát bầy trên mặt đất.

A Phụng đen mặt, hàm dưới khẽ giật. Duỗi một tay, lời Mặc Kiều Sinh đang thất hồn lạc phách dậy.

"Đi thôi. Đừng chết, còn sống mà trở về."

...

Trình Thiên Diệp cười ngửa hơn nửa ngày, cuối cùng có thể nắm được chút manh mối. Nàng bị ngựa lức lư đến nỗi thắt lưng đau chân đau mông cũng đau, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không đau.

Trên TV nhìn người ta cười ngửa đẹp trai như vậy, hóa ra là phải chịu tội sống đấy.

Trong lòng nàng oán trách, khắp khiêng đi bộ trở về thành.

Ở cửa thành đã nhìn thấy Tiêu Tú tới đón tiếp y, đang rướn cổ lên nhìn quanh.

Tiêu Tú vừa thấy y, phút chốc lộ ra nụ cười tỏa nắng, hưng phấn chạy tới, đưa khăn tay, đưa nước, vô cùng ân cần.

Trình Thiên Diệp nhìn thứ bao phủ trên người Tiêu Tú, rõ ràng là màu hồng phấn, cảm thấy hơi áy náy.

Tiêu Tú hắn, thật sự rất mê luyến công tử Vũ, khi nào ta mới có thể nói cho hắn biết, Trình Thiên Vũ thật sự đã chết rồi.

"Tiêu Tú." Trình Thiên Diệp nhìn vị nam tử có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần trước mắt này: "Người có muốn giống Lữ Dao, được phân quân chuyển lật vật bên cạnh ta không?"

Nụ cười của Tiêu Tú thoáng động lại, hắn lóe cuống nói: "Chúa công, có phải chàng không thích Tú nhi nữa rồi chăng?"

Trình Thiên Diệp thờ dãi, tuy Tiêu Tú rất xinh đẹp, nhưng ngay từ đầu Trình Thiên Diệp cũng không rất yêu mến hắn.

Thứ nhất, có lẽ do tuổi còn quá nhỏ. Hơn nữa, trên người hắn không có mang theo loại sắc thái làm cho người ta vừa thấy đã rung động.

Nhưng những ngày qua, ngày qua ngày hắn hầu hạ bên người Trình Thiên Diệp, cẩn thận, ân cần chu đáo, không có lúc nào không mang theo ánh mắt sùng bái và ái mộ nhìn Trình Thiên Diệp.

Trái tim con người làm bằng thịt, Trình Thiên Diệp cũng khó tránh khỏi nổi lên ý thương cảm với hắn.

"Đâu có, người nghĩ đi đâu rồi. Chẳng lẽ mấy ngày nay, ta đối xử với người không tốt sao?"

"Những ngày qua, Chúa công vô cùng dịu dàng, đối xử với Tú nhi còn tốt hơn ngày xưa." Tiêu Tú cắn môi dưới, ai oán liếc nàng, cúi đầu vuốt góc áo: "Nhưng mà, gần đây Chúa công không triệu Tú nhi hầu hạ ban đêm nữa."

Trình Thiên Diệp đỡ trán.

Ta đây không có cách nào mà.

Mỹ nam tử nhỏ như người vậy không phải là món ăn của ta. Cho dù ta có lòng, cũng không thể hạ miệng.

Huống chi, người là nam nhân, ta còn chưa phải là người chuyển giới đâu.

Thật ra nàng càng hy vọng Tiêu Tú có thể dần dần thay đổi quan niệm của mình, độc lập tự chủ, không cần cứ thăm nghĩ phải dựa vào nhan sắc, sống cuộc sống ý lại.

Nhưng hắn cứ như thế, khó thể thay đổi trong một sớm một chiều.

Trình Thiên Diệp gõ đầu Tiêu Tú: "Không nên suy nghĩ nhiều, đi, cùng Chúa công ta đến chỗ Uy Bắc hầu đã."

Trình Thiên Diệp dẫn Tiêu Tú và một đám tùy tùng, dắt Hoàng Phiêu Mã, đi vào hành dinh, nơi đóng quân của Uy Bắc hầu.

Ở cửa ra vào hành dinh, có một vòng người vây quanh, xem một tên nô lệ bị cời quần, đặt ở trên ghế dài đánh bằng roi.

Hai đại hầu để trần thân trên, nắm lấy trường còn son đỏ, một trái một phải, còn hạ xuống như mưa, rất xa chỉ nhìn thấy người thụ hình này, nửa người dưới ngập trong một mảng đỏ tươi, máu chảy dọc theo mép ghế, từng giọt rơi xuống.

Trình Thiên Diệp không dám nhìn, đang muốn đi vòng vào trong.

Lúc đi ngang qua, từ khe hở giữa đám người, nhìn thấy một ít màu xanh biếc quen thuộc.

Mặc Kiều Sinh?

Người thụ hình là Mặc Kiều Sinh?

Trình Thiên Diệp đẩy đám người ra, trông thấy màu xanh lam tinh khiết như bảo thạch ấy, đang nhuộm dần trong vũng máu chói mắt.

"Dừng tay!" Trình Thiên Diệp ngăn cản người thi hình.

Xuân không đến xã hội nô lệ này, thấy được quá nhiều chuyện bất công và tàn nhẫn.

Nhưng Trình Thiên Diệp luôn cảm thấy bản thân tự lo chưa xong, không có năng lực quản thúc, mà cũng không quản nổi.

Cần đây nàng đều dùng kiểu dả điều, chạy tới chạy lui tránh sự tàn khốc của thế giới này.

Giờ phút này, cảnh ngược đãi tàn bạo máu me trực diện như vậy, lần đầu tiên Trình Thiên Diệp bị cái thế đạo không sạch sẽ đó, kích thích sự căm phẫn trong lòng lồng.

Mặc Kiều Sinh vẫn nằm sấp không nhúc nhích, tóc của hắn ướt đầm mồ hôi lạnh, che kín mắt, nhìn không ra đã chết hay còn sống.

Trình Thiên Diệp cẩn thận nâng cầm hắn, vén mái tóc đen ẩm ướt của hắn, lộ ra vẻ mặt trắng bệch.

Lấy tay chạm nhẹ, may mắn còn hơi ấm.

Chỉ thấy Mặc Kiều Sinh khó khăn mở mắt, vừa thấy là nàng, ánh mắt ướt sũng lập tức sáng lên một chút. Đôi môi hắn hơi run chột nhúc nhích, nói không ra lời.

Trình Thiên Diệp cắn răng, xin lỗi, đã tới chậm, ta nhất định sẽ mang người về.

"Ha ha, Tần Việt công, hôm nay sao đại giá quang lâm, đến nơi này của lão phu thật vẻ vang cho kẻ hèn này."

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu, trông thấy ba lão nam nhân làm nàng chán ghét, đang đi tới bên này.

Người dẫn đầu đứng là chủ nhân của Mặc Kiều Sinh, Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trụ.

"Đúng lúc đi ngang qua, muốn tiếp kiến Hoa công một lát." Trình Thiên Diệp đè nén tâm trạng của mình, bắt đầu xóc lại quan hệ với những người này: "Không biết tên nô lệ này đã phạm chuyện gì?"

"Hừ, đều do ta quản giáo không nghiêm. Vốn muốn cho hai công chúa gần gũi vui một phen, ai ngờ tên này không biết phân biệt tốt xấu, dám can thiệp thương ngón tay của Hàn công." Hoa Vũ Trụ lạnh mặt, chỉ vào Mặc Kiều Sinh nói: "Đánh thật mạnh cho ta, đánh chết mới thôi!"

Trình Thiên Diệp chưa kịp nói gì, Hàn Toàn Lâm đã lên tiếng ngăn cản trước: "Khoan đã!"

Trên ngón tay Hàn Toàn Lâm còn quấn băng gạc, ần lộ ra vết máu.

Khuôn mặt gầy gò của lão âm u, vẻ mặt đầy giận dữ, bước nhanh đi đến bên cạnh Mặc Kiều Sinh, nắm tóc hắn, nhấc mặt hắn lên, cơ mặt lão rung rinh, hung ác nham hiểm nói:

"Muốn chết! Không dễ vậy đâu. Ta muốn giày vò đến nỗi hắn muốn sống không được, khiến cho tên súc sinh ti tiện này hối hận vì chuyện ngu xuẩn mà hắn đã làm ra!"

Trình Thiên Diệp bất lấy cổ tay gầy khô của Hàn Toàn Lâm, cắn chặt quai hàm, đè nén lửa giận đang bốc lên từ nội tâm.

Hàn Toàn Lâm buông tay ra, để mặc Mặc Kiều Sinh ngã lại xuống ghế: "Tần Việt công có gì chỉ giáo!"

Trình Thiên Diệp nghiêng người, ngăn giữa lão và Mặc Kiều Sinh, nhìn về phía Hoa Vũ Trụ chấp tay, nói thẳng: "Tên nô lệ này, đã hầu hạ ta cả đêm, ta rất thoải mái với hắn, không biết Hoa công có thể bỏ những thứ yêu thích, chuyển nhượng hắn cho ta?"

Hàn Toàn Lâm hừ lạnh: "Công tử Vũ, người đừng quá không biết điều. Dựa vào thứ tự đến trước và sau, tên nô lệ này, Hoa công đã đồng ý để tùy ta xử trí. Người muốn cướp người với lão phu sao? Ngay cả phụ thân của người, trước mặt lão phu cũng không dám vô lễ như thế."

Trình Thiên Diệp cảm thấy sau lưng có một bàn tay, nín lấy ống quần của mình, nhẹ nhàng lắc.

Trình Thiên Diệp nghiêng đầu nhìn, đôi mắt thanh tịnh kia của Mặc Kiều Sinh lộ ra vẻ cầu xin, khẩn trương nhìn mình.

Nàng và người nô lệ trẻ tuổi này, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng nàng biết rõ đây là một người khác kỳ nội liêm, ít nói kiêu lời, không am hiểu biểu đạt tâm trạng của bản thân.

Trong ấn tượng của Trình Thiên Diệp, dường như chưa từng nghe được hắn nói câu nào, thậm chí chưa từng thấy rõ tâm trạng của hắn.

Giờ phút này, mặc dù trên người hắn in đậm màu đen đại diện cho sợ hãi và hốt hoảng. Nhưng hắn cũng chỉ nhẹ nhàng lắc gấu quần của mình, tỏ vẻ thỉnh cầu.

"Muốn nói đến thứ tự trước sau, ta đã thu được hắn trước, tính ra là ta tới trước." Trình Thiên Diệp giữ vững quyết tâm, lấy ra thái độ đàm phán buồn bán, bỏ qua Hàn Toàn Lâm, nói thẳng với chủ nhân Hoa Vũ Trụ của Mặc Kiều Sinh.

Hoa Vũ Trụ bật cười ha ha: "Hai vị hiền đệ, vì một tên nô lệ thấp hèn này, không đáng phải tranh phong. Trong trường ta, mỹ nhân và loan sủng dạng gì cũng có. Đừng làm tổn thương hòa khí."

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Dùng lương câu phụ vương để lại đôi lầy ‘mỹ nhân’

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

"Nghe nói Hoa công ngoại trừ thích mỹ nhân, còn rất thích bảo mã." Trình Thiên Diệp cười nói, nàng vẫy tay, cho tùy tùng dắt Hoàng Phiêu Mã qua: "Ngựa này tên Hoàng Phiêu, có thể ngày đi nghìn dặm. Có câu bảo mã tặng anh hùng, ta thấy ngựa này, chỉ có thể xứng đôi với nhân vật anh hùng như Hoa công. Nếu Hoa công bỏ qua tên nô lệ ngài yêu thích này thì tại hạ sẽ tặng ngựa này cho Hoa công để cảm tạ."

Tiêu Tử kinh hãi, hần nhin thoáng qua Mặc Kiều Sinh, thấp giọng nói với Trình Thiên Diệp: "Chúa công không thể, ngựa này do chính lão Hầu gia để lại, sao có thể tùy ý tặng cho người, chỉ vì để đổi lấy một tên nô lệ. Hành động lần này chỉ sợ sẽ làm cho lòng của các lão tướng kia rét lạnh."

Trình Thiên Diệp nhìn thoáng qua Mặc Kiều Sinh.

"Không sao, người quan trọng hơn ngựa." Trình Thiên Diệp thuận miệng đáp một câu, nàng không có thời gian chậm rãi giải thích cho những người cổ đại có tam quan bất đồng thế này.

Hoa Vũ Trục thấy Hoàng Phiêu mã kia, thần tuấn phi thường, trong tiếng rít gào, có thái độ đáng không nhập hải, trong lòng mừng rỡ.

Xoa xoa tay nói: "Thần câu [1] như thế, không dám dùng một tàn nô để đổi lấy."

[1] câu: Ngựa hai tuổi gọi là câu. Phàm ngựa còn non còn khoẻ đều gọi là câu.

Gã vỗ tay một cái, hai hàng đội ngũ sắp xếp chỉnh tề đi ra từ hành dinh. Hàng bên trái là các mỹ nam tử hình thái khác nhau, hàng bên phải là mỹ kiều nương tươi đẹp.

Bọn họ có xinh đẹp, có thanh khiết, mỗi người đều được bảo dưỡng trông như băng cơ ngọc phu, thân thể mềm mại.

Hoa Vũ Trục nhắm thẳng vào Mặc Kiều Sinh nói: "Tên nô lệ này, ta dưới con thịnh nộ, nhất thời không lưu tay. Trông hần, đã là kẻ nửa tàn phế, hiền đệ lấy cũng chỉ vô dụng. Ở đây, lão phu có rất nhiều mỹ nhân và loan sủng tướng mạo thượng giai, tài nghệ song tuyệt, hiền đệ có thể chọn một hai người trong này."

Trình Thiên Diệp đang muốn tiếp lời, thoáng trông thấy Mặc Kiều Sinh từ trên ghế dài gầy dựa muốn bò dậy, hai tay hần run rẩy, cắn chặt hàm răng, cố gắng động người, dường như muốn chứng minh bản thân mình không phải là kẻ nửa tàn phế.

Nhưng cuối cùng không còn sức duy trì, ngược lại ngã gục vào trong vũng máu.

Hần nằm sấp trên chiếc ghế đầy máu, tóc dài tán loạn, trong miệng không ngừng thờ dốc, nhắm chặt hai mắt, tràn ngập bi quan.

"Được rồi, được rồi." Trình Thiên Diệp thật sự không đành lòng, nhẹ nhàng sờ đầu hần một chút, an ủi trái tim đang bất chợt hốt hoảng kia: "Ta chỉ muốn tên nô lệ này thôi."

Nàng chấp tay nhìn về phía Hàn Toàn Lâm: "Tại hạ thật sự rất thích người này, kính xin Hàn công đừng so đo với tại hạ, bỏ qua những thứ mình yêu thích."

Hàn Toàn Lâm thấy Hoa Vũ Trục đã đồng ý rồi, đành phải theo bậc thang đi xuống, ôm hận gật đầu.

Lúc này Trình Thiên Diệp và Hoa Vũ Trục viết một khế kết công văn trao tay bán nô lệ.

Vung tay lên cho tùy tùng khiêng cả người và ghế đi.

Mang theo một tên nô lệ đầy máu tươi, nước lấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trình Thiên Diệp vô cùng lo lắng trở về.

Nàng biết rõ chuyện này không lâu nữa sẽ truyền khắp toàn thành, trở thành bằng chứng nàng 'hoang dâm vô đạo'.

Thêm một sự tích chối tội cho Tấn Việt công, dùng lương câu phụ vương để lại đổi lấy 'mỹ nhân'.

Có lẽ đám người Trương Phúc sẽ càng xem thường nàng.

Nhưng vậy thì sao?

Giờ phút này nàng không có tâm trạng để trông nom những người, những việc đó.

Máu tươi trên ghế dài sền sệt nhỏ xuống, từng giọt từng giọt như đánh vào lòng nàng, rất khó chịu.

Cả đường đi nàng đều kẻ cận chiếc ghế dài, thỉnh thoảng nhìn cái gáy đang vô cùng bất an kia, nhẹ giọng an ủi: "Nhịn một chút, trở về sẽ có đại phu."

Đi đến cửa ra vào hành dinh, đúng lúc gặp được Trương Phúc.

Trương Phúc vẫn mang theo vẻ mặt vạn năm không đổi, nhìn thấy đội ngũ kỳ quái của bọn họ, cũng nhịn không được nức nở một khe hở rồi.

Trình Thiên Diệp không phản ứng đến ý, chấp tay, lướt qua bên cạnh ý, trực tiếp chạy vào phòng ngủ.

Đến phòng, Trình Thiên Diệp chỉ huy người hầu cẩn thận chuyển Mặc Kiều Sinh lên giường, gọi quân y tới chữa thương cho hần.

Thánh thủ cao tuổi trong quân, vừa xử lý những miệng vết thương dữ tợn kia, vừa cau mày tặc lưỡi thờ dài.

Mặc Kiều Sinh mím chặt môi, trên trán lộ ra gân xanh, cổ nén không rên một tiếng.

Nhưng mà từng giọt mồ hôi lạnh rơi xuống thì không lừa được ai, tuyên bố rõ bản thân đang thừa nhận nỗi thống khổ kinh hoàng.

"Đây thật sự rất đau." Trình Thiên Diệp nhìn những tấm khăn nhuộm máu lần lượt được thay đổi, thật sự không đành lòng: "Không có thuốc gì có thể giảm đau sao?"

"Ma phí tán có công hiệu giảm đau." Lão quân y đáp: "Nhưng thuốc này rất mắc, một tên nô lệ không có tư cách được sử dụng."

"Người!" Trình Thiên Diệp suýt nữa bật cười vì tức giận: "Đại phu. Ta lặp lại với ngươi một lần nữa, dùng thuốc tốt nhất, bất kể là quý nhân dùng, hay nô lệ dùng, chỉ cần dùng thứ tốt nhất hữu hiệu nhất. Rõ chưa?"

Lão quân y sợ hãi đáp.

Không bao lâu, đã có nô bộc bụng ma phí tán mới pha tới.

Trình Thiên Diệp đau lòng vì Mặc Kiều Sinh bị thương nặng, tự mình ngồi ở đầu giường đút thuốc cho hắn.

Mặc Kiều Sinh nỗ lực ngẩng đầu, chéch ra mép giường một chút, không nói một lời, yên lặng uống thìa thuốc.

Trình Thiên Diệp nhìn màu xanh biển xinh đẹp trên người hắn, chậm rãi xuất hiện thêm một viền vàng, rồi dần dần vững chắc, hiện rõ, sáng loáng.

Màu vàng biểu hiện cho ý kiên trì trung thành.

Có vậy thôi mà nguyên thuận phục ta sao? Trình Thiên Diệp cảm thấy thật áy náy.

Ta chỉ đút thuốc cho hắn mà thôi. Cậu bé đáng thương, có lẽ cho tới bây giờ chưa từng có ai đối tốt với hắn.

Ngoài miệng không rên, nếu không phải có thể trông thấy màu sắc, ta còn không biết đâu.

Nàng chòng hai cái gối đầu, nhẹ nhàng lót dưới đầu của Mặc Kiều Sinh. Tìm một cái ống rỗng, một đầu bỏ vào bên trong chén thuốc, một đầu khác để Mặc Kiều Sinh ngậm vào miệng.

"Như vậy hút lấy sẽ không phiền nữa."

Mặc Kiều Sinh cúi thấp đầu, mặt mày dần dần biến mất dưới màu tóc đen, chỉ lộ ra một đoạn cằm tái nhợt, cùng bạc môi đang ngậm ống hút.

Trình Thiên Diệp yên tĩnh giúp hắn nâng chén thuốc, nhìn chén thuốc màu nâu cạn dần.

Đột nhiên một giọt nước trong suốt, tí tách rơi xuống, nhỏ vào thuốc.

Ngay sau đó lại thêm một giọt.

Trình Thiên Diệp sững sốt, ngẩng đầu nhìn thấy bạc môi không có chút huyết sắc của Mặc Kiều Sinh, nhẹ nhàng lay động, nước mắt trong suốt chảy xuống gò má hắn, lăn vào trong chén.

"Tại sao lại khóc vậy?" Trình Thiên Diệp sờ đầu hắn: "Đau lắm hả? Đừng khóc, uống thuốc sẽ đỡ hơn một chút."

Bạc môi khẽ dôi ra, buồng ống hút trong miệng, quay mặt qua chỗ khác, hắn vùi mặt vào trong gối đầu, bả vai lặng lẽ run nhẹ, tiết lộ cảm xúc mà hắn không thể kiềm nén nổi.

Đừng khóc mà.

Chân tay Trình Thiên Diệp hơi luống cuống, nam nhân khóc thì phải dỗ thế nào, ta không có kinh nghiệm đâu.

Nàng đành phải một mực nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

Hắn quả thật quá khổ, từ nay về sau ta sẽ đối xử tốt với hắn một chút là được.

Vị lão quân y kia xử lý xong miệng vết thương cho Mặc Kiều Sinh, đứng lên.

Xoay người thì lễ với Trình Thiên Diệp: "Hồi bẩm Chúa công, hai chân người bệnh có bệnh cũ, lần này lại thêm vết thương mới. Mặc dù thần đã cố sức trị liệu, nhưng e là khó khôi phục như lúc ban đầu."

"Cái gì gọi là không thể khôi phục như lúc ban đầu?"

"Tập võ thì phải suy nghĩ lại." Lão quân y này, nhìn thoáng qua giường, ho khan một tiếng: "Giường tre chuyện ấy, thì không sao."

Dù là Trình Thiên Diệp tự nhận da mặt rất dày, nghe xong cũng khó tránh khỏi đỏ mặt.

"Tiên... Tiên sinh mời ra gian ngoài dùng trà."

Mấy người các người cũng quá không xem nô lệ là người, người ta bệnh như vậy mà có thể nói thẳng mấy chuyện đó ra được ư?

Nàng mời vị quân y kia ra gian ngoài, chân thành thì lễ.

"Xin tiên sinh lại tận sức, hắn còn trẻ như vậy, khổ luyện ra một thân võ nghệ, nếu thành kẻ tàn phế, thật sự là làm người tiếc hận."

Lão già kia vuốt râu, gật đầu nói: "Chúa công trạch tâm nhân hậu, quả thật là phúc của dân chúng. Vốn đã không còn cách nào, nhưng mà giờ chúng ta thân ở Biện Châu, ngược lại có một cơ hội."

"Kính xin tiên sinh vui lòng chỉ giáo."

"Trên Tây Sơn của Biện Châu, có một ôn tuyền bốn mùa nhiệt độ luôn ổn định. Tuyền này có hình dáng loan nguyệt, danh xưng Nguyệt Thần tuyền. Vốn là thành chủ Biện Châu, một mình độc hưởng biệt trang này. Tuyền này có một chỗ đặc biệt, đối với gân cốt bị tổn thương, tác nghiền bên trong, rất có hiệu quả. Ngâm lâu dài, chữa được hoại sinh, loại bỏ phong thấp, bao gồm nhiều hiệu quả trị liệu. Chữa trị đúng bệnh cho người bệnh. Nếu có thể thường xuyên ngâm ở đó, thương thể rất có khả năng được chữa hẳn."

Trình Thiên Diệp vỗ tay một cái: "Cái này thì dễ rồi, vừa hay ta muốn ở lại trấn thủ Biện Châu, mỗi ngày dẫn hắn đi ngâm ôn tuyền cũng không có vấn đề gì."

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đi thôi, ta dẫn ngươi đi ngâm Nguyệt Thần tuyến

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh mơ hồ nghe thấy một tiếng đàn véo von, bên cạnh như có người đang nói nhỏ.

Hắn tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, phát hiện ra toàn thân vô cùng đau nhức.

Nhưng đau đớn trên thân thể với hắn mà nói đã là chuyện thường ngày, hắn tập mãi thành quen.

Khiến hắn cảm thấy khăn trương chính là, giờ phút này hắn lại dựa vào một cái giường ấm áp thoải mái, gối lên một cái gối đầu khô ráo mềm mại.

Trong phòng ấm áp dễ chịu, chẳng hề có cảm giác rét lạnh. Trên người hắn đang đắp một cái mền tơ mỏng, tránh được miệng vết thương nửa người dưới của hắn, nhẹ nhàng được khoát lên phía sau lưng hắn.

Hắn cảm thấy bên cạnh hình như có người, vì vậy lập tức cảnh giác mở to mắt.

Hai giọng nói trầm thấp truyền đến, dường như là hai nô bộc đang nói chuyện.

"Tên này vóc người rất bình thường, không biết chủ nhân vừa ý hắn chỗ nào nữa?"

"Đứng đấy, kếm xa Tiêu Tú và Lữ Dao nữa cơ. Ngươi xem trên người hắn nhiều vết sẹo như vậy, quả thực ghét chết."

Một người trong đó cười: "Không chừng là ở phương diện kia tài nghệ rất cao."

Tên còn lại cười nhạt: "Ai nói không phải đâu, nghe nói hắn được Chúa công nhìn trúng trên yến tiệc chỗ Uy Bắc hầu, mang về hầu hạ suốt cả đêm, chủ nhân đã nhớ mãi không quên hắn rồi đấy."

"Vì hắn, chủ nhân còn tặng con Hoàng Phiêu mã mà lão Hầu gia để lại cho người ta rồi, chắc chắn."

"Thực là một kẻ gây tai họa. Ngươi không nghe các lão thần kia nghị luận về Chúa công thế nào sao."

...

Tay Mặc Kiều Sinh giấu dưới chăn nắm chặt lại.

Ký ức hôm qua dần dần rõ ràng,

Vị quý nhân kia,

Không,

Y đã là chủ nhân của ta.

Chủ nhân dùng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng sờ đầu ta.

Sợ ta đau, cho ta dùng thuốc giảm đau.

Thậm chí còn tự mình dứt ta,

Y dịu dàng như vậy, vì để cho ta uống dễ dàng hơn một chút, lục tung tìm một cái ống, ngay cả đầu ta đều không cần phải nâng lên, có thể uống được loại thuốc mà nô lệ vốn không xứng được hưởng dụng.

Y gánh chịu bêu danh như vậy, đều là vì ta nín lấy ống quần y cầu y, hại y không thể không dùng bảo mã đó để đổi ta.

Mặc dù chủ nhân không hề keo kiệt mà dùng thuốc tốt nhất cho ta.

Nhưng mà...

Hắn nhớ tới trước khi mê man đã nghe thấy lời nói của vị đại phu kia.

"Tập võ thì phải suy nghĩ lại. Giường tre chuyện ấy, thì không sao."

Từ nay về sau, chỉ có thể dựa vào việc mà bản thân đã từng chán ghét nhất để sống tạm sao?

Nô lệ như ta đối với Chúa công mà nói, ngoại trừ tăng thêm thanh danh không tốt, thì có ích lợi gì.

Mặc Kiều Sinh đột nhiên bắt đầu hối hận, nếu khi đó, ta có thể nhẫn nại...

Hắn nhớ tới ba tên chư hầu khiến người chán ghét kia.

Một người trong đó duỗi bàn tay khô héo như vỏ cây về phía hắn, nhéo gương mặt hắn, có ý đồ với tay kia vào trong miệng hắn.

Không! Trong lòng hắn dâng lên một ngọn lửa giận, ta chết cũng không thể tiếp nhận.

Ta nên để cho mình chết tại chỗ.

Vì cái gì mà lúc ấy đã hèn mọn vron tay, cầu xin chủ nhân trợ giúp, làm phiền một vị chủ nhân dịu dàng như thế.

Bọn họ đều vì ta, nói xấu Chúa công.

Mà ta, một tên nô lệ nửa tàn phế, đã không thể biện luận cho Chúa công.

Thậm chí, còn không có cơ hội đòi con ngựa quý kia về.

...

Giờ phút này, Trình Thiên Diệp không biết Mặc Kiều Sinh đang lâm vào tự trách.

Nàng đang ngồi trong sương phòng, khinh long mạn niệp [1], đàn ra một bản Tần Tranh.

[1] khinh long mạn niệp: thành ngữ dùng để mô tả cách chơi nhẹ nhàng và chậm rãi của các nhạc cụ có dây.

Khúc cuối cùng cô tay trắng nõn ngưng lại, thanh âm hòa vào chốn xa xôi.

Tiêu Tú và Lữ Dao vỗ tay bốp bốp bốp.

"Tranh kỹ của Chúa công lại tinh tiến hơn rất nhiều, thủ khúc này hình như Tú nhi chưa từng nghe qua." Tiêu Tú sùng bái nói.

Trình Thiên Diệp nhìn hai tay của mình, đầu ngón tay đau nhức, đàn tranh thời này không có kèm theo móng tay chuyên dụng.

Xuyên đến thời đại này, gì mà lễ nhạc thi họa, quân tử lục nghệ, Trình Thiên Diệp một môn cũng không thông.

May mắn, lúc nhỏ được mẫu thân đại nhân buộc vào lớp năng khiếu đàn tranh, tốt xấu thi được đàn tranh cấp mười.

Hôm nay ở trong thế giới không có bất kỳ thiết bị điện tử có thể giải trí, kỹ năng chết sống không chịu học lúc trước này, ngược lại trở thành hạng mục duy nhất mà Trình Thiên Diệp có thể dùng để giải trí rồi.

Nàng cầm giấy bút, vẽ ra móng tay chuyên dụng cho đàn tranh, đánh dấu nhỏ.

Vẫy tay với Lữ Dao: "Dùng đôi môi làm cho ta một bộ này. Phải mài cho bốn phía bóng loáng, độ dày thoa đáng."

Lữ Dao là một nam tử dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, mi mục như vẽ. Hắn cẩn thận tiếp nhận tờ giấy, thận trọng bỏ vào trong ngực: "Ta đây phải đi tìm đôi môi tốt nhất, tìm thợ khéo mài, sẽ không làm cho Chúa công thất vọng."

Đang nói chuyện, hắn lại dùng ngón tay xinh đẹp, đưa lên một chiếc hộp gỗ đàn màu đen, nhẹ nhàng mở ra trước mặt Trình Thiên Diệp.

"Đây là một món đồ chơi gần đây mới có được, Chúa công nhìn xem có lọt vào mắt xanh không." Trong vẻ cung kính của hắn mang theo ý lấy lòng.

Tiêu Tú không vui thầm nhếch môi.

Hắn biết rõ Tấn quốc công lúc còn là công tử Vũ, đã yêu mến ngọc bội, bảo thạch các loại.

Lữ Dao ngồi ở vị trí tổng quản này, tuy rất ít thời gian làm bạn với Chúa công, nhưng quả thực càng có thể cầu được chỗ tốt của Chúa công rồi.

Có phải ta cũng nên lo lắng cho chính bản thân mình, Tiêu Tú nghĩ thầm.

Không không, gần đây Chúa công đối với ta rất tốt, ta không thể rời khỏi y, để tránh bị Mặc Kiều Sinh kia thừa dịp mà vào.

Trình Thiên Diệp mở hộp chứa ngọc ra.

"Thật đẹp."

Là nữ nhân, nàng rất thích mấy loại châu báu ngọc thạch này.

Nàng lấy ra một viên lam bảo thạch cực lớn từ trong hộp, đưa lên cao, phản chiếu ra ánh sáng.

Lữ Dao vui vẻ nói: "Ánh mắt Chúa công thật tốt, đây là bảo thạch từ Tây Vực tới, phẩm chất và độ tinh khiết đều là nhất đẳng, vô cùng hiếm có."

Thật đẹp, bảo thạch vừa lớn vừa sáng long lanh, mang tới hiện đại không biết có giá trị bao nhiêu tiền.

Nhưng so với ánh sáng của Mặc Kiều Sinh thì vẫn mờ hơn không ít.

Ánh sáng màu lam của tiểu Mặc kia, vừa như là băng đá tinh khiết, vừa trông như hải dương rộng lớn.

Có màu sắc châu ngọc đẹp như vậy trước mắt, dù bảo thạch có rục rở đến đâu cũng đều làm người ta cảm thấy âm đậm.

Lát nữa đi xem thử hắn có khá hơn chút nào không.

Trình Thiên Diệp ném bảo thạch vào hộp.

"Lữ Dao." Hiện tại, nàng cảm thấy cần phải nhắc nhở đại tổng quản thứ vụ này đôi chút.

Lữ Dao khom người, chăm chú nghe.

"Ta cho người quản lý việc vật vẩn bên cạnh ta, là bởi vì ta thích người, cũng tín nhiệm người. Những ngày này xem ra, người quả thật làm không tồi. Người có thể phỏng đoán sở thích của ta, càng làm mọi chuyện ngay ngắn rõ ràng, để ta dễ dàng không ít."

Lữ Dao vén vạt áo quỳ xuống: "Đây là bổn phận của tiểu nhân, không dám đương nổi tán dương của Chúa công. Tiểu nhân có thể được Chúa công thưởng thức, trong lòng xúc động

roi lệ vì Chúa công. Tiểu nhân thời khắc ghi tạc ân tình của Chúa công, ngày ngày cẩn trọng, chỉ sợ làm lẫn, phụ Chúa công."

"Hi vọng người thật sự nghĩ như vậy." Trình Thiên Diệp ngắm nhìn màu sắc biến hóa bất định trên người hắn: "Người phải biết rằng, người có thể ngồi ở vị trí này, quyền lợi lớn, hấp dẫn càng lớn, người ghen ghét người càng nhiều. Lúc nào cũng có người nhìn chằm chằm vào người, hận không thể bắt được bím tóc của người, đến nói cho ta biết."

Mồ hôi lạnh trên lưng Lữ Dao thoáng chốc đã rơi xuống.

Hắn lặng lẽ liếc Tiểu Tú đang có chút há hê kia, chẳng lẽ là tiểu tử này cáo trạng sau lưng ta rồi hả? Hay là chính cái nhà buồn mà mấy ngày trước đây đã mưa y phục ở đó, không cam lòng với tiền hoa hồng? Hay là mảnh Phi Thúy ta giấu điếm, bị Chúa công biết?

Xưa nay Chúa công luôn hào phóng, chỉ cần làm tốt mọi chuyện, sẽ không toan tính khoản tiền tài, hôm nay hướng gió thay đổi rồi chẳng.

Hắn nghĩ đến tính cách âm tình bất định của Tần Việt công này, tàn nhẫn và thủ đoạn, trong nội tâm chợt run sợ.

"Người có năng lực quản lý, vừa ở bên cạnh hầu hạ ta nhiều năm như vậy, cho nên một ít việc nhỏ, ta sẽ vờ như không thấy. Nhưng chính người phải có chừng mực. Chừng mực này, một khi bị vượt qua, dù người có muốn lui về bên cạnh ta để hầu hạ, sống như trước đây, là chuyện không thể nào."

Lữ Dao cúi dập đầu, lạnh run, trong miệng cầu xin tha thứ.

"Được rồi, xem như xong, người đi xuống trước đi."

Trình Thiên Diệp phát tay, thật ra nàng cũng không biết chuyện gì, nhưng nàng thấy gần đây trên người Lữ Dao luôn quanh quẩn một màu sắc tượng trưng cho tham lam và dục vọng, hơn nữa có khuynh hướng càng ngày càng nặng.

Cho nên điểm tên hắn một chút, nhắc nhở hắn đổi câu.

Không ngờ làm hắn sợ tới mức phát run, xem ra những ngày quản gia này, vị đại tổng quản đây quả thật đã có chỗ bành trướng.

Lúc Tiểu Cẩn vào nhà.

Nhìn thấy Trình Thiên Diệp đang cười tủm tỉm cùng một loan sủng của công tử Vũ, nghĩa vào hộp bảo thạch, chọn chọn lựa lựa.

Tiểu Cẩn thăm thở dài.

Đây là một vị công chúa kim tôn ngọc quý, được nuôi tại thâm cung.

Muốn nàng đối mặt với việc phụ huynh tử vong, đồng thời ngày ngày giả trang làm nam tử, gánh vác một nước chư hầu trong thời kỳ kích động, cũng thật sự làm khó nàng.

Nhưng nếu thiếu nàng, con nối dòng còn lại của lão Hầu gia đều vô cùng tuổi nhỏ.

Chủ thiếu nước yếu, cường quốc vờn quanh, ngày vong quốc chỉ sợ gần ngay trước mắt.

Chỉ có thể tạm thời nâng đỡ công chúa, đợi cho các công tử dần lớn hơn một chút, lại từ từ mưu tính.

Trình Thiên Diệp nhìn thấy Tiểu Cẩn đến, vội vàng ban thưởng ghế ngồi cho hắn.

Đồng thời thu hồi châu báu, vẫy lui những người không liên quan,

Từ sau khi xuyên qua đây, Tiểu Cẩn là người đầu tiên trợ giúp nàng, hơn nữa bí mật hiến kế cùng nàng.

Cho nên đối với nam tử này, nàng có nhiều thêm một phần tôn kính và tin cậy.

Nàng không quên dặn dò Tiểu Tú đã đi tới cửa kia: "Tiểu Tú, người giúp ta chăm sóc tiểu Mặc một chút, xem hắn có tỉnh chưa."

Tiểu Cẩn đứng dậy, sửa tay áo hành lễ: "Thần nghe được một tin đồn, nói Chúa công dùng Hoàng Phiêu mã để đổi một tên nô lệ?"

Trình Thiên Diệp hơi lúng túng gãi đầu: "Ta có thể giải thích với người chuyện này. Tên nô lệ này trông rất bình thường, không phải ta nhìn trúng vẻ đẹp của hắn."

Trong lòng nàng thầm mắng chửi mình, tiểu Mặc không phải loại hình thanh tú, nhưng thật ra với ta mà nói rất phong nhã, hơn nữa nội tâm hắn đẹp, cái này ta sẽ không nói cho người biết.

"Ngày ấy lúc công thành, hắn là dũng sĩ đầu tiên xông lên tường thành, ta thương tiếc tài năng của hắn. Hôm qua ta ở ngoài thành, suýt nữa rơi xuống ngựa, trùng hợp là hắn đã cứu ta một mạng."

"Ta cũng không thể trơ mắt nhìn hắn, bị lão quái vật Uy Bắc hầu này đánh chết khi đang còn sống sờ sờ như vậy. Dưới tình thế cấp bách ta đã dùng Hoàng Phiêu mã để đổi hắn, chỉ là hành động bất đắc dĩ thôi."

Tiểu Cẩn thở dài, ngồi xuống: "Chúa công tâm địa thiện lương, là phúc của thần dân. Nhưng mà hành động lần này thật sự đã tổn hại đến uy vọng của Chúa công, mong rằng sau này nên hạn chế."

Trên người Tiểu Cẩn, chuyển thành màu đỏ đất, hiền dịu nhu hòa, sáng bóng như một loại khí cụ bằng đồng lâu năm.

Xung quanh phần sáng bóng này mang theo viền vàng nhạt, giờ phút này màu vàng tượng trưng cho trung thành dường như càng mờ đi một ít.

Trình Thiên Diệp ý thức được Tiểu Cẩn trung thành với nàng, chỉ là vì tình cảm đối với Tần Uy hầu và công tử Vũ thôi.

Hắn đưa ta lên vị trí này, là hành động bất đắc dĩ, thật ra trong lòng hắn rất chướng mắt ta.

Trình Thiên Diệp đột nhiên cảm thấy chán ngán.

Người nghĩ rằng ta thích ngồi vào vị trí Chúa công này lắm sao, ở nơi của các người muốn máy tính không có máy tính, muốn điện thoại không có điện thoại.

Cả ngày đánh đánh giết giết, người chết đổ máu. Nếu không phải vì mạng sống, ta cũng lười ngồi lên vị trí này.

Tiểu Cẩn nói ra: "Hôm nay, đại quân chúng chư hầu lục tục xuất phát ra khỏi thành. Bộ ta cũng nên có hành động."

"Chúng ta đây nên làm những gì?" Trình Thiên Diệp qua loa nói.

"Đa số công vụ quan trọng, cần Chúa công quyết định, hàng đầu chính là củng cố thủ thành, trấn an dân chúng, quét sạch trị an, khôi phục nông canh..."

Trình Thiên Diệp nghe mà đau cả đầu: "Những việc này ta thật sự không hiểu, giao cho người được không?"

Nàng quả thực có thể thấy rõ Tiểu Cẩn thâm thò dài một hơi.

Giờ phút này, Trình Thiên Diệp cảm thấy có thể trông thấy rõ nội tâm tâm tình của người khác cũng không phải là chuyện gì tốt.

Chẳng khác nào tất cả bất mãn, ác ý, trào phúng mà người ta vốn giấu sau khuôn mặt tươi cười đều bị xé toạc ra đặt trước mặt nàng.

Đối với nàng mà nói là ác ý vô hạn phóng đại của người khác, làm cho thế giới này tràn ngập quá nhiều mặt trái vốn không nhìn thấy.

Trình Thiên Diệp uể oải đuổi Tiểu Cẩn đi, đi vào gian phòng của Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh thấy chủ nhân tới, cố gắng muốn chống người dậy.

Trình Thiên Diệp nhẹ nhàng đề vai hấn lại: "Nằm đi, bị thương nặng như vậy, đừng lộn xộn."

Nam nhân thân chịu trọng thương này, không biết lại đang nghĩ gì, dường như vô cùng bi quan và tự trách.

Nhưng khoảnh khắc khi hấn trông thấy Trình Thiên Diệp, màu xanh ngọc xinh đẹp quanh người hấn, chốc lát được bao quanh bởi một vòng viền vàng kiên định.

Lập tức dần dần đào dạt loại sắc thái long lanh tượng trưng cho cảm kích và mừng rỡ.

Điều này lớn đến mức thoáng chốc đã trấn an tâm trạng uể oải của Trình Thiên Diệp.

Xuyên qua lâu như vậy, cũng chỉ có người nô lệ này, thật sự trung thành với mình.

Hấn đối với mình rất thuần túy, không mang theo bất luận ham muốn dục vọng gì.

Trình Thiên Diệp ngồi xuống đầu giường của Mặc Kiều Sinh, sờ lên đầu hấn.

"Đi thôi, ta dẫn người đi ngắm Nguyệt Thần tuyến. Như vậy chân của người mới có thể khỏi được."

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Mảnh vải không thể tháo nha

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Đầu thu, cơn mưa thu đến, trong gió đưa đến cảm giác man mát.

Trình Thiên Diệp ngồi trong hương xa, vén rèm xe lên nhìn hai bên đường phố.

Tòa thành thị vừa mới bị chiến hỏa quét qua, khắp nơi hiện rõ vết rách nát và tiêu điều.

Áo không đủ che thân, lưu dân chán nản, tóc năm tóc ba lộn trên con đường bùn lầy rồi đi.

Những chân tường đổ nát phía dưới, thỉnh thoảng có thể trông thấy một vật thể đang cuộn mình.

Trình Thiên Diệp không dám đến xác nhận, bởi vì đó có lẽ là một thi thể đã mất đi sinh mạng.

"Thật sự là tiêu điều, Tấn quốc chúng ta còn khá hơn ở đây." Trình Thiên Diệp một đường lĩnh quân tới từ Tấn quốc, tự mình trải nghiệm sự chênh lệch về dân sinh.

"Đó là bởi vì đại Tấn có Chúa công." Tiểu Tú cùng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Mấy năm gần đây Biện Châu đều ở trong chiến loạn, qua tay nhiều thế lực khác nhau, mỗi nhóm người ngựa đều chỉ muốn liêu mạng vợ vệt một trận rồi đi, có ai sẽ quản dân chúng chết hay sống."

Có lẽ vì Trình Thiên Diệp là sinh viên khoa học tự nhiên, nên lịch sử và chính trị chỉ học được mặt ngoài.

Trong tiềm thức của nàng, Quân vương dưới đế chế phong kiến, chính là biểu tượng của bóc lột và độc tài.

Bọn họ đứng ở phe đối lập với quảng đại quần chúng, sống an nhàn sung sướng rút cạn mồ hôi nước mắt nhân dân, chắc hẳn là đối tượng bị dân chúng chán ghét và căm hận.

Đến nơi này, nàng mới nhận ra được.

Ở niên đại này, có một chủ quân cố định, một quốc gia ổn định, mới là nỗi chờ mong thật sự của nhân dân.

Tất cả nhu cầu về bình đẳng và quyền con người, là kết quả của xã hội ẩm no và giàu có sau này.

"Nói vậy, ta có thể là một Chúa công được dân chúng chờ mong trong lúc này nhỉ." Trình Thiên Diệp sờ cằm.

"Đương nhiên, Chúa công là một quân chủ nhân từ và thiện lương, là phúc của dân chúng Tần quốc ta. Nếu Tú nhi không gặp Chúa công, đã sớm chết đói đầu đường rồi." Tiêu Tú ngại ngừng nói.

Trình Thiên Diệp gật đầu, nàng không để ý lắm đến những lời này của Tiêu Tú.

Bởi vì phía trước xuất hiện một khu chợ dân cư buôn bán.

Nói là khu chợ buôn bán, thật ra cũng chỉ là vài thương buôn đang thu mua nô lệ.

Một nhóm thường dân vô gia cư, hoặc bán thân, hoặc bán con gái, cầm cỏ tiêu đứng đó để đám buôn nô lệ chọn lựa.

Nếu bị chọn trúng, kẻ buôn nô lệ sẽ ký ước bán thân với người bán mình hoặc cha mẹ của bọn họ trên thẻ tre, dùng một ít lương thực đổi người đi.

Dẫn tới một chậu lửa than, cầm lấy một cái nõ hàn nung đỏ, xèo một tiếng in dấu hiệu riêng biệt lên thân thẻ con người, sau đó dùng xích sắt khóa tất cả nô lệ mới mua thành một chuỗi.

Thình thoảng có một tiếng kêu thảm thiết ngán ngủi, nương theo âm thanh cháy da thịt của nõ hàn.

Đoàn người chỉ biết chết lặng và lạnh nhạt, dường như đây là chuyện phải làm, tập mãi thành thói quen.

Trình Thiên Diệp mơ hồ ngửi thấy một mùi gay mũi trong không khí bay tới, nàng thấy ở phía xa thình thoảng bốc lên khói trắng, cùng với từng tiếng kêu thảm, chỉ cảm thấy trong lòng run sợ.

Nàng đột nhiên quay đầu lại liếc nhìn Mặc Kiều Sinh đang nằm sấp trên xe.

Mặc Kiều Sinh đang len lén đánh giá nàng, bị nàng bắt quả tang, tránh né không kịp, vội vàng tránh ánh mắt, đỏ mặt thấp giọng nói: "Chủ nhân chưa từng ban thưởng ần cho hạ nô."

Hắn vì thương thế nên không tiện mặc y phục, chỉ đắp một cái áo ngủ bằng gấm hơi mỏng trên lưng, lộ ra da thịt phía sau lưng.

Xương bả vai xinh đẹp hiện rõ, thấy được những dấu vết chằng chịt, dấu ấn cũ bị phồng vừa mất đi, ấn ký mới đã tùy ý in lên người hắn.

Ban thưởng ần cái quý, người còn có thể bày ra đáng vẻ chờ mong như thế nữa.

Trình Thiên Diệp suyt nữa muốn mắng chửi người, nhẫn nhịn: "Từ nay về sau, tự xưng ta, không được xưng loạn."

Mặc Kiều Sinh buồng mi mắt, mím chặt môi.

Trình Thiên Diệp tức giận tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một nữ nhân mặc y phục ta tôi, có bốn đứa bé ngồi phía trước, trong đó trên đầu hai cô bé cầm một cọng cỏ tiêu.

Nàng ra lệnh cho ngừng xe ngựa.

Người mẹ này muốn bán con mình đi làm nô lệ.

Trình Thiên Diệp không dám tưởng tượng, là một người mẹ thì sao có thể cam lòng cho đi hài tử, nàng chợt gặp phải cảnh ngộ mà tiểu Mặc đã từng trải qua.

Vị mẫu thân kia bề ngoài tiêu tụy, thần thái ngốc trẻ, dường như chẳng khác nào cái xác không hồn.

Trình Thiên Diệp không phải chưa từng gặp qua người nghèo khó, nhưng thế giới nàng sinh sống giàu có yên ổn, bất luận tương tượng thế nào, cũng không thấy tận mắt những hài tử này dễ mà đau lòng.

Những hài tử này, tay chân gầy như chiếc đũa, hốc mắt hõm thật sâu trông có vẻ rất to, tóc khô vàng như rom rạ, quả thật khiến cho người không đành lòng nhìn thẳng.

Tiêu Tú từ cửa sổ nghiêng đầu xem: "Bán mình còn tốt hơn là chết đói. Giống người cha ma quỷ của ta vậy, sẽ dẫn ta tới một nơi lạ lẫm, bảo ta ngồi chờ lão, rồi tự mình chạy."

Hắn kể một câu chuyện xưa cứ như là chẳng liên quan gì đến mình: "Chẳng những lãng phí một túi lương thực có thể đổi về nhà, còn làm hại ta suyt nữa chết đói đầu đường, thật ngu ngốc."

Trình Thiên Diệp cảm giác mình thật sự phải thay đổi cách suy nghĩ.

Nàng biết rõ quan niệm của Tiêu Tú mới là chính xác, khi cuộc sống của con người vẫn còn khó khăn, vấn đề thực phẩm và y phục nặng của con người hơn nhu cầu tình cảm.

Một tên buôn nô lệ đi đến trước mặt người mẫu thân kia, xách cô bé nhỏ lên, dò xét trên dưới, vừa kéo miệng để nhìn hàm răng.

Không hài lòng lắc đầu buông tay: "Lớn lên cũng tạm được, nhưng quá nhỏ gầy, nói không chừng lúc ban thưởng ần sẽ nhịn không nổi."

Vị mẫu thân nọ bất lực trả lời: "Bán túi lương thực là đủ rồi."

Tên buôn nô lệ kia hài lòng, ra tay bắt cô bé kia.

Nữ hài gầy tro xương hét lên, liều mạng trốn sau lưng tỷ tỷ.

Tỷ tỷ của cô bé ôm bé thật chặt, quỳ xuống đất dập đầu: "Chủ nhân cũng mua cả ta đi, ta lớn lên không xinh đẹp như muội muội, nhưng ta có sức khỏe, có thể làm việc."

Tên buôn nô lệ vừa lôi kéo, vừa mắng: "Chết qua một bên đi, ta đây cung hàng cho kỹ viện, mua loại người như người thì được bao nhiêu tiền hả?"

Bây giờ Trình Thiên Diệp nhìn không nổi nữa, dùng ngón tay gõ cửa sổ xe, ngăn cản trận mua bán này.

Nàng nhảy mất ra hiệu cho Tiêu Tú.

Tiêu Tú nhảy xuống xe, tiện tay ném một đỉnh bạc vụn, nâng cằm "Theo ta, mệnh thật tốt, Chúa công coi trọng ngươi."

Tên buôn nô lệ kia, thấy một đám tùy tùng đông đảo, khí thế phô trương.

Biết là một vị quý nhân xuất hành. Không dám tranh chấp, cúi đầu khom lưng rời đi.

Muội muội cố gắng níu y phục tỷ ty nghẹn ngào khóc rống, tỷ ty của cô bé quệt nước mắt, đẩy cô bé ra: "Nhanh đi, đây là một vị quý nhân, có cơm cho muội ăn, không đói bụng đâu."

Trình Thiên Diệp đỡ trán, ra dấu tay cho Tiêu Tú đưa cả hai lên.

Hai tiểu cô nương y phục tả tơi trèo lên xe, xe ngựa hoa mỹ sạch sẽ khiến các nàng khó xử, hai người nhét chung một chỗ, sợ hãi rụt rè quỳ trong góc, dùng đôi mắt vì đói quá mà có vẻ rất lớn kia sợ hãi nhìn Trình Thiên Diệp.

Vốn thùng xe rộng rãi, vừa thêm hai người chột có vẻ hơi chật.

Mặc Kiều Sinh chống người, nhích qua. Giúp nàng dành ra chút ít không gian.

Tiêu Tú bất mãn nhăn mũi, hần cảm thấy cả thùng xe bốc lên một mùi khó ngửi.

Nhưng hần cũng không vì phạm bất cứ lời nói nào của Trình Thiên Diệp, bởi vậy không nhiều lời, chỉ hung hăng thêm một bó hương liệu to vào lư hương.

Trình Thiên Diệp buông rèm, nhắm mắt lại, cách xa khỏi cái thế giới trần ngập thống khổ ấy.

Nhiều hài tử và cũng nhiều người đáng đồng tình như vậy, nhưng ta chỉ có thể cứu được vài người thôi.

Tuy nhiên, Chúa công ta đây chỉ là tượng trưng. Nhưng trước khi tìm được cách để trở về, tạm thời ta sẽ cố hết sức vậy.

Trình Thiên Diệp rất nhớ thời đại vừa an toàn vừa ấm áp của mình, nhớ anh trai sinh đôi chân chính cùng nhau lớn lên với mình, và bạn bè người thân của mình.

Đoàn người tiến vào sơn trang ôn tuyền ở Tây Sơn,

Nguyệt thần tuyền trong truyền thuyết, chỉ là một con suối hình mặt trăng nho nhỏ.

Nhiệt độ bốn mùa ổn định, nước suối có màu vàng nhạt, mặt nước lượn lờ khói trắng.

Chủ nhân của tòa sơn trang này hiển nhiên rất biết cách hưởng thụ, dọc theo con suối hai bên được lát đá cẩm thạch trắng, xây dựng lan can và bậc thang để ngồi xuống ngâm, ngoài ra không có một dấu vết nhân tạo dư thừa nào.

Bốn phía ôn tuyền trồng rất nhiều cây phong, giờ phút này hồng diệp như vân [1] đầy trời, những chiếc lá nhỏ lác đác phiêu diêu rơi trên mặt nước, như ảo cảnh, như tiên giới.

[1] hồng diệp như vân: lá đỏ như mây

Trình Thiên Diệp đang say đắm thưởng thức cảnh đẹp này, đột nhiên nghe thấy Tiêu Tú không vui thấp giọng trách cứ: "Nhanh xuống đi, ngươi đang làm gì thế? Không biết phân biệt tốt xấu à."

Trình Thiên Diệp nhìn sang, chỉ thấy Tiêu Tú và hai người hầu, đang muốn đưa Mặc Kiều Sinh vào suối, tay Mặc Kiều Sinh gắt gao bắt lấy cán, không muốn vào nước, trên người nổi lên một màu đen nồng đậm đại biểu cho sợ hãi.

Đương lúc trông thấy Trình Thiên Diệp nhìn qua, trên người hần chột được bao bọc bởi viền vàng sáng, cường chế đẩy lùi cái màu đen kia.

Sau đó hần không giãy dụa nữa, chìm thân thể mình vào trong nước.

Trình Thiên Diệp cảm thấy hơi kỳ quái, nàng đi đến bên suối, ngồi xỏm người xuống, nhìn Mặc Kiều Sinh trong nước.

"Ngươi rất sợ nước sao?"

"Không... Không sợ." Tuy nhiên khi hần đang ngâm trong suối nước ấm áp nhưng sắc mặt tái nhợt, toàn thân cứng còng, cố gắng níu chặt tay vịn hai bên bờ.

Trình Thiên Diệp vẫy lui những người còn lại.

Có chút hăng hái nhìn Mặc Kiều Sinh trong nước.

Chỉ thấy hần mím chặt môi, vẫn giữ nguyên tư thế cứng ngắc không nhúc nhích, hiển nhiên đang cố nén nỗi sợ hãi.

Trình Thiên Diệp ngồi xỏm ở đó, nhẹ nhàng vờn tay sờ lên đầu hần.

"Tiểu Mặc, từ khi ta trở thành Chúa công, mỗi ngày đều có rất nhiều người, nói với ta những lời dễ nghe, lời khen tặng, lời quan tâm. Nhưng ta biết rõ, bọn họ đều đang gạt ta."

Nàng chậm rãi lấy một chiếc lá phong trên đầu Mặc Kiều Sinh, thấy gương mặt ướt sũng, nâng lên từ trong nước, đang nhìn mình.

"Ta hi vọng ngươi, có thể đừng gạt ta, được không?"

"Ta..." Một giọng nam trầm thấp dễ nghe, vang lên trong làn khói trắng.

"Lúc ta còn nhỏ, từng bị bán vào Sở Hoài quán, đó là một quán kỹ nam. Vào bên trong, lúc đó chủ nhân muốn huấn luyện kỹ xảo để ta lấy lòng nam nhân." Mặc Kiều Sinh cúi đầu, tóc đen mềm mại rũ xuống, che khuất gương mặt.

"Khi đó ta còn quá nhỏ, tính tình quật cường, nhưng lại dám không phục tùng chỉ lệnh của chủ nhân, liền chết kháng cự. Chủ nhân trừng phạt ta, dìm ta vào chum nước, lúc gần chết,

mới xách ta đi lên. Nhiều lần như thế, kéo dài mấy ngày. Cho đến lúc ấy một tiểu quan đang hồng (ý là đang nổi) nhìn thấy, nói giúp cho ta, xếp ta vào đến bên cạnh y làm người hầu, lúc đấy mới ngừng trừng phạt."

"Tuy đã qua rất lâu, nhưng mà, ta... ta vẫn hơi sợ nước."

"Ta, ta mặc dù từng ở tiểu quan quán, nhưng phương diện kỹ xảo kia, quả thật, quả thật không hề biết gì cả."

Mặc Kiều Sinh không yên lòng nghĩ: Ta cần tay Hàn đại nhân, nghịch ý chủ nhân trước, đều bị chủ nhân biết. Hắn có thể chán ghét loại nô lệ kiệt ngạo khó thuần như ta không.

Lúc này hắn cảm thấy đôi mắt của hắn bị một mảnh vải đen bịt kín rồi.

Bên cạnh vang lên âm thanh có người bước vào nước.

Một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng cầm tay hắn.

"Đừng sợ, ta ngâm cùng người một lúc. Ta sẽ trông ngườì, sẽ không để ngườì chìm xuống nước."

Hắn nghe thấy tiếng chủ nhân vang lên bên tai.

"Mảnh vải trên mắt không thể tháo ra đâu nha."

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Trước mắt, ta không hiểu nhiều, nhưng ta sẽ bắt đầu học

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp gấp một khăn lông dày lớn, lót trên đá cạnh ao tắm thạch.

"Đừng sợ, thả lỏng, nằm sấp xuống nào." Nàng che mắt Mặc Kiều Sinh bằng vải đen, rồi nhẹ nhàng lót khăn mềm ở phía trên.

"Tin ta, ta sẽ không để ngườì sặc một miếng nước nào."

Nàng kiên nhẫn vỗ nhẹ lên vết thương đang được che kín ở sau vai, đến khi cảm thấy cơ thể căng cứng kia dần trầm tĩnh lại.

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh đang yên lặng dựa vào thành ao, rồi cũng chìm cả người mình vào trong suối nước nóng, lặng lẽ tháo vải bó ngực của mình.

Nàng thoải mái thở dài một hơi, tựa vào thành ao, trên bầu trời, hai mảnh lá đỏ dần rơi xuống.

Cùng người đang che miếng vải đen, ấm áp tựa vào nhau gần trong gang tấc trên tảng đá trắng thuần.

"Thật thoải mái. Có người ở bên cạnh vẫn là thoải mái nhất. Nếu không có chiến tranh, cuộc sống như vậy hẳn không tệ."

Màu xanh thăm thẳm bí rung động trước mắt này, không hề lẫn bất kỳ tạp chất gì, thuần túy và chân thành tha thiết thích bản thân nàng, không hề có chút mây mảy mảy lừa gạt hay giấu diếm.

Núi rừng yên tĩnh, nước suối ấm áp, dường như cách xa khỏi tất cả tiếng huyên náo ồn ã và tàn khốc, Trình Thiên Diệp như đã điều ờ đến tận mấy ngày.

Nguyệt Thần tuyền quả nhiên vô cùng thần kỳ, thương thế Mặc Kiều Sinh đã tốt lên rất nhiều, hắn mạnh mẽ đến mức thậm chí đã có thể gắng gượng xuống đất đi đi lại lại.

Đoàn người từ Tây Sơn trở về thành, là lúc tà dương dần buông xuống.

Đã trải qua chiến hỏa, trên tường thành chồng chất vết thương, có không ít dân phu và binh lính đang tu sửa chỉnh đốn.

Trong thành, đại quân của các chư hầu khác đã sớm xuất phát trước lúc Trình Thiên Diệp lên núi. Giờ phút này ở đây đều là tướng sĩ trung tâm của Tấn quốc.

Trên đất trống ngoài cửa thành, đã bắc lên một lán chái giản dị, giúp cung cấp cho những lưu dân mất đi gia viên trong chiến loạn, một chén cháo loãng.

Hàng ngũ phía trước lán chái rất dài, tuy nhiên những người này dù áo không đủ che thân, nhưng trong mắt của bọn họ cũng không còn không khí trầm lắng.

Bởi vì họ có hi vọng.

Mặc dù chỉ là mỗi người một chén cháo loãng, nhưng đây là hy vọng sống sót.

Đoàn xe chạy qua, Trình Thiên Diệp vén rèm xe lên.

"Chúa công, là Chúa công."

Ven đường, binh sĩ quỳ xuống hành lễ.

Những dân chúng lĩnh cháo cũng lục tục quỳ sát ở ven đường.

"Vị này chính là Tần Việt hầu đó. Thật trẻ tuổi."

"Vô lễ, phải gọi là Chúa công."

"Nhờ có Chúa công phát cháo miễn phí."

"Nghe nói còn có thể cung cấp nơi ở tạm thời, giúp chúng ta qua mùa đông."

"Lúc này có hi vọng rồi, mẹ sắp nhỏ à."

"Biện Châu ta nghênh đón một vị vương nhân từ rồi."

"Gần đây trong thành, chuyện cướp bóc giết người cũng giảm đi rất nhiều."

"Thật sự là Biện Châu ta may mắn."

...

Tiếng bàn tán nghị luận truyền vào xe.

Hóa ra bọn Tiểu Cẩn, Trương Phúc đã dùng danh nghĩa của ta làm nhiều chuyện như vậy.

Ở thời đại này, người tay cầm quyền cao, một ý niệm, có lẽ sẽ thay đổi vận mệnh của vô số người. Nhiều tính mạng sống sờ sờ như vậy, được cứu vớt hoặc bị diệt vong, chỉ dựa vào việc làm hay không làm.

Trình Thiên Diệp cúi đầu nhìn hai tay chỉ biết đánh đàn của mình, bây giờ, đôi tay này, đang nắm giữ loại quyền lợi đó.

Bọn họ đi ngang qua quân doanh, trên giáo trường đang cử hành thi đấu lời dài.

Giờ phút này, trên lời dài, là một gã tiểu tướng trẻ tuổi đang thách thức.

Hắn sử dụng một cây giáo răng sói [1] bằng thép, giáo dài hai thước, trên chuôi gắn tám răng bằng sắt, phần đuôi được trang bị một mũi khoan sắt bằng tam giác.

[1] giáo răng sói: mình không biết tên gọi đúng của nó, mình có kèm hình bên dưới nhé.

Sức của tiểu tướng này vô cùng lớn, múa giáo mạnh mẽ đầy sinh lực, rất có dũng khí, thẳng liên tiếp mấy trận, không ai có thể địch nổi.

Trình Thiên Diệp nhìn thấy trên thân hắn có màu da cam tươi đẹp, nhận ra đây là Du Đôn Tổ mà mình một tay đè bặt.

Vì vậy nàng dừng xe giá, chỉ dẫn theo hai ba người, không kinh động người vây xem, lặng lẽ đứng ở đằng xa xem cuộc chiến.

Lúc vừa xuyên qua, nàng hoàn toàn dựa vào bản năng, vào màu sắc của từng người. Hiện tại thời gian lâu dài, nàng từ từ suy nghĩ ra công dụng của hệ thống trên người nàng rồi.

Chỉ cần nàng mở màn hình hệ thống, tất cả người sống trên thế gian, trong tầm mắt của nàng, quanh thân đều loáng thoáng bao phủ một tầng màu sắc.

Những sắc thái này chia làm ‘Cơ bản sắc’ và ‘Tinh tự nhan sắc’. ‘Cơ bản sắc’ là mỗi người vô thời vô khắc đều kèm theo, có liên quan đến tính cách cá nhân và năng lực. Nhưng khi tâm tình mọi người có sự biến hóa mãnh liệt, trong những ‘Cơ bản sắc’ này lại trộn lẫn với ‘Tinh tự nhan sắc’ thể hiện cho sự biến hóa nội tâm đó.

‘Tinh tự nhan sắc’ đối với Trình Thiên Diệp mà nói tương đối dễ hiểu, nàng gần như đã có thể phân biệt.

Quen thuộc nhất chính là màu sắc xanh tái mà gần đây nàng thường gặp, chỉ cần có người trong ‘Cơ bản sắc’ trộn lẫn loại màu này, có nghĩa là nội tâm xuất hiện cảm xúc thất vọng và khinh bỉ.

Mỗi khi Trương Phúc khinh bỉ nàng, trong ‘Cơ bản sắc’ màu tím pha lê sẽ bay lên một ‘Tinh tự nhan sắc’ màu xanh tái.

Mặc Kiều Sinh đối với nàng thể thuần phục, quanh quanh ‘Cơ bản sắc’ xanh thắm là một vòng ‘Tinh tự nhan sắc’ màu vàng.

Màu vàng, có ý nghĩa trung trinh; hồng nhạt thể hiện động tình và cảm dỗ; màu vàng sáng biểu tượng cho cao ngạo và bành trướng; màu hồng đậm có nghĩa đang bị đè nén và thống khổ, màu xám đen là bi thương buồn bã và chấp nhận số phận...

Trình Thiên Diệp có thể xem hiểu sự biến hóa cảm xúc của ‘Tinh tự nhan sắc’, nhưng ‘Cơ bản sắc’ tượng trưng cho nhân tính thì có vẻ rất phức tạp, vẫn không dễ phân biệt.

Trước mắt, nàng cũng chỉ có thể có chút ít khái niệm. Ví như có vài người mặc dù ra vẻ đạo mạo, khí phái phi phàm, nhưng bản tính vô cùng hèn mọn bỉ ổi hoặc ác độc, ‘Cơ bản sắc’ tương ứng của gã sẽ rất đục, như Hoa Vũ Trực, Hàn Toàn Lâm vân vân.

Đa số người thường, ‘Cơ bản sắc’ tương ứng của bọn họ thường âm đậm, hỗn tạp không rõ.

Ví như có vài người tính cách hiền hoà ôn trọng, ‘Cơ bản sắc’ của hắn sẽ là trong màu vàng mang theo xanh đen, trở thành một loại như màu ô-liu. Có người gần như văn nhã, thì trong màu đỏ chấm thêm một nét xanh. Có người vô cùng cường thế sẽ là trong màu tím pha thêm chút đen.

Chỉ có khi tâm trạng bọn họ biến hóa mãnh liệt, thì mới xuất hiện ánh sáng của ‘Tinh tự nhan sắc’.

Nhưng mà, có một vài người hiếm hoi, ‘Cơ bản sắc’ của bọn họ vô cùng rực rỡ chói mắt, tinh khiết sáng ngời.

Theo như trong khoảng thời gian này Trình Thiên Diệp quan sát, đa số những người này ở một phương diện nào đó có năng lực khác hẳn với người thường.

Ví như Trương Phúc có màu tím pha lê, tỏ vẻ hắn là một người cơ trí nhưng tính cách phức tạp. Trên thực tế hắn quả thật là một mưu sĩ có mưu kế và trí tuệ vô song.

Mà Tiểu Cẩn có màu đất nung, hiện rõ tính cách y ôn nhuận và kín đáo.

Sắc thái của các danh tướng, đa phần đều có thiên hướng mãnh liệt và rõ ràng. Như thượng tướng Phụng Túc bên cạnh Lý Văn Quang có màu đỏ thắm như lửa. Còn Bắc cung hầu dưới trướng danh tướng Công Tôn Liên thì có màu xanh lam không tước sáng loáng.

Hai vị đại tướng quân này, lúc chiến ý bành trướng, ánh sáng trên thân đều rất chói mắt, mỗi lần tỏa sáng đều khiến Trình Thiên Diệp gần như mở mắt không ra.

Hiện tại vừa chứng minh Du tiểu tướng quân mà nàng lựa chọn, quả thật cũng là một vị dũng sĩ võ nghệ cao cường.

Trình Thiên Diệp thấy Du Đôn Tổ trên lời đài càng đánh càng hăng, màu da cam gần như muốn bùng hực thiêu đốt thành lửa, trong lòng thầm nghĩ. Từ nay về sau ta đều sẽ chọn người như vậy.

Cách nàng không xa, có hai vị sĩ quan rời xa đám người, đang thấp giọng bàn luận, không chú ý tới đám người Trình Thiên Diệp ở sau lưng.

"Nghe nói vị Du tướng quân này do Chúa công tự mình cất nhắc trong đám tiểu binh. Không thể tưởng tượng được Chúa công còn có ánh mắt nhìn người bậc này."

"Vị Chúa công này của chúng ta, rất nam phong [2], chưa từng thấy y trải qua một chuyện đúng đắn nào. Cũng không biết ban đầu nhìn trúng mắt, hay nhìn trúng võ kỹ của người ta."

[2] nam phong hay còn gọi là nam sắc, cũng có thể đánh đồng với 'luyến đồng' (chứng yêu trẻ em).

"Người có nghe thấy lời đồn đãi này không? Chúa công lấy con ngựa Hoàng Phiêu Mã mà lão Hầu gia tâu giá để đổi một nam kỹ với Uy Bắc hầu đấy."

"Ồ dào, cái này ai mà chả hiểu." Vị sĩ quan kia hạ giọng nói bên tai bạn: "Mấy ngày nay không thấy Chúa công, nghe nói đang trái ôm phải ấp ngâm ôn tuyền ở Tây Sơn đấy."

Lời còn chưa dứt, gã thấy ánh mắt của bạn mình trôi ra, thân hình bay ngược, bị người đánh một quyền trúng bụng, đập vào tường gạch cách đó hai thước.

Còn chưa kịp phản ứng, thì cánh tay gã đau nhức kịch liệt, trong nháy mắt trật khớp, cánh tay bị người xoay xoay giẫm dưới đất. Một bàn tay như kim sắt dường như đang bóp chặt cổ của gã, chỉ cần ngắt nhẹ, lập tức có thể lấy đi tính mạng gã.

Trình Thiên Diệp chỉ thấy một bóng đen xẹt qua bên cạnh, mang theo tức giận như cuồng phong mưa rào, trong nháy mắt đã đánh bay một người, rồi ẩn nấp một người.

Sĩ quan bị đánh bay kia miệng phun máu tươi, mềm nhũn ngã cạnh tường. Người còn lại bị Mặc Kiều Sinh đè phía dưới, đang liên tục kêu thảm thiết, vẻ mặt nghẹn thành màu đỏ tía.

Toàn thân Mặc Kiều Sinh dâng lên sát ý lạnh lẽo như sông băng, gương mặt nhìn về phía Trình Thiên Diệp.

Dường như chỉ đợi nàng gật đầu một cái, sẽ xuống tay bóp nát tính mạng trong tay.

Sao ta lại không nhớ ra, biển rộng kề cận, vừa có mặt yên lặng ôn nhu, vừa có thời điểm cuồng bạo lạnh như băng.

Nàng đột nhiên xem hiểu sắc thái của Mặc Kiều Sinh.

"Dừng tay, Kiều Sinh." Nàng vội nói.

Mặc Kiều Sinh buông người nọ ra, trở lại bên cạnh Trình Thiên Diệp, quỳ một gối xuống, ngẩng mặt lên, hơi sợ hãi nhìn qua Trình Thiên Diệp. Hắn lo lắng chủ nhân nhất thời không kiềm được lửa giận với hắn, bởi vì hắn tự tiện làm ra một hành vi bất mãn.

Trình Thiên Diệp nhìn đôi mắt ướt sũng này, trong lúc vừa rồi còn chứa sát ý lạnh như băng.

Giờ phút này hắn sợ hãi và để ý đến cảm thụ của ta, trong quan niệm của hắn nhân mạng không phải thứ gì đáng giá, aiz, những thứ này, từ nay về sau chỉ có thể từ từ dạy hắn.

Vì sao trong nội tâm của ta còn hơi vui vui. Trình Thiên Diệp sờ cằm. Tam quan của ta cũng bị những cổ nhân này làm sai lệch rồi à.

"Đứng lên đi, đừng quỳ. Tội hai người này không đáng chết, người trừng phạt vậy đủ rồi." Trình Thiên Diệp sờ cái đầu trước mắt, kéo hắn đứng lên quay một vòng.

"Sao người lại tới đây, không phải bảo người nghỉ ngơi ở trên xe sao? Không sao chứ, miệng vết thương có vỡ ra không?"

Mặc Kiều Sinh cúi đầu xuống, lắc: "Không sao, ta... ta trước kia bị thương chưa bao giờ nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy. Hướng chi vừa rồi ta chỉ dùng đấm. Không có động đến chân."

Trình Thiên Diệp phát hiện mặt của hắn còn hơi đỏ.

Nam nhân mới nói vài lời mà đã ngại ngùng đến như vậy, lúc muốn giết người rõ ràng không hề nương tay kia mà. Niên đại biến thái này quả thật đã tạo nên nhân tính mâu thuẫn rồi.

Bên này vừa náo loạn lớn như vậy, tất cả mọi người phát hiện Trình Thiên Diệp đến.

Du Đôn Tổ nhảy xuống khỏi đài, là người đầu tiên xông lại, để hai cây giáo rằng sói xuống, quỳ một chân trên đất, ôm quyền hành lễ: "Tham kiến Chúa công!"

Giọng hắn to rõ, vẻ mặt hưng phấn.

A, đây là cầu khen ngợi này.

"Người làm rất khá, không làm mất mặt ta." Trình Thiên Diệp bắt đầu ra dáng Chúa công: "Sau này phải không ngừng cố gắng, đừng để người khác nói sau lưng là ta nhìn lầm rồi."

"Ngô [3] tất không phụ Chúa công!"

[3] Ngô: ý xưng ta.

Trình Thiên Diệp nhìn vị tiểu tướng trẻ tuổi có ánh mắt sáng quắc trước mặt này, màu da cam kiêu ngạo trên thân, vọt sáng lên một viên vàng sáng ngời.

Chu choa. Thuần phục rồi.

Thật khiến người ta vừa mừng vừa sợ.

Một đoàn người ngựa trở lại nơi đóng quân,

Vô số người bận rộn ra vào vào ở cửa chính hành dinh, có quan viên ôm các loại văn kiện, có tướng sĩ bụng lấy thiết bị quân nhu.

Người người đều vội vàng, bận rộn.

Trình Thiên Diệp trốn vài ngày trên chân núi ngâm ôn tuyền, cảm thấy có chút thẹn thùng.

Nàng chính trốn một chút, đi tới phòng nghị sự. Tiểu Cẩn và Trương Phúc đang lần lượt thảo luận, thấy nàng đến đây, đều đứng dậy hành lễ, miệng hô: "Chúa công."

Trình Thiên Diệp hơi ngại ngùng sờ mũi: "Ta vừa mới trở về thành, nhìn thấy tình huống trong thành đã có tuần tự hơn. Vất vả cho các người rồi."

Trương Phúc cười híp mắt khom mình hành lễ: "Chúng thần chỉ làm phần nội sự, có thể đạt được chút thành tích, đây đều là nhờ phúc của Chúa công."

Trong lòng Trương Phúc, vị ‘Thiếu chủ’ này là một đối tượng bất chệt rất tốt, tâm tư của y đều viết hết lên mặt, chỉ cần liếc thôi là có thể nhìn thấu.

Tuổi nhỏ mà hèn hạ kém tài, tính cách táo bạo. Gần đây không biết có phải vì luân phiên gặp đá kích, vì thế trở nên có chút nhu nhược sợ hãi, thường xuyên mang theo ý nịnh nọt đối với một thần tử như hắn ta.

Trình Thiên Diệp nhìn Trương Phúc, quyết định không lãng tránh tâm thái mình trào ám phúng của hắn.

Nàng nhìn mắt Trương Phúc, chỉ vào cái ghế bên cạnh, nói thẳng ra ý nghĩ của mình: "Ta biết rõ, ta chỉ cần ngồi ở vị trí này, không gây phiền là được. Dù là ta chỉ có tác dụng ổn định dân tâm."

Nàng dùng hai ngón tay so so: "Nhưng ta cảm thấy ta hắn là còn có thể nâng thêm một chút tác dụng. Ta cũng muốn dốc chút lực."

"Tuy nhiên trước mắt ta không hiểu nhiều, nhưng ta sẽ bắt đầu học."

Trương Phúc hơi nhú mày, lộ ra vẻ bất ngờ.

Trình Thiên Diệp chuyển hướng thành khẩn hành lễ với Tiểu Cẩn: "Xin Tiểu huynh dạy ta. Ta nguyện ý bắt đầu làm từ chuyện nhỏ lên. Để ta ra cửa thành phát cháo miễn phí cũng được."

Tiểu Cẩn lộ ra ánh mắt vui mừng, quỳ xuống đất đáp lễ: "Được Chúa công như thế, chính là may mắn của đại Tấn ta."

Tập tin gởi kèm:

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Tự tiến cử chằm tịch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

[1] Chằm tịch: có nghĩa là gói hoặc chiếu, ở đây ý nói là hầu ngừ.

Trình Thiên Diệp ngốc ở phòng nghị sự đến khuya, nàng lấy dự thính làm chủ, không thể tùy tiện tham luận.

Tuy những quân vụ chính vụ này đối với nàng mà nói đều vừa phức tạp vừa lạ lẫm, nhưng chỉ cần chịu tham khảo, năng học hỏi, thì có thể quen dần.

Dù gì ta cũng là một người phụ nữ có sự nghiệp, chứ không phải kiểu khuê tú cổ đại đại môn không ra nhị môn không bước.

Trình Thiên Diệp khích lệ bản thân.

Lúc trở lại phòng ngủ, Tiểu Tử đang đợi nàng ở đó.

"Sao người còn ở đây, sớm đi về nghỉ ngơi đi. Ta không cần hầu hạ đâu." Trình Thiên Diệp không quen có người hầu hạ thay y phục mỗi ngày, hơn nữa thân phận nàng bí mật nên cũng

không thích hợp.

Đang nói, sắc mặt Tiêu Tú ửng đỏ, dịu dàng ngoan ngoãn quỳ gối bên chân nàng, nâng góc áo của nàng lên, nhẹ nhàng hạ xuống một cái hôn, vừa ngẩng đầu lên, vẻ mặt nhu tình nhìn nàng.

Trình Thiên Diệp biết rõ, động tác này có một hàm nghĩa đặc thù.

Người có thân phận thấp kém cầu hoan với quý nhân, lúc tự tiện cử chỉ phạm tội đều cần phải như thế.

Nhìn đôi mắt đang tràn ngập chờ mong kia, Trình Thiên Diệp vừa xấu hổ, vừa đồng cảm với hắn, đây là một phản tình cảm nhất định không có kết quả.

Nàng cố gắng ôn hòa, nhưng không rào trước đón sau, nói: "Trò về đi, tiểu Tú, ta mệt rồi."

Ta không nên, mỗi ngày đều dẫn hắn theo bên cạnh, cho hắn hi vọng, nhưng lại không đáp lại hắn. Trình Thiên Diệp tự nhủ.

Qua ngày hôm sau, Trình Thiên Diệp để Mặc Kiều Sinh, thương thế hắn đã có chuyển biến tốt đẹp, tự ngồi xe, đi tới Tây Sơn ngâm ôn tuyền chữa thương, ủy thác Tiêu Tú cùng đi.

Còn nàng lại coi khoan y bác ái [2], thay trực cư đoàn y [3] để dễ dàng làm việc. Bắt đầu đi theo Tiểu Cẩn làm quen với sự vụ quân chính.

[2] khoan y bác ái: chỉ áo choàng rộng, thắt lưng rộng, cũng đề cập đến trang phục của Nho giáo cổ đại.

[3] trực cư đoàn y: Phần viền thẳng được cắt theo chiều dọc, và vạt áo nằm ở bên cạnh thân hoặc mặt bên, và không có viền được may trên quần áo. Nó được cố định bằng vải hoặc thắt lưng da. Sau thời nhà Hán, do sự cải tiến của áo trong, các triều đại tiền Tần và Tây Hán không thịnh hành nữa. Về cơ bản, phát triển kinh tế được chú trọng hơn thẩm mỹ, sau triều đại Đông Hán, trực cư dần trở nên phổ biến và trở thành y phục chủ yếu. (có kèm hình nhé)

Hôm nay, bởi vì Tiểu Cẩn lưu tâm đến đợt lũ mùa thu nên đã cùng Trình Thiên Diệp cưỡi ngựa, dẫn theo một đám người hầu, đi thị sát ngoại ô Biện Hà.

Trên đường trở về, vì mưa liên tục vài ngày, nên con đường hơi lầy lội.

Tiểu Cẩn cười nói: "Mã kỹ của Chúa công tiến bộ không ít."

Câu khen tiến bộ này của hắn, là so với công chúa mảnh mai hoàn toàn không biết cưỡi ngựa lúc trước.

"Vẫn chưa quá quen, cưỡi xa một chút sẽ xóc nảy đến đau. Tiểu Tư khấu [4], chúng ta xuống ngựa đi một đoạn đi?" Trình Thiên Diệp áy náy nói.

[4] tư khấu: Chức quan thời phong kiến giữ việc hình.

Tiếp xúc mấy ngày nay, ấn tượng của Tiểu Cẩn với Trình Thiên Diệp đã thay đổi rất nhiều.

Hắn phát hiện Trình Thiên Diệp không yếu ớt, tính cách ôn hòa, làm người khiêm tốn, chỗ nào không hiểu sẽ khiêm tốn thỉnh giáo, không tức giận sai sử lung tung.

Muốn thay đổi cái nhìn của người với người khác, vui đầu hối tiếc tự buồn bã chắc chắn không có bất kỳ tác dụng gì. Chủ động tiếp cận, hào phóng biểu hiện ra sở trường của mình, mới là phương thức hữu hiệu.

Tuy cũng có trốn tránh một thời gian ngắn, nhưng bản tính Trình Thiên Diệp vẫn là một người có kiên nhẫn đồng thời đã nói là làm.

Từ khi biết về nhà là một hi vọng xa vời, có vài việc nhất định không thể lảng tránh, nàng bắt đầu quyết tâm tích cực thích ứng với thế giới trước mắt.

Hai người dắt ngựa, chậm rãi đi về phía trước.

Con đường hai bên đều là ruộng đồng hoang phế, đất đai không người quản lý, cỏ dại tùy ý sinh trưởng.

Chỉ có những thửa ruộng đan xen, mới biểu hiện ra nơi đây đã từng là một mảnh ruộng tốt.

"Nhiều người đói như vậy, bây giờ đã có mảnh lớn đất đai hoang phế. Không thể để những lưu dân kia khai khẩn đất hoang này sao?"

Trình Thiên Diệp biết rõ dân chính rất phức tạp, lúc này chắc hẳn có nguyên nhân nàng không biết, cho nên nàng dùng câu nghi vấn, chứ không phải câu hỏi.

"Công điền ở đây, chiến loạn hằng năm, không ngừng thay đổi lãnh chúa, trồng trọt ruộng nương nhiều lần bị yêu cầu chinh thuế và tạp dịch không ngừng. Cho nên, dân chúng lưu vong tứ phía, không ai an tâm nông canh."

"Công điền?"

Tiểu Cẩn bẻ một nhánh cây, vẽ một cái khung vuông dưới đất.

Hắn chia nhánh cây xuống đất: "Thế này, cứ 100 bước là một điền."

Nhánh cây kéo bốn cạnh khung vuông dài ra, biến thành một chữ Tinh (井).

"Chín điền làm một tinh, trao cho tám gia đình. Trong số đó có công điền (ruộng công), xung quanh là tư điền (ruộng cá nhân), tám gia đình đều cùng nuôi công điền. Công sự hoàn thành, sau đó mới dám trị việc tư."

"Thoạt nhìn, có vẻ không tệ. Chỉ cần trồng hết bộ phận công cộng chính giữa, rồi trồng ruộng của mình, thì toàn bộ thu nhập có thể thuộc về mình rồi!"

Trình Thiên Diệp ngồi xổm xuống cạnh bức vẽ chữ tinh, nghĩ, thì ra đây chính là chế độ Tinh điền ư.

Tiểu Cẩn phát hiện vị công chúa nuôi tại thâm cung này, có đôi khi vô cùng đơn thuần thiếu thường thức, nhưng có khi lại cực kỳ nhạy bén.

Nàng thường xuyên nhất châm kiến huyết [5] quy nạp ra chỗ mấu chốt của vấn đề, hơn nữa còn có thể đưa ra vài ý kiến khiến cho người ta kinh ngạc, vượt ngoài khả năng suy nghĩ.

[5] nhất châm kiến huyết: nói trúng điểm mấu chốt, nói nôm na là gãi đúng chỗ ngứa.

Cho nên hắn cũng không nhận được mà giải thích kỹ càng hơn.

"Không sai, nhưng điều kiện tiên quyết là cần phải có một Quân chủ cố định, hơn nữa quốc gia phải ít có chiến tranh. Là thứ dân trồng trọt trên Tinh điền, ngoại trừ đảm nhiệm tạp dịch, còn phải gánh nặng quân phủ và binh dịch [6]. Chiến tranh nhiều lần, không chỉ có tạo thành gánh nặng thuế vụ, mà còn khiến cho đa số nam nhân bị mất tính mạng hoặc bị trở thành nô lệ của quân dịch."

[6] tạp dịch: việc lao động mà người dân phải làm không công dưới thời thực dân, phong kiến; quân phủ: thuế quân đội; binh dịch: chế độ quân sự (tòng quân).

"Chính xác." Trình Thiên Diệp tỏ thái độ cứng rắn: "Hơn nữa không có tính tích cực, lúc làm công điền có thể lười biếng dùng mảnh lối, còn ruộng của mình thì canh tác tỉ mỉ hơn. Đất đai thuộc về quốc gia, bản thân họ không thể mua bán, có thể trồng thì phải trồng nhiều, không thể trồng, cũng phải trồng nhiều."

Trương Phúc (?) chỉnh tay áo hành lễ: "Chúa công kiến thức phi phàm, thần không thể sánh kịp."

(?) chỗ này theo mình nghĩ nên để là Tiểu Cẩn, có lẽ tác giả nhầm

"Lão Tiểu người đừng học Trương Phúc." Trình Thiên Diệp cười phất tay: "Trong lòng ta, người như bán sư (một nửa là thầy giáo) rồi, người mà ta có thể tin nhiệm và dựa vào nhất, cũng chỉ có người."

Khen ngợi lẫn nhau ai mà không biết chứ. Bản cô nương cũng rất chuyên nghiệp đấy.

Tiểu Cẩn nghe xong thì rất cảm động, chân thành khuyên bảo: "Trương công là kỳ nhân đương thời, trí kế vô song, gần đây tại sao Chúa công lại quá lạnh nhạt với hắn."

"Hắn ta, thoát nhìn cả ngày cười tủn tủn, trên thực tế trong nội tâm cực kỳ kiêu ngạo. Hắn chường mắt ta, nếu ta cứ dán vào cái mông lạnh của hắn cũng vô dụng. Không bằng cứ thờ ơ với hắn, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn một chút."

Muốn cái tên tím pha lê Trương Phúc này thuần phục ta, trong thời gian ngắn đoán chừng là không bắt được rồi.

Tiểu Cẩn trầm nghĩ: Xem ra, công chúa không chỉ có tư duy nhạy cảm, kiến giải đặc sắc, ngược lại cũng đã ra dáng hoàng gia, ánh mắt nhìn người cũng rất độc đáo. Chỉ tiếc nàng là thân nữ nhi, bằng không có lẽ sẽ là một thế hệ minh quân của đại Tần ta.

Giờ phút này, ở Tây Sơn, trong Nguyệt thần tuyến, Mặc Kiều Sinh một mình ngâm trong nước.

Không có chủ nhân bên cạnh, trong lòng hắn tự dung sinh ra sự sợ hãi. Hắn lặng lẽ duỗi một tay nắm chặt lan can, không để người khác phát hiện mình đang căng thẳng.

Tiêu Tú ngồi xổm bên cạnh ao, chán ngán nhìn hắn: "Kiều Sinh, ta cảm thấy người đã khỏi hẳn rồi, vì sao mỗi ngày Chúa công còn bảo chúng ta tới đây. Không biết gần đây tên dê tiện diêm dưa nào xuất hành cùng Chúa công. Đừng nói là đôi tỷ muội xấu xí mới tới kia đấy nhé."

Mặc Kiều Sinh: "Làm phiền người ngày ngày phải theo giúp ta. Nhưng mệnh lệnh của chủ nhân thì không được vi phạm. Nếu không ta..."

Nếu không ta cũng rất khát vọng có thể đi theo bên cạnh Chúa công.

"Tiểu Mặc." Tiêu Tú nhìn ngó hai bên, không có người, vì vậy hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói: "Ở trong này, có phải Chúa công đã sủng hạnh người rất nhiều lần đúng không?"

Gương mặt Mặc Kiều Sinh vọt đỏ lên, hồi lâu mới nói: "Không, chủ nhân chưa từng chiều hạnh ta."

"Không thể nào? Chưa từng? Chúa công sủng ái người như vậy mà."

Mặc Kiều Sinh không đáp lời.

"Ta nói người này." Tiêu Tú nghiêng người, lặng lẽ nói: "Không phải là cho tới bây giờ người đều chưa từng chủ động phục thị chứ?"

Về mặt Mặc Kiều Sinh mờ mịt.

"Ồi dào, sao người không biết tốt xấu vậy. Ta cũng không biết nói người thế nào nữa."

"Chúa công là một người rất dịu dàng, người không chủ động phục thị người, thì người chắc chắn sẽ không ép buộc người. Nhưng Chúa công săn sóc người như vậy, người còn không biết tâm ý của người sao?"

"Chẳng lẽ người còn muốn Chúa công chủ động hạ hạ người à?"

"Khó trách mấy ngày hôm trước ta đến chỗ Chúa công thị tẩm, Chúa công có chỗ oán trách người. Ta nói sao gần đây Chúa công cũng không tới ngâm ôn tuyến. Hóa ra là thế, người thật là khờ."

Mặc Kiều Sinh cúi đầu nói: "Chủ nhân... Người thật sự nói thế?"

"Người đã chịu ân của Chúa công."

"Ta..."

Lúc Tiêu Tú và Mặc Kiều Sinh trở về thành, nhìn thấy nhóm người ở chỗ lầu cháo dưới tường thành đã bắt đầu tuôn ra, dường như có việc gì nóng bỏng.

Đi vào xem, Chúa công Tần Việt hầu của bọn họ, đang tự mình phát cháo.

Chỉ thấy Trình Thiên Diệp đầu buộc kim quan, mặt như trắng rằm, mặc một thân hồ phục. Đang bế bọn đến mở hộp đảm đĩa, gương mặt tuấn tú trắng nõn hơi ửng hồng.

Dân chúng tiếp nhận chén cháo từ trong tay y, mỗi người đều cảm động chảy nước mắt, không ít người sau khi hành lễ đều là lau nước mắt rồi đi.

"Chúa công có lòng từ bi, thật là Bồ Tát hạ phàm."

"Ngày ngày đến phát cháo cho chúng ta."

"Chúng ta được cứu rồi."

"Thật hy vọng vĩnh viễn đều làm con dân của Chúa công."

Mặc Kiều Sinh và Tiêu Tú chạy lên phía trước phục [7] hành lễ.

[7] phục: là cúi sát đầu xuống đất, tay đỡ trán (mình kèm hình nhé)

Trình Thiên Diệp lau mồ hôi, một trái một phải nâng bọn họ dậy.

"Từ nay về sau bỏ qua phục lễ, chỉ cần hành quỳ lễ là được rồi."

Tiêu Tú dậm chân nói: "Chúa công, sao ngài có thể làm việc này, còn là mỗi ngày."

"À, hiện tại ta không làm được chuyện gì khác. Chỉ có thể làm việc mình có thể làm được trước." Trình Thiên Diệp cúi tạ dề, giao thiã cho quân sĩ: "Đi thôi, hôm nay cũng đủ rồi, ta và các người trở về."

Nàng tò mò liếc Mặc Kiều Sinh đang đứng phía sau Tiêu Tú, trên gương mặt không có biểu cảm kia, nàng nhìn ra được cảm xúc của hắn khá kỳ quái.

Đồng học Tiểu Mặc vừa chui vào cái ngõ cụt nào rồi.

Người gì mà tâm tình đều có thể bị nhìn thấu thật sự là tốt hay không tốt đây, chẳng qua ai kêu sắc thái của hắn hấp dẫn thế, khiến ta không thể mặc kệ được.

"Tiểu Mặc khá hơn chưa? Ngày mai ta rảnh, ta bớt chút thời gian đi ngắm ôn tuyết cùng các người."

Trình Thiên Diệp phát hiện nàng vừa nói xong, chẳng những không có hiệu quả an ủi, mà ngược lại Mặc Kiều Sinh càng lộ rõ sự căng thẳng và mâu thuẫn.

Chạng vạng hôm sau, Trình Thiên Diệp thích ý ngâm ở Nguyệt Thần tuyết, thư giãn gân cốt do mấy ngày nay bồn ba mệt nhọc.

Nàng đi lên bờ, buộc chặt lại đai ngực, mặc y phục. Sờ người đang bị che hai mắt trong hồ nước: "Có thể đứng dậy rồi."

Thật sự quá thoải mái.

Trình Thiên Diệp dựa vào ghế nằm ở cạnh ao, cầm lấy một bầu rượu bạch ngọc, rót một ly rượu trái cây màu hồng phách, thưởng thức rừng lá đỏ dưới trời chiều, tự rót tự uống.

Nàng nghe thấy sau lưng có tiếng người bước ra từ trong nước.

Không bao lâu sau, góc áo nàng dường như bị người nhẹ nhàng kéo.

Trình Thiên Diệp quay đầu nhìn lại,

Mặc Kiều Sinh quỳ gối bên cạnh nàng, ngang hông được quấn một cái khăn tắm, tóc dài mềm mại như mực phủ xuống thân trần.

Thần sắc hắn bối rối, hầu tiết nhấp nhô, cái tay nắm lấy góc áo của nàng đang run nhè nhẹ,

Đột nhiên, dường như đã hạ quyết tâm, hắn cúi đầu, nhanh chóng hôn lên góc áo nàng.

"Người..." Trình Thiên Diệp ngây ngẩn cả người.

Mặc Kiều Sinh nghiêng đầu đi, gương mặt đỏ ửng, khó nhọc nói: "Mong... Chủ, chủ nhân thương tiếc."

Tập tin gởi kèm:

phục lễ.jpg [9.32 KiB | Đã xem 250 lần] phục lễ.jpg [9.32 KiB | Đã xem 250 lần]

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Còn nữa, không ngờ hiền đệ rất biết điều giáo người

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh đang quỳ gối, hần lỏa thể, tay chân thon dài, cơ thể căng đầy, giọt nước ướt sũng theo da thịt, thấm vào trong khăn tắm khiến người ta liên tưởng xa xôi.

Hần nhắm mắt, sắc mặt ửng hồng, cả ngón chân đều đang căng thẳng đến mức co lại, bày ra tư thái nhậm quân thái hiệt [1].

[1] nhậm quân thái hiệt: để mặc người định đoạt.

Trình Thiên Diệp không phải không thừa nhận trong lòng bị hấn hung hăng trên chọc một phen, thậm chí sinh ra một loại xúc động, muốn đẩy ngã người đó trên cỏ mà xử theo luật.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng lướt qua mái tóc mềm mại đen nhánh của Mặc Kiều Sinh, cảm thấy da thịt dưới đầu ngón tay vì nàng chạm vào mà khăn trương run rẩy.

"Kiều Sinh." Nàng nhìn người trước mắt, trong nội tâm tự dung cảm thấy hơi chua xót: "Người đã không muốn, vì sao còn phải làm vậy."

"Ta..." Mặc Kiều Sinh kinh ngạc mở mắt ra, đối diện với một đôi mắt dịu dàng như nước mùa thu.

Vì vậy, câu "Ta không có", hai từ "Không có" trong ba từ bị nuốt trở vào.

Chủ nhân đã nói, người không thích nhất là bị lừa dối.

Hần cúi đầu rũ mi mắt xuống: "Ta chỉ là một nô lệ dê tiện, ân đức của chủ nhân đối với ta, ta không có gì để hồi báo. Chỉ có thân thể này, còn miễn cưỡng xem như sạch sẽ, nếu chủ nhân yêu mến, ta..."

Hần còn chưa dứt lời, đã bị người chặt đứt.

Một đôi tay mềm mại bùng lấy mặt hắn, nâng đầu hắn lên.

Một giọng nói như tiếng trời, dường như được phát ra từ sâu trong mộng cảnh.

"Kiều Sinh, ta rất thích ngươi, cũng rất thương thức ngươi."

"Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ biến ngươi trở thành một vật phẩm, chỉ sử dụng trên giường."

"Ngươi vừa dũng cảm, vừa kiên cường, là một người vĩ đại. Trong mắt ta, ngươi không chỉ có võ nghệ siêu phàm, còn rất trung tâm với ta. Một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ giống vị Du Đôn Tổ tướng quân kia, trở thành một tân tinh (ngôi sao mới) chói mắt. Trở thành Tướng quân mà đại Tần ta không thể thiếu."

"Đến lúc đó mọi người đều sẽ nói ta tuệ nhãn như đước, chỉ dùng một con ngựa mà có thể đổi lấy một kỹ tài có một không hai."

Cuối cùng người đó cười nói: "Nhưng mà, ngươi cần phải đứng lên trước. Không thể lại xem nhẹ mình nữa."

Mặc Kiều Sinh cảm thấy lồng ngực của mình dấy lên một ngọn lửa, mầm lửa này được châm sâu vào khát vọng hèn mọn trong hắn.

Hắn đứng dậy trong cơn mơ màng.

Trình Thiên Diệp nhìn vị nam tử trước mắt, từ từ thẳng lưng lên, trong mắt có đốm lửa nhỏ được đốt sáng, đứng dậy.

Nàng cảm thấy khá đắc ý vì bản thân đã thành công rút đầy một chén canh gà, không khỏi nâng chén dục ẩm.

Ngay lúc này, khăn tắm không thức thời, lại không chịu thua kém mà rơi ra, từ bên hông Mặc Kiều Sinh trôi tuột xuống.

Trình Thiên Diệp phủ một tiếng, phun hết rượu trong miệng ra.

Mặc dù Mặc Kiều Sinh đã bối rối nhặt khăn tắm lên, toàn thân hồng như một ấm nước đã đun sôi, rút lui nhanh như cắt.

Nhưng Trình Thiên Diệp đã thoáng nhìn thấy một chút phong cảnh.

Nàng nằm trên ghế lặn lội, sờ lồng ngực mình.

Nàng tự hỏi,

Có phải trong nháy mắt, ta đã động lòng?

Lúc Trình Thiên Diệp dắt Mặc Kiều Sinh rời khỏi Ôn Tuyền Sơn Trang, trên mặt Mặc Kiều Sinh vẫn còn đỏ ửng chưa nguôi.

Tiêu Tú có vẻ vô cùng hưng phấn, nhân lúc Trình Thiên Diệp vắng mặt, liền lấy hết kỹ xảo của bản thân dò hỏi tình hình Mặc Kiều Sinh.

Nhưng Mặc Kiều Sinh lại ngậm chặt miệng, một chữ cũng không nói. Khiến Tiêu Tú rất mất mát.

...

Mùa đông tới nhanh hơn so với tưởng tượng.

Nhiệt độ ngày một thấp xuống.

Nhưng đối với dân chúng thành Biện Châu mà nói, mùa đông năm nay dường như không gian nan như trong tưởng tượng.

Từ đại Tần, vật tư liên tục không ngừng được đưa tới, ổn định lòng quân dân Biện Châu. Bọn họ ôm chờ mong đối với mùa xuân năm sau, dồn toàn lực vào chuẩn bị đối kháng với trời đông giá rét.

Tiền tuyến, Minh quân lại liên tiếp truyền đến tin tức bại lui.

Đầu tiên là tả lộ quân (quân cánh trái) Bắc Cung hầu Lữ Tổng tham công liễu lĩnh, gây kích ở Bình Lục (thuộc Hà Nam). Trung lộ quân (quân ở giữa) Hoa Vũ Trục bị mai phục ở Lỗ Sơn (một tỉnh phía đông Trung Quốc), tan tác.

Vốn hữu lộ (cánh phải) Lý Văn Quảng đóng vững đánh chắc hạ vài thành. Nhưng Văn Nam vương Viên Dịch Chi phụ trách lương thảo đổ kị với khí thế của Lý Văn Quảng, cố ý đến trễ, khấu trừ lương thảo, khiến bộ của Lý Văn Quảng phải dừng lại ở Nam Dương.

Đến tận đây, toàn bộ tuyến của Minh quân tán loạn, Lý Văn Quảng cảm phần tự dẫn binh mã quay về Lương châu.

Gần đây, ngoài thành Biện Châu thỉnh thoảng xuất hiện quân lính tháo chạy.

Trình Thiên Diệp hạ lệnh cho bọn họ họp nhất lại.

Tư tưởng của mọi người đều thay đổi, gia tăng cùng cố phòng thủ thành, chỉnh đốn và sắp đặt công sự, chuẩn bị tốt để nghênh đón sự phản công bất ngờ của đại quân Khuyển Nhung.

Ngày hôm đó, ở nơi xa tít chân trời, cát vàng dần dần tung bay, một đội hình bại quân chật vật, hoảng sợ thẳng đến Biện Châu.

Dưới sự bảo vệ của vài tên thuộc cấp, Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trục dẫn đầu chạy vội tới dưới thành, hô to một tiếng: "Ta là Uy Bắc hầu, mau mở cửa thành!"

Đội hồi lâu, trên tường thành chậm rãi xuất hiện một bóng người phụ tá còn trẻ tuổi, người này cười híp mắt nhìn về phía Uy Bắc hầu, chấp tay nói: "Uy Bắc hầu đường xa đến, bộ ta đương nhiên giúp Hầu gia đón gió tẩy trần, nhưng giờ này Chúa công không ở trong thành, xin Hầu gia bình tĩnh đừng nóng."

Hoa Vũ Trục hỗn hển: "Ngươi là kẻ nào? Kỵ binh Khuyển Nhung sắp đến, không phải nói đùa, nhanh chóng mời Tần Việt hầu đến nói chuyện."

Quan phụ tá này vẫn không nhanh không chậm lắc tay áo hành lễ: "Tại hạ Trương Phúc, chỉ là một tiểu phụ tá thôi, thật sự không dám làm chủ, kính xin Hầu gia dẫn đầu chống đỡ quân địch, chờ Chúa công nhà ta trở về từ Tây Sơn, chỉnh đốn quân đội, điểm tề binh mã, nhất định sẽ ra khỏi thành trợ uy cho Hầu gia."

Hoa Vũ Trục nhìn tường thành cao ngất kiên cố, tướng sĩ uy nghi trang nghiêm đứng san sát nhau, khỏi giáp sáng loáng, đao thương đua tiếng.

Trong nội tâm biết rõ những điều này đều là viện cố từ chối, quân đội Tấn quốc chiếm địa lợi, không chịu xuất đầu, muốn cho binh sĩ của mình xung phong.

Tuy hận đến nghiền răng, nhưng cũng không thể tránh được. Chỉ đành phải điều động quân đội, lưng tựa tường thành, bày chiến trận nghênh đón truy binh của dị tộc hung mãnh này.

Đội quân của Uy Bắc hầu bị Khuyển Nhung truy kích liên tục, sớm đã mất đi chiến ý, chỉ mong có thể nhanh chóng vào thành tránh né.

Ai ngờ lại bị cự tuyệt ngoài thành.

Giờ phút này, sau không có đường lui, trước có truy binh, ngược lại các tướng sĩ đều nổi lên quyết tâm tử chiến đến cùng.

A Phụng dẫn theo tiểu đội của hãn đứng đầu đội ngũ tiền tuyến, nghênh đón luồng công kích thứ nhất của quân địch.

Là đội quân tạo nên từ nô lệ, từ trước đến nay luôn bị đặt ở nơi hung hiểm gian nan nhất.

Giờ đây, thân hình hãn trúng tên, đã bị thương và mỏi mệt.

Nhưng hãn không thể lui,

Lui,

Đồng nghĩa với cái chết.

Hãn như một con sói hoang bị thương, hét lớn một tiếng, vung đao về phía quân địch mà phóng tới.

Đao của hãn chém vào địch nhân, đao của địch nhân cũng chém vào hãn, trước mắt, không biết là máu tươi của ai bắn ra tung tóe.

A Phụng cảm thấy mình đã không còn cảm giác đau đớn.

Hãn biết rõ đây là một dấu hiệu không tốt.

Tê dại, có nghĩa là tử thần đang tới gần.

Hãn giờ đao giúp huynh đệ bên cạnh tiếp được công kích của địch nhân, nhưng mà phía trước một ánh đao vừa sáng lên.

Giờ này, hãn đã không còn cây đao thứ hai để ngăn cản mũi nhọn đoạt mệnh này.

Sắp đến rồi.

Trong nháy mắt đó, A Phụng nghĩ, chết trên chiến trường cũng tốt.

Nhân sinh chẳng có gì thú vị, vì sao ta còn lưu luyến như thế.

Một thanh ngân thương lóe sáng nhờ ra từ bên cạnh hãn, phá vỡ đao này, thế đi không ngừng, trực tiếp đâm vào bụng địch nhân, khiến võ tướng Khuyển Nhung chọn xuống ngựa.

Một tiểu tướng mặc hắc bào, giục ngựa hoành thương, lướt qua A Phụng, dẫn một đội kỵ binh y giáp sáng chói, tinh thần vô cùng phấn chấn, vội vã tiến về phía địch quân.

Tên tiểu tướng kia nhất mã đương tiền [2], vô cùng dũng cảm, như một lưỡi đao sắc bén xé tan đội hình của quân địch.

[2] nhất mã đương tiền: đi trước làm gương, xung trận lên trước.

Thân ảnh kia vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, thần thái sáng láng, ý khí phấn chấn.

"Kiều Sinh." Yết hầu của A Phụng khô khốc, nhẹ nhàng nói ra một cái tên quen thuộc.

Nhờ Tấn quân kịp thời trợ giúp, bộ Uy Bắc hầu đánh lui truy binh của Khuyển Nhung.

Quân đội sống sót sau tai nạn dựng trại đóng quân ở ngoài thành.

Giờ phút này, trong lều trưởng trung quân của Uy Bắc hầu, Hoa Vũ Trục nổi giận dưng dưng, đập bẻ một ly rượu bên chân Trương Phúc đang ở trước mặt ông ta.

"Tấn Việt hầu dám vô lễ với ta như thế. Chỉ cho lão phu mang gia quyến người hầu cận vào thành. Hãn xem Biện Châu thành tài sản riêng của Tấn quốc rồi sao?"

Trương Phúc không hề tức giận, cười híp mắt trả lời: "Hầu gia hiểu lầm rồi, xưa nay Chúa công luôn tôn kính Hầu gia, không dám chậm trễ. Đây chính là nghĩ cho Hầu gia quân lữ vất vả, mới thiết yến trong thành, giúp Hầu gia đón gió tẩy trần. Nếu Hầu gia có ý muốn đồng cam cộng khổ với tướng sĩ, muốn túc tại quân doanh, vậy tiểu nhân cũng chỉ đành tiếc hận cáo lui."

Thái độ của hãn ta khiêm hòa, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, khiến người ta tìm không ra sai sót.

Nhưng trong ngôn ngữ thì không hề có ý nhượng bộ.

Hiện giờ, Biện Châu bất luận là quân chính hay dân tâm, hôm nay đều đã được nắm giữ trong tay vị Chúa công ở Tấn quốc kia.

Không nói hiện tại Uy Bắc hầu chỉ còn một đội bại quân, dù dẫn mấy vạn hùng binh, muốn cầm lại tòa thành tri kiên cố, Biện Châu thành bình tĩnh lương túc [3] này, cũng là không thể được rồi.

[3] bình tĩnh lương túc: ý nói binh lính tinh nhuệ, lương thực đầy đủ.

Bác Uy hầu thăm thò dài, lời nói châm biếm Tấn Việt hầu lúc trước còn văng vẳng bên tai. Hôm nay ngẫm lại, trong phần đông chư hầu, ngược lại chỉ có một mình y chiếm được tiện nghi.

Có nhiều chủ quân thì sẽ có nhiều thuộc thần. Chỉ cần nhìn vị Trương Phúc đầu muối không vào này, thì biết Tấn Việt hầu cũng là kẻ gian xảo giả trư ăn cợn, thâm tàng bất lộ.

Uy Bắc hầu thật hối hận vì bản thân nhìn lầm rồi.

Nhưng hiện tại ông ta không muốn, cũng không thể làm căng với Tần quốc.

Chỉ có thể nuốt cục tức này vào, bày ra khuôn mặt tươi cười với Trương Phức đối diện.

...

Trình Thiên Diệp bày yến tiệc ở phủ lớn thành chủ Biện Châu, để đón gió tây tràn cho Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trực.

Trên yến tiệc, người ta ăn uống linh đình, tăng bốc lẫn nhau, khách và chủ tận hoan.

Trong lòng Trình Thiên Diệp rất không chịu nổi loại xã giao này.

Nhưng nàng biết rõ, làm chủ quân của nước chư hầu một phương, đặc biệt là một vị chủ quân còn trẻ chưa có chỗ dựa ổn định.

Loại xã giao này không thể tránh né, chính là kỹ năng cần thiết để sinh tồn ở đây.

Nàng cười cười nói nói nhẹ nhàng bụng kim bôi lên, nâng chén mời rượu Hoa Vũ Trực đang ngồi trên khách tọa.

Hoa Vũ Trực gắp ly rượu lên: "Lần này nhờ có hiền đệ kịp thời rút dao tương trợ, mới vô cùng cảm kích, kính hiền đệ ba chén để tỏ lòng biết ơn."

Từ lượng của Trình Thiên Diệp rất tốt, không hề nao núng, ai đến cũng không chối từ.

Hoa Vũ Trực cười ha ha: "Còn nữa, không ngờ hiền đệ rất biết điều giáo [4] người."

[4] điều giáo: ý là điều động và dạy dỗ.

Ông ta nhìn về phía Mặc Kiều Sinh đứng hầu sau lưng Trình Thiên Diệp: "Tên nô lệ này đến chỗ hiền đệ không bao lâu, quả thật đã thay da đổi thịt rồi, hôm nay trên chiến trường, lão phu gần như không nhận ra."

Trình Thiên Diệp nhìn người bên cạnh, cười cười, bàn tay trắng nõn khẽ lật, rót một ly rượu, tự tay đưa lên.

Mặc Kiều Sinh vén vạt áo, quỳ một gối xuống, tiếp nhận ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cho dù là một tòa thành trì, ta cũng không chịu đổi người đâu

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặt trời lặn dần về phía tây, sắc trời chạng vạng.

Binh sĩ huấn luyện trên giáo trường tàn dần.

Chỉ có một bóng dáng màu đen, ở trong góc di chuyển biến hóa, luyện thương không biết mệt mỏi, dường như không có ý định nghỉ ngơi.

Du Đôn Tổ và vài sĩ quan bụng cơm tối đi ngang qua sân đấu, Du Đôn Tổ hô: "Kiều Sinh, còn chưa nghỉ à?"

Mặc Kiều Sinh dừng thương, quỳ xuống hành lễ, nói: "Bái kiến Du tướng quân. Tiểu nhân còn muốn luyện thêm một lát nữa."

Trên trán hán phù kín mồ hôi, nhỏ xuống như mưa. Nhưng ánh mắt hán sáng quắc, tinh thần phấn chấn, không hiện vẻ mệt mỏi.

Du Đôn Tổ lấy ra hai cái bánh màn thầu bột mì từ bát của mình, đặt vào tay Mặc Kiều Sinh: "Chăm chỉ là tốt, nhưng đừng quá vất vả, ăn lót dạ trước đi."

Mặc Kiều Sinh nâng hai tay tiếp lấy, cung kính cúi đầu cảm ơn.

Đi xa một khoảng, một sĩ quan bên cạnh Du Đôn Tổ nói: "Mặc Kiều Sinh đó đúng là điên rồi, mỗi ngày đều thấy hán đến sân đấu, từ trời chưa sáng đã bắt đầu luyện đến khi trăng lên ba sào."

Kẻ còn lại nói tiếp: "Chẳng qua chỉ là một gã nô lệ, luyện thêm thì có thể thế nào, chẳng lẽ còn muốn làm tướng quân chắc."

"Tên nô lệ này không biết trời cao đất rộng, thấy Du tướng quân mà dám không phục hành lễ, chỉ quỳ lạy là xong việc."

"Người không hiểu à, đây là Chúa công đặc biệt cho phép. Chúa công thật sùng ái hán, ngay cả trước mặt Chúa công hán còn có thể miễn trừ phục lễ đấy."

Du Đôn Tổ nói: "Tuy thân phận người này thấp kém, nhưng quả thực thân thủ bất phàm, trên chiến trường cũng dũng mãnh thiện chiến, lập nhiều chiến công. Bọn người không thể xem thường hán như thế."

Mọi người nhếch miệng, không nói thêm gì nữa.

Du Đôn Tổ quay đầu nhìn bóng dáng đang không ngừng cần luyện dưới ánh tà dương, trong lòng trầm nghĩ, người kiên cường như thế, quả thật là hình mẫu tướng sĩ trong quân ta, đáng

tiếc hân chỉ là một nô lệ, ta nói ra sợ các người không lọt tai.

Sắc trời dần tối xuống.

Mặc Kiều Sinh lĩnh com tối của mình, trở về phòng mình.

Hôm nay hân đã có một gian phòng thuộc về mình ở ngoại viện phủ Thành Chủ.

Tuy phòng không lớn, nhưng chỉnh tề sạch sẽ. Bên trong đặt một chiếc giường thoải mái, lót chăn đệm ấm cúng.

Trong góc phòng có một tủ treo y phục, trong tủ treo vài bộ y phục bên chác dễ chịu, thậm chí còn có một cái hộp có khóa, có thể giữ một vài đồ vật riêng tư.

Cần cửa sổ có bày một bộ bàn ghế giản dị. Trên bàn đặt một bộ [Võ Kinh Thất thư] mà Chúa công đã ban cho hân, đã bị lật đến xù lông.

Mọi thứ làm cho Mặc Kiều Sinh tràn ngập hạnh phúc và thỏa mãn, nếu phải nói chỗ duy nhất không đủ, chính là cách nội viện của chủ nhân hơi xa, không thể luôn luôn nhìn thấy khuôn mặt thân thiết của chủ nhân.

Bữa tối hôm qua và bữa sáng hôm nay hân chưa hề đụng vào, vẫn đang bày trên bàn.

Hân gộp những món này và cả bữa tối mới được phát, cộng thêm mản thầu bột mì mà Du Đôn Tổ cho nữa, bọc hết trong một bao vải, lại bỏ vào trong bao y phục chứa tất cả thuốc trị thương và băng vải của hân.

Mặc Kiều Sinh sờ cái bụng đang đói kêu vang của mình, nghĩ thầm, bẻ một miếng bánh bao, bỏ vào miệng mình.

Thật vô dụng, trước kia dù hai ba ngày không có đồ ăn ta cũng nhịn được. Hôm nay mới một ngày đêm mà ta đã đói bụng đến luống cuống như vậy.

Không quan trọng, sáng ngày mai ta lại ăn nữa thì tốt rồi. Hay mang mấy cái này đến cho A Phượng.

Thừa dịp bóng đêm, Mặc Kiều Sinh đi đến dịch quán mà Uy Bắc hầu tạm thời dừng chân.

Hôm qua lúc Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trực vào thành, Mặc Kiều Sinh nhìn thấy bóng dáng A Phượng trong đoàn người.

Trên chiến trường A Phượng bị thương rất nặng, hình như tình trạng không tốt lắm.

Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trực theo đoàn người, được Trình Thiên Diệp sắp xếp cho ở trong một tòa đại trạch hiền ngang tráng lệ.

Mặc Kiều Sinh dùng một góc bạc vụn chủ nhân ban cho, gõ vào cửa hông của trạch viện.

Thị vệ giữ cửa nhận ra hân, thu được chỗ tốt của hân, lập tức sai một tên nô lệ dẫn Mặc Kiều Sinh ra phòng sau của ngoại viện.

Đó là một gian phòng nhỏ, ngoại trừ một chiếc giường mộc, một cái thảm ni rách nát ra thì không có vật gì khác. Trên sàn vẫn còn một vết máu màu nâu đen, trong phòng không một bóng người.

Mặc Kiều Sinh nhìn căn phòng này, hồi tưởng lại lúc bản thân mình từng gãy dựa trong vũng bùn. Rõ ràng chỉ có một tháng, nhưng dường như đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Dưới đời này nô lệ nhiều như thế, sao ta may mắn, có thể được trời cao chiếu cố, gặp được vị chủ nhân kia.

Hân yên lặng thở dài một tiếng, để đồ ăn và được phẩm trên giường, định rồi đi.

"Người đến làm gì?"

Ngoài cửa vang lên một giọng nói lạnh như băng.

A Phượng choàng áo trên người, một tay vịn cửa, tựa ở cạnh cửa.

Ánh trăng trong veo, chiếu vào khuôn mặt không có chút huyết sắc của y, có vẻ vô cùng tái nhợt.

Y đi vào trong, đẩy Mặc Kiều Sinh ra, nhìn thử trên giường, lạnh lùng nói: "Đã tìm được chủ nhân tốt rồi, còn trở lại nơi này làm gì."

Tính cách A Phượng là như thế, Mặc Kiều Sinh làm ngơ với lời châm chọc khiêu khích của y, vỗ bờ vai y để y ngồi xuống giường, mở chai thuốc ra giúp y bôi thuốc.

Mấy năm qua, mỗi một lần tìm được đường sống trên chiến trường, miễn cưỡng tranh đấu được tính mạng của đồng bạn, đều vỗ vai nhau thế này.

Tuy sống rất thống khổ, nhưng mỗi người đều luôn kỳ vọng có thể sống lâu hơn một chút.

Mặc Kiều Sinh nhớ lại lần đầu tiên mình ở trên chiến trường, lúc ấy A Phượng đã là lão binh, y khiêng hân trở về. Khi đó bọn họ không có thuốc, A Phượng xé một đoạn y phục, gắng gượng cầm máu trên vết thương không lồ không ngừng chảy ở bụng hân.

Lần đầu tiên A Vân bị trọng thương, được chính hân khiêng về.

Hôm nay, A Vân đã mất.

Rất nhiều gương mặt quen thuộc đã biến mất không còn.

Tính mạng của nô lệ, không đáng tiền như một con kiến hôi. Nhưng mỗi một người bọn họ đều hiểu rõ tính mạng quý giá đến nhường nào, đều đã từng ngoan cường khát vọng sống sót.

A Phượng cởi áo ra, ngồi dựa lưng về phía Mặc Kiều Sinh.

"Kiều Sinh, tuy gặp được chủ nhân tốt. Nhưng người nhất định đừng quên, chúng ta vẫn là nô lệ." Giọng nói lạnh lùng của y vang lên.

"Nô lệ với chủ nhân, chỉ là một món đồ chơi, một phần tài sản, dù hân ta có đối xử với người tốt thế nào thì người cũng chỉ là một món đồ chơi có giá trị mà thôi." Lúc không nhìn thấy

biểu cảm, giọng điệu A Phụng dường như dịu hòa rất nhiều: "Chỉ cần có thứ đáng giá hơn, chủ nhân tùy thời đều có thể vứt bỏ người, bán người đi. Ta đã từng..."

A Phụng ngậm miệng lại. Không nói tiếp.

Y đã từng không chỉ có một cái tên, còn có họ, họ do một chủ nhân ban cho.

Y nhắm mắt lại, bên tai dường như còn vang lên tiếng vị chủ nhân đó gọi y: "Sở Phụng, Sở Phụng, đến chỗ của ta."

Trước kia rất lâu, vị chủ nhân nọ là một thiếu niên công tử quý tộc thế gia, vừa ôn hòa, vừa nho nhã. Dịu dàng đối đãi với Tiểu Phụng mới được mua về từ chợ nô lệ, cho y đồ ngọt có tiếng, cho y mặc y phục sạch sẽ. Bất luận làm chuyện gì đều cùng với y, đi đâu cũng dẫn y theo.

"Người như đệ đệ của ta vậy, người cũng theo họ Sở của ta đi, từ hôm nay trở đi người tên là Sở Phụng."

Ta sẽ hiến dâng cả đời mình cho chủ nhân, Tiểu Phụng từng tin tưởng tuyệt đối vào lời thề của mình.

Cho đến một ngày các quý tộc tụ hội.

"Tên đầy tớ này của người không tệ, bán cho ta đi, một thỏi vàng? Không đủ? Thêm một thỏi nữa?" Vài nam tử quý tộc mặc hoa phục đội ngọc quan đứng trước mặt chủ nhân của y.

Hoàng kim chói mắt, một thỏi lại tặng thêm một thỏi. Cuối cùng chủ nhân kim nén không nổi, gật đầu.

Bất luận y khóc hô, khẩn cầu thế nào, đều chẳng thấm vào đâu.

Chủ nhân ôm hoàng kim bỏ đi.

Mà thân thể và trái tim của y, vào lần đó, đã hoàn toàn bị đánh nát từ trong ra ngoài.

A Phụng tỉnh hồn lại từ trong hồi ức đen tối, y thống khổ nhắm mắt: "Tóm lại, đừng bao giờ tin chủ nhân, đừng dễ dàng giao ra trái tim của mình. Nếu không, chỉ có càng nhiều khổ sở chờ người."

Mặc Kiều Sinh buồn bã.

Hắn nhớ tới chủ nhân đầu tiên của mình, Ngô Học Lễ. Vị chủ nhân kia dạy hắn đọc sách, dạy hắn biết chữ, xem như là một chủ nhân tốt. Nhưng chỉ vì một hiểu lầm nhỏ, đã không nghe hắn giải thích, nhanh chóng bán hắn đi.

Mặc Kiều Sinh thầm thề phục mình:

Nhưng hôm nay, ta nhận đại ân của chủ nhân, bất luận chủ nhân muốn gì ở ta, chỉ cần ta có, ta đều cam tâm tình nguyện hai tay nâng lên, về phần hậu quả, chỉ đành vậy thôi.

Vai trái của A Phụng trúng một mũi tên, cán tên bị gãy, đầu tên lại khảm trong thân thể, chưa có lấy ra.

Mặc Kiều Sinh lấy rượu mạnh tưới vào vết thương, rút ra một chuôi dao nhọn ở cổ tay, nói: "Chịu đựng!"

Mũi dao nảy lên, một đầu tên mang theo máu tươi, loảng xoảng rơi xuống đất.

Thân thể A Phụng mềm nhũn, ngã xuống.

Mặc Kiều Sinh tiếp được người đang lâm vào hôn mê. Giúp y băng bó kỹ miệng vết thương, diu y nằm xuống.

Nhìn A Phụng đã ngất, Mặc Kiều Sinh yên lặng thở dài. Nhưng bây giờ hắn không còn là nô lệ ở đây, không tiện ở lại quá lâu.

Hắn để lại đồ ăn và dược phẩm, vội vàng theo đường cũ trở về.

Lúc sắp đến cửa hồng, hắn nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng nói làm hắn sồn cả tóc gáy.

"Để ta xem là ai đây? Đây không phải Kiều Sinh sao? Sao thế, Tần Việt hầu đối đãi với người không tốt, còn muốn trở về gặp chủ cũ ta sao."

Hoa Vũ Trục ưỡn bụng to, dẫn theo một đám người hầu, gọi Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh phục hành lễ: "Hạ nô đáng chết, bởi vì thăm cữu hữu (bạn cũ), mà đã quấy nhiễu đến Hầu gia, kính xin Hầu gia thứ tội."

"Ái chà, ta và người cũng xem như từng là chủ tớ, không cần khách khí như thế chứ." Hoa Vũ Trục nâng Mặc Kiều Sinh dậy, trên dưới dò xét hắn: "Quả nhiên sĩ biệt tam nhật, phải quát mục tương đãi [1] đây. Người ở chỗ này của ta, không hề thu hút, không biết Tần Việt hầu làm thế nào, khiến người chói lợi như vậy."

[1] sĩ biệt tam nhật, quát mục tương đãi: Kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng con mắt khác.

Mặc Kiều Sinh lặng lẽ lui ra sau hai bước.

Hoa Vũ Trục vuốt chòm râu, cười nói: "Người có muốn quay về với lão phu không? Vì người, lão phu có thể cân nhắc trả lại con Thất Hoàng Phiêu Mã kia."

Mặc Kiều Sinh chấp tay hành lễ: "Kính xin Hầu gia thứ tội, chủ nhân của hạ nô còn có việc phó thác hạ nô, thật không dám trì hoãn. Xin thứ cho hạ nô được cáo lui trước."

Hắn vừa nói xong, hai bước ra cửa hồng, triển khai thân pháp, lên xuống vài cái, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Hoa Vũ Trục nhìn bóng dáng không thể đuổi kịp kia, gặm tái mặt: "Hử, Tần Việt hầu ngang ngược can rở thì thôi, hôm nay người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Hiện tại ngay cả cữu hữu thấp hèn, cũng dám vô lễ với lão phu như thế."

...

Trình Thiên Diệp đang ở trên đường nhỏ trong viện phủ thành chủ, vừa đi vừa cùng Tiểu Cẩn thương lượng vấn đề dân tị nạn trú đông.

Cây cối bên cạnh tường rào truyền đến tiếng vang nhẹ.

Bọn thị vệ lập tức chỉ tay hét lớn: "Kẻ nào?"

Trên đầu tường có một người đáp xuống, người nọ phục thỉnh tội.

Đứng là Mặc Kiều Sinh.

Trình Thiên Diệp đi lên phía trước, sờ lên đầu của người nằm phục trên mặt đất: "Sao vậy Kiều Sinh, đã trể thế rồi còn vội vội vàng vàng chạy đến tìm ta."

Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười luôn làm hắn an lòng nhất trên thế gian này.

Hắn vô thức nói ra nỗi sợ hãi trong lòng: "Chủ nhân, đừng trả ta lại cho Uy Bắc hầu. Ta nhất định sẽ cố gắng, ta sẽ hữu dụng hơn Thất Hoàng Phiếu Mã đó rất nhiều."

Trình Thiên Diệp dờ khóc dờ cười, nâng nâng Mặc Kiều Sinh lên, phất tay cáo biệt Tiểu Cẩn.

Trong ánh nhìn trừng trừng của mọi người, nàng kéo tay vị "ham sùng" kia, chậm chậm dạo bước dưới ánh trăng.

Trong gió loáng thoáng truyền đến tiếng nói của Chúa công.

"Thật là khờ đến đáng yêu, đừng nói một con ngựa, cho dù một tòa thành trì, ta cũng không chịu đổi người đâu."

"A, có phải người đói bụng rồi không? Trong quân doanh ăn không đủ no sao? Đi, ta dẫn người đi ăn đồ ngon."

Bạn đang đọc truyện *Bát Nát Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người cho rằng, trong lòng ta, người là đóa bạch liên hoa ư?

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp, Trương Phúc và Tiểu Cẩn, ngồi xe ngựa ra khỏi thành.

"Uy Bắc hầu kia lúc nào thì cưới, sẽ không phải muốn lưu ở Biện Châu chúng ta đến sang năm chứ." Trình Thiên Diệp tức giận nói.

"Ta rất ghét lão ta, không thể trung gương mặt tươi cười ra với lão được. Trương Phúc, người nghĩ cách đi, khiến lão ta thấy phiền mà chạy lấy người đi."

Trương Phúc thoáng kinh ngạc: "Chúa công cảm thấy ta có thể làm được việc này?"

Trình Thiên Diệp cười hí hóp mắt vỗ vai hắn: "Trong lòng ta, Trương công không gì không làm được."

Người cho rằng, trong lòng ta, người là đóa bạch liên hoa ư? Loại chuyện này rất thích hợp với kiểu người bụng dạ đen tối như người đấy.

Tiểu Cẩn lại trầm nghĩ: Ngày hôm trước Uy Bắc hầu chỉ thoáng khi dễ Mặc Kiều Sinh kia, Chúa công đã một mực canh cánh trong lòng. Xem ra tên nô lệ đó có phân lượng không thấp trong lòng công chúa. Nhưng không biết hắn đã... đã biết thân phận của công chúa chưa.

Tiểu Cẩn nhìn thoáng qua Trình Thiên Diệp đang nhắc mẫn xe, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giương mặt của nàng trắng muốt, nắng ấm trời đông chiếu rọi xuống càng thêm rực rỡ, chúc chúc kỳ hoa [1].

[1] chúc chúc kỳ hoa: trích trong “Đào chi yêu yêu” là một bài thơ chúc mừng tân giai nhân, nói là thi nhân trông thấy cảnh liễu mon mon và hoa đào tươi đẹp của mùa xuân, liên tưởng đến vẻ đẹp và sự trẻ trung của tân giai nhân. Thơ này cũng phản ánh một phần hiện thực của người dân đương thời. (Nguồn: baidu)

Tuy công chúa là nữ tử, nhưng làm người tiêu sái, cử chỉ rộng rãi, dường như là trời sinh không câu nệ và điềm đạm như những nữ tử khác. Những ngày này, nàng dần dần thích ứng với thân phận chủ quân, mỗi ngày dần có vẻ phong dong và chừng chạc.

Thời gian dài như vậy, nhưng không có một ai, không một người nào phát hiện ra bí mật đầu lương hoán trụ [2] của bọn họ.

[2] đầu lương hoán trụ: tương tự câu “thay xà đổi cột”.

Tiểu Cẩn nghĩ: Mặc Kiều Sinh nọ, nếu thật sự được công chúa nhìn trúng, trở thành người thân cận, ngược lại cũng không phải là không thể được, chẳng qua phải giúp công chúa lưu ý quan sát phẩm hạnh của hắn.

Trình Thiên Diệp nhìn thấy cảnh ruộng đồng hoang vu xa tít tắp ngoài cửa sổ, quay đầu lại, duỗi ngón tay gõ vài cái lên bàn. Kêu gọi sự chú ý của Tiểu Cẩn và Trương Phúc.

"Ta nghĩ nên phát triển một chính sách khác, hủy bỏ chế độ tình điền đã có, áp dụng chế độ thụ điền."

"Chế độ thụ điền? Chế độ thụ điền là gì?" Tiểu Cẩn, Trương Phúc đồng thanh hỏi.

Thật ra đây không phải gọi là chế độ thụ điền, cụ thể tên gì ta đã trả lại cho thầy Sứ rồi, chẳng qua khá có ấn tượng với chế độ này, trong lòng Trình Thiên Diệp hơi xấu hổ.

Nàng dùng ngón tay nhúng vào nước trà trong chén, vẽ một vòng tròn nhỏ và một vòng tròn lớn trên mặt bàn.

"Biện Châu ở đây, đại Tản ở đó. Nếu như chúng ta còn muốn tiếp tục khuếch trương lãnh thổ từ Biện Châu." Trình Thiên Diệp nhúng đầu ngón tay vào nước hướng ra phía ngoài vẽ vài đường cong, nắm ngón tay hơi mờ ra: "Thì nhất định phải không ngừng trung bình từ Tản quốc, phân phối lương thảo từ quốc nội, ngăn chặn xa xôi, không nói hao tổn quá lớn. Mà bách

tính đã run rẩy trước rồi, loại nhân thủ về lương thực cũng sẽ thiếu thốn đúng không?"

Trương Phúc trầm ngâm một lát, duỗi ngón tay thon dài, điểm nhẹ vào vòng tròn nhỏ kia.

"Đúng, ta đã nghĩ như vậy. Lầy đất đai hoang phế dựa theo đầu người phân cho những lưu dân kia, cỏ vũ khai hoang." Trình Thiên Diệp hơi nghiêng người: "Chúng ta có thể quảng phát bố cáo, chỉ cần nguyện ý nhập hộ tịch Tân quốc ta, không tùy ý di dân nữa. Bất kể là người nước nào, đều sẽ trao tặng số lượng ruộng đồng nhất định. Năm thứ nhất, ta còn có thể miễn trừ thuế má cho bọn họ."

Nàng thu tay lại: "Như vậy, đừng sĩ đại Tán chúng ta tiền phương khai cương khoách thổ [3], hậu phương sẽ không ngừng được bảo đảm."

[3] khai cương khoách thổ: mở ra các vùng lãnh thổ và ranh giới.

Ánh mắt Trương Phúc sáng lên: "Việc này thật có chỗ khả thi, nhưng cần phải thật tỉ mỉ và cân nhắc cẩn thận. Tỳ như nam tử bao nhiêu tuổi thì có thể thụ điền (nhận ruộng), mỗi người thụ mấy phần điền, chỗ thụ điền tốt có bộ phận quốc gia thuộc địa cố định, bộ phận cho phép tư nhân mua bán... không."

Trình Thiên Diệp thấy Trương Phúc ăn nhịp với mình, rất vui.

Tiểu Cẩn lại cau mày đưa ra ý kiến phản đối: "Đất đai vốn thuộc về quý tộc và quốc gia, từ trước đến nay thứ dân không thể tư hữu. Hành động lần này có tổn hại lợi ích thế gia đại tộc, chỉ sợ sẽ khiến Sĩ đại phu quốc nội và công khanh môn [4] chống lại. Chúa công tân nhậm, căn cơ còn chưa ổn, không thể xem thường cải cách, mong Chúa công nghĩ lại."

[4] Sĩ đại phu: Các quan chức học giả, còn được gọi là Văn học, các quý ông học giả hoặc các quan chức học giả là các chính trị gia và các quan chức chính phủ được hoàng đế Trung Quốc bổ nhiệm để thực hiện các nhiệm vụ chính trị hàng ngày từ triều đại nhà Hán đến cuối triều đại nhà Thanh vào năm 1912. Công khanh môn: thuật ngữ tập thể dành cho rất ít người đàn ông quyền lực nhất gắn liền với triều đình của Hoàng đế Nhật Bản trong thời đại tiền Meiji.

Trình Thiên Diệp biết rõ ý kiến hai người kia hoàn toàn bất đồng, chính là vì tâm tình khác biệt của bọn họ dành cho mình.

Tiểu Cẩn càng trung thành với nàng, cho nên trước hết hẳn ưu tiên nghĩ đến địa vị vững chắc và an nguy của bản thân Trình Thiên Diệp.

Còn Trương Phúc xem trọng việc Tân quốc lớn mạnh và cường thịnh, cho nên hẳn ta ủng hộ cải cách mang theo sự mạo hiểm này của Trình Thiên Diệp.

Bất kể nói thế nào, hai vị này quả thật đều có thiên phú chính trị, trong mấy lời ít ỏi của Trình Thiên Diệp, bọn họ có thể nhất tâm kiến huyết tìm ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Dù Trình Thiên Diệp hấp thụ tinh hoa văn hóa tri thức mấy ngàn năm nhưng trước mặt hai vị đại tài này không hề nổi trội hơn.

Trình Thiên Diệp kiên nhẫn giải thích cho Tiểu Cẩn: "Tiểu Tư khấu nói rất đúng, vừa bắt đầu, trước tiên chúng ta có thể không động đến đất phong của những công khanh quý tộc Tân quốc kia. Biện Châu mới là nơi chúng ta gây dựng, khắp nơi đều là đất đai vô chủ. Ta muốn lấy Biện Châu làm nơi thí điểm."

"Nếu được, sau này đại Tán ta có khai cương khoách thổ, cũng có thể thi hành chế này. Sau này người có công, đại Tán ta không phân chia đất nữa, chỉ dùng kim ngân tước vị làm phần thưởng. Về phần những người đã có đất phong, người nói đúng, trước tiên có thể không động, từ từ tính toán."

Tiểu Cẩn do dự một lát: "Biện Châu bách phế đãi hưng [5], danh dự của Chúa công ở đây rất cao, cũng là... quả thực có thể thử một lần."

[5] bách phế đãi hưng: nhiều điều còn bị trì hoãn đang chờ được thiết lập.

Trương Phúc lặng im không nói, nhưng trong lòng nghĩ: "Ta cũng có khi nhìn lầm. Hôm nay xem ra, Chúa công cũng là người có dã tâm, hơn nữa kết cấu này... Thật cũng không nhỏ."

Xe ngựa đến gần Biện Thủy hà, Trình Thiên Diệp nhảy xuống xe, nha hoàn Bích Vân mưa ở ven đường lúc trước, đã vội vàng đuổi kịp để phục thị.

Phía sau nàng ấy là muội muội Tiểu Thu.

Bích Vân ôn trọng hơn, tuy tướng mạo bình thường, nhưng tâm tư tinh tế chu toàn.

Mà Tiểu Thu còn quá nhỏ tuổi, mấy ngày ở bên cạnh Trình Thiên Diệp ăn ngon ngủ kỹ, dần dần khôi phục bản tính sáng sủa hoạt bát, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nến cũng dần trắng nõn mượt mà.

Trình Thiên Diệp rất thích hai tiểu nha đầu này, xuất môn thường xuyên dẫn các nàng theo, cho tỳ muội các nàng có thể ra ngoài hít thở gió một chút, không đến mức vì hoàn cảnh mới mà bị gò bó quá mức.

Nàng kéo tay Tiểu Thu hỏi: "Tiểu Thu, người nói cho ta biết, vì sao cha nương người không ở quê nhà làm ruộng, mà rằng lưu vong đến Biện Châu?"

Tiểu Thu đáp: "Nhà của ta không có ruộng trồng, ruộng tốt đều bị quý tộc lão gia chiếm, hàng năm cho quý tộc lão gia lấy hết một mảng lớn công điền, mới có thể phân cho nhà ta một mảnh sấu điền (ruộng xấu) trên sườn núi, A cha còn phải đảm nhiệm rất nhiều lao động khổ sai, nuôi cả nhà không nổi. Đệ đệ nhỏ nhất của ta đã bị chết vì đói."

Bích Vân nói tiếp: "Hồi bẩm Chúa công, lãnh chúa đại nhân ở quê nhà lúc trước, động một tý lại bắt người phạt đánh, thanh niên trong thôn thấp bất tồn nhất (không còn một ai). Nhà của ta có A cha ta là nam tử trưởng thành, A cha sợ bị bắt đi làm tráng đinh, để lại già trẻ chết đói trong nhà, bấy giờ mới mang theo chúng ta lánh nạn."

Bích Vân gục đầu xuống: "Trón đến đây, cũng gặp chiến loạn, A cha A nương không có cách nào, đành phải bán tỳ muội chúng ta để nuôi sống đệ đệ."

"Nếu cho nhà các người một mảnh đất thuộc về mình, hàng năm chỉ cần nộp ba thành thuế, người cảm thấy cha mẹ người có muốn chuyển đến không?"

"Vậy thì chắc chắn rồi, không chỉ cha mẹ ta, cả thôn ta đều muốn chuyển đến, có mảnh đất thuộc về mình, đó là nằm mơ cũng muốn, cha ta nhất định sẽ dụng tâm gấp bội để quản lý nó. Sử dụng tốt mỗi một tấc đất."

Trình Thiên Diệp vỗ vỗ tay nàng ấy: "Rất nhanh sẽ có thôi."

Trương Phúc và Tiểu Cẩn thoáng trao đổi ánh mắt, thấy được vẻ vui mừng trong mắt nhau.

Cần Biện Thủy hà, nhóm quan viên tân nhậm của Biện Châu đã chờ từ lâu.

Dẫn đầu là Biện Châu mục Vương Tư Lễ, dẫn theo châu thừa, châu úy, châu ti [6] vân vân ... quan viên địa phương mới nhậm chức, vội vội vàng vàng nghênh đón.

[6] mục: Quan mục, quan coi đầu một châu gọi là mục. châu: đơn vị hành chính thời xưa, châu thừa (quan viên giúp việc thời xưa), châu úy (các quan coi ngục và bắt trộm giặc), châu ti (quan viên cai quản mỗi một bộ phận khác nhau).

Họ dập đầu hành lễ, bái kiến chủ quân.

Vương Tư Lễ là một nam tử trung niên có màu da ngăm đen, dáng người lùn thấp cường tráng. Cười lộ lên rất có vẻ thật thà phúc hậu.

Ông ta mang một đôi hài làm từ cây gai dầu, vòng quanh quần, giẫm trên đất, bùn dính trên mỗi bước đi. Xem ra rất giống một quan lại cần chính yêu dân.

Nhưng Trình Thiên Diệp lại cảm thấy rất không thoải mái, bởi vì nàng thấy được màu sắc làm mình khó chịu.

Ta nói trước kia thì biếng nhác chây lười, kết quả cho một con hàng thế đó làm Biện Châu mục, hiện tại hỏi ngươi có tức hay không.

Trình Thiên Diệp và bọn họ chơi ha ha [7], hỏi tình hình của Biện Thủy hà.

[7] chơi ha ha: đây là tiếng lóng, thường được sử dụng để mô tả tự mãn, lỗ bịch hoặc chiếu lệ. Ở đây ý nói cười cho có lệ, nói kiểu bông đùa xã giao.

Con sông này là nhánh sông Hoàng Hà, thế nước hung mãnh, cho nên Tiểu Cẩn rất xem trọng tình huống dề phòng hộ, thường xuyên đi kiểm tra.

Vương Tư Lễ khom người, cung kính nói: "Hồi bẩm Chúa công, nhờ có Chúa công thánh minh, Tiểu Tư khấu tài năng, kịp thời phân phối dân phu gia cố đê. Giờ đây lũ mùa thu đã qua, nay có thể bảo vệ Biện Châu ta không có lũ lụt vào mùa đông."

Trình Thiên Diệp gật đầu tán dương hai câu tượng trưng, không quá kiên nhẫn.

Nàng nhìn lướt qua trong đám người, chỉ vào một quan viên cuối cùng lẫn trong đó, nói: "Nhìn phục sức của người, là Ti không phụ trách xây dựng nhỉ? Ngươi đến nói thử xem, phương diện thủy lợi còn có vấn đề gì không?"

Người nọ phục hành lễ: "Khởi bẩm Chúa công, ti chức chính là châu Ti không Thôi Hựu Ngư. Hôm nay, chúng ta đã bình an vượt qua lũ mùa thu. Nhưng năm nay mùa đông lạnh sớm, mặt nước kết băng cực kỳ nhanh. Cá nhân ti chức cảm thấy..."

Bên cạnh, Vương Tư Lễ ho khan một tiếng.

Thôi Hựu Ngư ngẩng đầu nhìn thượng ti (cấp trên) của mình, nghĩ nghĩ, vẫn nói tiếp: "Cảm thấy rất có thể dẫn đến phát lũ. Kính xin Chúa công khai thông đường sông, gia cố đê, đề ngừa lũ lụt. Theo thần tra xét, biên giới Biện Châu và cả khúc sông phía dưới, đê đập bị tổn hại nghiêm trọng, cần khẩn cấp gia cố."

Hắn lấy ra một quyển công văn từ trong lòng, hai tay nâng lên.

Trình Thiên Diệp mở ra xem xét, chỉ thấy trên đó chằng chịt văn tự, còn vẽ tiết diện (sơ đồ mặt cắt) và bản đồ địa hình của công trình thủy lợi.

Sắc mặt của đám châu quan xung quanh đều rất khó coi.

Trình Thiên Diệp nhìn Thôi Hựu Ngư đang quỳ gối trước mặt hồn nhiên chưa phát hiện ra, thầm cười nói: Đây là một lãng đầu thanh [8] của chốn quan trường đây, loại người này bất luận ở đâu, có lẽ đều là kẻ khiến thượng ti chán ghét, chẳng qua hắn làm việc kỹ lưỡng, kỹ thuật chuyên nghiệp, thoát nhìn hơi thẳng thắn cứng nhắc. Đương nhiên chủ yếu là màu sắc của hắn rất đẹp, khiến ta liếc mắt đã thấy.

[8] lãng đầu thanh: là từ lóng, dùng để chỉ người làm việc không có đầu óc hoặc không động não, mù quáng.

"Được." Trình Thiên Diệp thu hồi công văn: "Ngươi viết một phương án thật toàn diện về hệ thống quản lý đối với Biện Hà, trực tiếp giao cho ta... À"

Nàng nghĩ đến mình cũng đọc không hiểu, vì vậy đôi giọng.

"Trực tiếp giao cho Tiểu Tư khấu."

Đoàn người thị sát toàn bộ bỏ đi.

Trên đường trở về thành, Trình Thiên Diệp nói với Tiểu Cẩn: "Vương Tư Lễ đó rất tệ, ngươi tìm có, đổi gã đi."

Tiểu Cẩn kinh ngạc nói: "Lúc trước Vương đại nhân nhậm châu Mục tại đại Tấn nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, danh tiếng cũng tốt. Không biết vì sao Chúa công có ác bình với hắn."

"À ờ." Trình Thiên Diệp biện lý do tạm thời: "Ta nghe một ít phong bình về gã, tác phong rất kém cỏi. Nếu không thì vậy đi, Trương Phúc, ngươi tới hỗ trợ cẩn thận điều tra người này thử xem, xem có thật vậy không."

Ta đâu biết gã không tốt chỗ nào, nhưng nhất định là không tốt.

Trương Phúc người nhất định có thể điều tra ra hết.

Trình Thiên Diệp dùng ánh mắt chờ mong nhìn Trương Phúc.

Trương Phúc đành phải bắt đầu đi tiếp chỉ lệnh.

...

Mặc Kiều Sinh trở về doanh, thị vệ canh cửa gọi hắn, chỉ chỉ một người đứng ở cửa, nói: "Người đó tìm ngươi, chờ đã lâu rồi."

Mặc Kiều Sinh nhìn qua, là A Phượng, y mặc một thân y phục đơn bạc, sắc mặt tái nhợt, vẫn không nhúc nhích đứng trong gió rét.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Đối với huynh đệ không đề phòng mình

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“A Phụng, người có thể đi ra gặp ta rồi.” Mặc Kiều Sinh vô cùng kinh ngạc, hắn dẫn A Phụng đến phòng của mình.

A Phụng đi sau hắn, đi từng bước rất chậm. Đi vào phòng, nhẹ nhàng ngồi xuống cái ghế gần đó, mày đẹp khẽ nhíu.

Lòng Mặc Kiều Sinh chùng xuống, thờ dài, rót cho y một chén nước.

“Hôm đó lúc ta rời đi, đã gặp Uy Bắc hầu ở cửa. Đường như ông ta rất bất mãn với ta, ta vẫn luôn lo lắng ông ta sẽ giật lấy sang người. Quả nhiên...”

A Phụng cảm chén trà từ chỗ rót kia, tay vẽ vòng vòng, như đang lầu bầu nói khẽ: “Gần đây chủ nhân càng ngày càng quá đáng, có lẽ ta sắp không chịu đựng được nữa.”

Tay kia của y níu chặt vạt áo, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, im lặng một lát, y ngừng đầu, nhìn Mặc Kiều Sinh: “A Sinh, người có thể giúp ta được không?”

Giương mặt lạnh lùng vạn năm không đổi của A Phụng, hiếm khi lộ ra một biểu cảm dịu dàng thế này: “Người cho ta một cơ hội, để ta được gặp Tần Việt Hầu. Ta... Ta thử xem mình có thể khiến ngài ấy cũng vừa ý ta không.”

Mặc Kiều Sinh đối mặt với đôi mắt xé rách xinh đẹp kia hồi lâu, rốt cuộc vẫn phải tránh mắt đi.

“Ta xin lỗi, ta không thể lừa gạt chủ nhân, làm ra những chuyện có thể làm phật lòng của ngài ấy.”

Nhưng ta sẽ tìm cơ hội cầu xin chủ nhân, thử xin ngài ấy có thể mua người từ Uy Bắc hầu không.

Mặc Kiều Sinh thầm nói, đây là một việc vô cùng khó xử, hắn cảm thấy mình không có tư cách gì để cầu xin với chủ nhân cả, cũng không chắc rằng liệu chủ nhân có đồng ý không.

Cho nên hắn không nói ra nửa câu sau.

A Phụng gục đầu xuống, cười tự giễu: “Thôi, người không cần quan tâm nữa, là ta khiến người khác khó chịu rồi.”

Y chuyển cái ly trong tay: “Chỗ người có rượu không? Qua hai ngày nữa, chủ nhân sẽ hỏi phủ. Ta và người, e là khó có ngày gặp lại.”

“Có. Người chờ ta một lát.”

Mặc Kiều Sinh xoay người lấy ra một bầu rượu trong tủ.

Hắn dùng chén trà, rót cho A Phụng và mình mỗi người một chén.

Hai người lặng yên cùng chén.

Ai nấy đều có suy nghĩ của riêng mình trong khi uống ly rượu này.

Mới uống một chén, Mặc Kiều Sinh cảm thấy đầu hơi choáng, hắn dùng một tay chống bàn, khẽ lắc đầu, kinh ngạc nhìn về phía A Phụng.

Lập tức hắn mất đi sự khống chế đối với thân thể.

A Phụng tiếp thân thể bị ngã xuống của hắn, đỡ hắn nằm lên giường.

Mặc Kiều Sinh chìm vào giấc ngủ say.

A Phụng đứng bên giường, dùng ánh mắt bi thương nhìn vị huynh đệ chẳng may may đề phòng mình này.

“Xin lỗi, nếu ta không làm vậy, thứ chờ đợi ta chỉ có cái chết.”

Hắn mở chai rượu, rót hết số rượu còn lại xuống chén.

Lúc Trình Thiên Diệp thị sát về thì sắc trời đã tối.

Vừa về tới phủ, nàng tiện đường đến ngoại viện mà Mặc Kiều Sinh ở.

Ngày ngày hỏi phủ, Chúa công đều phải đi xem tên nô lệ thấp hèn kia, đã là bí mật mà phủ Thành Chủ ai ai cũng biết.

Lời đồn đại Mặc Kiều Sinh thay thế Tiêu Tú trở thành đệ nhất “nam sủng” bên cạnh Chúa công cũng dần dần được truyền đi rộng rãi.

Ta phải đi xem cậu nhóc đáng thương kia hôm nay có ăn cơm chưa, có phải lại ngây ngốc để mình bị dối không.

Trình Thiên Diệp tìm lý do cho bản thân.

Nàng tung tăng như chim sẻ bước vào cửa phòng, cười với người ngồi xoay lưng ở bàn: “Tiểu Mặc.”

Trong nháy mắt đó, nụ cười của nàng đột nhiên cứng đờ, bước chân dừng lại,

Màu sắc của người này không đúng!

Không phải là màu xanh thắm của Kiều Sinh, mà là một loại màu đỏ thắm lạ lẫm. Vốn xem như là một gam màu vô cùng xinh đẹp, thế nhưng bên trong trộn lẫn vô số màu màu xám dầy

đặc, có vẻ trầm lặng, đục ngầu khó thấy rõ.

“Ai?” Trình Thiên Diệp quát hỏi.

Nàng lui về sau một bước, chuẩn bị tùy thời gọi thị vệ gần đó.

Người nam từ trước bàn xoay người lại, hai tay xếp lại phủ phục dưới đất, khiêm tốn hành lễ.

Trình Thiên Diệp có ấn tượng với y, nhớ mang máng y là một đầy tớ bên cạnh Uy Bắc hầu, có lẽ người nọ là bạn cũ của Mặc Kiều Sinh.

Trình Thiên Diệp không thấy cảm xúc ác ý trên người y, nên hơi thả lỏng.

Nàng quét mắt nhìn căn phòng, trông thấy Mặc Kiều Sinh đang yên lặng nằm trên giường, vẻ mặt bình thản, dường như không có gì khác thường.

“Người là ai? Kiều Sinh làm sao thế?”

“Hồi bẩm Hầu gia, hạ nô chính là nô lệ của Uy Bắc hầu, tên là A Phụng. Là bằng hữu cũ của Kiều Sinh. Bởi vì nghĩ rằng sắp ly biệt, hai người chúng tôi nhất thời hứng chí, uống khá nhiều. Tờu lượng của Kiều Sinh không tốt, vừa mới ngủ rồi.”

Trình Thiên Diệp bước lên dò xét Mặc Kiều Sinh đang nằm trên giường, thấy toàn thân hân đầy mùi rượu, ngủ khá sâu, vì vậy yên lòng.

“Kính xin Hầu gia đừng trách phạt hân, hết thảy đều là do A Phụng. “

A Phụng ngẩng đầu, lộ ra dung nhan tuấn tú. Gương mặt hoa đào, mắt như ngân nước của y, vừa ngưng ngừng vừa e sợ nhìn Trình Thiên Diệp, nhỏ nhẹ nói:

“Nếu Hầu gia không ghét bỏ, A Phụng có thể thay thế Kiều Sinh hầu hạ cho ngài.”

Trình Thiên Diệp quay đầu, nhìn nam tử kia, mái tóc dài buông thả dưới ánh trăng, xiêm áo nửa khép nửa hở.

Mái tóc dài của y hơi xoắn, rất kiều diễm, trên đầu vai cột một băng vải trắng tựa tuyết, ánh trăng nghiêng ngoài cửa sổ chiếu vào da thịt, nửa sáng nửa tối, lộ ra đầy những vết xanh tím ứ đọng, tạo nên một vẻ đẹp tàn khốc chấn động lòng người.

Ánh mắt như thu thủy, y nhìn Trình Thiên Diệp nhẹ nhàng cười.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trình Thiên Diệp thật không thể tưởng được một nam nhân cũng có thể có thần thái quyền rũ động lòng người như vậy, hơn nữa không hề có vẻ bệnh tật mà mang theo một nét xinh đẹp lạ thường.

Nhưng Trình Thiên Diệp lại cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, nàng thấy được đằng sau gương mặt tươi cười như hoa nọ, chính là sự bi ai sâu sắc, tràn đầy màu xám của sự cam chịu sa ngã.

Nàng thở dài, cởi áo khoác trên người xuống, choàng lên thân thể tuy mỹ lệ nhưng sớm đã đông lạnh đến trắng bệch kia.

A Phụng sững sốt, y hiếm khi thất bại khi tự mình chủ động thế này.

Thân hình của y đã lạnh đến mức tê cóng, đột nhiên được một kiện áo choàng mang theo độ ẩm cơ thể khoác lên mình, một đôi tay trắng nõn duỗi ra, buộc chặt cổ áo cho y, vỗ vào bờ vai y.

Chờ đến khi y phục hồi tinh thần, vị Tán Việt Hầu kia đã rời đi, trong phòng chỉ còn vọng lại tiếng nói lúc người đó sắp rời đi.

“Đừng ép buộc bản thân làm những việc này.”

Trình Thiên Diệp trốn về nội viện, nàng sờ lên gương mặt đã hơi nóng của mình.

Mẹ ơi, mỹ nam tử ở cổ đại này động một chút lại thoát y, tự tiện cử thể kia, thật sự khiến người ta không tự chủ nổi.

Nàng đột nhiên nhớ tới đề một mình Mặc Kiều Sinh ở đó thì vẫn không thể yên tâm được.

Vì vậy nàng ngoắc gọi Tiểu Tử đang đứng lúc đi tới: “Tiểu Tử, trong phòng Kiều Sinh có người của Uy Bắc hầu, làm Kiều Sinh say khướt rồi, người dẫn theo vài người qua xem thử đi, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

...

Mặc Kiều Sinh mơ thấy một con ác mộng, hân mơ thấy mình đang ở thư phòng của người chủ nhân đầu tiên, Ngô Học Lễ.

Hân quỳ ở đó, dưới đất trước mắt toàn là nghiền mực đã vỡ nát, xung quanh có một vòng người vây quanh, từng người đều đang chỉ trỏ hân, trầm miệng một lời: “Là hân, chính là hân đã gây ra mọi chuyện!”

Mặc Kiều Sinh hoảng sợ, hân níu chặt vạt áo của chủ nhân: “Không phải ta, chủ nhân, thật sự không phải là ta.”

Thần sắc của Ngô Học Lễ vừa âm trầm vừa khủng bố: “Cởi y phục của nó, đánh 100 trượng, bán vào kỹ viện đi!”

“Không, chủ nhân, xin hãy tin tưởng ta, không phải ta, đừng mà!”

Gương mặt Ngô Học Lễ đột nhiên biến thành Tán Việt Hầu, y vẫn nhã nhặn ân cần như ngày nào, Mặc Kiều Sinh đang muốn yên lòng.

Lại nghe thấy y cười dịu dàng, nói: “Kiều Sinh, tất cả mọi người đều nói là nguoi, vậy cũng không còn cách nào, đành phải bán nguoi thôi.”

Mặc Kiều Sinh đỏ mặt hơi lạnh, bật dậy từ trên giường, phát hiện sắc trời đã sáng tỏ.

Hân nhớ lại chuyện đêm qua, cảm thấy trong lòng ngực thật khó chịu, cũng không biết là thống khổ nhiều hơn hay phần nộ nhiều hơn.

Mặc y phục xong, hấn bắt an đi đến nội viện của chủ nhân, không biết đêm qua có xảy ra chuyện gì khiến chủ nhân không vui không, hấn chợt không biết nên đối mặt với chủ nhân thế nào.

Đi được nửa đường, Tiêu Tú giữ chân hấn lại: “Kiều Sinh, gần đây có phải ngại và ngại của Uy Bắc hầu khá thân không?”

Tiêu Tú cau mày: “Đêm qua ngại uống rượu say, lại để cho một ngoại nhân ở lại trong phòng ngại, ngại không biết mỗi ngày Chúa công đều đi tìm ngại sao? May là không có quấy nhiễu đến Chúa công, nếu làm Chúa công không vui, ngại cũng không gánh nổi cái tội này đâu.”

Mặc Kiều Sinh không thể giải thích, cúi đầu nhận lỗi.

Trương Phúc vừa khéo đi ngang qua, mỉm cười, giúp giải hòa: “Kiều Sinh nhớ ngại cũ cũng là nhân chi thường tình. Dù sao hai ngày nữa Uy Bắc hầu phải trở về đất phong rồi.”

Hai người nhìn thấy Trương Phúc, đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Trương Phúc ôn hòa nói: “Nhưng Kiều Sinh ngại phải nhớ kỹ, bây giờ ngại đã là người của Chúa công. Nên chú ý đến lập trường của mình, ít giao thiệp với người cũ lại, mọi việc lấy Chúa công làm trọng, ngại thấy đúng không?”

Mặc Kiều Sinh phục hành lễ, trong miệng xưng có tội.

Quả nhiên qua hai ngày, Uy Bắc hầu chào từ biệt Trình Thiên Diệp lên đường.

Trình Thiên Diệp thiết yến trong phủ, tiễn biệt ông ta.

Lúc bày yến, Mặc Kiều Sinh lại gặp được A Phụng.

A Phụng đang thấp giọng nói gì đó với Tiêu Tú ở phòng ngoài, nơi góc tối.

Thấy hấn, A Phụng chỉ lạnh lùng liếc nhìn hấn, không nói lời nào mà xoay người bỏ đi.

“Kiều Sinh, Kiều Sinh, ta đang muốn tìm ngại.” Tiêu Tú gọi hấn: “Nhanh giúp ta xách cái này với, hộp đựng thức ăn này nặng quá.”

Tiêu Tú cầm theo hai cái hộp đựng thức ăn, oán trách: “Lữ Dao ăn gì nên bị đau bụng rồi, không bò dậy nổi, giờ phút này dưới bếp loạn cào cào cả lên, không ai bưng thức ăn lên cá. Ta lo lắng nên tự mình mang thức ăn lên cho Chúa công.”

Mặc Kiều Sinh nhận lấy hai cái hộp đựng thức ăn, không hiểu hỏi: “Ngại biết A Phụng?”

“Hôm đó ngại uống rượu say, Chúa công nói trong phòng ngại có người lạ, nên lo lắng, bảo ta đi chăm sóc ngại, nên đã gặp được hấn.” Tiêu Tú vừa đi, vừa xoa cánh tay: “Vừa rồi chỉ trùng hợp gặp được, chào hỏi thôi. Hơn nữa, Chúa công quả thật rất săn sóc ngại đây.”

Giờ phút này, yến tiệc trên đại sảnh, hai bên đều là tướng lĩnh và quan viên nổi danh đang ngồi đấy, đang cùng nhau nâng ly cạn chén, ăn uống linh đình, không khí vô cùng hòa hợp.

Tiêu Tú và Mặc Kiều Sinh quỳ đến cạnh Trình Thiên Diệp.

Mặc Kiều Sinh mở hộp cơm, lấy thức ăn ra.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 18: Mặc Kiều Sinh kia, phải xử trí thế nào?

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Tiêu Tú nhận lấy thức ăn từ tay Mặc Kiều Sinh, đặt lên bàn.

Lấy ra một cây ngân châm, thử độc cho từng món.

Lại dùng một đôi đĩa bạc, từ mỗi đĩa gắp ra một miếng thức ăn cho vào đĩa nhỏ.

Y đưa đĩa nhỏ cho Bích Vân đang hầu hạ ở bên, Bích Vân cầm đĩa chuẩn bị nếm thử.

Trình Thiên Diệp bình tĩnh ngăn lại, ra vẻ lo lắng nói: “Lúc này không cần tỳ muội các ngại hầu hạ, đi xuống hết đi, để Tiêu Tú và Kiều Sinh ở lại là được.”

Giờ đây, Trình Thiên Diệp ngồi trên đệm, trông như thoải mái tùy ý, nhưng không ai biết nội tâm của nàng đang dâng lên một nỗi bất an vô cùng.

Nàng cảm nhận được yến hội này có rất nhiều người không thích hợp.

Đầu tiên là trên người Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trục được bao phủ một màu hưng phấn khi âm mưu sắp thực hiện được. Tuy không biết ông ta đã gây ra chuyện gì nhưng chắc chắn là do ông ta làm, hơn nữa sắp sửa thành công. Ông ta mới hưng phấn như vậy.

Trương Phúc, ngồi ở cạnh Trình Thiên Diệp, nét mặt dưới vẻ vạm vỡ không thay đổi kia, là sự vui sướng khi người gặp họa đang chờ kịch hay sắp lên sân.

Trong góc còn có vài nô bộc như đang tươi cười nhưng trong lòng cất giấu một màu xám đen ác độc.

Thế nhưng, những người này không quan trọng, quan trọng là Tiêu Tú trước mắt Trình Thiên Diệp.

Trên người Tiêu Tú cũng bao phủ một vàng đen đầy ác ý.

Tuy nhiên sự ác ý này dường như không nhằm vào Trình Thiên Diệp.

Nhưng khi gương mặt tuấn tú, mặt mày ân tình, dịu dàng tựa nước, nụ cười xinh đẹp kia của y tới gần Trình Thiên Diệp thì trong mắt Trình Thiên Diệp, chỉ là một màu xám vẩn vù khiến gương mặt kiêu diễm như hoa xuân ấy cực kỳ đáng sợ.

Không đúng, những người này quá không bình thường, bọn họ muốn làm gì? Rốt cuộc sắp xảy ra chuyện gì?

Trình Thiên Diệp nhìn quanh bốn phía, Hạ Lan Trinh phụ trách bảo vệ trên đại điện, còn nhóm Du Đôn Tổ và Tiểu Cẩn ở trên tiệc, ba người này nhìn về phía mình thì trên người vẫn ánh lên chút màu vàng sáng, Trình Thiên Diệp hơi thả lỏng, mấy người họ vẫn rất đáng tin.

Nàng chợt khẽ nghiêng người ra sau, lặng lẽ chạm vào tay Mặc Kiều Sinh, kéo hẳn qua cạnh mình, để hẳn dựa vào gần mình hơn một chút.

Hiện giờ, màu vàng kiên định của Mặc Kiều Sinh mới khiến Trình Thiên Diệp an tâm nhất.

Trương Phúc ngồi ở vị trí đầu tiên dưới tay Trình Thiên Diệp, hơi nghiêng người, mỉm cười thấp giọng nhắc nhở: “Tiêu Tử, món ăn của Chúa công ngươi còn chưa thử đấy, nhanh lên nào, đừng để cho khách nhân chê cười.”

Tiêu Tử thoáng sửng sốt, về mặt lập tức tự nhiên cầm lấy đĩa thử món, tự mình ăn thử mỗi một món đang bày trên bàn Trình Thiên Diệp.

Vừa để đĩa xuống, về mặt tươi cười của y chợt cứng lại. Về mặt y biến đổi, trên trán chảy mồ hôi ròng ròng.

Một tay y ôm bụng, một tay chỉ vào thức ăn, gắng giọng hét lên: “Có độc!” Sau đó, y gục người xuống.

Trước đó, Trình Thiên Diệp đã thấy tâm trạng y không đúng, nhưng không thể tưởng tượng được tình thế lại chuyển biến thế này, một khắc sau có lẽ Tiêu Tử sẽ chết trước mặt mình.

Nàng bước ra khỏi bàn, chỉ thấy Tiêu Tử đã cuộn mình, sắc mặt tái xanh, miệng sùi bọt mép.

Trình Thiên Diệp mờ hăm y ra, để y há to miệng, lấy một cây đũa bạc vói vào cổ họng y để y nôn ra. Sau đó, nàng nhận lấy sữa bò trong tay người hầu, rót vào miệng y.

Đồng thời, nàng hô lên: “Truyền quân y!”

Trên đại điện hoàn toàn hỗn loạn, tất cả người dự thính đều khẩn trương tra xem tình trạng thân thể của mình, rầm rì bàn tán.

Tiểu Cẩn nổi trận lôi đình, đứng lên hạ lệnh: “Lập tức bắt giữ tất cả những người có liên quan đến nhà bếp. Trên điện, tất cả nô bộc dâng món ăn đều phải ở lại.”

Trong khoảnh khắc, cả điện đều là cảnh tức vệ, người hầu chạy tới chạy lui, vang lên tiếng kêu oan.

Không lâu sau, trên đại điện, đầu bếp, phụ bếp, nô bộc quỳ đầy ắp.

Quân sự nhà bếp run cầm cập quỳ dưới đất nói: “Hôm nay món ăn trên tiệc đều được chuẩn bị chung cho các vị đại nhân, đều là chế biến cùng lúc, không thể nào chỉ có một mình Chúa công gặp chuyện không may được ạ.”

“Hôm nay Lữ tổng quản không ở đây, tiểu nhân chỉ sợ mình sẽ mắc lỗi. Thức ăn của Chúa công và Uy Bắc hầu đều do tiểu nhân và hai phó quân sự khác trông coi cẩn thận, sau đó đưa thẳng tới tay Tiêu công tử, nhiều người nhìn thấy, trong khoảng thời gian đó không... không biết đã qua tay ai rồi. Chúng tiểu nhân thật sự rất oan uổng! Kính xin Chúa công minh giám, Tiêu Tư khấu mình xết!”

Một tôi tớ phục thị ở đại điện sợ hãi ngẩng đầu lên: “Đây... không phải là không qua tay ai.”

Tiểu Cẩn phẫn nộ quát: “Nói mau! Ngươi đang ám chỉ ai!”

Người nọ ngẩng đầu liếc Mặc Kiều Sinh bên cạnh Trình Thiên Diệp.

Trên điện, tầm mắt của mọi người tập trung vào Mặc Kiều Sinh, vừa rồi trước mắt bao người, cận thân hầu hạ bên cạnh Trình Thiên Diệp chỉ có Tiêu Tử và Mặc Kiều Sinh, cũng chỉ có bọn họ mới từng tiếp xúc với thức ăn.

Nhưng giờ đây, Tiêu Tử trúng độc ngã xuống đất. Mặc Kiều Sinh là kẻ bị tình nghi nhất.

Mặc Kiều Sinh kinh hãi, trong lòng của hắn trào dâng cảm giác không ổn.

Trong đám người, có một nữ đầu bếp ngẩng đầu nói: “Đứng đúng, ta nhìn thấy, trên đường đi chính là người này đã tiếp nhận hộp thức ăn từ tay Tiêu công tử. Chắc chắn là do hắn, chỉ cần điều tra hắn thôi là được rồi, việc này thật sự chẳng có liên quan gì đến tôi đâu.”

Tức vệ Hạ Lan Trinh đứng sau lưng Trình Thiên Diệp, nổi giận dùng dùng nhắc cổ áo Mặc Kiều Sinh lên, ném hắn xuống đất.

Hai thị vệ mặc giáp tiến lên, tả hữu giữ lấy hai cánh tay của hắn.

“Không phải ta! Chúa công! Thật sự không phải là ta đâu!” Mặc Kiều Sinh giãy ngẩng mặt lên, nhìn về phía Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp còn chưa nói gì, Tiểu Cẩn đã chấp tay hành lễ, nói: “Chúa công xin đừng xử trí theo cảm tính, hiện giờ người này bị tình nghi nhiều nhất, nếu sau khi điều tra ra chân tướng, hắn không dính vào chuyện này thì chúng ta sẽ trả lại trong sạch cho hắn cũng không muộn.”

Bên này, Uy Bắc hầu Hoa Vũ Trực dẫn người của mình, cười ha ha bước lên phía trước, nói: “Xem ra đây là việc riêng của hiền đệ, lão phu cũng không tiện quấy rầy thêm, xin cáo lui trước.”

Trình Thiên Diệp đáp lễ với ông ta, rồi tiễn người đi. Nàng thấy bóng lưng của Uy Bắc hầu bao phủ một màu thất vọng.

Xem ra ông ta muốn độc chết ta, nhưng lại không thành công, thất vọng rồi à?

Trình Thiên Diệp sờ cằm, cảm thấy trong lòng thật rối rắm.

Nàng quyết định quan sát trước xem đã xảy ra chuyện gì.

Mấy tên giáp sĩ vội vàng vào điện, trên tay của một người trong số đó nâng lên một hộp gỗ có khóa, Mặc Kiều Sinh nhìn hộp kia, vẻ mặt hoảng sợ.

Đó là chiếc hộp hắc đặt trong tủ y phục, dùng để cất giữ đồ vật riêng tư.

Gã giáp sĩ nọ quỳ một chân, nâng hộp gỗ lên.

Tiểu Cẩn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, mở cái hộp đã bị chém khóa kia ra.

Nắp hộp được mở, lộ ra một tráp hoàng kim vàng rực, còn có một chiếc bình sứ nhỏ nhỏ khác.

Trên điện vang lên tiếng kinh hô.

Một tên nô lệ thì không thể nào có nhiều hoàng kim như vậy. Trừ phi hẳn làm chuyện mờ ám gì đó mà không thể cho ai biết.

Tiểu Cẩn mở bình ra, giao cho quân y.

Đại phu đối chiếu chất độc trong bình và trong thức ăn trên bàn, rồi khẽ gật đầu với Tiểu Cẩn.

Trên điện lập tức vang lên tiếng bàn tán xì xào.

“Không, không phải ta!” Hai mắt Mặc Kiều Sinh đỏ ngầu, vùng vẫy.

Hạ Lan Trinh nắm hắc một quyền ngã xuống đất, găm chân lên.

“Từ lâu ta đã không vừa mắt tên chi biết mê hoặc Chúa công người rồi, quả nhiên không phải thứ gì tốt!”

Trình Thiên Diệp ngăn cản hành động của y.

Mặc Kiều Sinh bị người ta đè xuống đất, hắc liễu mạng ngẩng đầu lên, dùng một ánh mắt gần như tuyệt vọng nhìn Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp không đành lòng nhìn hắc, bắt đắc dĩ thờ dài.

Nàng triệu Du Đôn Tổ lên: “Du tướng quân, người dẫn hắc đi đi, nhốt lại. Người tự mình trông coi.”

Rồi ghé sát vào tai Du Đôn Tổ, nàng thấp giọng nói: “Trước khi ta đến thì đừng cho bất kỳ ai tiếp cận hắc, cũng đừng đánh hắc.”

Nghe Trình Thiên Diệp nói thế, gương mặt của Mặc Kiều Sinh dường như mất đi niềm hy vọng, hắc chán nản không phản kháng nữa, tùy ý để Du Đôn Tổ bắt hắc lại rồi dẫn ra ngoài.

Hỗn loạn qua đi, Trình Thiên Diệp trở về sương phòng của mình.

Nàng ngồi trước bàn, chậm rãi thưởng thức trà thơm trong tay, sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

Tiểu Cẩn bước vào, khom người hành lễ.

“Tiểu Tú thế nào rồi?” Trình Thiên Diệp hỏi.

“Đại phu nói may mắn là lượng độc y ăn vào rất ít, khi này Chúa công còn giúp y nôn ra nên không còn gì đáng ngại, uống thuốc, điều dưỡng vài ngày sẽ khỏi.”

Trình Thiên Diệp gật đầu, xem như yên lòng được một chuyện.

Tiểu Cẩn lại hỏi: “Mặc Kiều Sinh kia, kính xin Chúa công báo cho biết, phải xử trí thế nào?”

Trình Thiên Diệp đánh gã y một lát, bật cười: “Người thật sự cảm thấy hắc đã gây ra việc này?”

“Chúa công vì sao? Có câu hỏi này?” Tiểu Cẩn kinh ngạc nói.

Trình Thiên Diệp giận tái mặt, không nói lời nào mà chỉ nhìn Tiểu Cẩn, thấy Tiểu Cẩn dần dần sợ hãi.

“Không. Với sự thông minh của người, người chỉ cần liếc thôi đã có thể nhận ra trong chuyện này có trá.” Trình Thiên Diệp chậm rãi nói.

“Mặc Kiều Sinh là người thân cận với ta, nếu hắc muốn hạ độc ta, còn có rất nhiều cơ hội, sao lại ra tay trước mắt mọi người, còn giữ lại chứng cứ phạm tội trong phòng chứ?”

“Người và Trương Phúc đều có thể nghĩ ra kẻ hạ độc là một người khác. Nhưng các người lại không hề nói với ta, vì sao thế?”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nói cho ta biết, Chúa công ngài, có phải ngài là...

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Ta...” Tiểu Cẩn đỏ bừng cả mặt, quỳ xuống đất xin tội: “Quả thật hạ quan cũng phát hiện việc này có điều không ổn, tuy nhiên, thứ nhất chứng cứ vô cùng rõ ràng, không thể chối cãi. Thứ hai hạ quan cũng muốn ổn định cục diện trước, từ từ tra ra kẻ chủ mưu.”

Trình Thiên Diệp cất lời y: “Còn nữa, người sợ Kiều Sinh quá thân cận với ta, không cẩn thận sẽ biết bí mật của ta. Vì vậy trong lòng thăm nghĩ thôi thì đâm lao phải theo lao, mượn cơ hội diệt trừ hần cũng tốt. Có phải thế không?”

Tiểu Cẩn thăm kinh hãi: Đây chỉ là suy nghĩ mông lung của ta ở sâu tận đáy lòng, ngay cả chính bản thân ta cũng còn chưa nhận rõ, tại sao Chúa công có thể vạch trần chứ?

Trình Thiên Diệp ngồi bên trên, lạnh lùng nhìn y.

Lần đầu tiên, Tiểu Cẩn cảm nhận được sự uy nghiêm của kẻ bề trên toát ra từ vị Chúa công này. Y dập đầu xuống đất, thành tâm xin tội: “Thần biết sai rồi, mong Chúa công thứ tội.”

“Tuy thần thật sự có suy nghĩ này, nhưng nếu có thể tra ra chân tướng, thần cũng sẽ không xem thường nhân mạng, để người trong sạch chết oan. Mong Chúa công tin tưởng tấm lòng của vi thần.”

Qua hồi lâu, Tiểu Cẩn cảm thấy trên lưng thấm ướt mồ hôi, sau đó chợt nghe thấy tiếng của Trình Thiên Diệp vọng đến từ trên đầu y.

“Đứng lên đi, lần này ta bỏ qua, hy vọng người đừng tiếp tục khiến ta thất vọng như thế nữa. Người còn có tình có lý, tên khốn Trương Phúc kia, lần này ta sẽ không dễ dàng cho qua đâu.”

“Đi thôi, người theo ta đi thăm Kiều Sinh nào.”

...

Mặc Kiều Sinh bị trói bằng xích sắt trong một căn phòng giam lạnh lẽo, ánh trăng xuyên qua hàng rào song sắt, lưu lại trên cơ thể hần một vầng hào quang bằng bạc.

Tướng quân Du Đôn Tổ trông coi hần, có tính tình ôn hòa, không đánh đập hần, chỉ yên lặng ôm đao, canh giữ ở cửa nhà giam.

Ngoại trừ ban đầu có Hạ Lan Trinh đã đánh trước đó thì không còn ai có thể đánh hần nữa, cũng không có ai dám thi hành bất cứ hình phạt nào với hần.

Nhưng Mặc Kiều Sinh cảm thấy lần bị thương này, còn đau đớn thống khổ hơn bất kỳ sự trừng phạt nào khác.

Đau buốt từ trong ra ngoài.

Câu nói kia của A Phượng hầy còn văng vẳng bên tai:

“Đừng dễ dàng trả giá cho chủ nhân bằng tấm lòng của người. Nếu không, thứ chờ người chỉ là càng nhiều đau khổ hơn thôi.”

Mặc Kiều Sinh nhắm nghiền hai mắt.

Có lẽ, ta vốn không nên vọng tưởng đến thứ hạnh phúc này.

Trước mắt hần, gương mặt dịu dàng của Trình Thiên Diệp chợt liên tục xuất hiện.

Ban đầu là ở ngoài cổng thành, cái lướt nhìn đầy rung động, người nọ ngồi trên kiệu xe cao cao, như vầng thái dương rực rỡ, y lười nhác trông sang, nhoen miệng cười với hần.

...

“Kiều Sinh?”

Mặc Kiều Sinh lơ mơ nghe thấy có người đang gọi mình, hần mờ mịt ngẩng đầu.

Bỗng nhiên, có một gương mặt tươi cười xuất hiện, dần dần hợp lại làm một với ảo ảnh trước mắt hần, trông thật rõ ràng.

Chúa công.

Chúa công đến thăm ta chăng.

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh bị xích trước mắt mình.

Chẳng qua chỉ giam hần hơn nửa đêm, vậy mà màu lam như bảo thạch kia đã âm ảm tự khi nào, đầy vẻ tang thương.

Hần nghe thấy giọng nói của nàng thì chợt lộ vẻ khó tin, ngẩng đầu lên nhìn nàng, khóe mắt bỗng ửng đỏ, toát lên nỗi bi thương và tuyệt vọng.

Trình Thiên Diệp vươn tay, sờ lên mái tóc rối bời của hần, cúi người, đưa khuôn mặt đến gần hần, êm ái hỏi: “Kiều Sinh, người nói cho ta biết, có phải do người làm không?”

Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt tràn ngập màu xám tro của Mặc Kiều Sinh, hần căng thẳng, cúi đầu.

Một lát sau, hần mới nhẹ nhàng nói ra một câu.

Một câu mà từ nhỏ đến lớn hần đã thốt lên trong cơn ác mộng vô số lần, nhưng vẫn chưa có ai tin tưởng lời hần nói.

“Không phải ta. Chủ nhân, xin ngài hãy tin tưởng ta. Tin tưởng ta một lần thôi.”

Giờ phút này đây, hần đã nghe được câu trả lời mà hần luôn tìm kiếm trong những giấc mơ ấy.

“Nếu Tiểu Mặc đã nói không phải thì chính là không phải.”

Người nọ vừa vuốt tóc hần, vừa nhẹ nhàng nói, từng câu từng chữ in vào lòng hần, in vào những vết thương đã chồng chất, hoang tàn trong nội tâm.

“Chúa công, việc này có chứng cứ phạm tội vô cùng rõ ràng, sao ngài có thể cả tin như thế?” Du Đôn Tổ ôm quyền, khuyên can.

Trình Thiên Diệp đứng dậy quay đầu lại, nhìn về phía Du Đôn Tổ và Tiểu Cẩn, vẫy tay.

“Du Tướng quân,” nàng nhìn Du Đôn Tổ: “Thật không dám đầu gối. Hôm nay trong quân, người mà ta tín nhiệm, chỉ có ba vị đây.”

“Hôm nay ta tín tưởng Kiều Sinh. Ngày khác, nếu cũng có người mưu hại người trước mặt ta, ta cũng sẽ tín tưởng người như vậy.”

Du Đôn Tổ quỳ một chân xuống đất, hai tay ôm quyền: “Mặt tướng tạ Chúa công ân tín.”

Trình Thiên Diệp nói: “Ta và Tiểu Tư khấu đã tham thảo, việc này không thể nào do Kiều Sinh gây nên, nhưng về phần là ai chủ mưu, ai giá họa, trong đó còn liên quan đến bao nhiêu người. Trước mắt thì vẫn chưa thể biết được.”

“Nhưng người đã làm ra chuyện này, chắc hẳn có mục đích của gã. Cho nên ta chỉ có thể dựa vào các vị, giúp ta tra ra hung phạm. Thế nhưng, có lẽ phải đánh phải để Kiều Sinh ở lại đây một thời gian ngắn.”

Nàng xoay người, lại trông thấy Mặc Kiều Sinh cúi thấp đầu, vẫn không cử động.

“Kiều Sinh? Sao vậy?”

Trình Thiên Diệp khom người xuống, nàng bắt gặp ánh trắng rọi vào gương mặt của Mặc Kiều Sinh, ánh lên một vệt nước mắt.

Ái chà. Trình Thiên Diệp âm thầm khẽ thở dài.

Nàng phát tay cho Du Đôn Tổ và Tiểu Cẩn lui ra ngoài.

Hai tay nhẹ nhàng nâng mặt của Mặc Kiều Sinh lên.

“Sao người khóc?”

Chóp mũi hần đỏ bừng, gương mặt hần khẽ run rẩy trong tay nàng.

Nước mắt hần long lanh, liên tiếp lăn dài từ khóe mắt.

Môi mòng mím thật chặt, hần liều sức để không bật ra thành tiếng.

Cứ thế, hần lặng lẽ khóc trong tay Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp chưa bao giờ biết một nam tử cũng có thể khóc đẹp như vậy, khiến lòng nàng rung động.

Nàng kiên nhẫn lau đi từng giọt nước mắt của hần.

“Đừng khóc, Kiều Sinh, đừng khóc.”

...

Lúc trời tờ mờ sáng, cửa nhà giam được ai đó mở ra, Tiêu Tú xách theo một giỏ thức ăn đi xuống bậc thang.

Y nhìn Du Đôn Tổ đang liên tục ngáp, nói: “Du Tướng quân vất vả rồi, Chúa công bảo ta mang cho phạm nhân một ít thức ăn. Tướng quân cả đêm chưa ngủ, có cần ăn chút điểm tâm lót dạ không?”

Du Đôn Tổ ngáp: “Điểm tâm thì không cần, nếu đã thế, người trông hần ăn com đi, để ta đi chọn mất một lát.”

Tiêu Tú cười dịu dàng, nói: “Tướng quân cứ nghỉ ngơi đi, ta sẽ giúp Tướng quân canh giờ cũng được.”

Du Đôn Tổ không khách sáo, chấp tay thi lễ, tìm hai chiếc ghế ghép lại với nhau, nằm lên đó, không bao lâu đã vang lên tiếng ngáy “khò khò”.

Tiêu Tú bước vào phòng giam, lấy thức ăn từ trong rổ ra, đặt trước mặt Mặc Kiều Sinh.

“Ăn không?”

Mặc Kiều Sinh đưa mắt nhìn y một lát: “Hóa ra là người, vì sao người phải làm vậy? Người... rất hận ta sao?”

Tiêu Tú rũ mắt xuống: “Không, ta không hề hận người.”

Mặc Kiều Sinh khó hiểu nhìn y.

“Ta có một thắc mắc, nhất định phải biết rõ đáp án, vì thế ta không tiếc dù phải trả một cái giá đắt thế nào.”

“Thắc mắc?”

“Người nói cho ta biết. Người chắc chắn đã biết, đúng không?” Tiêu Tú giương mắt, nhìn thẳng vào Mặc Kiều Sinh: “Chỉ cần người nói cho ta biết sự thật, ta sẽ nói với Chúa công là người bị oan, ta sẽ chứng minh bình độc được đó không phải là của người. Nếu thế, người có thể trở lại bên cạnh Chúa công rồi.”

“Biết rõ chuyện gì?” Mặc Kiều Sinh cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Người biết, người chắc chắn đã biết rồi! Nếu không muốn chết, người phải nói cho ta ngay!” Tiêu Tú kích động, y chộp lấy cổ áo Mặc Kiều Sinh: “Người và Chúa công gần gũi như vậy, người nói cho ta biết, Chúa công ngài, có phải ngài là...”

Tiểu Cẩn bỗng bước ra từ chỗ nấu mình, chặn ngang lời y.

“Bắt lấy gã!”

Vài tên giáp sĩ xông vào phòng, bắt lấy Tiêu Tú đang kinh hoàng ngã xuống đất, trói gô y lại.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Người không phải Chúa công, người là Thiên Diệp công chúa!

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Tiểu Cẩn trối gò Tiêu Tú xách vào phòng, đẩy đến trước mắt Trình Thiên Diệp.

Hắn cho mọi người lui, lạnh mặt nói: “Người này có lẽ đã biết rồi.”

Tiểu Tú nghe thế, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía Trình Thiên Diệp,

“Người, người không phải Chúa công?”

“Người là ai? Người... Là Thiên Diệp công chúa!”

Trình Thiên Diệp dựa vào ghế, tay giấu trong tay áo, nhìn y nửa ngày, khép hờ đôi mắt, xem như chấp nhận.

Nàng thấy trên người Tiêu Tú vốn là màu hồng phấn, trong nháy mắt màu tuyết vọng bi thương trào dâng như thủy triều.

“Vậy, công tử đâu rồi?” Y cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hỏi.

Thật ra trong lòng y đã biết đáp án.

Trình Thiên Diệp không đành lòng nhìn cảnh đau xót này, nàng tránh ánh mắt y: “Huynh trưởng đã đi về cõi tiên rồi.”

“Vậy... vậy sao?”

“Đao kiếm loạn lạc, huynh trưởng bị công tử Chương độc hại chết. Ta bắt đắc dĩ, thế thân thành huynh ấy. Ta đã chính tay đâm chết kẻ thù, báo thù rửa hận cho huynh trưởng.” Trình Thiên Diệp nói rõ ra hiện trạng.

Tiểu Tú ngã nhào xuống đất.

Y nhớ lại cảnh kiếm đao hỗn loạn kia.

Lúc ấy Chúa công đi tham gia yến hội, nhưng không dẫn y theo.

Đợi sau khi y nghe được lời đồn Chúa công trúng độc bỏ mình, lòng nóng như lửa đốt đuổi đến. Lúc ấy, Tiểu Tư Khẩu sớm đã phong tỏa phòng ngủ của Chúa công, chỉ cho mẫu thân của Chúa công là Dương phu nhân và Hứa cơ đang mang thai đi vào.

Cũng may cuối cùng Chúa công vẫn có thể xuất hiện bình an vô sự, chẳng những khống chế được cục diện, đánh bại kẻ địch, điều càng khiến y ngạc nhiên vui mừng chính là, từ đó về sau Chúa công rất ít khi sùng bái người khác, chỉ dẫn theo y bên cạnh, còn rất dịu dàng với y.

Vì thế mà y trộm vui mừng.

Hóa ra, lúc ấy Chúa công cũng đã mất rồi sao.

“Sao ta lại ngu xuẩn như vậy”, y tự nói với mình. Tuy Thiên Diệp công chúa đối xử với ta rất tốt, nhưng rõ là có xa cách. Nàng có nhiều điểm không đúng như thế nhưng ta giả mù che kín mắt mình, giả vờ không nhận ra.

Tiểu Tú nhớ tới cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Chúa công, là một thiếu niên công tử mặc y phục hoa mỹ, ngài lập tức nhảy xuống, ngồi xổm trước kẻ đối rách như y: “Không ai cần cậu sao? Thật tội nghiệp. Có muốn theo ta về nhà không?”

Mỗi ngày, ta còn đang đắm chìm trong ảo tưởng hạnh phúc, không thể tưởng tượng được, hóa ra người kia đã chết rồi.

“Nói đi, là ai sai người hạ độc? Mục tiêu của các người hẳn là ta nhỉ?”

Giọng nói của Trình Thiên Diệp như truyền đến từ cõi hư vô.

Tiểu Tú hồi hồn, y bỗng cử động thân thể, để mình quý thật đoan chính.

“Người sai ta là Uy Bắc hầu, ông ta bảo tên nô lệ A Phụng đưa cho ta một hộp hoàng kim và một lọ độc dược. Bảo ta hạ độc mưu hại Chúa công, nếu sau khi thành công, sẽ cho ta đến bên cạnh ông ta.” Tiểu Tú cười lạnh, tiếp tục cung khai: “Ngoại trừ ta, bọn họ còn thu mua A Hữu hầu hạ trên đại điện và Hứa Giáp để phối hợp tác chiến.”

“Ta đã hoài nghi Thiên Diệp công chúa ngài đã lâu, nhưng ngài đối với ta thật sự quá tốt, khiến ta không muốn tin đây đều là sự thật. Cho đến khi Mặc Kiều Sinh xuất hiện, hẳn làm ta cảm thấy nguy cơ, cũng cho ta thấy rõ những điểm không thích hợp.”

“Thế nhưng, bất luận ta làm quen bất chuyện với Mặc Kiều Sinh thế nào, hẳn đều giữ kín như bưng bí mật của ngài. Lần này Uy Bắc hầu phái người tới tìm ta, ta thấy có cơ hội tốt nên muốn mượn dịp này giả họa cho Kiều Sinh, uy hiếp hẳn nói với ta sự thật. Ta cũng không thật sự có ý độc hại công chúa.”

Y dập đầu: “Nhưng Tiểu Tú tội không thể xá, không thể chối cãi, xin công chúa ban cho ta cái chết.”

Trình Thiên Diệp nhú mày, hẳn đứt khoát như vậy, chỉ cầu chết: “Người đây là không muốn sống chăng? Vì huynh trưởng nên muốn chết theo?”

Trình Thiên Diệp khó hiểu. Trong trí nhớ của nàng, vị huynh trưởng này của nguyên chủ chẳng những tâm thường vô vị, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, hơn nữa tính tình cũng rất táo bạo, cứ thích đánh chửi hạ nhân.

Chi biến thái hơn Uy Bắc hầu một bậc mà thôi, không thể tưởng được sẽ có người thật lòng yêu mến gã, thích đến mức nguyện sống chết cùng nhau.

“Người thật sự yêu mến huynh trưởng như thế?”

Tiêu Tú cười khổ: “Ta biết rõ rất nhiều người đều lên nói Chúa công không phải là một quân chủ tốt. Ngài ấy không tài trí mưu lược bằng lão Hầu gia, thậm chí cũng không thông minh như Thiên Diệp công chúa. Nhưng ta...”

Y như chìm vào hồi ức, thì thào nói: “Khi ta còn bé, nhà ta rất nghèo, thường xuyên ăn không đủ no. Ta đã gầy yếu còn dễ bị bệnh, là một gánh nặng của phụ mẫu.”

“Có một ngày, A Cha đột nhiên không đánh chửi ta nữa, còn dẫn ta đến Giảng Thành, cho ta xem xiếc ảo thuật, chơi cả ngày, còn mua cho ta một món đồ chơi làm bằng đường. Cuối cùng cha sờ đầu ta, bảo ta đến đầu phố chờ cha.”

“Ta chờ rất lâu, một bước cũng không dám rời đi, nhưng mà A Cha không quay lại nữa. Là công tử nhất ta trong tình trạng sắp chết đói từ ven đường về.”

Tiêu Tú ngẩng đầu, mắt sáng rực lên, y dừng ở gương mặt Trình Thiên Diệp, tựa như muốn xuyên qua nó, nhìn thấy người mà mình mong ngóng.

“Thật ra công tử là một người rất ôn hòa, ngài không ép buộc người khác, cũng rất ít đánh ta, nếu ngài tức giận, bảo chi cần ta cầu xin ngài ấy, ngài sẽ tha thứ cho ta.”

“Ngài thường xuyên nói với ta, ngài giống như ta, là đứa trẻ cha không thương mẹ không yêu. Ngài ấy chỉ muốn làm một Chủ quân tốt, thống trị quốc gia. Nhưng bất luận ngài ấy cố gắng thế nào, tất cả mọi người đều xem thường ngài, cảm thấy tính cách ngài không tốt, cũng không đủ thông minh, cho nên càng ngày ngài càng lo nghĩ hấp tấp nôn nóng.”

“Nhưng trong lòng ta, ngài chính là Chúa công tốt nhất. Ta thật sự muốn cả đời đều sẽ hầu hạ ở bên ngài.”

Nói xong câu đó, ánh sáng trong mắt y dần tắt tối. Y gục đầu xuống, về mặt u ám, chờ đợi Trình Thiên Diệp tuyên bố cái chết cho mình.

Trình Thiên Diệp vốn đã có ý muốn giết chết y, nhưng đến thời khắc này, nàng nhận ra mình không xuống tay được.

Tiểu Cẩn chấp tay nói: “Chúa công không thể yếu lòng, người này thật sự không giữ lại được.”

“Tiêu huynh, “ Trình Thiên Diệp nhìn hần: “Giết chóc cũng không phải cách giải quyết duy nhất, hôm nay ta có thể vì bảo vệ bí mật mà giết hần, người không sợ có một ngày ta cũng vì bảo vệ bí mật mà giết chết người sao?”

Nàng đưa tay ngăn Tiểu Cẩn: “Ý ta đã quyết, người không thể nhúng tay.”

“Tiêu Tú, “ Nàng đến trước mặt Tiêu Tú, ngồi xổm xuống: “Tuy huynh trưởng đã ra đi, nhưng chúng ta phải sống, ta kế thừa vị trí của huynh ấy, cũng kế thừa nguyện vọng của huynh ấy.”

Tiêu Tú mờ mịt ngẩng đầu, nhìn gương mặt quen thuộc kia.

“Ta muốn cho Tấn quốc chúng ta trở nên tốt hơn, ít nhất sẽ không có phụ mẫu bởi vì quá đói mà vứt bỏ hoặc bán con mình. Chắc hẳn, nếu ca ca nhìn thấy Tấn quốc dần dần lớn mạnh, nhìn thấy Tấn Việt Hầu trở thành quân chủ được người người tán dương, cũng sẽ rất vui đấy.”

Nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ nọ đang chìa tay về phía y: “Nguyện vọng này không dễ dàng thực hiện, người có muốn đi cùng với ta không.”

“Ta...” Tiêu Tú chỉ biết há to miệng.

“Ta cho người hai lựa chọn, thứ nhất, đặc xá tội của người, ban cho người lộ phí, để người về cố hương. Thứ hai, trừng phạt người, từ nay về sau ở bên cạnh ta, giúp đỡ ta.”

Tiêu Tú cúi đầu, nhắm nghiền hai mắt, ngẩng đầu lên: “Ta tình nguyện chịu phạt.”

Trình Thiên Diệp gọi Mặc Kiều Sinh đến.

“Kiều Sinh, “ Nàng chỉ vào Tiêu Tú nói: “Tiêu Tú phạm lỗi, ta phạt hần 100... À không, 50 quân côn. Người tự mình thi hành.”

Mặc Kiều Sinh đang muốn lĩnh mệnh rồi đi, đã thấy Chúa công giơ một bàn tay lên, che miệng, ghé sát tai hần khẽ nói: “Nếu người không còn tức giận thì đánh nhẹ một chút nha.”

Đáy mắt Mặc Kiều Sinh lộ ra vui vẻ, cúi đầu hành lễ, dẫn người ra ngoài.

Hai người ra khỏi phòng, Trình Thiên Diệp lập tức xụ mặt, vỗ bàn, nói: “Quả nhiên là chuyện tốt của lão khốn kiếp Hoa Vũ Trục kia, ta phải tìm ông ta tính sổ!”

Tiểu Cẩn cau mày nói: “Quân bộ của Uy Bắc hầu, đêm qua đã xuất phát, giờ đây có lẽ đã cách thành hơn hai mươi dặm đường rồi.”

“Lão hồ ly này, chắc hẳn hôm qua thấy không độc chết được ta nên chột dạ rồi, vội vàng vàng vọt lẫn mất. Ông ta muốn trở mặt với đại Tấn chúng ta sao?” Trình Thiên Diệp tức giận bất bình.

Trương Phúc đi đến, hồi bẩm: “Chúa công, lúc gần đi Uy Bắc hầu đưa tới một người, nói ông ta phát hiện vụ hạ độc đêm qua đều vì có kẻ ta sinh lòng ghen tỵ, sợ Chúa công hiểu lầm ông ta, nên đã phạt đánh người này rồi đưa tới để tùy ý chủ nhân xử lý. Còn kèm theo một phong thư.”

Trình Thiên Diệp nhận thư, nhìn hàng chữ đầu tiên: ‘Vũ đệ thân’, nàng trông đã thấy chán ghét, mở ra rồi lập tức ném qua một bên, không kiên nhẫn nói: “Ai? Giải vào đây xem”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Đừng bán ta, chủ nhân

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mấy tên giáp sĩ dẫn một người toàn thân là máu đến, đẩy người nọ đến trước mặt Trình Thiên Diệp.

Giương mặt người nọ bị tóc dài che khuất, toàn thân đầy các dấu vết bị ngược đãi, gần như thương tích đầy mình.

Trên người y quần đầy băng vải trắng, giờ đây bị vết máu thấm ra loang lổ, rải đầy khắp cơ thể.

Y gãy dựa, không thể nhấc người lên, chỉ có thể miễn cưỡng ngẩng đầu.

Trình Thiên Diệp nhận ra y, là người nàng đã gặp trong phòng Mặc Kiều Sinh vài hôm trước, A Phụng.

Đối với người này, Trình Thiên Diệp không có ấn tượng gì tốt. Lần đầu tiên gặp mặt thì y dùng sắc dụ nàng, giờ đây lại còn liên quan đến chuyện hạ độc mưu hại mình.

Nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của y, Trình Thiên Diệp cảm thấy ngoại trừ cuối cùng ban cho y cái chết, mình cũng không thể ra tay trừng phạt y thêm nữa rồi.

Nàng xoa ấn đường, suốt cả đêm không được nghỉ ngơi khiến nàng khá mệt mỏi, nàng đưa thư của Hoa Vũ Trục cho Tiểu Cẩn: “Người hỏi đi.”

Tiểu Cẩn mở phong thư ra xem, hỏi: “Người chính là A Phụng?”

A Phụng gật đầu, xem như đáp trả.

“Trong thư Uy Bắc hầu nói. Ông ta phát hiện bởi vì người mê hoặc Chúa công nhà ta không thành, trong lòng oán hận nên có ý đồ mưu hại Chúa công nhà ta?”

A Phụng tự giấu cười lạnh, không đáp lời.

“Cho nên người cầu kết với Mặc Kiều Sinh, trên tiệc rượu, hạ độc vào thức ăn của Chúa công nhà ta?”

“Không, việc này không liên quan đến Kiều Sinh.” A Phụng ngẩng đầu, nhìn về phía Trình Thiên Diệp: “Là ta ghen ghét với Kiều Sinh, lấy hoàng kim và thuốc độc giấu trong phòng của hắn, âm mưu hãm hại hắn. Người cầu kết với ta chính là Tiểu Tử bên cạnh ngài.”

Trình Thiên Diệp vốn đã buồn ngủ, nội dung vở kịch bỗng đổi chiều khiến nàng lập tức tỉnh táo.

“Hả? Một tên nô lệ như người thì đào hoàng kim ở đâu ra?” Trình Thiên Diệp hỏi.

“Chẳng lẽ Hầu gia không biết? Ta, chỉ là kẻ mà Chúa công cho ngài một cái bạc thang mà thôi.” A Phụng cười nhạt: “Chẳng qua chỉ muốn chọc tức ngài, không đến mức lập tức xé toạc da mặt với ngài khiến hai nước không thể yên bình.”

“Ta là một tên nô lệ, nếu không phải có chủ nhân sai sử, sao ta có khả năng mưu hại một Quân hầu?” Y cười rồi ho khan vài cái: “Huống chi, trong lòng Hầu gia ngài rõ ràng nhất. Ngày ấy, ngài lại không đánh ta, cũng không mắng ta, một món đồ chơi dẽ tiện như ta, sao có thể đem lòng oán hận ngài đây.”

Lòng người thật sự quá phức tạp.

Khi sắp tử vong, trên thân người này vốn mang màu rượu đỏ đục ngầu, bỗng như rượu ngon được qua chum cất, cận bã đều lắng đọng xuống, dần dần trở nên trong veo.

Trình Thiên Diệp hào hứng, nàng sờ cằm: “Người đã ghen ghét với Kiều Sinh, vì sao bây giờ lại giúp hắn giải vây?”

“Không, ta không phải giúp hắn giải vây.” A Phụng lo lắng, y nhìn Trình Thiên Diệp, cổ quý lên: “Tiền tài đối với một tên nô lệ, quả thật chỉ là thứ vô dụng. Hầu gia nhìn bộ dạng của ta đi, còn có thể suy nghĩ cho Kiều Sinh sao, hắn may mắn gặp được chủ nhân hòa nhã như ngài thì sao có thể muốn độc chết ngài, để trở về bên cạnh kẻ tàn bạo như Uy Bắc hầu chứ.”

Thân thể của y đan xen đủ loại dấu vết bị ngược đãi tàn bạo, vô cùng thâm trọng, khiến người ta không thể phân bác đối với những gì y nói.

“Ta hỏi, người, tại sao phải giúp hắn giải thích?”

“Ta...” Y cố kiềm chế vị tanh sắp chực trào nơi cổ họng, thở hổn hển: “Khi người sắp chết, luôn luôn thành thật. Ta chỉ đang nói sự thật mà thôi.”

Trong lòng A Phụng cảm thấy hơi khó chịu.

Y biết mình chán chán sẽ chết.

Ngày ấy Chúa công lệnh cho y thông qua Kiều Sinh mê hoặc Tấn Việt hầu, y thất bại.

Ai ngờ Chúa công lại thu mua Tiểu Tử bên cạnh Tấn Việt hầu, cũng lệnh cho y phải phối hợp với Tiểu Tử độc hại Tấn Việt hầu.

Từ đó trở đi, y biết bất luận thành công hay không thì sau này những kẻ nô lệ như họ, hắn sẽ không thể thoát khỏi vận mệnh bị đẩy ra gánh tội thay, hoặc là bị diệt khẩu.

Nhưng y không thể tưởng được việc này lại liên quan đến Kiều Sinh. Tiểu Tử sao có thể dễ dàng bị Chúa công thuyết phục, hóa ra hắn ta hoàn toàn cũng không có lòng muốn độc hại Tấn Việt hầu, mục đích của hắn ta là hãm hại Kiều Sinh.

Kiều Sinh.

Y khép hờ đôi mắt, là người huynh đệ duy nhất còn sót lại của ta.

Dù sao ta cũng sắp chết rồi, giúp hắn gánh tội này thì có làm sao đâu.

Y nói: “Trong lòng ta ghen ghét với Mặc Kiều Sinh, ghen tỵ vì hắn vốn cũng như ta nhưng hôm nay lại có được một chủ nhân thiện lương như vậy, sống cuộc sống thoải mái. Vì vậy ta nhất thời nổi lên ác ý, lấy hoàng kim và thuốc độc mà Chúa công ta cho giấu trong phòng hắn, muốn đưa hắn vào chỗ chết.”

“Ngươi giấu hoàng kim và thuốc độc ở đâu trong phòng hán?” Trình Thiên Diệp hỏi tới.

“Ta...” A Phụng sững sốt.

Y không biết.

“Tiêu Tú nói hoàng kim và thuốc độc là hán bỏ vào. Ngươi cũng nói là ngươi bỏ vào.” Trình Thiên Diệp cười rộ lên, nói vọng ra ngoài cửa: “Kiều Sinh, tội danh hãm hại này của ngươi, vẫn còn có người muốn giành giật?”

Mặc Kiều Sinh đang từ ngoài cửa bước vào, hán lạnh lẽ nhìn A Phụng, quỳ song song bên cạnh y.

A Phụng mờ mịt, ở trên đại điện, y tận mắt nhìn thấy mọi người muôn miệng một lời, chứng cứ phạm tội chỉ thẳng vào Kiều Sinh.

Trong lòng y cho rằng giờ đây Kiều Sinh nhất định đang bị giam giữ nơi lao tù, không thể ngờ được hán có thể bình an xuất hiện trước mắt y.

A Phụng vừa thảm thờ phào, hơi thở chợt tắc nghẽn. Y che miệng lại, máu tươi len lỏi qua kẽ các ngón tay.

Mặc Kiều Sinh dập đầu sát đất: “Chủ nhân, tội A Phụng không thể tha. Kiều Sinh khẩn cầu giúp hán chịu phạt. Cầu xin ngài!”

Hán hung hăng dập đầu mấy cái.

A Phụng dùng bàn tay dính đầy máu, chộp lấy bờ vai hán, mạnh mẽ đẩy hán ra.

“Ngươi cút ngay. Ta không cần ngươi lo chuyện bao đồng.” A Phụng khàn giọng mắng: “Không biết tốt xấu, chủ nhân là người ngươi có thể ngỗ ngược sao? Đã gặp được chủ nhân tốt, là quý rồi nên trân trọng đi. Ta... cũng mừng thay cho ngươi.”

Hán một tay chống đỡ, máu từ miệng hán nhỏ giọt rơi xuống.

Trình Thiên Diệp không đành lòng, phát tay với Mặc Kiều Sinh: “Dẫn đi dẫn đi, gọi đại phu cho hán đi.”

Trình Thiên Diệp đã vài đêm không được ngủ, xử lý xong hết thảy, nhanh chóng dẫn người rút lui, đi bỏ sung giấc ngủ.

Nàng ngủ một giấc, A Phụng còn chưa trị liệu xong.

Trình Thiên Diệp bước vào phòng Mặc Kiều Sinh, bị mùi máu tanh phủ kín căn phòng xộc vào mũi.

Từ trong thân thể của người đang hôn mê trên giường, đại phu lấy ra một dị vật dính đầy máu.

Cảnh máu me này khiến Trình Thiên Diệp không đành lòng nhìn tiếp.

Mặc Kiều Sinh thấy nàng đến, quỳ gối trước nàng hành lễ, im lặng hồi lâu mà vẫn không đứng dậy.

Trình Thiên Diệp sờ đầu hán, thở dài: “Không sao, không sao, ta không phạt hán là được.” Nàng hỏi đại phu: “Tiên sinh, tình trạng thế nào? Ngươi không sao chứ?”

“Này Bắc hầu này vốn không muốn hán sống, rõ là cố ý muốn giết chết người này.” Đại phu lắc đầu liên tục: “Có thể giữ lại mạng sống hay không thì phải xem tối nay hán có qua được không đã.”

A Phụng đang lâm vào hôn mê, lâu lâu nói mớ vài câu đứt quãng.

Trình Thiên Diệp cúi người, nghe một hồi. Nàng hiểu y đang lặp đi lặp lại một câu.

“Đừng bán ta, đừng bán ta, chủ nhân.”

Trình Thiên Diệp thờ dài, tới gần bên tai y, nói: “Hiện tại ta là chủ nhân của ngươi, ta sẽ không bán ngươi.”

“Thật... Thật sao.”

“Thật, ta bảo đảm.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Màu xanh ngọc bích lấy một tấm lòng trung để đổi đãi với nàng

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Sáng sớm hôm sau, Trình Thiên Diệp đang luyện chữ trong thư phòng.

Trước khi xuyên qua, nàng chưa từng tiếp cận thư pháp bút mềm, cho nên nàng thường xuyên dành ra thời gian để luyện tập viết bút lông, nhưng trước mắt chỉ viết ở mức có thể chấp nhận được.

Tiểu Thu đang mài mực bên cạnh nàng, cái mũi trắng trắng dính một vết mực nước, trông dí dỏm đáng yêu.

“Người nhìn xem chủ nhân ta viết thế nào?” Trình Thiên Diệp viết một nét ngang rồi một nét sổ, vừa viết vừa hỏi.

Tiểu Thu mở to đôi mắt hạnh tròn xoe nhìn hồi lâu, chìa ra một ngón tay bé xíu, chỉ vào một chỗ nói: “Bức tranh này thật đẹp, quanh co khúc khuỷu y hệt con giun.”

“Ui da!” Cô bé kêu lên một tiếng: “Tỷ tỷ, sao tỷ nhéo mũi!”

Tỷ tỷ của cô bé, Bích Vân, đỏ mặt lên, ngồi xổm người hành lễ, dâng một chén nước trà thơm mới ngâm lên cho Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp vừa thưởng thức trà vừa cười nói: “Bích Vân, người đừng quá thúc ép Tiểu Thu, ta rất thích dáng vẻ này của mũi ấy.”

Tiểu Thu mới chỉ hơn mười tuổi, lớn lên trắng trẻo mập mạp, là một đứa trẻ hoạt bát ngây thơ.

Từ khi Trình Thiên Diệp có được “bàn tay vàng” là nhìn thấu nhân tâm, mỗi ngày nhìn thấy người xung quanh cứ giấu diếm hoặc lừa gạt, trong lòng chợt thấy buồn bực.

Tâm tưởng trước sau như một mới là điều nàng thích gần gũi nhất.

Mặc Kiều Sinh bước vào phòng.

Sạch sẽ đến quyen rũ, màu xanh ngọc bích dùng một tấm lòng trung để đối đãi với nàng.

“Bằng hữu của người thế nào rồi?” Trình Thiên Diệp hỏi.

“Đại phu nói, hẳn đã qua cơn nguy hiểm.”

“Chủ nhân.” Mặc Kiều Sinh quỳ xuống bên đầu gối Trình Thiên Diệp: “Ngài không trách phạt ta sao?”

“Trách phạt người?” Trình Thiên Diệp nhượng mảy, dùng bút nhìn hấn: “Tại sao phải phạt người?”

“Ta...”

“Người đang áy náy điều gì?” Trình Thiên Diệp đưa tay chạm vào đầu hấn: “Người cảm thấy người không có tư cách đưa ra yêu cầu với ta, dù cho đó là người bằng hữu mà người vô cùng trân trọng?”

Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu nhìn Trình Thiên Diệp, dường như chủ nhân có thể nhìn thấu lòng người, luôn luôn có thể nói toạc ra suy nghĩ trong lòng hấn.

“Vây được rồi, nếu người đã nói vậy, ta sẽ trừng phạt người, phải phạt thật nặng mới được.”

Mặc Kiều Sinh quỳ thẳng người, vẻ mặt kiên định.

Trình Thiên Diệp kéo hấn lên, ấn vào vị trí của mình: “Phạt người chép sách cùng ta, bảng chữ mẫu của bộ này, chúng ta mỗi người viết một nửa.”

Trong tay Mặc Kiều Sinh bị nhét một cây bút, tay Trình Thiên Diệp nhẹ nhàng nắm vào mu bàn tay hấn.

“Người biết viết không, ta dạy cho người.”

Gương mặt trắng trẻo và anh tuấn của Chúa công lướt qua vai của hấn, gần trong gang tấc, hơi thở như lan.

“Ha ha, ta biết viết nhưng không được đẹp lắm.”

Mặc Kiều Sinh đột nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một loại cảm xúc khó tả, như có một sợi lông mềm mại lướt qua vị trí nhạy cảm nhất của hấn, vừa đau vừa ngứa, khiến da thịt trên thân thể hấn bỗng nhiên hơi run rẩy.

Hấn thầm mạnh mẽ tát mình một bạt tai.

Chủ nhân ngay trước mắt, người đang suy nghĩ lung tung gì thế?

“Kiều Sinh, người cảm thấy ta có phải là một vị Chúa công tốt không?” Trình Thiên Diệp nắm tay Mặc Kiều Sinh, vừa viết chữ, vừa nhẹ nhàng nói.

“Trong lòng ta, chủ nhân là Quân chủ tốt nhất trong thiên hạ.”

Trình Thiên Diệp biết rõ hấn đang nói thật.

Nàng thấy hai người đang tay trong tay, cùng tạo ra những nét mực, chậm rãi nói: “Lúc ta còn nhỏ, ở trường có mở lớp năng khiếu, à, chính là học kỹ năng đấy. Ta muốn học vẽ tranh, nhưng mẫu thân nói với ta, đàn tranh có ý vị hơn, bà rất hy vọng có thể nghe được ta gảy ra tiếng đàn tranh.”

“Cho nên chủ nhân buông bỏ sở thích của mình, nhân nhượng phụ nhân?”

“Đúng, mẫu thân nhìn thấy ta chọn đàn tranh, quả nhiên vô cùng vui mừng, liên tục khen ngợi ta.”

“Ta được mẫu thân khen ngợi, nhưng mà mất đi thứ mà mình yêu thích.”

“Tính cách ta như thế đấy, thường xuyên vì muốn được người khác chấp nhận, vì muốn được nghe một câu “ngaoan”, mà đã buông bỏ sự kiên trì của mình.”

Trình Thiên Diệp buông tay ra, dùng bút: “Ta đã từng rất để ý đến suy nghĩ của Trương Phúc, Tiểu Cẩn và những đám cự thần. Ta không ngừng thay đổi quan niệm của mình, đón ý hứa theo bọn họ, hy vọng được tất cả họ thừa nhận.”

“Nhưng hôm nay ta phát hiện ta đã sai rồi, để làm một Quân chủ thích hợp, là một người tốt vẫn không đủ.”

Nàng nhìn Mặc Kiều Sinh: “Kiều Sinh, mặc dù người là một nô lệ, nhưng người cũng có thể có suy nghĩ của riêng mình. Người có từng nghĩ đến mình sẽ trở thành người thế nào không?”

“Ngươi muốn hầu hạ bên cạnh ta hay muốn đến sa trường kiến công lập nghiệp?”

Ánh mắt Mặc Kiều Sinh bắt đầu gọn sòng: “Ta muốn trở thành thanh đao trong tay chủ nhân, nếu chủ nhân muốn khai cương khoách thổ, ta sẽ giúp ngài công thành đoạt đất. Nếu chủ nhân có lòng muốn thống nhất thiên hạ, ta nguyện vì ngài chinh chiến sa trường.”

Trình Thiên Diệp nhìn màu xanh ngọc bích đang lấp lánh rực rỡ trước mắt mình, giờ tay cầm bàn tay của hắn: “Được, vậy ngươi hãy theo ta.”

Trên trường luyện binh chật ních người, phàm là Bách phu trưởng, tướng lĩnh có cấp bậc sĩ quan trở lên, tất cả văn chức quan viên cùng với kẻ hầu người hạ, túc vệ bên cạnh Chúa công, đều đã vào vị trí được sắp xếp.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn vị Quân chủ trẻ tuổi đang ngồi ngay ngắn trên đài cao kia.

Hôm trước, tin tức Chúa công suýt nữa bị ngộ hại trên yến tiệc, đã sớm truyền khắp trong và ngoài quân.

Hôm nay tập trung nhiều người như vậy, chắc là muốn răn dạy, thanh lý một phen.

Có vài người vì trong lòng có quý, thấp thòm bất an; có vài người trông khá hả hê, chờ xem kịch vui. Trong đám người dần dần vang lên tiếng xì xầm bàn tán.

Trình Thiên Diệp điềm tĩnh nhìn một lượt, vừa viết viết vẽ vẽ vào quyền sách trên tay.

Không có ai trông thấy quyền sách trong tay nàng toàn là những ô kẻ vuông, ứng với vị trí nhân số hiện có trên giáo trường.

Trình Thiên Diệp để bút xuống, gọi Mặc Kiều Sinh đến bên cạnh: “Kiều Sinh, ngươi nhìn cái bảng này, dò theo chiều dọc, từng ô vuông ứng với một người. Ngươi dẫn theo vài người đi, dẫn những người mà ta đánh dấu trong này lên đây.”

Nàng ghé sát vào tai hắn nhẹ giọng dặn dò: “Nội dung trong quyền này không thể cho người khác nhìn thấy, bắt người xong thì bỏ vào lò lửa thiêu.”

Mặc Kiều Sinh lĩnh mệnh bước đến.

Không bao lâu sau, có hai mươi người quỳ trước mặt Trình Thiên Diệp.

Những người này nhìn lẫn nhau, vẻ mặt mờ mịt.

Trong số họ có rất nhiều người là tướng lĩnh trong quân, có rất nhiều kẻ hầu hạ bên cạnh Trình Thiên Diệp.

Duy nhất có một điểm chung là, bất luận biểu hiện bên ngoài là đáng về gì, nhưng giờ đây trong mắt Trình Thiên Diệp, khi những người này nhìn về nàng, ai nấy đều bốc lên hơi thở u ám.

Trình Thiên Diệp ngồi ngay ngắn trên đài cao, nhìn những người trước mắt này một lát, cất cao giọng nói: “Các ngươi do ai phái tới? Ân núp ở bên cạnh ta có mục đích gì? Đã làm chuyện gì sai? Còn có ai là đồng lõa?”

“Ai thành thật khai báo, ta thả cho một con đường sống, đuổi ra khỏi doanh. Người nào cứ một mực chống chế, lập tức trảm!”

Hơn hai mươi người, liên tiếp hô to oan uổng.

Mọi người dưới đài, cũng bắt đầu bàn tán.

Trình Thiên Diệp không để ý tới bọn họ, chỉ vào nam tử đầu tiên ở hàng phía trước, toàn thân già lượn lờ một màu đen đặc.

Hai người giáp sĩ bước lên giải gã ra khỏi hàng.

Người nọ có vẻ ngoài hàm hậu, là quân sự phụ trách mua sắm. Gã liên tục dập đầu, trong miệng kêu oan.

“Một cơ hội cuối cùng, nói đi. Không nói chỉ có chết.” Trình Thiên Diệp lạnh lùng nói.

Người nọ rung rung nước mắt, trong miệng la lên: “Chúa công, tiểu nhân là lão nhân bên cạnh mẫu thân ngài, hầu hạ ngài và phu nhân đã hơn hai mươi năm, xưa nay trung thành và tận tâm, lần này phu nhân có ý cho tiểu nhân theo quân hầu hạ cho sinh hoạt của ngài. Ngài cũng không thể nghe những người khác ác ý phi báng mà trách oan cho tiểu nhân!”

Trình Thiên Diệp rũ mắt xuống, huơ tay.

Hai giáp sĩ lực lưỡng giải người nọ xuống đài cao, đao phủ dưới đài, không để ý người đó khóc hô gãy dựa thế nào, giờ tay chém xuống, bắt chợt một đầu người lăn lông lốc xuống đất.

Toàn trường lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Trình Thiên Diệp nhìn về phía người thứ hai.

Người này toàn thân như đang sốt rét, bị giáp sĩ ném ra khỏi hàng, xui lờ nằm bẹp dí, hàm răng va vào nhau lập cập: “Tiểu, tiểu nhân cung khai, tiểu nhân là do Vạn ... Vạn phu nhân của tiên Hầu gia sắp xếp vào. Nghe, nghe được tình hình của Chúa công thì lập tức lên truyền cho bà ta.”

Trình Thiên Diệp ngoắc Tiêu Tử: “Ghi chép lại, tra xét chỗ ở của gã, lỗi không nặng, đánh 20 quân côn, đuổi khỏi bản doanh.”

Những kẻ còn lại thấy không khai báo thì sẽ phải gặp cảnh máu tươi ba thước, còn cung khai đầy đủ quả thật có thể giữ được mạng, cho nên bắt đầu nom nớp lo sợ khai báo.

Có vài kẻ là do chư hầu các nước cài vào làm gián điệp, có rất nhiều kẻ nằm vùng do quý tộc thế gia Tấn quốc xếp vào để tìm hiểu tin tức.

Trình Thiên Diệp trừng phạt thích hợp, người không phải tội ác tày trời, không lấy mạng người ta.

Một sĩ quan trong quân bị giải lên, già quỳ xuống đất dập đầu: “Tiểu nhân cung khai, tiểu nhân chính là người của Lý Văn Quảng, ân núp trong quân. Tiểu nhân chưa làm gì sai trái cả, cầu Chúa công thứ tội. Tiểu nhân có một đồng phạm, chính là...”

Gã ngẩng đầu, liếc mắt nhìn về phía vị trí của các tướng quân: “Đồng lõa với tiểu nhân là Tướng quân Hạ Lan Trình.”

Đám người lập tức ồn ào.

Hạ Lan Trinh giận tái mặt, gần như muốn xông lên trước. Du Đôn Tổ kéo hấn lại: “Hạ Lan huynh không thể xúc động, Chúa công biết phân rõ.”

Hạ Lan Trinh đỏ bừng mặt, phực đập đầu: “Chúa công minh giám, người này và ta có ân oán cá nhân, gã đang trả thù riêng, mặt tướng quả thực bị oan.”

Trình Thiên Diệp quan sát hấn, sau nửa ngày không nói câu nào.

Trong lòng Hạ Lan Trinh thấp thỏm lo âu, hôm nay lời ra nhiều gián điệp ngầm như thế, đang lúc lòng người hoang mang, nếu Chúa công không tin hấn thì cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng hấn xuất thân thế gia, nếu bị oan, bị đuổi ra khỏi đội quân, quả thực sẽ không chỗ dung thân.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ta biết sớm muộn gì người cũng sẽ trở thành người của ta!

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp nhìn Hạ Lan Trinh, đây là một trong những vị tướng trẻ mà chính tay nàng đã đề bạt lên.

Võ nghệ giỏi, có thể dẫn binh.

Đề bạt hấn đơn giản hơn nhiều so với đề bạt Du Đôn Tổ, bởi vì hấn xuất thân từ thế gia vọng tộc.

Nhưng chính vì xuất thân của hấn, nên tính cách hấn khá cao ngạo, rất dễ đắc tội với người khác, điều này là khuyết điểm của hấn. Trình Thiên Diệp cảm thấy có thể mượn cơ hội này để thức tỉnh hấn.

“Hạ Lan tướng quân là người ta tín trọng, ta sẽ không để người bị oan. Ta nhất định sẽ thận trọng điều tra việc này, nhưng vì công bằng, cũng vì trả lại sự trong sạch cho người, đành phải mong tướng quân chịu khổ vài ngày.”

Hai giáp sĩ tiến lên, bắt chéo hai tay Hạ Lan Trinh ra sau lưng, trói hấn lại.

“Chúa công!” Hạ Lan Trinh không dám chống cự, hấn sợ hãi ngẩng đầu.

Trình Thiên Diệp nhìn thấy hấn đang hoảng sợ, chợt không đành lòng. Tự tay đỡ hấn dậy, trấn an: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, trả lại trong sạch cho người.”

Nàng nhìn qua đám người, ánh mắt tạm dừng ở chỗ Trương Phúc, lướt qua, sau đó dừng ở Tiểu Cẩn.

“Ta đề... Tiểu Tư khấu tự mình tra án của người, người có thể yên tâm chưa?”

Hạ Lan Trinh lộ vẻ mặt căm kích, gục đầu xuống: “Đa tạ Chúa công.”

Trình Thiên Diệp vỗ vai hấn, sai người dẫn hấn đi.

Sau đó, hơn hai mươi kẻ bị bắt này, từng người cung khai nhận tội của mình.

Không đổ oan cho một ai. Người chứng kiến ai nấy đều âm thầm kinh hãi.

Càng về sau, những người kia càng không dám chống chế cho qua, bọn họ nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra rốt cuộc mình đề lộ sơ hở ở đâu.

Trình Thiên Diệp xử lý xong người và việc, đứng dậy, nhìn khắp mọi người dưới đài.

Một đám văn võ quan viên, đều thu lại lòng khinh thị, mang theo vẻ kính sợ mà cúi đầu.

Trở về phòng nghị sự ở phủ đệ,

Trình Thiên Diệp nhận lấy trà mà Tiểu Thu dâng lên, uống hai hớp rồi thở phào một hơi, nhẹ nhàng đặt chén xuống.

Giờ đây, trước mắt nàng chỉ còn lại Tiểu Cẩn và Trương Phúc.

Trương Phúc hành lễ: “Hôm nay Chúa công đã khiến cho chúng thần được mở rộng tầm mắt.”

Từ sau tiệc tối hôm đó, Trương Phúc rõ ràng cảm nhận được Trình Thiên Diệp lạnh nhạt với hấn. Liên tiếp vài sự kiện gần đây, chẳng những Chúa công không cho hấn tham dự, thậm chí không máy may thông báo với hấn.

Hấn là người rất tự kiêu, tự thấy mình có đủ mưu kế của một nhà binh, mọi chuyện đều có thể thấy rõ mồn một.

Hơn nữa đi theo lão Tấn Uy hầu nhiều năm, hấn đã có mạng lưới tình báo riêng của mình, hiếm khi như hôm nay, hoàn toàn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra xung quanh mình.

Trương Phúc nhạy bén nhận thấy mọi chuyện không thích hợp, có nhiều thứ dường như đã thoát khỏi sự kiểm soát của hấn, phát triển theo hướng không thể khống chế.

“Trương Phúc.” Trình Thiên Diệp nhìn thẳng vào hấn: “Người không có gì muốn nói với ta sao?”

“Chúa công nói vậy là sao?” Trương Phúc vẫn vậy, giữ vẻ tao nhã, cười khẽ nói: “Chẳng lẽ Chúa công hoài nghi vi thần? Hoài nghi vi thần là gián điệp của địch quốc?”

“Không, ta không nói về điều này.” Trình Thiên Diệp nói thẳng: “Ta muốn nói là, hôm tiệc ấy, người biết rõ thức ăn Tiêu Tú dâng lên có độc nhưng vì sao người không báo với ta?”

Nụ cười nhạt luôn kề bên môi Trương Phúc bắt chợt cứng lại.

Đôi mắt trên gương mặt trắng trẻo của hắn bỗng nheo lại, mím chặt môi không nói một lời.

Trong lòng hắn xoay chuyển, không biết xui xẻo từ đâu ra, vì sao Chúa công có thể biết những việc này?

Giờ này, Trình Thiên Diệp ngưng mắt nhìn, hắn bỗng nhiên cảm thấy bối rối khôn tả.

Trình Thiên Diệp mở lời: “Phụ thân từng nói, Trương công có tài thao lược, là một nhân tài hiếm có. Từ lúc ta kế vị đến nay, xưa nay luôn ngưỡng mộ kính trọng người, chỉ mong một ngày nào đó, người có thể toàn tâm toàn ý phụ tá ta như đã trợ giúp phụ thân, trở thành cánh tay của ta.”

“Hôm nay ta nghĩ ta sai rồi! Công mặc dù có tài, nhưng lòng không ở chỗ ta, cố ép giữ lại cũng là điều vô dụng.”

Trương Phúc quý mọp xuống đất, sắc mặt ngưng trọng, cả người căng cứng: “Kính xin Chúa công nghe thần nói một lời.”

“Người nói đi.” Trình Thiên Diệp ngồi ngay ngắn.

“Thần tuyệt đối không phải kẻ thấy Chúa công rơi vào vòng nguy hiểm mà vẫn ngồi yên không đếm xỉa tới.” Trương Phúc nói rõ suy nghĩ, ngẩng đầu lên, giải thích: “Mấy ngày trước, quả thật thần đã phát hiện ra Tiêu Tú có điểm quái lạ, ta hoài nghi y là vì Chúa công sủng ái Mặc Kiều Sinh nên đã sinh lòng ghen tỵ. Vì thế, ta sai người âm thầm quan sát, quả nhiên nhìn thấy y bày ra một cạm bẫy vừa buồn cười vừa đơn sơ, để mưu hại gã nô lệ Mặc Kiều Sinh kia.”

“Nhưng thần cho rằng những chuyện trong tranh giành tình nhân này, chính là việc riêng tư của Chúa công, ti chức là ngoại thần, không tiện nhúng tay vào nên chưa từng nhiều lời. Nhưng nếu ngày ấy Tiêu Tú dám cả gan dâng thức ăn có độc lên cho Chúa công, thần sẽ lập tức ngăn cản, kính xin Chúa công không nên hiểu lầm tâm lòng trung của vi thần.”

Hóa ra là thế.

Trình Thiên Diệp phát hiện mình vừa nghe được một đáp án khá bất ngờ.

Trong mắt nàng có thể nhìn thấy tâm trạng hiện tại của người khác. Có nghĩa là nàng chỉ có thể nhìn thấy được kết quả, còn về phần nguyên nhân tạo thành những kết quả đó thì có thể có trăm ngàn thứ kỳ lạ và quái gở.

“Không phải là người cảm thấy việc này người không tiện trông nom.” Trình Thiên Diệp nói trắng ra: “Mà là muốn thử xem ta có khả năng xử lý hay không.”

“Trương Phúc, người muốn khảo sát năng lực của ta, ta cũng không có ý kiến gì. Nhưng người không nên xem nhẹ mạng người.”

“Nếu không phải Tiêu Tú đã khống chế liều thuốc, người ăn phải chắc chắn sẽ bị mất mạng. Nhưng người trơ mắt nhìn Tiêu Tú lần lượt phân cho thị nữ của ta, ấy thế mà không lên tiếng vạch trần.”

“Người biết rõ Mặc Kiều Sinh là bị người khác vu hãm, ta giải hắn vào đại lao, có lẽ sẽ tra tấn hắn đến chết, nhưng người hoàn toàn im hơi lặng tiếng.”

“Trong mắt người, thị nữ, nô lệ đều là những kẻ dẽ tiện, một cái mạng của họ, có thể sẽ bị chôn sống chỉ vì một bài thử của người thôi đấy?”

Trương Phúc há hốc miệng, trong quan niệm của hắn, tính mạng của nô lệ và hạ nhân quả thực không đáng một xu.

Hắn vừa mới chính mắt thấy Trình Thiên Diệp sát phạt quyết đoán, máu tươi tung tóe. Thế nhưng hắn không thể tưởng được Chúa công luôn để tâm đến điều này.

“Ta biết rõ, người chỉ xem họ là con kiến hôi. Nhưng đối với nhân mạng, ta vĩnh viễn mang lòng kính nể. Đây là sự khác biệt về bản chất giữa ta và người.” Trình Thiên Diệp lộ vẻ thất vọng: “Không cùng chí hướng, vậy không thể cùng mưu cầu việc lớn. Huống chi trong lòng người cũng chưa bao giờ thật sự xem ta là Chúa công.”

Nàng phát tay, nhận lấy mâm vàng mà Bích Vân dâng lên. Tự tay đặt trước mặt Trương Phúc rồi nâng Trương Phúc dậy.

“Vội tãi cán của Trương công, có thể đi khắp thiên hạ. Lòng Trương công đã không đặt ở chỗ ta. Vậy ta sẽ không cố níu người lại. Chuyện này là do ta vô lý, mong Trương công đừng trách.”

Sắc mặt Trương Phúc tái nhợt, trong mắt lộ ra sắc bén, im lặng một lát, hắn phát tay áo ra ngoài.

Tiểu Cẩn đến trước Trình Thiên Diệp, hai tay ôm quyền, lo lắng nói: “Chúa công!”

Trình Thiên Diệp xua tay: “Người muốn nói gì nữa? Không kịp nữa đâu. Lời ta đã nói ra rồi.”

Tiểu Cẩn do dự một hồi, nhú chặt hai hàng lông mày, quỳ trước mặt Trình Thiên Diệp: “Chúa công, thứ cho thần nói thẳng. Trương Phúc này, chính là nhân trung long phượng. Nếu là thần tử, đúng là phúc phận của Đại Tấn ta. Nếu là kẻ địch thì sẽ là tai họa của Đại Tấn.”

Hắn nặng nề nói: “Nếu Chúa công không thể chứa chấp y, cũng không thể cho y rời đi như vậy.”

“Người đừng nóng lòng, y cống hiến nhiều cho Đại Tấn như vậy, cũng xem như có công lao lớn. Sáng mai ta và người cùng đi tiễn y.” Trình Thiên Diệp nâng Tiểu Cẩn dậy, nháy mắt: “Có lẽ sẽ có biến hóa đấy.”

Sáng sớm hôm sau, sắc trời mờ tối.

Trương Phúc dẫn theo hai nô bộc, lưng đeo bọc hành lý đơn sơ, vừa thất vọng vừa cô tịch đi trên con đường hiu quạnh ở ngoài thành, không một người đưa tiễn.

Hắn thức trắng một đêm, giờ đây sắc mặt không hề hấn gì. Ngực như bị một tảng đá lớn đè nặng, nhả thì không nhả ra được, nuốt cũng nuốt không trôi, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên hắn cảm thấy lúng túng và thất bại thế này.

Trong trường đình ven đường, có hai bóng người quen thuộc đang đứng đó.

Mắt Trương Phúc đỏ lên, nhìn thấy gương mặt trẻ tuổi anh tuấn mà mình đã từng vô cùng chú ý kia, siết chặt tay áo, ôm hận bước đến ra mắt.

Trình Thiên Diệp đã cho bày rượu và thức ăn trên bàn, tự tay rót hai ly rượu, nâng chén nói: “Để Trương công chịu oan khuất rồi, là lỗi của ta, ly rượu này xem như để tiễn Trương công.”

Trương Phúc không nhận rượu, cũng không nói gì.

Trình Thiên Diệp uống hết hai ly rượu, chứng minh trong rượu không có độc.

Nàng lại rót rượu, nâng chén: “Một chén này tạ Trương công vì nhiều năm qua đã lập nên công lao hiển hách cho Đại Tấn ta. Không thể khiến người tận trung với ta, là ta không có đức, không xứng là Quân.”

Trương Phúc nhận ly rượu, cùng chén với Trình Thiên Diệp, uống một hơi cạn sạch.

Trình Thiên Diệp rót ly rượu thứ ba.

“Trương công đi lần này, đường xá xa xôi, không biết ngày nào mới được tương phùng, xin hãy uống cạn chén này, cho nghĩa quân thần, tình huynh đệ giữa ta và người.”

Trương Phúc nhìn cái chén trong tay, rượu trong chén, khẽ khàng lay động.

Sau nửa ngày, hẳn đặt ly rượu xuống.

Vẫy tay áo, phục hành lễ.

“Thần, từ nay về sau, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Chúa công, quyết không hai lòng. Kính xin Chúa công cho thần thêm một cơ hội nữa.”

Trình Thiên Diệp âm thầm mừng rỡ, nhìn màu tím trước mắt giờ đây được viền thêm màu vàng sáng, nàng cố kiềm lòng để không cười to ba tiếng, nàng nâng vai Trương Phúc, dùng sức đập một quyền lên vai hắn: “Hảo huynh đệ, ta biết sớm muộn gì người cũng sẽ trở thành người của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khiêng hắn về đi, trong vòng một tháng, không được tùy tiện ra khỏi giường.

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

A Phụng tỉnh lại khỏi cơn mê, trông thấy Mặc Kiều Sinh mặc bộ y phục màu đen tuyền đang ngồi trước giường.

Y cố nhướn môi, cười tự giễu: “Ta, vẫn chưa chết đâu.”

Mặc Kiều Sinh dịu y, mang đến một chén thuốc đen như mực.

“Uống đi.”

Đây là một chén thuốc vừa đắng vừa chát.

Nhưng A Phụng biết, đây là thuốc tốt, trước đây nếu muốn uống thuốc thế này thì cầu cũng không có.

Y bám vào tay Mặc Kiều Sinh, uống cạn chén thuốc không hề thừa một giọt nào.

Nước thuốc ảm áp chảy vào thân thể, y cảm thấy cả người như được lên tinh thần.

“Người đã hôn mê ba ngày.”

“Ba... Ba ngày?”

Mặc Kiều Sinh biết y đang lo lắng điều gì, hẳn đặt chén thuốc vào chỗ cũ: “Chủ nhân đã nhận người, sẽ không trả người về chỗ Uy Bắc hầu đâu.”

A Phụng chống người, cố gượng xuống giường, rồi đứng lên. Tay chân y yếu ớt, chỉ cảm thấy như đang giẫm lên một mớ bông, vừa bước một bước, chân mềm nhũn, ngã khuỵu xuống.

Có một bàn tay đỡ lấy y, bàn tay ấy vừa ảm áp lại có lực,

Là tay của huynh đệ.

A Phụng nhìn chăm chăm xuống đất, nhẹ nhàng thốt ra hai từ: “Xin lỗi.”

Xin lỗi, Kiều Sinh. Cảm ơn người.

Chủ nhân của bàn tay đó không trả lời, chỉ vững vàng nâng y dậy.

“Dẫn ta đi yết kiến chủ nhân đi.” A Phụng nói ra.

“Người... đi được không?” Mặc Kiều Sinh không yên lòng.

“Ba ngày rồi, còn chưa đi yết kiến tân chủ nhân, thế thì quá đáng rồi.” A Phụng bắm vào vai Mặc Kiều Sinh, mượn sức, đứng vững người: “Là nô lệ, chỉ cần còn sống, sẽ không có tư cách được nằm”

Trong lòng của y âm thầm

Vị chủ nhân này, sẽ phạt ta thế nào đây?

Giờ đây, cái này thân thể đau khổ này của ta không biết có chịu đựng nổi không.

“Chủ nhân là người thế nào?” Y hỏi ý người bạn duy nhất của mình.

“Người sẽ biết nhanh thôi.” Đáy mắt của Mặc Kiều Sinh lộ ra nét dịu dàng: “Đó là người tốt nhất trên thế gian này.”

A Phụng không tin trên thế gian có chủ nhân tốt, y cũng từng gặp được một kẻ được gọi là chủ nhân tốt, người đó mỗi ngày đều ghé vào tai y nói sẽ xem y như huynh đệ, thế mà vì vài đỉnh hoàng kim, một tay đẩy y rơi vào vực sâu không đáy.

“Chủ nhân thích gì? Ngài thích người thế nào?”

“Chủ nhân... không thích người khác lừa gạt mình.” Mặc Kiều Sinh nghiêm túc suy nghĩ, vừa đi vừa nói: “Bất luận chủ nhân hỏi gì, chỉ cần người không giấu diếm, thẳng thắn thành khẩn nói rõ lòng mình thì ngài ấy sẽ không tức giận.”

“Kiều Sinh.” A Phụng dừng bước: “Suy nghĩ này của người rất nguy hiểm”

“Chúa công đối xử tốt với người, chẳng qua chỉ như một chút bố thí mà thôi. Người phải biết rằng, nếu người không thể giữ mình, tương lai sẽ bị tổn thương, sẽ càng thêm tàn khốc.”

Mặc Kiều Sinh đứng ở cửa ra vào, quay mặt lại, ánh mắt trời soi rọi gương mặt hần, làm nhu hòa những đường nét cương nghị trên gương mặt.

“Không còn kịp rồi. “Hần rũ mất xuống: “Ta đã thề, sẽ dâng hiến hết thấy mọi thứ của mình cho ngài.”

“Bất luận sau này ngài đối xử với ta thế nào, ta cũng sẽ không oán không hối.”

A Phụng đột nhiên ghép Mặc Kiều Sinh trước mắt với bản thân mình khi còn nhỏ lại làm một.

Lúc mình còn bé cũng từng dùng chất giọng non nớt, kiên định nói: “Ta thề, ta sẽ dâng hiến hết thấy của mình cho chủ nhân.”

Đều ngu ngốc như nhau cả.

A Phụng cười khỏ,

Rõ là một tên nô lệ thấp hèn.

Hai bàn tay trắng.

Duy chỉ có một trái tim mong manh.

Thế nhưng lại tự tay đưa nó ra ngoài, đến trước mặt những người cao cao tại thượng kia, chò bị người ta tùy tiện chà đạp.

Trình Thiên Diệp đang lật xem “Biện Châu địa chí” trong thư phòng, vừa xem vừa đưa tay bóc bánh ngọt ăn.

Tiểu Thu ở bên cạnh, trông mong nhìn qua.

Trình Thiên Diệp bóc một miếng bánh hoa hồng: “A, há miệng nào.”

Cái miệng nhỏ nhắn lập tức mở tròn vo.

Trình Thiên Diệp nhắm chuẩn rồi ném vào, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phình ra như cái trống, nhanh chóng nhai nhóp nhép.

“Ăn ngon lắm hả?”

Đôi mắt hạnh của Tiểu Thu sáng lên, gật đầu như gà con mổ thóc.

Trình Thiên Diệp cười: “Đo tay nghề của tỷ tỷ người khéo, mỗi ngày biến đổi nhiều món ăn đa dạng, ta và người đều được muội ấy nuôi mập thấy rồi.”

Bích Vân bung một chậu nước, đi đến bên Trình Thiên Diệp, ngồi xỏm người xuống hành lễ, vắt khăn nóng giúp Trình Thiên Diệp rửa tay.

Một lần nữa, bung trà Mật Vân Long mà Trình Thiên Diệp thích uống nhất lên. Sau đó, nàng lấy một cái lồng lửa tre [1] áp áp để chịu cẩn thận đặt dưới chân Trình Thiên Diệp.

[1] lồng lửa tre: Một lồng nhang đan bằng tre với đồ gốm tích hợp để đốt nhang

Trình Thiên Diệp được chăm sóc quá thoải mái, cảm thấy đặc quyền giai cấp quả nhiên sẽ khiến người ta sa đọa. Vào mùa đông, mình chẳng cần động một ngón tay, quả thực là một kiểu hưởng thụ.

Lúc vừa mua đôi tỷ muội này về, Lữ đại tổng quản rất không hài lòng, tỷ tỷ không xinh đẹp, muội muội thì quá nhỏ, xuất thân hàn môn, không hiểu quy củ, sợ hãi rụt rè.

Bất đắc dĩ vì Chúa công cứ khẳng khái thích được hai nàng thiếp thân hầu hạ.

Cũng may tỷ tỷ Bích Vân trời sinh tính tình ôn trọng cẩn thận, hơn nữa chịu khó hiếu học, nhanh chóng gánh vác được trách nhiệm công việc của mình.

Bích Vân hành lễ cúi người: “Chúa công thích ăn gì ạ? Lần sau nô tỳ sẽ làm nhiều hơn một ít.”

“Tỷ tỷ, Chúa công thích ăn hạt thông cuộn, bánh móng ngựa, bánh hoa hồng, đậu phụ vàng, còn có món thịt tằm bột rán.” Tiểu Thu giờ ngón tay ngán ngán lên đếm.

Bích Vân nhéo mũi nàng: “Chỉ biết có ăn, không biết Chúa công mua muối về để làm gì nữa?”

Tiểu Thu che mũi, hừ hừ: “Muối rất có ích, mỗi ngày muối đều cố gắng học tập cùng tỷ tỷ, chờ muối cao như tỷ tỷ rồi, sẽ không làm cháy nổi đầu nha.”

Bích Vân nhìn muối muối vừa đơn thuần vừa đáng yêu, nghĩ thầm: Nếu không phải may mắn gặp được Chúa công, muối muối bị bán vào nơi dơ bẩn, vận mệnh mà muối gặp phải, quả thực sẽ khác nhau một trời một vực.

Ban đầu, lúc vừa đến chỗ Chúa công, Bích Vân từng rất bất an, nàng nghe nói có vài vị công tử tiểu thư giàu có, thích những tiểu cô nương còn chưa trưởng thành như muối muối đây.

Chúa công thân thiết với muối muối, từng khiến cho nàng thậm run sợ. Hôm nay ở chung lâu ngày, nàng mới thấy yên lòng, trong tâm chỉ còn lại sự cảm kích với Chúa công.

Trình Thiên Diệp cười xoa đầu Tiểu Thu: “Tiểu Thu nhà chúng ta rất có ích nhé, có Tiểu Thu ở đây thì Chúa công sẽ cực kỳ vui vẻ.”

Nàng biết rõ hai tỷ muội Bích Vân và Tiểu Thu vô cùng cảm kích và sùng kính nàng. Còn nàng cũng cần một hải tử tâm tư trong sáng như Tiểu Thu ở bên mình, điều chỉnh lại những nhân tính dối trá do “bàn tay vàng” bỗng chốc phóng đại lên.

Nếu ai nấy đều giống như Trương Phức, ta đây sẽ mệt chết đấy.

Trình Thiên Diệp nhớ tới Trương Phức, màu tím của hân cuối cùng cũng đã sáng lên viền vàng như nàng ước mong, trong lòng nàng thấy thật quá đắc ý.

Tóm lại, thuần túy như Kiều Sinh vẫn là tốt nhất, mãi mãi thành thật với ta. Trình Thiên Diệp sờ cằm.

Đang nghĩ ngợi, xuyên qua cửa sổ, nàng trông thấy Mặc Kiều Sinh đang từ hành lang bên ngoài chậm rãi đi tới, còn dẫn theo một người.

Hai người họ đi rất chậm, bước vào cửa, đồng loạt vén tay áo, muốn phục hành lễ.

“Dừng lại!” Trình Thiên Diệp chỉ một ngón tay, quát to: “Không được quý.”

Nàng đứng dậy, đi qua án bàn, đến trước A Phượng.

Lúc chữa bệnh, người này vẫn trong tình trạng nguy kịch, nàng tận mắt chứng kiến. Bấy giờ chỉ mới ba ngày, cho dù y thuật tân tiến như xã hội hiện đại, thế nhưng cũng chỉ còn phải nằm trong ICU để truyền dịch nữa là. Nhưng kẻ này lại xuống giường, còn tự mình đi tới.

“Ngươi ngươi ngươi...” Trình Thiên Diệp nhìn gương mặt trắng bệch, đôi môi tái nhợt của A Phượng, buồn bực xoa ấn đường.

Nàng chuyển qua Mặc Kiều Sinh: “Kiều Sinh, hân bị thương nặng như vậy, sao ngươi có thể cho hân đi đến đây thế chứ?”

Tuy ta không thích tên A Phượng này lắm nhưng ta cũng không có ý muốn để y chết đâu, nếu không thì gọi đại phu cho y làm gì chứ?

Mặc Kiều Sinh dờ dẩn.

A Phượng: “Chủ nhân, là hạ nô...”

“Được được được, ngươi đừng nói nữa.” Trình Thiên Diệp cắt lời y: “Ngươi ngồi trước đã, à, không đứng.”

Trình Thiên Diệp phát tay, bảo Bích Vân và Tiểu Thu khiêng một cái ghế dài qua, chỉ vào nói: “Ngươi nằm xuống. Nằm sát ấy.”

A Phượng cũng dờ dẩn.

Trình Thiên Diệp không kiên nhẫn nhủ mày.

A Phượng đã tỉnh hồn lại, ngoan ngoãn nằm rạp người xuống ghế dài. Y thật sự không hiểu nổi tâm chủ nhân này đang nghĩ gì, trong lòng y quả thực khá bối rối.

Trình Thiên Diệp phất tay, gọi hai tỷ muội vào.

“Khiêng hân về, gọi đại phu cho hân.” Trình Thiên Diệp căn dặn: “Trong vòng một tháng, không được tùy tiện xuống giường.”

Nhìn người bị khiêng đi, Trình Thiên Diệp ngồi lại ghế, thở phào một hơi.

“Tức chết ta.” Nàng nói.

Tiểu Thu ghé sát vào ghế dựa cạnh nàng: “Chúa công tức giận sao?”

“Không có.” Trình Thiên Diệp sờ đầu nàng: “Tiểu Thu, mỗi ngày Kiều Sinh ca va vừa phải đến quán doanh, vừa phải chăm sóc người bệnh, rất vất vả. Ngươi có thể giúp đỡ hân một tay không?”

“Có thể.” Mắt Tiểu Thu sáng rực lên: “Chúa công cứ việc căn dặn Tiểu Thu.”

“Ca va vừa rồi, ngươi có nhìn thấy không? Hân bị thương rất nặng, tính tình còn không được tự nhiên. Nếu Tiểu Thu có rảnh thì giúp Chúa công trông hân nhé, để hân không được xuống giường đi lung tung.”

“Được ạ, Tiểu Thu cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ, chăm sóc tốt cho người bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Không sao, thật sự không được, còn chưa chết mà

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp gọi Mặc Kiều Sinh đến.

“Cởi y phục.” Nàng đột nhiên nói.

Trong nháy mắt Mặc Kiều Sinh đỏ mặt, nhưng hắn không do dự, cởi áo, lộ ra đôi vai rộng eo thon, thân hình như vẽ.

Trên thân thể phủ đầy những vết sẹo cũ, cùng mấy chỗ sưng đỏ bầm tím mới toanh.

“Đây là thế nào?” Trình Thiên Diệp nói: “Nếu không nhờ Du tướng quân nói cho ta biết, ta cũng không biết người liều mạng huấn luyện bản thân như vậy.”

Nàng lấy ra một bình dầu thuốc từ ngăn kéo, đổ vào lòng bàn tay chà nóng lên, rồi đặt lên đốt xương tay sưng đỏ của Mặc Kiều Sinh, nhẹ nhàng xoa: “Có đau không?”

“Không đau, thật đấy ạ, vết thương nhỏ này không đáng kể chút nào. Trước đây ta cũng luyện thể này cả.”

Hiện tại chỉ là càng cố gắng hơn một chút thôi.

“Không nên nhắc đến việc trước đây của người, quá khứ của người đã qua rồi.” Trình Thiên Diệp tăng thêm lực: “Kiều Sinh, người phải học cách quý trọng bản thân mình trước đã.”

“Ta có rất nhiều việc muốn làm, có một đoạn đường dài phải đi. Nếu người muốn theo phò tá ta, thì không thể đối xử với bản thân như vậy.”

Mặc Kiều Sinh cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: “Vâng.”

...

Thời điểm lạnh nhất trong năm đã đến, gió lạnh không chút do dự xé toạc sự ấm áp mà Trình Thiên Diệp cố gắng làm mới xây dựng được.

Thành Biện Châu bị băng tuyết bao trùm, bắt đầu thịnh hành xuất hiện lưu dân chết rét và chết đói.

Trình Thiên Diệp mang đôi giày da hươu giữ ấm, cẩn thận đi trên con đường đã đóng băng.

Đột nhiên, nàng khẽ khép mắt, nghiêng đầu đi. Có một thứ bất được trái tim của nàng, khiến toàn thân nàng run rẩy.

Trong góc tường cách đó không xa, có một thứ gì nhỏ nhỏ cuộn mình thành một đống, là thi thể của một đứa trẻ, có lẽ là hai đứa, bị đông cứng đến mức vừa xanh vừa tím, gần như mất đi nhân dạng của con người.

Trình Thiên Diệp cố kiềm nén bản thân, mở mắt ra, buộc bản thân mình phải nhìn thẳng vào tình cảnh trước mắt.

Đã từng, ta không muốn coi sóc.

Đây là hậu quả của việc không muốn coi sóc chẳng.

Tay ta nắm quyền lợi, ta phải có trách nhiệm này. Ít nhất, trước khi ta tìm được cách để trở về, ta muốn gắng sức để có thể làm được việc tốt.

Trong tầm mắt ta, ta muốn giảm bớt tình cảnh tử vong tàn khốc này, một cảnh đời vừa biến chất vừa tàn bạo.

“Đưa đi chôn.” Trình Thiên Diệp phát tay.

Nàng ngẩng đầu, sai bước đi thẳng về phía trước.

Mùa đông rét căm căm này sẽ qua thôi,

Tuyến tan, sẽ mang theo những cái chết và nỗi đau khổ mà không muốn ai biết kia đi mất.

Hoa xuân nở rộ, dường như nhân gian lại tràn đầy niềm hy vọng mới.

Cách Biện Châu không xa, thành Ung Khâu, dân chúng vừa vội vàng cày bừa vụ xuân, vừa lo lắng vì chiến sự sắp đến.

“Nghe nói gì chưa? Quân đội Tấn quốc đã chiếm được Cao Dương và Khôi huyện, ít ngày nữa có thể sẽ đến thành Ung Khâu chúng ta đấy.”

“Lại đánh nữa à, chiến hòa không ngọt thế này, khi nào mới xong đây.”

“Chà, Quân mỗi năm đều đổi, theo ta thấy, chỉ cần không đánh thì ai làm Chủ quân đều như nhau cả thôi.”

“Nghe nói vị Quân chủ Tấn quốc kia tuy tuổi còn rất trẻ, nhưng tất cả mọi người nói hắn...” Người nọ nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói: “Là một vị nhân quân (vị vua bác ái, có lòng nhân từ) thương cảm dân chúng, yêu dân như con đấy.”

“Dưới gầm trời này làm gì còn nhân quân chứ, những kẻ được xưng là nhân quân và những Dị tộc mọi rợ này đều giống nhau hết cả, hoàn toàn không để ý đến sự sống còn của dân chúng.”

“Không phải đâu, Biện Châu hiện tại, thi hành tân chính, gọi là thụ điển chế. Nam tử hơn mười lăm tuổi, chỉ cần vào tịch Tấn quốc, có thể được phân một miếng vinh điền và một miếng tang điền [1].”

[1] vinh điền: là ruộng thuộc về mình vĩnh viễn. Tang điền: nương dâu (dùng trồng cây dâu)

“Ta cũng nghe nói, hàng xóm của ta là nhà Vương Đại Thạch, đã lặn lội dời đến Biện Châu rồi đấy.”

“Hả? Không cần xung vào công điền sao? Vậy sau này có thể truyền cho con gái không?”

“Một nam đinh có thể được chia mấy mẫu thế?”

“Ái chà, nếu là có ruộng của riêng mình, vậy thì tốt quá rồi.”

“Xem ra, nhanh đánh vào cũng tốt, ít nhất không còn bị những Dị tộc mọi rợ này dè dặt giành ăn.”

Tấn Việt hầu khởi binh chinh phạt Ung Khâu.

Thủ thành Đô La Vĩ của Ung Khâu, chính là danh tướng Khuyển Nhung, nghe được tin tức, nhanh chóng vào trường điểm quân mã, ra khỏi thành nghênh địch.

Trong quân có phụ tá khuyên can: “Tấn Việt hầu dùng Biện Châu làm tâm, chiếm lấy Cao Dương và Khôi huyện, danh tiếng đang thịnh, tướng quân không thể khinh địch, phải thủ thành kiên cố. Bộ ta đã đến Trịnh Châu, cầu viện Ngòi Danh Sơn tướng quân, xin ông ta phát binh cứu viện, giờ đây thế cục đang trong ngoài giao kích, không sợ địch không lo thất bại.”

Đô La Vĩ cá giận nói: “Chẳng qua Tấn Việt hầu chỉ là một thằng oắt con, vậy mà còn dám dò xét ta, ta không đi tìm hấn gây chuyện, hấn còn dám tới công thành! Đội ta xuất quân, giết cho hấn không còn một manh giáp.”

Ngoài thành Ung Khâu, cờ đã sáng tỏ, trống trận dồn dập.

Tấn quân binh mã xuất động, một tiểu tướng mặc hắc bào xuất hiện, người này mặc hắc bào, khoác luyện giáp, đầu đội mào lông gà, cưỡi một con hắc mã, mặt mũi tràn đầy khắc nghiệt, khiêu chiến trước toàn quân.

[2] luyện giáp: giáp dùng cho chiến đấu, huấn luyện. Mào lông gà: mào phía trên hoặc sau có gắn sợi lông vũ dài (mình kèm hình nhé).

Lại là nô lệ Mặc Kiều Sinh.

Chỉ thấy cổng thành Ung Khâu mở rộng, nghìn vạn nhân mã tuôn ra ào ạt như đám mây đen, bao lấy danh tướng Đô La Vĩ của Khuyển Nhung ở giữa.

Đô La Vĩ mặt đen như than, mắt giống chuông đồng, hai bên vai là hai bím tóc màu đen. Đầu đội mũ bạc, trong tay cầm thiết can Lang Nha bổng, ngồi trên con ngựa Tuyết Đê Táo Hoa.

Hắn ta mở miệng quát: “Này oắt con, nói cho Chúa công miêng còn hơi sữa kia của ngươi biết, bảo hấn rửa cổ chờ đi, gia gia ta dọn sạch đám tạp chủng các ngươi xong thì sẽ lấy đầu trên cổ hấn đây.”

Mặc Kiều Sinh giận dữ, không nói một lời, vác thương thúc ngựa thẳng về hướng Đô La Vĩ.

Bên cạnh Đô La Vĩ xuất hiện một Phó tướng, nói: “Giết gà sao lại dùng đao mổ trâu, Tướng quân ta sao phải đấu với hạng vô danh tiểu tốt này.”

Đánh ngựa giờ thương nghênh chiến Mặc Kiều Sinh.

Ái ngờ Mặc Kiều Sinh thấy ngọn thương sáng lóa như tuyết đâm về phía ngực mình, không hề né tránh, như muốn dùng lồng ngực chịu một thương này.

Mũi thương chạm đến giáp, cánh tay hắn khẽ nâng, eo ông hơi nghiêng, khiến mũi thương lệch qua sườn.

Tướng địch không thu thế lại kịp, bỏ nhào tới.

Mặc Kiều Sinh rút đao dắt bên lưng ra, giờ tay chém, một tia sáng lướt qua, đã chặt đứt nửa cái đầu người.

Máu tươi vurun vãi khắp thân người hắn.

Mặc Kiều Sinh vòng ngựa trở lại, mặt đầy máu, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí đằng đằng, giục ngựa bước qua thi hài địch nhân, tựa như Sát thần trở về từ địa ngục.

Khí thế quân địch chợt bị kiềm hãm.

Đô La Vĩ giận dữ, quát lớn, hươ Lang Nha bổng thẳng đến chỗ Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh không mấy may sợ hãi, giờ thương đón đánh.

Bình khí hai người chạm vào nhau, có qua có lại, chiến khoảng hai ba mươi hiệp.

Đô La Vĩ âm thầm kinh hãi, hắn ta trời sinh mạnh mẽ, hai tay có thể nhấc được ngàn cân. Trên chiến trường hiếm khi gặp phải địch thủ, tiểu tướng Tấn quốc trước mắt này không có danh tiếng gì, có thể cùng mình chiến đấu đến tận ngang tài ngang sức, dường như càng chiến càng hùng dũng.

Hạ Lan Trinh và Du Đôn Tổ cho trung quân áp trận.

Hai vị mãnh tướng thấy dũng tướng tiền quân đánh đấm vô cùng dũng mãnh, trong nội tâm họ âm thầm trầm trồ khen ngợi.

Hạ Lan Trinh cảm khái nói: “Mặc Kiều Sinh này quả nhiên không tầm thường, hôm nay ta mới thật phục thuật dùng người không cầu nệ của Chúa công.”

Du Đôn Tổ nói: “Nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn, đâu thể vì thân phận mà luận anh hùng. Thứ cho ngu đệ vượt quyền, Hạ Lan huynh ngày xưa chính là lòng dạ quá cao, đắc tội với người ta ở khắp nơi, mới có họa ngày hôm ấy.”

Hạ Lan Trinh: “Hiện đệ nói đúng, lần này nhờ được Chúa công ân tín, thêm Tiểu Tư khẩu nhìn rõ mọi việc, mới có thể trả lại trong sạch cho ta. Nếu không chỉ sợ giờ phút này, ngu huynh vẫn đang bị giam giữ trong đại lao đấy.”

Bên này đang nói, chỉ thấy địch quân trong trận doanh bắn lên ra một mũi tên, vào giữa hắc mã mà Mặc Kiều Sinh đang cưỡi, chiến mã hí dài một tiếng hất Mặc Kiều Sinh ngã xuống đất.

Mặc Kiều Sinh vội bám sát mặt đất, tránh Lang Nha bổng đang trút xuống như mưa.

Hạ Lan Trinh nổi giận nói: “Bọn chuột nhắt dám đâm sau lưng, đợi ta lên tương trợ.”

Đã thấy tiền phương phe mình xuất hiện một tướng lĩnh trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết, thúc ngựa đi đầu, tay trái cầm cung, tay phải cài tên, bắn một mũi tên vào giữa lưng Đô La Vi.

Người này chính là A Phụng.

Đô La Vi trúng một tên: “Á.” Ngã xuống ngựa, hấn ta thậm sợ hãi, bò dậy, chạy về phía cổng thành. Quân sĩ Khuyển Nhung lập tức loạn cào cào cả lên.

Mặc Kiều Sinh xoay người dậy, cảm thương đuổi sát.

Đô La Vi chạy trở về cổng thành, hét lớn: “Mau thu cầu treo lại.”

Bên cổng thành có khoảng hai mươi tiểu binh, giữ cầu treo, thấy Đô La Vi vào thành, lập tức muốn thu cầu. Bước chân của Mặc Kiều Sinh cực nhanh, đuổi tới, một người một thương giết chóc đến máu chảy thành sông.

A Phụng giục ngựa tiếp viện, mưa tên ào ạt, trên đầu thành không ngừng có người bị trúng tên lăn xuống.

Du Đôn Tổ lĩnh quân tràn vào, chiếm cổng thành, giết chóc hằng hà sa số ngoại địch trong thành.

Tướng địch Đô La Vi thấy tình hình không ổn, vứt bỏ binh lính, đoạt lấy một con ngựa, tháo chạy về hướng Tây Bắc.

Tấn quân toàn thắng, sĩ khí nâng cao, mở rộng cổng thành, nghênh đón Quân chủ vào thành.

Trình Thiên Diệp vào phủ Thành Chủ, hạ lệnh ước pháp tam chương trong quân, không được dẫm thương dân chúng, gian dân nữ tử, cướp đoạt tài sản.

Bên này Mặc Kiều Sinh giao nộp quân vụ, thu được con ngựa Tuyết Đê Tảo Hoa để đi lại trong thành, tốp ba tốp năm quân sĩ Tấn quốc đi qua, vang lên tiếng bàn tán xì xào.

“Thấy không, cái người mặc y phục màu đen kia kia.”

“Là Mặc Kiều Sinh thì phải, người xem người nọ toàn thân đều là máu, hôm nay không biết đã giết bao nhiêu kẻ địch rồi.”

“Chà chà, nghe nói hấn chính là gã nô lệ mà Chúa công dùng Hoàng Phiêu Mã để đổi lấy đó.”

“Chúa công thật sự là anh minh, quả là có mắt nhìn người.”

Trong lòng Mặc Kiều Sinh đột nhiên dâng lên một khát vọng, khát vọng lập tức muốn được gặp Chúa công. Hấn giục ngựa đi vào phủ Thành Chủ, xoay người xuống ngựa, dẫn Tuyết Đê Tảo Hoa đi thật nhanh, đến phòng khách nhỏ mà Trình Thiên Diệp đang ở, rồi chột đứng bước ở xa xa.

Toàn thân ta đều là máu đen, sao có thể để Chúa công chịu ngạt chứ, ta chỉ muốn lặng lẽ nhìn Chúa công là được rồi.

Hấn giấu mình sau cây cột tại khúc ngoặt ở hành lang, nhìn chủ nhân ngồi ở bàn, đọc sách trước ngọn nến bên trong căn phòng, người đó một tay cầm sách, tay kia một mồi xoa bóp phần gáy.

Mặc Kiều Sinh tham lam nhìn bóng hình được bao phủ trong ánh nến ấm áp, gần như không thể dời mắt.

Trình Thiên Diệp ngáp, rồi ngẩng đầu nhìn thấy sau cây cột có một màu vàng lam đang ẩn náu.

Nàng cười, vẫy vẫy tay: “Tiểu Mặc, sao lại trốn ở đó, đến bên cạnh ta này.”

Mặc Kiều Sinh bước ra từ trong bóng tối, hấn giao ngựa cho thị vệ canh cửa, quỳ một gối xuống cạnh Trình Thiên Diệp.

“Làm cho mặt mình toàn là máu thế kia. Người có bị thương không?” Trình Thiên Diệp bảo Bích Vân mang nước ấm tới, nâng mặt Mặc Kiều Sinh lên, dùng một cái khăn mặt mềm mại, lau đi vết máu thấm trên mặt hấn.

Mặc Kiều Sinh nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia, trong lòng chợt có một tâm tình vô cùng cổ quái.

Chúa công, người nhìn ta đi, người nhìn ta đi, hôm nay ta không còn là kẻ vô dụng lưng đeo ô danh mang tiếng hại người nữa rồi. Ta có tư cách trở thành người của người, có tư cách ở lại bên cạnh người rồi.

Hấn lâu bầu nói: “Chúa công, người, không ban thưởng ần cho ta sao?”

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh, nhìn sâu vào trái tim thành kính mà hấn đã dâng hiến cho nàng.

Trên chiến trường, nam tử này kinh tài tuyệt diệu như vậy, nhưng hấn lại không hề biết, chỉ cần ta cho một chút ấm áp nhỏ nhoi, đã nguyện chẳng giữ lại gì cho bản thân mà hiến tế trước mắt ta.

“Được, ta sẽ ban thưởng ần cho người.”

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Trình Thiên Diệp gạt tóc trên trán Mặc Kiều Sinh ra, hôn lên trán hấn.

“Từ nay về sau, người sẽ thuộc về ta.”

Trời ơi, ta đang làm gì thế?

Trình Thiên Diệp bỗng nghe tiếng tim mình nổi lên từng hồi trống.

Hấn nghĩ ta là nam nhân, hoàn toàn sẽ không thể nào thích ta.

Nhưng mà vào thời khắc này, trong màu xanh thắm trước mắt này đột nhiên xuất hiện thêm màu hồng nhạt xinh đẹp, lượn lờ bao phủ, giống như một đóa hoa hồng mới vừa chớm, nở rộ một cách tuyệt mỹ trong dòng sông băng màu xanh lam đó.

Màn hoa hiện ra trong khoảnh khắc, thoáng chốc lại rút đi nhanh chóng như thủy triều.

Mặc Kiều Sinh đứng dậy, lui về sau một bước, bối rối hành lễ lui ra.

Đi tới cửa, hắn đột nhiên tắt cho mình một cái thật kêu, loạng choạng vài bước, vội vã ra ngoài.

A Phụng trở lại phòng, y và Kiều Sinh đều có một gian phòng nhỏ sạch sẽ thoải mái. Nhưng khiến y bức bối chính là, giờ phút này trong phòng, có một sinh vật trắng trắng mập mập nào đó đang nằm sấp trên bàn.

“A Phụng người đã về rồi.” Tiểu Thu vui vẻ nói.

“Người lại tới đây làm gì?” A Phụng nhú mồm: “Mặc dù là chủ nhân từng có lệnh, nhưng hôm nay thương thế của ta đã khỏi rồi, không cần người nhọc lòng nữa đâu.”

“Tỷ tỷ làm rất nhiều bánh bao, ăn rất ngon, ta mang đến cho người ăn chung.” Tiểu Thu dùng bàn tay trắng mập, mở gói trên bàn, lộ ra vài cái bánh bao trắng nõn.

“Không cần đâu, mời người trở về đi.” A Phụng lạnh lùng nói.

Tiểu Thu cầm một cái túi, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, vừa cắn, vừa nói: “Người nói Chúa công luôn dịu dàng với chúng ta nhưng tại sao lại quá nghiêm khắc với Kiều Sinh vậy?”

“Chủ nhân rất nghiêm khắc với Kiều Sinh?” A Phụng nhú mồm.

“Nếu ta và tỷ tỷ đã làm sai, Chúa công chưa từng trách phạt chúng ta. Nhưng người thường xuyên trách phạt Kiều Sinh, mỗi lần đều nói phải phạt thật nặng.”

“Người thường xuyên phạt Kiều Sinh sao?”

“Đúng vậy, vừa rồi người còn đánh Kiều Sinh một bạt tai, lúc ta ra ngoài đã đụng phải Kiều Sinh đang từ trong phòng Chúa công đi ra, một bên mặt hắn đã sưng tấy lên, hấp ta hấp tấp chạy đi mất.”

“Hôm nay đắc thắng, sao chủ nhân lại đánh hắn?”

“Ăn bánh bao không? Tỷ tỷ nói người bị thương phải ăn nhiều một chút, mới nhanh khỏi.” Bánh bao trắng trắng được những ngón tay ngắn ngủn nắm lấy, giơ lên trước mắt y: “Vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

“Ăn đi... một cái thôi.” A Phụng cảm thấy y không thể theo kịp tư duy của một đứa trẻ mười tuổi rồi.

Trình Thiên Diệp chiếm được ba thành trấn xung quanh Biện Châu là Cao Dương, Khôi huyện và Ung Khuru, đã đứng vững gót chân trong Biện Châu.

Đồng thời Lý Văn Quảng cũng chiếm được vài thành quanh Nam Dương, khuếch trương thế lực của mình.

Sau khi vào xuân, Trình Thiên Diệp nhận được một phong thư của Lý Văn Quảng, mời nàng và Thái thú Hán Dương - Hàn Toàn Lâm, tam quân xuất kích, tiến công Trịnh Châu.

Trịnh Châu chính là một vị trí giao thông quan trọng, đối với Trình Thiên Diệp, lại là nơi then chốt.

Nếu thông được Trịnh Châu, Biện Châu sẽ có thể thông với bán thổ Tấn quốc. Như vậy, bất luận vận chuyển quân nhu, duy trì tiếp viện hay chính sách quán thông, đều vô cùng tiện lợi.

Vì vậy Trình Thiên Diệp trung cầu ý kiến của mọi người, để Tiểu Cần, Hạ Lan Trình lại thủ Biện Châu. Nàng dẫn theo nhóm Trương Phúc, Du Đôn Tổ xuất phát.

Trận đầu, ba đường chư hầu báo thắng lợi, về huyện Yên Lăng tụ hội, sau đó chiếm lấy Hứa Châu.

Ngoài thành Hứa Châu.

Ba người Trình Thiên Diệp, Lý Văn Quảng, Hàn Toàn Lâm đứng trên đài, ngắm nhìn chiến trường vang lên tiếng giết rung trời ở nơi xa.

Thượng tướng Phụng Túc của Lý Văn Quảng, giáp vàng nón bạc, sử dụng thanh Phụng Thiên Họa Kích, trên sa trường tung hoành ngang dọc như vào chỗ không người.

Hàn Toàn Lâm cảm thán nói: “Lý công có mãnh tướng này, thật như hổ thêm cánh. Khó trách chúng chư hầu đều bại, một mình công chiếm được Nam Dương.”

Lý Văn Quảng hừ: “Nếu không phải Hoa Vũ Trực kia thiên cận, cố ý làm trễ nãi lương thảo của quân ta, Minh quân ta nhân số đông, binh tinh rộ, đã sớm đoạt lại Hạo Kinh rồi, sao chỉ dừng chân ở mảnh đất căn cỗi như Nam Dương được chứ.”

Ông ta quay lại nhìn Trình Thiên Diệp: “Nếu nói đến khả năng biết nhìn người, ngu huynh không bằng đệ đâu.”

“Vị tiểu tướng mặc hắc bào kia, chính là nô lệ Mặc Kiều Sinh mà ta đã gặp lúc ban đầu trên tiệc rượu của Uy Bắc hầu?” Lý Văn Quảng chỉ vào chiến trường nói: “Ngọc thô như thế, ở chỗ hiền đệ như trong tay Bá Nhạc, được mài giữa sáng rọi.”

Trình Thiên Diệp khiêm tốn nói: “Không dám, không dám.”

Hàn Toàn Lâm neho mắt lại, ngón tay gầy còm vân vê chòm râu: “Khó trách lúc trước Tấn Việt hầu người cứ nhất quyết phải tranh tên nô lệ này với ta, hóa ra là liếc thấy hắn thông văn thạo võ.”

Trình Thiên Diệp liếc mắt, tính xem khi nào thì mới có thể đánh xong trận này, thật sự không muốn lá mặt lá trái với cái lão ghê tởm này.

Ba ngày sau, thành Hứa Châu bị phá, ba đường chư hầu dẫn người nhập vào Hứa Châu, chinh đồn và sắp đặt quân tư, đóng quân tạm nghỉ.

Mọi người chọn tư trạch của Hứa Châu mục làm nơi an trí hành dinh tạm thời. Trạch hoa này khá cao, chiếm diện tích rộng, có một hậu hoa viên vô cùng lớn.

Ba vị chư hầu dẫn một đám người hầu cận, đều tự khoanh vòng vài sân, cho người của mình tu bổ. Vào ban ngày cũng có thể nghị sự ở trạch viện chính sảnh, rất tiện lợi.

Cả ngày, Trình Thiên Diệp, Lý Văn Quảng và Hàn Toàn Lâm thương thảo về nội dung quân sự quan trọng.

Lý Văn Quảng và Trình Thiên Diệp lĩnh quân, không có rượu mừng, cũng không có người hầu tỳ nữ dung mạo tuấn tú phục thị.

Đến buổi chiều, Hàn Toàn Lâm cảm thấy vô cùng chán nản, tìm cớ rời khỏi hội nghị ra viên giải sầu.

Đi đến chỗ hòn non bộ khuất sau rừng cây từng rậm rạp, đúng lúc trông thấy quân doanh đã huấn luyện xong, Mặc Kiều Sinh đang đi đường tắt về chỗ ở của mình.

Mặc Kiều Sinh mặc hắc y, tay dài eo nhỏ, hai chân thon dài, đi đứng nhanh nhẹn có lực, vừa huấn luyện nên gương mặt đỏ ửng, có vẻ tinh thần phấn chấn.

Hàn Toàn Lâm chợt cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, nổi lên ý đồ xấu, lệnh cho đám người hầu ngăn Mặc Kiều Sinh lại.

Bỗng nhiên Mặc Kiều Sinh nhìn thấy người này, toàn thân đều sớn gai ốc.

Hắn lui về phía sau hai bước, phát hiện đường lui đều bị người ngăn lại, chỉ đành phải quỳ xuống đất hành lễ.

“Ái chà chà. “Hàn Toàn Lâm thông thả bước hai bước xung quanh Mặc Kiều Sinh: “Chỉ vài ngày không gặp, thật sự đã thay đổi khác hẳn rồi.”

“Sao Tấn Việt hầu có thể biến người trở nên dịu dàng mọng nước vậy chứ.” Ông ta nhéo cằm Mặc Kiều Sinh, buộc hắn phải ngẩng đầu.

Mặc Kiều Sinh tránh đi, gây khó sự kiểm chế của ông ta, tay nắm chặt thành quyền.

Hàn Toàn Lâm giận dữ, ông ta định tát vào mặt Mặc Kiều Sinh: “Đám ngang bướng với ta! Một tên nô lệ, đánh được hai trận thì xem mình là con người rồi à?”

Bàn tay ông ta không thể rơi xuống.

Cổ tay ông ta bị giữ trên không trung, như bị kim sắt trói lại, không thể động đậy.

Gã nô lệ quỳ dưới đất kia, duỗi một tay chuẩn xác bắt được cổ tay của ông ta.

Trong ấn tượng của ông ta, cho tới bây giờ nô lệ thấp hèn đó chỉ có thể run rẩy trước mặt ông ta, giờ đây lại lộ ra một đôi mắt như sói, hung hăng nhìn chăm chăm vào ông ta.

“Người, người buông tay, người muốn gì?” Hàn Toàn Lâm sợ hãi.

Mặc Kiều Sinh chậm rãi buông lỏng tay ra, rũ xuống bên người.

Hàn Toàn Lâm vuốt cổ tay mình, chỉ cảm thấy đau nhức, trong lòng ông ta vừa sợ vừa giận, có cảm giác ngứa ngáy cầu mà không được.

Ông ta lui một bước, đứng sau lưng vài thị vệ của mình.

“Nô lệ, chính là tài sản của chủ nhân. Cho dù chủ nhân người thích người thì cũng chỉ là một thứ tài sản trân quý chút thôi, chỉ cần ra giá cao hơn, không có tên nô lệ nào không thể mua được.”

Hàn Toàn Lâm từ từ nói, ông ta hài lòng nhìn thấy sự bối rối trong mắt Mặc Kiều Sinh.

“Ta có thể thấy, Tấn Việt hầu đối xử khá tốt với người so với Uy Bắc hầu, người nhất định không muốn rời khỏi hắn, đúng không?”

Mặc Kiều Sinh càng căng thẳng, dòi ánh mắt.

“Mỗi một lần sắp tới tay thì người lại có thể trốn khỏi tay ta.” Hàn Toàn Lâm cúi người, không kiêng nể gì đưa ánh mắt hạ lưu lướt trên thân thể trẻ tuổi kia: “Người thể ta rất khó chịu đấy. Không phải ta chỉ muốn nếm thử người một lần thôi sao.”

“Người ngoan ngoãn theo ta một lần, ta sẽ bỏ qua cho người. Để người vẫn có thể ở lại bên cạnh chủ nhân mà người thích, sống cuộc sống tạm bợ của người.”

“Nếu người không chịu, ta sẽ mua người từ hắn.”

Mặc Kiều Sinh chuyển động yết hầu, hắn xoay mặt sang một bên.

“Người muốn đánh cuộc thử không? Người cảm thấy vị chủ nhân kia của người sẽ không bán người. Hoàng kim? Mỹ nhân? Ngựa quý? Ha ha, người cảm thấy hắn không thích à.”

Hàn Toàn Lâm hí mắt, trong bóng đêm, giọng nói của ông ta lạnh lùng như đâm thẳng vào nơi yếu ớt nhất trong lòng Mặc Kiều Sinh: “Ta có một tiểu huyện, gọi là Kỳ huyện, vừa khéo lại nằm ở trung mụ (huyện) Biện Châu. Đối với ta, nơi đây cô lập khá xa với Hán Dương, lưu lại chỉ vô dụng, bỏ thì lại tiếc.”

“Nhưng nếu cho chủ nhân người, hắn có thể dựa vào nơi đây khai thông con đường từ bán thổ Tấn quốc đến Biện Châu, thậm chí chủ nhân nhà người cũng có thể không cần ở cùng chúng ta vất vả mưu đoạt Trịnh Châu nữa.”

Hàn Toàn Lâm tới gần bên tai Mặc Kiều Sinh: “Người nói xem lấy cái đó để đổi lấy một tên nô lệ, Tấn Việt hầu sẽ chịu hay không đây?”

Ông ta trông thấy sắc mặt Mặc Kiều Sinh trắng bệch, đôi môi run rẩy.

Hàn Toàn Lâm đắc ý đứng thẳng người lên, biết rõ mục đích đã đạt được.

“Tự mình cời y phục đi.”

Mặc Kiều Sinh cắn chặt răng, siết chặt nắm tay.

“Nhanh lên, ta chỉ muốn người một lần mà thôi.” Hàn Toàn Lâm lộ ra vẻ tham lam.

“Ngẩng lại Tấn Việt hầu của các người, hắn tốt như vậy, người không nỡ rời khỏi là phải.”

Mặc Kiều Sinh cứng ngắc đưa tay lên, đến chỗ buộc y phục, ngón tay hắn run rẩy, không muốn tiếp tục.

Hàn Toàn Lâm ra hiệu bằng mắt, vài thị vệ thân thể khoẻ mạnh, dựng Mặc Kiều Sinh lên, kéo lê hắn ra phía sau bụi rậm hòn non bộ.

Bọn họ xé áo hắn, bắt chéo hai tay hắn ra sau lưng, dùng gân trâu trói chặt, đè hắn nằm rạp xuống cỏ.

Hàn Toàn Lâm nhìn bóng người trẻ tuổi gầy dựa trong bụi cỏ, y phục xốc xếch, ông ta hưng phấn lên.

Ông ta giữ mắt cá chân của Mặc Kiều Sinh: “Người phục thị tên mặt trắng Tần Việt hầu kia bao nhiêu lần rồi? Còn giả vờ giả vịt gì chứ. Ngoan ngoãn nghe lời, bằng không ta sẽ cho người ném mũi đau khổ.”

“Ừa, trên người người vẫn còn ấn của Uy Bác hầu, tân chủ nhân chưa ban thưởng ấn cho người sao?”

Ban thưởng ấn.

Mặc Kiều Sinh nghe được điều này,

Hắn nhớ tới cái hôn nhẹ nhàng ấn trên trán của mình.

Hắn đáp Hàn Toàn Lâm ra, trong tiếng gọi âm ỉ, hắn bay qua núi đá, biến mất trong rừng cây tùng, cuối cùng hắn tìm thấy một cái huyết động trong ngọn núi đá, giấu mình vào đó.

Hắn liếc mào mai gân trâu trên cổ tay, không tiếc mài xước hai cổ tay đến mức chảy máu đầm đìa.

“Đi ra, người rút ra đây cho ta! Mặc Kiều Sinh!”

“Nếu không để ta tìm thấy người, ta nhất định sẽ cho người biết mặt!”

“Người thoát được nhất thời nhưng không thoát được cả đời đâu!”

“Người nghĩ rằng ta đang hù dọa người sao? Ta thề sẽ bắt người cho bằng được!”

Giọng nói hung dữ, âm u, không ngừng vang lên gần đó, Mặc Kiều Sinh che tai, co người lại.

Không sao, không sao đâu, hắn mở to hai mắt trong bóng đêm, thật sự không được, còn chưa chết mà.

Tập tin gởi kèm:

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chúa công thật sự quá xấu xa rồi

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trong phòng nghị sự vẫn vang lên tiếng người huyền não.

Ngoài phòng, trời bất chợt nổi cơn mưa.

“Trời mưa rồi.” Trình Thiên Diệp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, trong bóng tối nàng trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

Xung quanh người đó tản ra một màu xanh lam nhàn nhạt, hần không cử động, dường như đã đứng trong mưa rất lâu rồi.

Trình Thiên Diệp nghiêng người thấp giọng nói với Du Đôn Tổ: “Kiều Sinh ở bên ngoài, người gọi hắn vào đây.”

Mặc Kiều Sinh đi theo sau lưng Du Đôn Tổ bước vào, bộ y phục màu đen mới vừa đổi của hắn bị nước mưa dội ướt, sợi tóc đen bết chặt vào gò má, đọng lại những giọt mưa.

Hắn yên lặng đến sau lưng Trình Thiên Diệp, cúi đầu, không nói câu nào.

Trình Thiên Diệp nghiêng đầu nhìn gương mặt không có chút cảm xúc của hắn, trong lòng biết rõ chắc chắn đã xảy ra chuyện nghiêm trọng gì rồi.

Tiểu Mặc tuyệt vọng đến thế.

Thấy Lý Văn Quảng cùng một đám mưu sĩ, các tướng lĩnh đều ở đây, Trình Thiên Diệp không nói gì.

Nàng lặng lẽ vươn tay ra khỏi thành ghế, chạm vào tay Mặc Kiều Sinh, véo nhẹ, tay kia vừa ướt vừa lạnh, khẽ run.

Ai đã ức hiếp hắn thành như vậy.

Trình Thiên Diệp cảm thấy trong lòng chột tức giận.

Vào lúc này, Hàn Toàn Lâm dẫn theo người của ông ta, che dù, từ ngoài phòng nghênh ngang đi vào.

“Ha ha, hai vị hiền đệ khổ cực rồi.” Hàn Toàn Lâm cười ha ha: “Việc này muôn đầu nghìn mối, trong lúc nhất thời có nóng lòng cũng không được, hay cứ nghỉ tạm trước đã.”

“Được thôi.” Trình Thiên Diệp đứng dậy, ôm quyền nói với Lý Văn Quảng: “Hôm nay tiểu đệ cũng mệt mỏi rồi, tạm thời cáo lui, việc còn lại chờ đến mai lại bàn tiếp.”

Hàn Toàn Lâm nói: “Hiền đệ chờ đã, ngu huynh còn có một việc riêng, muốn thương lượng với hiền đệ.”

Trình Thiên Diệp quay đầu lại, chỉ thấy Mặc Kiều Sinh vẫn không phản ứng gì mà chỉ dờ daim nhìn xuống đất.

Nhưng Trình Thiên Diệp biết rõ, trong lòng hắn đang xuất hiện một sự sợ hãi mãnh liệt và vô cùng tuyệt vọng.

Hóa ra lại là lão thất phu (kẻ ngu dốt) Hàn Toàn Lâm người gây chuyện cơ đấy.

Trình Thiên Diệp thầm nghĩ “đồ bán thiu”.

Một ngày nào đó, ta sẽ tính sổ hết với ngươi.

Nàng ngồi lại: “Hàn công có chuyện gì, kính xin nói thẳng.”

“Ha ha, lão phu có một yêu cầu quá đáng, muốn mời hiền đệ bán cho tên nô lệ này với...”

“Không bán.” Trình Thiên Diệp ngắt lời ông ta.

“Hiền đệ, ngươi còn chưa nghe điều kiện của ta mà.”

“Điều kiện gì cũng không bán.” Trình Thiên Diệp lật tay, chạm vào tay Mặc Kiều Sinh, tay kia của hắn bỗng run rẩy dữ dội.

Trình Thiên Diệp dùng sức nắm chặt nó lại.

Nàng quay đầu nhìn về phía Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh vẫn không cử động, cúi đầu xuống, nhưng dưới mái tóc là một đôi mắt đỏ hoe, một đôi môi mím lại thật chặt.

“Ta nghĩ Tẩn Việt hầu hãy nghe ta nói xong đã, rồi từ chối lão phu cũng không muộn.” Hàn Toàn Lâm lộ vẻ không vui.

“Nếu ta đổi Kỳ huyện cho ngươi, dùng nó để lấy một tên nô lệ thì sao?”

Toàn trường vang lên tiếng hít vào, ngay cả Lý Văn Quảng cũng nhú mảy, tỏ vẻ kinh ngạc.

Trương Phúc bỗng hơi cựa mình, khẽ kêu một tiếng: “Chúa công.”

Mặc Kiều Sinh gầy tay ra.

Trình Thiên Diệp nắm chặt tay hắn, không cho hắn gãy giữa.

“Không bán, thật xin lỗi. Bất luận là gì cũng không thể mua hắn từ ta.”

Toàn trường xôn xao.

Một kẻ vì một tên nô lệ mà ném ra một tòa thành trì, còn một người khác thì không chịu đồng ý.

Hàn Toàn Lâm nhú mày: “Ta chỉ muốn thân thể của hần, nếu ngươi sợ bên cạnh ta có thêm một viên mãnh tướng, vậy cứ đánh gãy gân tay chân của hần, rồi đưa ta là được.”

Trình Thiên Diệp lười phải nể mặt, nàng đứng dậy, ôm quyền thi lễ với mọi người trong sảnh, kéo Mặc Kiều Sinh đi ra ngoài.

Trương Phúc và Du Đôn Tổ theo ra, đi đến chỗ không người, Trương Phúc lại ngăn cản Trình Thiên Diệp.

Y nhìn thoáng qua Mặc Kiều Sinh, thấp giọng nói với Trình Thiên Diệp: “Chúa công, Kỳ huyện thật sự là...”

Trình Thiên Diệp nhìn Trương Phúc, nàng hiểu Trương Phúc đang nghĩ gì, vì vậy nàng kiên nhẫn giải thích: “Trương huynh, ta không phải đang giảng đạo lý với ngươi. Ngươi hãy nhìn hần đi. Nhìn người này.”

Nàng chỉ vào Mặc Kiều Sinh: “Biểu hiện trên chiến trường của Kiều Sinh, ngươi không thấy sao?”

“Đừng nói chỉ là một Kỳ huyện, dù là mười tòa thành, có một ngày hần đều sẽ giúp ta lấy được hết.”

Trương Phúc suy tư một lát, cúi đầu hành lễ: “Chúa công nói phải, việc này thật sự do ta nhất thời thiên cận rồi.”

Trình Thiên Diệp vỗ vỗ vai của y, đi thẳng về phía trước: “Ngươi đang suy bụng ta ra bụng người rồi đấy, cảm thấy ta bị sắc đẹp mê hoặc hả. Lần sau đừng nghĩ vậy nữa.”

Sắc mặt Trương Phúc đỏ bừng, cúi đầu đồng ý.

Trình Thiên Diệp cho mọi người lui, đi nhanh về phía trước, ở sau lưng nàng, Mặc Kiều Sinh yên lặng đi theo.

Đến khi bước vào sương phòng, vào nội thất.

Trình Thiên Diệp soạn soạn xoay người lại, duỗi ngón tay chỉ vào Mặc Kiều Sinh nói: “Ngươi! Ta phải nói gì với ngươi đây hả?”

Người nam nhân này cao lớn, anh tuấn, ngũ quan lập thể, dáng người thẳng thớm, trên sa trường trở tuyệt kỹ gần như không ai có thể địch lại. Vì sao lại dễ dàng để người ta ức hiếp như vậy?

“Ta không đủ thành khẩn, không đủ tốt với ngươi sao? Ngươi không thể tin nhiệm ta được ư?”

“Ngươi để lão ta làm gì ngươi rồi?” Trình Thiên Diệp tóm lấy cổ áo của hần, ấn hần ngồi xuống ghế: “Ta thích ngươi, nhưng sợ ngươi không vui, ta cũng không dám làm gì ngươi. Sao ngươi có thể để cho người khác tùy tiện chạm vào mình hả?”

“Nói mau.” Trình Thiên Diệp nhướn mày: “Lão đã làm gì ngươi rồi?”

Mặc Kiều Sinh dờ dẩn, hần khẽ nhếch môi.

Trình Thiên Diệp nhìn đôi môi mỏng trước mắt này, chỉ cảm thấy máu nóng xông lên não, ta còn chưa hôn đâu đấy. Ta muốn giết cái lão biến thái Hàn Toàn Lâm kia.

“Không có.” Mặc Kiều Sinh nói: “Ta không cho hần chạm vào ta, một chút cũng không có.”

Hần nhẹ nhàng nói: “Ta chưa từng cho bất kỳ ai chạm vào ta cả, nếu là chủ nhân...”

Nghe được những lời này, Trình Thiên Diệp đột nhiên cảm thấy thật nhẹ nhõm. Trong nháy mắt, cơn tức giận chợt biến mất tăm rồi.

Nàng vì tính tình khó hiểu vừa nãy của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Ta đang tức giận gì chứ? Sao ta có thể có cảm xúc ấy được? Có phải là não bị hỏng rồi.

Kiều Sinh mới là người bị dọa mà.

Nàng xấu hổ cười, đưa tay xoa đầu Mặc Kiều Sinh.

“Ta cáo bận chút thôi, xin lỗi Kiều Sinh.”

Trình Thiên Diệp lấy thuốc mỡ từ ngăn kéo ra, nhẹ nhàng thoa lên cổ tay Mặc Kiều Sinh, chậm rãi xoa bóp.

“Ngươi không nên nói mình như vậy, từ hôm nay trở đi, cũng đừng xem nhẹ bản thân mình. Đừng ép buộc bản thân làm loại chuyện mà mình ghê tởm, cho dù đối tượng là ai.”

Nàng kéo Mặc Kiều Sinh: “Ngươi tự nhìn lại mình đi, bây giờ ngươi đang đứng bên cạnh ta, ngươi và ta đều là con người như nhau.”

“Ngươi có muốn một ngày nào đó, ngươi có thể đăng hoàng đứng ở bên cạnh ta chăng?”

Mặc Kiều Sinh cúi đầu nhìn người trước mắt, trong lồng ngực hần nhen nhóm lên một ngọn lửa, bùng cháy hơn bao giờ hết, lửa kia cháy lan ra đồng cỏ như thiêu hủy bụi gai trời buốt thể xác và tinh thần hần, khiến lòng hần tự do nở hoa.

“Kiều Sinh, ta rất thích ngươi, cũng cần ngươi.”

“Cho nên, ngươi có thể ngẩng cao đầu, đuổi theo bước chân của ta không?”

Hần nghe thấy giọng nói kia đang tiếp tục vang lên.

“Một ngày nào đó, ở trước mắt người đời, đường đường chính chính đứng sừng vai cùng ta.”

“Ta chờ ngươi.”

...

Từ cửa thủy hoa, Tiểu Thu bước vào, nhìn thấy một bóng dáng màu đen đi ra từ phòng Chúa công, bóng dáng đó chậm rãi đi vài bước, vịn một cây cột rồi từ từ ngồi xổm xuống.

Là Kiều Sinh ca ca, huynh ấy sao vậy? Không thoải mái sao?

Tiểu Thu lặng lẽ đi lên phía trước vài bước, lén lút thăm dò.

Cô bé thấy một giọt nước mắt, chột lóc lên rồi rơi xuống đất trước mắt Mặc Kiều Sinh, một giọt rồi một giọt, khiến mặt đất ướt đẫm một mảng.

Ái chà, Chúa công thật sự quá xấu xa rồi, lại làm cho Kiều Sinh ca ca khóc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trình Thiên Diệp đặt Mặc Kiều Sinh xuống đất, cởi bỏ y phục của hắn để băng bó vết thương.

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Lý Văn Quảng ngồi trên, xung quanh ông ta là vài tâm phúc.

“Các Công cho rằng, Tần Việt hầu kia thế nào?”

Phụ tá của ông ta, Trần Văn Hiến nói: “Chẳng qua chỉ là cùng một loại với Hàn Toàn Lâm thôi, là kẻ hoang dâm không đức, hai người thân là chư hầu hùng bá một phương, lại cùng tranh giành một tên tiện nô, cả thành trì cũng có thể tùy ý cắt nhượng, quả thực không biết phải nói thế nào.”

Thượng tướng Phụng Túc ôm quyền nói: “Mặc Kiều Sinh này cũng không phải là một nô lệ bình thường, dựa vào sự chứng kiến trên chiến trường của thần, võ nghệ người này cao cường, dũng mãnh thiện chiến, không chỉ tàn nhẫn, hơn nữa ý thức tác chiến vô cùng nhạy cảm. Nếu có thể cho hắn cơ hội, tương lai có thể sẽ trở thành vật báu, có thể là một kẻ địch của ta.”

Lý Văn Quảng gật đầu: “Tướng quân nói chí phải, ta vốn cũng có dự định sẽ thu người này vào dưới trướng, đáng tiếc lòng chiêu dụ người tài của Tần Việt hầu hôm nay quá ngoan, chỉ sợ Mặc Kiều Sinh đã là kháng kháng thuần phục hắn rồi, thật sự là đáng tiếc.”

Phạm Yên, tuổi gần 50, chính là mưu sĩ đệ nhất của Lý Văn Quảng, ông ta vuốt chòm râu hoa râm: “Tần quốc này vốn chỉ là một nước nhỏ, thế nhưng khi nó nằm trong tay lão Tần Uy hầu thì được chấn hưng không ít. Sau khi Tần Uy hầu chết, có tin đồn rằng Tần Việt hầu tàn nhẫn là một kẻ nông cạn không có chí tiến thủ, ngày nay mới biết, lời đồn quả không mấy là thật.”

“Nhìn chung anh hào thiên hạ hôm nay, đa phần là kẻ hèn hạ kém tài như Hoa Vũ Trực, mặc dù bình tĩnh hẳn ta lớn mạnh, nhưng lại hay e sợ. Cá nhân mỗ cho rằng chỉ có Thái Nguyên Bắc Cung hầu Lữ Tống, Vệ quốc Vệ Hằng công Diêu Hoảng, mới xứng sánh vai với Chúa công thôi. Hôm nay xem ra, vị Tần Việt hầu tuổi trẻ này, đợi một thời gian nữa, có thể sẽ trở thành một trong những kinh địch của Chúa công, không thể không đề phòng hẳn.”

Trần Văn Hiến nói: “Bộ ta trước kia, cũng có điệp mật được bố trí trong Tần quân, nếu không phải Hoa Vũ Trực kia ngu xuẩn, trước đó vài ngày đã bứt dây động rừng. Vì thế, dẫn tới nội bộ Tần quân thanh lý không e dè, ngộ thương mật thám bên ta rồi. Hôm nay tạm thời không có ai có thể dùng được.”

“Tần Việt hầu tuổi còn trẻ, thế lực không đủ, không nhắc đến hắn nữa.” Lý Văn Quảng cảm lấy một phong thư: “Ngược lại Vệ Hằng công Diêu Hoảng. Hôm nay trả lời thư, hẳn muốn gửi một vạn lâu thuyền xuất phát từ Đại Dã Trạch, xuôi theo Tế Thủy, chống đỡ Trịnh Châu vài hôm, giúp chúng ta cùng phạt Khuyển Nhung.”

Phạm Yên nói: “Diêu Hoảng này, có chí lớn, thủy quân thiện chiến, lần này khoan thai đến, ngược lại không biết có ý đồ gì. Chúa công không thể khinh thị.”

...

Một ngày sau, tam quân quân bị chinh tề, lục tục xuất phát về hướng Trịnh Châu.

Ven đường, chiến sự thông thuận ngoài ý muốn, tin chiến thắng liên tiếp được báo về.

Đầu tiên là Lý Văn Quảng nắm giữ được tân Trịnh, sau đó Trình Thiên Diệp vừa dẫn bộ cướp lấy Khoái huyện.

Tam quân reo hò tiến lên, sĩ khí hùng hồn.

Ngày hôm đó, Tần quân đang đi dọc theo sông Qua về phía trước.

Đoạn đường này nước chảy xiết, đường hẹp, mặt phải là vách núi, khá khó đi.

Quân sĩ phải di chuyển rất lâu.

Mặc Kiều Sinh và A Phụng cũng giá [1] đi về phía trước.

[1] giá: ở đây ý nói kéo xe hoặc điều khiển xe.

Tầm mắt Mặc Kiều Sinh thỉnh thoảng dừng ở bóng dáng phía trước cách đó không xa.

Được thị vệ vây quanh, Chúa công đội kim quan nhuyển giáp, cưỡi con ngựa Thất Tuyệt Đề Táo Hoa mà Mặc Kiều Sinh đã thu được.

“Hôm nay trong quân đều đang truyền.” A Phụng nói khẽ: “Hàn Toàn Lâm dùng một tòa thành trì đổi lấy người nhưng Chúa công không đồng ý?”

Mặc Kiều Sinh cúi đầu, trong mắt lấp lánh ánh sáng.

A Phụng nhìn hắt một lát: “Hóa ra là thật.”

Nhìn qua bóng dáng phía trước, A Phụng trầm nghĩ, hóa ra thế gian này còn có người khiến người ta hy vọng.

Người nọ đột nhiên quay đầu, vẫy vẫy tay với Mặc Kiều Sinh.

Đôi mắt Mặc Kiều Sinh sáng lên, giục ngựa đi về phía trước đến cạnh Trình Thiên Diệp.

“Kiều Sinh.” Trình Thiên Diệp nói: “Con ngựa mà người tặng này thật quá tốt, tính tình hòa dịu, đi đứng khá vững, ta cười lâu như vậy mà chẳng thấy mệt mỏi gì cả. Dễ cười hơn so với con Hoàng Phiêu mã kia nhiều.”

Mặc Kiều Sinh nhẹ nhàng cười.

“Kiều Sinh, người cười rồi, người rất ít cười, sau này nên cười nhiều hơn đấy.”

Trương Phúc từ đằng trước chạy lại, sắc mặt ngưng trọng: “Chúa công, Du tướng quân truyền đến tin báo, ven đường lần lượt phát hiện binh sĩ rải rác khắp nơi, dường như là tàn quân của Lý Văn Quảng.”

“Tình hình thế nào?” Trình Thiên Diệp nhíu mày.

“Tìm hiểu sơ bộ thì Lý Văn Quảng bị thủ thành Trịnh Châu là Ngòi Danh Sơn phục kích, thương vong nặng nề, ngay cả Thượng tướng Phụng Túc cũng bị trọng thương.”

“Ngòi Danh Sơn kia không thủ ở Trịnh Châu, lại chủ động xuất kích, nửa đường phục kích chúng ta sao?”

“Ngòi Danh Sơn trời sinh tính tàn bạo, quỷ kế đa đoan, thích nhất ‘Bình Hành Hiểm Chiếu’ [2].” Trương Phúc nhíu mày: “Xem ra, có lẽ hắc có âm mưu tiêu diệt từng bộ.”

[2] Bình hành hiểm chiếu: ý nói trong tình thế nguy cấp đưa ra độc chiêu có thể tổn hại bản thân nhưng cũng có cơ may lật ngược tình thế.

“Chúa công, địa thế nơi đây, quân ta vô cùng bất lợi, xin chủ nhân hạ lệnh, tăng tốc độ hành quân lên mức cao nhất, mau chóng đi qua.”

Chưa dứt lời, bên trái đỉnh núi vang lên một trận hò hét, từng quân kỳ có thêu chữ “Ngòi” dựng lên. Bóng dáng hung tợn của võ sĩ Khuyển Nhung xuất hiện trên đỉnh núi.

Trong lúc nhất thời loạn thạch hóa tiễn trút xuống như mưa.

Tấn quân bị chặn ngang thành vài đoạn, bỗng chốc đại loạn.

Trong hỗn loạn, Trình Thiên Diệp nghe thấy Trương Phúc hô to: “Bảo vệ Chúa công!”

Một cánh tay rắn chắc ôm nàng xuống ngựa, siết chặt trong lòng ngực vững chãi, lăn xuống dọc theo con đê.

Sau một hồi trời đất xoay chuyển,

Trình Thiên Diệp phát hiện nàng đang ở trong một bụi cỏ thấp, dưới chân là nước sông lạnh buốt, trên đầu là tiếng giết rung trời.

Một bóng hình màu đen che chắn trước nàng, cẩn thận bảo vệ nàng lui vào một hố cây ở phía dưới.

Người che chở nàng chính là Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu nhìn tình hình chiến đấu trên bờ đê.

Một lát sau, hắt xoay người cúi đầu xuống, tháo kim quan trên đầu Trình Thiên Diệp, cởi áo ngoài của mình, phủ lên nhuyễn giáp của Trình Thiên Diệp.

Sau đó hắt nằm rạp người chống Trình Thiên Diệp lên, vượt qua dòng sông lạnh buốt, ngược dòng chạy vội.

“Kiều Sinh, có phải người bị thương rồi không, thả ta xuống.”

Mặc Kiều Sinh không nói một lời, vẫn chạy băng băng.

Thình thoảng có tên loạn sưот qua cơ thể họ.

Một người mặc quân phục binh sĩ Tấn quốc, toàn thân cắm đầy tên, ngã xuống dòng nước trước mắt họ.

Mặc Kiều Sinh vẫn không ngừng lại, vượt qua thi thể chìm trong nước đó, để lại phía sau là bọt nước đỏ tươi.

Trình Thiên Diệp nằm trên bờ vai vững chắc của hắt, cảnh vật trong mắt nhanh chóng chạy ngược về sau, bên tai là những tiếng vang hỗn loạn, thậm chí có cả một mũi tên nhọn lướt qua gương mặt nàng, tạo ra một vết thương nhỏ.

Lần đầu tiên, khủng hoảng về cái chết cận kề trái tim nàng như vậy.

Trình Thiên Diệp nhắm mắt lại, nghe được tiếng trống ngực ‘thình thịch’ của mình và Mặc Kiều Sinh.

Không biết đã chạy bao lâu, tiếng gào thét dần dần biến mất, xung quanh dần dần yên tĩnh lại.

Họ đi vào một cái khe núi.

Mặc Kiều Sinh giảm từng bước một lên đá cuội ven sông để đi vào bờ.

“Kiều Sinh, thả ta xuống.” Trình Thiên Diệp nói.

Người công nàng chột khụy xuống, khiến Trình Thiên Diệp bị ngã xuống đất.

Mặc Kiều Sinh có chống mặt đất, quay đầu lại nhìn thoáng qua Trình Thiên Diệp, cắn răng đứng dậy, đi hai bước, cuối cùng vẫn ngã rạp xuống.

“Kiều Sinh!”

Trình Thiên Diệp bò lên trước vài bước, đỡ Mặc Kiều Sinh dậy.

Chỉ thấy Mặc Kiều Sinh nhắm nghiền hai mắt, mặt trắng như tờ giấy, trên người trúng hai mũi tên, chìm vào hôn mê.

“Kiều Sinh, Kiều Sinh, ngươi tỉnh lại đi.” Trình Thiên Diệp lay hấn, phát hiện cả tay mình dính đầy máu.

Nàng nhìn khắp xung quanh, khe núi trống rỗng, không có người ở.

Trình Thiên Diệp cắn môi, cõng Mặc Kiều Sinh lên. Mặc Kiều Sinh cao hơn nàng rất nhiều, giờ đây lại mất đi ý thức, rất khó đu theo.

Nàng giẫm từng bước lên những hòn đá cuội trơn ướt men theo bờ sông, tay Mặc Kiều Sinh buông dọc theo vai nàng, máu theo cánh tay chảy xuống, nhỏ tí tách xuống đất.

Thật vất vả mới đi đến được một chỗ tránh gió, Trình Thiên Diệp đặt Mặc Kiều Sinh xuống đất, cõi bỏ y phục của hấn.

Mũi tên sắt dử tợn xé rách da thịt, khảm vào máu thịt hấn.

Trình Thiên Diệp chợt có cảm giác hốt hoảng lực bất tòng tâm

“Làm sao bây giờ, Kiều Sinh. Làm sao bây giờ?” Nàng khẽ nhắm mắt, run rẩy đuổi tay ra, cầm lấy cây tên.

Một bàn tay lạnh buốt phủ lên mu bàn tay của nàng.

“Chủ nhân, ta... để tự ta.”

Mặc Kiều Sinh tỉnh lại.

Hấn cắn răng, gân xanh trên trán nổi lên, một mạch rút ra hai mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Con tim luôn bất ngờ rung động, khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh nhú chặt hai hàng lông mày, đuổi ngón tay điểm liên tục vào vài huyết đạo của mình, cầm máu.

Trình Thiên Diệp xé một mảnh y phục, băng bó cho hấn.

Ngón tay nhiễm máu của Mặc Kiều Sinh nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay nàng, nhận lấy vài bỗ, bó chặt miệng vết thương của mình một cách gọn gàng.

“Chủ nhân, nơi đây cách chiến trường không xa, cũng không an toàn, không thể ở lâu. Người có thể đi dọc theo con sông, hoặc tạm thời vào núi lánh mặt.”

“Được.” Trình Thiên Diệp gật đầu.

Mặc Kiều Sinh tháo cây đao vất bên hông mình, nhét vào tay Trình Thiên Diệp. Sau đó, lấy bội kiếm hoa lệ và lộ liễu mà Trình Thiên Diệp luôn mang theo xuống, nắm trong tay.

“Quân địch đánh bất ngờ, nhất thời chia tách đội hình quân ta. Nhưng ta nghĩ Du tướng quân nhất định có thể nhanh chóng khống chế được thế cuộc, bày trận phản kích. Chủ nhân, người chỉ cần bảo đảm cho an toàn cho bản thân mình, chờ Du tướng quân cứu viện là được.”

Trình Thiên Diệp bỗng nhận ra: “Ngươi, ngươi không đi cùng ta sao?”

Tuy trải qua những ngày này, nàng đã từ từ thích nghi với thời đại này nhưng bên trong nàng vẫn là một cô gái được xã hội hiện đại hun đúc, đối mặt với sự tồn vong, bảo nàng một mình đi vào vùng đất hoang vu để mưu cầu sự sống, khiến nàng chợt cảm thấy e ngại. Trong tiềm thức, nàng muốn dựa dẫm vào người nam nhân mà nàng tin cậy này.

Mặc Kiều Sinh khó xử, tránh ánh mắt Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp đột nhiên hiểu ra, Mặc Kiều Sinh trông có vẻ tinh táo, nói chuyện với nàng một cách mạch lạc, thật ra nửa người hấn đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Hấn ngồi dưới đất, thậm chí cánh tay chống đỡ cơ thể kia còn đang run rẩy.

Hấn đã suy yếu không đứng lên nổi rồi.

Trình Thiên Diệp ngồi xổm bên cạnh hấn: “Ta cõng ngươi.”

Mặc Kiều Sinh nhìn nàng, môi khẽ động, không nói lời nào.

“Đừng nói nhiều nữa, lên đi.” Trình Thiên Diệp nghiêng đầu gục.

Ngón tay thắm đầy máu bám lên vai nàng.

“Giữ để ta không ngã xuống, vậy là ổn.” Giọng nam khản đặc vang lên ở phía sau.

Trình Thiên Diệp cảm thấy bả vai nặng trĩu, nam tử sau lưng nương theo để chống đỡ thân thể, cần rặng đứng lên bằng một chân. Lại tiếp tục dùng sức, hấn gượng đứng dậy, rồi chậm rãi đứng vững vàng.

“Người có thể đi được không?” Trình Thiên Diệp lo lắng hỏi. Trong lòng nàng biết rõ, dùng sức của một mình nàng thì không thể nào chống đỡ được Mạc Kiều Sinh đi xa được.

“Chỉ cần không chết, ta sẽ có thể đi.”

Chỉ cần Chúa công cần ta, ta có thể đi, nhất định phải đi được.

Trình Thiên Diệp vòng cánh tay hấn qua vai mình, một tay đỡ hông của hắn, cố gắng để Mạc Kiều Sinh dựa vào người mình.

“Đi. Cùng nhau đi. Người không thể chết được.”

Hai người gượng gượng rời khỏi bờ sông, lao đảo đi vào trong rừng núi.

Sắc trời dần dần buông xuống, ánh trăng đã treo trên ngọn cây.

Núi rừng yên tĩnh, bóng cây lác lác.

Trình Thiên Diệp cảm thấy Mạc Kiều Sinh dựa vào người nàng ngày một nặng hơn, bước chân của hắn càng lúc càng chậm, rốt cuộc ngừng lại.

“Kiều Sinh.” Trình Thiên Diệp lo lắng gọi nhỏ.

Đầu Mạc Kiều Sinh bị tóc rũ xuống che hơn phân nửa.

Ánh trăng chiếu xuống, chỉ thấy được sống mũi cao thẳng, một giọt mồ hôi lạnh tuôn rơi. Mối mong của hắn hơi hé ra, không ngừng thở ra từng đợt.

Trình Thiên Diệp tìm một nơi khá bí mật, đỡ Mạc Kiều Sinh đang chìm vào trạng thái nửa hôn mê nằm xuống đất.

Mặc dù đã là mùa xuân nhưng rừng núi về đêm vẫn tỏa ra từng cơn lạnh thấu xương.

Y phục của Mạc Kiều Sinh đã ướt đầm từ lâu khi chạy trốn trong nước, toàn thân hắn lạnh buốt.

Nhưng Trình Thiên Diệp không dám nhóm lửa, nàng ngẫm nghĩ, cõi y phục ướt sũng của Mạc Kiều Sinh ra, lấy tay vắt khô, phơi lên ngọn cây.

Nàng nhìn Mạc Kiều Sinh đang hôn mê bất tỉnh, quay lưng đi, cõi trung y bên trong áo bào của mình ra, nàng vẫn mặc áo bào ẩm ướt, còn trung y khô ráo được nhẹ nhàng phủ lên cơ thể không che đậy của Mạc Kiều Sinh.

Khi y phục mang theo hơi ẩm cơ thể phủ lên da thịt lạnh buốt của mình thì Mạc Kiều Sinh giật mình, tỉnh lại. Hắn cảm thấy có một cánh tay mềm mại, chèo qua bờ vai của mình, đưa mình vào một nơi ấm áp.

Chúa công ngồi dựa vào vách núi, để cho thân làm nô lệ như hắn nằm trên hai chân người, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc hắn, nghiêng đầu cảnh giác nhìn bóng tối sâu hun hút.

Đôi mắt như những vì sao kia, tỏa sáng lấp lánh trong màn đêm đen thẫm, khiến người ta rung động.

“Người ngủ đi. Để ta canh chừng cho.” Giọng nói của chủ nhân vang lên ngay trên đầu hắn.

Không thể ngủ, Mạc Kiều Sinh nhắc nhở bản thân, lúc này quá nguy hiểm, phải nâng cao tinh thần, hộ vệ Chúa công.

Nhưng mà trên da thịt được lay nhiễm hơi ấm, mũi người được một mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng.

Giọng nói làm hắn an tâm nhất trên thế gian ấy ghé vào tai hắn, liên tục thì thầm: “Ngủ đi. Yên tâm ngủ đi.”

Không thể ngủ, hắn thấp giọng ní non, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt lại.

Trong đêm khuya nguy cơ từ phía thể này, Mạc Kiều Sinh an tâm đi vào giấc ngủ.

...

Khi Trình Thiên Diệp tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng rồi.

Nàng ngồi dậy từ một đồng cỏ tranh và nhánh cây, nhất thời nghĩ mãi không rõ mình đang ở chỗ nào.

Trên người nàng đang đắp một trung y màu trắng, nó ướt sũng khi nàng ngồi dậy, phủ lên đồng cỏ tranh mềm mại bên dưới.

Trình Thiên Diệp phát hiện mình được che giấu rất kín trong cỏ tranh và nhánh cây này.

Vừa rồi nếu từ bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn không thấy ở trong có người đang ngủ.

Mình ngủ khi nào thế, Kiều Sinh đâu?

Trình Thiên Diệp đưa mắt nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Mạc Kiều Sinh.

Bên cạnh tay của nàng có một chiếc lá cây màu xanh đang đựng một loại quả có hình dáng như một loại củ thân rễ.

Quả này đại khái có kích cỡ như một nắm tay, trên vỏ có một ít bùn đất và rễ cây. Mỡ ra, bên trong là phần thịt trắng nõn, nếm thử thì phát hiện nó giòn tan, nước rất nhiều, còn có vị

ngọt.

Trình Thiên Diệp đang rất đói, liền dùng cây đao nhỏ mà mình luôn mang theo, cắt củ này thành vài miếng, vừa gặm vừa chờ Mặc Kiều Sinh.

Kiều Sinh chạy đi đâu rồi, hắn bị thương nặng như vậy, thế mà sáng sớm đã thức dậy làm nhiều chuyện như vậy rồi.

Ở nơi hoang dã thế này, may mà còn có hắn ở đây, bằng không ta e là mình sẽ chết đói ở đây thôi.

Chẳng phân biệt được thứ gì, ngũ cốc cũng không, Trình Thiên Diệp chính là kiểu không được trang bị kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã.

Không bao lâu, cây cỏ được vén ra, Mặc Kiều Sinh xuất hiện.

Hắn mặc hắc y của mình, trong tay bưng một cái lá to, bên trong đựng đầy nước.

Hắn trông thấy Trình Thiên Diệp đã tỉnh, vẻ mặt tươi cười, quỳ một gối xuống trước mặt Trình Thiên Diệp, hai tay dâng nước lên.

Trình Thiên Diệp ghé sát vào tay của hắn, uống mấy miếng nước, thoải mái thờ phào.

“Kiều Sinh ngươi ăn chưa?” Nàng giơ quả trên tay lên, hỏi.

Ăn rồi. Ta không đói bụng. Không thể lừa chủ nhân.

Mặc Kiều Sinh còn đang phân vân nên trả lời ra sao, Trình Thiên Diệp đã cầm ngón tay của hắn, thả quả nọ vào tay hắn.

Mặc Kiều Sinh rút tay về nhưng đã bị Trình Thiên Diệp nắm chặt lại.

“Sao lại nóng thế này.”

Trình Thiên Diệp bắt lấy tay của Mặc Kiều Sinh, không cho hắn lảng tránh. Tay kia đưa lên sờ trán hắn.

Trán nóng phát sợ luôn rồi.

“Nóng hổi? Sao lại nóng vậy chứ!”

Trình Thiên Diệp thấy sắc mặt Mặc Kiều Sinh đỏ bừng, tâm trạng nàng phức tạp.

Nàng biết mình rất mến người nam nhân này, nhưng trong tiềm thức, nàng vô thức đặt mình ở vị trí cao cao, cảm thấy mình là bên cung ứng và trả công.

Giờ phút này, nàng đột nhiên nhận ra rằng, cái giá mà nàng tự cho là nhiều nhận kia, chẳng qua là được thành lập dựa trên địa vị cao xa của mình, chỉ là một việc không đáng nhắc đến mà thôi.

Thế nhưng Mặc Kiều Sinh đối với nàng, đã dồn hết tâm sức, bỏ qua mọi thứ, thậm chí còn đặt nàng ở vị trí quan trọng hơn cả tính mạng của hắn. Mặc dù hắn không hề yêu nàng.

Nàng kéo Mặc Kiều Sinh, cho hắn ngồi trên cỏ tranh, nhấn bờ vai của hắn, buộc hắn nằm xuống nghỉ ngơi.

“Chủ nhân.” Mặc Kiều Sinh cựa mình.

“Nằm yên, còn nói nữa, ta sẽ tức giận.”

Trình Thiên Diệp dùng nước còn dư lại thấm ướt khăn tay, đắp lên vầng trán nóng hổi của Mặc Kiều Sinh, rồi nhẹ nhàng đắp y phục lên cho hắn.

Nàng ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, dùng dao gọt vỏ của trái cây, cắt phần thịt quả ra thành từng miếng nhỏ, rồi tự tay đút vào miệng Mặc Kiều Sinh.

“Ăn mau.” Nàng nói.

Đôi mắt Mặc Kiều Sinh bỗng chuyển động, quay mặt hướng vào trong vách núi.

Trình Thiên Diệp vươn tay nhẹ nhàng vuốt cái trán nóng hầm hập của hắn, dưới bàn tay của nàng, Mặc Kiều Sinh nhắm chặt hai mắt, lông mi không ngừng run run, vành mắt và cả chóp mũi đều đã dần ửng hồng rồi.

Quả là người có tính cách mâu thuẫn, hắn rõ ràng là một nam nhân kiên cường, ở trước mặt ta lại cứ hay khóc vậy.

Con tim luôn bất ngờ rung động, khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Nhưng Trình Thiên Diệp không định lảng tránh cảm nhận trong sâu thẳm lòng mình.

Ta thật sự rất thích hắn, hắn đáng yêu như thế, khiến ta rung động không thôi.

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh đang thờ hồn hển, những giọt nước mắt kia vừa đáng thương vừa đáng yêu, không ngừng tuôn trào giữa hàng mi dày, rồi lướt qua chóp mũi hồng hồng, lăn xuống.

Trình Thiên Diệp cắn môi, thật muốn hôn hắn, lớn tiếng nói cho hắn biết ta thích hắn, ta vừa ý hắn.

Nhưng ngay sau đó, lòng Trình Thiên Diệp nặng trĩu, nàng thầm thờ dài.

Mặc dù hắn trung thành và tận tâm với ta, nhưng hắn không thích ta.

Lúc Tiêu Tú lưu luyến si mê Trình Thiên Vũ, khi y nhìn thấy gương mặt của người yêu, từ sâu trong linh hồn sẽ xuất hiện một vầng sáng màu hồng. Đó mới là biểu hiện của sự rung động.

Màu xanh biếc tinh khiết như bảo thạch vây quanh Mặc Kiều Sinh này, lần đầu tiên khiến Trình Thiên Diệp cảm nhận được một nỗi mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp chán nản nhận ra rằng khi mình còi bỏ quảng sáng Chúa công, hóa ra mình chỉ là một kẻ vô dụng.

Giờ đây, họ đã chuyển đến một khe núi bí mật.

Trình Thiên Diệp bận bịu trước đồng cùi thật lâu, khiến cho mặt và đầu cổ mình bám đầy bụi bẩn, sau vô số lần thất bại, rốt cuộc nàng cũng đã nhóm được một ngọn lửa nho nhỏ.

Nàng vội vàng ném đá đánh lửa đi, quỳ rạp dưới đất, hai tay bảo vệ ngọn lửa quý giá mà mình đã vất vả nhóm được này.

Nàng cẩn thận lấy ít cỏ khô, cành khô có thể bắt lửa cho thêm vào, đến khi ngọn lửa đã ổn định, mới thôi bỏ cây khô vào.

Nhìn ngọn lửa cháy sáng, Trình Thiên Diệp ngồi phịch xuống đất, thở ra một hơi dài.

Sau đó, nàng mới nói với người mình muốn hôn mà không dám là Mặc Kiều Sinh: “Không có gì to tát, người yên tâm nằm nghỉ đi, người xem không phải đã nhóm lửa xong rồi sao? Chúa công người không vô dụng đâu.”

Trình Thiên Diệp nói rất kiêu ngạo, nhưng thật ra trong lòng trống rỗng.

Nàng nhìn con cá mà mình phải mất sức chín trâu hai hổ mới bắt sống được, thật muốn che mặt vừa đi vừa khóc.

Ăn cá thì nàng biết đấy, nấu cá cũng gắng gượng thử xem sao, nhưng giết cá thì phải làm sao há?

Ngay cả chợ mà nàng còn chưa vào được đôi ba lần, Trình Thiên Diệp cảm thấy bó tay hết cách.

Con cá chẳng lớn hơn bàn tay là bao kia đang nằm trên mặt đất, vẫy đuôi đành dạch, miệng nhả bong bóng, như đang thị uy với Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp trầm phát câu, ‘soạt’ một tiếng rút ra một con dao găm

Hừ, cứ giết chết là có thể ăn thôi!

Sau nửa canh giờ, Trình Thiên Diệp bắt đắc dĩ gỡ con cá đã bị nướng khét lẹt, quên cạo vảy, cũng chưa được mổ lấy nội tạng kia xuống từ trên đồng lửa.

Gỡ bỏ những phần bị khét, cố lắm vẫn có thể có thịt cá để ăn, ném thử, ấy thế mà thịt vừa dai vừa tanh còn có vị khét.

Trình Thiên Diệp xấu hổ bẻ cá thành hai nửa, chia phần nhiều cho Mặc Kiều Sinh.

“Người ăn không? Chỉ có cái này thôi.”

Mặc Kiều Sinh nhận cá, hai tay đưa lên trước trán nhẹ nhàng đón lấy, rồi mới ôm vào ngực bắt đầu ăn một cách dè dặt.

Hắn ăn như được vật báu, không hề muốn lãng phí, không phải đang ăn một con cá nướng nát báy, mà là một món ăn gì đó rất trân quý và thơm ngon.

Trình Thiên Diệp nhìn hắn ăn vui vẻ như vậy, cũng cảm thấy ngon miệng, ngồi xếp bằng cùng hắn xé cá ăn.

Không gian rừng núi yên tĩnh, tiếng chim chóc và côn trùng kêu vang.

Món cá nướng khó ăn này dường như cũng trở nên không tệ tí nào.

Từ đêm qua đến hôm nay, Trình Thiên Diệp bồn ba từ bề, trầy trật mãi, vào buổi sáng tổng cộng chỉ ăn được một nửa quả đại. Bụng đã đói meo lên từ lâu, đến nỗi ngực dán vào lưng rồi, chút thịt cá vào bụng, đã không được việc, ngược lại càng làm cho nàng cảm giác thấy đói đến hoa cả mắt.

Nhưng hiện tại, nàng vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, thật sự không muốn động đây.

Nàng dựa vào Mặc Kiều Sinh, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bụng rỗng vang lên ‘rột rột’, Trình Thiên Diệp cuộn tròn co người lại.

Nghỉ ngơi một lát rồi tìm thêm đồ ăn thôi, Kiều Sinh chảy nhiều máu như vậy, không thể để hắn bị đói.

Trong cơn mơ màng, nàng cảm thấy có một đôi tay to lớn, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai nàng, nàng cảm thấy vừa thoải mái vừa an tâm.

Trình Thiên Diệp bị một mùi thơm đánh thức.

Nàng mở to mắt, đầu tiên là trông thấy Mặc Kiều Sinh đang bận rộn bên đồng lửa.

Nam nhân trẻ tuổi này, mặc toàn thân màu đen, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay dài rắn chắc, trán thấm một lớp mồ hôi mỏng, tập trung và nghiêm túc dùng một nhánh cây để cời lửa.

Trình Thiên Diệp ngồi dậy, bên cạnh tay nàng có bảy một gói to được rửa sạch sẽ, còn có thêm vài quả đại vẫn còn ướt nước, những quả đại nho nhỏ nâu xám kia trông xiêu xiêu vẹo vẹo, thật là xấu xí.

Nàng thử nhét một quả bỏ vào miệng, khẽ cắn, nàng chợt phát hiện nước khá ngọt, hơi chát, ăn rất ngon.

Trình Thiên Diệp như nhét được bữa bổi, vừa nhét vào miệng vừa mời Mặc Kiều Sinh: “Kiều Sinh, dừng tay đi, mau tới đây ăn nè, quả này ăn ngon lắm.”

Mặc Kiều Sinh thấy nàng tỉnh lại, lấy cái ống trúc được cắm bên đồng lửa, đổ nước bên trong ra, thấm ướt khăn tay mà khi trước Trình Thiên Diệp đã dùng đắp lên trán hần. Hần quý một gói xuống cạnh Trình Thiên Diệp, hai tay nâng khăn lên.

Trình Thiên Diệp nhận lấy, lau mặt, chỉ thấy chiếc khăn tay sạch sẽ chợt biến thành đen sì, có thể thấy được trước đó nàng nhóm lửa nướng cá, đã khiến mình chạt vật thể nào.

Mặc Kiều Sinh đứng hầu một bên, đổ nước trong ống trúc ra, để Trình Thiên Diệp rửa mặt rửa tay, nước này vừa đủ ấm, lau rất thoải mái.

Hầu hạ Trình Thiên Diệp rửa tay xong, Mặc Kiều Sinh dập tắt đồng lửa, đẩy bỏ củi ra, đào ra một cục tròn tròn đen kịt bốc khói nghi ngút từ trong đất.

Hần tẩy sạch vết bùn đen, lột bỏ lớp lá ngoài màu nâu, lộ ra thịt gà trắng nõn bên trong, trong không khí lập tức tràn ngập hương thơm.

Trình Thiên Diệp nuốt nước bọt, nàng nhận con gà lá sen nóng hôi hổi này, bẻ hai cái đùi gà, mạnh mẽ nhét một cái vào tay Mặc Kiều Sinh, kéo Mặc Kiều Sinh cùng ngồi sòng vai với mình.

Thịt gà non mềm nhiều nước, ăn ngon đến mức nàng nuốt nửa đã nuốt cả lười.

“Kiều Sinh, người giỏi giang thật đấy.” Trình Thiên Diệp miệng ngậm ngòai, ngọng nghịu khen ngợi, nàng nhớ tới món cá nướng kinh khủng của mình, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Sao cái gì người cũng biết vậy, võ nghệ giỏi, nấu ăn cũng ngon, chữ viết còn có thể bị kịp với ta nữa.” Nàng lấy củi chò huých Mặc Kiều Sinh: “Từ nay về sau đừng đánh nhau nữa, người chuyển sang nấu cơm cho ta đi, được không?”

Mặc Kiều Sinh khẽ cúi đầu, trong mắt ánh lên sự vui vẻ.

Nhưng nụ cười của hần đột nhiên cứng lại.

“Có người đến.” Hần nói.

Hần kéo tay Trình Thiên Diệp, chuẩn bị rời đi ngay.

Trên sườn núi xuất hiện một đội giáp sĩ, nhân số khoảng ba bốn mươi người, đúng lúc ngăn chặn đường đi của hai người họ.

Đội quân sĩ này không phải người Khuyển Nhung, nhưng cũng không phải binh lính Tần quốc, bọn họ mặc kiểu áo giáp kì quái màu đen bó sát người, tay cầm trường mâu lưng đeo cung tên.

Là trang phục của binh sĩ tác chiến thường niên trên đường thủy.

Một vị tướng cầm đầu, thấy hai người, không nói hai lời vung tay lên: “Bắt lấy chúng!”

Mặc Kiều Sinh rút dao ra, nghiêng người về phía trước, bảo vệ Trình Thiên Diệp ở sau mình.

“Kiều Sinh.” Trình Thiên Diệp cầm cánh tay hần, lắc đầu.

Đối phương đông lắm, Mặc Kiều Sinh vừa bị trọng thương, Trình Thiên Diệp không thể trợ mắt nhìn hần liều mạng.

Nàng bước lên, ôm quyền hành lễ, nói với vị tướng lãnh kia: “Tướng quân chính là tướng sĩ dưới trướng Vệ quốc Vệ Hằng công sao? Tại hạ là người của Tần quân, hôm qua bộ ta gặp phải Khuyển Nhung đột kích, bị phân tán khắp nơi. Ta và người là hai nước bạn đang cùng chống lại quân đội Khuyển Nhung.”

Người kia nói: “Ta không quan tâm là quân bạn hay không, lục soát người hần, trời lại, giải về rồi hẵng nói.”

Có hai binh lính đi ra từ phía sau gã, vô cùng thô lỗ vừa đẩy Trình Thiên Diệp, vừa lấy dây thừng ra, muốn trói Trình Thiên Diệp lại.

Mặc Kiều Sinh nổi cơn thịnh nộ, ra tay chống cự, mười mấy binh lính nhất tề đè xuống, cuối cùng ép hần ngã xuống đất.

Đang lúc lôi kéo nhau, cổ áo của hần lại lệch ra, để lộ dấu ấn nô lệ ở sau vai.

Người dẫn đầu nhìn hần lạnh lùng nói: “Hóa ra chỉ là một tên nô lệ, giết chết hần.”

“Khoan đã, không được giết hần.” Trình Thiên Diệp ngăn cản trước mặt: “Ta là Tần Việt hầu Trình Thiên Vũ, dẫn ta đi gặp Chúa công của nhà người.”

Mặc dù nói xuất thân sẽ vô cùng bị động, nhưng nếu không nói, một khi bị soát người, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Hơn nữa Kiều Sinh có thân phận nô lệ, rất có thể sẽ bị tùy tiện giết chết.

“Người là Tần Việt hầu?”

Người nọ đánh giá Trình Thiên Diệp, thấy y phục nàng đẹp đề quý giá, phục sức tinh xảo, nên cũng không dám mặc kệ. Cuối cùng miễn cưỡng hành lễ với nàng, chỉ trói hai tay của nàng và Mặc Kiều Sinh, áp giải xuống núi, đến bờ sông Qua.

Trên mặt sông có neo vài chiến thuyền cao lớn, trên thuyền là cờ hiệu Vệ quốc bay phấp phới.

Trình Thiên Diệp và Mặc Kiều Sinh bị giải lên chiến thuyền, dọc theo Tế Thủy đi xuôi dòng.

Thuyền đi một ngày đêm, vào một hệ thống hồ nước cực lớn, rồi ngừng lại. Trình Thiên Diệp đoán có lẽ họ đã đến biên giới Vệ quốc.

Trên đường đi, binh sĩ trên thuyền không nói với bọn họ câu nào, cũng không hỏi thăm nàng gì cả. Sau khi lên bờ, nàng bị giam vào một căn phòng đơn sơ, tuy vậy trong phòng vẫn có đệm giường và những đồ dùng cần thiết, thậm chí còn có một ít thư tịch bút viết cùng một bộ đàn tranh.

Nhưng trên cửa sổ được chèn lan can cứng cáp, cửa lớn thì bị khóa chặt. Cửa có một khe nhỏ, một ngày ba bữa đúng giờ có người sẽ đưa vào theo đường này. Hiển nhiên là đang giam nàng như phạm nhân.

Trình Thiên Diệp nắm lan can cửa sổ nhìn ra ngoài, chợt thấy ở chuồng ngựa cách đó không xa, hai tay Mặc Kiều Sinh bị treo lên, bị buộc vào một cây cột trong chuồng ngựa, không thể nằm xuống, cũng không thể ngồi, chỉ có thể cố đứng dựa vào cây cột đó.

Tuy thức ăn của Trình Thiên Diệp không phải là ngon, nhưng tốt xấu gì cũng một ngày ba bữa, đúng giờ đúng bữa. Nhưng hai ngày bị giam ở đây, nàng chưa bao giờ thấy người ta đưa gì cho Mặc Kiều Sinh dù chỉ là một hạt thóc.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Người mỗi ngày tới đưa com cho Trình Thiên Diệp là một lão binh lớn tuổi, khuôn mặt già trông tang thương, dáng người nhỏ gầy, kiệm lời ít nói.

Đến giờ com, gã sẽ dùng đôi bàn tay khô quắt kia đẩy thức ăn vào từ cổng tò vò, rồi sau đó sẽ thu đồ thừa lại. Trong quá trình này, bất luận Trình Thiên Diệp hỏi thăm gã điều gì, gã đều không hề nửa lời.

Lúc này đây, khi gã mang thức ăn lên, còn chưa kịp thu tay lại, cổ tay của gã đã bị Trình Thiên Diệp bắt lấy.

“Giúp ta cho người nô lệ trong chuồng ngựa đó ăn chút gì đi.” Trình Thiên Diệp không đợi gã giãy ra, nhanh chóng nói ra thỉnh cầu của mình.

Một miếng ngọc bội ám áp được nhét vào bàn tay bởi vì phải làm việc cả ngày mà thô ráp biến dạng.

Trình Thiên Diệp cầm chặt tay gã, cách cánh cửa thấp giọng nói: “Xin người, tìm chút thức ăn cho hắn đi, hắn cũng là mạng người mà. Việc này cũng không khó, van xin người.”

Tay kia do dự một chút, rồi cuộc rút ngón tay lại, giấu ngọc bội vào trong tay áo.

Trình Thiên Diệp nín lấy song sắt cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Một lát sau, rồi cuộc trông thấy lão binh nọ bung một cái chén đi vào chuồng ngựa.

Gã nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai để ý, mới nâng mặt Mặc Kiều Sinh lên, đút cho Mặc Kiều Sinh một chén cháo lỏng.

Gã lặng lẽ nói gì đó bên tai Mặc Kiều Sinh rồi cuống quýt dọn chén rồi đi.

Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu, tầm mắt giao với Trình Thiên Diệp bên cửa sổ.

Trình Thiên Diệp chụm hai tay ở miệng, mấp máy vài chữ.

Tĩnh lại đi, Kiều Sinh!

Tuy biết Mặc Kiều Sinh không nghe rõ, nhưng Trình Thiên Diệp tin hắn sẽ hiểu rõ ý của nàng.

Mặc Kiều Sinh nhìn nàng một lát, sau đó quay mặt qua chỗ khác.

Giữa màu xanh thắm xinh đẹp đó tô thêm một màu vàng chanh đậm, thể hiện cho cảm xúc vô cùng lo lắng, áy náy và bất lực.

Tên gốc này lại đang đau lòng vì hắn không thể bảo vệ ta tốt sao. Trình Thiên Diệp trầm nghĩ. Rõ ràng bản thân hắn đang ở trong hoàn cảnh như vậy, nhưng vẫn chỉ một lòng thấp thóm cho người Chúa công như ta đây.

Ta nhất định phải nghĩ cách thoát ra khỏi đây, không thể để Kiều Sinh lại bị thương nữa.

Trình Thiên Diệp bắt đầu cẩn thận quan sát tình huống ngoài cửa sổ, nàng phát hiện căn phòng chỗ mình bị giam, nằm trong một góc nhỏ bên ngoài của tòa cung điện hoa mỹ, bao la và hùng vĩ.

Có thể nàng đang ở gần hành cung của quốc quân Vệ quốc Diêu Hoàng.

Đối diện chuồng ngựa, thỉnh thoảng có vài hạ nhân nô bộc lui tới để dẫn ra hoặc trả lại đủ loại tuần mã sang quý.

Có đôi khi, một vài quý tộc ăn mặc hoa lệ, cũng sẽ đích thân đến chuồng ngựa.

Trong đó, có một nữ tử tuổi còn trẻ khiến Trình Thiên Diệp chú ý.

Nàng ta không ăn mặc váy áo khúc cư [1] rườm rà của nữ tử đương thời, mà mặc một thân hồ phục bó sát trông khá hoạt bát.

[1] nguyên văn 曲裾: kiểu áo truyền thống cổ xưa của triều Minh, đặc điểm của nó là có ống tay cong, áo chềng ngắn bắt chéo quanh lưng. (mình kèm hình nhé)

Mỗi lần xuất hiện, đều khá khoa trương, bài trận to lớn.

Lúc nào nàng ta cũng đích thân tới chuồng ngựa, chọn lấy một con ngựa quý mà nàng ta trúng ý, bảo người chăn ngựa dẫn ra, lập tức phóng lên ngựa, dẫn người nghênh ngang rồi đi.

Trình Thiên Diệp nghe thấy có người tôn xưng nàng ta là Thiên Hương công chúa.

Trong trí nhớ mà Trình Thiên Diệp kế thừa, có nhắc đến vị công chúa này, nàng ta là muội muội ruột duy nhất của Vệ Hằng công Diêu Hoàng, Diêu Thiên Hương.

Vị Thiên Hương công chúa này từng được gả cho Lỗ Trang công nước láng giềng làm thê, ai ngờ tân hôn chưa đến một năm, Lỗ Trang công hơn 50 tuổi đã bệnh chết rồi.

Cơ phu nhân - mẫu thân của Vệ Hằng công, không đành lòng nhìn nữ nhi duy nhất thủ tiết khi tuổi còn trẻ nên đã đón nàng ta về Vệ quốc, cố ý chọn rể hiền khác cho nàng ta.

Trình Thiên Diệp dựa vào cửa sổ, lặng lẽ chú ý nữ tử mặc hồng y kia đang nhảy xuống ngựa.

Vị nữ tử xinh đẹp nọ giao dây cương cho một người chăn ngựa trẻ, tranh thủ thân ngựa cản trở tầm nhìn của mọi người, nàng ta đưa tay ra đằng sau mông của vị nam tử có dáng người trắng kiện kia véo một cái.

Nam tử kia cúi đầu, đỏ mặt dắt ngựa đi.

Đây đã là người thứ ba rồi, Trình Thiên Diệp thầm nghĩ, nam tử thứ ba có màu hồng tóa sáng đối với vị công chúa đó.

Thú vị, có lẽ ta nên thử bắt đầu tìm kiếm lối đi từ vị công chúa này.

Nàng ngồi trước đàn tranh trong phòng, điều chỉnh dây cung, tĩnh tâm, ngón tay khẽ lướt, đàn ra một khúc “Phượng cầu Hoàng”.

Cửa ra vào chẳng mấy may có động tĩnh gì.

Trình Thiên Diệp không ngừng cố gắng, chú tâm đàn thêm một khúc “Trường tương tư”. Vẫn không có tác dụng.

Cuối cùng nàng nhanh trí, diễn tấu ca khúc chủ đề của Tiểu Ngao Giang Hồ “Thương Hải Nhất Thanh Tiểu”.

Sau chốc lát, ngoài cửa vang lên tiếng lạnh lùng của một nữ tử: “Mở cửa.”

Thị vệ canh cửa sợ hãi nói: “Công chúa không thể, người này là...”

“Cút! Bản công chúa muốn vào. Người dám ngăn cản ta?”

‘Phịch’ cửa phòng bị mở ra, một nữ tử hồng y xinh đẹp bước vào.

Nàng ta phe phẩy roi ngựa trong tay, ngồi xuống ghế, như cười mà không cười nhìn Trình Thiên Diệp.

“Nói đi, dẫn ta tới có chuyện gì?”

Trình Thiên Diệp đứng dậy, chỉnh đốn y quan, khom người hành lễ.

“Ngẫu nhiên gặp dung nhan công chúa, cảm thấy rung động, ta mới tự vấn đàn một khúc, dẫn quân tương kiến, giải nỗi tương tư.”

“Đàn không tệ nhưng lời nói lại cực kỳ giả tạo.” Bờ môi xinh đẹp của Diêu Thiên Hương khẽ nhếch: “Ta đề nghị ngươi có lời gì cứ nói thẳng, ta không có thời gian ở đây vòng vèo với ngươi.”

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu lên, nói thẳng: “Nghe nói Vệ Hằng công tính chọn rể cho công chúa, tại hạ bất tài, tự hào là Tấn quốc chi quân, cố ý cầu hôn công chúa, vĩnh kết Tấn Vệ.”

Diêu Thiên Hương cười nhạo: “Hôm nay ngươi thân là tù tội, dám nói bừa cầu hôn?”

“Nguyên nhân chính là thế, ta muốn mượn sức công chúa, để hai người chúng ta đều được tự do.”

“Ngươi có ý gì?”

Trình Thiên Diệp nói: “Ta là long dương [2], vốn không thích nữ tử.”

[2] Long dương: ý nói chỉ thích nam.

“Làm càn! Ngươi đã thích nam nhân, lại còn dám cầu hôn ta!” Diêu Thiên Hương giận dữ.

“Ta thấy công chúa xinh đẹp như hoa, diễm lệ như vàng dương, đoán chắc công chúa không giống với nữ tử phẩm tục, nguyện ý đứng thấp hơn nam tử, thờ chung một chồng với ngươi.” Trình Thiên Diệp quan sát nét mặt của nàng ta, chậm rãi nói.

“Ta ngưỡng mộ dung mạo công chúa, chỉ đơn giản xuất phát từ sự yêu thích cái đẹp. Nếu nàng và ta cùng kết liên lý, ta không chỉ không buộc nàng giả dối với ta, ta còn có thể hoàn toàn mặc kệ chuyện riêng của nàng.”

Diêu Thiên Hương đảo mắt, trầm ngâm không nói.

Trình Thiên Diệp không ngừng cố gắng: “Vậy không tốt sao? Nàng hãy suy nghĩ một chút, dùng thân phận của nàng, sớm muộn gì cũng phải tái giá, cùng lắm là gả cho vương tước một nước chư hầu. Có lẽ là một lão nam nhân già khom, ít nhất cũng đã có thể thiếp thành đàn. Chẳng lẽ sẽ tốt hơn lựa chọn ta sao?”

“Nếu nàng và ta cùng trở về Tấn quốc, ta sẽ xây cho nàng một phủ công chúa riêng biệt. Còn ta thì không thích nữ tử. Đến lúc đó, bất luận nàng xem trọng thị vệ, hay là kẻ chăn ngựa, hoặc là ai đó khác, ta tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chuyện của nàng.”

“Ngươi nói những cuộc gì đó!” Diêu Thiên Hương giận tái mặt: “Nói suông cũng vô ích, muốn ta tin tưởng ngươi. Sao ta biết, ngươi sẽ không lợi dụng ta xong rồi trờ mặt vô tình?”

Trình Thiên Diệp mỉm cười, nàng ngồi xuống cạnh Diêu Thiên Hương: “Công chúa xem, người với người, thành thật mà nói đều luôn có quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Ta hứa hẹn sẽ cho nàng bất cứ thứ gì, thế mà cũng không đáng tin bằng lợi ích chân thật.”

“Nàng, là công chúa Vệ quốc, chỉ cần nàng dùng thân phận này gả vào Tấn quốc ta là được.” Nàng vươn bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vẽ: “Ta cười nàng trở về, chẳng qua chỉ cần sắp

xếp lâu son áo gấm mà thôi, chuyện này chẳng là gì với ta cả.”

“Có nàng, hai nước Tấn Vệ chúng ta chính là quan hệ thông gia, xuất ra một ít tài sản, đổi lại được món hời lớn, sao ta có thể trở mặt vô tình với nàng được chứ?”

“Cho dù là tương lai hai nước chúng ta không thuận, nàng cũng chỉ là một nữ tử, không có nguy hại gì với ta, còn từng có ân cứu trợ, ta cần gì phải khó xử nàng?”

Trình Thiên Diệp tới gần bên tai Diêu Thiên Hương, nhẹ nhàng đầu độc: “Nàng vĩnh viễn đừng để bản thân mình chịu thiệt, còng người để ghép đôi với một nam nhân mà nàng không thích. Từ nay về sau, nàng sẽ nhận được tự do mà nàng muốn có.”

Câu nói sau cùng này, khảm vào sâu trong nội tâm của Diêu Thiên Hương.

Nàng ta cắn môi, nhìn Trình Thiên Diệp: “Người thật sự thích nam nhân chứ?”

Trình Thiên Diệp duỗi tay, tới gần Diêu Thiên Hương, chỉ ra ngoài cửa chuồng ngựa nơi có Mặc Kiều Sinh: “Người đó, chính là người trong lòng của ta.”

Diêu Thiên Hương thò đầu ra nhìn một lát: “Dung mạo đáng người đều tốt, ánh mắt cũng không phạm tục, nhưng ta không thích nhất loại nam nhân thanh lịch và không hào phóng thế này.”

Nàng ta đứng lên, gõ gõ roi ngựa trong tay: “Việc người nói, quả thật đã làm ta có phần rung động. Nhưng ta chưa hẳn có thể làm chủ được, đợi ta trở về suy nghĩ thật kỹ đã.”

Trình Thiên Diệp thầm nhẹ nhàng thở ra.

Lúc Diêu Thiên Hương chuẩn bị rời đi, Trình Thiên Diệp gọi nàng ta: “Điện hạ, nàng có thể giúp ta một chuyện trước được không?”

Diêu Thiên Hương nhú mày.

Trình Thiên Diệp cúi đầu, chân thành cung kính thi lễ: “Hắn bị thương, không ăn không uống, trói ở đó không được ngồi nghỉ. Thiên Vũ xin công chúa, hãy nhắc tay, giúp đỡ một phần.”

Diêu Thiên Hương đứng ở khung cửa, quay đầu lại nhìn nàng: “Trông người cũng khá đáng tin. Hi vọng quả thật như người thể hiện, không phải là một người vô tình vô nghĩa.”

Diêu Thiên Hương rời đi không lâu, Trình Thiên Diệp đứng ở cửa sổ trông thấy hai người hầu đã đi tới, bọn họ đưa Mặc Kiều Sinh xuống, dẫn hắn đến chỗ vừa cũi có chất đống cỏ tranh.

Tuy vẫn trói chặt hắn, nhưng phía trên có mái hiên che gió che mưa, dưới có không gian có thể nằm, tình trạng tốt hơn trước rất nhiều rồi.

Thậm chí còn có người bưng đồ ăn nước uống đơn sơ đến cho hắn.

Nhìn Mặc Kiều Sinh chậm rãi chống người dậy ăn cơm, Trình Thiên Diệp rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trình Thiên Diệp đợi hai ngày, cuối cùng có một ngày cửa phòng mở rộng ra, vài người hầu nói đuổi nhau vào, dâng lên y phục hoa mỹ sạch sẽ, mời nàng tắm rửa thay y phục. Dẫn nàng đến gặp Vệ Hằng công.

Vệ Hằng công Diêu Hoảng là một nam tử mặt chữ quốc [国], đuôi lông mày hướng cao, mặt trắng có râu tướng mạo đường hoàng. Ông ta thấy Trình Thiên Diệp thì cười ha ha bước lên, mở lời: “Hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi. Đã để Hầu gia chịu thiệt rồi.”

“Mấy ngày nay, ta không ở trong cung, quân sĩ dưới trướng ngu muội không biết, dám giam giữ Hầu gia. Thật là đáng giận, ta đã hạ lệnh hung hăng trách phạt bọn chúng. Ta ở đây nhận tội với Hầu gia, kính xin Hầu gia tha thứ.”

Trình Thiên Diệp cười nói: “Có sao huynh trưởng nói ra lời ấy, nếu không có huynh trưởng cứu giúp, giờ phút này chỉ sợ tiểu đệ đã bỏ mạng nơi hoang dã. Trong lòng tiểu đệ cảm kích huynh trưởng không thôi, sao lại dám trách gì.”

Diêu Hoảng cười ha ha, kéo tay Trình Thiên Diệp: “Lòng dạ hiền đệ thật bao dung, ngu huynh rất mừng. Đến đây nào, ta đã thiết yến ở đại điện, giúp hiền đệ xoa dịu.”

Vì vậy hai người dắt nhau đến đại điện, ngồi theo vị trí chủ khách, xưng huynh gọi đệ, nâng cốc cười đùa, không bao lâu, bầu không khí đã trở nên hân hoan.

Tập tin gởi kèm:

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp và Điều Hoàng nghe ngóng tình hình chiến đấu của Trịnh Châu, biết rõ ngày ấy Lý Văn Quảng bị Ngôi Danh Sơn đột kích, bất ngờ không kịp đề phòng, thượng tướng Phụng Túc bị trọng thương, binh bại ba mươi dặm, hai vạn đại quân thiệt hại mấy ngàn người.

Sau đó Ngôi Danh Sơn lại tiếp tục đánh úp Tấn quân, lợi dụng địa lợi chặt đứt đội hình quân Tấn, lao thẳng tới trận tuyến nơi có chủ quân Tấn quốc.

May thay Trình Thiên Diệp đã bỏ chạy, Du Đôn Tổ kịp thời tổ nhóm nhân mã phản kích.

Ngôi Danh Sơn thất bại nhưng cũng không ham chiến, nhanh chóng rút lui. Nghe nói, ngoại trừ Trương Phúc của Tấn quân bị thương, sống chết chưa rõ, còn lại thì không có tổn thất gì lớn.

Trình Thiên Diệp nghe được Du Đôn Tổ đã phản kích, ổn định đại cục, thoáng an lòng.

Hiện tại mình phải bảo đảm được an toàn của mình trước nhất, cố gắng thoát khỏi nơi đây trở về Tấn quốc hoặc là Biện Châu.

Một người hầu lên điện, ri tai Điều Hoàng vài câu, Điều Hoàng nói: “Hiện đệ, gia mẫu nghe nói hiện đệ đang làm khách ở đây, trong lòng rất mừng, muốn mời hiện đệ qua gặp mặt.”

Trình Thiên Diệp đứng dậy: “Vây tiểu đệ cần phải đến tiếp kiến cao đường rồi.”

Điều Hoàng dẫn Trình Thiên Diệp đi vào một tòa nhà hiên ngang tráng lệ nằm giữa đại viện.

Vào trong phòng, chỉ thấy có một lão bà tóc đã hoa râm đang ngồi đoan trang ở phía trên.

Điều Thiên Hương đứng hầu bên cạnh.

Hôm nay nàng ta mặc một bộ trường bào khúc cư [1] bằng gấm có hoa văn. Cổ áo màu đỏ thắm quần quanh rồi xoay tròn xuống, dáng người có vẻ duyên dáng, đoan trang và chừng chặc.

[1] mình kèm hình nhé.

Nếu không phải nàng ta thừa cơ mọi người chưa kịp ngồi xuống, liếc mắt với Trình Thiên Diệp, Trình Thiên Diệp đã nghĩ là mình nhận lầm người.

Lão thái thái kia chính là mẫu thân của Điều Hoàng và Thiên Hương, Cơ thái phu nhân.

Vị Thái phu nhân này thấy Trình Thiên Diệp chậm rãi đi tới, phong thái ung dung, áo bào đỏ thắm, dung mạo tuấn mỹ, trong lòng thầm vui mừng.

Lại thấy hần có lễ độ, tao nhã, thế nên càng hài lòng hơn.

Vì vậy, bà mỉm cười mời Trình Thiên Diệp ngồi, tha thiết hỏi tuổi tác và gia thế của Trình Thiên Diệp.

Khi nghe được mặc dù Trình Thiên Diệp đã có vài vị phu nhân và thị thiếp, nhưng chưa cưới chính thê thì mặt bà càng cười tươi như hoa nở.

Bà mừng rỡ trong lòng, nhìn lại nữ nhi đang quỳ bên người, chỉ thấy nữ nhi này thường ngày kiêu căng, giờ đây mặt đỏ lựng, xấu hổ e sợ cúi thấp đầu, có dáng vẻ tiểu nữ nhi.

Cơ phu nhân trầm nghĩ: “Đây đúng là con rể của ta rồi.”

Nhớ tới đám lúc trước của nữ nhi, gả cho một vị hôn phu lớn tuổi, thành gia thất chưa đến một năm, đã thành quả phụ, trong lòng Cơ thái phu nhân chợt thấy chua xót.

Vì vậy bà trầm hạ quyết tâm, nhất định phải chọn Tấn Việt hầu tuổi trẻ, lịch sự, tuấn tú này làm con rể.

Vì vậy vấn đề đàm hôn luận gả này, dường như bà muốn công khai rõ ràng ra.

Điều Hoàng đành háng, cố cắt đứt chủ đề càng nói càng “lộ” của Cơ thái phu nhân.

Trước tiên mời Trình Thiên Diệp vào phòng khách, giải tán mọi người. Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con ngồi nhìn nhau.

Cơ thái phu nhân gạt tai mặt: “Bây giờ người làm quốc quân, quả thực đã không còn xem ta ra gì rồi.”

Điều Hoàng kinh hãi: “Mẫu thân sao thế ạ? Sao lại nói vậy?”

Cơ thái phu nhân gạt lệ nói: “Ta cũng chỉ có một đứa con gái là muội muội của người, từ nhỏ đã nâng niu trong lòng bàn tay, nuông chiều như tượng vàng tượng ngọc, trưởng thành trong xa hoa. Thế nhưng, người và cha người lại quá nhẫn tâm, chỉ vì chiều bài nước nhà xã tắc, không quan tâm đến sự phản đối của ta, cố ý gả muội muội như hoa như ngọc của người cho lão già thối Lỗ Trang công kia.”

Điều Hoàng nhớ đến dáng vẻ ngây thơ của muội muội ngày bé, trong lòng cũng thấy áy náy.

Cơ thái phu nhân nói tiếp: “Ai ngờ Lỗ Trang công đó và muội muội của người thành thân chưa đến một năm thì bị trúng gió, lia đời mất. Đáng thương cho Thiên Hương tuổi còn trẻ mà

phải về nhà mẹ đẻ sống đòi quả phụ, đau đớn tội nghiệp đến thế. Hôm nay nó thân là quả phụ, sao có thể gả tốt nữa, cũng do nguoi khiến nó làm lỡ một đời.”

Điều Hoàng thờ dãi: “Con là quân hầu một phương, sao muội muội có thể không tái giá được một phu quân tốt chứ, mẫu thân sao cứ vội vã thế. Vị Tấn Việt hầu này...”

“Phu quân, phu quân. Trong lòng nguoi nói phu quân, không phải là muốn tiếp tục dùng hôn nhân của muội muội nguoi để trao đổi lợi ích giữa đám nam nhân các nguoi nữa chứ.” Cơ thái phu nhân cắt ngang lời ông ta.

“Tấn Việt hầu, ta thấy rất tốt, tuổi tác, diện mạo và gia nghiệp đều xứng đôi với Thiên Hương, muội muội của nguoi cũng có ý với hắn. Chung quy sẽ không thoát khỏi liên hệ với hắn. Lần này ta phải chọn một cô gia mà Thiên Hương thích. Nếu nguoi lại làm trái ý ta, từ nay về sau ta không nhận nhi tử như nguoi nữa.”

Điều Hoàng vô cùng buồn bực, sau khi trở về phòng thăm triệu kiến phụ tá đệ nhất của mình, Thẩm Văn Tú.

“Văn Tú, ta vốn muốn giam giữ Tấn Việt hầu, dùng mưu đoạt lấy mảnh đất Biện Châu. Hôm nay, mẫu thân chủ trương muốn gả muội Thiên Hương của ta đi, nguoi xem việc này thế nào?”

Thẩm Văn Tú nói: “Tấn Việt hầu mới vừa kế vị, cự thần trong nước hắn cũng không phục hắn. Đạo trước còn suyt nữa bị thứ đệ âm mưu chiếm tước vị, nếu Chúa công dùng hắn trao đổi Biện Châu, chỉ sợ không thể như nguyện, mỗi phòng chừng chỉ có thể bồng dung trở mặt với Tấn quốc mà thôi.”

Gã đứng dậy, nhẹ lay động quạt lông: “Chẳng qua người này tuổi còn trẻ, có được dẫn được. Trong nghịch cảnh, lại thu hút được sự chú ý của Thiên Hương công chúa, mưu cầu đường sống cho bản thân, há không tâm thường. Chúa công không thể không đề phòng.”

Điều Hoàng cau mày nói: “Hôm nay mẫu thân thấy hắn, đã vô cùng yêu thích. Lúc trước ta gả Thiên Hương cho Lỗ Trang công, mẫu thân rất bất mãn, trong lòng ta cũng thấy áy náy, lần này cũng không thể ngộ nghịch mẫu thân.”

Thẩm Văn Tú: “Nền tảng lập quốc giữa Tấn quốc và ta không giáp giới, nếu mất quốc quân, quốc nội rung chuyển, chẳng qua sẽ tiện nghi cho Bắc bộ Tấn quốc - Lã Tổng và Hoa Vũ Trục mà thôi. Vệ quốc ta khó có thể được chỗ tốt gì. Nhưng nếu dựa vào ý định giao hảo cùng Tấn quốc của Thái phu nhân thì chưa hẳn là không tốt.”

Điều Hoàng trầm ngâm một lát, rốt cuộc gạt đầu: “Tân quân đóng ở Biện Châu, trở thành lá chắn giữa Vệ quốc ta và Khuyển Nhung, đối với Vệ quốc ta cũng chưa hẳn là chuyện xấu. Tuy nhiên, chẳng lẽ cứ gả muội cho Tấn Việt hầu rồi thả hắn trở về vậy sao?”

Thẩm Văn Tú cười nói: “Tấn Việt hầu tuổi hãy còn trẻ, tính tình chưa ổn, theo ngu ý là tốt hơn cứ vây hắn trong nước Vệ, đưa thật nhiều mỹ sắc và đồ chơi quý giá để đã động hắn, mài mòn ý chí. Thời gian lâu dài, xem thế nào rồi tính tiếp vậy.”

Điều Hoàng vỗ bàn, nói: “Hay, vậy cứ làm theo như Văn Tú nói đi.”

Mấy ngày sau, Vệ Hằng công sắp xếp buổi tiệc lớn, mời đông đảo tân khách, gả muội của ông ta là Điều Thiên Hương cho Tấn Việt hầu.

Đến tối muộn khách khứa tàn dần, hai hi bà mở đường, mười hai cung nhân cầm đèn, dẫn Tấn Việt hầu vào phòng.

Chỉ thấy nền đỏ chiếu rọi.

Thiên Hương công chúa mũ phượng khăn vàng, đầu đội hi khăn đỏ thẫm, ngồi ngay ngắn trên giường.

Đội hi bà nói xong mấy câu cát tường, lui ra cửa, đóng kín cửa phòng.

Điều Thiên Hương vươn ngón tay ngọc ra, tự mình giặt khăn voan hồng xuống, mỉm cười nhìn Trình Thiên Diệp: “Đã như nguoi mong muốn rồi, nguoi cảm ơn ta thế nào đây?”

Trình Thiên Diệp khom người hành lễ: “Ân tương trợ của công chúa, Vũ khắc trong tâm khảm, tất không dám vọng động.”

Ánh mắt Điều Thiên Hương lấp lánh, đôi môi đỏ mọng khẽ cười, nhưng lời nói lại không hề có tình ý: “Ta không muốn nghe mấy lời nói suông này của nguoi đâu, nguoi muốn ta giúp nguoi trở về Tấn quốc, cần phải đồng ý với ta ba điều trước.”

“Mời công chúa nói.”

“Thứ nhất, quan hệ giữa ta và nguoi, chỉ dừng ở bước này, tránh cho sau này phải cãi cọ phiền phức.”

“Ta cũng mong thế.”

“Thứ hai, nếu ta giúp nguoi về nước, nguoi phải xây riêng cho ta một trạch viện, không được hỏi việc tư của ta.”

“Ước định này thành.”

“Thứ ba, hàng năm phải cấp bổng lộc cho ta như một vị công chúa Tấn quốc, hơn nữa trông coi mấy cơ thiếp của nguoi để không quấy rầy ta.”

Trình Thiên Diệp cười: “Nàng mà sợ họ sao?”

Điều Thiên Hương nhú mày: “Nguoi có chịu không?”

Trình Thiên Diệp nghiêm mặt hành lễ: “Ba việc, ta đều đồng ý. Không chỉ vậy, ta sẽ dùng hết khả năng của mình, báo đáp công chúa, sẽ cho nàng trải qua ... cuộc sống như ý nàng muốn.”

Bấy giờ Điều Thiên Hương mới cười nhẹ, nàng ta vỗ tay, ở bên ngoài phòng có một nữ tỳ bước vào.

Nữ tỳ khom người hành lễ, nói nhỏ: “Mời cô gia theo nô tỳ đến sương phòng nghỉ ngơi.”

Trình Thiên Diệp theo nàng ta đi ra phòng ngoài, lúc qua hành lang gấp khúc, vừa khéo thoáng nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi, dưới sự chỉ dẫn của một tỳ nữ khác đi vào phòng ngủ của công chúa.

Ồi mẹ ời, mới đêm tân hôn mà cái đầu đã xanh lè [2] rồi cơ à. Trình Thiên Diệp hài hước nhủ thầm.

[2] ý nói đội nón xanh, chồng/vợ mình ngoại tình.

Nàng được dẫn đến một gian phòng, đẩy cửa vào, chợt có một mùi hương ngọt ngào xộc vào, trước mặt có một cây tử đàn để trang trí, thêu bức Hải Đường Xuân thủy đồ của Đường Bá Hổ.

Vòng qua đồ trang trí, chỉ thấy trong phòng nền đỏ thành đôi, giường gỗ hoa lê khá lớn khác long trở phượng, màn trướng hoa mai hồng khẽ khàng lay động.

Sập gụ cuối giường hoa được trải một tấm vải màu trắng thuần, trên đó bày một loạt “dụng cụ” bằng ngọc chế có kích cỡ và hình dáng khác nhau, cái nhỏ nhất còn nhỏ hơn một cây trầm gài tóc, mặt trên được tì mi gọt giữa thành những viên tròn tròn.

Trình Thiên Diệp nhìn kỹ một lát, đột nhiên hiểu rõ những vật này có công dụng gì, dù là nàng tự nhận da mặt mình rất dày, cũng thấy xấu hổ.

Nàng xốc màn lên, giặt mình vì trên giường đã có một người đang nằm.

Hai tay người này bị dây đỏ trói ở đầu giường, trên mắt bị che một dải lụa đỏ, thân hình được phủ áo ngũ nguyên ương đồ thẫm bằng gấm, hiển nhiên không phải là hình hình nộm.

“Kiều Sinh?” Trình Thiên Diệp kinh ngạc nói.

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười coi bỏ dây đỏ cho Mặc Kiều Sinh, đầu ngón tay chợt chạm vào phần da thịt đang run rẩy bên dưới.

“Là ta, đừng sợ.”

Trình Thiên Diệp coi bỏ dây thừng cho Mặc Kiều Sinh, tháo dây lụa đỏ trên mắt hắn, chỉ thấy hai mắt Mặc Kiều Sinh đầy sương mù, mặt ửng hồng.

“Làm sao vậy? Bị dọa hả?”

Mặc Kiều Sinh ngậm miệng không nói một câu.

Trình Thiên Diệp ngồi ở đầu giường, nhìn quanh phòng ngủ được bố trí âm áp lãng mạn, trong lòng buồn cười.

Vị Thiên Hương cộng chúa nợ, tối nay có hẹn với tình lang, lại sợ tân lang quan Tấn Việt hầu không vui, cho nên đưa “người trong lòng” Tấn Việt hầu lên giường, còn trang trí phòng thành như vậy, nhằm tăng tình thú.

Trình Thiên Diệp vỗ trán cười nói: “Điều Thiên Hương này thật là.”

Nàng đột nhiên phát hiện có chỗ không đúng, nghi hoặc quay đầu: “Sao vậy Kiều Sinh? Sao ngươi không ngồi dậy?”

“Ta... Ta bị hạ dược.” “Gương mặt Mặc Kiều Sinh đỏ bừng, quay sang chỗ khác: “Tay chân vô lực, nâng.. nâng người không nổi nữa.”

Dược?

Trình Thiên Diệp há miệng, nàng biết là thuốc gì rồi.

Mặc Kiều Sinh nằm đó, mắt như thu thủy, vẻ mặt xuân sắc, bờ môi xưa nay nhạt nhẽo giờ đây trở nên đỏ thắm kiêu diễm, đang không thể nhịn mà phải thờ dốc. Trong tám chân lớn, một hình dáng khó miêu tả đang nhô cao lên.

Vậy phải làm sao đây? Tuy ta rất thích hắn, nhưng khoảng cách chúng ta phát triển đến bước này còn xa lắm.

Trình Thiên Diệp ngồi bên giường, nhìn cơ thể nam nhân trần trụi dưới lớp chăn hi, cảm thấy vừa xấu hổ vừa buồn cười.

“Chủ nhân chuyển ta xuống đất đi, ném trong xô nào đó là ổn.” Mặc Kiều Sinh mặt đỏ tới mang tai, lắp bắp: “Chủ nhân kính xin sớm đi an giấc.”

“Như vậy ngươi sẽ rất khó chịu?” Trình Thiên Diệp đứng dậy, đi đến trước bàn đập tắt nến đó.

Trong bóng tối, Mặc Kiều Sinh căng thẳng thấy người kia ngồi lại bên giường, nhẹ nhàng sờ đầu hắn, ghé vào tai hắn: “Không sao, Kiều Sinh, ta giúp ngươi một chốc là tốt thôi.”

Nương theo ánh trăng, chỉ thấy một bàn tay trắng muốt như ngọc, chui vào chăn gấm đỏ thẫm.

Mặc Kiều Sinh cảm thấy trái tim của mình, ‘ong’, vỡ òa dưới đêm trăng sáng mùa xuân.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp rửa sạch tay trong chậu nước, mặt nàng hơi nóng lên.

Người trên giường, trên mặt có vết nước mắt, chìm vào giấc ngủ mê man. Trình Thiên Diệp lấy một chậu nước ấm, bưng đến bên giường, giúp hắn rửa sạch cơ thể dơ bẩn.

Vốn không muốn bắt nạt hắn, nhưng phản ứng của hắn quá đáng yêu, nhất thời không thể nhịn được, đã khiến hắn bật khóc.

Trình Thiên Diệp thăm xoa tay cảm thấy hổ thẹn vì mình đã làm chuyện xấu, vì vậy càng dụi dụi gấp vội giúp hắn lau sạch người từ trong ra ngoài.

Mặc Kiều Sinh bị xúc cảm ấm áp này đánh thức, hắn mờ to mắt, trông thấy chỗ Trình Thiên Diệp đang lau, bất chợt gương mặt đỏ lên, vươn tay ra đẩy cái khăn trắng nọ khỏi tay Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp bất lấy cổ tay của hắn: “Gi vậy, người vẫn chưa sử dụng được sức lực đâu, ngoan ngoãn nằm yên đừng nhúc nhích.”

Nàng dùng chiếc khăn trắng tinh mềm mại, đưa tay lau mỗi một chỗ trên cơ thể hắn, làm vệ sinh tỉ mỉ, sau đó kéo chăn đỏ bằng gấm qua, đắp kín người hắn.

Có phải ta làm hơi quá chăng.

Trình Thiên Diệp nâng mặt Mặc Kiều Sinh lên, móc khăn tay trong ngực ra, lau đi vệt nước mắt trên mặt hắn.

“Là ta không tốt, ngươi đừng khóc, ta sẽ không bao giờ ức hiếp ngươi nữa.”

Mặc Kiều Sinh ngẩng mặt lên, nhắm hai mắt, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hắn thể nghiệm cảm giác được dỗ dành thế này.

Ta được đối xử nhẹ nhàng đến thế, chủ nhân rõ ràng rất hưng phấn, nhưng vẫn cố chịu đựng.

Mặc Kiều Sinh đưa cánh tay yếu ớt vì vẫn còn tác dụng của thuốc ra, kéo chân gắm lên đến ngang hông.

“Chủ nhân, người... người có muốn không?”

“Muốn gì?” Trình Thiên Diệp bất chợt không phản ứng kịp.

Toàn thân Mặc Kiều Sinh đều đỏ.

“A, không không không, không sao, ta không muốn.”

Trình Thiên Diệp kéo chân bông lên, đắp cho hắn thật kín kẽ.

“Ta nói rồi, ngươi vĩnh viễn đừng miễn cưỡng bản thân.”

Hắn nhô đầu ra khỏi chăn, về mặt ứng hồng: “Chủ nhân, ta tự nguyện, thật đấy.”

Trình Thiên Diệp giật một chân, đắp lên người mình, nghiêng người nằm xuống bên cạnh Mặc Kiều Sinh, nâng vron tay ra vỗ nhẹ phía sau lưng Mặc Kiều Sinh.

“Ta biết rõ ngươi nguyện vì ta làm bất cứ chuyện gì, nhưng trong lòng ngươi rất ghét làm chuyện đó với phái nam đúng chứ?”

Mặc Kiều Sinh rút đầu vào trong chăn.

“Không có chuyện gì đâu Kiều Sinh, ta không cần ngươi phải cố sức làm những việc này, chúng ta cứ giống như bây giờ đã rất tốt rồi.” Trình Thiên Diệp vẫn nhẹ vỗ về hắn.

“Lúc ta còn bé, đã từng tận mắt nhìn thấy một người nam nhân, cường bức huynh trưởng của ta trước mặt ta.” Một giọng nói buồn bã vang lên từ trong chăn.

Trình Thiên Diệp thờ dãi.

“Ta tự tay giết người nam nhân đó, dùng tảng đá nện vào đầu hắn đến nát bấy.”

“Từ đó về sau, chỉ cần có nam nhân làm chuyện đó trước mặt ta, đều khiến ta căm ghét, ta sẽ không kiềm chế được mà nhớ đến hoàn cảnh khi đó, cảnh đó cứ như vĩnh viễn khắc vào đáy lòng của ta, chẳng thể xóa đi.”

Bàn tay dịu dàng chậm rãi vỗ về hắn.

“Sau này, ta sẽ không để ngươi gặp lại tình cảnh đó nữa.”

“Ngươi mệt rồi thì đừng nghĩ nữa, yên tâm ngủ một giấc đi.”

Tay kia, lúc có lúc không, vỗ nhẹ nhẹ.

Thế nhưng chủ nhân à, ngươi vừa rồi... Lúc này, ta chưa kịp nghĩ gì cả mà.

Có lẽ chủ nhân không nghĩ nhiều vậy đâu.

Mí mắt Mặc Kiều Sinh từ từ nặng dần.

Trong cơn mơ màng, hắn lơ mơ nghe được một câu.

“Nếu như ta là nữ nhân, ngươi sẽ thích ta chứ.”

Nữ nhân?

Nếu chủ nhân là nữ nhân...

Mặc Kiều Sinh mơ thấy một giấc mộng mà quái kinh dị.

Trong giấc mơ đó, hắn đến một hoa viên dày đặc sương mù, ở cách đó không xa bóng lưng chủ nhân xuất hiện trước mắt hắn, hắn liều mạng đuổi theo, nhưng lại chẳng thể nào đuổi kịp.

Chủ nhân, chủ nhân, chờ ta với.

Trong lòng hắn lo nghĩ muôn phần.

Đột nhiên bóng dáng phía trước ngừng lại, xoay người, rõ ràng là chủ nhân, nhưng gương mặt lại là nữ. Nữ tử xinh đẹp kia nhẹ nhàng cười, vron bàn tay mềm mại ra, sờ lên gương mặt hắn, dịu dàng gọi hắn.

“Kiều Sinh.”

...

Mặc Kiều Sinh giật mình tỉnh dậy, bên cạnh không có một bóng người. Hắn hoảng hốt thờ dốc, cúi đầu nhắc chân lên nhìn thoáng qua, phát hiện mình đã mơ một giấc mộng không thể tha thứ.

May thay trong phòng không có ai, hần vội vàng đứng dậy, tìm y phục ăn mặc chỉnh tề, hủy diệt đi chứng cứ đại nghịch bất đạo.

Đi ra ngoài bình phong, Trình Thiên Diệp đã ngồi ở bàn chờ hần.

Mặc Kiều Sinh nhớ tới những chuyện đêm qua và giấc mộng hoang đường kia, gương mặt xuất hiện hai răng mây hồng.

“Cùng nhau dùng bữa đi.” Trình Thiên Diệp chỉ ghế tròn bên cạnh.

Mặc Kiều Sinh hơi do dự.

“Ngồi.” Trình Thiên Diệp kiên định nói.

Mặc Kiều Sinh chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn thấy những “đụng cụ” tinh xảo trước mắt khiến hần cảm thấy chân tay luống cuống.

“Ăn đi, sau này chúng ta đều cùng nhau ăn cơm. Người phải nhanh chóng làm quen thôi.”

Mặc Kiều Sinh mím môi, rốt cuộc vẫn phải vươn tay, bưng bát đưa lên.

Đây là lần đầu tiên hần ngồi ngay ngắn trước bàn, cùng người khác ngang vai ngang vế ăn cơm.

Hần cúi đầu xuống, thăm lặng xới cơm.

Trình Thiên Diệp liên tục gấp thức ăn cho hần: “Người phải ăn nhiều một chút, gần đây người chịu khổ, tranh thủ bồi bổ đi.”

Tay xới cơm của Mặc Kiều Sinh dừng lại, hần cúi đầu nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhẹ nhàng nói: “Vì sao.”

“Cái gì mà vì sao?”

Mặc Kiều Sinh không nói.

“Vì sao đối xử tốt với người hả?” Trình Thiên Diệp sờ đầu hần: “Đương nhiên là vì ta thích người chứ sao. Người đáng yêu như thế, ta đi đâu tìm người đáng yêu như người được đây.”

Trình Thiên Diệp buông bát đĩa: “Ta đến chỗ Thiên Hương công chúa, người từ từ ăn đi, cơm nước xong thì nghỉ ngơi, vết thương trên người của người còn chưa lành hẳn.”

“Ta đi cùng chủ nhân.” Mặc Kiều Sinh đứng dậy: “Nơi đây nguy cơ tứ phía, bên cạnh chủ nhân sao có thể không có người theo hầu.”

Sợ Trình Thiên Diệp không đồng ý, hần lại kèm theo một câu: “Ta tỉnh dưỡng nhiều ngày, đã khỏe hẳn từ lâu rồi.”

Hần cho rằng việc bị trời là tỉnh dưỡng vài ngày.

Trình Thiên Diệp nhìn vẻ mặt lo lắng của hần, nhớ tới đêm qua đôi thuốc cho hần, trên băng vải vẫn còn thấm máu, nàng yên lặng thờ dài.

“Được rồi, vậy chúng ta từ từ đi. Dù có thấy chuyện gì, người cũng đừng nên vọng động, nghe theo sắp xếp của ta.”

Giờ phút này, trong phòng Điều Thiên Hương.

Điều Thiên Hương vừa soi gương trang điểm, vừa nghe tỷ nữ báo cáo tình hình.

“Đêm qua, cô gia vào phòng không lâu đã tắt nến, lúc nửa đêm cho gọi nước hai lần, còn muốn chút thuốc trị thương, băng vải. Truyền một ít thức ăn. Giờ này đang cùng tên nô lệ kia ngồi dùng bữa cùng nhau à.”

Điều Thiên Hương mím môi cười: “Xem ra hần không gạt ta.”

“Chẳng qua chỉ là một tên nô lệ thấp hèn, cô gia đã quá xem trọng hần rồi.”

“Người thì biết cái gì.” Điều Thiên Hương chọn phục sức trong hộp: “Trong lòng có tình thì không cần quan tâm đến thân phận của đối phương.”

Nàng giơ lên một đôi khuyên tai hồng bảo thạch, ngắm soi dưới ánh sáng, rồi đeo lên đôi tai trắng như ngọc của mình: “Nếu người này là một người vô tình vô nghĩa, ta sẽ không dám tin nhiệm hần. Hần cần phải mềm lòng chút ít, mới tốt.”

Trình Thiên Diệp dẫn theo Mặc Kiều Sinh, đi vào phòng riêng của Điều Thiên Hương.

Điều Thiên Hương đã rửa mặt xong xuôi, xinh đẹp ngồi ngồi, ngồi trong phòng đợi nàng.

“Ăn sáng rồi sao?” Điều Thiên Hương cười dịu dàng hỏi.

Trình Thiên Diệp khẽ gật đầu, ngồi xuống bên cạnh nàng ta, nhận lấy chén trà tỷ nữ dâng lên.

“Tối hôm qua thế nào?” Điều Thiên Hương hỏi thăm, khẽ huych cùi chỏ vào Trình Thiên Diệp, vẻ chế nhạo: “Ta sắp xếp cũng không tệ phải không?”

Trình Thiên Diệp chấp tay hành lễ: “Đa tạ công chúa hao tâm tổn trí nhưng sau này kính xin công chúa đừng quản việc này nữa.”

Nàng thấp giọng, chèn thêm một câu: “Xin đừng đối xử với hần như vậy.”

“Giả tạo, được tiện nghi còn khoe mẽ.” Điều Thiên Hương liếc Mặc Kiều Sinh sau lưng Trình Thiên Diệp, kể tai thì thầm: “Người nhìn hần ta đi còn không nổi kia, không phải do chuyện tốt mà người làm à.”

Trình Thiên Diệp nhấp một ngụm trà, nàng phát hiện mình phải “giơ cờ trắng” trước cô nàng Điều Thiên Hương này.

Người này mặc đồ hi đồ, ngay cả linh hồn cũng thấm đượm màu hồng.

Như ánh bình minh, như ngọn lửa đỏ, xinh đẹp như hoa, rạng rỡ phóng khoáng.

Hai người chính trang xong, dẫn theo người hầu, đến thỉnh an Cơ thái phu nhân.

Một kẻ phong thái như ngọc, một người quốc sắc thiên hương.

Đặt tay nhau cùng đi, lúc nào cũng vai kề vai, thì thầm to nhỏ.

Trong phủ mọi người nhìn thấy thì ai nấy cũng thần phục, thật sự là một đôi bích nhân trời đất tạo nên, khiến người người đều ao ước ghen tỵ.

Nào biết Diêu Thiên Hương đang kể tai Trình Thiên Diệp, thì thầm: “Ta thấy tên nam nhân này của ngươi, trông cao to, võ nghệ chắc hẳn cũng hơn ngươi, không phải ngươi là kéo dưới đây chứ?”

Trình Thiên Diệp nhìn Diêu Thiên Hương ăn mặc đoan trang chín chắn nhưng lại nói năng không kiêng nể gì cả, vốn nét mặt vẫn đang giữ vẻ lạnh lùng cố gắng duy trì phong độ, chợt muốn nứt ra vì buồn cười.

Diêu Thiên Hương gờ ngón tay út mượt mà chọc vào cù hành xanh, vẽ một vòng: “Hóa ra ngươi là kiểu này?”

Trình Thiên Diệp phải bảo vệ tôn nghiêm của “phu quân”: “Nói vậy, đêm qua ta đã làm hân khóc rất nhiều lần đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Cơ thái phu nhân nhìn đôi trẻ đang nắm tay ở trước mắt, trong lòng vui như hoa nở.

Nhớ tới nữ tể (con rể) đầu tiên là một lão già khom chằng kém mình bao nhiêu tuổi, rồi lại nhìn nữ tể mặt mày như quan ngọc, lịch sự tuấn tú này, bà ta thật sự càng nhìn càng thích.

Bà kéo Trình Thiên Diệp, nói: “Bây giờ ngươi là nữ tể của ta, trong lòng ta con ta là độc nhất vô nhị, ta lấy nhà cũ ở khu thành Tây mà ca của nàng đã ở khi còn làm Thế tử, mấy ngày nay gấp gấp tu sửa, trước tiên sửa sang lại chủ trạch, vợ chồng son các ngươi cứ an tâm chuyển vào ở, nếu thiếu cái gì, cứ mở miệng nói với ta.”

Diêu Thiên Hương lắc tay áo mẫu thân, nói: “Nương, có người an bài, ta còn có thể thiếu cái gì? Ta chỉ lo lắng một chuyện, lang quân là nữ tể lịch sự tuấn tú, ta sợ những kẻ lưu manh thô kệch trong quân của ca sẽ làm chàng sợ.”

Cơ thái phu nhân điểm vào trán nàng: “Người ta nói sinh nữ nhi cho người, con vừa thành gia thất đã chỉ biết mỗi phu quân.”

Bà lại vỗ vào tay Trình Thiên Diệp, nói: “Con đừng sợ, nếu đại cữu ca gây chuyện với con, con chỉ cần đến nói cho ta biết, xem ta có trị hấn hay không!”

Trình Thiên Diệp không đỏ sắc, cười tủm tỉm hầu hạ dưới gối. Thế nhưng trong lòng thì uể oải, lão thái thái nói thì hay lắm, nhưng không có ý thả nàng đi, cũng sẽ không quan tâm đến sự thật là Diêu Hoàng đang giam lỏng nàng, tối đa chỉ khiến cho cuộc sống của mình sung túc hơn thôi.

Nàng muốn rời khỏi Vệ quốc, hay là muốn Thiên Hương công chúa dẫn mình rời đi, đồng tâm hiệp lực chạy ra khỏi khống chế của Diêu Hoàng, ca của nàng ấy.

Mấy ngày sau, Trình Thiên Diệp và Diêu Thiên Hương chuyển vào phủ công chúa mới được tu sửa.

Tòa phủ cao rộng này, hiên ngang tráng lệ, rường cột chạm trổ, kỳ hoa dị thảo. Không một vật nào là không tinh xảo, không một nơi nào là không xa hoa.

Trong nội viện, đầy tớ thành đàn, cơ thiếp ca múa, hàng đêm sênh tiêu.

Cả ngày, Trình Thiên Diệp cùng Diêu Thiên Hương chơi trên thuyền thủy tạ, hoặc là trong vườn nghe ca múa, tân hôn yến, không biết xấu hổ không có tiết tháo, không thèm mở miệng nhắc đến việc về nước, rất vui vẻ, không có thái độ muốn về Tần.

Vệ Hằng công lúc nào cũng mời mở tiệc chiêu đãi, hoặc là phái người đưa tới kỳ trân dị bảo, tuần nô mỹ cơ.

Một ngày nọ, Trình Thiên Diệp dắt tay Thiên Hương công chúa, ở bên tòa thủy tạ, nhìn sóng nước lăn tăn, thường thức làn gió hiu hiu, nghe kịch hoàng mai [1] trong lương đình.

[1] kịch hoàng mai: một loại hí khúc của tỉnh An Huy nhập từ Hoàng Mai, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc.

Đang hát một đoạn trong “Song cứu chúa”.

Vai đào này mặt tô má hồng, eo như cành liễu, ngón tay ngọc xanh miết cảm lấy quạt lông, ngân vang: “Người người khen ta tựa Phan An, hóa ra là so mĩ sa a a a với vẻ đẹp đó.”

Trình Thiên Diệp và Diêu Thiên Hương đồng loạt hô to một tiếng “Hay”, lập tức có nô bộc phát thưởng cho người bên dưới.

Hai vai đào trên sân khấu, tạ ơn, chân thành hạ lễ trước mặt Trình Thiên Diệp, ngược mắt lên, lén lút đưa tình.

Diêu Thiên Hương nhấp một ngụm trà: “Chuyện này là thế nào?”

Quần sự nương từ bên cạnh nàng ta lập tức hành lễ, đáp lời: “Bẩm công chúa, nghe nói phò mã rất thích kịch hoàng mai, hai người này là do trước đây Quân thượng đặc biệt sai người tìm ở đoàn hát nổi tiếng Cô Tô, đưa tới phủ, giúp công chúa và phò mã giải khuây. Một người tên Liễu Lục, người kia là Xuân Hinh.”

“Ca ca thật đúng là thương ta.” Diêu Thiên Hương mỉm cười ngọt ngào: “Đã vậy, Liễu Lục và Xuân Hinh này, phu quân chàng hãy nhận đi.”

Trình Thiên Diệp liếc mắt, cười ha ha: “Đa tạ ý tốt của cữu huynh.”

Điều Thiên Hương thả chén trà xuống, chỉ huy hạ nhân: “Đi, dẫn người đi tắm rửa thật sạch, buổi tối cùng đưa đến phòng phò mã.”

Trình Thiên Diệp lén véo cánh tay Điều Thiên Hương.

Điều Thiên Hương không cam lòng, véo lại. Hai người người véo ta ta véo người bốn năm bận, bởi vì có hạ nhân ở đây, mới miễn cưỡng xua tay.

Vị quân sự nương tử kia, âm thầm gật đầu, bí mật cho người báo với Vệ Hằng công Điều Hoàng.

Vài ngày qua đi, Vệ Hằng công lại sai người tới mời Trình Thiên Diệp cùng đi kiểm duyệt thao luyện thủy quân.

Trên khán đài bên bờ sông, giáp sĩ thành hàng, chiến kỳ sáng tỏ.

Mười mấy đại tướng đáng người khôi ngô, uy phong lẫm liệt, cùng ngồi nghe. Trình Thiên Diệp chỉ khoác chiếc áo choàng đơn giản, chỉ có một mình Mặc Kiều Sinh theo hầu sau lưng, có vẻ không hòa hợp.

Tiếng trống vang lên, trên mặt sông mênh mông xuất hiện hàng loạt chiến thuyền nối tiếp nhau san sát, ngay ngắn trật tự, biển ào ra các loại trận hình.

Đối với người dốt đặc cán mai về chiến sự như Trình Thiên Diệp, cũng bị khí thế kia lây nhiễm, vỗ tay tán thưởng.

Diễn luyện chấm dứt, lĩnh tướng, trung sĩ và kỵ binh lần lượt ra sân, đứng thành hàng trên giáo trường.

Gần Trình Thiên Diệp là một vị tướng quân đầu đội nón bạc, râu thắt bím cười ha ha, mở chiếc quạt hương bồ cỡ bằng bàn tay, nói với Trình Thiên Diệp: “Tấn Việt hầu mới tới chỗ ta, thấy Vệ quân ta anh dũng thế nào chưa?”

Trình Thiên Diệp chấp tay nói: “Quý quân vũ dũng, khiến người thần phục.”

Vị tướng quân kia họ Viên tên Vũ, nghe vậy nhưng vẫn không chịu buông tha: “Lão Viên ta nghe người ta nói, người Bắc giỏi về ngựa, người Nam giỏi về binh. Trong lòng ta luôn không phục, hiếm lắm Hầu gia mới có mặt lúc này, chẳng biết có thể hạ mình cùng tại hạ cưỡi ngựa bắn cung, để ta cũng được mở mang kiến thức xem người Bắc giỏi về ngựa là thế nào?”

Trình Thiên Diệp học cấp tốc môn cưỡi ngựa, miễn cưỡng có thể ngồi vào cưỡi mà thôi, nhưng nếu so với những tướng quân tung hoành sa trường này, đúng là tự rước lấy nhục.

Chỉ đành liên tục từ chối.

Viên Vũ hiển nhiên muốn làm nhục Tấn Việt hầu một phen, duỗi bàn tay đen đúa của mình, bắt lấy cổ tay Trình Thiên Diệp: “Hầu gia tuần tú lịch sự, rỗng trong biển người, chớ khiêm tốn, ha ha.”

Bàn tay già gờ ra được nửa chừng, lại bị một bàn tay khác siết chặt như kìm sắt.

Kẻ hầu mặc hắc y sau lưng Trình Thiên Diệp, giờ cánh tay bắt lấy cổ tay của gã, một đôi mắt tối như mực, như lang sói, trong cái rét lạnh hiển hiện sát khí.

Viên Vũ chỉ cảm thấy nửa người nổi da gà, rồi lan ra cả sống lưng. Đây là phản ứng tự nhiên sẽ sinh ra khi gặp phải cường địch trên chiến trường.

Gã đứng dậy, quát: “Mày là ai?”

Mặc Kiều Sinh hất tay gã ra, nhìn thẳng hai mắt gã, không hề nhượng bộ, ôm quyền: “Tiểu nhân chỉ một tiểu tốt của Hầu gia thôi, nếu tướng quân muốn so tài, tiểu nhân nguyện thay mặt Chúa công lĩnh giáo.”

Bốp, bốp, bốp.

“Có can đảm, đủ trung thành.” Bấy giờ, Điều Hoàng mới thoải mái vỗ ba cái lên chủ vị: “Đã như thế, Viên Vũ, ngươi cứ so tài với tiểu ca này đi, nên biết chừng mực, không thể tổn thương hòa khí.”

Viên Vũ hừ, giũ tay áo đồng ý.

Hai người lên ngựa.

Cầm cung, lắp tên, cách trăm bước có hơn hai bía bắn, so tài bắn cung.

Viên Vũ giục ngựa đi đầu, sơ sài nhắm bắn, kéo dây cung, tên bắn ra như sao xẹt, vèo, trúng ngay hồng tâm, toàn trường lập tức hoan hô vang dội.

Mặc Kiều Sinh không nói một lời, cầm cung lắp tên, cũng một mũi tên bắn trúng hồng tâm.

Viên Vũ hừ, quay đầu ngựa, giục ngựa đi nhanh, trong khi ngựa phi, cong người mở cung, vèo, mũi tên thứ hai cũng vũng vàng bắn trúng hồng tâm.

Mặc Kiều Sinh giục ngựa đi tới, chạy tới chạy lui vài phen, chưa từng mở cung, tiếng xua đuôi của tướng sĩ vây xem nổi lên bốn phía.

Đến khi con ngựa kia trở nên hung mãnh, hấn lấp một lúc ba mũi tên. Chỉ nghe ‘vút vút vút’, hàng loạt âm thanh vang lên, liên tiếp ba tên được bắn ra, không trúng ngay hồng tâm, chỉ cắm ở vòng ngoài, thành một hình tam giác.

Ngựa hấn cười vẫn không ngừng mà chạy ngược lại, hấn cong eo, xoay người lại, bắn thêm một mũi tên về phía sau, chỉ nghe tiếng xé gió, mũi tên ấy cắm giữa đuôi tên đầu tiên, vẫn không dừng lại, sau đó tách tên kia ra thành hai nửa, cắm thẳng vào hồng tâm.

Tên vừa rồi bị phân thành hai nửa thoảng lung lay rồi chọt rơi xuống đất.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, sau một lát tiếng khen ngợi trầm trở nổi lên vang dội. Tuy không phải tướng sĩ phe mình, nhưng nam nhân sa trường rất kính kẻ mạnh, bọn họ đều bị thực lực cao siêu của Mặc Kiều Sinh thuyết phục.

Điêu Hoàng hô to “Hay”, đứng dậy, cất giọng nói: “Không cần so nữa, tài bắn cung của hai vị đều tuyệt diệu, kính xin hãy nghỉ ngơi, tiến lên lĩnh thưởng.”

Hai người trở về vọng đài.

Viên Vũ mặt đỏ tới mang tai, quý xuống đất hành lễ: “Viên mỗ tài nghệ không bằng người, cam bái hạ phong.”

Điêu Hoàng cười ha ha, tự tay đỡ gã lên, vỗ vỗ bờ vai gã: “Không sao, Viên lão thô kệch nên người sẽ không biết nhân ngoại hữu nhân [2].”

[2] nhân ngoại hữu nhân: người tài còn có người tài hơn.

Ông ta lại đỡ Mặc Kiều Sinh dậy, tán thưởng nói: “Không biết tính danh tráng sĩ, lĩnh chức gì trong quân? Có lẽ người là thần tiễn thủ số một số hai trong đó.”

Mặc Kiều Sinh hành lễ nói: “Phiền công gia thăm hỏi, tiểu nhân chỉ là một tên nô lệ theo hầu Chúa công thôi, tài bắn cung của tiểu nhân ở trong quân chỉ ở mức trung bình, trong quân gọi hơn ta, có khối người.”

Điêu Hoàng ghé mắt nói: “Ái chà, người quá khiêm nhường rồi.”

“Thật sự không phải khiêm tốn, tại hạ chỉ có thể làm được ba phát liên tục mà thôi, nhưng chiến hữu trong quân ta có thể làm được bảy mũi tên một loạt mà không bị rớt.”

Trên tiệc, vang lên tiếng bàn luận xôn xao, ánh mắt mọi người nhìn Trình Thiên Diệp đều cung kính không ít, không hề tỏ vẻ khinh bỉ.

Điêu Hoàng ngồi trở lại ghế, nói với Trình Thiên Diệp: “Hiền đệ, người này thật sự chỉ là một nô lệ của người?”

Trình Thiên Diệp gật đầu.

Điêu Hoàng thấy Mặc Kiều Sinh đứng mãi phi thường như thế, lại nghe thấy hắn chỉ là một gã nô lệ, trong lòng ngứa ngáy.

Nghĩ rằng Tần Việt hầu tham hoan háo sắc, chưa hẳn sẽ xem trọng tên nô lệ này, ta lấy mỹ nhân và vàng bạc châu báu, thử đổi với hắn xem.

Vì vậy ông ta mở miệng, nói: “Nếu người này chỉ là một nô lệ, không biết...”

“Huynh trưởng, ca lại bắt nạt phu quân ta, lang quân chàng chỉ dẫn theo một người hầu thiếp thân từ nước mình đến đây, ca cũng không thể đoạt người của chàng.” Một giọng nữ dễ nghe cắt đứt lời của ông ta.

Thiên Hương công chúa mặc quần trang, bước lên đài.

“Thiên Hương, muội là nữ, sao có thể tới nơi đây.” Điêu Hoàng bị chặn lời, không vui nói: “Đừng hồ đồ nữa, nhanh về nhà đi.”

Điêu Thiên Hương kéo tay Trình Thiên Diệp, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh.

“Ai thèm nhìn mấy đại lão thô thiển ca duyệt binh, ta đến để đón phu quân nhà ta về, tránh cho ca thừa cơ ta không ở đây, lại ức hiếp chàng nữa.”

“Muội!” Điêu Hoàng chỉ trích, xưa nay ông ta vốn hoàn toàn hết cách với vị muội từ miệng mẹ này của mình.

Trình Thiên Diệp móc khăn tay, đưa cho Điêu Thiên Hương: “Sao lại chạy nhanh như vậy, ra đây mồ hôi rồi kia, nhanh lau đi.”

Điêu Thiên Hương ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Chàng lau cho ta.”

Trên đài võ nghệ vốn nghiêm khắc uy phong, đột nhiên trở nên kiều diễm. Chúng võ tướng ho khan rồi lại ho khan, nhìn trời cứ tiếp tục nhìn trời, trong lòng rất xấu hổ.

Điêu Hoàng đỡ trán, phát tay: “Đi đi, mang phu quân của muội đi đi.”

Điêu Thiên Hương kéo Trình Thiên Diệp đi.

Xuống đài rồi, Trình Thiên Diệp thở dài, nhẹ nhàng chấp tay, thấp giọng nói: “Đa tạ công chúa giải vây.”

Điêu Thiên Hương lạnh mặt: “Ta có thể cứu, chỉ có những chuyện nhỏ nhặt thế này, nếu ca ca thật sự muốn tính mệnh của người, huynh ấy chắc chắn sẽ không quan tâm đến suy nghĩ của ta.”

“Với huynh ấy mà nói, tình huynh muội, chẳng qua chỉ là một tờ giấy mỏng manh thôi. Nếu muốn mạng thì phải nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp và Điêu Thiên Hương dắt tay trở về phủ công chúa, một đám mỹ tử kiều nữ vây quanh hầu hạ.

Hai tỷ nữ dung mạo kiều diễm, mặt mày đưa tình, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng linh hoạt, giúp Trình Thiên Diệp cởi ra ngoại bào rườm rà, thay thường phục thoải mái.

Liễu Lục tự tay cài kim quan của Trình Thiên Diệp xuống, tháo búi tóc của nàng, mười ngón tay linh hoạt, thành thạo giúp nàng xoa bóp đầu, rồi buộc lại tóc cho nàng, cài thêm một chiếc ngọc trầm đơn giản.

“Cổ áo của Hầu gia cao như thế, mặc vậy cũng không quá thoải mái. Ngày hôm nay khí trời ẩm dần, có cần Hinh nhi may cho Hầu gia vài món đồ mới không?”

Trình Thiên Diệp từ chối cho ý kiến, thong thả ngồi xuống cạnh Diêu Thiên Hương, tiếp nhận trà mà Xuân Hinh tự tay bưng lên.

Liễu Lục quỳ gối cạnh nàng, hai tay nắm lại nhẹ nhàng giúp nàng ấm chân.

Xuân Hinh cười hỏi: “Hầu gia hôm nay mệt mỏi, có cần Hinh nhi hát một khúc, giúp ngài và công chúa giải tỏa.”

Trình Thiên Diệp nhìn gã một lúc lâu, đột nhiên cười bí hiểm: “Được thôi.”

Xuân Hinh cũng không hóa trang, chỉ nghiêm mặt, hắng giọng, chỉnh lại phong thái, rồi hát lên một khúc “Ngọc thụ hậu đình hoa”.

Tiếng hát tuyệt diệu động lòng người, đánh thẳng vào nhân tâm, hấp dẫn dục vọng bản năng trong cơ thể con người.

“Ánh hộ ngưng kiều sạ bất tiến, xuất duy hàm thái tiểu tương nghênh. Yêu cơ kiểm tự hoa hàm lộ, ngọc thụ lưu quang chiếu hậu đình.”

Trình Thiên Diệp hip mắt, một tay nhẹ nhàng gõ nhịp, một tay sờ đầu Liễu Lục. Liễu Lục ngẩng mặt lên, trong mắt sóng sánh, bao hàm sự ngưỡng mộ, ngượng ngùng ngắm nhìn Trình Thiên Diệp.

Mặc Kiều Sinh yên tĩnh đứng hầu sau lưng Trình Thiên Diệp. Thấy Trình Thiên Diệp vuốt đầu người khác, hắn cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác tàn bạo.

Thật sự muốn bẻ gãy cái đầu này.

Hắn bị suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong não mình khiến hắn hoảng sợ.

Có phải mi quá thị sùng mà kiều rồi không!

Mặc Kiều Sinh khép hờ mắt, trong lòng hung hăng răn dạy bản thân.

Chủ nhân dịu dàng với mi mấy ngày, mi lập tức quên thân phận của mình, dám có ý nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy.

Chủ nhân... sao có thể cho mi có ý muốn độc chiếm. Thậm chí mi không thể... không thể hầu hạ chủ nhân như bọn họ.

Hắn siết chặt nắm tay, dường như muốn dùng sức tát bản thân vài cái.

Nhưng mà ánh mắt của hắn lại không thể khống chế mà nhìn vào bàn tay trắng nõn nọ.

Chỉ có mình hắn biết rõ, đôi tay kia mềm mại thế nào, mang theo hơi ấm khiến người ta yên ổn, đã từng vô số lần như có như không sờ lên đầu hắn, vỗ lên vai hắn khiến thể xác và tinh thần chất chồng những vết thương của hắn khẽ khàng run rẩy trong sự dịu dàng ấy.

Mặc Kiều Sinh cảm thấy khó chịu.

Ta làm sao thế này?

Hắn cúi đầu xuống, tay ở sau lưng siết lại thật chặt.

“Hát gì thế, khó nghe muốn chết.” Diêu Thiên Hương đóng nắp chén trà: “Đổi khúc khác đi, hát ‘Trát Mĩ Án’ ấy.”

Trình Thiên Diệp cười, nâng vổ vổ Liễu Lục: “Đi đi, người hóa trang đi lên hát với hắn đi. Hát thật hay cho công chúa nghe.”

Trình Thiên Diệp kéo tay Diêu Thiên Hương, cho nàng ta ngồi thật gần mình.

Mọi người biết rõ vợ chồng son có thể có lời muốn nói, đều thức thời cách xa vài bước.

Bên này nghe Liễu Lục mở miệng thoại: “Vừa rồi ta ở Kim Loan điện, Vạn Tuế giá đến vấn an, đã ở lại hậu cung viện cùng công chúa, Thái hậu vừa thấy liền cười hớn hở.”

“Thiên Hương, có phải nàng sợ... “ Trình Thiên Diệp nghiêng người, thấp giọng nói với Diêu Thiên Hương: “Sợ ta không tuân thủ lời nói. Sợ tương lai của mình lệnh đênh không nơi nương tựa.”

“Bây giờ người cần cầu cạnh ta, đương nhiên ba hoa chích chòe, rất dễ nghe. Sao ta tin người được.” Diêu Thiên Hương lờm nàng: “Đợi đến Tấn quốc của người, ta lẻ loi một mình, làm sao biết người sẽ trở mặt thế nào.”

“Thiên Hương, lúc trước lời ta nói, quả thực là lừa nàng. Người với người không chỉ có lợi ích... còn có ... “ Trình Thiên Diệp nắm tay của nàng ta, nhẹ nhàng siết lại: “Tình cảm— tình thân, tình yêu và tình bạn.”

Nàng nhìn thẳng vào mắt Diêu Thiên Hương, nhìn ra nữ tử này mặt ngoài kiên cường không câu nệ, trong nội tâm ẩn sâu sự sợ hãi khi không đoán trước được vận mạng.

“Giữa chúng ta, tuy không thể làm phu thê, nhưng có thể làm bằng hữu.”

“Tình bằng hữu, chưa hẳn sẽ ngăn ngại hơn so với tình phu thê.”

“Ở thời đại này, nữ tử dám yêu dám hận, dũng cảm thoát khỏi gông xiềng, nhìn thẳng vào lòng mình như nàng, thật sự rất ít. Chung đụng những ngày qua, ta thật lòng thích nàng. Ta muốn làm bạn với nàng, xin nàng hãy tin tưởng lòng ta.”

Diêu Thiên Hương liên tục lờm nàng, tránh khỏi tay nàng: “Được rồi, được rồi, đột nhiên buồn nôn vậy.”

“Ai muốn làm bằng hữu với người, ta chỉ vì bản thân mình thôi.” Khuôn mặt của nàng ta bất giác ửng hồng.

Liễu Lục thoại: “Đã cười hồ thi lòng phải hung ác, dù là hình phạt đổ dồn vào thân thể của ta.”

Ánh mắt Diêu Thiên Hương lướt qua đình viện, nhìn thấy dưới gốc đa trong nội viện, một nam tử trẻ tuổi dáng người thanh tú, hắn mặc trang phục nô bộc hạ đẳng nhất, đang cúi đầu quét lá rơi.

Đó là nam nhân mà Diêu Thiên Hương nàng thích nhất, nhưng hắn chỉ là một kẻ chăn ngựa thấp hèn, vĩnh viễn không thể đứng sòng vai với nàng ta.

Diêu Thiên Hương nhớ tới những buổi tối kiều diễm kia, mồ hôi trên cơ thể trần trụi của người nam nhân này từng giọt rơi xuống, mỗi một lần đều hoàn hảo như đó là lần gặp sau cuối, dốc hết sức, phát ra tiếng hét trầm, cùng nàng vui vẻ đến đáy vực sâu.

Ai muốn phải hạ cổ nhận những lão già đó chứ, cả đời đều cứ phải sống thế đến mốt cả người. Ta muốn người nam nhân này, xem như là vì hắn, ta muốn đánh cuộc một lần.

Sắc trời đã muộn, đèn hoa được treo lên.

Mặc Kiều Sinh chỉnh trang lại bản thân, rồi đi đến phòng ngủ của Trình Thiên Diệp.

Mấy ngày nay, hắn đều ngủ trên một chiếc sạp gỗ thấp đặt trước giường chủ nhân, để canh gác cho chủ nhân.

Trong màn đêm đen nhánh, hắn được một mình trông coi chủ nhân đang ngủ say, đây đã trở thành chuyện hạnh phúc nhất khi hắn vẫn còn đang ở trong hiểm cảnh thế này.

Vừa tới cửa, Liễu Lục và Xuân Hinh đã ngăn cản hắn.

“Lúc này không cần ngại, phò mã nói, tối nay để cho hai người chúng ta hầu hạ.”

Mặc Kiều Sinh giận dữ, đứng bất động.

“Ôi dào, ta nói người nghe không hiểu tiếng người sao?” Xuân Hinh dùng ánh mắt ghét bỏ dò xét hắn: “Đa dày thịt béo, uống cho người ngợm cao như vậy, lớn lên thật xấu xí, còn cả ngày mặt dày mày dạn kẻ cận phò mã, không nhìn xem bản thân có đức hạnh gì, còn chẳng xứng bụng trà rót nước nữa là.”

Bóng người màu đen ấy, im lặng đứng sâu trong màn đêm.

“Bảo người đi không nghe thấy sao?” Liễu Lục dùng ngón tay chỉ vào lồng ngực Mặc Kiều Sinh: “Thứ thấp hèn không biết liêm sỉ, một tên nô lệ còn muốn độc chiếm sủng ái của phò mã sao?”

“Á á!” Gã đột nhiên hét lên: “Đau, đau, đau chết mất! Buông tay! Mau buông tay!”

Mặc Kiều Sinh giữ chặt cổ tay của gã, đôi mắt trong bóng tối lộ ra sự hung ác.

“Đang làm gì vậy?” Một giọng nói dịu dàng cắt đứt bọn họ, Trình Thiên Diệp ung dung bước tới.

Mặc Kiều Sinh buông lỏng tay ra.

Liễu Lục nhào đến chỗ Trình Thiên Diệp, trong mắt chứa lệ, thân thể mềm mại: “Phò mã, người xem hắn làm chuyện gì kia, tay của ta sắp bị bẻ gãy rồi, ngày mai chắc hắn không hát được nữa.”

Nói xong gã đáng thương giờ cổ tay trắng như ngọc ra, ở đó xuất hiện năm dấu ngón tay xanh tím.

“Ái chà, đã sưng lên vậy rồi, thật là đáng thương.” Trình Thiên Diệp cầm lấy cổ tay của gã, nhẹ nhàng thổi thổi.

Liễu Lục đắc ý âm thầm liếc Mặc Kiều Sinh, Mặc Kiều Sinh rũ tay xuống, yên lặng cúi đầu.

“Đi tìm thầy thuốc thoa thuốc cẩn thận đi.” Trình Thiên Diệp buông tay Liễu Lục: “Tối rồi, sớm đi về nghỉ ngơi đi.”

Sau đó, trong ánh mắt bàng hoàng của Liễu Lục và Xuân Hinh, nàng đi đến cạnh Mặc Kiều Sinh, đưa thay sớ cái đầu đang cúi thấp kia, kéo hắn vào phòng.

Đóng cửa lại, Trình Thiên Diệp quay đầu nói vọng ra cho hai người đang không cam lòng bên ngoài nghe: “Lát nữa ta sẽ dạy dỗ hắn, ài, đừng nóng giận, trở về hết đi.”

Ban đêm,

Trước mặt Vệ Hằng công Diêu Hồng,

Một quân sự nương tử ở phủ công chúa đang đứng cúi đầu khoanh tay.

“Người nói hắn chỉ xem tên nô lệ kia như loan sủng? Người chắc chắn?”

Vị nương tử kia chấp tay hành lễ: “Bẩm công gia, quả thực như thế, Tần Việt hầu này vô cùng hoang đường, có người mấy lần thấy hắn giầy vò khiến tên nô lệ kia khóc suốt mướt, lẻ lết từ trong nhà đi ra, vô cùng đáng thương.”

Diêu Hồng cười nhạo: “Nhân tài như vậy, lại không biết quý trọng, chỉ xem như đồ chơi trên giường. Xem ra Tần Việt hầu cũng chỉ là một kẻ tham hoa háo sắc, không ôm chí lớn, không đủ gây e ngại.”

Ông ta suy nghĩ một chút, bổ thêm một câu: “Liễu Lục và Xuân Hinh vẫn không thể nào tiếp cận thân thể của hắn sao?”

“Tần Việt hầu thật sự yêu thích hai vị công tử nọ, nhưng tên nô lệ Mặc Kiều Sinh rất thù đoạn, hàng đêm đều quấn quít để Hầu gia chuyên sủng một mình hắn.” Vị nương tử kia do dự nói: “Đêm thành thân với công chúa, Hầu gia đã ở cùng phòng với hắn, còn... kêu nước hai lần, trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc xin tha, quả thực khó nghe.”

“Chẳng lẽ hắn và Thiên Hương không có phu thê chi thực?”

“Cũng không hẳn, cảm tình giữa phò mã và công chúa rất hòa hợp, hôm nay sau giờ Ngọ vợ chồng son còn cho mọi người lui, luôn ở trong phòng, vài canh giờ mới trở ra. Chẳng qua hai người hình như rất ân ý, không can thiệp chuyện của nhau.”

Diêu Hồng gật gù đầu: “Thiên Hương tính tình như thế, cũng không có ai chịu nổi, thành thân rồi, nó vẫn qua lại với gã chăn ngựa kia sao?”

Quân sự nương tử gật đầu.

“Đường đường là công chúa của một nước, tài tuấn yêu mến nó không ít, tùy tiện chọn một kẻ cũng thôi, vậy mà cứ dăm đầu vào một tên chần ngura dè tiện, qua thực mắt hết mặt mũi của ta.” Điều Hồng nhủ mày: “Qua vài ngày nữa, tìm một cơ hội, xử lý sạch sẽ tên chần ngura kia, đỡ phải rắc rối.”

Giờ phút này, trong phòng ngủ của Trình Thiên Diệp, đèn cây đã tắt ngấm, ánh trăng soi sáng ngoài hiên cửa sổ.

Mặc Kiều Sinh ôm bội kiếm, nằm ở sạp gỗ trước giường, giữ nguyên áo mà ngủ.

Trình Thiên Diệp nằm sát mép giường, một nửa mái tóc buông xuống.

Cằm của nàng gối lên trên cánh tay, trong bóng đêm, đôi mắt trong sáng ấy nhìn xuống Mặc Kiều Sinh.

“Ngươi thật sự không lên đây ngủ sao? Ngủ ở đó có khó chịu không?”

“Có chần và gối chủ nhân ban thưởng, đã rất thoải mái rồi, không có chỗ nào khó chịu cả.”

May mắn là đêm tối, Mặc Kiều Sinh nghĩ, đồ mặt cũng không sợ bị chủ nhân nhìn ra.

“Kiều Sinh, ngươi chuẩn bị sẵn sàng nhé. Hôm nay ta và công chúa đã thương lượng chi tiết, ngày xuân trọng [1], chúng ta sẽ đi.”

[1] ngày xuân trọng (hay còn gọi trọng xuân): có nghĩa là vào tháng hai.

“Công chúa và chúng ta đồng hành?”

“Đúng, Thiên Hương sẽ đi cùng chúng ta. Mấy ngày trước đây, nàng đã thay ta bí mật gửi thư, Hạ Lan tướng quân và Tiểu Tư khấu sẽ dẫn theo thủy quân, đến biên giới đón chúng ta.”

“Ta dù liều tính mạng, cũng sẽ hộ tống chủ nhân và công chúa bình an về nước.”

Trình Thiên Diệp với tay xuống, sờ tóc Mặc Kiều Sinh: “Không cần ngươi phải liều mạng, chúng ta cũng phải trở về lành lặn. Nhé?”

Bóng đêm dần dần đen đặc, tay chủ nhân ở trên đầu hần thoáng vuốt, dần dần bất động.

Mặc Kiều Sinh ngắm nhìn gương mặt óng ánh đang ghé sát mép giường trong ánh trăng vàng vạc kia. Hần cẩn thận nâng cánh tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Sợi tóc đen nhánh chột rơi xuống, khiến mặt hần hơi ngửa, đã động đến đáy lòng của hần.

Qua hồi lâu, hần cứng ngắc gờ cánh tay mình lên, khẽ vén những sợi tóc ấy, ma xui quỷ khiến hôn lên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Biên giới Vệ quốc giao với hai con sông lớn là Tế Thủy và Tứ Thủy.

Thủ đô nằm bên bờ Đại Dã rộng lớn.

Ở đây, từ quốc quân đến dân chúng đều có tập tục tế rông trong tiết xuân trọng, nhằm để cầu một năm mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an.

Ngày đó, lễ tế chấm dứt, Vệ Hằng công Diêu Hoảng thiết yến khoản đãi quần thần.

Trên yến tiệc, chúng thần cùng lên châu chúc mừng.

Tấn quốc công Trình Thiên Diệp cùng ngồi bên cạnh, cúi người, liên tiếp nâng chén, nịnh nọt không ngớt.

Diêu Hoảng thăm tự đắc, vô cùng phấn chấn, uống hơi quá chén. Say mềm trên tiệc, ông ta được đưa vào hậu cung nghỉ ngơi.

Diêu Thiên Hương dắt Trình Thiên Diệp ra khỏi hội trường trước khi tiệc tàn, đi vào thính an Cơ thái phu nhân.

Cơ thái phu nhân cầm tay Trình Thiên Diệp, nói: “Con bé Thiên Hương này, từ nhỏ bị ta chiều hư, cực kỳ kiêu căng, mong ông tế bao dung cho con bé nhiều hơn.”

“Sao mẫu thân lại nói vậy, có thể lấy được Thiên Hương làm thê, chính là phúc khí mà ta đã tu luyện từ kiếp trước.”

“Ta xin cam đoan với mẫu thân, chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ bảo hộ nàng bình an vui vẻ, sống thoải mái nhàn nhã.”

Trình Thiên Diệp cười tươi, khom người đáp lời, nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc.

Vị thái phu nhân này, kể cả Diêu Hoảng trên yến tiệc hôm nay, đều có tâm trạng không đúng.

Lúc họ nhìn về phía Diêu Thiên Hương đều có chút gì đó đau lòng.

Tâm trạng này không phải nhắm vào Trình Thiên Diệp, nhưng bọn họ chắc chắn đã làm chuyện gì với Thiên Hương, một việc mà khiến họ thấy xấu hổ.

Cơ thái phu nhân còn đang không ngừng vỗ vỗ tay của nàng: “Ngoan, ngoan, có những lời này của ngươi, ta an tâm rồi.”

Rồi bà ta tức giận răn dạy Diêu Thiên Hương: “Thành gia thất rồi, phải xứng danh làm thê, noi gương phu quân, phụng dưỡng trọng phu chính là bổn phận của con, thu lại tính cách khi còn ở nhà mẹ đẻ hết cho ta.”

Diêu Thiên Hương nói: “Nuông, nương vừa nghe được tin đồn ở đâu nữa rồi. Tình cảm giữa con và phò mã tốt lắm, sau khi kết hôn đến nay chưa từng bao giờ giận dỗi.”

Nàng ta kéo tay Trình Thiên Diệp: “Con muốn bẩm báo mẫu thân, tranh thủ hôm nay còn sớm, con muốn cùng phu quân ra bờ sông thả hà đèn, cầu phúc cho mẫu thân và huynh trưởng.”

“Được rồi, thấy phu thê hai đứa hoà thuận, phúc gì ta cũng đều có cả rồi. Con thay ta thả một chiếc đèn, cầu nguyện cho hai người các con hòa thuận, cho ta có thể sớm được lòng ngoại tôn.”

Diêu Thiên Hương khẽ cười, dịu dàng nói: “Mẫu thân, vậy, con đi đây.”

Nàng ta chỉnh trang lại y phục, quỳ xuống đất dập đầu lạy ba cái, đứng dậy kéo tay Trình Thiên Diệp, không quay đầu lại sai bước rồi đi.

Ra đến bên ngoài cửa cung.

Lên xe ngựa, hai người ngồi cùng nhau.

Trình Thiên Diệp mở lời an ủi: “Không sao chứ, có phải không nỡ bỏ nương của nàng?”

“Không nỡ cũng phải bỏ. Ta đã gả cho người, tái giá cũng chỉ là việc sớm muộn. Chỉ có khi ta dang hoàng gả đi, cuộc sống tốt đẹp, mới là niềm an ủi lớn nhất với mẫu thân.”

Trong mắt nàng ta ngấn lệ, nhìn Trình Thiên Diệp: “Cho nên, người không được làm ta thất vọng.”

Trình Thiên Diệp nắm tay nàng ta, nhìn nhau không nói gì, củng cố niềm tin cho nàng ta.

Diêu Thiên Hương lau mặt: “Huynh trưởng uống rượu say, không có ý chi của huynh ấy, cấp dưới không dám làm gì ta. Đã đến thời cơ, chúng ta trở về thay y phục, lập tức đi ngay.”

Trình Thiên Diệp nhú mày, nàng cảm thấy nàng đã thiếu sót điều gì đó.

Nàng nhắc màn xe lên nhìn thử, Mặc Kiều Sinh cười ngựa, theo hầu ở bên.

“Đúng rồi, hôm nay tại sao người điều khiển ngựa lại bị dỗi? Không phải luôn là Tư Mã Đồ sao?” Trình Thiên Diệp hỏi.

“Hôm nay chẳng biết tại sao, huynh trưởng cố ý phai xa giá tới đón chúng ta, cho nên hẳn không có cùng đi ra.” Diêu Thiên Hương không yên lòng trả lời.

Trình Thiên Diệp nhớ tới những lời đầy ẩn ý của Cơ thái phu nhân, rồi lúc Diêu Hoàng nhìn về phía Thiên Hương sẽ hiện về ấy náy. Trong lòng nàng thầm thấy bất an.

“Kiều Sinh.” Nàng nhắc màn xe, gọi Mặc Kiều Sinh qua, kề tai hần thấp giọng nói: “Người về trước đi, tìm người chăn ngựa kia của công chúa, phải bảo đảm sự an toàn cho hần, đừng để hần gặp chuyện không may.”

Mặc Kiều Sinh gật đầu giục ngựa rồi đi.

“Sao vậy?” Diêu Thiên Hương hỏi.

“Không có gì.” Trình Thiên Diệp nhìn ra ngoài xe: “Ta chỉ hơi hoài nghi, chỉ mong là ta đoán mò.”

Hôm nay tên đã lên dây, hết thầy đã bố trí sẵn sàng, hy vọng đừng xảy ra biến cố gì.

Đồng thời nàng cũng không mong thấy Diêu Thiên Hương gặp phải loại đau xót đó.

Mặc Kiều Sinh nhanh chóng chạy về phủ công chúa, triển khai khinh công, lặng yên lên vào hậu viện. Nhiều lần tìm kiếm, quả nhiên trong chuồng cò khô, hần phát hiện bốn năm thị vệ đã ném người chăn ngựa Tư Mã Đồ nọ xuống đất.

Người cầm đầu đang hoa tay múa chân la hét: “Nhanh cái tay lên, tay chân phải sạch sẽ tí, đừng để một lát công chúa trở lại sẽ phát hiện ra.”

“Một tên chăn ngựa nhỏ nhoi, mà cũng dám sử dụng mấy chiêu mèo quao này với các gia gia à. Suýt nữa để hần chạy mất rồi.” Người nọ mặt mũi bầm tím, sưng phồng lên, chắc hẳn gã vừa mới trải qua cuộc đập sức kịch liệt.

Gã bung mặt, nhe răng nhếch miệng: “Chỉ có chút chuyện mà cũng làm hồng, quân thượng trách tội xuống, ta không gánh nổi trách nhiệm đâu đấy.”

Gã thị vệ còn lại dè Tư Mã Đồ đang gầy dựa, lấy bao cát chất lên người hần ta, chòng tặn ba bốn cái, đến khi người nằm dưới không thể động dậy mới thôi.

“Được rồi. Cứ chờ khoảng một khắc đi, rồi lấy bao cát ra, người sẽ không còn thở nữa. Thủ kho không tra ra nguyên nhân cái chết, chỉ nghĩ là chết do đột tử thôi. Công chúa cũng không trách được ai cả đâu.”

“Huynh đệ, người đừng trách ta, người chỉ là kẻ chăn ngựa, dám đùa giỡn với công chúa, bản thân người cũng nên sớm chuẩn bị cho ngày hôm nay đi. Đây gọi là ‘chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu’.”

Mấy người vây quanh chất bao cát lên người nam tử, nói đủ mọi chuyện trên đời, bọn chúng ác độc nhìn tính mạng trước mắt này đang chậm rãi bị giày vò đến chết.

Ngoài cửa sổ, một bóng dáng màu đen xuất hiện.

Đầu lĩnh thị vệ nghe được hai tiếng tiếng xé gió vang lên, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hai tên đồng bọn trước mắt đồng loạt ngã xuống.

Trong phòng, xuất hiện một nam tử mặc áo đen, hần ra chân nhanh như gió, xoay người đá, trong khoảnh khắc lại hạ thêm một người, sau đó ánh mắt rét lạnh nhìn về phía gã.

Thị vệ kia vừa mới hô được nửa câu: “Ai đó?”

Một cú đâm như thép vút qua, nhanh như chớp thụi thẳng vào mặt gã. Hai mắt gã tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

...

Trình Thiên Diệp và Điều Thiên Hương trở về phòng, chỉ để lại một vài thân tín, những kẻ khác đều cho lui.

Mặc Kiều Sinh đỡ một nam tử hôn mê bất tỉnh vào nhà, rồi đặt hắn ta nằm xuống đất.

Sắc mặt Điều Thiên Hương trắng bệch, đứng dậy.

“Hắn không sao cả, chỉ ngất đi thôi.” Mặc Kiều Sinh quỳ xuống đất hành lễ: “Nhờ chủ nhân kịp thời phát hiện, nếu đến chậm một bước, chỉ sợ...”

Điều Thiên Hương đi về phía trước hai bước, nhìn nam tử có sắc mặt tái nhợt, hai hàng lông mày nhíu chặt. Nàng im lặng, hai tay nắm chặt thành quyền, run rẩy.

Trình Thiên Diệp kiểm tra người nằm dưới đất, đứng lên, vỗ vỗ vai Điều Thiên Hương: “May rồi, hắn không sao đâu.”

“Ta thích một người chân ngựa...” “Điều Thiên Hương nhíu mày: “Chàng rất anh tuấn, hiền lành, có thể khiến ta vui vẻ, quan trọng nhất là, trong mắt chàng vĩnh viễn chỉ có một mình ta.”

“Mẫu thân nói chàng là một kẻ thấp hèn, không xứng với ta, nhưng ta chỉ mến mình chàng, chỉ thích chàng.”

Tư Mã Đồ dần dần tỉnh lại, ho khan, ngẩng đầu nhìn Điều Thiên Hương.

“Huynh trưởng biết việc này, huynh ấy nổi trận lôi đình, muốn xử tử chàng. Ta ôm chân huynh trưởng, đau khổ cầu xin.” Mắt trái xinh đẹp của Điều Thiên Hương rơi một giọt lệ: “Huynh trưởng rút cuộc đồng ý sẽ buông tha cho chàng, nhưng muốn ta đến Lỗ quốc, gả cho lão già khú để dâng tuổi cha ta.”

Nàng ngước đầu lên, vuốt tay gạt đi giọt nước mắt: “Vì vậy ta gả, dù sao sớm muộn gì cũng phải gả, cần gì phải khiến người mình yêu thương tìm cái chết vô nghĩa chứ.”

“Sau khi gả cho Lỗ Trang công, ta hàng đêm quần quít lấy lão, không ngừng tặng ca cơ, loan sủng cho lão. Quả nhiên không đến một năm, ta được tự do.” Điều Thiên Hương bật cười: “Ta về tới nhà mình, huynh trưởng còn áy náy với ta, không quan tâm chuyện riêng của ta, còn đưa chàng đến cạnh ta.”

“Ta tự thôi miên bản thân, cho rằng dù thời gian chỉ là rất ngắn, có thể ở cùng chỗ với người mình yêu mơ màng sống qua ngày.”

Nàng ta đột nhiên ngưng cười, vươn tay về phía người nam nhân kia: “Chàng, theo ta đi, bây giờ chúng ta đi, lúc này phải đi thôi, sẽ không bao giờ trở về nữa.”

Tư Mã Đồ không đáp lại tay nàng ta, chỉ nhìn nàng ta: “Công chúa, tiểu nhân chết không có gì đáng tiếc, sao người có thể vì tiểu nhân, vứt bỏ nước nhà người thân...”

Hắn ta quay đầu nhìn thoáng qua Trình Thiên Diệp, trong mắt tràn ngập sự không tin nhiệm.

Tay Điều Thiên Hương bắt động, nàng ta lạnh lùng nói: “Tư Mã Đồ, ta cho chàng hai lựa chọn, một là theo ta, hai là đứng dậy ngay, cút ra khỏi cái cửa này, không bao giờ gặp được ta nữa.”

Tư Mã Đồ nhíu mày, nhìn nàng ta một lát, giữ chặt bàn tay xinh đẹp trắng nõn nhưng đầy kiên định, đứng dậy, ôm Điều Thiên Hương vào lòng.

Điều Thiên Hương mang theo vài thân tín, thu dọn hành trang giản dị, dắt Trình Thiên Diệp đi ra khỏi cửa phủ.

Một quân sự nương tử cười tủm tỉm quý hành lễ: “Công chúa và phò mã vội vã đi đâu vậy ạ?”

Điều Thiên Hương hừ: “Chuyện của ta khi nào thì đến lượt người trông nom? Mẫu thân lệnh cho ta dẫn theo phò mã đi thả hà đèn cầu phúc, chẳng lẽ cũng phải báo cáo với người sao?”

Dứt lời, nàng ta lập tức ra ngoài.

Liễu Lục và Xuân Hinh người trái kẻ phải ôm tay Trình Thiên Diệp: “Phò mã muốn thả đèn, cũng dẫn bọn ta cùng đi xem được không? Tiểu nhân mới tới Vệ quốc, còn chưa được thấy thả hà đèn đâu.”

Trình Thiên Diệp cười véo yêu Liễu Lục: “Đi, ta dẫn các người cùng đi.”

Quân sự nương tử thấy Trình Thiên Diệp ra chiều tự nhiên, còn đồng ý dẫn theo Liễu Lục và Xuân Hinh, bà ta thăm thò phào. Đến khi bọn họ đi xa, bà ta mới ngoắc gọi một tên tâm phúc đến.

“Đi bẩm báo với Chúa công, phò mã và công chúa đi ra ngoài rồi.”

Tâm phúc này nói: “Hôm nay Công gia uống rượu say, chỉ sợ không thể kinh động. Huống chi việc này đã được thái phu nhân cho phép, lỡ như công chúa thật sự chỉ đi thả hà đèn...”

Quân sự nương tử dậm chân: “Thôi, thôi, người báo việc này cho Thẩm quân sư, phái vài tên có thân thủ nhanh nhẹn, đi theo ở xa xa, xem công chúa xa giá tới đâu, nếu có chỗ không ổn, cấp tốc về báo.”

Xe ngựa của Điều Thiên Hương rất rộng, Liễu Lục và Xuân Hinh ân cần hầu hạ trên xe.

Liễu Lục dần dần phát hiện ra không khí quý dị.

Cho dù gã pha trò thế nào, Thiên Hương công chúa vẫn căng thẳng, như có điều suy nghĩ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phò mã cũng không giống ngày thường, vẻ mặt vẫn chứa nét cười ôn tồn, nhưng hôm nay trong mắt rõ ràng lại không có ý cười.

Mặc Kiều Sinh lạnh lùng ngồi ở một góc, không nói câu nào.

Liễu Lục bắt đầu nhận ra có điều không ổn, gã sợ hãi: “Phò mã, chúng ta đi lâu vậy rồi, sao còn chưa tới bờ sông, có phải là đi nhầm đường rồi không?”

Trình Thiên Diệp cười, nâng vẫy tay với Mặc Kiều Sinh: “Tiểu Mặc, xử lý sạch sẽ đi. Người nhện đã lâu rồi, hiện tại tùy người hà giận.”

Đội Mặc Kiều Sinh trối hai người đang thất kinh lại, chặn miệng bọn hắn, rồi kéo người xuống xe, Trình Thiên Diệp nhắc lên màn xe bày tỏ: “Ôi dào, nhớ phải nương tay đấy, đừng gây nguy hiểm đến tính mạng.”

Diêu Thiên Hương liếc: “Luu với chả giữ, vua của một nước mà mềm lòng thế à.”

Trình Thiên Diệp sờ mũi: “Dù sao cũng là mỹ nhân chứ sao.”

Lời editor: Tác giả để Diêu Hồng, đôi khi là Diêu Hoàng, ta nghĩ có lẽ tác giả nhầm tên, nên ta thống nhất để luôn là Diêu Hoàng nhé (vì thấy tên này được sử dụng với tần suất cao hơn :D)

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Phụ tá giỏi nhất của Vệ Hằng công - Thẩm Văn Tú nhận được tin tức, hần ta trầm ngâm một lát, vỗ quạt lông: “Hồng rồi, Tấn Việt hầu chi sợ là muốn trốn!”

Hần ta không hề do dự, triệu Viên Vũ, lệnh cho gã nhanh chóng xuất kị binh truy đuổi công chúa và Tấn Việt hầu, còn bản thân đi cầu kiến Vệ Hằng công Diêu Hoàng.

Diêu Hoàng say rượu, chỉ ngủ thiếp đi, qua hơn nửa canh giờ mới cố tỉnh lại.

Diêu Hoàng dùng nước lạnh rửa mặt, tỉnh táo lại.

Ông ta đập bàn nổi giận nói: “Hóa ra lúc trước Trình Thiên Vũ ra về ta đây, đều để lừa gạt chúng ta mà thôi. Thằng nhãi ranh dám đùa giỡn với ta, ta phải cho hắn đẹp mặt!”

Gương mặt Thẩm Văn Tú bình tĩnh: “Không thể ngờ được Tấn Việt hầu tuổi còn trẻ, lại ần nhẫn xảo trá như vậy, ngày ngày giả trầm mê thanh sắc và phục tùng, không có ý nghĩ về nước, chúng ta đã bị hắn tung hỏa mù. Người này tâm cơ thâm trầm như vậy, không thể lưu lại.”

Diêu Hoàng hạ lệnh: “Văn Tú, người nhanh chóng phái khoái mã và tàu chiến, thủy và bộ cùng xuất phát, cần phải dẫn bọn chúng trở về. Nếu không thể bắt sống, tử hình tại chỗ cũng không sao.”

“Chúa công, ta đã triệu Viên tướng quân đến ...” Thẩm Văn Tú ôm quyền nói: “Nhưng Thiên Hương công chúa và Tấn Việt hầu đồng hành, bản tính công chúa kiên cường từ nhỏ, tướng lĩnh trong quân khá sợ nằng, nếu nằng có ý giữ gìn, sợ là khó thể được việc.”

Diêu Hoàng tháo bội kiếm từ trên tường xuống, đưa cho hắn ta: “Người tự mình lĩnh quân, phải bắt được Tấn Việt hầu. Bất luận người nào ngăn cản, giết, không cần lưu tình.”

Thẩm Văn Tú lĩnh kiếm bước đi.

Đi đến cửa ra vào, Diêu Hoàng gọi hắn ta: “Văn Tú, nếu không đuổi được Tấn Việt hầu, người cũng phải mang Thiên Hương về cho ta, quốc gia của ta cũng chỉ một công chúa là nó, ta giữ nó lại còn có chỗ dùng, không thể tiện nghi cho thằng nhãi Tấn Việt hầu xảo trá kia được.”

...

Giữa đường, Trình Thiên Diệp lệnh cho Mặc Kiều Sinh trối Liễu Lục và Xuân Hinh lại, ném xuống xe ngựa.

Đoàn người tiếp tục chạy.

Xe đi được vài dặm, từ sớm đã có thân tín của Diêu Thiên Hương, dẫn vài tuần mã, chờ ở ven đường.

Mọi người xuống xe thay ngựa, đi thẳng về hướng huyện Định Đào - nơi giao nhau của Vệ quốc và Tống quốc.

Mấy ngày trước Trình Thiên Diệp có gửi mật thư, liên lạc với Tiểu Cẩn, Trương Phúc. Ước định sẽ gặp gỡ tại bến Tế Thủy ở Định Đào của Tống quốc.

Tối nay giờ Tý, nhóm Tiểu Cẩn và Hạ Lan Trinh sẽ tự mình dẫn thủy quân, xuôi theo Tế Thủy đột ngột đến, tiếp ứng cho Trình Thiên Diệp.

Được nửa đường, sau lưng vang lên tiếng vỗ ngựa, thượng tướng Vệ quốc là Viên Vũ dẫn theo một đội kị binh truy kích.

Diêu Thiên Hương ngăn giữa đường, cầm roi ngựa trong tay, nói: “Viên Vũ, người chặn Bồn cung lại là có ý gì, chẳng lẽ có ý đồ hành thích đúng không!”

Đối với vị công chúa điêu ngoa này, Viên Vũ vốn có chỗ sợ hãi.

Bị nằng ta quát lớn, trong lòng gã hoảng hốt, nhảy xuống ngựa, quỳ xuống đất hành lễ: “Sao công chúa lại nói vậy, mặt tướng phụng lệnh quân sư, mời công chúa và phò mã quay về. Công chúa và Chúa công chính là cốt nhục thân thích, sao phải trốn đi, kính xin đi giá theo mặt tướng trở về, mọi việc đều có thể thương lượng.”

Diêu Thiên Hương hừ lạnh: “Ta phụng chỉ mẫu thân xuất hành. Thẩm Văn Tú là cái thá gì, dám trông nom việc của ta.”

Nằng ta cầm roi da hất lên, chỉ vào Viên Vũ: “Người cũng biết ta và ca ca là cốt nhục thân thích, xa giá của ta, người cũng dám ngăn cản? Nhanh chóng tránh ra cho ta, nếu không khi ta quay về, gặp mặt huynh trưởng, sẽ cho người biết tay!”

Viên Vũ thầm kêu khổ, oán trách Thẩm Văn Tú, quân sư ơi là quân sư, người kiếm chuyện hay ho gì cho ta đây, vị công chúa này và Chúa công dù sao cũng là huynh muội, náo loạn thế này, sau đó thì sao, ngược lại khiến lão Viên ta thất lễ.

Vì vậy gã ấp úng không nói gì, mở đường, tro mắt nhìn Diêu Thiên Hương dắt Tấn Việt hầu, đánh ngựa nghênh ngang rời đi, không dám đuổi tiếp.

Một lát sau, Thảm Văn Tú lĩnh quân đuổi theo, thấy Viên Vũ dẫn một đám giáp sĩ, ngậy ngô ở ven đường.

Thảm Văn Tú ghìim ngựa hỏi: “Tướng quân có gì dừng lại không tiến?”

Viên Vũ kể.

Thảm Văn Tú giờ bảo kiểm lên: “Bội kiểm của Chúa công ở đây, cần phải truy đuổi Tấn Việt hầu, nếu công chúa ngăn trở, không cần bắn khoản, cứ giết.”

Bình của hần ta và Viên Vũ chia làm hai đường.

Lệnh cho Viên Vũ truy kích theo đường bộ, còn hần ta theo đường thủy, dẫn thuyền, xuôi theo Tể Thủy đi ngược chiều xuống.

Đoàn người Trình Thiên Diệp, khoải mã phi nhanh, đi vào bờ sông Tể Thủy, ngồi trên hai chiếc thuyền đánh cá được chuẩn bị từ trước đó, dọc theo sông Tể Thủy đi về hướng Định Đào.

Nửa đêm, bến Định Đào đã ở trong tầm mắt, trong lòng mọi người đều vui mừng.

Sau lưng, trên mặt sông mờ tối, xuất hiện những ngọn đèn dầu lổm đổm, ba chiến thuyền khổng lồ, tựa như mãnh thú trong đêm tối, phun ra nuốt vào từng con sóng lớn, lướt gió đuổi theo.

Trên chỗ cao của chiến thuyền, ánh đuốc sáng rực.

Thảm Văn Tú đứng ở đầu thuyền, quát: “Thuyền đánh cá phía trước nhanh chóng dừng lại, nếu không dừng trách chúng ta binh khí vô tình.”

Điêu Thiên Hương chui ra khỏi thuyền, lạnh lùng nói: “Vô tình? Ngươi nghĩ thế nào mới gọi là vô tình! Chẳng lẽ ngươi còn dám lấy cả mạng ta luôn đúng không?”

Thảm Văn Tú giờ cao bảo kiểm trong tay lên: “Phụng lệnh Chúa công, đuổi bắt Trình Thiên Vũ, nếu có người ngăn trở, bắt lượn là ai, giết!”

Thuyền sĩ hô to hưởng ứng, mũi tên rơi như mưa bay xuống từ chiến thuyền.

Điêu Thiên Hương tránh vào trong, lệnh cho người đánh cá tăng nhanh mái chèo.

Nàng ta nghiêm mặt nói: “Kể tiếp có thể đảo tẩu hay không, phải xem thiên mệnh, ta đã không được rồi.”

Chỉ thấy hai bên chiến thuyền thả vài chiếc thuyền dó như son thân hẹp dài nhẹ nhàng linh hoạt, trên tất cả các thuyền có vài tên thủy quân, rẽ sóng, nhanh chóng bơi tới gần.

Rất nhanh, đã có binh sĩ mặc giáp đen nhảy lên thuyền đánh cá.

Mọi người trên thuyền, kể cả Trình Thiên Diệp, Điêu Thiên Hương, cùng rút bội kiểm ra chống đỡ.

Trong không gian chật hẹp, Mặc Kiều Sinh lấy một chọi mười, ánh đao như nước, chân nhanh như gió, đánh rơi một nhóm quân địch đã nhảy lên thuyền xuống dòng Tể Thủy đen kịt.

Nhưng thực lực của ta và địch quá chênh lệch, quân địch nhảy lên càng ngày càng đông, tình thế nguy cấp, dường như sắp ngăn cản không nổi.

Đang lúc tuyệt vọng, trên thượng nguồn, xuất hiện mấy chiến thuyền cao lớn, thuyền đi nhanh như gió, xuôi dòng thẳng xuống, đầu thuyền có một vị tướng quân oai hùng, trẻ tuổi đang đứng, đứng là Hạ Lan Trinh.

Trình Thiên Diệp quá đổi vui mừng, nói với Điêu Thiên Hương: “Nhanh, cởi áo ngoài ra, nhảy xuống nước, chúng ta bơi qua.”

Giờ phút này, trên thuyền đánh cá đã xuất hiện đầy binh lính Vệ quốc, mực nước sâu hút, đã gần đến bờ.

Điêu Thiên Hương và Tư Mã đồ không nói hai lời, cởi áo ngoài, nhảy xuống nước, bọn họ sống ở Vệ quốc – nơi có hệ thống sông ngòi khá lớn nên kỹ năng bơi rất thành thạo.

Trình Thiên Diệp cởi áo ngoài, nói với Mặc Kiều Sinh: “Kiều Sinh, chúng ta đi!”

Mặc Kiều Sinh ngăn cản binh khí của quân địch, xoay đầu lại, quát to: “Chủ nhân đi trước, ta cản phía sau!”

Trình Thiên Diệp đột nhiên đỡ người, nàng nghĩ đến Mặc Kiều Sinh bị ám ảnh bởi nước, xuống nước sẽ sợ, nhất định là không biết bơi.

Nàng nhất thời do dự, lưỡi đao của một kẻ địch chém trúng sau lưng nàng. Trình Thiên Diệp bỏ nhào về phía trước, cảm thấy lưng đau đớn.

Mặc Kiều Sinh hét lớn, dao lưỡi xoắn đã rời khỏi tay, bay vào lồng ngực kẻ đó, giành lại một mạng cho Trình Thiên Diệp.

Hần nhắc cổ áo Trình Thiên Diệp lên, ném Trình Thiên Diệp xuống nước.

Trong nháy mắt, Trình Thiên Diệp rơi vào nước sông lạnh như băng, cũng may nàng đã học bơi từ hồi tiểu học, biết đủ kiểu bơi, kỹ năng bơi xem như không tệ, lúc đầu sợ một chút, nhưng đã nhanh chóng ngoi lên mặt nước.

Mặt nước tối như mực đã vô cùng hỗn loạn, ánh đuốc và mưa tên, phe địch và phe ta, không biết ai là ai.

Trên thuyền đánh cá đang xảy ra chuyện gì, Trình Thiên Diệp không dám nhìn nhiều. Nàng chìm xuống nước, tìm đúng phương hướng, bơi về đội tàu của Hạ Lan Trinh.

Rất nhanh, một chiếc thuyền lớn nhích tới gần.

Trên thuyền xuất hiện Trương Phúc, trên đầu Trương Phúc quán băng vải, cánh tay bó thạch cao vắt chéo qua vai, hiển nhiên là lần trước bị Ngòi Danh Sơn tập kích đột ngột nên bị thương. Tuy thế, hần vẫn cố đi cùng thuyền đến cứu Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp ngoi đầu lên, vẫy tay gọi.

Nước sông lạnh như băng, màu đen thẫm, quân địch nhìn chằm chằm như hổ đói.

Bấy giờ, trên thuyền ánh đuốc sáng ngời, quân kỳ chữ Tấn bay phấp phới, làm cho ngực nàng nóng lên, sinh ra cảm giác như được trở về nhà.

Trương Phúc nhìn thấy Trình Thiên Diệp dưới nước, chỉ huy thuyền sĩ dừng thuyền lại, thả thang dây tiếp ứng nàng.

Trình Thiên Diệp trèo lên thang dây, toàn thân ướt đẫm, Diêu Thiên Hương từ thuyền xuôi ló đầu ra, vẫy tay với nàng.

Trình Thiên Diệp cố trèo lên, vài cánh tay quen thuộc duỗi xuống từ trên thuyền, đỡ nàng, đón nàng lên boong tàu.

Hạ Lan Trinh còi áo choàng, quý xuống đất dâng lên.

Trình Thiên Diệp mở áo choàng, choàng nó vào người Diêu Thiên Hương. Đứng đầu thuyền, nàng nhìn về phía mặt sông đen nhánh.

Thẩm Văn Tú đứng trên thuyền Vệ quốc, giằng co với bọn họ.

Một con thuyền đỏ như son lái tới, dừng lại cách thuyền Tấn quân không xa, binh lính trên thuyền đang trói gô một người áo đen, là Mặc Kiều Sinh đã bị bắt.

Trương Phúc đứng ở đầu thuyền, kêu gọi Thẩm Văn Tú đầu hàng: “Đại danh của Thẩm công, như sấm bên tai, Phúc nghe danh công đã lâu. Hôm nay mới được gặp.”

Thẩm Văn Tú lạnh lùng nói: “Người chính là Trương Phúc.”

Trương Phúc cười nói: “Chúa công nhà ta được Vệ Hằng công khoản đãi nhiều ngày, còn gả công chúa cho, người vô cùng cảm kích, chỉ là quốc vụ bận rộn, không thể ở lâu, hôm nay phải trở về, Thẩm công không cần đưa tiễn thế đâu.”

“Người này là một tên nô lệ mà Chúa công nhà ta yêu thích, kính xin trả lại, Chúa công sẽ nhớ tình Thẩm công, ta và Tấn Vệ của người sẽ là quan hệ thông gia giao hảo.”

Thẩm Văn Tú nói: “Đùng hoa ngôn xảo ngữ, ta thua một chiêu, không còn gì để nói. Nhưng phụng lệnh của Chúa công ta, không thể để Thiên Hương công chúa theo các người. Ta biết người này là người mà Tấn Việt hầu nhìn trúng, nếu chịu trả lại công chúa, người này sẽ không sao. Nếu như không chịu, máu nhiễm lòng sông.”

Trình Thiên Diệp đứng ở đầu thuyền, con gió buốt giá thổi từ người vào đến tim nàng. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Tư Mã Đồ và Diêu Thiên Hương tay nắm tay, rồi lại nhìn về phía Mặc Kiều Sinh bị trói trên thuyền, đao phủ kẻ thân, nhất thời khó xử.

Mặc Kiều Sinh quý gối trên thuyền, ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau với Trình Thiên Diệp. Cơ thể hắn được bao quanh bởi một màu xanh thẫm, mặc dù trong bóng tối nhưng vẫn vô cùng trong suốt.

Trình Thiên Diệp đột nhiên thấy bên trong ánh sáng màu xanh ấy, có một nét màu hồng đậm, uốn lượn thành từng vòng, trong bóng đêm nở thành một đóa hoa rực rỡ.

Mặc Kiều Sinh tránh khỏi tay đao phủ, “Ùm”, nhảy xuống thuyền, rơi xuống nước.

Hạ Lan Trinh hét lớn: “Bắn tên!”

Lập tức tên trút xuống như mưa, chiếc thuyền nọ nhanh chóng rút lui.

Thẩm Văn Tú thấy vô vọng đoạt lại Diêu Thiên Hương, nơi đây lại đang ở biên giới, không nên ở lâu, vì vậy hắn ta chỉ huy thuyền hạm, quay đầu rời đi.

Trương Phúc lệnh cho binh lính xuống nước cứu người, bóng người bên cạnh nhoáng lên, nghe được tiếng “ùm”.

“Chúa công xuống nước rồi!”

“Người đâu, xuống nước cứu người mau!”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp nhảy xuống nước đầu tiên, nước sông đêm xuân vừa lạnh vừa tối, nàng lặn mò trong nước mấy lần, nhưng vẫn không tìm được người.

Người trên thuyền nóng lòng, càng ngày càng có nhiều binh sĩ thạo bơi, xuống nước hỗ trợ tìm người.

Trình Thiên Diệp ngấm trong nước, trên mặt nước đen kịt phản chiếu những ngọn lửa lóm đóm, xung quanh toàn bộ đều là người mình.

Nhưng Trình Thiên Diệp cảm thấy càng ngày càng sợ, thời gian trôi qua từng giây từng phút, vẫn chưa tìm được Mặc Kiều Sinh.

Kiều Sinh, Kiều Sinh, hấn sợ nước nhất.

Giờ phút này, hắn đang chìm trong dòng nước vừa lạnh vừa rét. Ta lại tìm không thấy hắn.

Một loại cảm giác lo sợ tột cùng chiếm lấy trái tim Trình Thiên Diệp.

Nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, có thể nàng sẽ mãi mãi mất đi nam nhân này.

Nàng đã trông thấy đôi mắt ấy đang nhìn mình, đóa hoa tình yêu ấy nở bung trước sự lựa chọn từ vong của nàng, hiện rõ mồn một trong nàng.

Trình Thiên Diệp hít sâu một hơi, lại lặn xuống nước, nàng liên tục lặn xuống, tầm nhìn dần dần tối như bưng, khó có thể thấy được gì. Ngay khoảnh khắc nàng muốn buông tay, nàng

phát hiện một vầng sáng màu hồng đào dập dờn trong làn nước.

Màu hồng đào!

Lúc ẩn lúc hiện, lúc sáng lúc tối.

Trình Thiên Diệp bơi nhanh về ánh sáng đó, bắt được một cơ thể đã bất động. Nàng ôm theo cơ thể kia, liều mạng bơi lên theo những đốm lửa trên mặt nước.

Mọi người thấy Trình Thiên Diệp đã tìm được người, trôi lên mặt nước, hoan hô, ba chân bốn cẳng giúp đỡ kéo người lên thuyền.

Lúc Trình Thiên Diệp trèo lên boong tàu, đã có quân y khám và chữa trị cho Mặc Kiều Sinh.

Điều Thiên Hương quay đầu lại nhìn nàng, tỏ vẻ khổ sở và thương cảm, nhẹ nhàng lắc đầu với nàng.

Trình Thiên Diệp tách đám đông ra, chỉ thấy một người ướt sũng nước nằm trên boong, sắc mặt hắc tái nhợt, mái tóc đen như mực rối tung, tay chân buông thõng.

Tay quân y vừa rời khỏi động mạch cổ của hắn, lắc đầu thở dài: “Đã không còn mạch tượng nữa.”

Xung quanh vang lên vài tiếng thở dài náo loạn.

Trương Phúc biết rõ Mặc Kiều Sinh này mặc dù chỉ là một nô lệ, nhưng có một vị trí đặc biệt trong lòng Chúa công, lòng của hắn ta trĩu nặng, vuron cánh tay không bị thương, an ủi Trình Thiên Diệp.

Nhưng vị Chúa công mà hắn ta khi thì tín nhiệm, khi thì hoang đường kia, lại lặng lẽ gỡ tay của hắn ta, cắn răng đi lên phía trước, rồi đẩy quân y ra, bình tĩnh mờ miệng của người nô lệ đã không còn phản ứng với sự sống kia, nâng đầu hắn, vuron tay làm sạch dị vật trong miệng hắn.

Sau đó nàng xé y phục của nô lệ đó, quỳ xồm cạnh hắn. Tay phải đè lên tay trái, mu bàn tay áp vào nhau, mười ngón tay nàng đan vào, đôi khuỷu tay duỗi thẳng, lòng bàn tay đặt giữa lồng ngực của “thi thể”, nhanh chóng ấn một cách nhịp nhàng có lực.

Chúa công đang làm gì vậy?

Mọi người vây xem giật mình về hành động khác thường của Trình Thiên Diệp, đều xôn xao bàn tán.

Trình Thiên Diệp ấn hơn ba mươi cái, tay giờ lên, một tay giữ trán Mặc Kiều Sinh, một tay nâng cằm hắn, khiến miệng của hắn tự động mở ra.

Sau đó, trong tiếng kinh hoàng, nàng bóp mũi Mặc Kiều Sinh, trước mặt của mọi người, đặt miệng mình lên khoang miệng lạnh buốt kia, dùng sức thổi hai hơi, lồng ngực cô lấy hơi hai lần, nàng buông tay ra, tiếp tục đan mười ngón tay, nhịp nhàng ấn lồng ngực hắn.

“Chúa công làm gì vậy?”

“Chúa công làm sao thế?”

“Không phải là quá mức thương tâm đó chứ?”

Xung quanh vang lên tiếng xì xầm.

Hạ Lan Trinh và Trương Phúc cất tiếng khuyên nhủ: “Chúa công, người đã chết không thể sống lại, xin người bớt đau buồn.”

Điều Thiên Hương vuron tay ra, quan tâm đặt lên vai Trình Thiên Diệp, nhẹ nhàng gọi nàng: “Thiên Vũ?”

“Nàng lau mồ hôi cho ta đi.” Động tác tay của Trình Thiên Diệp vẫn không ngừng.

Nàng lập đi lập động tác này, mặc dù hai tay run lên, nhưng nàng vẫn cắn răng không chịu ngừng. Mồ hôi trên trán từng giọt rơi xuống lồng ngực đã tái nhợt kia.

Điều Thiên Hương thăm bực bội, đứng ở một bên, lúc nào cũng dùng tay áo lau mồ hôi trên trán Trình Thiên Diệp.

Đột nhiên nàng ta chỉ vào Mặc Kiều Sinh nói: “Động, động rồi!”

“Có phải hắn vừa mới cử động không!” Nàng ta túm chặt tay Tư Mã Đồ.

Trình Thiên Diệp tập trung nhìn lại, thấy đôi môi tái nhợt của Mặc Kiều Sinh, hơi mấp máy, thở ra vài hơi.

Hai hàng chân mày rậm của hắn nhíu chặt, suy yếu mờ mắt ra, nhìn sang Trình Thiên Diệp.

“Tỉnh rồi!”

“Thật sự tỉnh rồi!”

“Người chết sống lại!”

“Kỳ tích! Đây là kỳ tích!”

Bốn phía vang lên tiếng hoan hô.

Trình Thiên Diệp xụi lơ dưới đất, hai tay run rẩy, bốn mắt giao nhau với Mặc Kiều Sinh, nói không nên lời.

Trương Phúc quỳ xuống đất: “Chúa công hồi sinh người chết! Bằng xương bằng thịt! Trời hộ đại Tấn, ban thưởng Thánh chủ cho ta!”

Đám binh lính đồng loạt quỳ xuống đất, hô to: “Trời hộ đại Tấn, ban thưởng Thánh chủ cho ta!”

Trình Thiên Diệp gắng gượng đứng dậy, khoát tay với mọi người.

Mẹ ơi, Trương Phúc người cũng quá biết tạo thế rồi, chẳng qua ta chỉ trùng hợp học được hô hấp nhân tạo ở “Hội Chữ Thập Đỏ” mà thôi.

Nguy cơ qua đi, nàng cảm thấy cả người mềm nhũn, tay chân bất lực.

Vết thương trên vai tuy không sâu, nhưng nhiều lần bị hành xác, giờ đây hơi nhói đau. Gió lạnh thổi, trên người chợt vừa nóng vừa lạnh.

Trình Thiên Diệp tự biết không ổn, miễn cưỡng dặn dò hai câu, vịn tay Điều Thiên Hương, đi vào thuyền nghỉ ngơi.

Vào trong phòng, Trình Thiên Diệp cho mọi người lui, để lại một mình Điều Thiên Hương.

Nàng ngồi trên mặt ghế, còi áo, lộ ra vết thương trên vai: “Giúp ta băng bó đi.”

“Người! Người...” Điều Thiên Hương cầm chai thuốc trong tay, chỉ vào cơ thể Trình Thiên Diệp, sợ đến mức không nói được thành lời.

“Nhanh lên, đau chết ta rồi.” Trình Thiên Diệp cau mày nói.

Điều Thiên Hương bình ổn tinh thần, bước lên giúp nàng xử lý vết thương ở lưng.

“Ta không ngờ, phu quân là nữ nhỉ?” Nàng ta vừa cẩn thận băng bó, vừa kinh ngạc nói: “Thật sự khiến ta giật mình. Người vừa còi mở vờ mạnh mẽ, làm nguy không loạn, khí độ hơn hẳn bao nhiêu nam nhân. Ở chung lâu vậy, ta thật sự không hề nhìn ra, người đúng là mỹ nữ. Nghĩ tới Điều Thiên Hương ta, luôn tự xưng là nữ trung hào kiệt, hôm nay xem ra lại không theo kịp người rồi.”

“Thiên Hương, ta biết rõ nàng rất không an tâm về ta.” Trình Thiên Diệp ngồi trên ghế, nghiêng đầu nói chuyện với Điều Thiên Hương đang băng bó ở sau lưng cho nàng: “Đây là bí mật lớn nhất của ta, hiện tại ta nói cho nàng biết, nàng có thể an tâm rồi.”

Điều Thiên Hương thăm bùi ngùi xúc động: “Ta hiểu rồi, cảm ơn người. Thiên Vũ.”

“Trên thuyền này, chỉ có một mình nàng biết rõ việc này, nàng phải giúp ta bảo vệ tốt bí mật này.”

“Ta nhất định giữ kín như bưng, người yên tâm, nên biết rằng, ta cũng cần bí mật này của người để yểm trợ cho ta và Tư Mã Đồ.” Điều Thiên Hương băng bó kỹ miệng vết thương, giúp đỡ Trình Thiên Diệp buộc ngực lại.

Nàng ta đột nhiên nhận ra: “Người, người, người nói trên thuyền không ai biết bí mật này, vậy Mặc Kiều Sinh thì sao?”

“Hắn không biết.” Trình Thiên Diệp mặc áo ngoài: “Nam nhân bên cạnh ta, chỉ có một người là thần tử Tiểu Cẩn biết được nội tình, nhưng lần này không biết tại sao hắn chưa đến.”

“Nếu vậy thì không đúng rồi.” Điều Thiên Hương nghĩ tới một chuyện, tỏ vẻ kỳ quái: “Đêm đó, người thu phục hắn thế nào?”

“Nàng cảm miệng lại cho ta.” Trình Thiên Diệp vừa bực mình vừa buồn cười nằm xuống giường: “Hình như ta hơi sốt, nàng giúp ta tìm ít thuốc, trông giữ giúp ta, ta cần ngủ một giấc.”

Màn đêm buông xuống, Trình Thiên Diệp sốt cao, mê mang.

Điều Thiên Hương dùng thân phận thê tử mới thành thân trông giữ bên cạnh nàng, những chuyện cá nhân của nàng đều tự tay làm, không chịu mượn tay người khác.

Không biết đã ngủ bao lâu, Trình Thiên Diệp tỉnh lại từ trong cơn mê, cảm thấy cổ họng khát khô.

“Thiên Hương... nước.” Nàng mở to mắt.

Trước giường có một đôi mắt ân cần đang nhìn mình.

Sắc mặt Mặc Kiều Sinh trắng bệch, vành mắt đen ngòm, trong mắt đều là tơ máu, đôi môi mỏng mím chặt thành đường thẳng.

Nhìn thấy Trình Thiên Diệp tỉnh lại, hắn khó nén nổi kích động, quỳ trước giường, đưa tay muốn đỡ lấy.

“Ta đến ngay đây.” Điều Thiên Hương đẩy Mặc Kiều Sinh ra, ngồi ở đầu giường: “Phu quân, chàng đã tỉnh, khát nước không? Muốn uống ít nước chứ?”

Trình Thiên Diệp gật đầu.

Điều Thiên Hương nâng nàng dậy, kê gối đầu cho nàng, vừa tiếp nhận chén ngọc mà Mặc Kiều Sinh dâng lên, cẩn thận đút nước cho Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp uống nước xong, cảm thấy tinh thần tỉnh táo hơn: “Chúng ta đến đâu rồi?” Nàng hỏi.

“Chàng ngủ suốt một ngày. Theo như tốc độ bây giờ, ngày mai có thể đến hoàng trì rồi, lên bờ thay đổi tuyến đường đến Biện Châu nữa.” Điều Thiên Hương giúp nàng vén chăn.

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh đang đứng khoanh tay. Những đóa hoa màu hồng xuất hiện trong khoảnh khắc từ vong trên người hắn không biết đã bị giấu đi đâu rồi, thay vào đó là màu vàng kim sáng đến lóa cả mắt.

Nếu không phải lúc sắp chết, dù là trong lòng cũng không dám lên kút yêu mến Chúa công của người một chút sao? Trình Thiên Diệp nhìn màu vàng kim chói lọi, tức giận nghĩ.

Điều Thiên Hương đánh giá hai người, tìm cớ: “Phu quân, chàng có đói bụng không, ta đi ra ngoài bảo bọn họ chuẩn bị cháo loãng cho chàng dễ tiêu hóa.”

Nói xong còn tự mình nháy mắt ra hiệu với Trình Thiên Diệp, đi ra cửa, để lại hai người trong phòng.

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh nửa ngày, thờ dãi: “Trên người của người có thương tích, đi về nghỉ ngơi đi, chỗ ta không cần hầu hạ.”

Mặc Kiều Sinh siết chặt nắm tay, không nói gì, vành mắt bỗng đỏ hoe.

Nếu không nói rõ ràng, hắn sẽ không thể nào tự mình hiểu được.

“Kiều Sinh, người biết người sai ở đâu không?”

Mặc Kiều Sinh nghi hoặc khó hiểu.

“Ta luôn mãi nói với ngươi, muốn ngươi quý trọng bản thân, trân trọng chính mình. Thế ngươi đã làm gì vậy?” Trình Thiên Diệp ngẩng đầu: “Ngươi nhảy xuống nước, nghĩ rằng đã tận trung với ta rồi, ngươi có nghĩ tới cảm nhận của ta không?”

“Ngươi thậm chí không may mắn cố gắng, cũng không cho ta cơ hội, chỉ biết khinh địch mà xem nhẹ tính mạng của mình.”

“Ngươi có biết, vị trí của ngươi trong lòng ta không?” Trình Thiên Diệp nhìn thẳng vào Mặc Kiều Sinh, thấy hắn cúi đầu: “Nếu ngươi cứ như vậy, ta đây...”

Cuối cùng nàng chỉ thờ dài: “Thôi, ngươi đi đi. Ngươi cần thận suy nghĩ, không nghĩ thấu đáo thì đừng đến gần ta.”

“Ta...” Mặc Kiều Sinh mấp máy môi.

“Đi ra ngoài đi, ta mệt rồi, để cho ta nghỉ ngơi một lát.” Trình Thiên Diệp quay đầu đi.

Mặc Kiều Sinh nhìn quanh, cảm thấy khổ sở, cuối cùng vẫn lui ra cửa.

Điều Thiên Hương bưng cháo loãng và chút thức ăn đến, lướt qua Mặc Kiều Sinh đang ở ngoài cửa.

Nàng ta nghi hoặc ngồi ở đầu giường của Trình Thiên Diệp, trên giường có bắc một cái bàn nhỏ, bày cháo trước mặt Trình Thiên Diệp.

“Thiên Vũ. Ngươi lại ức hiếp hắn à?” Nàng ta vừa giúp Trình Thiên Diệp húp cháo, vừa tò mò: “Ta thấy hắn vừa đi vừa khóc đấy.”

Trình Thiên Diệp vẫn im lặng cúi đầu húp cháo.

“Thiên Vũ à, ta thật sự rất ngạc nhiên, ngươi quan tâm hắn như vậy, bị thương nặng mà còn nhảy xuống nước cứu người.” Điều Thiên Hương huyếch tay Trình Thiên Diệp: “Vì sao không nói cho hắn tình hình thực tế vậy?”

“Bất luận ta là nam hay nữ, chỉ cần ta nói muốn hắn, hắn đều sẽ thuận theo ta.” Trình Thiên Diệp dừng húp cháo: “Nhưng ta muốn, không phải là một tên nô lệ không có cái tôi.”

“Thiên Hương, nàng nhất định có thể hiểu được ta.” Trình Thiên Diệp ngẩng đầu lên: “Ta muốn một nam nhân có thể cùng ta sóng vai, hai bên cùng hỗ trợ nhau.”

“Nếu như, hắn không thể tự mình đứng lên, đi đến cạnh ta. Dù ta có yêu mến hắn, cũng sẽ không miễn cưỡng hắn làm tình nhân của ta. Nói hay không nói với hắn ta là nữ nhân, đều không còn quan trọng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trương Phúc và Hạ Lan Trinh cầu kiến Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp đứng dậy, khoác ngoại bào, đi đến sảnh ngoài, ngồi ở bàn tiếp bọn họ.

“Quý thể của Chúa công không khỏe, chúng thần vốn không nên quấy rầy.”

Trình Thiên Diệp khoát tay cắt lời họ: “Ta chỉ bị nhiễm phong hàn, hiện tại đã hạ sốt, không có gì đáng ngại. Các ngươi đừng dùng ánh mắt đó để nhìn ta, có gì cứ việc nói thẳng.”

Nàng hỏi tiếp: “Tiểu Cẩn chưa tới, có phải Biện Châu đã xảy ra chuyện gì không?”

Trương Phúc nhìn vị Chúa công trẻ tuổi trước mắt.

Có lẽ do trải qua cảnh sinh tử lưu vong ở Vệ quốc, chẳng qua chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, người càng chín chắn hướng nội.

Chẳng biết lúc nào đã có một loại khí thế thuộc về người bề trên, cử trọng nhược khinh [1].

[1] cử trọng nhược khinh: Ý chỉ người có tài lực siêu việt, việc nặng nề cực nhọc nhưng giải quyết một cách dễ dàng

Trong quá khứ, công tử Vũ của thời kỳ niên thiếu khiến người ta cảm thấy vênh vao, táo bạo, và vì không biết lượng sức mà có vẻ ngang ngược.

Nhưng sau giai đoạn đao kiếm loạn lạc, Trương Phúc đột nhiên giật mình nhận ra có thể mình đã nhìn lầm, có lẽ lúc trước chỉ là một cách mà Chúa công dùng để bảo vệ bản thân người mà thôi.

Sau khi trở thành chủ của Biện Châu, Chúa công nhanh chóng thoát khỏi sự mơ màng và yếu đuối lúc đầu, trưởng thành nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Chẳng biết lúc nào đã trở thành vị quân chủ trước mắt đây, cho người ta cảm giác an tâm, có thể tin cậy, có thể gánh vác.

Hắn ta và Hạ Lan Trinh trao đổi ánh mắt, Hạ Lan Trinh chấp tay nói rõ sự tình.

Từ khi Ngôi Danh Sơn của Khuyển Nhung đánh bại liên quân ba đường của Lý Văn Quảng, Trình Thiên Diệp, Hàn Toàn Lâm, khí thế quân đội Khuyển Nhung đại thịnh.

Mấy ngày trước, đại tướng quân Khuyển Nhung là Một Tầng Bù Chân dẫn năm vạn tinh binh, xuất phát từ Lạc Ấp thẳng tay cầm chân Lý Văn Quảng ở Hứa châu.

Mà ở Trịnh Châu, Ngôi Danh Sơn đã chuẩn bị sẵn sàng ở trong thành, có ý đồ mưu đoạt Biện Châu.

Cho nên tuy việc cứu viện Trình Thiên Diệp vô cùng cấp bách, nhưng Tiểu Cần và Du Đôn Tổ vẫn không dám rời khỏi Biện Châu.

Chỉ có thể do Trương Phức và Hạ Lan Trinh dẫn một nhóm thủy quân, xuôi theo Tế Thủy, tiếp ứng Trình Thiên Diệp.

Hạ Lan Trinh mở địa đồ ở trên bàn, ba người ngồi vây quanh.

“Sau trưa nay, nhận được tin báo, Ngôi Danh Sơn dẫn hai vạn đại quân đã xuất phát từ Trịnh Châu, nhắm thẳng đến Biện Châu ta. Ta dự tính trong vòng ba ngày bọn họ sẽ đến ngoài thành Biện Châu ta.” Hạ Lan Trinh nói.

Trình Thiên Diệp nhìn địa đồ, có chỗ không rõ, khiêm tốn học hỏi: “Trịnh Châu cách Biện Châu ta chưa đến hai trăm dặm đường, người cưỡi ngựa một ngày là đến, nếu Khuyển Nhung phái kỵ binh đột tập, không phải ngày mai sẽ đến dưới thành Biện Châu ta sao?”

“Bẩm Chúa công, hành quân chiến tranh và đi như ngày thường khác nhau, xâm nhập biên giới của địch, đại quân trấn giữ, thành trì kiên cố, dục chiến thì thắng bại chưa quyết, muốn đánh thì lợi hại khó biết.” Trương Phức nghiêm túc căn dặn giải thích cho Trình Thiên Diệp, từ từ dẫn dắt: “Do phải chinh đồn xe đồ, bộ phận quân đội, hoặc trước tiên phải dò la chỗ hiểm, hoặc phải không chế được yết hầu của địch trước, xà bàn nguyệt yển, trung quyền hậu cắt [2], mới có cơ hội giành thắng lợi. Mặc dù Khuyển Nhung là giỏi về mã chiến, cuộc chiến công thành cũng chỉ có thể là bộ kỵ kết hợp với binh tổng, còn phải tăng thêm hậu cần và quân nhu, ngày đi bảy tám chục dặm đã là cực hạn rồi.”

[2] xà bàn nguyệt yển, trung quyền hậu cắt: theo mình hiểu là nằm vùng chờ đợi, sau đó cắt đuôi quân địch từ phần giữa. (Ai có cách nào hợp lý hơn thì comment cho mình nha :D)

Trình Thiên Diệp gõ trán: “À, cho nên lần trước quân ta đã ở trong thế mạo hiểm, tại vùng rừng núi hiểm trở, trước là binh sau là sông, bị địch thừa cơ xu thế đang tăng cao, mới bị rối loạn trận tuyến?”

Nàng lấy ba cái chén trà, để một ngón tay ở giữa: “Bộ binh quân ta ở phía trước, quân nhu ở phía sau, vốn nên là cánh hộ vệ cho bộ đội và kỵ binh nhưng bởi vì đường hẹp mà sơ tán.”

“Cho nên địch nhân thăm dò vị trí của Quân chủ là ta, thẳng đánh trúng trụ cột, tuy dùng ít đánh nhiều, nhưng suất nữa đã tạo thành đã kích trí mạng đối với chúng ta.”

Trương Phức và Hạ Lan Trinh trao đổi ánh mắt, tỏ ý khen ngợi.

“Chúa công tài trí nhanh nhẹn, chỉ một gợi ý đã hiểu.” Trương Phức tiếp tục nói: “Sau khi cướp được Khoái huyện, quân ta ba đường đồng xuất phát, liên tiếp đắc thắng, vô cùng khinh địch. Ngôi Danh Sơn đi hiểm chiêu, vứt bỏ Trịnh Châu không màng đến, chủ động xuất binh, đánh chúng ta không kịp trở tay.”

Hạ Lan Trinh nói: “Lần này Ngôi Danh Sơn dẫn ba vạn quân, có ý đồ cướp lấy Biện Châu ta, nhưng Biện Châu ta thành vững lương đủ, bên trong có Tiểu Tư khấu và Du tướng quân dẫn hai vạn tinh binh đóng ở đó, bên cạnh có Ung Khâu, Cao Dương. Khôi huyện tiếp ứng, nhất định sẽ giữ được không để mất. Sáng sớm ngày mai, chúng ta đến hoàng trì, đôi sang đường bộ rồi trở về Biện Châu, để ta có cơ hội gặp lại Ngôi Danh Sơn này.”

“Một Tầng Bù Chân kia là ai?” Trình Thiên Diệp cất tiếng hỏi.

Trương Phức giật mình ngẩng đầu, ôm quyền thi lễ: “Chúa công cũng có cùng suy nghĩ với ta.”

Hạ Lan Trinh khó hiểu nhìn hai người.

Trình Thiên Diệp giải thích: “Ta cảm thấy rất kỳ quái, chúng ta đóng ở Biện Châu lâu như vậy, Ngôi Danh Sơn không đến, hôm nay bình tĩnh và lương thực của chúng ta đều đủ, gã lại dẫn ba vạn nhân mã nắm chắc đoạt được Biện Châu thành?”

Hạ Lan Trinh bừng tỉnh: “Gã muốn chờ Một Tầng Bù Chân đánh hạ Nam Dương, lại cùng nhau vây công Biện Châu ta?”

Trương Phức nói: “Đồng thời gã ở Biện Châu, cũng là vì để cho chúng ta không thể đến tiếp ứng Lý Văn Quảng. Chắc hẳn giờ phút này Hứa châu chỗ Lý Văn Quảng đã là chiến sự căng thẳng.”

Hạ Lan Trinh kinh hãi: “Nếu Một Tầng Bù Chân đánh bại Lý Văn Quảng, chỉ huy về phía bắc, cùng Ngôi Danh Sơn hợp binh một chỗ, Biện Châu ta sẽ gặp nguy.”

Hắn nhìn về phía Trương Phức: “Lý Văn Quảng này thích dao to búa lớn, Hứa châu hẳn còn đứng không xong, gần đây lại nếm mùi thất bại, ta sợ hẳn thật sự thù không nổi.”

Trình Thiên Diệp nói: “Chúng ta điều binh tiếp viện từ quốc nội ra không được sao?”

Trương Phức và Hạ Lan Trinh đều ngẩng đầu nhìn nàng, muốn nói lại thôi, tỏ vẻ khó xử.

Trình Thiên Diệp đột nhiên hiểu ra, bản thân không đủ uy tín, thân tín nhân mã đều ở đây, bằng một ý chỉ khó thể điều được binh mã từ quốc nội, cho dù sau cùng là mề là mề, lôi kéo được nhau, cuối cùng viện quân cử tới cũng không biết là chuyện của ngày tháng năm nào rồi.

“Vậy đi.” Trình Thiên Diệp quyết định: “Chúng ta không dừng chân ở hoàng trì, cứ xuôi thẳng theo Tế Thủy về phía bắc, qua Thiểu Thủy, trở về đô thành Giáng châu của đại Tấn ta. Ta tự mình trở về chuyển viện quân!”

Ba người quyết định kế hoạch kỹ càng. Không về Biện Châu nữa mà xuôi theo đường thủy trở về Tấn quốc.

Nghị sự quân tình, ra đến ngoài cửa.

Một bóng dáng cao gầy lên lút đứng đó, người nọ trông thấy Trình Thiên Diệp đi ra, nhảy vọt tới, siết chặt đám tay dừng bước lại.

Trình Thiên Diệp nhìn ánh mắt đáng thương của Mặc Kiều Sinh, liếc hắn, không để ý đến hắn, lướt qua hắn rồi đi thẳng.

Buổi chiều, Trình Thiên Diệp vào sương phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy Diêu Thiên Hương đang đợi nàng.

“Ta đã không sao rồi, nàng không cần theo chăm sóc ta nữa, tự đi nghỉ ngơi đi.” Nàng véo mặt Diêu Thiên Hương: “Đi hẹn hò với tình lang của nàng đi.”

Diêu Thiên Hương không hề do dự véo lại: “Nói lung tung, ta đây là người tuân thủ nữ tắc, đâu biết hẹn hò với chàng tình lang gì, đương nhiên là muốn ở cùng phu quân của ta đó nha, tránh để chàng sùng hạnh tiểu nô lệ nào đó.”

Trình Thiên Diệp cười ha ha, thổi tắt ánh nến, nằm xuống bên cạnh nàng: “Được thôi, chúng ta cùng ngủ với nhau, hôm qua nàng chăm sóc ta rất vất vả, ngủ sớm đi.”

Ban đêm, trong thuyền lớn.

Tiếng nước dậy sóng, giường lắc lư.

Bởi vì ngày hôm qua phát sốt ngủ khá nhiều nên giờ Trình Thiên Diệp hơi khó ngủ.

Trong bóng tối, Diêu Thiên Hương trở mình, đôi mắt sáng lóng lánh.

“Thiên Vũ, ta thật sự ghen sắp chết rồi.” Nàng ta đưa tay chọc chọc Trình Thiên Diệp: “Người đã không nói cho hần biết người là nữ nhi, đêm mà chúng ta thành thân, người thu phục hần thế nào?”

Trình Thiên Diệp cười ha ha, không nói câu nào.

“Người đừng hòng gạt ta, ngày đó ta hạ liều mạnh luôn.” Diêu Thiên Hương không buông tha, giọng điệu xấu xa: “Tỳ nữ của ta còn nghe thấy, trong phòng người có tiếng vừa khóc vừa cầu, suốt nửa đêm. À... Chẳng lẽ người dùng dụng cụ hả?”

Trình Thiên Diệp mặc kệ, xoay người dậy thọc lét nàng.

Diêu Thiên Hương vừa chống cự, vừa cầu xin tha thứ: “Nè nè, đừng cù nữa, ta thấy trên người của người có thương tích, nếu không ta sẽ cho người biết tay.”

Trình Thiên Diệp không phá nàng ta nữa, nằm lại xuống giường, nhớ tới tình hình đêm hôm đó, che gối đầu phì cười.

“Người thật sự không đề ý đến hần?”

“Ta gạt hần vài ngày, để hần nhớ cho kỹ.” Trình Thiên Diệp không cười: “Tính cách không cần mạng này của hần, phải sửa. Nếu không trái tim của ta sẽ không chịu nổi.”

“Ài, thật sự là đáng thương, ngày hôm qua thấy người bệnh, cả một ngày hần đều không ăn không uống, canh giữ trước giường của người, ai ngờ người vừa tỉnh dậy đã đuổi hần ra ngoài.”

“Cả ngày hần không ăn gì?”

“Là nô lệ mà, vốn chính là như vậy, chủ nhân yêu mến thì gọi tới trêu đùa, không thích thì ném đi rất xa. Suýt nữa đã chết đuối dưới sông, đi lên lại đói bụng cả ngày, vậy mà hần còn đang đáng thương ngồi xỏm ở bên ngoài hứng gió nữa đây.”

Diêu Thiên Hương còn chưa dứt lời, bên cạnh đã không thấy ai, Trình Thiên Diệp vén chăn lên, đứng dậy ra ngoài.

Trình Thiên Diệp khoác áo ra chái nhà. Dưới ánh trăng, mặt sông lăn tăn gợn sóng.

Chái nhà là một hành lang dài. Nhờ ánh trăng, Trình Thiên Diệp tìm thấy một bóng người đang ngồi ở một góc tối bí mật gần đó. Đôi mắt màu hổ phách, ngẩng lên khỏi đầu gối, hần cẩn thận dò xét Trình Thiên Diệp.

Thôi, thôi, nghĩ nhiều đạo lý như vậy làm gì. Hần không đủ tự lập, thì ta từ từ uốn nắn giúp hần tự lập, hần vừa bị thương vừa hoảng sợ, mi cam lòng đối xử với hần như vậy sao?

Suy nghĩ của Trình Thiên Diệp ngỗng ngang, quên khuấy đi những lời mình đã nói. Vươn tay ra, vuốt ve tóc Mặc Kiều Sinh, nàng kéo hần lên, dắt hần đến sương phòng của mình.

Diêu Thiên Hương là một nữ nhân thức thời, cũng không biết đã trốn đi đâu từ sớm rồi.

Trình Thiên Diệp ấn Mặc Kiều Sinh ngồi xuống trước bàn, sờ lên gương mặt lạnh buốt của hần, rót một chén trà nóng cho hần, lấy đĩa quả hoa cao, để ở trước mặt của hần.

“Ăn đi, lót dạ, người chưa ăn gì thật đấy hả?”

Mặc Kiều Sinh nhìn đĩa quả hoa cao thơm ngon này, môi khẽ giật, gục đầu xuống không nói lời nào.

“Ăn đi. Ăn xong rồi hôm nay nghỉ ở phòng ta.” Trình Thiên Diệp ngồi trước mặt hần, tươi cười với hần: “Cũng giống mấy ngày trước đây vậy, người ngủ ở dưới đất cạnh giường ta?”

Một chén trà nóng được nhét vào bàn tay lạnh lẽo của hần, hơi nóng thấm từ tay của hần chạy thẳng vào lòng hần.

Mặc Kiều Sinh yên lặng nhặt quả hoa cao lên, từng miếng nhét vào trong miệng của mình, đưa trà nóng vào cái bụng rỗng. Hần cảm thấy toàn thân như một dòng sông băng bị đóng trên núi chột được phóng thích ra ngoài, rốt cuộc đã sống lại lần nữa.

Hần nhìn thấy chủ nhân đang trải một chồng chăn đệm dày dưới đất cạnh giường, mang theo một cái gối đầu, đặt ở chỗ chân bông.

Còn người thì ghé vào mép giường, cười nhìn hần.

Mặc Kiều Sinh cảm thấy mình như đang đi vào cõi mộng, đến chỗ chăn đệm mềm mại, cuộn mình lại, nằm xuống.

Trong bóng tối, hần khát vọng trăm ngàn lần, rằng có một bàn tay từ trên giường với xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc hần.

“Kiều Sinh, người phải đồng ý với ta, từ nay về sau bất luận thế nào, cũng không thể xem nhẹ mạng sống của mình.”

“Người không nghĩ cho mình, người cũng phải nghĩ cho ta chứ. Cứ nghĩ đến việc người gặp chuyện không may, trong lòng ta thật không thể chịu đựng được.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trời tờ mờ sáng, Trình Thiên Diệp chợt tỉnh.

Nàng dụi mắt, phát hiện mình ngủ ở bên giường, một cánh tay buông xuống theo mép giường, tay áo rộng thùng thình đang được mấy ngón tay thon dài ôm lấy.

Mặc Kiều Sinh đang nằm dưới đất cạnh giường nàng, cơ thể hơi cuộn mình chôn trong đệm chăn, mặt hướng về phía nàng, đang ngủ say.

Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ, rọi vào gương mặt thiếu niên khoảng mười tám mười chín tuổi này.

Lông mày của hắn rất thấp, viền theo mi mắt, khóe mắt còn vương một giọt lệ. Bàn tay khớp xương rõ ràng, trong lúc ngủ mơ vẫn nhẹ nhàng ôm lấy một góc tay áo của Trình Thiên Diệp.

Ây gù, chắc đêm qua hắn lén khóc, mới vừa ngủ đây.

Trình Thiên Diệp nhìn chớp mũi hơi đỏ ửng của hắn, trong lòng hồi hận.

Hắn vì mi, suýt nữa đã đánh mất tính mạng, nhưng chỉ vì lo lắng và áy náy với mi nên hắn mới hành hạ bản thân một ngày một đêm.

Vậy mà mi còn ức hiếp hắn, lạnh nhạt hắn, sao lại nhẫn tâm như vậy chứ?

Mặc kệ hắn có ái mộ mi hay không, có thể tự lập cố gắng như mi chờ mong hay không thì phần tình cảm thuần túy mà hắn đối với mi, cũng đã đủ quý giá rồi.

Ở cùng nhau như bây giờ, không phải cũng rất tốt sao.

Trình Thiên Diệp cẩn thận dùng ngón tay rút tay áo ra.

Mặc Kiều Sinh tỉnh giấc, Trình Thiên Diệp vỗ nhẹ vào lưng hắn, đến khi hắn ngủ mới thôi, rồi sau đó rón ra rón rén đi qua người hắn, phủ thêm y phục đi ra ngoài.

Trên boong tàu, dòng sông lơ lửng mờ mờ, kênh đào vỗ dập diu vào đập.

Đôi bờ Thanh Sơn rơi vào tầm mắt, gợn mây xanh biếc nhuộm lên bầu trời đỏ rực.

Diêu Thiên Hương đang đứng ở đầu thuyền, tóc mai cài trâm vàng. Nàng ta quay đầu lại, bách thái sinh châu thủy [1].

[1] bách thái sinh châu thủy: Trích trong bài thơ “Đấu bách hoa” (斗百花•汝妓褚延娘) của Triều Bỗ Chi, ý miêu tả vẻ đẹp rực rỡ.

Trong lòng Trình Thiên Diệp thoải mái, đi đến trước sông vai đứng cùng Diêu Thiên Hương ở mũi thuyền, cùng thưởng thức cảnh sông mờ sương tuyệt đẹp của mùa xuân.

“Sao đột nhiên lại ăn mặc thành như vậy, ta cảm thấy đáng về hoạt bát ngày thường của nàng cũng rất tốt.” Trình Thiên Diệp dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy.

“Không phải sắp về đến Tấn quốc các người rồi, tốt xấu gì ta cũng phải cho kẻ làm phu quân như người nở mày nở mặt chứ.” Diêu Thiên Hương liếc xéo, ghé vào tai nàng nói: “Tâm trạng tốt như vậy, ngày hôm qua vui vẻ lắm hả? Tiểu nô lệ của người sao còn chưa ra? Người bắt nạt người ta không xuống giường nổi luôn hả?”

Trình Thiên Diệp nhún vai, đón gió cười ha ha.

Khi Mặc Kiều Sinh tỉnh lại, phát hiện chủ nhân đã không còn trên giường.

Hắn kinh hãi, xưa nay mình ngủ luôn cạnh giấc, nhưng khi chủ nhân thức dậy, đi qua người mình vậy mà mình không hề hay biết?

Như vậy làm sao có thể canh gác cho chủ nhân, nếu thích khách đứng kế bên, chỉ sợ hắn sẽ không phản ứng kịp. Hắn âm thầm khiển trách vì hôm qua mình quá mức thả lỏng.

Trong lúc mơ hồ hắn nhớ tới, dường như hắn đã tỉnh một lần.

Hắn thoáng chạm vào bờ vai của mình, khi đó có một bàn tay quen thuộc vỗ nhẹ vào đây, một giọng nói ni non bên tai khiến hắn an tâm, thả lỏng tinh thần, lại chìm vào giấc ngủ say.

Mặc Kiều Sinh nhìn bốn phía. Ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng tỏ.

Ngoại sảnh, trên bàn bày cháo loãng và thức ăn, dùng đĩa đẩy lên, hiển nhiên là để phần lại cho hắn.

Mặc Kiều Sinh ngồi xuống, do dự một lát, bung bát đĩa lên. Chủ nhân nói muốn hắn nên nhanh chóng thích nghi, vậy hắn phải tập thích nghi.

Cháo loãng nóng nóng, kết hợp với bánh màn thầu trắng trắng thơm ngào ngạt và thức ăn ngon miệng, còn có thịt bò muối có thể yên tâm lấp đầy bụng.

Đây là mỹ thực mà trước kia Mặc Kiều Sinh không dám nghĩ đến. Thế nhưng, không biết tại sao khi vào miệng, hắn cảm thấy thật nhạt nhẽo.

Lúc có chủ nhân ngồi cùng, chủ nhân luôn không ngừng gấp rau vào chén hắn. Khoảnh khắc ấy, bất luận chủ nhân gấp món gì, hắn ăn vào, đều cảm thấy đó mới chính là mỹ vị của nhân gian.

Ta muốn chi cần như thế, mỗi ngày cùng người ngồi ăn cơm.

Trong lòng Mặc Kiều Sinh sinh ra một suy nghĩ mông lung mà chính hắn cũng không biết đó là gì.

Hắn đột nhiên nhớ tới món cá nướng đen sì kia. Đối với hắn, đó là món ngon nhất mà hắn từng được nếm. Lần đầu tiên, chủ nhân hạ tấm thân ngàn vàng, tự tay nấu, lại là nấu cho tên nô lệ như hắn.

Mặc Kiều Sinh cong ngón tay, nhanh chóng ăn xong, đi ra ngoài.

Hắn nhìn thấy trên đầu thuyền có một đôi bích nhân kim tôn ngọc quý, quả thực là trời đất tạo nên.

Tay chủ nhân khoát lên vai công chúa, đang nghiêng đầu cười dịu dàng nói chuyện cùng công chúa.

Tuy hắn biết chủ nhân và công chúa chưa bao giờ chính thức cùng phòng, chỉ có thể xem như là một đôi phu thê giả nhưng ánh mắt của hắn vẫn vô thức đặt trên bờ vai kia.

Hắn tham vọng, muốn lấy bàn tay đặt trên bờ vai đó xuống. Lấy xuống, hắn sẽ đặt nó lên vai mình.

Không.

Ánh mắt của hắn dao động, chuyển qua bà vai của người mà hắn tôn kính nhất.

Người ấy không cao, bà vai cũng không rộng lắm.

Ánh mắt Mặc Kiều Sinh nhìn chăm chú vào đôi vai gầy gò của Trình Thiên Diệp, chợt nảy ra một suy nghĩ đại nghịch bất đạo.

Ta muốn người đứng ở bên cạnh người ấy là ta, ta... muốn dùng tay của mình ôm lấy bờ vai của người.

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

“Người đang nghĩ gì đấy?” Một giọng nói trầm vang lên sau lưng hắn.

Mặc Kiều Sinh mạnh mẽ quay lại, trong mắt bắt giác phủ đầy sự cố chấp.

Tư Mã Đồ đứng sau lưng hắn.

“Người đã cứu ta một mạng, ta còn chưa kịp cảm tạ người.” Hắn ta ôm quyền khom người trước Mặc Kiều Sinh, trịnh trọng thi lễ.

Mặc Kiều Sinh căng vai bình tĩnh lại, cúi đầu đáp lễ, không nói một lời.

Tầm mắt Tư Mã Đồ lướt qua hắn, nhìn về phía hai người ở mũi thuyền.

“Lúc người rơi xuống nước, chủ nhân người không quan tâm hết thấy đã nhảy xuống đầu tiên, trên người hắn còn có vết thương.” Tư Mã đồ nói: “Lúc người được cứu lên, tất cả mọi người đều nói người đã chết. Chỉ có hắn không bỏ cuộc, kiên trì đến mức hai tay đều mỏi đến run rẩy, cuối cùng đã cứu sống được người.”

Mặc Kiều Sinh mím môi, không nói gì.

“Không có một ai, không có một chủ nhân nào có thể có tình cảm ấy với nô lệ. Đối với hắn, người đã là một sự tồn tại đặc biệt.”

Mặc Kiều Sinh: “Rốt cuộc người muốn nói gì?”

“Kiều Sinh, có phải người không biết vì sao chủ nhân người nổi giận với người không?”

Mặc Kiều Sinh nhìn hắn ta.

“Hắn muốn người, không phải chỉ là một tên nô lệ, mà là có thể trở thành người tình lữ của hắn.” Tư Mã Đồ nhìn hắn: “Người, chẳng lẽ người không muốn đứng bên cạnh hắn, không muốn mãi mãi ở cùng hắn.”

Hắn ta hạ thấp giọng, nói ra một câu vô cùng hấp dẫn: “Không muốn khiến hắn chỉ thuộc về một mình người sao?”

“Làm cần!” Mặc Kiều Sinh khẽ quát, mắt hắn hiện sự tàn nhẫn: “Người nói những điều này với ta, có mục đích gì!”

Tư Mã Đồ cười: “Không phải quá rõ rồi sao? Ta thích công chúa. Ta muốn đứng bên nàng, ôm nàng vào lòng, để ánh mắt nàng chỉ thấy được mỗi ta.”

Mặc Kiều Sinh ngậm miệng.

“Cho nên ta hi vọng người góp chút sức, giúp ta đẩy chủ công nhà người đi xa một tí.” Hắn ta vỗ vỗ vai Mặc Kiều Sinh, đi về phía Điều Thiên Hương.

Trình Thiên Diệp quay lại, nhìn thấy hai người họ, nàng cười, vẫy tay với Mặc Kiều Sinh: “Kiều Sinh, đến cạnh ta này.”

Đến cạnh người, đến cạnh người.

Có một ngày, ta có thể đường hoàng đến bên cạnh người.

Mặc Kiều Sinh siết chặt nắm tay.

Thuyền đã đi được hai ba ngày, tiến vào biên giới Tần.

Hôm nay, đội tàu tạm neo trên một bên tàu, bỏ sung quân nhu.

Nhóm thuyền sĩ buồn bực trong khoang thuyền nhiều ngày, tốp năm tốp ba cời áo ngoài, nhảy vào bờ sông Thanh Thủy tắm rửa.

Hạ Lan Trình ở trần, chỉ còn một cái quần lót, cùng mấy người bạn đi ngang qua. Trông thấy Mặc Kiều Sinh, hô: “Kiều Sinh, muốn xuống nước chơi chung không?”

Sắc mặt Mặc Kiều Sinh trắng nhợt, đang muốn lịch sự từ chối.

Tư Mã Đồ vắt một cái khăn lông, đi qua hắn: “Đi, người không biết bơi, ta dạy cho người.”

Hắn ta cúi đầu: “Lỡ như lần sau lại rơi xuống nước, sẽ không còn cần chủ công của người liều mình cứu người nữa?”

Nghe thế, Mặc Kiều Sinh cắn răng, cởi áo ngoài, theo hấn ta xuống thuyền.

Điều Thiên Hương và Trình Thiên Diệp dựa sát vào mép thuyền, nhìn lính tráng tinh lực tràn đầy vui đùa ầm ĩ.

“Người nhìn bên kia kia.” Điều Thiên Hương hếch cằm.

Trình Thiên Diệp nhìn theo, Mặc Kiều Sinh và Tư Mã Đồ đứng ở chỗ vùng nước cạn, Tư Mã Đồ bắt tay dạy hấn kỹ năng bơi lội.

Eo Mặc Kiều Sinh khá thon, màu da khỏe mạnh, đôi chân dài, cho dù lẫn trong đám nam nhân, cũng vô cùng bắt mắt. Trình Thiên Diệp bắt giác tập trung vào hấn.

“Ánh mắt không tệ à nha. Dáng người hấn thật sự rất tuyệt đấy.” Điều Thiên Hương huých vai Trình Thiên Diệp, quay đầu lại: “Ta nói người này, nhìn nam nhân đó xem, muốn eo có eo, eo thế này chuyện ấy mới tốt... Ừm.”

Trình Thiên Diệp che miệng của nàng ta lại, cản lại đoạn giới thiệu về “cuộc sống” của nàng ta.

Giờ phút này, Mặc Kiều Sinh đứng trong nước, hiển nhiên vô cùng căng thẳng, tay chân hấn cứng ngắc nắm chặt tấm ván, động tác rõ ràng cực kỳ không phối hợp.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng một chút, như người vậy thì sao học bơi được?” Tư Mã Đồ nói: “Người nhìn kia, chủ nhân người và công chúa đều đang ở trên thuyền nhìn người đấy.”

Mặc Kiều Sinh quay đầu nhìn thoáng qua Trình Thiên Diệp đứng ở mép thuyền, quyết định nhắm mắt lại, đắm đầu vào nước.

Tư Mã Đồ vót Mặc Kiều Sinh đang sắc nước lên, tức giận cười nói: “Người đang làm gì thế hả? Ta dạy người bơi, chứ không phải dạy người tự tử.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thuyền đi đến đầu thành, mọi người chuyển từ thuyền sang đi xe, đổi thành đường bộ để đi đến thủ đô Giáng Châu Tấn quốc.

Ngoài thành, cách mười dặm.

Tam công cửu khanh [1], văn võ bá quan, xếp thành hàng cung nghênh.

[1] tam công cửu khanh: Tam công tức Thừa tướng, Thái úy, Ngự sử đại phu. Cửu khanh: Phụng thường, Tông chính, Lang trung lệnh, Vệ úy, Thái bộc, Đình úy, Điện khách, Thiếu phu, Trị túc nội sử. (Nguồn: <https://www.chuonhung.com/2014/06/dich-thuat-tam-cong-cuu-khanh-trieu-tan.html>)

Chế độ quan lại Tấn quốc rất phức tạp, ba vị tam công, phân biệt là Thái Sư, Thái phó, Thái bảo.

Địa vị tôn quý nhưng cũng không thể quản lý sự vụ cụ thể trong triều đình, chỉ xuất hiện trong những hội nghị quan trọng của triều đình, theo lệ thường là đảm nhiệm vai trò trưởng lão có danh dự rất cao trong danh môn vọng tộc.

Thái tế, Ngự Sử đại phu, Thái úy ba chức phận coi sóc chính trị, giám sát và quân sĩ quốc gia.

Những chức vị khác như Lang trung lệnh, Vệ úy, là cửu khanh quản lý sự vụ cụ thể của quốc gia. Cùng với Trung úy phụ trách trị an đô thành và Đại trưởng thu quản lý sự vụ hậu cung.

Tóm lại, chức năng không rõ, quyền lực và trách nhiệm chen ép lẫn nhau, mà đa số lại là thế gia quý tộc độc quyền lũng đoạn.

Trình Thiên Diệp nhìn lướt qua đám người, sâu sắc cảm nhận được tình cảnh bi ai lúc trước của Trình Thiên Vũ. Đám thần tử trước mắt trông như mình là rường cột nước nhà, kính cẩn hành lễ, thật ra không có mấy ai thật sự kính sợ vị Chúa công như hấn.

Trong đám người, vàng sáng xen kẽ đại biểu cho các loại tâm tư, cảm xúc, khiến Trình Thiên Diệp dù đã quen với việc lá mặt lá trái cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Nàng đối phó hết với những triều thần này xong, đi vào hậu cung, nhìn thấy vị “mẫu thân” mà bản thân nàng đã có duyên gặp mặt một lần —— Dương cơ Dương thái phu nhân, cùng với vị ái thiếp sắp chuyển dạ - Hứa phi.

Dương thái phu nhân vừa thấy nàng, hai mắt ngấn lệ, nắm tay nàng, nước nỡ nói: “Con của ta, khổ cho con rồi.”

Nhưng khi ánh mắt bà chuyển đến Điều Thiên Hương bên cạnh Trình Thiên Diệp thì bà chợt tỏ ra cổ quái.

Trước mặt người đã biết rõ nội tình, nàng giới thiệu Điều Thiên Hương là thê tử của mình thì Trình Thiên Diệp cảm thấy khá xấu hổ.

Nàng sờ mũi, kéo tay Điều Thiên Hương, tóm tắt một cách đơn giản ngọn nguồn sự việc, nhấn mạnh việc Điều Thiên Hương đã có ân giúp đỡ nàng.

Cuối cùng, nàng quyết định lấy thân phận Điều Thiên Hương là thê tử giới thiệu cho mẹ của mình.

Điều Thiên Hương hành đại lễ, lui về an giấc.

Dương thái phu nhân cho mọi người lui, một tay kéo Trình Thiên Diệp vào lòng.

Bà vuốt tóc Trình Thiên Diệp, nghĩ đến nữ nhi từ nhỏ đã được nuông chiều, hôm nay lại phải xoay sở trong hoàn cảnh muôn vàn khó khăn kia, không khỏi đau buồn, nghẹn ngào khó tả.

Mặc dù Trình Thiên Diệp không có sự liên hệ nào với vị Thái phu nhân này, nhưng giờ phút này, khi nàng nằm trong lòng ngực bà ấy, cũng có thể cảm nhận được tình cảm yêu thương tha thiết của một mẫu thân đối với nữ nhi.

Trình Thiên Diệp nhớ tới cha mẹ và anh mình ở thế giới kia, trong lòng cũng đau xót.

Qua hồi lâu, Dương thái phu nhân đã bình phục tâm trạng. Trình Thiên Diệp mới ngồi thẳng người, chỉnh đốn y quan, đưa khăn mặt lên, khuyên lon: “Mẫu thân đừng đau buồn như thế, hôm nay hài nhi ngày càng quen thuộc với chính vụ, mọi việc trôi chảy, cũng không có chỗ nào không ổn.”

Dương thái phu nhân lau nước mắt: “Ta nghe nói con đang ở Biện Châu, trì loạn phế tân, tuyên cáo thi chính [2], rất được lòng dân, lời tán dương con liên tiếp rơi vào đô thành. Con thật sự là có khả năng, so với... làm tốt lắm.”

[2] ở đây ý nói đang cải cách chính sách, đưa ra chính sách mới.

Hứa phi đứng hầu một bên, đang lặng lẽ gạt lệ.

Trình Thiên Diệp nhìn bụng nàng ta to như vậy, để nàng ta đứng có vẻ không ổn.

Vẫy tay, nàng kéo nàng ta ngồi xuống cạnh mình, cẩn thận sờ lên chiếc bụng tròn vo của Hứa phi, bụng này đột nhiên hơi gồ lên, di chuyển theo tay của Trình Thiên Diệp.

“Ái chà, đây là... là đang đá ta hả.” Trình Thiên Diệp chưa từng tiếp xúc với phụ nữ có thai, nàng cảm thấy vô cùng mới mẻ.

“Có lẽ biết là bác đến thăm, hôm nay đặc biệt hưng phấn.” Hứa phi dịu dàng cười lên.

Nàng ta là một nữ tử mềm mại, da trắng, tướng mạo đẹp, bởi vì mang bầu mà gương mặt hơi mũm mĩm, có vẻ càng thêm trắng ngần mượt mà.

Giờ phút này, nàng ta đang cúi đầu xuống, mang theo một nét nữ tính dịu dàng khi sắp làm mẹ, nhẹ nhàng vuốt bụng của mình, toàn thân nàng ta tỏa ra một màu vàng nhạt dịu nhẹ.

Như trong ngày xuân, như bông hoa tươi đón mùa xuân, rung động lòng người.

Trình Thiên Diệp thầm nghĩ: Nữ nhân có tính cách nhu nhược như thế, vậy mà cũng có thể mang bầu và sống sót được trong thâm cung.

Dương thái phu nhân ho khan, không vui nói: “Nói với người bao nhiêu lần rồi, mặc dù không có người ngoài ở đây, cũng không thể tùy tiện xưng hô, sơ sẩy một chút, đó chính là họa nghiêng gia diệt quốc.”

Hứa phi bịt dạ, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, đứng dậy thấp giọng nói: “Vâng, con nói sai rồi, xin mẫu thân và phu... phu quân thứ lỗi.”

“Ồ đây không có người ngoài, không sao đâu, lần sau chú ý là được.” Trình Thiên Diệp kéo tay Hứa phi, phát hiện tay của nàng ta bỗng trở nên vừa rét vừa lạnh.

Sao nàng ta sợ Dương thái phu nhân đến vậy?

Trình Thiên Diệp chuyển chủ đề: “Bụng này của nàng có vẻ khá lớn, nói không chừng giống với huyênh muội bọn ta, hoài thai đôi?”

“Không, không phải đâu phu quân.” Hứa phi cảm kích nhìn Trình Thiên Diệp: “Bởi vì đây là... đứa con đầu tiên của phu quân, mẫu thân rất săn sóc nô tì, đưa đến đủ loại đồ bổ quý giá. Vì thế, hài tử mới lớn khỏe như vậy.”

Trước khi Trình Thiên Diệp xuyên đến, nàng là người chưa lập gia đình, đối với việc nuôi con thể này cũng không hiểu nhiều, nghe vậy chỉ gật đầu, không hề chú ý.

Nàng ngừng đầu hỏi thăm Dương thái phu nhân: “Việc đêm đó, có không ít người hầu trong nội cung, tuy đều là tùy tùng thiếp thân mẫu thân tín nhiệm, nhưng có lẽ mẫu thân cũng đã dàn xếp ổn thỏa rồi chứ ạ?”

Dương thái phu nhân không tiếp lời, nói với Hứa phi: “Hứa phi lui xuống trước đi, để ta trò chuyện với con ta.”

Sắc mặt Hứa phi hơi trắng, nàng ta đứng dậy, kính cẩn nghe theo hành lễ lui ra.

Lúc này, Dương thái phu nhân mới kéo tay Trình Thiên Diệp, vuốt ve mu bàn tay nàng, nói: “Con yên tâm, những người không liên can, ta đã sớm xử lý sạch sẽ.”

Trình Thiên Diệp hiểu, xử lý sạch sẽ có nghĩa là gì.

Tính cách của nàng xưa nay rộng lượng bao dung, sau khi xuyên qua, cũng cố gắng thích nghi với mọi người và bối cảnh bất đồng này, dùng những cách khác nhau để xử lý những vấn đề khác nhau. Nhưng những lời này của Dương thái phu nhân, vẫn khiến trong nội tâm nàng rất không thoải mái.

Trong trí nhớ của nàng, ngày đó mẹ con các nàng cùng đường, lúc có suy nghĩ treo cổ tự tử, kẻ hầu người hạ bên cạnh, toàn là người thân cận theo thị nhiều năm. Trong đó còn có tỷ đã nhìn Trình Thiên Diệp trưởng thành, cũng có lão bộc chuẩn bị cùng nhau chịu chết.

Một tên cũng không để lại, xử lý sạch sẽ.

“Vậy Hứa phi? Mẫu thân có tính toán gì.”

“Hài nhi, con chỉ cần ngồi vững vị trí của con. Những việc hậu cung thế này, con không cần lo ngại. Giao cho mẫu thân xử lý là được. Bất luận bụng của Hứa phi là nam hay nữ, bỏ mẹ giữ con là điều chắc chắn.”

Dương thái phu nhân từ ái vuốt tay Trình Thiên Diệp: “Mẫu thân đã nghĩ kỹ, con cũng là huyết mạch của phụ thân. Nếu tương lai con muốn dùng cốt nhục của mình để kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, mẫu thân cũng sẽ ủng hộ. Hài nhi của Hứa phi xem như để lại cho mẫu thân tưởng nhớ, ta sẽ đích thân mang theo, nuôi nó bình an trưởng thành.”

Những lời này đối với một nữ nhân đang sống dưới chế độ nam quyền thế này, là không dễ dàng, cũng coi là chân tâm thật ý suy nghĩ cho nữ nhi rồi.

Phần tình cảm yêu thương của bà đối với Trình Thiên Diệp vô cùng chân thành tha thiết. Nhưng không thể phủ nhận bà cũng là một người tàn khốc lãnh huyết, chỉ cần có uy hiếp đối với tính mạng của người thân ruột thịt của mình, vị phu nhân này cũng có thể không do dự hạ đòn sát thủ.

Trình Thiên Diệp mang theo tâm trạng phức tạp, nhìn vị “mẫu thân” trước mắt, nàng biết rõ muốn thay đổi như vậy một nữ nhân trung niên có tư tưởng cố định như vậy, là một chuyện rất khó khăn.

Những nữ nhân ở hậu cung thâm sâu, tư duy thường chỉ tập trung vào một hai sự kiện, lúc phát huy ra vài thủ đoạn, thông thường càng thêm khùng bố và khó thể phòng bị.

“Hứa phi nếu đã biết, vậy giữ lại đi, nếu bên cạnh con không có một cơ thiếp nào, cũng không hay lắm.” Trình Thiên Diệp mở lời.

“Vậy...” Dương thái phu nhân do dự: “Theo như con nói, vị Vệ Quốc công chúa kia, cũng biết thân phận của con rồi sao?”

“Mẫu thân.” Trình Thiên Diệp hạ thấp giọng, giải thích: “Thân thể của con là thân nữ nhi, nếu bên cạnh không có một ai, không có một người nào biết rõ tình hình thực tế, vậy sau này không tiện. Con cần một thể tử như Thiên Hương, ở bên cạnh con.”

“Nurong, nurong không thể nhúng tay.” Nàng thận trọng bổ sung một câu.

“Con nói cũng có lý, vị công chúa này dễ tính. Nhưng sao ta nghe nói...” Dương thái phu nhân hơi né tránh: “Con đang sùng một nam tử, nghe nói là một tên nô lệ.”

Trình Thiên Diệp ngồi ngay ngắn, cố gắng đè nén sự mất kiên nhẫn trong lòng: “Con đã làm Quân, có thể ngồi cảm quyền nước nhà thiên hạ, đương nhiên cũng có thể có được người mình thích, chẳng lẽ mẫu thân muốn con cô độc cả đời sao?”

Dương thái phu nhân kinh hãi, bà vô thức giải thích: “Không, ta đương nhiên không có ý này.”

Trình Thiên Diệp thu lại thái độ, đứng dậy nhẹ nhàng cáo từ Dương thái phu nhân.

Đến giờ này khắc này, Dương thái phu nhân mới đột nhiên giật mình, những ngày qua, trong trí nhớ của bà thì nữ nhi luôn ôm tay bà làm nũng. Nhưng trong hoàn cảnh gió tanh mưa máu mà bà không nhìn thấy được, nàng đã lột vỏ thành một quân chủ khi thể bức người.

Nàng đã có khí độ vương giả của phu quân bà năm đó.

Dù nàng không tức giận, cũng không cao giọng, chỉ ngồi đó khẽ nhíu mày, đã khiến người khác vô ý cảm thấy sợ hãi.

Trình Thiên Diệp trở lại hành cung của mình, cho gọi Trương Phúc và Hạ Lan Trinh.

“Ngày mai, ta sẽ nghị việc phát binh trợ giúp Biện Châu trên triều đình. Việc này lưỡng trước sẽ có lực cản không nhỏ, hai người các ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Hạ Lan Trinh ôm quyền nói: “Ty chức sẽ về nhà, liên lạc với thúc phụ của ty chức, cố gắng thuyết phục nhất tộc Hạ Lan thị ta và cả họ hàng thân thích, ủng hộ quyết nghị của Chúa công.”

Trình Thiên Diệp khẽ gật đầu: “Đây chính là lý do ta không để cho ngươi về Biện Châu trước, mà đưa ngươi cùng về.”

Nàng lại nhìn về phía Trương Phúc.

Trương Phúc thì lễ nói: “Khẩu chiến quân thần, vi thần không hồi hộp. Chỉ là...”

Hắn hơi do dự, cau mày nói: “Trong nước không ngót chiến sự, trong lúc bận rộn thế này, quả thật điều không được binh sĩ thiện chiến. Tuy các đại thần có binh lực trên đất phong, nhưng bọn họ cũng sẽ không muốn vì quốc gia mà phân phối nhân mã của mình, đi chinh chiến ở một thành thị xa xôi mà chẳng lấy được ích lợi gì.”

“Ta có một suy nghĩ, ngươi hỗ trợ thương thảo.” Trình Thiên Diệp nói: “Ta nghĩ sẽ dùng nô lệ, làm binh sĩ chủ lực.”

“Nô lệ?” Hạ Lan Trinh và Trương Phúc nhìn nhau.

“Bẩm Chúa công, nô lệ so ra kém quân đội chính quy, trên chiến trường hành động xưa nay chậm chạp không có sức mạnh, chỉ có thể sung làm kẻ hầu hạ, hoặc là kẻ tiên phong chịu chết.”

Trình Thiên Diệp từ ngăn kéo lấy ra một cuộn giấy dày chữ, chậm rãi giải thích: “Đây là tư tưởng ta tham khảo từ bậc hiền triết, lập ra chế độ quân công, ngươi hãy thử nhìn xem. Ta tính dùng cái này để loại bỏ chế độ nô lệ làm ta căm ghét.”

Trương Phúc và Hạ Lan Trinh đưa mắt xem xét, trên cuộn giấy có ghi: Trong chiến tranh, đều dùng quân công làm gốc. Lấy được thủ cấp của một tên, trừ nô tịch. Lấy được thủ cấp của mười tên, ban thưởng một bậc tước.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Tấn quốc vốn chỉ là một tiểu quốc sát biên giới, vào thời Trình Thiên Vũ, đất nước nằm trong tay phụ thân của Trình Thiên Diệp - Tấn uy hầu mới được quét khỏi. Cho nên mặc dù là quốc quân hiện đang ở cung điện, cũng không có quá xa hoa, chỉ có rộng rãi khí thế mà thôi.

Dưới thành cung, vài cung nữ trẻ tuổi tranh thủ chơi ném túi thơm, những túi thơm nhỏ nhỏ bay lên không trung tạo thành một đường vòng cung, vang lên vài tiếng lanh lảnh “ây da”, đọng lại trên cành cây quế.

Vài cung nữ mặc khúc cư đang vây quanh dưới thân cây quế to khỏe, ngẩng đầu:

“Làm sao bây giờ?”

“Cao quá, không với tới.”

Một nam tử mặc áo đen, khẽ với chân qua cành cây, mò mẫm tìm tòi, túi hương kia chợt rơi xuống.

Nhóm cung nữ nhặt túi hương lên, quay đầu nhìn bóng lưng của người trẻ tuổi đã đi xa kia, lặng lẽ bàn tán.

“Trông thấy không, chính là hần.”

“Tần sùng của Chúa công? Nghe nói chỉ là gã nô lệ? Nhưng dường như không đẹp như Tiêu Tú và Lữ Dao.”

“Ta cảm thấy rất soái mà, vóc dáng còn khá cao, lạnh lùng, như là một chú sói cô độc. Chính vì thế nên mới hấp dẫn được Chúa công đấy.”

Mặc Kiều Sinh đến thăm điện của Trình Thiên Diệp, quỳ xuống đất hành lễ.

Trình Thiên Diệp đang chăm chú viết công văn, không ngẩng đầu lên, nói: “Đứng lên đi, ta đã kê một cái giường nhỏ cho ngươi, buổi tối ngươi ngủ ở đó.”

Mặc Kiều Sinh không đứng dậy, chỉ ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói: “Chủ nhân.”

“Sao vậy?” Trình Thiên Diệp dừng bút, ngẩng đầu nhìn hần.

“Ta...” Mặc Kiều Sinh lảng tránh: “Đây là hậu cung.”

“Ngươi sợ người khác chê cười ngươi à?”

“Không!” Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu: “Ta sợ tổn hại danh dự của chủ nhân.”

Trình Thiên Diệp cười cười, tiếp tục cúi đầu viết chữ: “Danh dự của ta dù sao đã thế rồi, Tiêu Tú trước kia cũng thường xuyên ở đây mà.”

“Lần này ta trở về, có rất nhiều chuyện không dễ gì làm được, ngươi ở bên cạnh ta hộ vệ, ta sẽ an tâm một chút.”

Trình Thiên Diệp đặt bút xuống, vẫy tay với hần: “Ngươi đến đây.”

Mặc Kiều Sinh đến bên cạnh, Trình Thiên Diệp cho hần xem quyển trục đã viết xong.

“Trong chiến tranh, điều dùng quân công luận quân trưởng, lấy được thù cấp của một kẻ địch, trừ nô tịch.”

Nhẹ nhàng đọc xong câu này, Mặc Kiều Sinh chợt duỗi ngón tay ra, đặt trên chữ viết đoạn chính nọ, ngón tay run rẩy, tim đập bang bang.

“Thích không? Đây là ta vì ngươi, cũng là vì tất cả nô lệ như ngươi mà đưa ra đấy.”

Mặc Kiều Sinh nhìn người đang đứng thẳng trước công văn.

Trong mắt người ấy lóe sáng, lời nói nhẹ nhàng ảm áp, mỗi một câu, như hòn than đang hùng hực, từng câu rơi xuống, khiến lòng hần bị bóng.

“Kiều Sinh, ta thật sự căm ghét chế độ nô lệ biến thái này.” Trình Thiên Diệp ngưng mắt nhìn xuống mặt bàn: “Ta quyết tâm muốn thủ tiêu nó.”

“Ta vẫn muốn loại bỏ thân phận nô lệ của ngươi, hủy bỏ chế độ nô lệ này. Nhưng điều này không dễ dàng, những quý tộc thế gia lâu năm kia rắc rối khó gỡ, việc này xâm phạm ích lợi của bọn họ, cũng không phải dễ đối phó.”

“Chúng ta đi từ từ rồi sẽ đến, trước dùng cách quân công được phong tước, bắt đầu từ chiến tranh bên ngoài bản thổ, từng chút đánh vỡ thân phận giai tầng đã bén rễ ăn sâu này.”

Trình Thiên Diệp mở ra năm ngón tay trắng trẻo xinh đẹp: “Hiện tại Tần quốc chúng ta đã lớn như vậy, nếu quân đội của chúng ta có thể lớn mạnh, bản đồ có thể được khuếch trương, chính trị ngày một hoàn thiện, chúng ta sẽ quay lại thu thập mấy lão già ngoan cố trong nước, đến lúc đó bọn họ chẳng có cách gì để cầm chân ta nữa rồi.”

Ngón tay của Mặc Kiều Sinh nhẹ nhàng lướt qua hai mươi chức tước trên quyển trục, Công sĩ, Thượng tạo, Trâm niểu, Bất canh... Đại thứ trưởng, Quan nội hầu, Triệt hầu.

Trình Thiên Diệp đứng sừng sững nhìn hần: “Kiều Sinh, ngươi xem, sơ đẳng Công sĩ, có thể đạt được một thừa ruộng, một gian nhà nhỏ. Bảo đảm cuộc sống cơ bản. Đương nhiên càng về sau, muốn đạt được tước vị cao cấp hơn, sẽ càng không dễ dàng.”

Tay Mặc Kiều Sinh lướt qua từng cái, cuối cùng dừng lại ở hai từ Triệt hầu, dùng sức đè xuống.

Hần che miệng lại.

Trình Thiên Diệp đã hiểu được tâm trạng không bộc lộ ra ngoài của hần.

Nàng thầm nói: Nếu có một ngày, ngươi có thể đạt được tước vị Triệt hầu, ta sẽ phong ngươi làm Đại tướng quân, cùng ta sánh vai, can quét hết tất cả những việc bất bình mục nát, uy nghiêm nhìn thiên hạ, siết bao hùng vĩ!

...

Hứa phi dẫn theo vài vị thị nữ, bưng một chén cháo tổ yến, đi đến thăm điện của Trình Thiên Diệp.

Trong lòng nàng ta có chút không yên, biết rõ vị này không phải là phu quân của mình, chỉ là tiểu cô (em chồng), nhưng lại không thể không tỏ ra thân cận cho người ngoài xem.

“Phu nhân, người nhìn kia.” Một thị nữ ở phía sau nhẹ giọng nói.

Hứa phi giương mắt nhìn lên, từ góc nhìn của các nàng, vừa vặn trông thấy trong góc tối ở bên ngoài cửa điện, dường như có một bóng người đang ngồi.

“Là người kia, Chúa công...” Thị nữ lặng lẽ nói.

“Có phải hần đang khóc không?”

“Chúa công càng ngày càng bá đạo, ức hiếp người đến phát khóc luôn rồi.”

“Lần này Chúa công trở về dường như rất khác. Ta nhìn thấy người cũng cảm thấy sợ hãi.”

“Cấm nói, không được lén nghị luận việc của phu quân.” Hứa phi quay đầu thấp giọng răn dạy.

Dẫn người, đi đến trước điện, kính cẩn chờ người hầu trước điện thông truyền.

Trình Thiên Diệp đối xử rất hòa thuận với nàng ta, ban thường ghé ngồi cho nàng ta, âm giọng hỏi thăm tình trạng thân thể của nàng ta.

Không bao lâu, Mặc Kiều Sinh mang đôi mắt đỏ hoe, theo vào điện, đứng hầu sau lưng Trình Thiên Diệp.

Hứa phi nhìn khỏe mắt của hắn.

Nghe nói người này là nam... nam sùng của công chúa, không biết thái độ của công chúa đối với hắn ra sao. Ta tới như vậy, có thể làm công chúa mất hứng không.

Trình Thiên Diệp mỉm cười, trước mặt của mọi người, đột nhiên nắm tay Mặc Kiều Sinh, để lên trên bàn, nắm chặt.

Mặc Kiều Sinh đỏ mặt, người trong phòng đồng loạt cúi đầu.

“Ái phi, có việc gì khó khăn sao? Đừng ngại, cứ nói thẳng. Nếu ta có thể làm được, sẽ cố sức giúp nàng. Nàng đang mang bầu, cần phải thoải mái, buông lỏng tinh thần, không thể bất an như thế.”

Trình Thiên Diệp nhìn nữ tử mang bầu trước mắt này khiến nàng càng nhìn càng thoải mái, mang theo màu vàng nhạt nhu hòa, nhưng chẳng biết vì sao đáy lòng nàng ta đầy rẫy màu sắc của nỗi sợ và bất an.

“Phu... Phu quân vì sao nói vậy.” Hứa phi hoảng sợ đứng dậy: “Ta có thể sinh hạ hài nhi cho phu quân, chính là đại hạnh của ta.”

Nàng ta cảm khần tay, nhẹ nhàng sờ lên cái bụng tròn: “Chỉ cần hài nhi này có thể bình an sinh ra, ta không có gì lo lắng nữa cả.”

Trình Thiên Diệp xoa xoa lòng bàn tay, nàng vừa đến thế giới này đã lên chiến trường, trộn lẫn trong đồng nam nhân. Nàng không hiểu rõ lắm những suy nghĩ của phụ nhân trong hậu cung cổ đại.

Nhưng nàng không đành lòng nhìn một nữ nhân sắp chuyển dạ có dáng vẻ sợ sệt như thế. Nàng suy nghĩ một lát, nói: “Vậy đi, ngày mai nàng chuyển đến điện cạnh điện của ta. An tâm chờ sinh, nếu có chuyện gì, nàng cứ sai người tới tìm ta là được.”

Hứa phi cắn môi, khỏe mắt ngấn lệ, cảm kích quý xuống hành lễ, rời khỏi điện.

Ngày hôm sau, trên chính điện, triều thần tề tụ.

Trình Thiên Diệp đưa ra việc phát binh tiếp viện cho Biện Châu.

Thái bảo Ngụy Tư Bô một trong tam công đứng dậy, chậm rãi mạch lạc nói: “Bệ hạ lâm thiên hạ, bổ thí đức chính, dân an kỳ sinh, thần nghĩ muốn an ổn thì không nên đụng đến binh, nay nghe thấy bệ hạ cử binh Biện Châu, thần thăm phân ưu cho bệ hạ.”

Phụng thường Triệu Tích Thi đứng đầu cửu khanh tán thành nói: “Đại Tán ta năm trước không được thịnh, năm kia nạn châu châu, dân sinh chưa hồi phục. Con dân tự do, đều nhờ vào ân trạch của bệ hạ. Nay phát binh mấy ngàn dặm, của cải y lương, nhập Biện Châu, vào rừng Lâm Tùng, đường thủy hung hãn, chưa chiến thì người đã chết. Bệ hạ đức xứng thiên địa, có lẽ sẽ không đành lòng nhìn giáp sĩ can đảm chịu thương vong, thần thăm phân ưu cho bệ hạ.”

Trị lặt Nội sử Hàn Kiền tiếp lời: “Hôm nay đại Tán ta dân tâm quy phục và chịu giáo hoá, an ổn mọi bề, Chúa công cứ làm chủ triều đình, làm gì phải đến Biện Châu bị cường quốc bao vây, thăm hoạ chiến tranh liên tục kia chứ. Chỉ tổ lãng phí rất nhiều lương thảo, dựa vào kiến thức của vi thần, nên sớm gọi Tiểu Tư khấu trở về mới là thượng sách.”

Mọi người lời ra tiếng vào, nói qua nói lại đều là phản đối ý kiến xuất binh.

Lúc tiếng người dần dần dừng lại, đột nhiên nghe thấy từng tiếng cười lạnh vang lên.

Mọi người nhìn qua, thấy đó là phụ tá đệ nhất cạnh lão Tán uy hầu lúc trước - Trương Phúc. Trương Phúc phát tay áo: “Chư công chỉ yêu quý danh dự của mình, chỉ biết Biện Châu chiến hòa liên miên, cường quốc rình rập, không muốn giao thiệp với nó. Chẳng lẽ Tán quốc chúng ta cũng không phải đang bị cường quốc ngấp nghé sao? Các người có nghĩ đến, nếu Chúa công buông bỏ Biện Châu, tùy ý để Khuyển Nhung nắm giữ Biện Châu, tiêu diệt Lý Văn Quảng. Mục tiêu kế tiếp của Khuyển Nhung sẽ là ai?

Trương Phúc vung tay áo: “Nếu không phải xuôi nam đối phó với hai nước Tống Vệ, chính là nhắm thẳng về phía bắc, trực chỉ Tán quốc chúng ta!”

Ngụy Tư Bô vuốt râu nói: “Trương công nói sai rồi, phu vì quốc gia, lập chính (chính trị) dùng lễ, với dân dùng nhân (nhân ái), với láng giềng dùng tín. Phu như thế, thì quốc gia sẽ vững như bàn thạch, tuy có quốc gia dòm ngó, có gì sợ hãi!”

Trương Phúc cười nói: “Vậy nếu Khuyển Nhung đánh tới dưới thành đại Tán ta, ta sẽ mời Ngụy thái bảo ra khỏi thành, dùng bộ lễ nghi nhân trị này, để cảm hóa cho bọn chúng lui binh thử xem!”

Ngụy Tư Bô tức giận đỏ bừng mặt, chỉ tay về phía Trương Phúc: “Ngươi... Ngươi...”

Lang trung lệnh Hạ Lan Yến Chi ra khỏi hàng ôm quyền: “Trương công nói có lý, thần cho rằng Biện Châu đã là đất của đại Tán ta, không thể chấp tay dâng cho người.”

Nhà thông gia với Hạ Lan Yến Chi là Ngự sử đại phu Thân Đồ Dụ ra khỏi hàng ủng hộ thông gia của mình.

Trên đại điện nhất thời tranh luận không ngớt.

Tổng lãnh binh mã Thái úy Ngô Diễn hướng về Trình Thiên Diệp đang ngồi trên vương tọa nhưng không nói một lời, hành lễ nói: “Chúa công, nếu muốn xuất binh tiếp viện Biện Châu, nhưng hôm nay trong Tán ta không có gì ngoài quân sĩ thủ vệ biên phòng, trong lúc cấp bách cũng không thể phân phối được binh mã?”

Trên đại điện nhất thời yên tĩnh, phản đông ánh mắt đều nhìn Trình Thiên Diệp.

Hạ Lan Yến Chi đi đầu nói: “Trên đất phong của Hạ Lan gia ta, sẽ phân ra 8000 binh, cung ứng cho Chúa công sử dụng.”

Những chư thần còn lại, đều ngậm miệng không nói.

Trình Thiên Diệp nhíp ngón tay lên thành ghế, im lặng một lát, mở miệng tuyên bố quyết định của mình.

“Phân phối năm vạn nô lệ, sung làm binh giáp, hợp với 8000 binh quả cảm của Hạ Lan gia, cùng đến Biện Châu.”

“Ngoài ra, từ hôm nay, tuyên cáo cả nước, nếu có chiến sự, sẽ thực hiện theo chế độ quân phong tước.”

“Cách chức Trị lật Nội sử Hàn Kiến, Trương Phúc thay thế, làm tổng quản quân nhu lương thảo.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Cầu Dư Nhai của Giáng thành, là khu phố mà những người dưới đáy xã hội thường xuyên hội tụ ở đây.

Lúc này, tiếng người huyên náo, dân thường mặc áo đuôi ngắn màu nâu, quần khổ, đi giày rơm đang chen chúc khắp nơi.

Cùng với những nô lệ thấp hèn mặc y phục tả tơi, vết bẩn đầy người.

Một đội quân mặc y giáp sáng lóa, lưng đeo đai đầu hổ, ruy băng đỏ, cầm trường kiếm, tách mọi người ra.

Vây xung quanh một vị nam tử có gương mặt tuấn lãng, áo bào đỏ thẫm, đeo hải quan, đang bước lên tuyến đài trong chợ.

“Vương.”

“Là Vương.”

“Chúa công, vị này chính là Chúa công.”

Đám người rối loạn, tuy sinh sống ở Vương thành, nhưng đại đa số những người bình dân dưới đáy xã hội, đều chưa từng gặp qua vị Quân chủ trẻ tuổi này.

Nhóm giáp sĩ dùng trường kích tách mọi người ra, để bảo toàn trật tự.

Trình Thiên Diệp ngồi xuống chiếc ghế xếp, đợi mọi người yên tĩnh lại.

Một vị lang quan đứng thẳng trên đài, chỉ vào một cái vạc đồng trước đài, cao giọng tuyên bố: “Phụng mệnh Quân chủ, sĩ có thể nâng được vạc này, thưởng mười kim.”

Bấy giờ, một thạch gạo khoảng 80 tiền, một kim khoảng 600 tiền, mười kim đại khái khoảng 75 thạch gạo. Đây là khẩu phần lương thực đủ cho một nhà ba người ăn trong một năm đấy.

Vạc đồng này đặt ở đây đã lâu, mỗi lúc có tế bái, dâng hương thì mới dùng, cũng không xem là quá nặng.

Trên đài này thật sự có việc dễ dàng như vậy sao?

Mọi người quả thực không thể tin được, trong đám người vang lên tiếng bàn tán xôn xao. Không ít người lên lút ngẩng đầu nhìn Trình Thiên Diệp trên đài cao, nhất thời không ít người bước lên muốn thử.

Trình Thiên Diệp mở lời: “Sĩ có thể nâng được, ban thưởng 50 kim.”

50 kim, sức hấp dẫn thật sự quá lớn, một tráng hán đáng vẻ khôi ngô kiềm nén tâm trạng sợ hãi khi đối diện với Quân vương, tách ra khỏi đám người, đi lên đài, quỳ dập đầu: “Tiểu nhân xin nguyện thử một lần.”

Chỉ thấy hán đến trước vạc, hai chân đứng tấn, hai tay đặt xuống bụng vạc, hét to một tiếng.

Quả nhiên, vạc đồng lung la lung lay bị nhấc lên, hán ôm đi ba vòng trước đài, rồi ‘phịch’ một tiếng, đặt vạc lại chỗ cũ.

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh, họ cùng vị tráng hán kia đều ngẩng đầu nhìn Quân chủ trên đài cao.

Chỉ thấy Trình Thiên Diệp khẽ nâng tay, phát tay áo, nói: “Thưởng.”

Có người hầu lập tức bưng một cái khay ra, trên đó đặt năm mươi lượng hoàng kim sáng loáng. Gã giao vào tay vị tráng hán nọ.

Nam tử kia đỏ mặt, quả thực không thể tin nổi vận may của mình. Hắn liên tục quỳ xuống dập đầu, kích động đến mức không nói được thành lời.

Mọi người giống như nước bắn vào chảo dầu, náo động cả lên, có người hưng phấn, có người ảo não, có người đổ kỵ, đều không phải là ít.

Vị lang quan tuyên đọc hắng giọng, ý bảo mọi người im lặng, rồi lại chỉ vào vài cột cờ cứng cáp trên quảng trường, nói: “Ai trèo lên đỉnh cột trước, thưởng mười kim.”

Lần này vừa dứt lời, trong đám người liền nhảy ra mười trai tráng có bản lĩnh, nóng lòng muốn thử.

Cuối cùng, một nam tử có sở trường về mảng này đã giành chiến thắng, vui vẻ phấn khởi đi lĩnh thưởng.

Trở về, vài huynh đệ của hắn nhanh chóng vây quanh, cùng hắn kề vai, vuốt hoàng kim trong tay hắn, cùng hô chúc mừng.

Sau đó, trong ánh mắt trông chờ của mọi người, vị lang quan lấy ra một quyển màu vàng, mở ra, dán trên bảng bố cáo, lớn tiếng tuyên đọc:

“Chế độ quân công phong tước!”

Dựa theo lời lang quan đọc và giải thích, trong đoàn người dần dần vang lên đủ loại bàn tán.

“Quân công phong tước?”

“Chặt được đầu của kẻ địch, có thể được ban cho ruộng đồng?”

“Công sĩ bậc một. Có thể được một nghìn亩.”

“Bậc hai sẽ có thể được miễn giảm không ít thuế má đâu.”

“Đến 20 cấp tước vị đấy.”

“Nô lệ lập được công, cũng có tư cách trở thành giáp sĩ chính quy.”

“Chuyện này có thật không?”

“Chúa công tự mình đến ban chính lệnh, có thể giả được sao?”

Ngoại ô. Trong một căn nhà dân đơn sơ, một phụ nhân trẻ vừa đang vỗ lên lưng hài tử, vừa bận rộn quanh bếp.

Qua bức tường bị thủng, vang lên từng tiếng ho khan.

“Nhị Nữ, bụng thuốc lên cho bà đi.” Phụ nhân gọi.

“Mẫu thân, con tới đây.” Nhị Nữ là một bé gái khoảng sáu bảy tuổi, bé dẫn một nam hài đang tập tễnh học đi tới, cẩn thận bụng một cái chén mè trên kệ bếp lên, đi vào nhà trong.

Màn cửa được nhấc lên, một nam tử có màu da ngăm đen, dáng người khỏe mạnh, lưng đeo một bó củi, bước vào phòng.

Hắn nhìn rau dại cháo gạo thừa thối trong nồi, nhàu nhũ.

“A Nguyên, chàng đã trở về.” Vị phụ nhân kia, xoa xoa hai tay vào tạp dề, nhận bó củi trên lưng nam tử, hơi áy náy nói: “A nương còn bệnh, ngày ngày đều phải uống thuốc, đành phải tiết kiệm lương thực một ít.”

Nam nhân A Nguyên im lặng một lát, nói: “A Quyên, gần đây Chúa công đang trưng binh đi Biện Châu, ta... muốn đi tòng quân.”

Nữ tử tên là A Quyên kinh hãi, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn phu quân của mình.

A Nguyên nói: “Hôm nay ta đi vào thành, nghe nói bắt đầu áp dụng chính sách mới rồi.”

“Chính sách mới? Chế độ phong tước gì đó sao? Hôm nay cũng vừa mới tuyên đọc ở từng nhà rồi đó.”

A Nguyên gật đầu: “Tuy trên chiến trường nguy hiểm, nhưng ta có sức khỏe, nếu liều mạng, chém được mười đầu người trở về, chúng ta sẽ có thể có được một nghìn亩, nghìn亩 thuộc về chính chúng ta!”

Hắn siết chặt nắm tay: “Nhà của chúng ta nhiều miệng ăn như vậy, loại tình duyên vĩnh viễn chỉ có thể chia thành một trăm mảnh, hàng năm còn phải ưu tiên công điền, phục lao dịch, bất luận hai chúng ta liều mạng thế nào, cũng chỉ đủ miễn cưỡng sống tạm mà thôi.”

A Quyên do dự: “Thế nhưng, trên chiến trường...”

Nam nhân của nàng vuron bàn tay bởi vì quanh năm làm việc mà trở nên thô ráp răn chắc ra, sờ lên gương mặt của thê tử: “Chính sách mới có nói rồi, chỉ cần kiếm được công trạng, mặc dù mạng không còn, nhi tử cũng có thể kế thừa ban thưởng. Chỉ cần ta có thể tranh được một bậc công sĩ trở về.”

Hắn nhìn thoáng qua nam hài trên lưng thê tử: “Nhà của chúng ta cuối cùng sẽ có ruộng thôi.”

Ban đêm.

Tại nơi đóng quân của nô lệ.

Mọi người làm việc như trâu ngựa cả ngày, trở lại khu nghỉ ngơi bản thủ.

Đa số người nào người nấy đều gầy trơ cả xương, thần sắc chết lạng, xếp hàng lĩnh đồ ăn kém chất lượng thuộc về mình.

Vài người già yếu, khi nhận được đồ ăn đã vội vàng bỏ vào miệng, để tránh giữa chừng bị người khác cướp đoạt.

Một nam tử cường tráng răn rỏi, dù bận vẫn ung dung hít mát ngòi trên đồng cỏ khô, chờ “tiểu đệ” của hắn, bụng đồ ăn về cho hắn.

“Thịnh Ca, Thịnh Ca.”

Vài tên nam nhân trẻ tuổi ngồi vây quanh hắn, mang theo chút kính phục và nịnh nọt.

Nô lệ tên là Thịnh Ca này, trên nửa khuôn mặt có một vết sẹo dữ tợn kéo dài, từ mũi cho đến tai, bởi vậy bên tai bị nứt toác. Gương mặt vốn anh tuấn bỗng trở nên khá vẹo lệch khủng bố.

“Thịnh Ca.” Một nam nhân nhỏ gầy bùng thức ăn chạy tới, thờ phỉ phò, hưng phấn nói: “Nghe nói gì chưa? Chính sách mới! Chính sách mới đấy!”

“Mời gì, xem Lục Hầu Nhi người kích động kia.” Nam tử ngồi trên đồng cỏ khô cười nhạt: “Trò chơi của người sang quý, có liên quan gì với đám nô lệ chúng ta?”

“Không phải.” Nô lệ có biệt danh Lục Hầu Nhi, nuốt nước bọt, thờ hồn hèn: “Chưa nghe nói sao, Vương phổ biến chế độ quân công phong tước —— chém một thủ cấp, thoát nô tịch, trở thành giáp sĩ chính quy!”

“Cái gì?” Mấy nam nhân đều ngồi thẳng lưng, cả vị Thịnh Ca kia, cũng mở đôi mắt lạnh như băng ra.

“Thật sự, chỉ cần lên chiến trường, chém được đầu của địch nhân, chúng ta sẽ không còn là nô lệ nữa. Có thể được đãi ngộ như giáp sĩ chính quy đấy!”

“Làm sao thể được, chúng ta là tài sản thuộc về Vương, dưới gầm trời này có ai tùy tiện buông tha tài vật của mình đâu. Chứ không phải là đám đại nhân muốn chúng ta đi Biện Châu chịu chết, nhưng sợ chúng ta không tận sức, về một cái bánh lừa dối người ta sao.” Thịnh Ca lạnh lùng nói.

“Bỏ cáo ghi rành mạch, dán khắp nơi trong thành rồi, còn có sĩ quan chuyên biệt giải thích cặn kẽ.” Lục Hầu Nhi nuốt nước miếng: “Ta nghe rất lâu, không chỉ là bỏ nô tịch, đằng sau còn có tước vị, tổng cộng 20 bậc.”

“Người từ từ nói xem nào.” Thịnh Ca ngồi dậy.

“Sau khi trở thành giáp sĩ, chém được mười cái đầu, chính là công sĩ bậc một.” Lục Hầu Nhi bẻ ngón tay nói: “Có thể có một nghiêng điền nữa.”

“Bậc hai gọi là Thượng tạo, ban cho cang nhiều đồ, bậc ba... bậc ba, ta không nhớ nữa. Dù sao chính là giết càng nhiều kẻ địch, sẽ được thưởng càng nhiều, có ruộng, có nhà, có thể lấy vợ, còn có thể giảm bớt thuế má.”

Vài nô lệ ở đây thoáng trao đổi ánh mắt, ai nấy đều cảm thấy trống ngực của mình đập liên hồi.

“Đến bậc bốn trở lên, vậy thì càng không giống với lúc trước, có cơ hội trở thành quý nhân, làm quan! Như là đình trưởng lão gia, sắc phu lão gia vậy, đều có khả năng được ngồi lên đó.” Lục Hầu Nhi cảm thấy trong lòng tràn đầy mộng đẹp khó tin: “Đến lúc đó, được mặc y phục vải bông mới tinh, cầm đao, nâng bụng, đi tới đi lui trên đường, bắt tiểu tặc, mỗi tháng sẽ được lĩnh gạo trắng nữa đấy.”

Đám người cười: “Con khi con như người, còn muốn làm quan lại, lão gia ư?”

Lục Hầu Nhi đỏ mặt: “Ta đương nhiên không nổi, ta chỉ có thể liều mạng, chặt bỏ một cái đầu của kẻ địch, thoát khỏi nô tịch, ta đã đủ hài lòng.”

“Đương nhiên, nếu đi theo Thịnh Ca của ta, có thể được công sĩ bậc một, có ruộng, sau đó cưới một con vợ, chết cũng đáng.” Già sờ đầu: “Tước vị cỡ bậc bốn trở lên, không phải lập công lớn thì không chiếm được, võ nghệ của ta không giỏi, cũng không có kiến thức gì, không dám nghĩ đâu.”

“Nhưng Thịnh Ca của ta thì khác nha.” Lục Hầu Nhi nịnh nọt: “Thịnh Ca của ta có cơ hội này, chắc chắn có hi vọng đến được tước vị bậc bốn, bậc năm. Đến lúc đó, ta trở thành đồng hương của đình trưởng hoặc là nha dịch của huyện lão gia, khiến bọn ta cũng dính chút thom không phải à.”

Đám người nọ cười ồm lên, Lục Hầu Nhi mang đến tin tức, như một ngọn lửa được thắp lên trong đêm tối, khiến họ lơ mơ nhìn thấy ánh sáng, không còn là sự tuyệt vọng vĩnh hằng nữa.

Giờ phút này, thành Biện Châu, Tấn quân trong thành và Ngôi Danh Sơn dẫn quân đội Khuyển Nhung ở ngoài thành, đã giằng co mười ngày.

Khói thuốc súng hun đen, bên trong tường thành, dán một tờ giấy bố cáo được đóng dấu của Vương.

A Phurong và mười mấy nô lệ vây quanh trước bố cáo, nghe sĩ quan tuyên truyền giảng giải nội dung trong đó.

A Phurong ngẩng đầu, gất gao nhìn hàng chữ giấy trắng mực đen viết trên đó.

“Được một thủ cấp, thoát nô tịch.”

Bàn tay hần nhuộm máu, nắm chặt binh khí, khe khẽ run rẩy.

Tại quán doanh Giáng thành, trên Diễn Võ trường.

Hạ Lan Trinh né một chiêu, nhảy ra khỏi vòng tròn, hần thở dốc một hơi, nhấc tay hô ngừng.

“Kiều Sinh, gần đây người sao thế, quá liều mạng, ta đây sắp chống đỡ không nổi rồi.”

Mặc Kiều Sinh ở trần, mồ hôi tuôn như mưa, thờ hồn hèn. Nhưng trong mắt hần sáng ngời, toàn thân như tràn đầy năng lượng, một khắc cũng không muốn ngừng: “Đại nhân, thêm một ván nữa đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Hôm nay là sinh thần của Thái phó Dương Tổ, Dương Tổ đứng hàng một trong tam công, lại là huynh trưởng của Dương cơ - thân mẫu của Tấn Việt hầu. Bởi vậy, mặc dù Dương phủ không có thiết đãi tiệc lớn, nhưng bằng hữu thân thiết vẫn đến chúc mừng nói liên không dứt.

Dương Tổ tuổi trên năm mươi, râu tóc bạc trắng, ông ta làm người ngay thẳng, tính tình cương liệt, gần đây bởi vì thân thể có bệnh nhẹ nên đã không hỏi đến quốc sự, chỉ treo một tôn hàm Thái phó, cũng không quản lý sự vụ gì cụ thể.

Nhưng giờ phút này, trong tinh thất của nhà ông ta, lại có vài người đương quyền hiển quý đang ngồi đó.

Phụng thường Triệu Tịch Thi mở lời trước: “Vị một Biện Châu, Chúa công thật sự đã quyết tâm huy động nhân lực, lại còn đưa ra chính sách mới để trung bình, làm huyền não cả thủ đồ.”

“Chúa công còn quá trẻ, nhiệt huyết tràn đầy, không biết bên lợi bên hại.” Thiếu phu Thạch Thuyền lắc đầu nói: “Trên chiến trường, dùng nô lệ đối chọi với giáp sĩ anh dũng, hoàn toàn không thấm vào đâu. Số lượng nhiều hơn nữa cũng chỉ là sung mạng thôi, có thể có tác dụng gì chứ?”

“Những nô lệ kia, là tài sản của Chúa công. Chúng ta làm thần tử, Chúa công không nghe khuyên bảo thì phải làm thế nào đây?” Thái bảo Ngụy Tư Bô thờ dãi: “Một thủ cấp được thoát nô tịch, chiến một trận, nô lệ dù không chết, thì đa số cũng đều được thoát tịch, Chúa công đang làm thực lực của mình suy yếu đi rất nhiều đấy. Đến lúc đó, chủ yếu mà gia thần mạnh, không phải là cách làm hưng quốc đâu. Ài.”

Dương Tổ nghe bọn họ nói ra nói vào, lại nghĩ tới những tin đồn xôn xao gần đây, trong lòng bực bội, nhủ mảy: “Quả thực như chư công đã nói, việc này rất không ổn, hôm nay ở trên tiệc, ta đã cùng muội tử của mình cẩn thận nói về việc này, mong muội ấy khuyên can Chúa công.”

Triệu Tịch Thi hơi nghiêng người: “Thái phó, gần đây ta nghe được một tin đồn, không biết có phải thật không.”

“Chúa công mới được một loan sủng, tên là Mặc Kiều Sinh, sủng ái hẳn một cách lạ thường, hàng đêm chiều hạnh, dường như một tác cũng không rời.” Ông ta nhìn sang hai bên một thoáng, hạ thấp giọng: “Gã này chính là một nô lệ, ta nghe thấy lần này Chúa công như giống trống khua chiêng, bên ngoài là vì trợ giúp Biện Châu, thực ra là vì gã này.”

Ngụy Tư Bô: “Triệu huynh không được nói bừa, sao Chúa công có thể là người hoang đường như thế?”

“Ngụy công cũng thấy đấy, lần này Chúa công trở về, toàn trọng dụng những ai chứ?” Triệu Tịch Thi bĩu môi: “Trương Phúc, Hạ Lan Trinh, không phải là một vài kẻ sĩ tuổi trẻ tuấn mỹ, phong lưu phóng khoáng ả. Đáng thương cho Hàn công, tự dung bị cách mất chức Trị túc, chức quan béo bở trông coi túi tiền quốc gia thế mà lại dễ dàng rơi vào tay tên tiểu bạch kiêu Trương Phúc kia.”

Sắc mặt Dương Tổ tái nhợt, vỗ bàn đứng lên, thờ phỉ phò đi ra ngoài.

Mấy người đang ngồi thoáng trao đổi ánh mắt, tò vò hải lòng.

Trình Thiên Diệp trở lại tâm cung, vừa đi vừa nói chuyện với Mặc Kiều Sinh bên cạnh.

“Hôm nay xuất cung thị sát thử, chính sách mới được truyền đạt vô cùng thích hợp, hiệu quả còn tốt hơn chúng ta đã tưởng rất nhiều.”

Mặc Kiều Sinh theo sát: “Hành động lần này của chủ nhân thật sự là làm lòng người phấn chấn. Theo như hôm nay ta tìm hiểu, không chỉ có các nô lệ vui mừng ra mặt, mà còn có thứ dân không cảm quyền, bình dân trong thành đô, cũng kích động, đều hưởng ứng lệnh triệu tập binh dịch.”

Trình Thiên Diệp hưng phấn: “Đúng! Vượt ngoài dự liệu của ta, nhân số hưởng ứng lệnh triệu tập tân binh càng ngày càng tăng nhiều, Hạ Lan Trinh gia tăng thao luyện những giáp sĩ mới và năm vạn nô lệ dưới danh nghĩa của ta, để sớm ngày đến tiếp viện Biện Châu.”

Trong điện, có một nội xá hầu hạ, về mặt né tránh, áp a áp ứng.

“Có chuyện gì?” Trình Thiên Diệp đang có chuyện vui, ngồi xuống hỏi.

Vị nội xá hầu hạ trong nội cung nọ, lặng lẽ siết chặt ngọc bội trong ống tay áo, đó là thứ mà sau giờ ngo thiếp thân tỳ nữ Tiểu Hoàn bên cạnh Hứa phi vừa nài ni vừa nặng nề kín đáo đưa cho gã.

Gã nhớ tới chuyện đồng hương Tiểu Hoàn của mình đau khổ cầu khẩn, rốt cuộc có lấy được khí, hành lễ hồi bẩm.

“Nghe nói, bên Hứa phi sau giờ ngo đã có động tĩnh rồi, Chúa công có muốn đi thăm không ạ?”

Trình Thiên Diệp lo dềnh, xua tay nói: “Nàng sinh con, ta không hiểu, đi thì làm được gì? Sao không bẩm báo với Thái phu nhân?”

Lúc này, nội xá mới cúi đầu hồi bẩm: “Hôm nay là chúc thọ của huynh trưởng Thái phu nhân, Thái phu nhân đến dự tiệc, còn chưa hồi cung.”

Trình Thiên Diệp nhìn nội xá trước mắt, trong lòng của gã cất giấu một tâm trạng sợ hãi và lo lắng.

Không ổn rồi.

Nàng lại nghĩ tới Hứa phi cả ngày cứ lo sợ không thôi, cuối cùng không đành lòng, đứng dậy, nói với Mặc Kiều Sinh: “Đi, theo ta cùng đi xem thử tình trạng thế nào.”

Đến chỗ Ngõ điện mà Hứa phi chờ sinh, ấy thế mà cung nữ hầu hạ nàng ta thường ngày cũng đang đồ dẫn bên ngoài điện, sắc mặt trắng bệch, tím tím cùng nhau run lấy bầy, có một số ít lại bình thân ung dung, nhìn không chớp mắt.

Chỉ có một cung nữ khóc như hoa lệ dầm mưa, bị dây thừng trói, té dưới đất.

Trình Thiên Diệp nhận ra nàng ta là thiếp thân hầu hạ bên cạnh Hứa phi.

“Sao lại thế này?” Trình Thiên Diệp gần giọng.

Mọi người thấy nàng đột nhiên xông tới, đều chấn động.

Trình Thiên Diệp không đợi các nàng hồi phục tinh thần, nhanh chóng bước thẳng vào trong điện.

Giờ phút này, ở trong phòng sinh bên trong điện, Hứa phi mở hời dầm dìa, sắc mặt xanh trắng, gầy dựa lấy sức.

Trong phòng có một hầu gái, chính là người được trọng dụng bên cạnh Dương thái phu nhân, tổng quản Đại trưởng thu trong nội cung, Thúc thị.

Bà ta đang hỗ trợ Hứa phi sinh con, lần lượt nháy mắt ra hiệu với bà đỡ. Bà đỡ này lập tức đứng dậy, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên đầu: “Hải tử quá lớn, không còn cách nào khác, chỉ có thể bảo vệ một người.”

Thúc thị lạnh lùng nói: “Hứa phi, ngươi cũng thấy đấy, không phải là chúng ta nhẫn tâm, là ngươi thật sự không sinh ra được. Vì bảo vệ huyết mạch Vương tự, chỉ có thể thiết thòi cho ngươi rồi.”

Hứa phi thất kinh, thân thể nàng ta không còn sức, miễn cưỡng cố nâng nửa người lên, trong mắt ngấn lệ, cầu khẩn nói: “Kính xin các ma ma cố sức giúp cho ta.”

Thúc thị hừ lạnh: “Đây là hài tử đầu tiên của Chúa công, sao có thể gây ra chút sai sót gì hà, hôm nay là do ngươi vô dụng, còn trách ai?”

Hứa phi thống khổ, trong lòng biết Dương thái phu nhân không tha cho tính mạng của mình, nhưng nàng ta hoài thai mười tháng, sắp lâm bồn, nàng ta chỉ muốn tự tay ôm cốt nhục của mình mà thôi.

Nàng ta rơi lệ, buồn bã khẩn cầu: “Kính xin ma ma dàn xếp, cho ta cầu kiến phu quân một lần cuối cùng, ta phó thác vài câu trao gửi đứa bé này, chết cũng không hối tiếc.”

“Buồn cười, đừng nói bây giờ Chúa công không có ở trong nội cung, dù có ở đây, nơi này là phòng sinh, chỗ máu tanh thế này, làm sao Chúa công có thể đến gặp ngươi.” Thúc thị vừa nhắc tay, vừa nói với bà đỡ: “Đừng làm nhảm nữa, ra tay đi!”

Bà đỡ gạt đầu, lấy ra một cái mâm nhỏ, trên đó bày một cái kéo sắc bén sáng như tuyết và một chõng vải bố.

Hứa phi không thể chịu đựng nổi mà sợ hãi hét lên vùng vẫy.

Mấy bà vú già to khỏe, đều xông tới, giữ chặt tay chân của nàng ta, che miệng nàng ta lại. Thể chất Hứa phi nhu nhược, lại đang trong quá trình sinh nở, sao có thể chống đỡ nổi, chỉ đành hoảng sợ mở to hai mắt, trong miệng kêu um um.

Bà đỡ giờ lên kéo, đi đến chỗ Hứa phi, nói: “Phu nhân đừng trách, việc của ngươi chính là sinh hạ con nối dõi cho Quân. Chủ quân và Thái phu nhân sẽ nhớ kỹ công sức của ngươi. Tiểu công tử cũng đã có Thái phu nhân chăm sóc, ngươi nên an tâm mà đi thôi.”

Bà ta đang muốn ra tay, màn cửa rầm một tiếng bị xốc lên. Trình Thiên Diệp sai bước vào, vẻ mặt lạnh lùng, nổi trận lôi đình nói: “Các ngươi đang làm gì đó!”

Trong phòng mọi người bị dọa nhảy dựng, buông tay chân ra, chiếc kéo rơi loảng xoảng xuống đất, không ngừng lay động.

Hứa phi giãy dụa bò dậy, nàng ta mồ hôi đầy đầu, tóc tai rũ rượi, thân dưới bị ướt đầm nước ối hòa lẫn với máu, run rẩy vươn tay về phía Trình Thiên Diệp: “Phu quân, phu quân, cầu chàng cứu ta, cứu ta với.”

Trình Thiên Diệp lướt nhìn, thấy chiếc kéo vẫn đang đang đưa dưới đất, cố kiềm chế lửa giận trong lòng, cắn răng nói: “Đi, truyền thái y.”

Trong phòng, vú già đều ngẩng đầu liếc nhìn Thúc thị, cúi đầu, ấp úng không nói gì. Nhưng vẫn không nhúc nhích.

Thúc thị đi đến trước mặt Trình Thiên Diệp, quỳ xuống hành lễ, cố nặn ra nụ cười: “Chúa công, nơi đây là phòng sinh, ngài không được đi vào, sợ là sẽ dẫn đến tai ương thấy máu, hay là ngài đi ra ngoài trước đi, ở đây cứ giao cho bọn nô tỳ xử lý là được rồi.”

Trình Thiên Diệp tức tới đỉnh điểm, ngược lại không phát tác, nàng chỉ mỉm cười: “Tổng quản hậu cung Đại trưởng thu? Rất tốt, ngươi ra đây với ta, các ngươi đều đi ra.”

Thúc thị do dự.

Trình Thiên Diệp lạnh lùng, phất tay áo, đi đầu ra khỏi phòng.

Thúc thị thâm thấp thòm, chột bà ta nghĩ: Ta đây là phụng lệnh Thái phu nhân làm việc. Dù Chúa công tức giận, cũng không thể chỉ vì một á phi tần mà chống đối với mẫu thân. Ta chỉ cần kéo dài đến khi Thái phu nhân trở về thì sẽ không sao.

Bà ta không nói được gì, phất tay với mọi người trong phòng.

Đoàn người nối đuôi nhau đi ra.

Trình Thiên Diệp ngồi xuống chính vị, sai người cời trói cho cung nữ có tên là Tiểu Hoàn.

“Đi, đi vào chăm sóc phu nhân nhà ngươi đi.”

Tiểu Hoàn liền dập đầu vài cái, khập khiễng đi vào phòng sinh.

Thúc thị cười nịnh, bước lên nói chuyện.

Trình Thiên Diệp lặng yên nhìn bà ta nửa ngày. Người này từ trong tới ngoài, lộ ra một màu sắc khiến người ta chán ghét, vừa ác độc, vừa tàn khốc.

“Kiều Sinh.” Trình Thiên Diệp nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ra hiệu bằng tay.

Mặc Kiều Sinh không nói một lời, cất bước tiến lên, nhấc cổ áo của Thúc thị, không quan tâm đến việc bà ta giãy dụa hô to, kéo bà ta ra ngoài cửa, ném xuống đất.

Chỉ thấy ánh đao nhoáng lên, Đại trưởng thu xưa nay hoành hành ương ngạnh trong cung, thét lên một tiếng kêu bén nhọn thảm thiết, xụi lơ trên mặt đất, một dòng máu đỏ chảy một đường xuôi xuống bậc thang bên ngoài cửa cung.

Trong điện, mọi người không thể ngờ được Chủ quân vừa mới cười nói, lại không hề nể tình Thái phu nhân, ra tay xử tử Đại trưởng thu Thúc thị ngay tại chỗ.

Cảm thấy hoảng sợ, mỗi người đều quỳ xuống đất dập đầu xin tha.

Trình Thiên Diệp nhìn quanh, chỉ vào một hầu gái trong đó, hỏi: “Ngươi tên là gì, chức quan, vị phận?”

Nữ quan kia phục trên mặt đất, run rẩy trả lời: “Nô tỳ tên là A Hạ, nguyên là chức quan dưới trưởng Đại trưởng thu.”

“Tốt, hiện tại ngươi tạm thay mặt đảm nhiệm chức Đại trưởng thu.” Trình Thiên Diệp nói.

A Hạ không thể ngờ được, đột nhiên bầu trời liền rót xuống một cái bánh nóng, đập lên đầu mình, nhất thời không biết nên lo hay nên mừng.

“Hai chuyện, người lập tức đi làm, làm cho thỏa đáng từ nay về sau người chính là Đại trưởng thu tổng quản cung vụ.” Trình Thiên Diệp nói: “Thứ nhất, kéo bà đỡ này ra ngoài đánh 100 roi, nhanh chóng tuyên bà đỡ có kinh nghiệm phong phú trong nội cung đến hầu hạ. Thứ hai, nhanh chóng truyền thái y. Đi đi.”

“Vâng, vâng, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt, nhất định sẽ làm tốt.” A Hạ nhanh chóng bò dậy, đầu tiên là phân công vài bà vú già có quan hệ tốt với mình đánh vào mông bà đỡ kia, mặt khác tự mình chạy đi tìm bà đỡ thay.

Trình Thiên Diệp đứng đặc ngồi ở ngoại sảnh. Bà đỡ và ngự y lần lượt chạy tới thấy thi thể nằm trước cửa, trong lòng đều căng thẳng, cúi đầu bái kiến xong, đều vội vội vàng vàng đi vào, không dám không tận tâm tận sức nữa rồi.

Qua vài canh giờ, trong phòng sinh vang lên tiếng khóc của hài nhi.

Trình Thiên Diệp lại trở nên vui vẻ, đi vào trong phòng.

“Chúc mừng Chúa công, chúc mừng Chúa công, là một vị tiểu công tử xinh đẹp ạ.”

Bà mụ bọc kỹ hài nhi đưa vào ngực Trình Thiên Diệp. Trình Thiên Diệp cảm thấy vô cùng mới lạ nhìn đứa trẻ mới sinh có gương mặt nhăn nhúm trong lòng mình. Hài nhi này từ từ nhắm hai mắt, đầu dựa vào ngực Trình Thiên Diệp, cái miệng nhỏ chum chím, khiến Trình Thiên Diệp bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Hứa phi cổ mở mắt ra, nàng ta đã đi mấy vòng ở quý môn quan, dốc hết sức sinh con ra, đã yếu đến mức không còn sức để nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn Trình Thiên Diệp đang vuốt ve hài nhi trong tay.

Tuy nàng không hiểu rõ mấy, nhưng chứng kiến toàn bộ quá trình sinh nở, Trình Thiên Diệp đã sâu sắc hiểu được làm mẫu thân thật không dễ dàng.

Trình Thiên Diệp ngồi vào bên giường, đưa con cho Hứa phi nhìn, an ủi: “Không sao chứ, đều đã qua rồi, hết thấy đều đáng giá, nàng nhìn xem...”

Cúi đầu nhìn tiểu hài tử nhăn nhúm như một chú khỉ con đang nằm trong tã lót, Trình Thiên Diệp cảm thấy thật sự nói không thể nói mấy câu đại loại như ‘bé con xinh xắn lắm sao’, cho nên nàng đành phải xấu hổ nói tiếp: “Xinh... à ... Bé rất mũm mĩm, cả gương mặt đều là thịt.”

Hứa phi vuốt bàn tay lạnh buốt từ trong chăn ra, mắt đỏ hoe, nín Trình Thiên Diệp lại: “Từ nay về sau, mệnh của ta sẽ là của chàng.”

Nàng ta vốn có một màu vàng nhạt dịu nhẹ, bất chợt sáng lên ánh viền vàng rực rỡ.

Hóa ra một nữ nhân yếu đuối như vậy, cũng có thể kiên định trung thành đến thế. Được một nữ tử nhu nhược thuần phục mình, Trình Thiên Diệp cảm thấy khá bất ngờ.

Dương Thái phu nhân nghe huynh trưởng Dương Tổ nổi giận dùm dùm nói xong, trong lòng hơi dao động không yên.

“Muội muội à, ngoại tôn tuổi trẻ không hiểu được nặng nhẹ, muội cần phải khuyên bảo nó một chút. Chế độ quân công phong tước này nhất định không thể áp dụng, đây không phải thả sạch đám nô lệ đi sao?” Dương Tổ tận tình khuyên nhủ: “Thậm chí, ta nghe nói hành động lần này của nó cũng là vì một gã nô lệ tên Mặc Kiều Sinh.”

“Mặc Kiều Sinh kia ta biết rõ, Vũ nhi quả thực yêu mến hắn, nhưng mà...”

“Xưa nay yêu nghiệt họa quốc. Triều Hạ bị diệt chỉ vì vẻ đẹp của Muội Hi [1], nhà Thương đổ cũng do yêu cơ Đắc Kỷ. Ta thấy Mặc Kiều Sinh này, chính là một tồn tại gây nên tai họa. Nghe nói Chúa công đã dùng Thất Hoàng Phiêu mã của Hầu gia để đổi lấy hắn, Hàn Toàn Lâm cũng lấy một tòa thành trì để trao đổi người này, Chúa công đã không đồng ý.”

[1] Muội Hi (Mạt Hi) được sử sách xưng là “Thiên cổ đệ nhất Hồ ly tinh”. Nàng cùng Đát Kỷ, Bao Tự và Ly Cơ được ví như “Tứ đại yêu cơ” hay “Hồng nhan họa thủy”.

“Thật sao?” Dương thái phu nhân ngồi thẳng người lên: “Nhưng... Vũ nhi rất quan tâm đến hắn, nếu ta tùy ý những tay, chỉ sợ mẫu tử bất hoà.”

Một nô tỳ thấp thân của Dương thái phu nhân, vội vàng đi vào, sau khi hành lễ, nàng ta nói nhỏ vài câu vào tai bà.

Sắc mặt Dương thái phu nhân biến đổi mấy lần, vỗ tay vịn, tức giận nói: “Sao Vũ nhi lại dám làm việc như thế!”

“Mặc Kiều Sinh kia cũng quá thị sùng mà kiêu, Đại trưởng thu mà hắn cũng dám ra tay giết, không biết khuyên nhủ Vũ nhi, chỉ biết chằm ngồi sinh sự, không để người của ta vào mắt, quả thực là tai họa!”

Bà nói xong, đứng dậy, muốn trở về cung.

Phu nhân của Dương Tổ là Trương thị đứng dậy ngăn cản bà.

“Cô nổi giận dùm dùm như vậy làm gì?” Bà ta đứng dậy giữ chặt Dương thái phu nhân, ẩn vai bà xuống, mời bà ngồi trở lại ghế: “Trước xin cứ bớt giận, nghe ta nói một lời.”

Trước khi Dương thái phu nhân xuất giá, đã rất tin phục vị trưởng tẩu này, hôm nay càng ngày càng lớn tuổi, quan hệ cũng càng thân mật. Bà cố kiềm chế, ngồi xuống.

“Theo ta, cũng do Đại trưởng thu Thúc thị gieo gió gặt bão, Chủ quân về nước, là lúc muốn lập uy, vậy mà bà ta cứ không biết tốt xấu, làm trái ý Quân vương trước mặt mọi người, chết cũng đáng.” Bà ta bưng một chén trà cho Dương thái phu nhân: “Về phần Mặc Kiều Sinh đó, chẳng qua chỉ là một gã nô lệ thấp hèn mà thôi, mẫu tử các người không nên vì một người ngoài mà gây xung đột với nhau.”

“Muội hãy nghe ta nói, sau khi muội hồi cung thì không thể làm ầm lên với ngoại tôn, mà phải bao dung nó, qua mấy ngày, chi cần...” Bà ta thấp giọng nói vào tai Dương thái phu nhân.

“Vẫn là tâu suy nghĩ chu toàn.” Dương thái phu nhân khẽ gật đầu.

Dương Tổ không quên dặn dò: “Muội muội không thể nhân từ nương tay, xử trí gã Mặc Kiều Sinh này, rồi sau đó chậm rãi khuyên Chúa công huy bỏ này chính sách kia đi, hãy nhắm tới kế sách an bang lợi nước.”

Dương thái phu nhân trở về nội cung. Đối với việc Trình Thiên Diệp xử tử Thúc thị, tuy bà có dè dặt bất mãn, nhưng không hề nhiều lời. Trình Thiên Diệp bận rộn, cũng mặc kệ.

Vài ngày trôi qua, tin Một Tàng Bùi Chân công phá thành Nam Dương được truyền đến. Lý Văn Quảng dẫn tàn quân, lui về Lương châu.

Tình hình chợt căng thẳng lên, tân binh mới lập. Mọi chuyện ngổn ngang chưa kịp chuẩn bị xong mà Ngôi Danh Sơn đã vây khốn Biện Châu lâu ngày. Nếu Một Tàng Bùi Chân dẫn binh xuôi bắc, cùng Ngôi Danh Sơn hợp binh với nhau, Biện Châu sẽ nguy khốn.

Hạ Lan Trình thao luyện lính mới, Trương Phúc trù tính lương thảo, Trình Thiên Diệp đứng giữa điều tiết tất cả đại thế lực trong triều, đều bận rộn chân không chạm đất.

Hôm đó, Trình Thiên Diệp vừa đã kết thúc nghị sự triều đình, Hứa phi mang về mặt lo nghĩ vội vàng chặn đường cản nạng.

“Sao nạng lại ra đây? Không phải nạng còn trong tháng sao?”

“Nhanh lên, phu quân, chàng mau trở về hậu cung đi.” Hứa phi sốt ruột nói: “Thái phu nhân... Thái phu nhân muốn ban chết cho Mặc Kiều Sinh.”

“Nạng nói cái gì?” Trình Thiên Diệp tóm lấy tay của nạng ta: “Ban ngày Kiều Sinh ở quán doanh, làm sao Thái phu nhân có thể đột nhiên xử tử hắn?”

“Ta... Ta không biết. Nghe nói Thái phu nhân bắt được một gian phu trong phòng Ngọc phi, chính là Mặc Kiều Sinh. Giờ phút này, người đã bị thị vệ bắt giữ, mang đến trước mắt Thái phu nhân, lập tức sẽ xử tử.”

Sắc mặt Hứa phi trắng bệch, nạng ta không biết làm vậy đúng không. Nhưng nạng ta biết rõ Mặc Kiều Sinh có một vị trí khác biệt trong lòng Trình Thiên Diệp, cho nên nạng ta phải nói cho Trình Thiên Diệp biết chuyện, để Trình Thiên Diệp tự mình quyết định.

“Đa tạ.” Trình Thiên Diệp cầm tay Hứa phi.

Nạng quay đầu nói với túc vệ [2] theo hầu: “Gọi tất cả người của chúng ta, mang binh đao, theo ta đến hậu cung.”

[2] túc vệ (Quân thường trực): chuyên canh giữ kinh thành và phủ chúa.

“Người của chúng ta”, là chỉ một đội quân thiếp thân mà Trình Thiên Diệp đã chọn lựa trong các binh sĩ, dẫn về từ Biện Châu.

Trước đây, huynh trưởng Trình Thiên Vũ, vốn là một người một hèn hạ kém tài, cộng thêm thời gian đăng cơ cũng không lâu, nên không có chút kiểm soát nào đối với lực lượng thủ vệ trong nội cung.

Sau khi Trình Thiên Diệp xuyên đến, một mực ở Biện Châu bên ngoài đô thành, lúc này thế lực sớm đã được phân chia phe cánh.

Nạng biết rõ áp dụng cái cách sẽ là một việc vô cùng nguy hiểm. Vì thế, mặc dù Lang trung lệnh Hạ Lan Yến Chi đã phụ trách thủ vệ cửa cung, xem như cũng đứng về phía mình, nhưng binh lính nạng mang về từ Biện Châu, là chọn lựa ra những quân sĩ vừa trung thành có vừa năng lực làm lực lượng cận vệ riêng cho mình.

Giờ này, ở hậu cung, trước mặt Dương thái phu nhân, Mặc Kiều Sinh bị vài thị vệ to khỏe đè chặt xuống đất, một tân phi y quan trên người không ngay ngắn đang đứng cạnh hắn, co quắp dưới đất, khóc suốt mướt kêu oan.

Dương thái phu nhân ngồi trên cao lạnh lùng nói: “Hôm nay bắt gian tại trận, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, các người còn gì để nói?”

Mặc Kiều Sinh cắn răng, hắn biết mình bị gài bẫy. Hôm nay ở quán doanh, có một xá nô tìm hắn, nói Chúa công có việc tuyên hắn hồi cung sớm. Mặc Kiều Sinh không nghi ngờ gì, đi theo về, vào tắm điện của Chúa công như ngày thường, đã thấy trên giường có một nữ tử đang thất kinh trút bỏ hết y quan.

Sau đó, một đội quân sĩ túc vệ như lang như hổ vọt vào, không nói hai lời bắt lấy hai người, trời đưa đến trước mặt Thái phu nhân.

Không, ta sẽ không dễ dàng nhận mệnh, ta nhất định phải chống đỡ đến khi chủ nhân trở về. Mặc Kiều Sinh tự nói với mình.

Một cung nữ bưng khay tới, trên đó có đặt một bầu rượu, hai ly rượu.

Dương thái phu nhân giờ tay lên: “Tổng bọn họ ra ngoài, hành động bí mật một chút.”

Nữ tử kia là Ngọc phi, kinh hãi hét lên. Hai cung nhân trắng kiện, không hề nể tình bóp miệng của ả, rót một ly rượu độc vào.

Ngọc phi ôm cổ, kêu lên khản khặc, miệng sùi bọt mép, co giật vài cái, dần dần co lại không động đậy nữa.

Hai thị vệ dựng thẳng Mặc Kiều Sinh đang không phản kháng lên, vừa muốn rót rượu, Mặc Kiều Sinh đột nhiên lật hai cổ tay, thoát khỏi sự kiềm chế của bọn họ.

Chân đuổi ra đá một người, thừa lúc mọi người giật mình, hắn xoay người chạy ra ngoài.

“Phản rồi, phản rồi.” Dương thái phu nhân nổi cơn thịnh nộ, vỗ bàn nói: “Nhanh chóng áp tải hắn vào đây. Ta muốn nhìn xem hắn có thể chạy đến đâu?”

Ngoài điện, không ngừng có võ sĩ tay lăm le binh khí, Mặc Kiều Sinh tay không tác sát, triển khai thân pháp. Hắn như một dã thú bị đe dọa tính mạng, bộc phát ra sức mạnh mãnh liệt, mười giáp sĩ vây công, nhất thời cũng không bắt nổi hắn.

Dương thái phu nhân, duỗi ngón tay, chỉ ra ngoài điện, nói với thị vệ trưởng Lục Ngao: “Đây là binh sĩ Tướng quân huấn luyện đấy à? Nhiều người mà không bắt được một gã nô lệ tay không tác sát sao? Ta nuôi các người có tác dụng gì hả?”

Cơ mặt Lục Ngao run lên, ánh mắt ngoan độc, chuyển cổ tay tự mình bước ra cửa điện, gia nhập đội quân.

Trong trận hỗn chiến, Mặc Kiều Sinh bị đánh trúng vào huyệt Kiên tinh [3].

[3] huyết Kiên tinh: nằm ở phần vai.

Nửa người hần tê rần, lung lay, trong lòng biết không ổn, đây là một cao thủ, biết được huyết vị, đánh vừa chuẩn vừa ác.

Tinh thể không lợi cho hần, vài kẻ quét binh khí qua, Mặc Kiều Sinh gắng gượng né tránh, huyết Thần khuyệt [4] lại phải chịu một đòn. Thân thể của hần mềm nhũn, rớt cuống không chống đỡ nổi, ngã xuống, bị mấy tên giáp sĩ áp giải trở vào điện, gất gao đặt trước mặt Dương thái phu nhân.

[4] huyết Thần khuyệt: Huyết ở ngay lỗ rốn (khuyết), được người xưa coi là nơi chứa thần khí của con người, vì vậy gọi là Thần khuyệt.

Dương Thái phu nhân chỉ vào Mặc Kiều Sinh, nổi giận mắng: “Đồ dê tiện không biết trời cao đất rộng, ta quả nhiên sớm nên giết chết tên súc sinh chuyên gây sóng gió nhà người.”

Một người hầu tiến lên, nâng mặt Mặc Kiều Sinh lên, rót rượu độc cho hần, Mặc Kiều Sinh cắn chặt răng, liều chết kháng cự.

Đang âm ỉ. Cửa điện mở rộng ra, một đội túc vệ mặc giáp cầm binh khí xông vào, mỗi người trong họ đều mới từ trên chiến trường đi ra, tẩm qua biển máu, cả người đàng đàng sát khí, xếp thành sang hai bên, nhìn thẳng.

Trình Thiên Diệp chấp tay phía sau, bước vào cửa điện, yên lặng nhìn tình hình trong phòng một hồi lâu.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân, nương đang làm gì đấy?”

Nàng nói khá nhẹ, nhưng lại làm cho mọi người trên điện cảm thấy da đầu run rẩy từng cơn.

Trong khoảnh khắc, ai nấy đều đồng loạt quỳ mọp xuống đất.

Dương thái phu nhân đứng dậy, quay lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Trình Thiên Diệp, bà cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên chạy dọc xương sống.

Ta đang sợ gì chứ, nó là thân nhi tử của ta, không, khuê nữ, chẳng lẽ con bé còn có thể làm gì ta?

Dương thái phu nhân tự an ủi mình.

Bà nhớ khi nữ nhi còn bé, có lên nuôi một con chó lang thang không biết lượm được ở đâu, sợ bị mình phát hiện nên cẩn thận che giấu.

Nhưng chuyện trong nội cung, đâu có gì có thể tránh được mắt của bà. Con chó kia thật sự quá xấu, làm tổn hại thân phận công chúa. Vì thế, tuy nữ nhi khóc lóc cầu xin bà, nhưng bà vẫn không nể tình mà xử lý con chó đó.

Rồi sau đó thế nào? Nữ nhi gào khóc với bà một thời một hồi, cuối cùng chẳng phải vẫn bị bà dễ dàng dỗ dành sao? Lần này cũng như vậy thôi, nữ nhi vẫn là nữ nhi, không có gì to tát cả.

Dương phu nhân giữ bình tĩnh, nói: “Ngô nhi, người này và Ngọc phi...”

“Mẫu thân. Trước tiên cho mọi người lui ra đi đã.” Trình Thiên Diệp cắt lời bà, không đợi Dương thái phu nhân trả lời, nàng phát tay áo lên, quát: “Cút!”

Người hầu trên loan điện cúi đầu, nhanh chóng ra khỏi cửa cung.

Giáp sĩ Trình Thiên Diệp dẫn đến, đi ở cuối cùng. Bọn họ đóng cửa điện, canh giữ ở ngoài điện. Chỉ còn lại Dương thái phu nhân, Trình Thiên Diệp, và Mặc Kiều Sinh đang nằm dưới đất nhất thời không thể động dậy.

“Ngô nhi, con nghe vì nương nói.” Dương thái phu nhân liên tục giải thích.

Trình Thiên Diệp nhìn khẩu hình miệng lúc mở lúc đóng của bà, tính toán nên làm gì tiếp theo.

Vị phu nhân vừa ngoan độc, vừa ngu xuẩn đã ngoài năm mươi ở trước mắt, là mẫu thân của thân thể này.

Đang lúc căn cơ của mình không ổn, thời khắc quan trọng vừa phổ biến chính sách mới, nàng thật sự rất không muốn trở mặt với nữ nhân này, khiến người ta chụp cái mũ bất hiếu lên đầu mình.

Ta thử xem, để xem có thể thật sự thay đổi ý tưởng của bà ấy từ trong tâm không. Nếu không, cho dù là phải mạo hiểm ôm tội danh kia, hôm nay ta cũng không có ý định giữ lại tính mạng của bà ta, đỡ phải mỗi ngày làm mấy chuyện yêu quái sau lưng ta.

Nàng vén vạt áo, quỳ gối bên cạnh Mặc Kiều Sinh.

“Nương.” Trình Thiên Diệp ngẩng đầu, tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu: “Thật ra những ngày qua, con thật sự cảm thấy rất mệt mỏi, sống rất vất vả, già vò cũng rất mệt.”

Trình Thiên Diệp vừa nói, vừa cẩn thận quan sát tâm trạng của Dương thái phu nhân có biến hóa hay không.

“Mẫu thân, nương không biết đâu, ngay từ đầu, những người bên cạnh ta, không phải xem thường ta thì chính là muốn mưu hại ta, không có một ai, không có một người nào là thật lòng cả.”

“Người này nói xấu sau lưng con, người kia cầm rượu độc muốn hại chết con. Cả ngày lẫn đêm con đều nom nớp lo sợ, mỗi ngày đều sợ đến nỗi ngủ không yên.”

Đối với một phụ nhân trung niên có tư tưởng cứng nhắc, tính tình ngay thẳng, đối nghịch với bà ấy hoàn toàn rất khó đạt được hiệu quả như mình muốn. Trước tiên cứ tỏ vẻ yếu thế, nói chuyện tình cảm hơn, có đôi khi sẽ dễ dàng đạt được mục đích hơn.

Trình Thiên Diệp vốn chỉ muốn đóng kịch. Ai ngờ nói qua nói lại, nhớ tới khoảng thời gian lúc mình vừa mới xuyên qua, nhớ lại tâm trạng lúc ấy của bản thân, nước mắt nàng chọt rưng rưng, trông rất thật.

“Chỉ có người nô lệ này, con thật sự yêu mến hần, mỗi khi con bị thống khổ hành hạ, có hần ở bên con, con mới có thể thả lỏng một chút, không quá mức căng thẳng.”

Trình Thiên Diệp lặng lẽ ngẩng đầu lên. Nàng thấy Dương thái phu nhân vốn tràn ngập cảm xúc oán hận, chột vô cùng nhanh chóng chuyển thành sắc thái tượng trưng cho thương cảm, yêu quý.

Vì vậy nàng không ngừng cố gắng, roi nước mắt, diễn thật nhập tâm.

Nàng bung rượu độc trên bàn lên, rót một chén, nâng tay: “Nếu mẫu thân thật sự không giữ lại hân, con sống cũng không còn ý nghĩa gì, không bằng cùng hân uống chén này, giải quyết nốt quãng đời còn lại, không cần phải nghĩ những việc phiền não kia nữa.”

Một người chợt đựng mạnh vào nàng, làm ly rượu kia bị roi xuống đất.

Mặc Kiều Sinh đựng ngã rượu trong tay nàng, cùng nàng ngã xuống đất.

Hân nhìn chăm chăm Trình Thiên Diệp, trong mắt đan xen tình cảm phức tạp khó có thể nói thành lời, lắc đầu: “Không thể, không thể.”

Giờ phút này, màu xanh thắm như bảo thạch, giống như từng con sóng lớn nổi gồng tổ dưới đáy hải dương, nhấp nhô ào ạt. Một màu hồng đậm đan xen với màu xanh thắm ấy, rộng lớn mạnh mẽ, như sóng tràn bờ.

Không ổn, diễn hơi quá rồi, quên mất hân đang ở đây. Trình Thiên Diệp sùng sốt.

Chén rượu kia roi xuống đất, lăn một vòng, đứng lúc lăn đến bên chân Dương thái phu nhân.

Dương thái phu nhân như bị vật gì đó làm phỏng, lại càng hoảng sợ. Bà phản ứng kịp, nhặt cái chén đó lên, hấp tấp nhìn nó rồi ném vào dưới gầm ghế chỗ khuất mắt nhất.

“Ngô nhi, ngô nhi.” Dương thái phu nhân bỏ nhào xuống đất, ôm Trình Thiên Diệp: “Sao con có thể đâm vào tim nương như vậy, con vậy là muốn mạng của vi nương đấy.”

“Trong lòng con ta đau khổ, vi nương sao có thể không biết.” Bà vuốt đầu Trình Thiên Diệp, nước mắt roi như mưa: “Con đã yêu mến tên nô lệ này, vậy thì giữ thôi. Nương sẽ không bao giờ nữa làm khó hân nữa, ngô nhi đừng bao giờ làm chuyện gì ngu xuẩn nhé.”

“Mẫu thân, Biện Châu là thành trì đầu tiên mà con nắm được trong tay, căn cơ của con đều ở đó.” Trình Thiên Diệp rên sát khi còn nóng: “Nếu lúc này con không thể bảo vệ được Biện Châu, không nói đến khi con về nước không thể đối mặt với công khanh, uy tín sẽ tuyệt dốc không phanh.”

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu từ trong lòng Dương thái phu nhân, chăm chú nhìn bà: “Nương, nương hãy suy nghĩ thử xem, nếu Biện Châu thất bại, trên tay chúng ta sẽ không còn quân đội trực hệ nữa rồi.”

“Việc này...” Dương thái phu nhân sùng sốt, không biết tại sao Trình Thiên Diệp đột nhiên chuyển chủ đề đến chính sách mới rồi.

“Muốn giữ được Biện Châu, chỉ có thể áp dụng chính sách mới mà thôi.”

“Không thực thi chính sách này, hai mẹ con chúng ta, sẽ thật sự trở thành con rối trong tay thế gia quý tộc, không thể tiếp tục sống yên ổn nữa đâu.”

“Mẫu thân, nương nhất định phải ủng hộ con, ủng hộ chính sách của con.”

“Được!” Dương thái phu nhân đứng dậy: “Ngày mai, ta sẽ đi tìm cứu cứu của con, nói rõ ràng chuyện này, nhất định sẽ khiến Dương gia chúng ta, đứng sau lưng con ta.”

...

Trình Thiên Diệp dẫn Mặc Kiều Sinh trở về tắm điện.

Mặc Kiều Sinh hành động bất tiện, vừa đi vừa dừng, đi rất chậm.

“Bị thương sao? Nghiêm trọng không? Tuyên ngự y đến khám cho người nhé?” Trình Thiên Diệp quay đầu hỏi.

Mặc Kiều Sinh vịn vách tường: “Không sao, vừa rồi lúc giãy dụa, trong đám người có một vị cao thủ biết huyết đạo, mấy lần đánh trúng huyết Kiên tinh của ta, khiến tay chân ta chết lặng. Một lát nữa sẽ có thể khôi phục như lúc ban đầu, chủ nhân không cần phí sức vì ta.”

“Vậy ngồi nghỉ một lát.” Trình Thiên Diệp dẫn hân ngồi trên tay vịn chỗ hành lang gấp khúc.

“Đau ở đâu, ta xoa cho người.” Nàng kéo cánh tay Mặc Kiều Sinh, nhẹ nhàng xoa cánh tay của hân.

“Có đỡ hơn chưa?” Trình Thiên Diệp ngẩng đầu, cười hỏi.

Mặc Kiều Sinh sững sờ nhìn nàng.

“Sao hôm nay lại nhìn ta như vậy.” Trình Thiên Diệp vén tóc hân: “Hôm nay thật đáng sợ, may là người không có chuyện gì.”

Trong tầm mắt của nàng, màu xanh thắm xinh đẹp của Mặc Kiều Sinh, cuối cùng bắt đầu biến thành từng đóa màu hồng nhạt, dần dần lan tỏa, biến thành một mảng màu hồng đào xinh đẹp. Nó trông như hoa đào đang nở rộ trong mùa xuân, xinh đẹp tuyệt trần, đón gió nở bung trong trời xanh, rực rỡ lung linh.

Mặc Kiều Sinh quay mặt sang chỗ khác, nhắc tay che khóe mắt của mình, giọt nước sáng long lanh, từ giữa ngón tay của hân giữa chảy xuôi xuống.

Trình Thiên Diệp đỡ người ra, tro mắt nhìn hân không nói nổi một lời.

Nàng đột nhiên vươn tay, kéo bàn tay Mặc Kiều Sinh đang che khuất hai mắt hân ra. Tay kia giữ cầm hân, buộc hân quay mặt lại.

Mặc Kiều Sinh nhắm chặt mắt, chớp mũi hồng hồng, lông mi rung động, nước mắt trong suốt không ngừng lăn xuống.

Trình Thiên Diệp nhìn khuôn mặt đang nhẹ nhàng run rẩy đó, đột nhiên không muốn kiềm nén nữa, nâng cao cầm hân, nàng cúi người, hôn lên đôi môi nọ.

Mặc Kiều Sinh đột nhiên cảm thấy một vật gì đó mềm mại ướt át, chạm vào đôi môi hân. Đầu của hân ‘oành’ một tiếng vỡ tung ra, thế giới nhất thời trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ nổi, cái gì cũng không làm được.

Nhưng mà người nọ còn chưa chịu buông tha cho hân, một chiếc lưỡi thơm tho, tách đôi môi của hân ra, xâm nhập vào thế giới của hân.

Toàn thân hần run rẩy, chỉ có thể mặc cho người nọ cuốn lấy hần, quấy rầy thần hồn của hần. Hần cảm thấy hoàn toàn mất đi bản thân, chỉ có thể để mặc người ấy tùy ý cướp đoạt, chìm sâu vào sự dấy dưng môi lưỡi tràn đầy thích thú này.

“Ái dà.” Một giọng nữ than khẽ chặn ngang bọn họ.

Trình Thiên Diệp thờ đốc, dùng nụ hôn không biết đã kéo dài bao lâu này lại. Không vui, nàng quay đầu lại nhìn kẻ không có ánh mắt kia.

“Ta không có ý, các người tiếp tục, tiếp tục.” Điều Thiên Hương một tay che mắt, nói không hề có thành ý.

Trình Thiên Diệp không thể không buông Mặc Kiều Sinh ra, tức giận: “Chuyện gì? Nói mau!”

“Ta thật không thể không cắt ngang hai người.” Điều Thiên Hương nghiêm túc hần lên: “Trương Phức tìm chàng khắp nơi, Biện Châu báo nguy, đại quân của Một Tầng Bụi Chân đã đến dưới thành rồi.”

Sau khi đoàn người Trình Thiên Diệp rời đi, cuối hành lang gấp khúc có hai cung nữ quét dọn đình viện lặng lẽ ló đầu ra.

“Thấy... Thấy không?”

“Thấy rồi, thấy rồi.” Người còn lại liếc mạng gậy đầu: “Vịn tường, sắp đi không nổi rồi, Chúa công còn chưa chịu buông tha nữa, bắt nạt người ta đến phát khóc lên kia.”

“Thật sự quá đáng thương.”

“Đúng đấy, quá đáng thương.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp triệu Trương Phức, Hạ Lan Trinh cùng mở hội nghị quân sự nhỏ với mình.

Bầu không khí của hội nghị rất căng thẳng.

Trình Thiên Diệp hỏi Hạ Lan Trinh: “Sao rồi? Tân binh có thể ra trận không?”

Hạ Lan Trinh vỗ bàn: “Không được cũng phải đi, chẳng lẽ nhìn bọn lão Du chịu chết sao?”

“Tốc độ của Một Tầng Bụi Chân thật sự nhanh hơn so với chúng ta tưởng tượng. Năm vạn đại quân, cộng thêm binh của Ngõi Danh Sơn, ta sợ bọn Tiểu Tư khấu, Du tướng quân không cầm cự được mấy ngày.” Trương Phức nhíu mày.

“Hôm nay tân binh vừa mới lập, bất luận là kinh nghiệm hay sĩ khí đều không đủ. Ta lo là...”

Trương Phức còn chưa dứt lời, nhưng mọi người đều hiểu ý của hần.

Tạm thời dùng nô lệ chấp vả vào đội tân binh, chỉ vội vàng huấn luyện trong thời gian ngắn, đi đối chọi với một quân đội nổi danh thiện chiến như Khuyển Nhung, thắng bại thật sự rất khó đoán trước.

“Vậy đi.” Trình Thiên Diệp đưa ra quyết định cuối cùng: “Ta cùng lúc xuất phát với Hạ Lan tướng quân, Trương Phức ở lại Giảng thành phụ trách việc hậu cần quân nhu lương thảo.”

Mấy vị tướng quân dự thỉnh đều đứng dậy khuyên can: “Chúa công không thể.”

“Thân thể Chúa công đáng giá ngàn vàng, phải cẩn trọng, sao có thể dễ dàng đi vào hiểm cảnh!”

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, đối với chiến dịch lần này, bọn họ đều rất không nắm chắc.

Hạ Lan Trinh ôm quyền nói: “Chúa công, người là hi vọng của đại Tấn chúng ta, không thể mạo hiểm. Chúa công yên tâm, Hạ Lan Trinh ta sẽ dốc hết sức lực, nếu không thể thắng, ta nguyện mang đầu tới gặp.”

“Ta rất yên tâm về người nên ta mới đồng ý cùng đi với người.” Trình Thiên Diệp đứng dậy ấn bờ vai của hần xuống: “Ý ta đã quyết, nếu người thật sự có lòng tin với bản thân, vậy thì không nên ngăn cản.”

Trương Phức trầm ngâm một lát, ủng hộ quyết sách của Trình Thiên Diệp: “Chúa công tự mình xuất chinh, đối với tân binh chưa nếm trải mùi vị chiến trường quả thực là một sự ủng hộ. Ít nhất, những nô lệ kia sẽ biết mình không phải bị tổng đi chịu chết, ủng hộ tân chính, có lẽ thật sự có thể phát huy sức chiến đấu ngoài sức tưởng tượng. Chỉ là trong nước...”

“Trong nước cũng chỉ có thể dựa vào Trương công người thôi.” Trình Thiên Diệp ôm quyền hướng về phía Trương Phức. Nàng biết những việc hậu phương này, có đôi khi còn phức tạp hơn so với đấu tranh anh dũng ở tiền tuyến. Nếu không có Trương Phức ở đây, nàng thật sự không yên lòng.

“Lấy uy tín của ta, dù cho có ở trong nước cũng không có tác dụng gì. Ngược lại ta ra tiền tuyến, mẫu thân và tộc Dương thị của ta mới có thể càng thêm cố sức ủng hộ ta.” Trình Thiên Diệp nhìn Trương Phức: “Mẫu thân của ta, Dương cơ, là một người không quả quyết, rất mềm lòng. Trương Phức, người nhất định phải chú ý luôn luôn thuyết phục bà ấy, khiến bà ấy kiên định đứng về phía chúng ta.”

Trương Phức không nói gì, hần cúi đầu hành lễ, xem như chọn lựa gánh lấy trọng trách khó khăn và phiền phức này trên vai.

Trước khi đại quân xuất phát, Dương thái phu nhân cầm lấy tay Trình Thiên Diệp, khóc đỏ cả hai mắt.

“Mẫu thân đừng thương tâm, hài nhi kiến công lập nghiệp, chính là vào lúc này. Con là huyết mạch của phụ thân, con nhất định có thể thừa hưởng ý chí của ngô phụ, phát huy chí hướng của phụ vương, mở ra thời đại hưng thịnh cho đại Tần ta.”

“Nhưng... nhưng mà.” Dương thái phu nhân nghẹn ngào khó tả.

Trình Thiên Diệp vỗ vỗ tay bà, thấp giọng hỏi bên tai bà: “Vẫn chưa có dịp hỏi nương, huynh trưởng được chôn cất ở đâu ạ? Con đột nhiên mất tích, nương đã giải thích với bên ngoài thế nào?”

Dương thái phu nhân lau lệ: “Khi đó vì giữ bí mật, chỉ có thể vội vàng đắp một nấm mồ, bia không đề tên họ. Hôm nay ngoại trừ ta, không ai biết nơi chôn cất. Về phần con, ta chỉ nói Thiên Diệp... Thiên Diệp bị thất lạc trong chiến loạn rồi.”

“Nhờ mẫu thân chu đáo, vất vả lo nghĩ cho con, hài nhi mới có thể có cục diện hôm nay. Lần này hài nhi xuất chinh tiền tuyến, hậu phương cũng chỉ có thể dựa vào mẫu thân.” Trình Thiên Diệp quỳ xuống đất, nắm chặt đôi tay của Dương thái phu nhân, ngẩng đầu nhìn bà: “Trong lòng hài nhi không yên tâm về mẫu thân, Trị tức nội sử Trương Phúc là người phụ thân để lại cho con, luôn một lòng trung thành với con. Nếu mẫu thân gặp phải việc khó khăn phức tạp, đều có thể trưng cầu ý kiến.”

“Được, được, con ta hãy yên tâm.”

Trình Thiên Diệp thoáng yên lòng, lại nghĩ tới một chuyện: “Hài tử không nên xa rời phụ mẫu, hài nhi chừng này tuổi, còn không nỡ bỏ mẫu thân. Hứa phi đã sinh ra Lâm nhi, mẫu thân hãy giữ lại mạng cho cháu ấy đi. Đứa bé kia đã không còn thân phụ, cũng không thể bắt nó mất cả nương.”

Dương thái phu nhân gật gật đầu: “Được, nghe theo con.”

Trần an Dương thái phu nhân xong, Trình Thiên Diệp đi vào phòng của Điều Thiên Hương, Điều Thiên Hương mặc nhung trang, đang chỉ huy hạ nhân thu dọn hành lý.

“Thiên Hương.” Trình Thiên Diệp gọi nàng ta: “Nàng thật sự muốn đi với ta sao?”

Điều Thiên Hương xoay người lại, dung nhan như hoa, mỉm cười: “Đương nhiên, sao ta có thể không xuất chinh cùng phu quân ta chứ?”

“Không phải chàng muốn vứt ta sang một bên, ở cùng tiểu tình nhân của chàng à?” Nàng đi tới, ký vào Trình Thiên Diệp, thấp giọng nói bên tai nàng: “Không có ta ở cùng, nếu người gặp chuyện gì thì chẳng có ai yểm trợ đâu, rất bất tiện đấy?”

“Trận chiến này vô cùng hung hiểm, ta cũng không hoàn toàn nắm chắc. Ta thật sự không muốn người mạo hiểm cùng ta.”

“Thiên Vũ. Người đã nói, chúng ta là bằng hữu.” Điều Thiên Hương đặt cảm lên vai Trình Thiên Diệp: “Không chỉ có người xem ta là bằng hữu, ta cũng xem người như tỷ muội.”

Nếu không thấy Tư Mã Đồ lộ ra tâm trạng chưa xốt, thậm chí Trình Thiên Diệp đã muốn vươn tay ôm vai Điều Thiên Hương.

Trình Thiên Diệp phát hiện, có đôi khi, nàng thể hiện thiện ý với người khác, chỉ là xuất phát từ việc yêu thích màu sắc xinh đẹp, cũng không nghĩ có thể được báo đáp gì cả.

Nhưng thông thường, những người có tâm tư tinh khiết, cá tính dứt khoát, cũng trong lúc lơ đãng, mang đến cho nàng cảm giác ấm áp và niềm vui bất ngờ.

Chiến kỳ sáng tỏ che khuất bầu trời, đại quân xuất chinh.

Mặc Kiều Sinh cười ngựa đi theo sau Hạ Lan Trinh.

“Tiểu Mặc, người phải cố lên.” Hạ Lan Trinh nói: “Chính sách lần này, chính là cơ hội của người. Người nhất định có thể bay lên cao, ta rất xem trọng người.”

Mặc Kiều Sinh: “Đa tạ tướng quân nâng đỡ.”

“Không chỉ là ta, Chúa công cũng rất kỳ vọng vào người.” Hạ Lan Trinh nhìn Mặc Kiều Sinh cười nói: “Chúa công thật sự là có mắt nhìn người tài, lúc trước sao có thể liếc thấy là phát hiện viên ngọc thô như người nhĩ.”

Mặc Kiều Sinh cúi đầu.

“Ta biết có nhiều lời gièm pha, nói Chúa công sùng hạnh người.” Hạ Lan Trinh nổi hứng tán gẫu, đánh ngựa nhanh chóng sánh vai đi cùng Mặc Kiều Sinh: “Nhưng ta biết không phải thế, là vì Chúa công nhìn trúng năng lực tác chiến của người. Lần này, người nhất định có thể khiến những kẻ rảnh rỗi đó cảm miệt rồi.”

Sắc mặt Mặc Kiều Sinh trở nên đỏ hồng.

“Ha ha, những kẻ đó đều là lũ ngu, người nhìn người kia, mỗi ngày trời chưa sáng đã đi ra săn vật, lần qua lần lại đến khi trăng lên ba sào mới trở về, mạnh mẽ như rồng như hổ, ai cũng kém người cả. Rõ ràng không thể hầu hạ Chúa công vào ban đêm.”

Nam nhân trong quân, nói chuyện tục tằng hào sảng, ngày qua ngày, ba câu không bỏ được “chuyện ấy”. Hạ Lan Trinh phát hiện bản thân hơi quá trớn, vội vàng “chữa cháy”: “Tiểu Mặc, người thích nữ nhân hả?”

Sắc mặt Mặc Kiều Sinh càng đỏ hơn.

“Chẳng lẽ... Người vẫn còn tân?” Hạ Lan Trinh cười: “Không sao, chờ khi đánh xong trận này, ta sẽ dẫn người đi ăn mặn. Cô nương ở Thiên Hương các của Biện Châu chúng ta đều cực kỳ xinh đẹp.”

“Nữ nhân...” Mặc Kiều Sinh im lặng.

Hắn vẫn luôn yêu thích nữ nhân, đã từng mộng lung chờ mong có nữ nhân thuộc về mình. Hắn thích phái nữ mềm mại, dịu dàng. Hắn từng mơ tưởng về thân hình mềm mại của phái nữ, hẳn sẽ khác hoàn toàn so với phái nam.

Mặc Kiều Sinh nhớ đến nụ hôn kia.

Một khắc đó, hắn quên hết tất cả mọi thứ, bất luận là giới tính, thân phận hay địa vị... Tất cả bản khoân đều tan thành mây khói chỉ trong chớp mắt.

Loại cảm giác cực hạn đó, phá vỡ toàn bộ thế giới của hắn.

Hắn nhẹ nhàng chạm vào môi. Vì để có được điều này, ta sẽ chấp nhận trả giá mọi thứ, hắn nghĩ.

Ngoài thành Biện Châu.

Thủ thành tướng quân Du Đôn Tổ, bị trọng thương, được khiêng xuống tường thành trong tình trạng hôn mê.

A Phụng đứng trên tường thành, giữ cung của hắn, nhìn địch nhân đen ngịt ở phía xa. Quân địch vừa mới lui, rất có thể lập tức tổ chức một cuộc công kích mới.

“Phụng, A Phụng.”

Có một giọng nói trong vất đang gọi hắn.

A Phụng quay sang, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng trẻo của Tiểu Thu, bị khói ám hiệu hun đen như mặt mèo.

Tay nàng đang cố đỡ một cái giỏ đồ ăn, thoát cái lấy một món ra trước mặt mình: “Nhanh, ăn chút gì đi.”

“Sao ngươi lại tới đây?” A Phụng nhíu mày: “Lúc này rất nguy hiểm, tỷ tỷ ngươi đâu?”

“Tỷ tỷ đang bận lắm, tất cả mọi người đều đến hỗ trợ.” Tiểu Thu cảm thức ăn nhét vào ngực hắn, lại bỏ thêm một cái nữa: “Tỷ tỷ nói Chúa công là một vị Chúa công tốt, Biện Châu là một nơi rất lành, không thể vứt bỏ Biện Châu, bị mất thì mọi người sẽ không còn ruộng cấy nữa.”

“Đứng, không thể buông bỏ Biện Châu.” A Phụng ngấm nhìn tường thành, tường thành đã bị nứt mẻ, vô số dân phu tự phát đang gấp gáp giúp đỡ gia tăng việc tu sửa.

Xa xa, đại tướng Ngôi Danh Sơn của địch quân, kẻ đã làm Du tướng quân bị thương nặng, đang tổ chức một đội kỵ binh, hùng hổ chạy băng băng về phía cổng thành.

A Phụng cắn thức ăn, nhấc cung, đi xuống khỏi tường thành.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

A Phụng đi xuống tường thành, vừa đi vừa cắn miếng bánh bao trong tay, lớp vỏ màu trắng bên ngoài, bao lấy nhân thịt chính giữa, mặc dù khá nguội, nhưng vẫn ăn rất ngon.

Đây có lẽ là lần cuối cùng ta được ăn rồi.

A Phụng tự nói với mình.

Thân thù của Ngôi Danh Sơn, hắn đã được chứng kiến, cường đại và hung mãnh, mà ngay cả Du tướng quân cũng suýt mất mạng trong tay gã. A Phụng rất rõ ràng bản thân không phải là đối thủ của gã.

Hắn đã từng sống rất buồn khổ, nhưng hắn vẫn không nỡ bỏ cái mạng này. Vì sống sót, bất luận phải chịu khuất nhục thế nào, hắn cũng có thể chịu được.

Hôm nay, mọi thứ dường như đã thay đổi, ăn cũng ngon mặc cũng ấm, sống được như con người rồi, nhưng hắn vẫn quyết định đi đối mặt với tử vong.

Là vì cái gì?

A Phụng cũng nghĩ mãi mà không rõ.

Bước chân của hắn không ngừng nghỉ đi đến cổng thành.

Trong thành, vô số dân chúng, đầu đội ván gỗ, để phòng tên loạn bay vào thành bắn trúng, bận rộn hỗ trợ vận chuyển vật tư, cứu chữa người bệnh.

Trong đây, đại bộ phận đều là lão nhân, nữ nhân thậm chí còn có hài tử.

Ứng thành [1] sụp đổ một góc, các nam nhân tập trung lại, cố sửa gấp, để trước khi địch nhân công kích đợt thứ hai, lấp cái lỗ hổng kia lại.

[1] ứng thành: bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành.

Bọn họ làm vậy là vì sao? Vì ruộng? Hay vì tân chính?

Hay là vì một người.

Vì người đó mang đến một tia nắng rạng đông, vì người đó đã nhen nhóm lên một niềm hy vọng.

A Phụng khép hờ mắt, trong đầu hiện lên một bóng dáng, hắn nắm chặt cây thương trong tay.

“Phụng.”

Có người đang gọi tên hắn.

A Phụng quay đầu, Tiểu Thu dựa vào tường, cổ vươn gương mặt tối đen ra ngoài.

“Người... phải lành lặn trở về.”

“Phượng.” Đang tổ chức lại đội cảm tử trong ủng thành, Tiểu Cẩn trông thấy hắn, ấn bờ vai của hắn: “Còn sống trở về.”

“Phượng.”

“Phượng.”

“Có A Phượng đây.”

“Nhất định có thể đuổi hết bọn cẩu Nhung này!”

“Đuổi hết bọn cẩu Nhung!”

Thành viên đội cảm tử trông thấy A Phượng phi người lên ngựa, sĩ khí càng bùng cháy. Những ngày qua kẻ vai chiến đấu, A Phượng luân phiên lập công. Xét về giá trị võ lực, hắn đã trở thành một sự tồn tại gần với Du Đôn Tổ trong suy nghĩ của họ.

Giờ đây Du Đôn Tổ bị trọng thương, lòng người bàng hoàng, A Phượng chủ động xông ra khiến họ càng kiên định.

A Phượng giục ngựa đi về phía trước, lĩnh quân ra khỏi cổng thành.

Xa xa khói báo động nổi lên cuộn cuộn, một đội kỵ binh Khuyển Nhung, như một chiếc mũi dùi, hùng hổ lao thẳng đến chỗ của hắn. Đầu lĩnh chính là danh tướng Khuyển Nhung - Ngõi Danh Sơn có nước da ngăm đen, thân người tựa như một tòa tháp bằng sắt.

A Phượng giục ngựa lên trước, không mấy may sợ hãi, chính diện đón đánh.

Ngõi Danh Sơn sử dụng một cây giáo dài sáng lóe, đỉnh giáo có hình một lưỡi dao sắc bén đầy lạnh giá, ý vào khí thế đang cười tuấn mã, đón đầu đánh về phía A Phượng.

A Phượng biết người này vô cùng mạnh mẽ, dùng mũi thương để nhảy lên, chống lại giáo sắt, tránh khỏi mũi nhọn. Hai người giao nhau, A Phượng chỉ cảm thấy hai tay run lên, thân thương khẽ run, trong lòng biết lực cánh tay của hắn không phải là đối thủ của người này.

Hai người quay đầu ngựa lại, trong chớp mắt đã qua vài ba chiêu. A Phượng dùng chiêu giả rồi quay ngựa chạy về phía tường thành, Ngõi Danh Sơn đuổi theo sát sao. A Phượng quay lại, nhất cung cài tên, chỉ nghe vang lên tiếng vun vút, bảy mũi tên liên tiếp phóng đến những chỗ hiểm của Ngõi Danh Sơn.

Tài bắn cung của A Phượng là siêu quần. Giao chiến nhiều ngày, Ngõi Danh Sơn đã sớm có phòng bị, nhưng mà không thể tưởng được hắn đang cười tuấn mã mà vẫn còn có thể bắn một lúc bảy mũi tên. Trong lúc nhất thời khó lòng phòng bị, gã giáo liên tục ngăn chặn được năm tên, nhưng cánh tay và chân đều đã bị trúng tên.

Ngõi Danh Sơn này, vô cùng hung mãnh, thân trúng hai mũi tên, chẳng những không hề e sợ, ngược lại càng làm gã kích động hơn. Chỉ nghe gã hét lớn rồi bẻ gãy cây tên, giáo sắt xé gió kêu vù vù, đánh về hướng đầu của A Phượng.

A Phượng giờ thương đỡ lấy cây giáo, gan bàn tay vô cùng đau đớn, nhất thời vỡ toang ra, máu tươi chảy dọc xuống.

Hắn cắn răng cố chống chịu, giáo sắt càng ngày càng đè nặng, đâm vào vai trái của hắn. Hắn quát lớn, đẩy giáo ra. Thế nhưng, lưỡi dao ở đầu giáo đã quệt lên bả vai hắn tạo ra một vết thương đầy máu, bỗng chốc máu thịt lẫn vào nhau. Hắn kìm ngựa, tay phải vùng thương, tay trái rú xuống bên người, run khê.

Ngõi Danh Sơn cười ha ha: “Nhìn trang phục của ngươi, e rằng chẳng có cấp bậc gì trong Tấn quân, cần gì phải liều mạng như vậy. Ta tiếc ngươi là hán tử, không đành lòng tổn thương đến tính mạng của ngươi, chỉ cần ngươi xuống ngựa bỏ vũ khí, ta bảo đảm ngươi ở trong quân Khuyển Nhung sẽ được hưởng vinh quang xứng đáng.”

A Phượng đỏ mắt nhìn Ngõi Danh Sơn, nhắc cánh tay mang máu làm dấu, âm thầm nói ra đáp án của mình.

Trên tường thành, Du Đôn Tổ mang sắc mặt tái nhợt leo lên đầu tường. Nhìn ra ngoài cổng thành, thấy đồng bào đang tắm máu, hắn cắn răng nói: “Lấy giáp trụ của ta ra đây!”

“Không thể.” Tiểu Cẩn nhíu mày: “Ngươi đã không thể tham chiến, ai cho ngươi đi lên?”

“Vậy phải làm sao? Nhìn hắn chết ư? Hôm nay ngươi còn có thể chỉ coi hắn là một tên nô lệ sao!” Du Đôn Tổ hét lớn: “Người đâu! Lấy giáp cho ta! Theo ta ra khỏi thành!”

A Phượng đã không còn thấy rõ cảnh tượng trước mắt, máu tươi từ trên đầu chảy xuống, bao phủ tầm mắt hắn. Hắn đã hoàn toàn không nâng nổi cả tay.

“Đừng ngoan cố thế? Ngươi đã tự tìm đường chết, để gia gia đây đưa tiễn ngươi!”

A Phượng gắng gượng mở một mắt, xuyên qua thế giới màu máu đỏ nhìn địch nhân đối diện, vũ khí của kẻ địch lóe sáng, càng lúc càng gần. Tiếng nói của quân địch lại trở nên rất xa xôi.

“Ta sẽ không bán ngươi, ta bảo đảm.”

“Tỷ tỷ làm bánh bao, rất ngon, ngươi ăn không?”

“Phượng, còn sống trở về.”

Ít nhất, ta đã không còn là một món đồ chơi rẻ tiền, không còn ai nhớ tới nữa rồi. Chủ nhân, ân tình của người, hôm nay xem như ta đã trả xong.

Lúc giáo sắt nọ gần kề, bị một cây thương khác bay vút tới cố định lại một chỗ.

Ngõi Danh Sơn thấy gã đã sắp tước đoạt được tính mạng của kẻ trước mắt kia, vậy mà một cây trường thương đã đâm ngang, thân thương vững vàng chống lại giáo sắt của gã, dùng một sức mạnh kỳ cùng, đẩy binh khí của gã ra.

Một tiểu tướng trẻ tuổi mặc giáp bào màu đen, lướt qua gã, lạnh lùng liếc gã rồi sau đó kéo A Phượng từ trên lưng ngựa qua, không nói hai lời, quay ngựa lại nghênh ngang rời đi.

Ngõi Danh Sơn nhìn lại, không biết từ đâu chọt xuất một đội Tấn quân, như một thanh đao nhọn, cắt vào trận tuyến của quân Khuyển Nhung, làm rối loạn đội hình tiến công của bọn chúng.

Những người trong Tấn quân đó, mắt ai nấy đều đỏ ngầu, tựa như ác quỷ từ địa ngục lao ra, cứ bỏ nhào tiến lên như không thiết sống.

Mặc dù thiết kỵ Khuyển Nhung tự xưng mình dũng mãnh thiện chiến nhưng khi nhìn thấy đám đó treo đầu người đỏ máu bên hông, và dùng tư thế liều mạng xông vào quân địch thì trong lòng bọn chúng cũng không khỏi e sợ.

Một tiểu tốt Tấn quân có nửa gương mặt là vết đao chém, lỗ tai bị thiếu một cái, thoáng chốc lăn đến dưới chân ngựa của Ngõi Danh Sơn, vung đao chém ngay vào chân ngựa.

Ngõi Danh Sơn hét to, gươm giao đâm vào. Thân thủ của người nọ cực kỳ linh hoạt, lăn khắp nơi, tránh được công kích vũ khí của Ngõi Danh Sơn đang hạ xuống từ trên cao. Hấn hung hãn không sợ chết, rồi lại tiếp tục bỏ đao vào chân ngựa.

Chiến mã hí dài, thân ngựa dựng thẳng lên, hất văng Ngõi Danh Sơn. Ngõi Danh Sơn giận dữ, rút đao vát bên hông ra, chém vào tiểu tốt kia.

Người nọ gươm đao lên tiếp đón, nhanh chóng lùi mấy bước, hụp hơi.

Hấn quý một chân trên đất, thế nhưng lại cười, bôi máu đầy lên mặt, tỏ vẻ hưng phấn: “Ha ha, ngươi lợi hại vậy, là tướng quân sao, đầu của ngươi chắc chắn rất đáng giá.”

Mặc Kiều Sinh xông thẳng vào trận địa của đối phương, kéo A Phượng từ trên lưng ngựa xuống, xoay người đặt dưới đất, giương mắt nhìn Trình Thiên Diệp bên dưới ‘Soái’ kỳ. Không nói một lời, hấn quay ngựa rồi lại gia nhập vào trận địa của quân địch.

Trình Thiên Diệp tự mình xuống ngựa nâng A Phượng dậy, nhìn thị tòng quan, quát: “Quân y!”

“Chủ nhân, người... đích thân đến.” A Phượng khẽ giơ bàn tay nhuộm máu, được Trình Thiên Diệp cầm lấy.

“Phượng, ngươi phải cố lên, đại phu sẽ đến ngay.”

A Phượng liều chết ngăn trở Đại tướng của địch quân, ngăn gã vào thành. Từ đằng xa, tất cả mọi người đều trông thấy, khiến ai nấy đều phải rung động.

Người nô lệ này, ban đầu Trình Thiên Diệp không thích lắm. Lúc trước cả người hấn đầy rẫy những vết thương, trông vô cùng thảm hại, nên khiến Trình Thiên Diệp dấy lên chút lòng thương hại, lại nể mặt Kiều Sinh, cố chứa chấp hấn.

Ngoại trừ xuất phát từ lòng nhân đạo, cho đại phu khám cho hấn một phen, bản thân nàng cũng không làm bất cứ chuyện gì cho hấn, gần như không hề chú ý đến sự hiện hữu của hấn.

Không biết từ khi nào, nam tử vốn có màu sắc đục ngầu này, như vò rượu mỗi ngày được chưng cất, biến thành màu rượu đỏ thanh tịnh và có sức hấp dẫn thế này. Sau khi trải qua sóng gió thì viên ánh sáng bên ngoài đã được phủ bởi màu vàng kim.

Ta xứng để ngươi thuần phục sao? Ta thật sự chưa làm gì cho ngươi cả?

Quân y nhanh chóng chạy đến, lập tức băng bó vết thương đầm đìa máu cho A Phượng.

A Phượng hé mắt, lưu luyến nhìn Trình Thiên Diệp.

Hấn yếu ớt nói: “Ta... có thể gặp được chủ nhân như ngươi, cho ta nhìn thấy hi vọng của thế gian này. Khi còn sống ta không sạch sẽ, đến cuối cùng cũng coi như đáng giá.”

“Ngươi hãy cố lên... “ Trình Thiên Diệp cầm tay hấn: “Chỉ cần sống qua thời khắc này, ngươi sẽ không bao giờ là nô lệ nữa, sẽ giống như mọi người, sẽ trở thành một con người, một con người bình đẳng.”

“Chủ nhân... Ta, ta chỉ có tên, không có họ.” Hấn yếu ớt, như đang lập di ngôn, nói ra nguyện vọng cuối cùng: “Ta muốn trở thành một con người, người có thể ban thưởng họ cho ta không?”

Trình Thiên Diệp chớp mắt, cổ ghim nước mắt sắp trực trào: “Ngươi phải sống qua lúc này, ta mới ban thưởng họ cho ngươi.”

“Phượng.” Nàng nắm chặt bàn tay lạnh buốt của người nam nhân, hy vọng có thể cho hấn một chút sức lực: “Ngươi không chỉ thấy một chút như vậy, ngươi còn sẽ thấy càng nhiều. Ta thế, một ngày nào đó, ta sẽ khiến cho chế độ biến thái này biến mất trên quả đất.”

“Thế gian này không còn nô lệ nữa. Và sẽ không có tiểu hài tử, nhận những gì mà ngươi đã từng chịu đựng.”

“Ta muốn ngươi tận mắt chứng kiến hết thảy, ngươi đi theo ta, chúng ta cùng cố gắng thực hiện. Được không? Ngươi đồng ý với ta đi?”

A Phượng nhắm mắt lại, khóe mắt ngấn lệ, khẽ gật đầu.

Đại quân Khuyển Nhung, bị đội viện binh tiên phong của Tấn quân tách mất đội hình. Bọn chúng không thể không la hét thu binh, rồi đi hai mươi dặm. Đại tướng Khuyển Nhung là Ngõi Danh Sơn trúng hai mũi tên, trốn về đại bản doanh.

Công thành Biện Châu mở rộng ra, Chủ quân tự mình dẫn binh đến giúp, khiến sĩ khí trong thành rầm rộ, tiếng hoan hô tràn ngập, đã quét sạch hết hơn một tháng tối tăm khi bị cường địch vây khốn. Người trong thành tung tăng, quần dân một lòng, quét dọn chiến trường, gia cố phòng thủ thành phố.

Tại phiên chợ thành Đông, mấy gã thầy ký trong quân kê bàn, thu đầu người mà lính nộp lên trên.

Một nhóm phụ trách ghi chép quân công, một nhóm khác phụ trách khắc danh tự lên trên ván gỗ, cho họ thoát khỏi nô tịch. Thứ ấy gọi là “Nghịệm”, là chính sách mới được phổ biến ở Biện Châu. Tất cả người Tấn quốc ở Biện Châu, mỗi người đều nhận được một miếng gỗ khắc chữ “Nghịệm”, dùng để chứng minh cho thân phận người trong nước.

Lần này, hễ là trong chiến dịch, các nô lệ lấy được thủ cấp của kẻ địch, đều vui vẻ hăm hở mang theo đầu người đầm máu, đứng xếp hàng chờ lĩnh “Nghịệm” tượng trưng cho thân phận dân thường.

Bạn đang đọc truyện *Bát Ngát Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

A Phụng mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong gian phòng quen thuộc, trên chiếc giường quen thuộc. Hai tay, đầu và vai trái của hắn đều đã được băng bó kỹ càng rồi.

Hắn gắng gượng ngồi dậy, chợt cảm thấy trên chân hơi nặng.

Một thân hình nhỏ nhỏ, dựa vào mép giường, ghé vào chân hắn mà ngủ. Giương mắt cô bé ấy vốn trắng nõn giờ đây đã lấm lem nước mũi và nước mắt hòa cùng với khói bụi, quả thực vô cùng thê thảm. Nàng không biết miệng mình đang mở rộng, dãi nước miếng lên chân, vẫn ngủ rất say.

A Phụng nhìn gương mặt tròn vo như con mèo của Tiểu Thu, trong lòng đột nhiên nhẹ nhàng thở ra.

May là không chết, bằng không thì không biết nàng ấy sẽ khóc lóc thế nào đâu?

Hắn nhẹ nhàng rút chân ra, đứng lên, cảm thấy hơi choáng váng vì mất máu quá nhiều. Vịn tường, hắn lấy lại bình tĩnh, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Bích Vân đang bung một chậu nước vào, vội vàng buông chậu nước đến diu hắn.

“Ngươi muốn đi đâu? Thương thế của ngươi cực kỳ nặng, ngươi không thể đi lung tung. Chúa công đã giao cho ta phải chăm sóc ngươi thật tốt.”

“Làm phiền rồi, không cần hao tâm tổn trí.” A Phụng tránh cái diu của Bích Vân. Gương mặt tái nhợt nghiêm lại, hắn kiên định đi ra ngoài.

“Haiz da...”

Bích Vân gọi hắn không được, chỉ đành phải chờ dài, trở vào phòng.

Một người lạnh lùng như vậy, sao Thu lại yêu mến và muốn ở cùng với hắn như thế.

Bích Vân vắt khăn, khê lau gương mặt lem luốc cho muội muội đang ghé vào giường ngủ say. Đánh trận hơn một tháng, đứa trẻ này cũng bận rộn theo giúp, có lẽ bé con thật sự đã mệt chết rồi, ngủ ngon vậy kia mà.

Chúa công đã trở lại, sẽ nhanh chóng đánh lui kẻ địch, mọi thứ rồi sẽ tốt lên thôi. Bích Vân ôm muội muội vào lòng, hai tỷ muội ngồi dưới đất, dựa vào mép giường, an tâm chìm vào giấc mộng.

Ở chợ phía đông, mười mấy nô lệ phấn chấn đi cùng nhau. Nam nhân dẫn đầu, trên mặt gã có vết sẹo dừ tợn, nhưng điều đáng chú ý hơn cả là hai tay của gã đều cảm khá nhiều đầu người bê bê máu.

Gã buộc tóc của những cái đầu kia vào thành một khối, rồi ném lên trước mặt thầy ký: “Tĩnh thủ cấp!”

“Thịnh ca thật uy vũ.”

“Thịnh ca không hổ là Thịnh ca của ta.”

“Mọi người có thể có một cái đã là không tệ rồi, chỉ có Thịnh ca của ta, một mình mà có đến tận mười cái, ha ha.”

Thịnh ca dùng đoản kiếm nhắc một cái đầu người từ dưới đất lên, ném vào người Lục Hầu Nhi tuy bị thương nhưng lại không thu hoạch được gì kia.

“Đón rất hay, trong đám huynh đệ chúng ta chỉ có ngươi không có, lúc này ca giúp ngươi một tay, lần sau đừng nghĩ sẽ có chuyện tốt thế này nữa đấy.”

Lục Hầu Nhi đón lấy đầu người phủ đầy máu, không ngại bẩn, gã lau nước mắt nói: “Cảm ơn Thịnh ca, cảm ơn Thịnh ca.”

Thầy ký cẩn thận kiểm kê đầu người, lấy giấy bút ra, dò hỏi: “Tên họ, quê quán, tuổi tác?”

Thịnh ca: “Tên Thịnh, không có họ, không biết sinh ở đâu, không biết tuổi.”

Thầy ký đã rất quen với tình huống thế này, ngẩng đầu chăm chú giải thích nói: “Bây giờ ngươi thoát khỏi nô tịch, nhất định phải có một cái tên đầy đủ, để viết hộ tịch chính thức cho ngươi.”

“Nương ta hình như họ Dương, ta cũng lấy họ Dương là được. Dương Thịnh.” Thịnh ca lấy cho mình một cái tên họ đầy đủ.

Thầy ký lấy ra một quyển tập dày, cẩn thận ghi chép, rồi lại lấy ra một miếng gỗ, ở phía trên viết tên Dương Thịnh, tuổi tác, những đặc điểm bên ngoài và hộ tịch Biện Châu.

Thầy ký cẩn thận đưa cho gã: “Đây là Nghiệm, là tượng trưng cho thân phận quốc dân Tần quốc của ngươi, nhất định phải giữ thật kỹ. Nếu mất đi, ngươi cần phải mời ba người hàng xóm làm chứng, cộng thêm lý lịch của họ, rồi cầm theo công văn của thôn trưởng, đến nha môn huyện quận mới có thể bổ sung lại được, rất phiền phức đấy.”

Dương Thịnh nhận lấy rồi nhìn thử, thấy miếng gỗ kia được mài bóng loáng, mặt trên dày đặc những con chữ nhỏ mà gã không biết.

Vậy là ta không còn là nô lệ nữa.

Gã cẩn thận vuốt ve miếng gỗ nhỏ này.

Huynh đệ xung quanh hưng phấn vô ngần, cả nhóm nhận lấy truyền tay nhau để xem.

“Trong trận này, Dương sĩ cắt được cả thầy là mười lăm cái thủ cấp, tấn thành công sĩ bậc một, được một nghiêng điền, một căn nhà.” Thầy ký cầm một cành liễu, cẩn thận viết một loạt chữ bên trên, đưa cho Dương Thịnh.

“Hộ tịch của ngươi nằm ở hướng đông nam Biện Châu cách đây mười dặm, sĩ giáp hương [1]. Ngươi cầm lấy ‘Truyền’, đi vào huyện tìm Huyện thừa đưa tin, hắn sẽ căn cứ vào công văn mà chúng ta gửi qua để thẩm tra đối chiếu Nghiệm của ngươi. Truyền, sẽ là cái để trường làng sắp xếp cho ngươi một nghiêng đất và căn nhà 30 thước vuông, mặt khác còn có thể

lĩnh hai nghìn tiền, làm trợ cấp xây phòng ốc.”

[1] sĩ giáp hương: một kiểu biên chế hộ khẩu thời xưa.

Dương Thịnh và đồng bạn của gã càng nghe càng hưng phấn, cuối cùng nhịn không được hô lớn, hoan hô.

Về phần câu mà thầy ký nói: “Chẳng qua những điều này còn phải chờ đánh xong trận, mới có thể tiến hành.” Đã bị tiếng hoan hô của các nam nhân át mất.

Trên quảng trường liên tục vang lên tiếng reo hò, dù cho rất nhiều người hoàn toàn chẳng chặt được cái đầu nào, nhưng có thể thấy được, niềm hi vọng của họ được ủng hộ, sĩ khí tăng vọt lên như nước triều dâng.

A Nguyên ngồi ở góc tường. Hắn cảm thấy hai tay mình vẫn còn đang run rẩy. Trong tay cầm lấy thức ăn được phát hôm nay, rõ ràng là vừa thơm vừa mềm vừa trắng, nhưng hắn vẫn không thể nuốt trôi. Trong dạ dày, từng đợt ợ chua trào lên, khiến hắn buồn nôn.

Hắn tự cho là mình rất mạnh mẽ. Trong thôn, bất luận là đi săn hay đánh nhau, hắn luôn là một tay lão luyện, nhất định có thể nhanh chóng thích nghi với chiến tranh. Thế nhưng ngày hôm nay, khi thấy nghìn vạn người trên chiến trường, hắn mới phát hiện suy nghĩ của mình so với chiến trường chính thức như một trò khôi hài.

Kẻ địch ngoại bang, không hề giống như truyền thuyết trong thôn là hình dáng của loài ác quỷ. Chỉ khác biệt, là bọn họ cũng giống như mình, một đao chặt xuống, cũng là thân thể con người, cũng phun ra máu đỏ tươi.

Hắn nhìn thấy một nam tử Khuẩn Nhung, bị phanh bụng trước mặt mình, nằm dưới đất, quay cuồng kêu la. Tuy nhiên, hắn phải đi theo đồng đội của mình, xông lên phía trước, dùng bàn tay run rẩy, từng đao từng đao chém vào thân thể đang khóc lóc cầu xin kia đến khi máu ướn sũng cả giày của hắn, đến khi thân hình đang gầy gù của người đó, không còn cử động được nữa.

Nhưng nếu hắn không động đao, thế thì người ở dưới đất rất có thể sẽ là hắn, là đồng đội bên cạnh hắn. Hắn hoàn toàn không phân biệt rõ, không nhận ra được nam hay bắc. Trong khung cảnh người ngựa hỗn loạn, thêm vào đó là đao quang kiếm ảnh, hắn chỉ có thể nhớ kỹ một điều duy nhất mà mấy ngày nay trong khi huấn luyện, sĩ quan huấn luyện nhiều lần nhấn mạnh —— phải theo thật sát Thập phu trưởng của tiểu đội mình.

Thập phu trưởng nhìn cờ của Bách phu trưởng, còn hắn chỉ biết nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Thập phu trưởng. Thập phu trưởng chém gì thì bọn họ sẽ chém cái đó, Thập phu trưởng xông vào đâu thì hắn sẽ theo sát xông vào đó.

Trận chiến tựa như không hồi kết này cuối cùng đã kết thúc, hắn chịu không nổi mà đã nôn ra ba đợt.

Đừng nói là đầu của kẻ địch, A Nguyên thậm chí không biết mình đã sống sót và đi đến đây bằng cách nào. Hắn kéo một miếng hộ thân phù nho nhỏ đang đeo trên cổ ra, một ngày trước khi đi, thế tử A Quyên đã cố ý đeo cái này lên cho hắn.

Hắn thật sự muốn bỏ vũ khí khỏi giáp mà về nhà, về nhà tìm A Quyên, ôm nàng, dúi đầu vào lồng ngực mềm mại của nàng, không cần phải quan tâm đến bất cứ điều gì, chẳng cần phải nghĩ ngợi gì nữa.

Cách hắn không xa, một đám nam nhân đang hoan hô. Người nam nhân trên mặt có một vết sẹo, lần đầu ra trận mà đã chém được hơn mười thủ cấp của địch.

A Nguyên nhớ rõ người đó tên là Thịnh. Gã như điên cuồng không màng sự sống giết địch trên chiến trường, khiến người ta có ấn tượng rất sâu sắc. Ngày hôm qua, người này còn là một gã nô lệ thấp hèn nhất. Hôm nay, gã dựa vào mấy cái thủ cấp này, không chỉ thoát khỏi nô tịch, thậm chí còn vượt qua bản thân hắn, trở thành công sĩ bậc một, có 100 mẫu điền và căn nhà 30 thước vuông.

A Nguyên cắn răng, nắm chặt hộ thân phù: “A Quyên, nàng chờ ta. Lần sau, lần sau ta nhất định phải chặt được ít nhất một cái đầu.”

Lục Hẫu Nhi khăn trương đặt cái đầu người mà Thịnh ca cho gã lên bàn thầy ký.

“Tên họ?” Thầy ký theo phép hỏi.

“Ta... Ta cũng không có họ, ta không biết nương ta là ai.” Lục Hẫu Nhi áy náy sờ đầu: “Ta cũng theo họ Thịnh ca vậy, gọi là, gọi là Dương Lục Hẫu.”

“Ha ha ha...” Xung quanh là một trận cười vang.

Thầy ký nghiêm túc cũng phải mỉm cười: “Vậy gọi Dương Lục Hẫu đi.”

Thầy ký thuận miệng đặt tên cho Lục Hẫu Nhi. Cả ngày hôm nay, không biết hắn đã đặt bao nhiêu tên cho những nô lệ như vậy rồi.

Lục Hẫu Nhi ngán ăn vạn tạ nhận “Nghiệm” của mình, vui sướng với cái tên chính thức của gã.

“Làm phiền Thịnh ca rồi, bằng không thì không biết khi nào ta mới có thể có tên.” Lục hẫu nhi Dương Lục Hẫu hưng phấn trở lại cạnh Thịnh ca, nịnh nọt: “Ta thấy mọi người ở đây, đều không thể so bì với Thịnh ca của ta, thật ra có thể như ta vậy, bảo vệ được mạng nhỏ, vẫn chưa ngất xỉu, đã xem là không tệ rồi.”

“Núi cao còn có núi khác cao hơn.” Dương Thịnh hừ, hất cằm: “Các người nhìn bên cạnh đi.”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên. Một nam tử trẻ tuổi mặc hắc y, đang chậm rãi đi về hướng này. Ánh mắt của hắn lạnh lùng, cả người toàn máu đen. Mặc dù y phục đen tuyền, nhưng vẫn không lẫn át được mùi máu tươi nồng nặc trên người, hắn tựa như La Sát trở về từ địa ngục tu la.

Hắn cưỡi một con ngựa, sau lưng còn kéo một con khác. Trên lưng hai con ngựa, treo đầy đầu lâu tạo thành một tòa núi nhỏ. Trên sợi tóc của những đầu lâu có diện mục dữ tợn đó, là máu tươi nhỏ giọt dọc đường đi.

Người nọ chậm rãi đi đến trước bàn của một vị thầy ký. Thầy ký đếm đầu người một hồi cũng phải kinh hãi, đứng dậy, gọi đồng nghiệp của mình đến hỗ trợ.

“Trời, đây là bao nhiêu cái vậy?” Dương Lục Hẫu há to miệng, khê nói.

“Trong khoảng Trăm niếu bậc ba, theo như ban thường đầu người, nếu muốn lên tới bậc bốn thì không khó, nhưng tước vị Đại phu bậc năm trở lên, chỉ dựa vào đầu người sẽ không khả dụng.” Dương Thịnh thấp giọng nói.

Dương Lục Hẫu: “Bậc bốn trở lên. Ta còn chưa từng nghĩ đến nữa.”

“Người phải nghĩ đi, nếu muốn được bậc bốn thì phải dựa vào chiến tích mà đội trưởng tước vị bậc ba dẫn theo đoàn đội giành được.” Dương Thịnh neho mắt, hấn không muốn nhận thua: “Các người đều đã đi theo ta làm rất tốt. Mặc dù chúng ta là nô lệ nhưng không hề kém cạnh người khác. Chúng ta rồi cũng sẽ có cơ hội được phong hầu bá tước.”

“Người nhìn cái người mặc y phục màu đỏ kia, công tích hấn có lần này, cũng đủ được tước vị bậc bốn rồi.”

A Phụng quần băng vải đầy người, khoác ngoài bào màu đỏ, từng bước một đi tới. Mấy giáp sĩ ven đường kính phục hấn, muốn đến diu hấn. Hấn khẽ giơ tay từ chối.

Hấn đi đến trước mặt một thầy ký, khoát tay lên vai Mặc Kiều Sinh, nhẹ nhàng thờ đóc.

“Bị thương nặng như vậy, người còn vội vã thế làm gì.” Mặc Kiều Sinh trách, nhưng hấn hiểu tâm trạng của A Phụng.

“Ta... Ta tên là Phụng.” A Phụng nói.

“Hấn tên Phụng, họ Trình, Trình Phụng.” Một giọng nói vang lên.

Trên bậc thang của Tuyên đài, một người đang đi xuống. Người ấy đầu đội kim quan, mặt như quan ngọc, trong mắt ngậm cười, nói: “Ban thưởng Quốc họ, họ Trình.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

A Phụng ngừng đầu nhìn thấy người đang đứng ở bậc thang.

Hấn nhớ tới người đó đã đồng ý với hấn. “Nếu người sống qua ải này, ta sẽ ban thưởng họ cho người.” “Người không chỉ có thể nhìn thấy thế này thôi, người sẽ còn thấy càng nhiều. Thế gian này, cuối cùng chắc chắn sẽ không còn nô lệ, sẽ không còn tiểu hài tử, nhận những gì mà người đã từng phải chịu đựng nữa.”

Hấn siết chặt lấy bàn tay bên cạnh mình, nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên hấn cam tâm tình nguyện quỳ xuống. Hấn cúi đầu khẽ gọi: “Chúa công.”

Bẩm Quân hoàng ngự trên đài cao, quảng đời này sẽ chỉ trung thành với ngài.

“Chúa công. Là Chúa công.”

“Tham kiến Chúa công!”

Trên quảng trường, mọi người cùng hô lớn, đồng loạt quỳ xuống.

Trình Thiên Diệp đứng ở nơi cao, nhìn thấy những màu vàng sáng lấp lóe trong đám người.

Nàng đã từng nhiều lần tưởng tượng đến cảnh này, hi vọng những người mình sắp xếp có thể sẽ thật tâm tôn kính nàng, trung thành với nàng.

Trong suy nghĩ của nàng, khoảnh khắc đạt được điều này, trong tâm nàng nhất định sẽ rất sung sướng, hăng hái, thậm chí là đắc ý.

Nhưng giờ này khắc này, đứng ở đây, nàng nhìn vô số binh sĩ cam tâm tình nguyện hạ gối, cúi đầu trước mặt mình. Nàng chỉ cảm thấy trách nhiệm trên vai nặng trĩu.

Trong lúc này, có bằng hữu quen thuộc, cũng có binh sĩ lạ lẫm, có đồng đội đã theo mình nhiều lần vào sinh ra tử, cũng có đồng chí lần đầu kể vai chiến đấu.

Họ đều không ngoại lệ, lấy tính mạng, phó thác vào tay nàng. Họ nhìn lên nàng, cũng tin nàng vô điều kiện. Mong nàng có thể thực hiện, mang đến cái thế giới mà nàng đã hứa hẹn.

Trình Thiên Diệp ngừng đầu, mắt lướt qua cỏ thành nguy nga, nhìn về phía xa xa, tà dương buông xuống, ráng chiều dần dần phủ lấy bầu trời mênh mông.

Ta sẽ tiến từng bước một về phía trước, không quay đầu, không dừng lại.

Đối với các người, ta không thể cô phụ, cũng không dám cô phụ.

Càn quét bốn phương, biến thiên hạ thành thần dân có lẽ là không thể, nhưng ít nhất ta phải để cho từng con dân của ta, sinh ra đều có tư cách làm người.

Dương Lục Hậu lặng lẽ ngừng đầu lên: “Đây, đây là chủ nhân ư.”

Bên cạnh có người lấy tay dè gã xuống, Dương Thịnh thấp giọng nói: “Đồ ngốc, hiện tại có thể gọi Chúa công rồi.”

“Đứng, đứng.” Dương Lục Hậu cúi đầu xuống, chạm vào nghiệm bài trước ngực: “Ta đã không còn là nô lệ nữa, nhờ ân đức của Chúa công.”

Dương Thịnh lại hơi ngừng đầu lên, xuyên qua đám người, gã trông thấy Chúa công mặc kim giáp đỏ thẫm bước xuống từ đài cao, đỡ người thân bị trọng thương, khoác áo bào quý dưới đất, được ban Quốc họ, Trình Phụng.

Trình Phụng này gã còn nhớ khá rõ. Lúc bọn họ vừa mới đến, tường thành đã bị phá một góc, người này đã dẫn một đội binh sĩ, toàn thân đầm máu, ngăn trở đại tướng địch quân, thế không lui bước, bảo vệ cổng thành không bị mất.

Nhìn Chúa công tự tay nâng người nọ dậy, đưa cho hấn nghiệm bài đại diện cho tước vị bậc bốn “Bất canh”.

Dương Thịnh thầm nghĩ, Trình Phụng này thật sự quá may mắn. Hấn trông thành trì nhiều ngày như vậy, không biết đã chém bao nhiêu đầu người, lập được công này, một bước đã leo lên tước vị sĩ quan cấp thấp nhất.

Phải biết rằng tước vị tổng cộng có 20 bậc, đầu tiên là ba bậc Công sĩ, Thượng tạo, Trâm niếu có thể dựa vào sự dũng mãnh của cá nhân, đạt được do chém đầu người.

Mà sau bậc bốn là Bất cang ra thì không còn dễ dàng nữa, không phải là tướng lĩnh đội thì không thể được. Cần có đoàn đội tác chiến, ngoài lấy được tổng số lượng thủ cấp quân địch nhất định ra, còn yêu cầu đội của mình không được bị thương quá nhiều. Nói tóm lại, điều kiện càng ngày càng hà khắc.

Nhưng cũng có đường tắt, nếu lập được nhiều công lao đặc thù, hoặc làm đội cảm tử xông vào trận địa lúc công thành, sau đó chắc chắn sẽ được thăng tước.

Dương Thịnh nhìn hai người một đen một đỏ đứng trước mặt Chúa công.

Hai người này, một người tích lũy quân công, đã trở thành Bất cang, có thể miễn đi lao dịch thuế vụ, có thể không cần quý lạy ở huyện nha. Một kẻ bước vào chiến trường với mình trong cùng một ngày, cũng đã trở thành Trâm niếu, tước vị cao nhất trong dân thường.

Trong mắt Dương Thịnh nổi lên một ngọn lửa, hùng lực thiêu đốt tâm trí của gã.

Chúa công được giáp sĩ hộ vệ ra ngoài, đột nhiên quay đầu nhìn về phía gã. Dương Thịnh lại càng hoảng sợ, cúi đầu, thấp thòm trong lòng.

Chúa công đang nhìn ta sao?

Không phải đâu, chắc chỉ là trùng hợp thôi.

Nhưng sớm muộn gì, một ngày nào đó, ta có thể khiến Chúa công trông thấy ta, trông thấy con người của ta.

Trình Thiên Diệp rời khỏi quảng trường chợ đông. Nàng cùng Tiểu Cẩn đi thăm Du Đôn Tổ. Du Đôn Tổ bị thương không nhẹ, đang nằm nghỉ trên giường, nhìn thấy Trình Thiên Diệp đi vào, vội vàng muốn đứng dậy đón chào.

Trình Thiên Diệp đã ngăn hấn lại, ngồi xuống trước giường hấn: “Đây là thời điểm chiến tranh, tướng quân có thương tích, phải lấy dưỡng thương làm trọng, không cần phải câu nệ mấy nghi thức xã giao này.”

Du Đôn Tổ gắng gượng ngồi dậy, hạ thấp người hành lễ: “Lần này nhờ có Chúa công kịp thời đến giúp, bằng không mặc dù Biện Châu có thể bảo vệ không mất, nhưng cũng sẽ thương vong nặng nề.”

“Thế nhưng vì sao Chúa công tự mình dẫn quân?” Tiểu Cẩn khó hiểu, hỏi: “Trương Phúc và Hạ Lan tướng quân đâu rồi?”

“Sao ta có thể tự mình dẫn quân chứ. Ta chỉ ra về vậy thôi.” Trình Thiên Diệp phì cười: “Ta cho Tiểu Mặc dẫn binh.”

Du Đôn Tổ nghi hoặc: “Tuy Kiều Sinh tác chiến dũng mãnh, nhưng hấn chỉ là nô lệ. Xưa nay quân đội nô lệ chỉ phụ trách tiên phong chịu chết và sung nhân số. Chúa công cho hấn lĩnh quân có phải là quá mức mạo hiểm không?”

“Ngươi còn không biết à.” Trình Thiên Diệp cúi đầu chỉnh ống tay áo: “Lần này tới cứu viện, đa số đều là quân đội do nô lệ tạo thành.”

“Xông lên trước, tiên phong cật trận địa địch là nô lệ, chặt bỏ nhiều đầu người nhất, cũng là nô lệ.” Trình Thiên Diệp cười nhạt, trong lòng rất cảm khái: “Ngoại trừ Tiểu Mặc, Trình Phụng, còn có mấy dũng sĩ có biểu hiện xuất sắc trên chiến trường ra, người có thể không đoán được, thân phận của bọn họ, đều là kẻ thấp hèn nhất trong suy nghĩ của các ngươi.”

“Ta đã dựa theo tân chính, giải trừ nô tịch của bọn họ, thăng tước cho họ. Từ nay về sau, trong Tần quân chúng ta dần dần không còn xuất hiện hai từ ‘nô lệ’ này nữa. Hai người các ngươi thân là tướng soái thân tín nhất của ta, nên đi đầu thay đổi quan niệm cổ hữu của mình.”

Du Đôn Tổ và Tiểu Cẩn khẽ hít một hơi, thoáng trao đổi ánh mắt với nhau. Lần này, bên trong có thể bảo vệ được thành trì, bên ngoài có thể đánh lui quân địch, quả thực đều dựa vào chính sách mới về giai tầng đang bị lên án rất nhiều này.

Sắc mặt Tiểu Cẩn vẫn ngưng trọng, hấn thì lễ: “Mặc dù Biện Châu quan trọng, nhưng Chúa công chính là người đứng đầu đại Tần ta, thân thể ngàn vàng, mạo hiểm như thế, thật là không khôn ngoan. Nếu ta ở Giáng thành, sẽ không đồng ý cho người tự mình ra trận.”

“Bảo ta trở mắt nhìn hai người các ngươi vong mạng, nhìn quân dân Biện Châu rơi vào tay địch, chỉ bằng ta không cần làm Chúa công nữa.” Trình Thiên Diệp vỗ đầu gối, oán hận nói: “Lần này Biện Châu ta bị vây lâu ngày, không chỉ có chư hầu hờ hững với tư cứu viện ta gửi đi, mà ngay cả gia thần Tần quốc trong tay cầm binh cũng đều dùng mọi cách để từ chối, không thêm viện trợ.”

“Trận này, ta thề dùng binh lính Tần quốc của riêng ta, tự mình đẩy lùi đại quân Khuyển Nhung. Trước mắt người trong thiên hạ, nâng cao quân uy của Tần quốc ta, hung hăng đánh cho bọn người sợ chết kia một bạt tay. Mong rằng nhị vị có thể dốc sức tương trợ!”

Quân lực Tần quốc không ổn, bao năm qua chịu sự ức hiếp của các nước biên thủy, khiến quan tướng trong quân, thường xuyên cảm thấy lồng ngực ngột ngạt.

Du Đôn Tổ, Tiểu Cẩn nghe Chúa công nói thế, chỉ cảm thấy trong tim nhen nhóm lên một tình cảm mãnh liệt, vì sự tích tụ qua nhiều năm, đồng loạt ôm quyền: “Thề chết theo Chúa công!”

Trình Thiên Diệp: “Về phần Hạ Lan tướng quân, ta đã bảo hấn ta đi làm một chuyện khác. Nếu hấn ta có thể thành công, đại quân Khuyển Nhung, sẽ lui một khoảng xa.”

Giờ phút này Hạ Lan Trinh, dẫn 8000 quân đội Hạ Lan gia, vội vàng đến bờ Tế Thủy.

Bọn họ đều mặc trang phục quân Khuyển Nhung, trong miệng ngậm một đồng xu, buộc miệng ngựa, tất cả phủ một đám bụi rậm, lặng lẽ di chuyển nhanh trong đêm tối.

Mục đích của họ là đại doanh Khuyển Nhung cách hoàng trì 20 cây số về phía bắc.

Chỗ đó trừ lương thảo của Nhung quân, cũng có mấy vạn binh Khuyển Nhung phòng vệ.

Hạ Lan Trinh nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt lóe sáng.

Chúa công tự mình dẫn đội quân được tạo thành từ nô lệ và tân binh trợ giúp Biện Châu, tạm thời chấp v& vào binh lính, bất luận thế nào, cũng không thể đối đầu lâu dài với quân chính quy có kinh nghiệm phong phú. Mặc dù bọn họ có thể dựa vào sự dũng mãnh, tạm thời xé tan quân địch, xông vào thành, nhưng cũng chỉ có thể nhất thời giải nguy cho thành mà thôi. Nếu bền bỉ kháng chiến, các tân binh sẽ rất dễ dàng sinh ra nỗi khủng hoảng và sợ hãi chiến tranh. Họ trở nên khó điều khiển, rối loạn, bất ngờ làm phản cũng có thể tùy thời xảy ra.

Trong đầu Hạ Lan Trinh chợt xuất hiện gương mặt luôn mỉm cười, nói năng nhẹ nhàng ấy. Chúa công đã thân nhập hiểm địa, lúc này thành hay bại, là ở việc ta phải nắm bắt hoàng tri, thiêu hủy lương thảo quân địch, giải nguy cho Biện Châu.

Đêm dài vắng người.

Đứng ở vọng lâu canh gác, lính gác Khuyển Nhung lặng lẽ ngáp một cái.

Trong ấn tượng của y, quân đội Trung Nguyên đều vô cùng yếu đuối, nhu nhược. Trên chiến trường, nhân số thường xuyên sẽ chiếm được ưu thế nhưng rồi lại dễ dàng sụp đổ, tùy bọn chúng đốt, giết, đánh, cướp.

Sao lần này hai vị đại tướng quân là Một Tàng Bùi Chân và Ngôi Danh Sơn, tự mình dẫn mấy vạn đại quân, vây công một cái Biện Châu nho nhỏ, lại đánh hơn một tháng rồi mà còn chưa phá thành?

Tuy nhiên, hôm trước nghe nói chủ soái Biện Châu đã bị trọng thương, lòng trước sẽ phá thành trong vòng vài ngày. Đáng tiếc lần này y chỉ có thể ở đây trông coi lương thảo, không thể theo quân vào thành thừa cơ cướp bóc một phen.

Trong lúc đang mơ màng, đột nhiên thấy bóng cây phía trước lắc lư, hình như trong đêm tối có một đội nhân mã đang tiến về phía này.

Xa xa, đội nhân mã kia giờ lên phiên hiệu bản bộ, mặc phục sức của người nước mình.

Binh sĩ trên lầu cao ra cờ hiệu cho doanh binh trị cang [1].

[1] ý nói binh sĩ canh cổng.

Người mình.

Đội nhân mã càng đi càng gần, ai nấy mặt bôi đầy nồi tro, im lặng, không nói một lời.

Không đợi doanh binh trị cang đặt câu hỏi, một tướng cầm đầu, đánh ngựa vội xông lên, một thương đâm xuyên gã, xông thẳng vào doanh.

Lính gác trên lầu vội vàng muốn ra hiệu cảnh báo.

Vài mũi tên nhọn bay vun vút, bắn vào lồng ngực của y.

Doanh địa bắt chợt đại loạn, tiếng báo động chậm chạp vang lên.

Vô số binh lính Khuyển Nhung vội vàng thức dậy từ trong giấc mộng, cầm lấy vũ khí xông đến doanh trưởng, chỉ thấy trong doanh bốn phía hùng hực lửa, lương thực bị nuốt chửng trong ngọn lửa ngùn ngụt, bốc hơi lên trời.

Bốn phía đều là tiếng giết, khắp nơi là vô ngựa tung hoành, trong ánh đao khó có thể nhận ra đâu là địch, đâu là đồng đội, giết đỏ cả mắt.

Nhưng binh đại bại, thi nhau đào tẩu, kẻ chạy người trốn, thấy người rải rác hơn trăm dặm.

Hạ Lan Trinh một đường giết đến hừng đông, thiêu hủy quân nhu lương thảo của quân địch, diệt mấy nghìn quân địch.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trong lều lớn Khuyển Nhung, đại tướng quân Một Tàng Bùi Chân ngồi ở ghế chủ soái với vẻ mặt âm u.

Nhóm tướng soái cảm như hén, không ai dám nói gì.

Hữu bộ đốc Lương Át dưới trướng góp lời: “Bẩm tướng quân, tuy Biện Châu là chỗ xung yếu, nhưng nó nằm ngoài bản thổ Tấn quốc. Quân ta có thể vượt qua thành này, đi thẳng đến Vệ, Tống, hoặc là xuôi nam tiến công Sở Việt và Giang Nam màu mỡ.”

“Lần này quân ta vây công Biện Châu hơn tháng, chúng chư hầu Trung Nguyên đều khoanh tay đứng nhìn, Tấn Việt hầu không phải kẻ lấy ơn báo oán, chắc hẳn cũng sẽ không chia tay ra với bọn họ đâu.”

Ngôi Danh Sơn bị thương đang dự thính trong trướng, đứng dậy nói: “Mặt tướng cho rằng Lương bộ đốc nói chí phải, bộ ta không nên đốc binh lực cho Biện Châu, nơi vừa không kiên cố vừa gây trở ngại cho toàn cục. Đại quân có thể bỏ tha qua nó, thẳng đến Tào huyện, Định Đào của Tống quốc, hoặc là xuôi bắc chiếm lấy Bộc Dương của Vệ Quốc, đánh bại những thành trì này, khiến đầu lĩnh của hai tiểu quốc Tống Vệ điều đứng, cô thành Biện Châu cách xa quốc thổ, sớm muộn gì cũng tự sụp đổ.”

Một Tàng Bùi Chân hừ: “Tướng quân đã không còn sự anh dũng của năm đó rồi sao? Vậy sao có thể khích lệ sĩ khí? Chúng ta tự mình dẫn đại quân vây thành một tháng, ngay cả một cái Biện Châu cũng không chiếm được, mà phải đi đường vòng, ta còn mặt mũi nào! Ta phải tận diệt quân dân trong thành Biện Châu, giẫm đạp cho toàn thành chảy máu tươi, reo hò nhảy múa đi vào, rồi chiếm Tống, Vệ, đến lúc đó chẳng phải vui sướng hơn sao!”

Ngôi Danh Sơn đỏ mặt, nhịn nhục, kiên nhẫn khuyên can: “Chúng ta vây thành hơn một tháng, không thể phá thành. Nếu Quân chủ Tấn quốc, tự mình dẫn mấy vạn binh sĩ đến giúp, xin hỏi Tướng quân còn có kế sách nào tắt thẳng chẳng?”

Một Tàng Bùi Chân cười nhạo: “Tướng quân bị một gã nô lệ đã thương, thế mà đã đánh mất dũng khí rồi sao? Ngày mai ta tự mình dẫn đại quân phá thành, tướng quân chỉ cần an tâm dưỡng thương trong trướng là được.”

Ngôi Danh Sơn vừa xấu hổ vừa giận dữ, phát tay áo rời đi.

Màn cửa mở ra, một tiểu binh vội chạy vào thông truyền: “Báo đại tướng quân, hoàng đế báo nguy! Đêm qua Tán quân tập kích hoàng đế bất ngờ, nơi dừng chân của quân ta, phóng hỏa thiêu hủy vô số quân nhu lương thảo của quân ta!”

Chúng tướng đều vô cùng sợ hãi, Một Tàng Bối Chân đứng dậy, cắn răng nghiêng lợi nói: “Thằng nhãi Tán Việt hầu này! Dám khi dễ Khuyển Nhung ta không người à! Ta phải phá Biện Châu, thề lấy đầu trên cổ nhà ngươi!”

Trong doanh phòng, tướng sĩ bị tin khẩn chi phối, vừa muốn nhanh chóng đến trợ giúp hoàng đế, vừa phải chuẩn bị để công thành lần nữa.

Ngôi Danh Sơn ở trần, khoác ngoại bào, nhìn lính liên lạc vội vàng chạy qua chạy lại trong hành dinh. Lần này, quân đội của y được an bài trấn thủ hậu phương. Ngôi Danh Sơn cảm thấy vô cùng nhục nhã, băng vải nơi cánh tay bị trúng tên thấm ra máu, y cũng chẳng quan tâm.

Quân hàm của y thấp hơn Một Tàng Bối Chân, nơi nơi đều phải nghe lệnh gã. Thế nhưng, chiến tích của Một Tàng Bối Chân, rất khác với phong cách đánh trận linh động của y, khiến Ngôi Danh Sơn luôn trong thế bị động, khó bề thi triển, y vô cùng nhớ những tháng ngày một mình đóng quân ở Trịnh Châu.

Lương Ất đi phía sau y, thờ dãi: “Lúc vây thành, ta đã khuyên can đại tướng quân, vây ba mặt thành, để lại một đường thoát. Trong thành, quân dân thấy có hi vọng đào thoát, không đến nỗi sẽ liều chết phản kháng. Vậy mà đại tướng quân nói không thể tha cho Tán quân, thế phải tàn sát hàng loạt người dân trong thành, khiến tứ phương kinh sợ. Hôm nay, quân ta mất đi tiếp tế, Quân chủ quân địch đích thân mang viện quân đến, sĩ khí đang thịnh, trận này chỉ sợ không ổn.”

Ngôi Danh Sơn hừ lạnh.

Lương Ất tiếp tục nói: “Trong quân Khuyển Nhung, tại hạ chỉ phục một mình tướng quân người. Nói thẳng ra, nếu không phải Một Tàng Bối Chân là cháu ruột của Thái hậu thì sao có thể cao hơn tướng quân.”

Ngôi Danh Sơn cũng không tiếp lời. Lương Ất là tộc nhân của Lương hoàng hậu, hôm nay Thái hậu chuyên quyền, mâu thuẫn giữa Lương gia các người và Một Tàng gia ngày càng sâu. Ai mà không biết chứ? Muốn ta đầu nhập với đám kẻ xấu các người, nghĩ hay nhỉ.

Ta xem nhà các người ai chiếm được thắng lợi, rồi đến tìm lão tử cũng không muộn. Lão tử chỉ muốn chuyện tâm đánh trận, ai rảnh mà quan mấy chuyện lăng nhăng của các người.

Y bỏ qua Lương Ất, đi qua hàng rào cạnh doanh địa, đến nơi giam giữ tù binh.

Trên lan trụ nhốt không ít tù binh Tán quân, có quân sĩ bình thường, thậm chí còn có cả nô lệ.

Ngôi Danh Sơn nhìn một gã trên bờ vai có in nô ấn, nhớ tới tên nô lệ mặc hồng bào, toàn thân đầm máu, cả tay còn nâng không nổi, nhưng lại quyết không lùi bước.

“Nô lệ Tán quốc các người, đều thuận phục chủ nhân như vậy sao?” Ngôi Danh Sơn hỏi.

Người nô lệ đó nhìn y, nghiêng đầu không nói.

“Ta thật sự nghĩ mãi không rõ, sống ở tầng đê tiện dưới cùng nhất, bị người sai sử như súc sinh, đánh mắng, nhưng vẫn có thể nuôi ra một đám nô tính thế này ư?” Ngôi Danh Sơn vươn tay khỏi ngoại bào, sờ lên cằm: “Không chỉ không phản kháng, còn chịu hi sinh vì chủ nhân?”

Nô lệ đó khinh miệt: “Tên mọi rợ nhà người thì biết cái gì? Mùa đông năm ngoái, nếu không phải Chúa công dựng lều nấu cháo, còn bố trí nóc nhà có cỏ tranh cho chúng ta an ổn sống qua mùa đông, ta đã sớm chết rét rồi, sống lâu được mấy tháng này, cũng xem như đáng giá.”

“Cần gì phải nhiều lời với tên mọi rợ này. Sao hắn có thể hiểu được sự tốt đẹp của Chúa công chứ.” Bên cạnh, có một quân sĩ Tán quân chen vào: “Vào ngày đông lạnh giá đó, cả nhà chúng tôi đều không có cơm ăn, ta đi đến lều cháo, Chúa công đã tự mình múc cháo cho ta. Từ ngày đó, ta đã thể thuận phục Chúa công rồi. Huống chi, chỉ là chết, người nhà của ta, vẫn sẽ có ruộng, có tài sản, con ta còn có thể kế thừa tước vị của ta. Ta chết vậy cũng...”

Binh sĩ trẻ, dù sao vẫn khá sợ hãi từ vong. Tuy lời nói hùng hồn nhưng trước mặt các tướng địch trong tháp, hắn không dám nói ra miệng, nuốt xuống bụng.

Trong mắt Ngôi Danh Sơn lộ vẻ trịnh trọng.

Tán Việt hầu này là một nhân vật không đơn giản. Lần này chỉ e Một Tàng Bối Chân sẽ phải chịu thiệt thòi lớn. Ta nên dẫn theo huynh đệ của mình, yên lặng theo dõi biến hóa thôi.

Một Tàng Bối Chân tự mình dẫn đại quân công thành.

Lần này, Tán quân trong thành Biện Châu, trái ngược với trạng thái thủ vững không ra ngày xưa. Chỉ thấy công thành mở rộng ra, chiến kỳ phấp phới, quân mã Tán quốc, dàn trận bài binh, giáp mặt với Khuyển Nhung.

Hai quân giáp nhau, đều tự bắn tên, bắn ở đầu trận tuyến.

Đại quân Khuyển Nhung giờ cao cờ, một vị tướng quân mặc y giáp sáng lóa, thân hình hùng vĩ, bước ra khiêu chiến.

Tán quân xuất hiện một tiểu tướng mặc áo giáp đen, không nói một lời, đánh ngựa lên ứng trận. Trống trận nổi lên, trong lúc chiến mã giao thoa, vị tướng Nhung cao to đó, bị đánh rớt xuống ngựa.

Tiểu tướng giáp đen vẫn không buông tha, đánh ngựa quay lại, rút đao ra, ánh sáng lóe lên, chém đứt thủ cấp của tướng địch, cầm đầu người chết không nhắm mắt kia, giơ lên cao.

Tán quân vang lên tiếng gào rú, người người rút vũ khí ra, hai mắt đỏ ngầu, phóng về phía trận doanh của quân địch.

Mặc Kiều Sinh dẫn tân binh Tán quốc, anh dũng đánh sâu vào, liên tục chém vào quân địch, thẳng vào phòng thủ kiên cố của địch quân. Một Tàng Bối Chân thấy tướng của Tán quân nhanh chóng giết đến chỗ mình, nhất thời loạn cào cào, cuống quýt ra hiệu rút quân, tất cả binh lính mất đi chỉ huy, lập tức đại loạn.

Hạ Lan Trinh dẫn binh đuổi tới, trước sau vây công, nhất thời tiếng giết rung trời động đất, máu chảy thành sông, xác chất cao như núi. Tám vạn đại quân Khuyển Nhung sụp đổ. Một Tàng Bối Chân dẫn số tàn binh ít ỏi, giẫm lên tử thi vượt qua Biện Hà, một mạch chạy xa hơn mười dặm, đào thoát.

Ngôi Danh Sơn thấy tình thế không ổn, thu nạp tàn quân, một đường chạy thẳng đến Trịnh Châu.

Đại quân Khuyển Nhung vây khốn Biện Châu hơn một tháng, rốt cuộc đã bị đánh lui.

Binh sĩ Tấn quân thu được vật tư quân dụng mà quân Khuyển Nhung vứt bỏ ven đường trong khi tháo chạy, đồ đạc chông chất như núi, phải thuyền chuyển mất mấy ngày.

Toàn bộ quân sĩ, ghi công lĩnh thưởng, đăng ký hộ tịch, xin ruộng đồng. Trong thành, quân dân tràn ngập nỗi hân hoan.

Trong hành dinh của Trình Thiên Diệp, tướng soái càng nhiệt huyết sôi trào, ý chí chiến đấu sục sôi.

“Chúa công, Biện Châu đại thắng, sĩ khí quân ta tăng vọt, ty chức xin dẫn một đội quân, thừa thắng xông lên, thẳng đến Trịnh Châu!” Hạ Lan Trình xin đi giết giặc.

“Không không không, chúng ta không đánh Trịnh Châu hay chiếm đoạt Trịnh Châu, nếu vậy cừu hận của Khuyển Nhung, sẽ kéo hết lên đầu đại Tấn ta rồi. Chúng ta không nên làm như vậy.” Trình Thiên Diệp đứng trước tấm bản đồ lớn được treo trên tường.

Nàng gơ hai ngón tay chỉ vào một chấm trên địa đồ: “Bước tiếp theo, chúng ta phải chiếm được chỗ này.”

Tướng soái trong điện, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Mặc Kiều Sinh. Mặc Kiều Sinh chột đó mặt.

Kỳ huyện.

Lúc trước Hàn Toàn Lâm dùng một tòa thành đổi lấy Mặc Kiều Sinh, việc này đã sớm truyền khắp toàn quân.

Ngón tay Trình Thiên Diệp vạch một con đường từ Kỳ huyện đến Biện Châu.

“Đã thông con đường này, Biện Châu sẽ tương liên với đại Tấn ta.” Nàng nhìn Mặc Kiều Sinh: “Mặc tướng quân, ngươi có nguyện dẫn tân binh xuất chinh không?”

Mặc Kiều Sinh không nói được lời nào, hai tay siết chặt, cúi đầu xuống, ôm quyền hành lễ.

Nếu không phải do đang ở trước mặt nhiều người như vậy, hẳn đã bật khóc rồi.

Trình Thiên Diệp mỉm cười, Kiều Sinh chờ ngày này chắc hẳn đã lâu rồi, cũng may là không muộn lắm.

Bên trong Nhật Nguyệt tuyến của Tây Sơn, Trình Thiên Diệp và Điều Thiên Hương đang tựa vào bờ đá cẩm thạch, ngâm mình trong suối nước lượn lờ làn khói trắng, ngắm lá phong ngẫu nhiên rơi xuống.

Điều Thiên Hương thở phào: “Đây mới là hưởng thụ này. Mấy ngày nay ta mệt mỏi khiếp, sống lâu như vậy còn chưa từng chịu qua cái tội này.”

“Ai bảo ngươi đi theo, ở trong nội viện đợi là được rồi, sao phải khiến bản thân mệt mỏi thế chứ.” Trình Thiên Diệp cười nói.

“Ngươi nghĩ ta muốn chắc?” Điều Thiên Hương liếc nàng: “Ngươi nhìn bên cạnh ngươi đi, con bé thị nữ xấu xí kia, cùng một cô nàng nha đầu cao kều cả ngày bận túi bụi. Nói gì thì nói ta cũng là chính thê của ngươi, không biết xấu hổ mà nằm trong phòng chơi sao?”

“Ta nói này, bên cạnh ngươi sao chẳng có một người hầu nào chứ, có một người tên Lữ Dao trông cũng không tệ lắm, thế mà cả ngày ôm lấy sổ sách chạy ngược chạy xuôi, làm như trong mắt chỉ có tiền, thật đáng thất vọng. Mặt khác, nghe nói còn có một Tiểu Tử, nhưng ta chẳng thấy bóng dáng. Nếu không phải là bà tử thô lỗ, thì hẳn là thị nữ xấu xí, ngươi thế này còn ra đáng quốc quân sao?”

“Như vậy mới nổi bật lên vẻ đẹp của ngươi chứ.” Trình Thiên Diệp sờ cằm: “Ta có Thiên Hương công chúa ngươi giữ thể diện giúp, quá đủ rồi.”

Điều Thiên Hương cắn răng, cười nheo tay Trình Thiên Diệp.

Hai người cười đùa.

“Ái chà. “Điều Thiên Hương vui mình vào trong nước, hất cằm ra phía ngoài biệt viện: “Ngươi chắc chắn hẳn sẽ không nhìn lên?”

Trình Thiên Diệp cười: “Nếu hẳn thấy được, ta sẽ thuận lý thành chương nói sự thật cho hẳn biết.”

Giờ phút này, ngoài cửa, Mặc Kiều Sinh thân mặc hắc y, đang ngồi đó. Hắn ôm bội kiếm trong lồng ngực, ngồi nghiêm chỉnh, mặt vô cảm, tỏ vẻ tận trung với vị trí của mình.

Qua bức tường ngăn cách cánh cửa, vang lên tiếng cười đùa.

Đó là Chúa công và thê tử của ngươi.

Mặc Kiều Sinh nhiều lần nhắc nhở bản thân.

Tay hắn ôm kiếm, nhiều lần siết chặt rồi lại buông ra.

Đây là cảm giác gì, vì sao ngực ta lại vừa chua xót vừa đau đớn.

Mặc Kiều Sinh không biết hai người bên trong cũng đang lặng lẽ thảo luận về hắn.

“Ngươi phải hẳn đi đánh giặc, ngươi nữ à?”

“Đây là nguyện vọng từ sâu thẳm trong lòng hẳn. Hẳn là một viên ngọc có thể tỏa sáng, ta không muốn cứ khư khư giấu hẳn ở trong hộp, không để ai trông thấy.”

“Trước khi ngươi thả cho hẳn bay đi, dù sao cũng phải ‘xử’ hẳn một lần chứ. Đừng trách ta không nhắc nhở, nam nhân này, ngươi vừa lơ là thì hẳn sẽ bay mất thật đó?”

“Không nói chúng ta vẫn chưa đến mức đó.” Trình Thiên Diệp cười: “Còn là thân phận hôm nay của ta. Ta phải làm việc cần làm, không được phép đi sai nửa bước.”

“Ta biết ta biết, ngươi sợ không cẩn thận sẽ mang thai chứ gì.” Điều Thiên Hương kẻ sát tại Trình Thiên Diệp, nói thầm: “Ta cái gì cũng có, ta tặng ngươi một bộ, hoàn toàn mới. Ta bảo đảm ngươi không cần vạch trần thân phận cũng có thể sai bảo hẳn một cách dễ dàng.”

Chương 50

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh canh giữ ở ngoài cửa, nhìn thấy Trình Thiên Diệp và Điều Thiên Hương từ bãi tắm đi ra, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Hai người nhìn hần, lộ ra vẻ mặt là lạ, khiến Mặc Kiều Sinh chợt có chút sợ hãi.

Gương mặt Trình Thiên Diệp không biết là vì ngấm ôn tuyền, hay vì nguyên nhân khác mà hơi ửng hồng. Nàng cười mời Mặc Kiều Sinh cùng vào xe ngựa.

Điều Thiên Hương kéo tay Trình Thiên Diệp, vươn bàn tay trắng nõn ra, khẽ sát vào tai Trình Thiên Diệp, nói: “Ta sẽ không quấy rầy các người, cho các người cơ hội ở cùng nhau. Không thể mềm tay, phải thu phục hần chỉ trong một lần.”

Trình Thiên Diệp dờ khóc dờ cười, néo lưng nàng ta: “Cả nàng cũng náo loạn.”

Điều Thiên Hương cười khanh khách, leo lên một chiếc xe ngựa khác.

Sắc trời dần dần tối muộn.

Hai nhóm binh sĩ cầm giáo đi theo.

Trình Thiên Diệp ngồi trong xe ngựa rộng rãi, dựa vào án kỷ, cảm quân báo cẩn thận nghiên cứu.

Nàng nhanh chóng lâm vào trầm tư, đôi lông mày tuấn lãng hơi chau lại.

Mặc Kiều Sinh quỳ ngồi ở một bên.

Chúa công càng ngày càng được nhiều người ủng hộ, bắt đầu triển khai hùng đồ chí lớn của người, bởi vậy công việc cũng càng ngày bận rộn.

Người tín nhiệm hần, càng tạo thêm nhiều cơ hội, cho hần có thể dựa vào năng lực của bản thân, dần dần ngẩng đầu, nâng cao bản thân, được đối xử ngang hàng, tôn kính lẫn nhau.

Mặc Kiều Sinh cảm thấy máu mình dần dần nóng lên, trái tim hoang tàn được sự hào hùng bao phủ. Từ khi sinh ra tới nay, hần mới phát hiện thế giới trước mắt rộng lớn nhường nào.

Tựa như được sống lại.

Hần đảo dạt cảm xúc, nóng lòng muốn bước vào thế giới rộng lớn mạnh mẽ, âm âm dậy sóng này. Thế nhưng, mỗi khi đêm dài vắng người, hần vẫn nhớ tới những ngày trước kia ngủ dưới chân giường chủ nhân, nhớ tới bàn tay thả xuống mép giường, nhẹ nhàng vuốt đầu mình.

Được nhiều thứ như vậy, ta còn thấy chưa đủ.

Chúa công rất gần hần..

Mặc Kiều Sinh lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về mặt tập trung của Trình Thiên Diệp bên án thư.

Hần biết rõ Chúa công rất xem trọng lần xuất chinh đến Kỳ huyện này.

Hần thậm chí biết rõ Chúa công đang phải chịu áp lực, bị cho là chuyên quyền độc đoán, có ý đồ khi cho người vừa mới được quân công, tước vị bậc bốn là hần dẫn quân xuất chinh.

Kỳ huyện.

Mặc Kiều Sinh nhớ cái đêm mưa tầm tã đó. Hần đang trong cơn tuyệt vọng lạnh lẽo. Chúa công đã chìa bàn tay ấm áp ra, níu lấy kẻ đã từ bỏ hy vọng là hần.

“Đừng nói chi là một Kỳ huyện, dù là mười cái, đều có một ngày, hần sẽ thay ta giành về.”

Không chi là Kỳ huyện!

Cuộc đời này, ta là thanh đao trong tay Chúa công!

Ánh mắt Chúa công hướng đến đâu, ta sẽ nhắm thẳng nơi đó. Chúa công muốn nơi nào, ta chắc chắn sẽ cướp lấy, tự tay dâng trước mặt của người.

Quân ân như biển, ta dùng thân này hiến Hiến Viên [1].

[1] Hiến Viên: ý nói là Hoàng Đế, còn gọi là Hiến Viên Hoàng Đế, là một vị quân chủ huyền thoại và là anh hùng văn hoá của Văn minh Trung Hoa, được coi là thủy tổ của mọi người Hần.

Trình Thiên Diệp đột nhiên nghiêng đầu, Mặc Kiều Sinh không kịp tránh né, bị bắt quả tang.

Trình Thiên Diệp quan sát hần nửa ngày, nở nụ cười.

“Kiều Sinh, đến cạnh ta.”

Mặc Kiều Sinh chuyển động, cúi đầu quỳ bên cạnh Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp dựa vào bàn, vươn tay, xòe bàn tay rộng mở trước mắt Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh hoảng loạn.

Hắn duỗi tay của mình ra, đặt lên lòng bàn tay mềm mại ấy.

Xúc cảm dịu dàng truyền qua, bàn tay kia nắm chặt lấy tay hắn.

Người nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay mình. Mặc Kiều Sinh cảm thấy hô hấp của mình chợt rối loạn.

“Kiều Sinh, lần đầu Thiên Hương tới đó nên ta cùng xuống với nàng. Sau này thời gian còn rất nhiều, hai chúng ta lại cùng nhau.”

Mặc Kiều Sinh đỏ mặt. Chúa công vốn là như vậy, có thể xem thấu suy nghĩ sâu thẳm nơi đáy lòng mình.

Bàn tay ấy kéo xuống, Mặc Kiều Sinh không phòng bị, ngã nhào, vội vàng giữ tay còn lại ra, chống lên bàn, mới không còn ngã vào người Trình Thiên Diệp.

Trong gang tấc, hắn thấy rõ được làn da trắng nõn, ngửi được mùi hương thoang thoảng từ Chúa công, trống ngực dồn dập như trống nổi trên chiến trường, vang lên từng hồi.

“Kiều Sinh.” Trình Thiên Diệp dựa vào bàn, chỉ vào địa đồ tự tay mình vẽ ra: “Quân đóng ở Kỳ huyện không nhiều lắm, Hàn Toàn Lâm vừa bại, phỏng chừng cũng không có tinh lực gì để ý tới nó.”

“Nhưng ngươi không thể chủ quan. Ngươi lần đầu lĩnh quân, cần phải cực kỳ thận trọng.”

Mặc Kiều Sinh nhìn đôi môi nhẹ nhàng đóng mở của Trình Thiên Diệp. Lời nói của Chúa công tựa như xa tận chân trời, lại như gần ngay trước mắt. Lần đầu tiên hắn nghe không rõ chủ nhân đang nói gì.

“Ngươi có biết, với ta, ngươi có ý nghĩa như thế nào không?”

Trình Thiên Diệp nhìn lam bảo thạch nở ra từng đóa xuân hoa trước mặt mình, không kiềm chế nổi bản thân, kéo cổ áo Mặc Kiều Sinh, đè hắn lên bàn.

Mặc Kiều Sinh nhìn thấy gương mặt đó càng ngày càng gần, cảm thấy không thể nào hô hấp, cả người hít thở không thông.

Thế nhưng Chúa công lại quá phận như vậy, không chịu dứt khoát phán hắn tử hình, khoe môi cười xấu xa, từ từ cúi xuống.

Ta sắp chết rồi. Hai mắt hắn nhắm nghiền.

Đôi môi mềm mại, dịu dàng đó rốt cuộc đã chạm đến môi của mình.

Hắn cảm thấy bản thân khẽ run rẩy.

“Đừng khóc. Kiều Sinh.”

Mặc Kiều Sinh nghe thấy một tiếng thở dài.

Người ấy phủ lấy đôi môi của hắn, xâm nhập vào thế giới của hắn, dẫn hắn bước vào vực sâu hạnh phúc khó bề thoát khỏi.

Đến nơi đóng quân, khi Diêu Thiên Hương nhìn thấy Mặc Kiều Sinh mang gương mặt đỏ bừng, vội vàng cáo lui thì nàng ta tò mò nhích lại gần.

“Ngươi thật sự ăn hắn ở trên xe rồi hả?”

“Sao được? Ta chỉ nếm vị ngọt thôi.” Trình Thiên Diệp liếm môi, nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Mặc Kiều Sinh, vẫn còn dư vị.

“Ngươi xem hắn thẹn thùng như vậy kìa. Sao ta có thể ra tay được.”

Diêu Thiên Hương liếc nàng: “Ta thấy ngươi chắc hắn là không dám, ta hiểu rồi, ngươi chỉ là con hổ giấy, còn không bằng ta.”

“Nói bậy, ta là phu quân của nàng, nàng có biết phép tắc không hả?”

Nơi đóng quân trong thành, nhóm binh sĩ cấp thấp bậc năm mươi người một tổ, đang dựng lên những căn nhà tranh giản dị trên đất bùn khô.

Trong phòng, đất cao hơn một chút thì được phủ rom dày đặc, chính là giường chung của lính.

Dương Lục Hậu ngồi ở giường chung, bụng lấy một chén cơm ngô sần sùi, lửa lấy lửa để.

“Chỗ ngủ này có nóc nhà, ba bữa cơm đều được no bụng, mỗi ngày mặt trời xuống núi sẽ được nghỉ ngơi, không bị đánh, chà chà, cuộc sống thế này thật vui thích.”

“Ngươi thấy cái này thì có gì vui thích, ngươi nhìn Thịnh ca đi, chờ đánh xong trận này, có đất, có nhà, còn thú được một cô vợ xinh đẹp, nhà cửa đề huề, sinh vài tiểu tử mập mạp, đó mới gọi vui thích.”

“Đúng rồi Thịnh ca, sao ngươi lại cùng các huynh đệ chen chúc trong này. Hôm nay, ngươi đã được tước vị cao, phong làm Bách phu trưởng. Nghe nói Bách phu trưởng đều có một gian phòng riêng của mình, bên trong có giường, còn chăn mền, mỗi ngày được phát hai cái bánh bao, có đôi khi còn có thịt mà?”

Trong phòng, vài binh sĩ cấp thấp khó hiểu nhìn Thịnh ca đang nằm trên giường chung, bắt chéo chân.

“Muốn ăn thịt không?” Thịnh Ca ngậm một cọng rom, nhìn trần nhà: “Ngày mai bắt đầu thao luyện tân binh, mười người một tổ, trăm người một đội, khảo nghiệm định kỳ. Bây giờ ta là Bách phu trưởng, các ngươi là huynh đệ của ta, đến lúc đó ai có thể xông pha cùng ta, ta sẽ chia thịt làm phần thưởng.”

Vài nô lệ vừa được thăng lên bậc năm, khi nghe được chữ thịt, đều đồng loạt nuốt nước bọt.

“Chắc chắn rồi, chúng ta đều nghe theo ngươi. Thịnh ca kêu làm gì chúng ta sẽ làm nấy.” Dương Lục Hậu vội vã tỏ lòng trung.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng.

Dương Thịnh ở trần, vốc nước rửa mặt bên giếng nước, rồi đi vào sân vật.

Qua làn sương mù, hắn ta trông thấy trên sân vật đã có một bóng người màu đen.

Người nọ nghe thấy tiếng bước chân, dừng thương, xoay người lại.

Dương Thịnh nhận ra người này, là Mặc Kiều Sinh, trong trận chiến đã liên tục chém đầu quân địch, được tiến thăng đến bậc bốn.

Người này cũng là nô lệ như mình, lại chỉ cần một trận thành danh, quan phong Hiệu úy, dẫn năm ngàn người, trở thành người dẫn đội của mình.

Dương Thịnh quỳ xuống đất, chào: “Ty chúc Dương Thịnh, là Bách phu trưởng, bá kiến Hiệu Úy đại nhân.”

Mặc Kiều Sinh khẽ gật đầu: “Tôi rất sớm.”

Dương Thịnh ngẩng đầu, nói: “Tiểu nhân là người thô kệch, rất ngưỡng mộ uy danh tướng quân. Hôm nay vừa may gặp được, không biết Tướng quân có thể chỉ điểm cho tiểu nhân không?”

Mặc Kiều Sinh nhìn Dương Thịnh, chỉ vào giá vũ khí: “Chọn binh khí.”

Trong nội tâm, người nam nhân này không phục hắn.

Đối với kẻ không phục, Mặc Kiều Sinh không cần suy nghĩ quá nhiều. Không phục, đánh tới khi phục mới thôi.

Sắc trời dần sáng lên, người trên giáo trường dần dần nhiều hơn.

Dương Lục Hậu trông thấy rất nhiều người vây quanh sân vật.

Gã chen vào đám người, nhìn vào bên trong.

Gã thấy trên sân là hai mãnh tướng, càng đấu càng khó hoà.

Một người mặc y phục đen, hấn sử dụng một cây thương, mũi thương sáng như tuyết, như con rắn bạc, lóe sáng giữa ánh nắng.

Một người khác mặc võ y màu đỏ, múa một cây đao thép, đao phong hiên hách, sát khí ngút trời, như mãnh hổ hạ sơn.

Mãnh hổ chiến điêu long, hùng ưng đấu cự mãnh.

Mọi người thấy cả hai đều hùng dũng, nhất thời ồ ạt ủng hộ.

“Ái chà, Thịnh ca!”

Dương Lục Hậu thấy Thịnh ca lại đang so tài với người ta, càng hưng phấn hơn.

Trong ấn tượng của gã, Thịnh ca chưa từng thất bại trận nào. Đám nô lệ bọn họ đều sợ Thịnh ca.

Ai ngờ lúc này đây, chưa đợi gã ủng hộ, Thịnh ca đã nhảy ra khỏi vòng tròn.

Hắn ta một tay chống đất, mồ hôi rơi lã chã, thờ hồng hộc: “Ta chịu thua.”

Mặc Kiều Sinh nâng hấn ta dậy: “Người rất giỏi, sau này không nên chỉ dừng lại ở chức Bách phu.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Đây là một sân vật có diện tích trung bình, chứa được 5000 binh lính thao luyện.

Toàn sân dùng hoàng thổ lấp phẳng, bên ngoài có xây hàng rào, khung gỗ chắn ngựa [1], hàng rào kiểu sừng hươu và trạm gác. Bên trong có tương đài, trống, lệnh kỳ, kho vũ khí vân vân.

Hai bên là nhà tranh giản dị và một số lều vải được dựng lên tạm thời bởi vì đột nhiên gia tăng thêm một số lượng lớn tân binh, được cung cấp làm nơi đóng quân.

Trong trận chiến cuối cùng với Khuyển Nhung, Mặc Kiều Sinh đã dẫn đội chém liên tục mấy tên tướng địch. Hấn dẫn đầu một đội khoảng trăm người địch lại hơn trăm kẻ địch, không chỉ có người trong đội của hấn được thăng công sĩ tước, tước vị của hấn cũng từ bậc ba “Trâm niều” thăng lên thành “Bát canh” có tư cách lĩnh quân.

Tân binh mới lập, vô cùng khuyết thiếu tướng lĩnh dẫn binh, hơn nữa Chúa công cũng hơi thiên vị, Mặc Kiều Sinh rất may mắn được phong thành Hiệu úy, dẫn dắt 5000 binh sĩ trên giáo trường.

Giờ đây, hần đứng trên đài cao, nhìn binh lính đang chuyển động trước mắt.

Đa số những binh lính này đều là có xuất thân nô lệ, bởi vì không kịp chế tạo trang phục, có vài người mặc quần phục do Tần quân chế tác, có kẻ thì mặc khôi giáp mà họ cời xuống từ thi thể quân địch, hoặc có người cời trần.

Chỉ có bộ phận Thiên hộ, Bách phu và Thập trưởng vẫn vẫn, là được phân phối ra từ quân đội tình nguyện để trợ giúp chỉ đạo cho người mới.

Những tân binh này, trạng thái tinh thần của mỗi người đều rất khác nhau, đa số người vì dinh dưỡng không đầy đủ và vất vả quá độ nên có vẻ gầy gò, còng lưng.

Lúc không tập võ, không có quân công, họ đều có vẻ ỉu xiu. Tốp ba tốp năm những đồng đội quen biết kẻ vai sát cánh ngồi cùng một chỗ, thỉnh thoảng thấp giọng tán gẫu chuyện cá nhân. Cũng có một nhóm người trong mắt mang theo hưng phấn, lộ ra vẻ kích động, ngang tàng. Những người này hoặc ngâm rom, hoặc hai tay ôm trước ngực, ánh mắt nhìn về phía Mặc Kiều Sinh trên đài ít nhiều tỏ vẻ không phục. Đối với bọn họ, gã nô lệ kia có thể lên làm Hiệu úy, có lẽ chỉ vì ăn may thôi, họ hoàn toàn có cơ hội chuyển mình.

Trước đó, Mặc Kiều Sinh đã đảm nhiệm chức Bách phu trưởng của một đội nô lệ, nhưng chưa được nắm giữ nhiều binh sĩ như vậy. Hần không cảm thấy khiếp sợ, trái lại, sự thử thách này mang đến cho hần cảm giác hưng phấn. Đối với hần, đây mới thật sự là quân đội của mình. Hần huấn luyện họ, là vì có thể khiến những binh lính này sống sót tốt hơn trên chiến trường. Vì đề cho họ có thể đi theo hần kiến công lập nghiệp, thậm chí phong hầu bá tửng. Mà không phải như lúc trước, bọn họ chỉ có thể làm bia đỡ đạn. Bất luận tại sao hần nghiêm khắc huấn luyện binh sĩ nô lệ dưới tay mình, qua một trận chiến, không ngoài dự tính, trên trăm huynh đệ đã chết hơn phân nửa.

“Mười người một nhóm, trăm người một đội, nghìn người một trận. Phân chia ra năm trận Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu.” Mặc Kiều Sinh cao giọng mở miệng, át tiếng người đang ầm ĩ trên giáo trường.

“Đội Bính ở trung tâm, dư người thì dựa vào hai bên mà tự sắp xếp. Thiên phu trưởng, Bách phu trưởng lập tức thi hành.”

Giọng nói của hần cũng không quá nghiêm túc, cũng không có cố gắng gào rú, chỉ lạnh lùng truyền khắp giáo trường.

Năm Thiên phu trưởng không đáp gì, không nhanh không chậm cầm lệnh kỳ, phân phối binh lính dưới tay mình.

Đội ngũ này của Mặc Kiều Sinh, đa phần do nô lệ tạo thành. Nhưng mà những nô lệ này mới chỉ trải qua một trận chiến. Trong chiến trận, người có biểu hiện, công huân nổi trội có thể lên làm Thập trưởng, Bách phu trưởng. Tuy nhiên con số này không đồng đều. Bởi vậy mấy vị Thiên phu trưởng, là người tài tình nhuệ được chọn ra từ bộ hạ cũ của Hạ Lan Trinh, được phân phối đến để trợ giúp Mặc Kiều Sinh.

Đối với bọn họ, tuy Mặc Kiều Sinh có chiến công trác việt, rõ như ban ngày. Nhưng muốn họ phải làm thủ hạ dưới tay một tên nô lệ thì vẫn khiến bọn hần tức giận và không cam lòng, cho nên bọn họ hành động biếng nhác, vô cùng qua loa.

Trưởng quan đã biếng nhác như vậy, binh lính chưa được huấn luyện lâu ngày thì đương nhiên càng không tập trung. Đầy đầy nhích nhích, xê xê dịch dịch, tìm gần nửa canh giờ, họ mới miễn cưỡng cong vẹo đứng vững trong đội ngũ.

Mặc Kiều Sinh không nói gì, kiên nhẫn chờ của bọn hần đứng vững trong đội hình, hần mới nói:

“Nhớ rõ vị trí của mình hết chưa?”

Tiếng thưa thốt trả lời vang lên: “Nhớ —— rồi.”

“Tốt, giải tán tại chỗ.”

Đội ngũ ào một tiếng nhanh chóng tán ra, có người đứng xiêu vẹo, có người không kiên nhẫn đã ngồi xổm xuống đất.

Mặc Kiều Sinh phui tay.

Vài tên binh sĩ bùng lên một tờ canh thịt nóng hôi hổi, còn có thêm mười vò rượu.

Mặc Kiều Sinh mở vò rượu ra, mùi rượu kết hợp với thịt nướng, tràn khắp sân đấu.

Toàn trường lập tức vang lên âm thanh nuốt nước bọt.

Thân làm nô lệ, đã bao nhiêu lâu không có người qua vị thịt rồi? Các nam nhân cũng bất giác liếm môi, rướn cổ lên, trong mắt phát sáng, gắt gao chăm chăm vào phần rượu thịt kia.

“Ta đếm ba tiếng, Bách phu trưởng nào sắp xếp trận vừa nhanh vừa chính tề, đây sẽ là phần thưởng.”

Đám người chột ầm ĩ.

Dương Lục Hậu kéo y phục Dương Thịnh, hưng phấn nói: “Thịnh ca, Thịnh ca, chúng ta phải đứng đầu đó! Ta, ta đã lâu chưa được ăn thịt rồi!”

Dương Thịnh nhìn thoáng qua các huynh đệ đang xoa tay ở sau lưng, trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn. Đánh nhau, liều mạng, chém đầu người giao cho hần ta thì không có vấn đề gì, hần ta có thể không nói hai lời, xắn tay áo mà lao lên.

Nhưng còn xếp hàng, còn phải chính tề?

Có lẽ cũng không phải chỉ cần chạy trốn nhanh là được.

Hần ta không cho phép mình suy nghĩ nhiều nữa.

Trên đài, Mặc Kiều Sinh đã giơ trung lệnh kỳ lên.

Nguyên một đám nam nhân vì muốn ăn thịt, xắn tay áo, cúi người, chuẩn bị phóng về vị trí của mình.

“Một, hai, ba!”

Cả trường lập tức loạn cào cào, người tông vào người, giúp nhau đùn đẩy, trong lúc bối rối không ai tìm được vị trí của mình đâu cả.

Nhóm Thập trưởng thờ hần hèn lòi kéo đội viên của đội của mình, các Bách phu trưởng nhảy nhót gào thét.

Nhóm Thiên hộ thì lại không có hứng thú gì với rượu thịt, chỉ biết luống cuống nhìn tình huống còn hỗn loạn hơn so với lần đầu tiên tập hợp, cảm thấy mù mờ.

So sánh với sự lộn xộn và mất trật tự của các đội ngũ khác, có một tiểu đội lặng lẽ, nhanh chóng dàn trận trăm người cho đội mình.

Đội chữ Bính không hề tranh cãi, trước tiên xếp thành hàng ngang rồi so hàng dọc, ngay ngắn và có trật tự.

Mọi người tìm mấy lần, mới miễn cưỡng khôi phục lại đội ngũ. Tầm mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào đội ngũ đứng giữa đài này.

Một trăm người này đã từng là nô lệ dưới danh nghĩa Trình Thiên Diệp, là lão binh đã theo Mặc Kiều Sinh lúc hắn còn là Bách phu trưởng, theo Mặc Kiều Sinh tham gia cuộc chiến cướp lấy Cao Dương, Khôi huyện, Ung châu – những vùng lân cận Biện Châu. Sau đó, họ còn theo quân lấy Trịnh Châu, tham gia trận phản kích Biện Châu, đã đi theo Mặc Kiều Sinh mấy phen vào sinh ra tử.

Dưới sự dẫn dắt của Mặc Kiều Sinh, tất cả họ đều thoát khỏi kiếp nô lệ, ít nhất cũng đều lấy được một bậc tước vị.

Giờ phút này, trong mắt của họ không có rượu thịt, yên tĩnh đứng đó, ngẩng đầu nhìn tướng quân trên đài.

Đối với họ, bất luận là Bách phu trưởng hay Hiệu úy, Mặc Kiều Sinh đã sớm là vị tướng quân đáng để họ đi theo.

Phần thưởng rượu thịt của Mặc Kiều Sinh, Bách phu trưởng và nhóm phu trưởng không một mình độc chiếm, mà là cùng chia sẻ với một trăm tướng sĩ. Mặc dù mỗi người chỉ được rất ít thịt, một bát rượu, nhưng bọn lính đều cảm thấy ăn rất thơm ngon.

Còn những người kia thì tro mắt đứng đó, nhìn một trăm người cũng có xuất thân giống hệt mình được uống rượu ăn thịt, trong lòng bọn chúng vừa đố kỵ vừa căm hận, ai nấy đều thấy ngứa ngáy tâm can.

Mặc Kiều Sinh chờ họ ăn xong, nói: “Vì đội Bính đứng hạng nhất nên hôm nay chỉ luyện một trận này. Sáng sớm ngày mai sẽ kiểm tra, ba đội đứng đầu, buổi trưa được ăn thịt, phu trưởng được ban thưởng rượu, Bách phu trưởng được ghi một công. Các đội đứng cuối, mỗi người nhận mười trượng. Phu trưởng chịu 20, Bách phu trưởng chịu 20, bị ghi một tội.”

Trên giáo trường nhất thời bận rộn cả lên, các lệnh kỳ khác nhau được vẫy liên tục, tiếng quát tháo vang lên không dứt. Ai nấy bắt đầu vất hết óc, nghĩ xem phải làm cái việc thoát nhin vô cùng đơn giản này vừa nhanh vừa đẹp bằng cách nào.

Một hồi chạy ngược chạy xuôi.

Dương Lục Hậu thở hồng hộc, khom người, lau mồ hôi trên đầu: “Cả ngày đều chỉ luyện cái việc đứng tới đứng lui này, đây rốt cuộc có tác dụng gì hả, còn không bằng kêu Thịnh ca dạy cho chúng ta võ thuật, học để chém được đầu người mới có ý nghĩa.”

Dương Thịnh chạy tới, đập một đập vào hông gã: “Tranh thủ luyện tập đi, quân nó có tác dụng làm cái khi gì? Ngày mai, ngươi muốn ăn thịt hay muốn ăn đòn?”

Trình Thiên Diệp và Hạ Lan Trinh cùng đi dò xét các sản vật ngoài thành.

Du Đôn Tổ bị thương, Hạ Lan Trinh tạm thời thống lĩnh tam quân.

“Những tân binh này thế nào? Hạ Lan tướng quân, ngươi cảm thấy khi nào chúng ta có thể phát binh Kỳ huyện?”

“Xin thứ cho ty chức nói thẳng.” Hạ Lan Trinh cúi người: “Tân binh như kiến mới xây tổ, chưa được huấn luyện đủ. Chủ soái giao tay ra lệnh mà họ còn không thể chấp hành một cách chuẩn xác.”

“Đây là điều rất đáng sợ.” Hạ Lan Trinh sợ Trình Thiên Diệp không rõ, giải thích cặn kẽ: “Sẽ thế nào nếu người hạ lệnh công kích, trung quân đều lên, nhưng tiên phong vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Người hạ lệnh lui lại, cung tiễn phía sau bắt đầu bắn tên ngăn trở quân địch, nhưng người mình còn chưa chịu lui ra.”

“Tướng quân nói có lý.” Trình Thiên Diệp gật đầu, nêu ra nghi vấn của mình: “Nhưng trợ giúp Biện Châu lần này, ta thấy bọn hắn đều biểu hiện rất tốt mà.”

“Là vậy, trước khi xuất chinh, ta đã ép buộc tất cả binh lính chỉ học đúng một việc, đó là cứ theo sát hành động của phu trưởng, mười người, chém một địch nhân. Các phu trưởng thì theo sát cờ công kích của Bách phu trưởng, Bách phu trưởng thì nghe theo Thiên hộ nên cũng biết cách nhìn tín hiệu cờ chỉ huy của quân đội.”

“Thứ hai, tân chính của Chúa công quả thực thần kỳ, đã kích thích dũng khí liều mạng của bọn họ.”

“Tuy nhiên, dưới tình huống là đang lấy được thắng lợi, sĩ khí đại thịnh, vui đầu công kích sẽ có hiệu quả. Nếu chiến sự rơi vào giằng co, hoặc là bất lợi với bên ta, những binh sĩ được huấn luyện tạm thời này, chỉ cần bị kỵ binh công kích vài cái, bị rối loạn đội hình, nhất thời sẽ mờ mịt tìm không ra phương hướng, đánh mất ý chí chiến đấu, thất bại ê chề.”

Hắn cúi đầu ôm quyền: “Chúa công không thể bởi vì nhất thời chiến thắng mà chủ quan. Tuy binh mã ở Kỳ huyện không đủ, nhưng cũng là một huyện. Chúa công ra lệnh cho Kiều Sinh dẫn quân đến cướp lấy, ty chức thâm nghĩ không ổn. Tuy ta thường thức võ dũng của Kiều Sinh, nhưng dù sao hắn cũng chưa bao giờ thống lĩnh một đội quân lớn như vậy.”

Trình Thiên Diệp vỗ vào bờ vai của hắn: “Kỳ huyện nhất định phải có. Nếu không có con đường thông với Biện Châu, chúng ta vĩnh viễn chỉ là một tòa cô thành. Mặc dù cướp lấy mấy huyện nhỏ lân cận, nhưng cũng chỉ là đất cắm dùi.”

Hạ Lan Trinh ngẩng đầu lên: “Mạt tướng xin dẫn quân đi cùng Kiều Sinh?”

“Ngươi đi, ai sẽ thủ Biện Châu?”

Hạ Lan Trinh sùng sốt.

“Bây giờ, Du tướng quân bị trọng thương, đại tướng ta có thể tin cậy chỉ có Hạ Lan tướng quân ngươi thôi. Nếu ta lệnh cho ngươi lĩnh quân xuất chinh, Kỳ huyện tuy dễ như trở bàn tay nhưng trong thành Biện Châu ta không có tướng thủ, vậy quân địch sẽ thừa cơ mà vào, chẳng phải vì nhỏ mắt lớn sao?”

Hóa ra Chúa công tin nhiệm ta như thế.

Hạ Lan Trinh nghe vậy, trong lòng vô cùng cảm động và phấn chấn. Sự không vui vì Chúa công phái Mặc Kiều Sinh đi cướp Kỳ huyện, mà không phải hắn xuất chinh chợt lập tức biến mất không còn một mảnh.

“Đã như vậy, sau này, mỗi ngày ta sẽ rút thời gian ra để hiệp trợ Mặc tướng quân thao luyện tân binh vậy. Ta phải bảo đảm lúc xuất chinh, hắn có thể có một cánh tay chỉ đạo mạnh

mề.”

Hạ Lan Trinh từ biệt Trình Thiên Diệp, đi thẳng đến chỗ sản vật của Mặc Kiều Sinh.

Tuy thân thù của Tiểu Mặc rất cao, nhiều lần lập công, nhưng dù sao trước đây hắn cũng là thân nô lệ. Có lẽ mấy Thiên hộ có xuất thân quân đội chưa hẳn có thể phục hắn. Ta phải giúp hắn nghĩ cách mới được. Hay là buổi tối kéo Kiều Sinh và mấy cái lão lính từng trái cùng đi Thiên Hương Các. Nam nhân mà, uống rượu, chơi gái cùng nhau sẽ thành huynh đệ, mọi ngăn cách đều có thể giải quyết.

Tập tin gởi kèm:

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Nghe được rồi, ta nghe được rồi.” Lục hầu nhi Dương Lục Hậu chạy về không kịp thở.

Giờ phút này là lúc toàn đội chỉnh đốn lại, Dương Thịnh và vài phu trưởng khác đang ngồi xôm dưới đất thảo luận, nghe vậy đều đồng loạt quay đầu lại.

“Sao hả? Bọn họ chịu nói cho người biết à?”

“Lục hầu nhi ta đã ra tay thì một cũng thành hai.” Dương Lục Hậu dương dương tự đắc: “Ta tìm một đồng hương ở đội Binh, lần la làm quen, hắn đã kể bí quyết của đội ngũ cho ta biết đấy.”

Mọi người đều chụm đầu lại với nhau.

“Là vậy, nếu muốn đứng thành hàng vừa nhanh vừa chỉnh tề thì...”

A Nguyên chạy trở về đội hình của mình.

“Thế nào rồi? Thăm dò được không?” Bách phu trưởng Hàn Thâm quay qua hỏi y.

“Đã... thăm dò rồi.” A Nguyên lau mồ hôi trên trán, trước đó trong chiến dịch, y đã cố gắng chặt được một cái đầu của quân địch.

Mặc dù khoảng cách để đạt tới tước vị công sĩ bậc một thì hơi xa. Nhưng may thay y đã trở thành một phu trưởng.

Người có thể gom đủ mười đầu của kẻ địch quả thật rất ít. Hơn nữa, y to cao lực lưỡng, thân là sĩ ngũ bình dân, còn vừa chém được đầu người, nên y đã lập tức đảm nhiệm vị trí phu trưởng trong đội ngũ này.

“Bọn họ cũng không cố giấu diếm, ta chỉ đến hỏi, họ đã tí mị chỉ dạy cho ta.”

“Được, người nói rõ cho chúng ta nghe nào. Đội hình của chúng ta là sĩ ngũ có kinh nghiệm, chỉ cần biết phương pháp, sao có thể thua những tên nô lệ thấp hèn kia chứ.”

Hàn Thâm này là lão binh đã trải qua cuộc chiến thủ thành, lập nên chiến công. Gần đây, gã được đề bạt trở thành Bách phu trưởng, xoa tay nóng lòng muốn thể hiện một phen.

Lúc Hạ Lan Trinh đến thì mặt trời đã lặn về tây.

Các đội trên sân vật khác sớm đã giải tán từ lâu.

Nhưng trên sân của Mặc Kiều Sinh, mọi người vẫn tập luyện, hô hào ầm ĩ.

Tuy nhiên, điều khiến y cảm thấy kỳ lạ là các giáo quan trên trận đều quát to mấy câu gì đó khá kỳ quái.

“Mẹ nó, lại sai vị trí, heo còn thông minh hơn người, người có muốn ăn thịt không? Có nghĩ đến thịt không đấy hả?”

“Đứng thẳng lưng lên cho lão tử, eo thẳng xem nào! Nhìn đội khác xem, rồi nhìn lại các người đi. Ngày mai muốn bị ăn đòn hả? Người đến đỡ người này đi, lão tử thua rồi!”

Mặc Kiều Sinh nhìn thấy Hạ Lan Trinh đến, chạy tới, cúi chào.

“Người đang luyện theo kết và giải à.” Hạ Lan Trinh vỗ vai của hắn: “Bình dùng trị làm gốc. Kiều Sinh, con đường này của ngươi không tệ. Lúc trước, ta lo ngươi chỉ quan tâm đến đấu võ, chú trọng thao luyện kỹ thuật vật lộn, quên đi trận pháp. Hôm nay xem ra lo lắng của ta đều dư thừa rồi. Nhưng ngươi cũng đừng quá nóng vội, phải biết căng trùng vừa phải. Sắc trời đã sắp tối rồi, nên cho các binh sĩ nghỉ ngơi thôi.”

“Khởi bẩm Hạ Lan tướng quân...” Mặc Kiều Sinh ôm quyền nói: “Ta đã kêu gọi thu binh rồi, những đội ngũ còn ở đây, là tự muốn ở lại tập thêm.”

“Hà? Vậy sao?” Hạ Lan Trinh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Năm Thiên phu trưởng, nhìn thấy thống lĩnh toàn quân Hạ Lan Trinh đến, đều chạy tới tham kiến hành lễ.

Trong đó, một người là Lương thiên phu tuổi đã ngoài năm mươi, và Lý thiên phu - trên miệng có hai cọng râu cá trê đều là bộ hạ cũ của Hạ Lan Trinh.

Thấy Hạ Lan Trinh thắc mắc, họ cười trả lời: “Cách trị quân của Mặc tướng quân rất độc đáo, giải đúng chỗ ngứa của quân sĩ. Những tân binh này, còn khá hơn so với trong tương tượng của ty chức, cả đám đánh hăng như được uống máu gà, thu binh rồi mà còn chưa chịu đi.” Lương thiên hộ nói.

“Tướng quân, người điều ta tới đây, lòng ta vốn không mấy tình nguyện. Nhưng chỉ mới một ngày, lão Lý ta đã chịu phục Mặc tướng quân rồi.” Lý thiên hộ ôm quyền: “Chịu phục rồi.”

Hạ Lan Trinh chỉ tay vào họ: “Ta nói cho các ngươi biết, Tiểu Mặc là huynh đệ của ta. Các ngươi phải giúp đỡ hắn, sau này sẽ có cơ hội thăng quan phát tài.”

Lương, Lý gật đầu đồng ý.

Còn lại ba vị Thiên phu trưởng, mặc dù trong lòng có ý mâu thuẫn với Mặc Kiều Sinh nhưng Hạ Lan Trinh có xuất thân quý tộc, chiến công hiển hách, lại là tâm phúc của tân Chúa công, bọn họ không dám đắc tội, đều cùng hô đồng ý.

“Đi, ta mới các ngươi đi uống rượu. Thứ nhất các ngươi nên làm quen với nhau, thứ hai cũng xem như ăn mừng Mặc tướng quân được thăng chức.” Hạ Lan Trinh quàng tay qua vai Mặc Kiều Sinh, mời mọi người đi ra khỏi sân vật.

Cần đây, Biện Châu thẳng trận nên trong thành càng có nhiều binh lính trẻ tuổi, tinh lực dồi dào, mỗi người đều có tiền thưởng cất trong ngực áo.

Mấy ngày nay, trong thành, bất luận là các cô nương ở Thiên Hương các hay Bách Hoa lâu, hay là tiểu quan ở Sở Hoài quán, Tần Phong lâu vân vân đều đông như trẩy hội, hàng đêm sinh ca.

Đèn hoa vừa lên, xóm làng chơi đã bắt đầu náo nhậy, treo đèn.

Đồng phong dạ phóng hoa thiên thụ, phụng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, yêu cơ tị tàng hương, lang quân hi tương phùng [1].

[1] Được trích trong bài “Thanh Ngọc án” của Tân Khí Tật. Dịch: Gió đông thổi làm nở ngàn cây hoa, Cuối cùng rơi rụng, như mưa sao. Tiếng tiêu phượng uyển chuyển, Ánh trăng sáng lay động. Hai câu sau “yêu cơ tị tàng hương, lang quân hi tương phùng” được tác giả sáng tác thêm: ý nói là Tay áo người đẹp nức hương thơm, vui mừng gặp lại lang quân.

Mặc Kiều Sinh đứng trước cửa Thiên Hương các, dừng bước. Hắn không ngờ Hạ Lan Trinh đề nghị uống rượu, là uống thế này. Với hắn, bất luận là thanh lâu, hay là tiểu quan quán, đều là những nơi khiến hắn vô cùng không khỏe, làm hắn nhớ tới khoảng thời gian đen tối thiếu thời, bản thân mình nhỏ bé như lớp bùn nhơ trong tiểu quan quán, liễu mạng vùng vẫy để sống.

“Sao vậy Tiểu Mặc, đi thôi.” Hạ Lan Trinh cùng vài Thiên hộ kẻ vai sát cánh đi đằng trước, thấy hắn ngừng lại, quay đầu lại kéo hắn theo: “Là nam nhân thì đừng có nhần nhẩn nhó nhó, hôm nay ca ca sẽ dẫn ngươi đi trải nghiệm.”

Bọn họ bao hết nhà gian lâu hai, có thể nhìn xuống xem biểu diễn ca múa ở lầu dưới, vừa không cần phải chen chúc với những người đầy mùi mồ hôi trong đại sảnh kia.

Vài cô nương có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần ngồi bên cạnh, rót rượu chia thức ăn, ân cần và chu đáo.

Dưới lầu có vài binh sĩ ngồi chung một bàn, có hơi men nên đã quên mất bản thân mình, miệng đầy nước bọt, cao giọng bàn về tình hình chiến dịch lần này.

“Ta nói cho mà nghe, trận này ta chỉ phục một vị Mặc hiệu úy kia thôi.” Một binh sĩ với gương mặt đầy râu quai nón nói: “Lúc ở chợ phía đông, ta tận mắt nhìn thấy, một mình hắn dắt hai con ngựa, hai bên yên ngựa treo đầy đầu người Khuyển Nhung. Con ngựa kia đi qua chỗ ta, máu trên đầu người con vương vài đầy đất, hai thầy ký đều đếm không xuể, chắc chắc.”

“Hừ, ngươi không có cốt khí, lại phục một tên nô lệ.” Một đại hán mặt đỏ khác vỗ bàn: “Mặc Kiều Sinh này chẳng qua chỉ là một loan sùng của Chúa công thôi, được Chúa công sùng hạnh, mới có được chút ít quân công thế, ta không phục.”

Chợt nghe một tiếng phịch, một ly rượu từ trên cao nện xuống, đập vào bàn của bọn họ, rượu và thức ăn văng tung tóe khắp nơi.

Mấy đại hán đó nhảy bật lên, đang muốn quát mắng, ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, thấy một vài nam tử ăn mặc kiêu của tướng soái đang ngồi trong nhà gian, màn trướng che hù, không nhìn rõ gương mặt, nhưng cũng không phải là người mà đám tiểu tốt như bọn họ có thể đắc tội nổi. Trong nháy mắt, họ như chim cắt co cổ lại, ấp úng không nói gì.

“Này tên mặt đỏ kia, ngươi chém được bao nhiêu đầu người trong trận lần này?”

Binh sĩ nọ cúi đầu xuống, rụt rè đáp: “Bẩm... bẩm thượng quan, tiểu nhân lấy được một, một cái.”

Trong căn phòng trang nhã đó vang lên tiếng cười lạnh của vài nam nhân. Còn trong đại sảnh đều đồng loạt cười ầm lên.

“Ta còn tưởng rằng là cường giả, dám khiêu chiến với Mặc hiệu úy. Hóa ra còn chưa bằng số lẻ của người ta.”

“Cười người ta là nô lệ, còn bản thân thì chẳng bằng một gã nô lệ nữa kia.”

“Có thể nói Mặc hiệu úy là Sát thần của quân ta, cả người đầy sát khí. Hắn đi qua bên cạnh ta, chân ta còn muốn mềm nữa là. Còn ngươi ở đây chỉ mới chặt được một cái đầu, dám nói ầu nói tả, so ra còn kém cả ta nữa cơ đấy.”

“Huynh đệ được mấy cái đầu?”

“Đề các ca ca bị chê cười, ta cố lắm chỉ có ba cái mà thôi. Không dám khoe khoang.”

“Không tệ không tệ, tại hạ cũng ba cái. Ha ha.”

Người nam nhân mặt đỏ đỏ đứng trong đám người, mặt dính đầy rượu, muốn lau cũng không dám lau. Đẩy mọi người ra, mặt gã đỏ bừng, nhanh chóng bỏ đi.

Trong căn phòng trang nhã phía trên, Hạ Lan Trinh nâng chén: “Tiểu Mặc, người đừng để ý, con đường của người còn rất xa và rộng, tài hoa của người sẽ được thế nhân chứng kiến, những lời đồn đãi nhảm nhí này, sớm muộn cũng sẽ bị chôn vùi thôi.”

Mặc Kiều Sinh nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Bên cạnh hắn có một cô nương áo đỏ đang hầu hạ. Làn da của vị nữ tử kia nõn nà, mềm mại hơn tuyết, khẽ nâng ngân bình rót thêm rượu cho Mặc Kiều Sinh. Mặc Kiều Sinh một tay giữ thành chén, một tay giữ đáy chén, khẽ gật đầu với nàng ta. Nàng kia chuyển ống tay áo che môi anh đào, mỉm cười.

“Quân gia thật sự là người lịch sự, giữ lễ với ta như vậy, hoàn toàn khác với những binh hán thô tục kia, không hổ là Hiệu úy.”

Nói xong, nàng ta nhẹ lắc eo thon, dựa sát vào Mặc Kiều Sinh.

“Nô tỳ tên là Tri Hoa, không biết tối nay có thể có may mắn được phục thị đại nhân không.”

Một bàn tay cứng như kim sắt, trong nháy mắt giữ chặt cổ tay của nàng ta, ngăn cản hành động của nàng ta. Sức mạnh ấy rất lớn, khiến Tri Hoa phải than khê.

Mặc Kiều Sinh không nói câu nào, nhưng sức lực trong tay hắn đã thể hiện rõ sự từ chối của hắn.

Tri Hoa phần nộ ngồi thẳng người, không vượt quy củ nữa. Những binh lính vừa bước ra khỏi chiến trường giết chóc, có không ít người tính tình bạo ngược và thô lỗ, nàng ta tình nguyện không thèm chọc đến loại người như thế.

Nàng ta lặng lẽ xoa cổ tay đau xót, lòng tiếc hận, tưởng rằng là quan gia, có thể hưởng chút may mắn, xem ra là uống phí thời gian rồi. Chỉ trông mong những người này mau mau đi đi để lão nương lại chọn một kim chủ có tiền khác để phục thị vậy.

Mặc Kiều Sinh không phụ sự mong đợi của nàng ta, rượu qua ba tuần thì đứng dậy cáo từ. Hạ Lan Trinh cố giữ lại nhưng không được, chỉ đành phải đi theo hắn.

Ra khỏi vùng đất của nhuyễn ngọc ôn hương, ngư long loạn vũ này.

Gió đêm mát mẻ thổi qua mặt, Mặc Kiều Sinh hít một hơi thật sâu, cảm thấy như mình được sống lại. Hắn đi nhanh ra ngoài, vội vã thoát khỏi sự âm ỉ phía sau lưng, trở lại với bóng đêm - nơi làm hắn an tâm nhất.

Ở ngõ nhỏ ven đường, vang lên tiếng kinh hô của một cô nương và tiếng cười hèn mọn, bí ối của nam tử.

Mặc Kiều Sinh dừng bước lại, hơi do dự.

Dưới ánh trăng, hắn mơ hồ trông thấy vài nam nhân lực lưỡng trong ngõ nhỏ đang ức hiếp một cô nương áo xanh. Trong màn đêm, cô nương ấy bị kiềm chế nên thét lên, tay chân vùng vẫy, trông vô cùng bất mắt.

Trước đây, mỗi khi chiến sự chấm dứt, khắp mọi nơi trong doanh địa nô lệ, người ta đều có thể thấy những cảnh thế này. Mặc Kiều Sinh không can thiệp, cũng không đủ sức để can thiệp.

Nhưng lúc này đây hắn cũng không biết vì sao mình lại ra tay.

Hắn tung thiết quyền, đánh cho mấy nam nhân trước mắt phải mặt mũi bầm dập.

Sau khi đám nam nhân tháo chạy tứ tán, cô nương bị ức hiếp kia bò dậy. Nàng ta nín lấy y phục màu xanh đã nát vụn, cố gắng che đậy thân thể. Ánh mắt nàng ta sợ hãi nhìn vị nam nhân cường đại trước mắt.

Mặc Kiều Sinh đột nhiên nhớ lại trước đây rất lâu, Lục Tụ trong Sở Hoài quán.

Thiếu niên đó có làn da trắng hơn cả tuyết, rất thích mặc y phục màu xanh. Y làm người cay nghiệt, tính khí táo bạo, thường xuyên đánh mắng Mặc Kiều Sinh – người phụ trách phục thị y.

Thế nhưng trong thâm tâm của Mặc Kiều Sinh vẫn có một phần cảm kích y. Năm đó, bản thân hắn không chịu khuất phục, bị chủ nhân Sở Hoài quán liên tục nhấn nước, phải chịu sự tra tấn trên bờ vực sống chết.

Là Lục Tụ đã xuất hiện, nói thay hắn một lời, vớt hắn ra.

Nhưng không lâu sau, Lục Tụ đã mang theo vết thương đáng sợ chết trước mặt hắn.

Mặc Kiều Sinh nhìn nữ tử cũng mặc áo xanh trước mắt, cõi ngoại bảo của mình ra, đưa đến trước mặt nàng.

Thật có lỗi, năm đó ta không có năng lực cứu người. Nếu là hôm nay, ta sẽ không nhìn người chết đi như vậy.

...

Về tới phòng mình, Mặc Kiều Sinh nằm trên giường, hồi lâu vẫn không thể ngủ.

Hôm nay, Chúa công đã có đội ngũ thị vệ của người, đã không cần hắn phải thủ hộ vào ban đêm. Thế nhưng, Chúa công vẫn cho hắn ở cùng tấm điện, nghỉ ngơi ở buồng trong. Hắn và Chúa công chỉ cách một cánh cửa nho nhỏ.

Cửa gỗ tinh xảo khép hờ, lộ ra ánh nến bên trong, tựa như đang chờ hắn, chờ hắn chủ động đẩy cánh cửa này ra.

Mặc Kiều Sinh thức dậy, lặng lẽ đứng ở mép cửa.

Chúa công đang ngồi trước bàn, tập trung tinh thần lật xem công văn.

Ánh nền trên bàn chiếu vào gương mặt như ngọc của Chúa công.

Tầm mắt của Mặc Kiều Sinh vô thức lưu luyến trên mặt người đó. Hắn lướt từ mi mắt đến mũi, đến... đôi môi hồng nhạt.

Đôi môi.

Mặc Kiều Sinh không dám nhìn nữa.

Ánh mắt của hắn đi xuống, trộm nhìn chiếc cổ trắng muốt, phía dưới là phần cổ áo cao cao.

Chúa công rất thích mặc áo cổ cao.

Bên dưới vạt áo mềm mại..

Mặc Kiều Sinh cảnh tỉnh bản thân, chạy như trốn trở về giường của mình, đắp chăn che kín mặt.

Chuyên tâm suy nghĩ chính vụ, Trình Thiên Diệp nghe được một tiếng động khe khẽ. Nàng ngẩng đầu, trông qua căn phòng của Kiều Sinh được nối liền với phòng mình.

Kiều Sinh đi đâu vậy, còn chưa trở về à.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh nằm mơ cả đêm.

Hắn mơ thấy mình đang ở trong Thiên Hương Các, vô số các cô nương ăn mặc lòe loẹt vây quanh hắn.

“Quân gia, cùng uống một ly nào.”

“Lại uống với ta một ly nữa.”

Tiếng hi hi ha ha của nữ tử vang lên trong căn phòng vô cùng trống rỗng.

Hắn muốn cự tuyệt, đột nhiên một gã đại hán tách đám người ra, bước về phía trước.

Định thần lại, hắn thấy người đó chính là chủ cũ của hắn trong Sở Hoài quán.

Người nọ túm tóc của hắn, nhấn hắn vào nước, hung ác nói: “Thằng đê tiện, không chịu học tiếp khách thì phải chết!”

Mặc Kiều Sinh liều mạng giãy dụa, những tiếng người ầm ĩ và nước lạnh buốt đột nhiên biến mất.

Hắn phát hiện mình đang ở trong một cái hẻm nhỏ tối như mực.

Trong ngõ nhỏ có một nữ tử, nàng ta lạnh run, hai tay chăm chăm ôm trước ngực, y phục màu xanh bị xé nát, hoàn toàn không thể che đậy được toàn bộ thân hình, một số bộ phận của riêng phái nữ như ân như hiện dưới ánh trắng, vẻ mặt sợ hãi sợ hãi nhìn hắn.

Mặc Kiều Sinh vừa ổn định lại tâm thần.

Nữ tử kia đột nhiên biến thành Lục Tụ, cũng mặc y phục màu xanh đã nát, cả người nhor nhuốc, vẻ mặt đầy máu, chảy xuống rồi đọng vũng dưới chân.

Y đứng đó lạnh lùng nói: “Ta đã chết rồi, ngươi quỷ xuống đất, lau sạch sẽ những cái này đi.”

Mặc Kiều Sinh xoay người bỏ chạy, liều mạng chạy trong bóng đen vô tận khôn cùng.

Hồi lâu sau, trong bóng tối xuất hiện một chút ánh sáng.

Là một ngón nền nhỏ nhỏ, tỏa ra sự ấm áp, chiếu sáng khung cảnh xung quanh.

Chúa công ngồi trong ánh nền, tập trung lật xem công văn trên bàn.

Người ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mặc Kiều Sinh đang thất kinh, nhẹ nhàng nở nụ cười, vẫy tay với Mặc Kiều Sinh.

“Kiều Sinh, đến cạnh ta.”

Mặc Kiều Sinh cảm thấy tâm trạng sợ hãi của mình, trong nháy mắt đã ổn định.

Đứng, ta đã không phải sợ hãi nữa rồi, ta có người, có Chúa công.

Hắn từng bước một đến gần bên người làm hắn an tâm nhất trên thế gian.

Môi của người ấy chậm rãi nở nụ cười xấu xa, vươn một ngón tay như ngọc thạch, chạm vào cổ áo cao cao kia, chậm rãi mở ra.

...

Mặc Kiều Sinh đột nhiên tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ yên tĩnh đã le lói ánh sáng buổi sớm.

Hắn xúc chấn lên nhìn thoáng qua. Chỗ đó có những vết vân đục.

Hắn trở mình, ngồi ở mép giường, hai tay che mặt mình.

Ta sẽ không tha thứ cho mình! Ta sẽ không tha thứ cho mình! Ta dám mơ giấc mơ như thế!

Hắn không dám hồi tưởng những cảnh trong mơ nữa.

Nhưng hình ảnh trong mộng đó cứ không ngừng trôi nổi trước mắt mình.

Người vừa ảm áp vừa kỳ diệu ở trong mộng kia, là nữ tử, dùng hình ảnh mà bản thân hắn thích nhất xuất hiện trước mắt hắn. Tuy vậy, nàng ấy vẫn đủ mạnh mẽ để có thể chinh phục bản thân hắn, khiến hắn vui sướng điên cuồng không kiểm được mà phải bật khóc.

Mơ Chúa công thành nữ tử.

Đại nghịch bất đạo! Tội không thể tha!

Mặc Kiều Sinh chạy ra khỏi phòng, đi đến giếng nước trong hậu viện, xối hai thùng nước lớn. Nước giếng lạnh buốt rót từ đầu xuống chân, áp chế cảm giác khô nóng trong mình.

Đây chỉ là giấc mộng, có lẽ là đêm qua thấy được những việc kia, lại uống chút rượu, mới mơ thấy lung tung thế này. Ta nghe nói nam nhân ở tuổi ta đều thường xuyên mơ thấy giấc mộng như vậy. Không có gì đâu, đừng suy nghĩ nữa, ngàn lần đừng nên suy nghĩ tiếp nữa.

Hắn trở về phòng mình, lại vừa khéo gặp được Trình Thiên Diệp sắp sửa ra ngoài.

“Kiều Sinh?” Trình Thiên Diệp trông thấy hắn thì rất vui, cười với hắn: “Sao sáng sớm mà mình mẩy ướt sũng thế?”

Mặc Kiều Sinh lui về sau một bước.

“Sao vậy?” Trình Thiên Diệp bước lên hai bước, cầm tay hắn: “Tay lạnh vậy, người tắm à?”

Mặc Kiều Sinh liên tục lùi lại mấy bước, sau lưng đụng phải vách tường, không thể lui được nữa.

Tầm mắt của hắn dừng trên đôi môi hồng nhạt lúc mờ lúc đóng trước mặt, cổ họng nhấp nhô, chột nuốt nước bọt. Trong mộng, chính là đôi môi này, đã vừa bá đạo vừa ngọt ngào hung hăng ức hiếp hắn.

Hắn vội vàng nghiêng đầu, ánh mắt tránh né.

“Sao mặt người đỏ vậy?” Trình Thiên Diệp vươn tay, xoay mặt của hắn lại.

Nàng cẩn thận quan sát hắn một lát. Một tiếng nói kèm theo nụ cười xấu xa vang lên bên tai Mặc Kiều Sinh: “Người muốn... ta hôn người sao?”

Hiện thực so với giấc mơ càng khiến người trầm luân. Đôi môi ấy mang theo hơi thở ảm áp chiếm lấy môi hắn.

Mặc Kiều Sinh nhắm nghiền hai mắt.

Thế gian này chỉ có một mình người, mặc kệ có đáng về gì, đều có thể nhanh chóng bắt được ta. Ta hoàn toàn không thể nghỉ ngơi được gì, không thể giả dựa, cũng không muốn giả dựa.

...

Tân binh thao luyện mấy ngày liền tiếp.

Dương Lục Hậu khiêng một khúc cây nặng trĩu, chạy không kịp thở ở giữa đội ngũ.

“Thật... thật sự chạy hết nổi rồi.” Gã dừng bước lại, cúi thân hình gầy còm xuống, mở mồm thở hổn hển.

Mấy ngày nay, cứ sáng là liên tục huấn luyện tập hợp giải tán, rẽ quẹo đổi đường, theo tiếng trống chỉ huy tiến tới tiến lui, nhàm chán và mệt mỏi.

Đáng sợ hơn chính là, sau giờ Ngọ, toàn quân bắt đầu ra khỏi thành chạy hơn vài chục dặm đường. Lộ trình càng ngày càng gia tăng.

Tuy thế, thức ăn bỗng nhiên tốt hơn, cơm ăn no bụng, trong thức ăn còn có mấy miếng thịt béo làm cho người ta trông mà thèm thuồng. Thế nhưng, gã vẫn cảm thấy ăn không tiêu, luyện tập cả ngày, hai tay hai chân đều run lẩy bẩy.

Hôm nay, thậm chí trưởng quan còn yêu cầu bọn họ vác theo khúc cây nặng thế này để chạy bộ.

Dương Lục Hậu cảm thấy phổi mình như bị bóp nghẹt, thở không ra hơi. Chạy hết nổi rồi, ta thật sự chạy hết nổi rồi, để cho ta nghỉ một chút đi.

Dương Thịnh chạy qua gã, vác khúc cây của gã lên vai mình.

“Theo mau, nếu không cắt ngay ra khỏi đội chúng ta.”

Hắn ta chỉ để lại những lời này.

Dương Lục Hậu vừa kính vừa sợ Dương Thịnh. Một câu vừa thốt ra, gã cả kinh, lập tức quên mất hai chân đang nhũn như con chì chì, đuổi theo Dương Thịnh.

“Thịnh... Thịnh ca, tại sao chúng ta phải chạy mỗi ngày như vậy? Ta thật sự không nghĩ nổi.”

“Câm miệng.” Ánh mắt Dương Thịnh nhìn chằm chằm phía trước: “Người xem người ta kia.”

Đó là một đội ngũ thật dài, dẫn đầu là một người mặc áo giáp màu đen nặng nề, trên vai khiêng hai khúc cây, hai chân thon dài kiên định chạy trước đội ngũ.

Phía sau hẳn là những người luôn đạt hạng nhất trong các kỳ thi của đội Binh.

Toàn bộ đoàn viên đều giữ im lặng, nhịp nhàng đi theo Hiệu úy đại nhân Mặc Kiều Sinh của họ, kéo một khoảng khá xa với những đội ngũ đằng sau.

“Đi theo sau hết cho lão tử! Các người còn kém cả những đám nô lệ chưa từng được ăn cơm no sao?” Bách phu trưởng của đội Mảo là Hàn Thâm đang mắng người. Đội ngũ của y được tạo thành từ sĩ ngũ bình dân. Y luôn xem đội mình cao hơn một bậc, thường xuyên nói ra một số lời đả tội với người khác mà không biết.

Dương Thịnh đội Thinh, đang chạy phía sau đội Mảo, nghe được lời này đột nhiên chuyển hóa cơn giận thành sức mạnh, vượt qua đội Mảo chạy lên trước.

A Nguyên nhìn người nam nhân trên mặt có một vết sẹo, thiếu một tai, vác hai khúc cây chạy lướt qua bên người mình.

Là người nam nhân kia, lần đầu tiên đã chém mười lăm đầu người. Hóa ra hẳn ta đã lên làm Bách phu trưởng rồi.

A Nguyên mím môi, nhắc đôi chân đã gần như chết lặng, tăng tốc chạy lên trước.

Sau khi chạy vác nặng hai mươi dặm trở về, trên giáo trường vang lên tiếng kêu rên ầm ĩ.

Ai ngồi được sẽ ngồi, nằm được sẽ nằm, còn mấy khúc cây nằm ngổn ngang khắp nơi.

Mặc Kiều Sinh đứng thẳng lưng trên đài, hai mắt hữu thần, thân hình thẳng tắp, không hề thấy có vẻ mệt mỏi.

“Trên chiến trường, càng mệt mỏi, càng không thể thả lỏng, quân địch có thể sẽ thừa cơ lấy cổ trên đầu bọn người.” Hẳn cao giọng nói, ra lệnh to rõ: “Toàn thể xếp thành hàng tập hợp.”

“Lão tử không làm!” Trong đám người có một tráng hán mập mạp ngồi phịch dưới đất, lớn tiếng quát.

Người này họ Lý, là Bách phu trưởng của đội Sừu, giờ phút này đầu gối đầy mồ hôi: “Mỗi ngày cứ chinh rồi lại đồn, có một cái rắm mà cứ phóng đi phóng lại? Lão tử đi đánh nhau chứ không phải đi khiêu vũ.”

Trong đám người vang lên tiếng cười trâm thấp. Không ít người há hê ngẩng đầu nhìn Mặc Kiều Sinh trên đài.

Mặc Kiều Sinh lạnh lùng nhìn gã, chậm rãi nói: “Lý Bách phu, ta cho người thêm một cơ hội, nhanh chóng sắp xếp thành đội.”

Lý Bách phu vẫn ngồi dưới đất, vung bàn tay to của gã lên, quát gờ nói: “Bẩm Hiệu úy đại nhân, không phải tiểu nhân không tòng mệnh, vì thật sự quá mệt mỏi nên không đứng dậy nổi thôi.”

Mặc Kiều Sinh vừa nhấc tay phải, đội Binh do hẳn tự mình dẫn có bốn giáp sĩ đồng loạt chạy bước nhỏ ra, áp hai tay Lý Bách phu, kéo lên đài.

“Mặc Kiều Sinh! Người có biết gia gia là ai không? Dám đối xử với ta như vậy! Người hỏi xem trong quân, ai không biết người là mặt hàng gì!” Lý Bách phu đỏ mặt, cao giọng chửi bậy: “Người hoàn toàn không phải đang luyện binh. Ta thấy người là vì ban đêm bị người khác lần qua lần lại quá nhiều, cho nên ban ngày mới lấy đây dọa bọn ta làm vui!”

Một binh lính áp tải gã gần đỡ, lấy một nắm đất, nhét vào miệng gã, ngăn chặn ô ngôn uế ngữ của gã.

Lý Bách phu vẫn ồm ồm kêu to.

Mặc Kiều Sinh mặt không đổi sắc, hỏi Đề hình quan bên cạnh: “Người này nghe thấy chuông lệnh những lại không đi chuyển, cãi lời quân lệnh, chửi bới thượng quan, dựa vào quân quy thì mang tội gì?”

Đề hình quan lang nói: “Dựa vào quân quy Tấn quân, nghe thấy trống không vào, nghe thấy chuông không về, lập tức trảm. Người cãi lời quân lệnh, phạt 100 trọng. Kẻ chửi bới thượng quan trước mặt mọi người, phạt 100 trọng. Ba tội đều đáng phạt thì phạt theo tội nặng nhất, phán chém đầu trước quân, thị chúng ba ngày.”

Thiên phu trưởng của đội mang họ Hàn, là thân thích của Lý Bách phu, nghe vậy vội vàng bước lên: “Hiệu úy hạ thủ lưu tình.”

Hắn ta nhìn ngơ hai bên rồi bước lên đài, tới gần Mặc Kiều Sinh, thấp giọng nói: “Hiệu úy không biết, người này là em vợ của Trị lật nội sử Hàn đại nhân. Hẳn ta đã quen thói thô tục vô lễ ngu xuẩn. Kính xin Hiệu úy đại nhân đại lượng, đừng so đo với hắn ta, có thể nể chút tình mọn giữa Hàn đại nhân và ty chức, tha thứ lần này không.”

Mặc Kiều Sinh nói: “Quân pháp đi trước, không phân biệt địa vị cao thấp, Hàn Thiên phu thân là quân, sao có thể làm gương trọng việc tư? Lần này, chỉ sợ Mặc mỗ phải đả tội rồi.”

Hắn vung tay lên. Đao phủ lập tức bước lên, ấn Lý Bách phu đang ô ô kêu to, giờ tay chém xuống. Dưới đài là một vũng máu đỏ tươi.

Toàn trường tĩnh lặng không tiếng động.

Bọn lính nhanh chóng xếp thành hàng nhóm trong sự yên lặng này.

Nhìn hắc y Hiệu úy trên đài, Sát thần hàng đầu trong truyền thuyết, lần đầu tiên bọn họ mới hiểu rõ được những từ này.

“Người, người!” Cơ mặt Hàn Thiên phu run rẩy, cắn răng nói: “Mặc đại nhân thật sự là công đồng, ngay cả Trị lật nội sử đại nhân mà cũng không biết nể mặt!”

“Có lẽ người còn chưa biết, hôm nay Trị lật nội sử chính là Trương Phúc Trương đại nhân.” Mặc Kiều Sinh lạnh lùng trả lời: “Vị đại nhân mà người nói, đừng nói hôm nay ông ta không còn tại chức, cho dù ông ta còn đang tại vị, đứng trước mắt ta, ta cũng sẽ không vì tư quên công, bỏ mặc quân kỷ!”

Bóp bóp bóp.

Ở cửa lớn vào sân vang lên vài tiếng vỗ tay thanh thúy.

Trình Thiên Diệp đầu đội kim quan, mặc bào long văn đỏ thẫm, dẫn theo một đội thị vệ tùy thân, cười tủm tỉm xuất hiện ở cửa chính sân vật.

Nàng đi lên đài, miễn đại lễ cho Mặc Kiều Sinh, nhìn đội ngũ chỉnh tề trên giáo trường, liên tục tán dương: “Làm rất tốt, Mặc hiệu úy.”

Nàng tới gần Mặc Kiều Sinh, thấp giọng nói vài câu.

Giương mặt Mặc Kiều Sinh chợt đỏ ửng, ho nhẹ một tiếng.

Khó cực nhiều ngày rồi, ngày mai nghỉ ngơi một ngày, chúng ta cùng đi ngâm ôn tuyền nha?

Trình Thiên Diệp đã nói thế.

Vì vậy, Mặc diêm vương vừa mới đồng đặc tuyên bố sẽ không vì tư quên công, đột nhiên liền xoay một cái vèo, ra lệnh ngày mai toàn quân được nghỉ một ngày.

“Hiệu úy đại nhân cũng không phải lạnh lùng vô tình đâu, thấy chúng ta đã vất vả mấy ngày, rút cuộc cũng cho chúng ta nghỉ một ngày.” A Nguyên và bằng hữu của y cùng đi ra cửa.

“Đúng vậy, cuối cùng đã được nghỉ ngơi một ngày. Ta có vài đồng lẻ, tính ngày mai đi dạo trong thành một vòng để mua ít đồ, nhờ dịch sử [1] đưa về cho A nương ta. Người muốn đi cùng không?”

[1] dịch sử: người dùng ngựa đưa thư.

“Có thể chuyển đồ về nhà sao? Vậy ta và người cùng đi.”

Dương Lục Hậu vịn vai đồng bạn, cảm thấy hai chân như không còn là của mình rồi, khập khiễng đi về. Ngẫu nhiên quay đầu lại, gã trông thấy Mặc Hiệu úy đang cùng Chúa công sóng vai nói chuyện với nhau trên đài.

“Này, này, người xem, có phải Mặc Hiệu úy đang đỏ mặt không?”

“Nói bậy, hấn giết người mà mặt cũng không chớp cái nào, sao có thể đỏ mặt được.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Tranh thủ được nghỉ một ngày, Dương Thịnh dẫn theo vài huynh đệ của mình ra ngoại thành Biện Châu, đến thôn Sĩ Giáp ở Phù huyện cách đây mười dặm về hướng Đông Nam.

Thôn Sĩ Giáp này chỉ là một thôn nhỏ dân cư thưa thớt không đến trăm người. Sau vài phen chiến loạn, dân làng càng thưa dần, ruộng đồng hoang phế.

Sau khi Tần Việt hầu áp dụng chế độ quân công nhận tước, quy hoạch mảnh đất này lại ban cho sĩ ngũ lấy được quân công, đạt được tước vị trong chiến tranh để sử dụng.

Vì thế, nó được đổi tên là thôn Sĩ Giáp.

Trong thôn, năm nhà thành một ngũ, trăm nhà thành một lý, láng giềng sống gần nhau.

Mỗi một lý quy hoạch thành một đường, xây dựng nên một cánh cổng đơn giản. Cứ một lý sẽ có người quản lý mọi việc trong cổng.

Mười dặm xây một đình, năm đình thành một thôn, vài thôn tạo thành một huyện.

Trong thôn đã sớm làm xong giấy tờ cư trú cho Dương Thịnh. Thế nhưng Dương Thịnh mới tới nên thôn trưởng phải kiểm tra chứng minh thân phận mà Dương Thịnh đưa ra rồi nhiệt tình tiếp đãi hấn, đưa tới chỗ Lý chính của Hứa thổ lý mà Dương Thịnh định cư. Y dẫn Dương Thịnh đến xem nhà và ruộng của hấn.

Lý chính là một nam tử được ba mươi niên kỷ, y vừa dẫn nhóm Dương Thịnh đi, vừa quay sang Dương Thịnh thì lễ nói: “Dương thượng tạo có thể ngụ tại Hứa thổ lý chúng ta, thực là phúc của quê nhà chúng ta. Hứa thổ lý chúng ta chỉ có vài người bậc công sĩ và binh sĩ bình thường, còn đứng hàng quan bậc hai như Dương thượng tạo là người đầu tiên đấy.”

Dựa theo tân chính, chức vị thôn trưởng và lý chính, vốn do người có tước vị bậc thấp đảm nhiệm.

Nhưng qua tân chính, người có tước rất ít, chỉ có thể tạm tuyển vài người xuất thân từ dân thường, nên bọn họ khá niềm nở với Bách phu trưởng tước vị bậc hai như Dương Thịnh.

Xưa nay, Dương Thịnh chính là một người rất biết bắt chuyện với người khác. Mấy phen lần la làm thân, hấn ta đã quen thuộc với Lý chính.

Hấn ta giữ tay Lý chính, trong lúc trò chuyện vui vẻ thì tùy ý rút một ít tiền vào tay y: “Huynh đệ ta là kẻ đơn chiếc, không có cha mẹ, cũng không có thể tử, ngày ngày ở trong quân điểm mao [1]. Mấy chuyện “nhập gia” này vẫn nhờ ca ca giúp đỡ nhiều hơn.”

[1] điểm mao: thời xưa, vào khoảng từ 5 đến 7 giờ sáng điểm danh người đến làm việc

Lý chính nở nụ cười ha ha, mấy phen từ chối, mới cố nhận lấy túi tiền, dẫn bọn hấn vào lý môn [2].

[2] ý nói là cánh cổng ngăn cách các thôn với nhau (tác giả có giải thích ở trên).

Biện Châu là nơi được gầy dựng lại sau chiến tranh, tuy quy hoạch ra một số lượng lớn thôn huyện, nhưng trên thực tế nhân khẩu vẫn rất thưa thớt, còn rất nhiều đất hoang vô chủ.

Lý chính dẫn nhóm Dương Thịnh đi đến trước một căn nhà cũ nát.

Ngôi nhà này tường được làm bằng đất nện, phía trên còn trải vài bó rom để làm mái nhà, mấy chỗ như buồng, mái hiên và mái che vẫn vẫn thậm chí vẫn còn lớp ngói.

Tuy nhiên bởi vì đã lâu không người ở, mặt tường xuất hiện vết nứt, cỏ tranh trên mái nhà bị thổi tróc, lộ ra chỗ trống trên mái nhà, nhưng đây vẫn xem như là một tòa nhà bằng đất nện đẹp nhất trong Hứa thổ lý rồi, thậm chí còn tốt hơn nhiều so với mấy ngôi nhà mà các binh sĩ ở trong thành.

“Dương thượng tạo xem, nhà này là vốn là của một nhà giàu có, cả nhà này đã mất trong chiến loạn. Dương thượng tạo quân vụ bận rộn, chắc hẳn tạm thời cũng không nhàn rỗi để dựng nhà mới. Huỳnh đệ đây đã tự làm chủ giao tòa nhà này cho thượng tạo sử dụng, cho phép làm nơi đặt chân. Sau này thượng tạo rảnh rỗi, lại từ từ sửa chữa tân phòng cũng không muộn.”

Câu này vô cùng khéo léo, ý của y là, người khác đều chỉ được phân một cái nền đất, nhưng ta lo ngại không có người nhà hỗ trợ, nên đã quyết định cho người một tòa nhà cũ. Tuy đã bị hủy hoại, nhưng dọn dẹp một chút là có thể dùng, đỡ cho người quá bận bịu mà không thể sửa chữa lại.

Dương Thịnh liên tục cảm ơn.

Đợi sau khi Lý chính rời đi, Dương Lục Hậu và mấy người còn lại hoan hô thành tiếng, đẩy cánh cửa gỗ đã cũ nát quá mức và bị lệch qua một bên ra để đi vào.

Tòa nhà nhỏ nhỏ, chia thành hai gian, đất nện ở xung quanh tạo thành một cái sân nhỏ, ở đây đầu có ba phòng lớn, phía sau là chuồng lợn và nhà xí vẫn vẫn.

Trong sân có giếng nước và một bộ bàn đá. Một cây táo cao lớn đứng sừng sững cạnh tường viện.

Tuy trên tường có vài vết nứt, nóc nhà bị thủng, trong phòng đã bao phen bị cướp sạch, rất hỗn loạn, nhưng họ như vẫn dè dặt cảm giác hưng phấn và kích động trong lòng.

Một tháng trước, bọn họ còn chen chúc trong doanh nô lệ như cái chuồng heo, vì có thể cướp được một chỗ ngủ khô ráo, đi theo Thịnh ca đánh vô số trận “giành địa bàn”.

Họ nằm mơ cũng không dám nghĩ có thể có phòng ốc của mình, ruộng vườn của mình.

Hôm nay, tuy chỉ có một mình Thịnh ca có nhà ở, nhưng đối với bọn họ đây chính là một giấc mộng có thể thành hiện thực. Vì để thực hiện giấc mộng này, họ nguyện ý lấy mạng đi liều mạng.

Vài nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng nhanh chóng hành động. Họ cắt, bó rom lại, mượn công cụ. Sau đó là tu sửa nóc nhà, trát tường, quét dọn phòng ốc, khí thế ngất trời vực dậy cuộc sống.

Dương Lục Hậu gánh hai thùng nước lớn vào phòng. Vừa để xuống, gãi lần ra nền đất, tứ chi giang rộng ra, ngửa mặt nằm bất động. Dương Lục Hậu nhìn qua nóc nhà bị thủng, thấy Dương Thịnh cũng đang ngồi trên đó nghỉ ngơi.

“Tốt quá, Thịnh ca.” Dương Lục Hậu nói: “Có một tòa viện như vậy, cưới một lão bà, lăn lên giường, sinh vài tiểu tử mập mạp. Lão tử ở tiền tuyến đánh giặc, kiếm tiền, kiếm ruộng, gửi về nuôi sống bọn họ.”

Dương Thịnh khẽ hừ. Hắn ta không nói gì, tầm mắt nhìn về phương xa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Ngày mai, tự mình khiêng cây đi đấy.”

Dương Thịnh cúi đầu nhìn gãi, từ trong khe hở vút xuống một cây cột gỗ.

“Đúng rồi Thịnh Ca...” Dương Lục Hậu ngồi dậy: “Vừa rồi ta đi mượn công cụ, phát hiện cả lý này đều khá vắng vẻ. Những thửa ruộng kia của ca, khá là tốt đấy, nên tìm người để cày thuê đi.”

...

Dưới chân núi phía tây có một lão nông, dẫn theo người nhà của lão, đang bận rộn trên ruộng đồng.

Một quý công tử mặc y phục đẹp đẽ quý giá, ngồi bên bờ ruộng mỉm cười chào hỏi ông lão.

“Lão trượng, năm nay hoa màu thế nào? Là năm được mùa chứ?”

Vị quý công tử này có dung mạo tuấn tú, thần thái hòa nhã. Sau lưng y có một thị vệ mặc hắc y đứng hầu vói về mặt cảnh giác. Cách đó không xa, một chiếc xe đang đậu, người đi theo trùng trùng điệp điệp, phô trương khác thường, chắc là quý tộc lão gia trong thành ra ngoài đáp thanh.

Ông lão cũng không sợ hãi.

“Rất tốt, đây là 100 mẫu, dự định có thể sản xuất ra 200 thạch tấc, còn có dư đấy.”

“200 thạch? Ít vậy sao?” Trình Thiên Diệp hơi sững sốt, thốt ra.

Tuy ở hiện đại nàng sống ở thành phố từ nhỏ, không hiểu nhiều về nông nghiệp, nhưng trong ấn tượng của nàng một mẫu thì có thể cho ra sản thượng một hoặc hai ngàn cân lương thực mới đúng.

Trong thời đại này, sao lại sản xuất ra ít thế?

“Công tử, người là quý nhân, không hiểu được mấy chuyện đất đai này.” Lão nông cũng lơ đãng, dừng cuốc, nói chuyện với Trình Thiên Diệp: “Còn phải xem cả mưa có thuận gió có hòa không, già này còn phải trông nom từng mảnh đất mới có thể cho ra nhiều sản lượng.”

“Lão già sống ở ngọn núi phía tây cũng có 100 mẫu. Vì gần Biện Thủy nên đất đai phì nhiêu sung túc, ngược lại có hi vọng cho ra 300 thạch.”

“Lão trượng, nhà các người có nhiều vậy không?”

“Nhà ta chuyển từ Trịnh Châu tới, sao có thể có nhiều như vậy. Dựa vào ân đức của Chúa công, chúng ta được nhập tịch vào Tấn quốc, có được 30 mẫu ruộng, hàng năm còn phải giao địa tô, người nhà của ta khá đông, đây chẳng phải là phí sinh hoạt của cả nhà sao?” Ông lão kéo khăn vắt trên vai lau mồ hôi.

“Ở đây có nhiều quân hộ, có một đội sĩ ngũ ngụ tại thôn. Những sĩ ngũ này gần đây có được không ít quân công, đã được phong tước, chia ruộng. Vợ con còn chưa có, đất này không

ai trồng, lão già tôi thuê một lần hai trăm mẫu để làm đấy.”

“Như vậy có thể xoay sở nổi không?” Trình Thiên Diệp cười hỏi.

“Ài, có gì mà không nổi, có ruộng, còn đỡ hơn là phải chịu đói. Cả nhà cùng bắt tay vào làm, cậu xem, ngay cả mấy tiểu tôn tử của tôi cũng được gọi tới để hỗ trợ.” Lão hán chỉ vào vài tiểu hài tử ở trường đang bận rộn trên đồng ruộng.

“Năm nay là năm đầu, Chúa công chúng ta nói, không thu địa tô. Chỉ cần chịu đựng được qua năm nay, chúng tôi để dành ít tiền mua trâu bò, sang năm là tốt rồi.”

Trình Thiên Diệp đứng dậy, phui tay, hành lễ: “Đa tạ lão trượng giải thích cho ta.”

“Ồi này này, quý nhân đừng khách khí, cái này thì có là gì.”

Trình Thiên Diệp liếc nhìn Mặc Kiều Sinh, trở lại đoàn xe.

Mặc Kiều Sinh móc ra một túi tiền từ trong ngực, đặt trên bờ ruộng.

“Lão mua cho bọn nhỏ bộ y phục đi.”

Đoàn xe đến biệt viện suối nước nóng ở Tây Sơn.

Trong nguyệt thần tuyến mây khói lượn lờ.

Mặc Kiều Sinh tự giác cột một miếng vải đen ở mắt, vịn lan can đi xuống suối.

Bên cạnh hán vang lên tiếng động có người xuống nước.

Một bàn tay ẩm ướt dắt tay hán, dẫn hán đến thành hồ, ngồi trên bậc thang trong nước.

“Thư giãn nhất vẫn là khi được ngâm suối.” Một giọng nói vang lên bên cạnh hán: “Ta thật sự rất muốn mỗi ngày đều cùng ngâm với ngươi.”

“Kiều Sinh.” Người đó nhẹ nhàng nói: “Ngươi có muốn tháo vải trên mắt xuống không?”

Mặc Kiều Sinh lại càng hoảng sợ, cuống quýt muốn đứng dậy.

Dưới chân bị trơn, hán lập tức chìm xuống nước.

Trình Thiên Diệp đưa tay đỡ lấy nam nhân đang hoảng sợ kia, kéo hán ra khỏi mặt nước.

“Ngươi làm gì sợ vậy.” Nàng cười nói.

Guồng mặt bị miếng vải đen bịt mắt chột đỏ bừng, ngay cả hai tai hán cũng ửng hồng.

“Ngươi không muốn, vậy thì thôi.” Trình Thiên Diệp sờ đầu hán: “Ngươi sắp xuất chinh rồi, đợt sau này ta nói cho ngươi biết cũng được.”

Hán đáng yêu thật.

Trình Thiên Diệp cắn môi, chậm rãi vuốt đầu hán.

Hán chẳng nói gì, nhưng trong lòng có một tình cảm vô cùng mãnh liệt.

Từng đoá, từng đoá nở rộ trước mắt ta, như một sự thông báo trong thâm lặng.

Trình Thiên Diệp bỗng như rụng mảy.

Tay nàng dần dần lướt theo sợi tóc màu đen của hán, sờ lên lông mày rậm, phác họa khuôn mặt hán, nhẹ nhàng dùng ngón cái vuốt ve đôi môi hán.

Trong làn hơi mờ ảo, nam nhân dựa vào thành hồ, hơi như rụng môi, không nhúc nhích, miếng vải đen bịt kín mắt, sắc mặt đỏ ửng.

Bao sao ta cứ muốn bắt nạt hán đây.

Trình Thiên Diệp khép hờ mắt, hôn lên trán hán, cẩn thận hôn khắp lông mày, mắt, mũi, đến vành tai đỏ bừng của hán.

Mặc Kiều Sinh hơi rụt người lại.

Trình Thiên Diệp giữ cầm hán, không cho hán giẫy dụa.

Nàng dán bên tai hán, dùng hơi thở nói rõ toan tính của lòng mình, vờn đầu lưỡi ra chậm rãi làm hán bối rối.

Trên đôi môi như có sợi lông nhẹ nhàng vuốt ve. Đến khi, làn môi kia trở nên lạnh buốt vì quá hưng phấn.

Nàng đột nhiên dừng tay, chỉ dùng một giọng nói mê hoặc lòng người ghé vào tai hán nói: “Có muốn... ta hôn ngươi không?”

Hồi lâu, nàng thấy hàm dưới của người trước mắt khẽ động.

Vì vậy, nàng mạnh mẽ phủ lấy môi nam nhân này, đầu lưỡi tách môi hán ra, tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, tùy ý làm bậy.

Mặc Kiều Sinh run rẩy cả người, vờn tay muốn cự tuyệt.

Trình Thiên Diệp giữ chặt cổ tay hán trong nước, ép vào thành hồ, tiếp tục hôn sâu.

Mặc Kiều Sinh run rẩy, đột nhiên đẩy Trình Thiên Diệp ra, xoay người ra khỏi hồ, chạy đi xa. Hắn vô cùng bối rối, trong mắt lại không thể thấy gì, thậm chí còn đụng trúng một cành cây khô. Hắn giật miếng vải đen trước mắt xuống, không quay đầu lại mà chạy biến vào trong rừng cây.

Ai dà. Ta đã làm sai điều gì rồi.

Trình Thiên Diệp nhìn mặt nước, sờ cảm nghi hoặc.

Trở lại thành Biện Châu. Điều Thiên Hương hưng phấn chạy vào tầm điện của Trình Thiên Diệp.

“Thế nào rồi? Xong rồi hả?”

“À...” Trình Thiên Diệp xấu hổ.

“Cái gì!” Điều Thiên Hương ngạc nhiên: “Ngươi chỉ hôn mà hắn đã tức vũ khí rồi ư?”

“...”

“Chẳng lẽ hắn trông thế mà không dùng được?” Điều Thiên Hương nói.

Hai nữ nhân ngồi ở bàn, nhìn ánh nến, lâm vào suy tư.

“Không đúng. Trước đó, chính là cái đêm chúng ta thành thân.” Điều Thiên Hương đẩy Trình Thiên Diệp: “Ngươi bắt nạt hắn mấy lần? Nói thật đi.”

“À.” Trình Thiên Diệp đỏ mặt: “Hai... ba lần gì đấy.”

“Vậy thì không sao, có lẽ hắn rất vui sướng. Chắc do sướng quá đó mà.”

Trình Thiên Diệp chống má, nhìn ánh nến: “Haiz, ta vốn nghĩ sẽ hôn hắn một chốc thôi, nhưng hắn cứ luôn như thế: nước mắt lưng tròng, khiến người ta vừa muốn yêu thương hắn vừa chỉ muốn ức hiếp hắn. Ta không ngờ mình đã làm hơi quá tay.”

“Nghe cũng có lý.” Điều Thiên Hương dường như phát hiện tâm thế giới: “Hôm nào ta cũng thử xem, làm cho Tư Mã Đồ khóc một lần mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mấy huynh đệ đồng tâm hiệp lực, trong một ngày đã thu dọn xong phòng ốc. Cửa gỗ đã được đóng chắc, khóa lại, tò vò về căn này đã có chủ rồi.

Dương Thịnh lấy tiền thưởng của mình ra rồi mấy người cùng đến tiệm ăn. Nói là tiệm ăn, thật ra nó chỉ là một cái quán nhỏ có vài người ngồi xỏm ven đường ăn, mỗi người một chén súp cay [1] và hai miếng bánh nướng.

[1] súp cay: món ăn truyền thống của Trung Quốc (mình kèm hình bên dưới nhé)

Đây là bữa ăn đáng hoàng nhất trong cuộc đời của họ từ đó đến giờ. Ngồi ở bàn, họ gọi món cho ông chủ tiệm bưng ra rồi sẽ ăn.

Dương Lục Hậu ăn lấy ăn để, quệt nước mắt.

“Ngon quá đi thôi, quả thật như nằm mơ vậy. Mới ngày hôm qua thôi ta còn là một gã nô lệ đến miếng bánh mằn thầu vừa đen vừa cứng còn chẳng có nôi. Hôm nay sao lại có thể ngồi ở đây, bưng chén ăn cơm mà ăn thế này?”

Một người khác vỗ gáy gã: “Được rồi được rồi, nhìn người kia. Đi theo ta và Thịnh ca lăn lộn, sớm muộn cũng có ngày ngươi sẽ được ăn ngon mặc đẹp.”

“Ta, ta, vì súp này cay quá nên ta chảy nước mắt thôi.”

“Các ngươi nhìn kia.” Dương Thịnh nhét miếng bánh vào miệng, ánh mắt nhìn ra ngoài phố.

Trên đường phố có một đội ngũ thật dài, tất cả đều là binh sĩ trong quân doanh, người người vui sướng, trên tay cầm đồ đạc hoặc nhiều hoặc ít.

“Đó là trạm dịch.” Ông chủ quán ăn đã sớm quen với cảnh này, vừa mang một lô bánh nướng mới ra, vừa giải thích cho họ: “Chúa công mới tăng không ít bưu dịch, chuyên đi chuyển qua lại giữa Biện Châu và Giáng Thành, tiện cho binh sĩ trong thành gửi thư và đồ đạc về Giáng Thành cho người nhà.”

Trong đội ngũ thật dài đó, A Nguyên và đồng hương của y là A Hoàng và Thiên phu trưởng Hàn Thâm đang xếp hàng trong ấy. Đến bọn hắn, A Nguyên và A Hoàng nhường Hàn Thâm. Hàn Thâm cũng không khách sáo nữa, móc ra hai ngàn đồng từ trong ngực, đưa cho bưu dịch trước mặt hắn. Bưu dịch ghi chép địa chỉ và số lượng gửi của Hàn Thâm. Y lấy một tờ giấy, ở giữa có đường kẻ, phân thành hai bàn sao chép, ở giữa đóng một cái dấu, bảo Hàn Thâm điểm chỉ vào, rồi mới xé tờ giấy đó ra, một phần đưa cho Hàn Thâm, một phần bỏ vào hồ sơ.

“Còn có lời gì muốn gửi gắm không?” Bưu dịch nhắc bút hỏi.

“Đa tạ dịch sử đã quan tâm. Ngươi nói cho nương của ta rằng bà ấy cứ cầm tiền mà xài, đừng tiết kiệm quá, con bà nay đã là Thiên phu trưởng rồi, có thể kiếm rất nhiều tiền. Ở nhà nếu con dâu không nghe lời, chỉ cần ra tay dạy dỗ nó, đừng tức giận hại thân, chờ nhi tử trở về hầu hạ bà dưỡng lão.”

Buru dịch ghi lại lời của hân, đặt hai ngàn đồng vào cùng chỗ.

Hân Thâm nộp phí làm thủ tục, đứng qua một bên chờ hai người còn lại.

A Hoàng bước lên, gãi đầu: “Ta không có gì, chỉ muốn nhắn nhủ với A cha, A nương và huynh trưởng, nói với họ rằng nay ta đã có công sĩ tước, được chia 100 mẫu ruộng và một căn nhà. Ta mời họ dời tới đây. Ở đây chúng ta có nhà của mình, các quan lão gia cũng không hung ác, dễ làm ăn.”

Buru dịch ghi chép kỹ càng, cũng thu phí tương ứng, cho hân thêm một cái biên nhận.

Đến lượt A Nguyên. Y đỏ mặt, từ trong lòng lấy ra một cuộn vải bông và một bao tiền nhỏ. Y không có tước vị, nên chưa được phong thưởng, đây là hai tháng quân lương mà y nhận được trong đội, không giữ lại mà gửi về nhà hết.

A Hoàng huyết sáo: “Ài chà chà, chỉ gửi cuộn vải, tiền từ này chỉ tâm niệm vạ của hân thôi nhì.”

A Nguyên chịu đựng xấu hổ, đỏ mặt nói với buru dịch: “Làm phiền tiểu ca rồi, nói cho thê từ A Quyên của ta rằng, mọi chuyện của ta ở trong quân doanh đều tốt, bảo nàng chăm sóc tốt A nương và bọn nhỏ, chờ ta có được quân công, được phong tước, sẽ đón mẹ con các nàng đến Biện Châu.”

Dương Thịnh thấy bên đó vô cùng náo nhiệt, nhích người ra sau: “Thấy không, đám binh sĩ này, phần lớn là nhân sĩ từ Giáng Thành. Lần này Chúa công phát binh kỳ huyện, chủ yếu là để khai thông con đường từ Biện Châu đến Tần quốc, chắc chắn họ còn liều mạng hơn chúng ta.” Hân ta phát tay, ý bảo các huynh đệ cùng tập trung lại: “Ta mặc kệ bọn họ thế nào, trận chiến lần này, đội chúng ta phải đạt hạng nhất. Những thứ khác không nói, mấy người các người, ít nhất đều phải trở thành công sĩ. Đến lúc đó ai nấy đều có nhà ở, lấy vợ, sinh vài tên tiểu tử. Chúng ta mới xem như giống con người.”

Giờ phút này, Trình Thiên Diệp ở trong hành dinh quân đội. Trình Thiên Diệp đang nghe Tiểu Cẩn báo cáo tình hình sau khi áp dụng tân chính.

“Nam tử hơn mười tám tuổi lưu vong tới, ở lại Đại Tần chúng ta được phân một miếng đất 30 mẫu. Thần sử và tiểu lại đã bố trí cho lưu dân trong lý, lảng giềng hỗ trợ lẫn nhau, sống theo đoàn thể, dựng nhà, đình đài, giám sát giáo dục. Hơn nữa, dân không tùy ý di chuyển nữa mà an tâm nông canh.”

Trình Thiên Diệp hỏi: “30 mẫu có thể quá ít không? Hôm nay ta đi Tây Sơn, ta nghe thử tình hình thu hoạch từ một lão nông ven đường. Một mẫu nhiều nhất sản xuất được hai đến ba thạch lương thực, khấu trừ thuế thì hoàn toàn không đủ ăn. Biện Châu chúng ta và mấy quận huyện lân cận đều hoang vắng, vì sao không thể cho họ nhiều hơn?”

Tiểu Cẩn cười: “Chúa công thương cảm dân tình, ân trạch muôn dân, là một chuyện tốt. Nhưng bây giờ đang là thời kỳ chiến tranh, mọi thứ lấy ích lợi của quốc gia làm đầu.”

“Sĩ ngũ quân ta đều xuất chinh trở thành quân đội quốc gia. Những cư dân ngoại bang vừa nhập vào, thần tư cho rằng nên thúc giục bọn họ làm nông canh nhiều, cung cấp số lượng lớn thuế thu cho Tần quân ta là điều quan trọng nhất.”

Trình Thiên Diệp hiểu ra: “Người muốn bọn họ không đủ ăn, để họ đi thuê càng nhiều đất để nộp thuế?”

“Dựa vào tân chính và chế độ quân công phong tước mà đạo này Chúa công triển khai ra, thần mới phát hiện, trong lòng Chúa công rộng lớn, có tài sáng tạo, hai chính sách này quả thật là nền tảng cho quốc gia.”

“Quân hộ lập công được phong hầu, được ban đất. Nhưng bọn hân không rảnh trồng trọt. Nông hộ vừa lập có thể thuê ruộng đồng của quân hộ để trồng trọt. Nếu không phải vì cho thuê đất họ sẽ nhận được nhiều tiền thuê thì chưa chắc bọn họ sẽ cho thuê nhiều đất như vậy. Vậy thuế mà chúng ta thu được nhất định sẽ giảm rất nhiều.”

“Người, người, xem kia.” Trình Thiên Diệp cười nói: “Tiểu Tư khấu của chúng ta quả thật có thiên phú về mặt thuế ruộng.”

Tiểu Cẩn hành lễ nói: “Chúa công có chí lớn, thần nhận lộc của vua, vì quân phân ưu, lòng cho rằng lương tiền hùng hậu mới là trụ cột để Chúa công làm chủ thiên hạ.

Trình Thiên Diệp ngẩn người. Lúc nàng vừa xuyên qua, bên cạnh chỉ có Tiểu Cẩn có thể tin cậy, nhưng vẫn chưa phải là vô cùng đáng tin.

Khoảng thời gian đó, mỗi ngày nàng đang xoay quanh Tiểu Cẩn, tìm cơ hội để Tiểu Cẩn xem trọng mình, không xem mình là vật thay thế tạm thời nữa. Thế nhưng, điều ấy lại không có bao nhiêu hiệu quả. Đoạn thời gian này, nàng không chấp nhất việc này nữa, không đặt nặng cái nhìn của người khác đối với mình, tập trung làm việc mình có thể làm, đi con đường tự mình nghĩ. Tuy thế, nàng lại chiếm được sự tán thành chân tình từ họ.

Lần đầu gặp gỡ, nam tử này từng ném một thanh đoản kiếm trước mặt nàng, khuyên nàng nên tự vẫn, để không chịu nhục. Hôm nay, y thành tâm thành ý cúi đầu, bắt đầu chân thành trợ giúp nàng, trở thành người cố gắng vì mục tiêu chung với nàng.

“Tiểu Tư khấu.” Trình Thiên Diệp cất lời: “Sau này, hoàn thiện tân chính, chế định pháp lệnh, sẽ phó thác cho người vậy. Trọng trách này nặng nề và khó nhọc vì mạch máu dân sinh, công lợi thiên thu của Đại Tần ta, mong rằng người đừng từ chối.”

Ánh mắt Tiểu Cẩn chợt bùng sáng, sửa sang lại ống tay áo, trịnh trọng hành đại lễ.

Vào ban đêm

Qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, Trình Thiên Diệp chính đàn tranh, đàn lên một khúc “Tướng quân lệnh”.

Đi từng bước một đến giờ, trước mặt nàng càng ngày càng khoáng đạt, phía sau có rất nhiều người đi theo, con đường trước mắt lại không có ai có thể dẫn dắt nàng, mỗi một bước, đều phải tự mình thăm dò, tự mình bước tiếp. Nhưng giờ phút này, lòng nàng lại cảm thấy rất an ổn, không sợ hãi, cũng không mờ mịt. Có lẽ là vì có những bằng hữu có thể tin cậy, có những thuộc cấp trung thành, có rất nhiều con dân đang dõi theo nàng.

Trái tim nàng vốn yếu mềm nhưng nó càng ngày càng trở nên kiên định và chững chạc.

Trên mái hiên, Mặc Kiều Sinh nằm trong bóng tối.

Trên đầu là bầu trời xanh, trắng sáng.

Tiếng đàn du dương rót vào tai hân. Chúa công đang gảy đàn.

Hân nhắm mắt lại, trái tim của hân hòa vào tiếng đàn sục sôi. Hân nghe hiểu lý tưởng hào hùng của Chúa công.

Suy nghĩ Chúa công cũng là mong muốn của hân. Hân cảm cương đeo thương, phá vỡ đêm khuya đen đặc, nghênh đón thế giới tươi sáng đầy hy vọng của Chúa công.

“Kiều Sinh.”

Mặc Kiều Sinh mở mắt ra, ló đầu từ trên mái hiên.

Người kia đang ở hành lang, ngẩng đầu lên cười dịu dàng nhìn hắn.

“Sao ngươi lại ở đó?” “Người ấy ngoác hẳn: “Mau xuống đây, đến cạnh ta này.”

Mặc Kiều Sinh nhớ lúc ban sáng, khi hắn ở trong suối nước nóng, nhất thời không giữ nổi mình mà làm ra hành động đáng xấu hổ kia. Hắn chợt đỏ bừng mặt, mất một hồi lâu, mới chậm chạp bò từ trên nóc nhà xuống, cố gắng đứng trước mặt Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp lấy ra một miếng mai đòi mỗi hình tam giác. Trên mai có đục một cái lỗ nhỏ, buộc một sợi dây màu đen.

“Đến đây.” Nàng ngoác ngón tay.

Mặc Kiều Sinh thuận theo cúi gương mặt còn chưa tan hết rặng hồng xuống.

Trình Thiên Diệp đưa hai tay, buộc sợi dây màu đen đỏ lên cổ hắn.

“Ta không có vật gì mang theo lâu ngày. Đây là một miếng gậy mà ta dùng để đánh đàn. Ta tặng một mảnh cho ngươi. Ngươi đeo nó giống như ta lúc nào cũng ở cạnh ngươi vậy.”

Nàng kéo sợi dây, kéo đầu Mặc Kiều Sinh xuống một chút, vờn ngón tay điểm lên mũi hắn: “Ngươi thì sao, ngươi muốn tặng vật gì cho ta không?”

Tập tin gởi kèm:

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Sau một ngày nghỉ ngơi, các binh sĩ trở lại sân đấu. Họ nhận ra rốt cuộc mình đã thoát khỏi đội ngũ huấn luyện buồn tẻ, được phép cầm vũ khí lên.

Họ được chia làm hai nhóm, một nhóm cầm lá chắn và đoản đao, một nhóm khác thì cầm thương.

Bởi vậy, sáng nay, trong suốt mấy canh giờ, một nửa thì lặp đi lặp lại động tác lấy đao bổ chém và giờ lá chắn ra đỡ đòn. Một nửa khác người thì tập luyện thương với người rom, cứ tiến lên rồi đâm thủng.

Nếu luyện một mũi thì phải làm sao?

Lúc một mũi thì lại quay lại tập điều chỉnh đội hình chứ sao.

Thao luyện từ rạng sáng đến giờ ăn thì đầu bếp dọn cơm canh lên. Khi toàn quân dùng cơm, rất nhiều binh sĩ tay cầm bát đũa mà run lấy bầy. Trong doanh trại vang lên tiếng nuốt cơm, thỉnh thoảng còn có vài tiếng động được tạo ra do đũa tre bị rơi xuống.

“Lúc tập đội hình, ta ghét vì nó buồn tẻ, mỗi ngày ngóng trông được thao luyện quân võ.” Dương Lục Hậu đau khổ nói: “Sớm biết vậy đã xin luyện đội hình thêm mấy ngày rồi, cánh tay phải của ta sắp không cử động nổi rồi.”

Vài huynh đệ khác cười ha ha: “Cầm chén không nổi thì có thể không ăn, chia thịt trong chén của ngươi cho các ca ca là được rồi.”

Dương Lục Hậu ôm lấy bát đũa của mình: “Nói giỡn thôi, đừng thế.”

Một sĩ ngũ tên là Đổng Trụ nói: “Lục Hầu Nhi người đừng có mà lười nhác, thời gian xuất chinh gần ngay trước mắt rồi. Lần này người đừng có mà nhờ Thịnh ca chia cho người đủ đầu người để góp cho đủ số.”

Dương Lục Hậu không nói gì, chôn đầu lùa com.

Một người khác tên là Thái Thạch nói: “Trụ từ là người đầu tiên trong chúng ta, ngoại trừ Thịnh Ca, chết được đầu người. Lúc trước, quân địch tràn lan, ta sợ tới mức nhún cả chân, thế nhưng thấy Trụ từ chém bay một kẻ địch, ta mới có dũng khí đi theo. Đi theo sau giết đồ cả mất rồi, ta cũng có được một cái đầu.”

Đổng Trụ dùng bữa: “Ta khác các người. Ta còn có một mẹ già đang ở doanh nô lệ tại Giáng Thành, ta chỉ muốn mau sớm lấy được nhiều đầu để nướng ta thoát khỏi kiếp nô tịch. Ta sẽ đón bà tôi, cùng sống những ngày tốt đẹp với ta.”

Dương Thịnh khoác tay lên vai Đổng Trụ: “Trận này chúng ta phải đánh thật hay, miễn là các người phải có được đầu người, muốn đón ai thì đón người nấy. Nhà ta vẫn còn phòng trống, đến lúc đó đều đến ở cùng với ta.”

Họ nghe được lời ấy đều hưng phấn, rồi sẽ có người nhà, chỉ cảm thấy trong mình tràn đầy năng lượng. Mặc dù một thân một mình nhưng tương lai có nhà có cửa, cuộc sống tràn đầy ước mơ.

Ăn trưa chấm dứt.

Mặc Kiều Sinh “Mặc Diêm Vương” leo lên đài, trong tiếng kêu rên của toàn quân, tuyên bố toàn bộ phải vác khúc cây ra khỏi thành chạy cự li dài.

Đội ngũ thật dài, chạy trên đường vào rừng ở ngoại thành.

“Hay đưa cho ta đi.” Dương Thịnh chạy qua Dương Lục Hậu đang không kịp thở bên cạnh, nói.

“Không, không, Thịnh ca, Lục hầu nhi ta không thể cứ mãi dựa vào người. Hôm nay, ta phải tự mình khiêng.”

Bách phu trưởng đội Mão Hàn Thâm đang quát lớn những binh lính dần rút lại phía sau trong đội ngũ của mình. Đột nhiên, hắn thấy một thập phu trưởng trong đội ngũ của mình, khiêng hai cây khúc cây trên vai, chạy qua trước mặt hắn.

Hắn đuổi theo hỏi: “A Nguyên, người đang làm gì đấy?”

“Đội, đội trưởng xem đi.” A Nguyên thở hổn hển, không dừng bước chân: “Người đó, mỗi lần hắn đều khiêng hai khúc, còn có đôi khi là ba khúc. Hắn đã là Thượng tạo rồi, nghe nói hôm qua hắn đi lính một tòa nhà, còn có hai trăm mẫu ruộng. Còn ta, ngay cả một tấm vải ta cũng chưa có, thậm chí còn không mua nổi.”

Hàn Thâm ngẩng đầu nhìn lên, chạy phía trước bọn hắn là cái kẻ đáng ghét trong đội Thìn kia.

Toàn bộ đội đến cả Bách phu trưởng đều xuất thân từ nô lệ. Bách phu trưởng Dương Thịnh còn chả biết tên tuổi là ai kia, vừa kiêu ngạo vừa điên cuồng, mỗi lần đều muốn dẫn đội vượt qua đội Mão của mình thì mới chịu bỏ qua.

“Mẹ nó, từ nay về sau lão từ cũng phải khiêng hai cây.” Hàn Thâm phun một bãi nước bọt xuống đất, lấy khúc cây của một tiểu binh gầy yếu đi cuối cùng trong đội ngũ khiêng lên vai mình, chạy lên trước.

Chạy vác nặng hai mươi dặm trở về.

Chân Dương Lục Hậu như nhũn ra, gần như đi không nổi, gãi vịn lấy Đổng Trụ, nói: “Trụ... Trụ ca, ta thật sự đi không nổi nữa, người cứ đi trước đi, đừng để ý đến ta.”

“Người nhìn bên kia kia.” Đổng Trụ hát hảm: “Thịnh ca lại đi khiêu chiến với Mặc Diêm Vương rồi.”

Dương Lục Hậu đứng thẳng người, trừng hợp trông thấy dưới đài, Dương Thịnh đang ngăn cản Mặc Kiều Sinh vừa mới đi xuống đài.

“Hiệu úy đại nhân.” Dương Thịnh ôm quyền chào: “Hiệu úy đại nhân dẫn quân chạy một vòng, chẳng thấy có vẻ gì là mệt mỏi, thật sự khiến chúng ta không phục cũng không được.”

“Không biết hôm nay đại nhân có rảnh rồi không, lại chỉ điểm tiểu nhân thêm lần nữa.” Hắn ta nói khá khiêm tốn nhưng thần thái lại liêu lĩnh. Mỗi ngày kết doanh, chỉ cần có thể ngăn được, hắn ta đều ngăn đón Mặc Kiều Sinh so tài. Mặc dù lần nào cũng thua nhưng hắn ta không hề e sợ.

Mặc Kiều Sinh cũng không nói nhiều, cởi áo khoác: “Vậy thì hôm nay so về kỹ năng vật lộn.”

Hai nam nhân vươn tay, hạ eo, căng cơ, cúi người, nhìn chăm chăm đối phương.

Dương Thịnh nhìn nam nhân đối diện.

Người nam nhân này có một đôi mắt lạnh lùng, mang theo một cỗ chiến ý làm cho người khác sợ hãi đến từng lỗ chân lông. Lúc hắn nhìn mình chăm chăm, làm hắn ta nhớ tới con sói mà khi còn nhỏ hắn ta gặp phải ở cánh đồng hoang vu.

Khi sói xem mình là con mồi thì cũng sẽ lộ ra loại ánh mắt này, làm cho người ta lạnh cả gáy, hận không thể xoay người bỏ chạy.

Nhưng Dương Thịnh từ nhỏ đã không biết bỏ cuộc là gì.

Đối thủ càng cường đại càng làm hắn ta hưng phấn.

Dương Thịnh hét lớn một tiếng, bỏ nhào về phía trước.

Còn chưa tới, mắt cá chân của hắn ta đã tê rần, đột nhiên mất thăng bằng.

Dương Thịnh lăn một vòng trên mặt đất, nhanh chóng bò dậy, lần nữa phóng về phía Mặc Kiều Sinh.

Lúc này, hắn ta nhìn thấy, khi hắn ta tới gần, Mặc Kiều Sinh nhanh chóng ra chân, đá vào phần gối của hắn ta.

Mặc Kiều Sinh tập kích bất ngờ, Dương Thịnh chợt cảm thấy khuỷu gối đột nhiên tê rần, khiến chân trái của hắn ta mềm nhũn, gần như muốn khuỵu xuống. Hắn ta cắn răng không để

cho mình ngã xuống, đánh ra một quyền vào thẳng mặt Mặc Kiều Sinh, đồng thời gác chân, đá vào đùi quần của Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh đỡ được hai cánh tay của hắn ta, đứng vững. Hai người giằng co một lát, Mặc Kiều Sinh đẩy tay Dương Thịnh ra, ra hai quyền đâm vào ngực của hắn ta, đánh hắn ta phải lùi lại mấy bước.

“Như ngươi vậy là không được, chỉ biết đánh, để ta dạy cho ngươi kỹ năng vật lộn thật sự.” Mặc Kiều Sinh ngăn cản Dương Thịnh vẫn đang muốn nhào lên tiếp.

“Hiệu úy đại nhân, ta, chúng ta cũng có thể học được không?” Bình sĩ vậy xem đồ bùng mặt, hỏi.

“Đúng, cũng dạy cho chúng ta với, Hiệu úy đại nhân.”

“Dạy cho chúng ta với, Mặc diêm... À không, Hiệu úy đại nhân.”

Đám binh sĩ chưa về doanh mà ở lại vậy xem cũng hô to lên.

“Được, ngươi tên gì, tới làm mẫu.”

“Ta, tiểu nhân tên là A Nguyên, đa tạ Hiệu úy đại nhân.”

Mặc Kiều Sinh bắt lấy hai tay A Nguyên, bắt đầu giảng giải những điều đáng chú ý trong kỹ thuật vật lộn.

“Không tệ, lực tay của ngươi rất lớn, trên chiến trường, nhất lực hàng thập hội [1], theo đà này chú ý tiếp tục phát huy.” Mặc Kiều Sinh tán dương.

[1] nhất lực hàng thập hội có nghĩa là một người mạnh mẽ có thể đánh bại mười người mới là võ thuật.

Hạ Lan Trinh đi vào sân vật, nghe thấy trong đó vẫn có tiếng hô quát.

Tiểu Mặc này quá nhiệt tình rồi, sớm đã quá thời gian kết doanh, mỗi lần hắn đều ra trễ như vậy.

A Nguyên cố sức đến mặt đỏ tới mang tai, nhưng vẫn không thể lay động được cánh tay như kim sắt của đối phương.

Ngoài sân vật, đột nhiên truyền đến một tiếng hô: “Tiểu Mặc, Chúa công tuyên triệu, bảo ngươi và ta cùng đến hành dinh yết kiến.”

Sức lực vốn vững vàng chặn đứng hai tay A Nguyên bỗng nói lỏng, A Nguyên không kiềm được sức mình, đã vật ngã Mặc Hiệu úy.

“Ồi... Thật có lỗi.” A Nguyên vội vàng đỡ trường quan mình dậy. Y bỗng thấy trên gương mặt vị thượng quan luôn lạnh lùng, nghiêm khắc này bất chợt xuất hiện lên nét đỏ bừng.

Ta nhất định đã hoa mắt rồi, A Nguyên thầm nghĩ.

Mặc Kiều Sinh đứng dậy, thoáng bối rối phui bụi trên cơ thể mình, nói qua loa vài câu rồi vội vàng theo Hạ Lan Trinh rời khỏi sân đấu.

Hạ Lan Trinh và Mặc Kiều Sinh bước vào đại điện nơi Trình Thiên Diệp ở.

Đã có mấy danh sĩ quan đang ở trước mặt Trình Thiên Diệp, hỏi báo tình hình chiến đấu quân sự sắp tới của các nơi.

Mặc Kiều Sinh đứng bên ngoài, nhìn Chúa công đang ngồi ngay ngắn trong nhóm người.

Chúa công một tay chống má, một tay đang chậm rãi gõ gõ mặt bàn, tập trung lắng nghe, ra chiều suy ngẫm.

Mặc Kiều Sinh đột nhiên luống cuống, hắn phát hiện mình không thể tập trung được, bất luận ánh mắt đặt trên gương mặt trắng nõn của Chúa công, hay là đặt trên đôi môi đỏ mọng của Chúa công, hay đặt trên ngón tay đang khẽ gõ gõ mặt bàn kia, dường như đều rất không thích hợp.

“Mặc Hiệu úy.” Trình Thiên Diệp đột nhiên gọi tên hắn: “Bình sĩ của ngươi huấn luyện thế nào rồi? Có gì khó khăn không?”

Tiểu Mặc đang thất thần, không biết lại đang rối rắm việc gì nữa đây.

Mặc Kiều Sinh thu lại suy nghĩ, né tránh ánh mắt Trình Thiên Diệp, cúi đầu hành lễ, nói ngắn gọn: “Kính xin Chúa công yên tâm, nhờ Hạ Lan tướng quân toàn lực tương trợ, huấn luyện tân binh đều khá thuận lợi.”

Hạ Lan Trinh cũng vội trả lời thay hắn: “Mặc Hiệu úy trị quân nghiêm cẩn, có hiệu quả riêng. Ty chức cam đoan không bao lâu nữa tân binh mới của ta nhất định sẽ có được nhuệ khí của Tần quân ta, có thể được trọng dụng.”

Từ phòng hội nghị đi ra.

Hạ Lan Trinh khoác vai Mặc Kiều Sinh: “Tiểu Mặc, hôm nay ngươi sao vậy? Trước mặt Chúa công mà ngươi cũng dám thất thần?”

Mặc Kiều Sinh đỏ mặt.

“Nhưng không sao, quân ngươi luyện đã có hiệu quả, ngày ngày cần cù. Mọi người và Chúa công đều nhìn thấy rõ ràng.”

Mặc Kiều Sinh dừng bước, do dự chốc lát.

Gương mặt đỏ lên, hắn hỏi: “Xin hỏi, Hạ Lan tướng quân đã có thể thất chưa?”

“Ta chưa từng cưới vợ, chỉ có hai tiểu thiếp.” Hạ Lan Trinh khó hiểu đáp.

“Vậy... Tướng quân có ý trung nhân chưa?” Ánh mắt Mặc Kiều Sinh né tránh: “Không biết tướng quân dùng vật gì làm lễ, tặng cho người mà mình hợp ý?”

Hạ Lan Trinh kinh ngạc: “Hóa ra ngươi có ý trung nhân à, khó trách tinh thần có chút không tập trung, không phải lần trước đi Thiên Hương Các nhìn trúng vị cô nương nọ rồi chứ.”

Sau đó, y vỗ vai Mặc Kiều Sinh, cười: “Ha ha, những cô nương kia ấy à, chỉ thích hoa hòe hoặc bột phấn thôi. Kiều Sinh dung tư bất phàm, khí vũ hiên ngang như vậy, cô nương nào

mà không thích? Tùy tiện mua đồ trang sức gì đó đem tặng là được.”

Mặc Kiều Sinh bỏ chạy như trốn.

Ở phía sau, Hạ Lan Trinh còn bỏ thêm một câu: “Người yên tâm, theo kinh nghiệm của ca ca, người vừa nói mấy lời tâm tình, vừa tự tay đeo cho các nàng, bảo đảm người có thể bắt được tâm hồn thiếu nữ của các cô nương.”

Tư Mã Đồ đang chăm sóc ngựa trong chuồng ngựa.

Tuy hiện tại y đã không còn là một gã chăn ngựa, nhưng tọa kỵ của Thiên Hương công chúa thì y vẫn ngày ngày tự tay chăm sóc.

Y nghe thấy có người gọi tên y. Y xoay người lại.

Y thấy Mặc Kiều Sinh – gần đây thường hay im lặng, ít nói - đang đứng ở cổng chuồng.

Ánh mắt của hắn hơi co quắp, sắc mặt ửng đỏ, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Sao vậy, Kiều Sinh, tìm ta có việc à?” Mặc Kiều Sinh có thể tới tìm y, Tư Mã Đồ cảm thấy rất vui.

Mặc Kiều Sinh cố nén xấu hổ, áp a áp úng nói ra ý của mình.

Tư Mã Đồ vừa muốn cười vừa phải liều mạng nín lại, nhất thời vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Mặc Kiều Sinh đỏ mặt lên, xoay người rồi đi.

“Đừng, đừng.” Tư Mã Đồ kéo hắn lại: “Tặng lễ vật cho Chúa công à, cần gì phải ngại nhiều, người cứ tắm rửa thật sạch sẽ, leo lên giường người, người chắc chắn sẽ vui sướng đến chết.”

A Phụng ngồi trong phòng của mình, nhìn Tiểu Thu bụng chén thuốc tới cho y, lạnh lùng hất hàm: “Để xuống đi, ta đã nói nhiều lần rồi, ta không có gì cần người phải hao tâm cả.”

“Không được, Chúa công đã giao cho ta, một tháng này, mỗi ngày ta phải thấy người uống thuốc, thiếu một ngày cũng không được.” Tiểu Thu chặn ở cửa ra vào, cố ý muốn nhìn A Phụng uống thuốc: “Tỷ tỷ đã nói, việc Chúa công giao, bất luận lớn hay nhỏ, không thể qua loa nửa phần.”

A Phụng bắt đầu đi, bụng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch: “Người có thể đi rồi chưa?”

“Còn chưa xong đâu. Chúa công nói, theo như lời đại phu, mỗi ngày phải trông người đi hai vòng trong phòng, không được tùy ý ra ngoài, ba ngày phải đổi thuốc một lần, năm ngày phải mời đại phu đến thăm khám một lần...”

Lúc Mặc Kiều Sinh đến thì hắn trông thấy ở cửa phòng A Phụng có một Tiểu Bính Bao đang nói liên miên không dứt. A Phụng ngồi trong phòng và lộ vẻ không kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Kiều Sinh ca ca, người tới rồi.” Tiểu Thu thấy Mặc Kiều Sinh đến thì rất vui vẻ.

Từ khi Mặc Kiều Sinh treo dây đầu người vào hai bên ngựa vào thành, được danh xưng Mặc Diêm Vương, rất nhiều cung nhân, thị nữ thấy hắn đều sợ hãi e ngại. Loại e sợ này khiến cho người vốn không hiểu cách kết giao với người khác như hắn trở nên càng thêm nghiêm túc và lạnh nhạt.

Nhưng có lẽ là vì tuổi nhỏ và không nghĩ nhiều, mỗi lần Tiểu Thu thấy hắn thì vẫn nhiệt tình hoạt bát như trước. Điều này khiến Mặc Kiều Sinh thầm thờ phào một hơi.

“Kiều Sinh ca ca còn chưa ăn tối hả? Tỷ tỷ đang nướng bánh đó, ta đi lấy một ít cho người và Phụng ca ca ngồi ăn chung.” Vừa nhắc tới ăn, trong mắt Tiểu Thu đã long lánh, không đợi Mặc Kiều Sinh trả lời, cô bé đã chạy mất.

Mặc Kiều Sinh nhìn bóng lưng nho nhỏ đã chạy xa kia, đáy mắt hiện nụ cười, ngồi xuống cạnh Trình Phụng.

“Huyền não không ngừng, cả ngày ta cực kỳ phiền, may mắn người đã đến rồi.”

“Cô bé mới chỉ cao đến đây.” Mặc Kiều Sinh dùng tay đo đo: “Nếu quả thật người thấy cô bé phiền, chỉ bằng một tay là có thể khiến cô bé không dám đến nữa rồi.”

A Phụng mím môi, nhìn sang hướng khác.

“Vết thương đã khỏi chưa?” Mặc Kiều Sinh xách theo một bình rượu, bày lên bàn, lại lấy hai cái chén từ trên bàn A Phụng.

“Người đoán thử xem Ta đã nằm hơn nửa tháng rồi.” Trình Phụng nhìn hắn rót rượu: “Trước đây, chúng ta đã có lần bị thương, có như vậy...”

Hai người đều tự nâng chén, khẽ chạm chén, rượu xuống cổ, vừa thơm vừa có chất cồn.

Nhớ rõ không lâu trước đây, hai người đã từng ngồi đối diện như vậy, cũng những người này, cũng rượu thể này, nhưng lại đáng khờ tà.

Rượu cồn kích thích thần kinh, khiến tư duy của con người càng thêm cảm tính.

Trước kia, mỗi một lần bị thương nặng, họ đều một mình nằm trong túp lều ẩm ướt và giá lạnh. Khát thì không có nước, đói thì không có gì ăn. Trong sự yên tĩnh kỳ cùng, nhẩn nại, dầy

vò hay sợ hãi có lẽ sẽ bị những tử thần này đánh cho tơi bời chỉ sau một khắc.

Có lẽ, sẽ có một huynh đệ, ban đêm trở về, nhét vào miệng người một miếng gì đó mà y đã tiết kiệm được hoặc đút cho người một miếng nước đục ngầu. Y sẽ cố mang người ra khỏi cái chết đang kề cận, để người có thể tiếp tục giãy dụa tồn tại trong vùng bùn tối đen không có ánh sáng này.

Hôm nay, Trình Phụng nhìn cái chén thuốc rỗng trên bàn.

Mỗi một lần y mở mắt ra, luôn luôn có một đôi tay mập mập nhỏ bé bung dòng nước ngọt, tồ cháo ấm đến giường của mình.

Cô bé kia nói rất nhiều, làm y cảm thấy quá ồn ào, khiến y cảm thấy rất không quen trong thời gian một mình yên tĩnh chữa thương.

Loại không quen này thật ám áp.

Mặc dù cô bé ấy chỉ là một đứa trẻ, làm việc thường xuyên động tay động chân, nhưng phần tâm ý này lại vô cùng nóng bỏng, nóng đến nỗi như muốn làm tan chảy buốt giá trong y nhưng y lại vô thức kháng cự điều đó.

Trình Phụng khép hờ mắt, lục tìm trong mảnh đời đen tối của mình lại thêm lần nữa, tựa hồ chỉ khi y còn nhỏ mới được quan tâm thế này.

Khi đó càng ấm áp thì hồi ức phía sau càng tàn khốc.

Nếu không phải vì gặp được Chúa công thì một kẻ như ta sớm đã bị nhuộm đen rồi, làm sao có thể có lại cơ hội được đối xử dịu dàng thế này đây.

Trình Phụng uống cạn rượu trong chén: “Người tới tìm ta là có chuyện?”

Mặc Kiều Sinh móc mảnh giấy nhỏ đang đeo trên cổ ra, vuốt ve chốc lát.

Hạ Lan Trinh và Tư Mã Đồ là những bằng hữu mà hắn quen biết gần đây, đều vô cùng nhiệt tình và chân thành với hắn. Khác với A Phụng, y vẫn luôn vừa cư xử lạnh nhạt vừa nói lời cay độc.

Nhưng không biết vì sao, tìm A Phụng thương lượng chuyện này, hắn mới cảm thấy trong lòng yên ổn và vững vàng.

Đây là một người huynh đệ có thể thật sự hiểu được hắn, khai thông cho hắn.

“Người nói đây là Chúa công ban cho người?” A Phụng nhìn vật hình tam giác đó.

Mặc Kiều Sinh khẽ ừ, hắn ngẩng nhìn miếng giấy này, ánh mắt hiện vẻ ôn nhu hiếm thấy.

“Kiều Sinh, ta đã từng khuyên người rời xa Chúa công, hôm nay xem ra là ta sai rồi.”

Mặc Kiều Sinh có đường nét gương mặt khá nghiêm nghị, khó thể tỏ vẻ nhu hòa, hắn nói: “Chúa công, hi vọng ta cũng có thể tặng người lại một vật, nhưng ta không có gì đáng giá, không biết có thể tặng thứ gì? Thiên hạ này có vật gì, có thể xứng với Chúa công? Vì thế, ta quả thực phiền não nhiều ngày rồi.”

“Người có ngọc không vậy? Chúa công là nhất quốc chi quân, vật phẩm tục sao có thể vừa mắt người. Người muốn đơn giản là tấm lòng của người thôi. Ngày mai ta và người đi chợ, cẩn thận tìm một vật có thể đại biểu cho tâm ý người, kính cần dâng lên là được.”

Mặc Kiều Sinh phiền muộn nhiều ngày, rốt cuộc tìm được một cách giải quyết, thở phào một hơi: “Tốt quá.”

Mấy vạn quân đóng ở thành Biện Châu.

Mỗi ngày vào lúc chiều tà, trong thành, đám binh sĩ sau khi kết doanh, sẽ lập thành một nhóm đi ra dạo chợ.

Vì thế, dù đêm rất khuya, chợ càng náo nhiệt, đa số cửa hàng đều treo đèn lồng, chuẩn bị mở cửa để bán đêm.

Mặc dù đường phố rất nhiều lính, nhưng Mặc Kiều Sinh sống vai đồng hành cùng Trình Phụng vẫn vô cùng bất mất.

Một người áo đỏ thắm, dung mạo tươi đẹp, vẻ mặt giá lạnh.

Một vị khác toàn thân là màu đen, trông rất có uy, toàn thân đầy sát khí.

Trái lại, bên cạnh có một cô bé trắng trẻo, mũm mĩm cùng với một đôi mắt to tròn không ngừng nhìn quanh.

“Rốt cuộc người đã nghĩ ra sẽ mua gì chưa?” Trình Phụng cau mày.

Đây là lần đầu tiên y đi dạo loại chợ này, lão bản hai bên đường quá nhiệt tình làm y vô cùng khó chịu.

Toàn thân y tỏa ra một loại khí thế xa cách, dọa một bà chủ có ý muốn sắp lại gần phải lùi về sau.

Mặc Kiều Sinh cũng rất không thích, hắn buồn rầu nói: “Hạ Lan tướng quân đề nghị ta mua một số đồ trang sức. Tư Mã Đồ đề nghị... khụ.”

Mặc Kiều Sinh dừng ở một gian châu báu trang sức hồi lâu. Tiểu Thu ngồi xổm ở hàng bán rối trên vỉa hè cách đó không xa, hào hứng sờ cái này nhìn cái kia.

Trong đó có một con hổ được làm rất sống động, khiến cô bé yêu thích không buông tay.

Nhớ lúc còn ở nhà, trong nhà cũng có một con hổ rối như vậy. Mặc dù nó đã rất cũ nát, may và rất nhiều lần, nhưng cô bé vẫn không có cơ hội có thể sờ vào nó, đó là đồ chơi mà chỉ có các đệ đệ mới có tư cách chơi thôi.

“Cô bé nhỏ, nếu không mua thì đừng có sờ, cái này tổn năm đồng tiền một con, làm dơ thì già sẽ không bán được nữa.”

Năm đồng tiền lớn đã được đặt trên quầy hàng, một bàn tay đưa ra từ phía sau cô bé, cầm con hổ kia lên.

“Phụng, A Phụng, người mua cái này làm gì? Cho ta mượn chơi đi, chơi chút thôi mà.” Tiểu Thu chạy chậm sau lưng A Phụng, kiễng chân muốn với tay tới.

“Phịch”, món đồ chơi tình xảo rơi vào lòng của cô bé, bóng áo đỏ trước mắt vẫn không quay đầu lại mà đi nhanh về phía trước.

Trình Phượng không hiểu nổi hành động của mình, cảm thấy vô cùng ảo não.

Thôi, xem như là cảm tạ bé con đã chăm sóc vết thương cho ta trong thời gian qua vậy.

“Phượng? Sớ Phượng?”

Một giọng nói nam tử vang lên cách đó không xa.

Trình Phượng dừng bước, trong nháy mắt thân thể y cứng lại, một cảm giác hoảng loạn chạy dọc từ chân thẳng lên đỉnh đầu của y.

Đó là một phần, còn một phần khác là nỗi sợ hãi sâu thẳm nơi đáy lòng y.

Một nam tử ngoài ba mươi ngăn cản bọn họ.

Người này mặt trắng có râu, quần áo đẹp đẽ quý giá.

“Phượng, đây không phải là Phượng sao? Nhiều năm không gặp, người đã lớn như vậy rồi.” Nam tử kia vươn tay, ý đồ muốn giữ chặt hai tay Trình Phượng. Trình Phượng như bị rần rần, mạnh mẽ lui về sau hai bước, hai mắt đỏ bùng, gắt gao trừng người trước mắt.

“Sớ Phượng, người không nhớ rõ ta à, ta là Sớ Diệp Chi đây, chủ nhân trước của người.” Người nọ xoa xoa tay, làm ra vẻ mừng rỡ vô ngần: “Năm đó gia tộc xuống dốc, thiếu tiền, bắt đắc dĩ ta mới phải bán người. Trong lòng ta cũng rất không muốn, những năm qua ta thường xuyên nhớ tới người.”

“Hôm nay không giống với lúc trước nữa rồi, ta may mắn được Tổng Tương công bái làm khách khanh [1].” Sớ Diệp Chi mở rộng ống tay áo hoa bào biểu hiện sự phú quý của mình: “Sớ Phượng, bây giờ chủ nhân của người là ai? Người đi theo ta, ta đi tìm hân đồ mua lại người.”

[1] khách khanh: là một người không có quốc tịch và là một quan chức cao cấp ở nước này trong thời kỳ mùa xuân và mùa thu và thời kỳ chiến quốc.

Gã đưa tay muốn kéo Trình Phượng, được giữa chừng thì mu bàn tay gã bị một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mạnh mẽ đập một cái.

Một cô bé khoảng năm tuổi, một tay ôm một con hổ rồi, một tay nắm lấy A Phượng, tức giận nói với gã: “Hắn tên là Trình Phượng, không phải Sớ Phượng, là tướng quân của chúng ta. Người là ai? Ở Biện Châu thành chúng ta, dám vô lễ với tướng quân Tần quốc chúng ta? Quả thực không biết tốt xấu.”

“Cái gì? Tướng quân?” Sớ Diệp Chi cười nhạo: “Tiểu oa nhi đừng hòng gạt ta. Ta là sứ thần Tổng quốc, ngày mai sẽ cầu kiến Tần quốc - Tần Việt hầu các người đấy, người chi nỏ lệ mà bảo là tướng quân, không sợ Chúa công các người sẽ chém cái đầu của người sao?”

Trình Phượng nắm tay Tiểu Thu, xoay người rồi đi.

“Sớ Phượng, sao người dám dùng loại thái độ này đối với chủ cũ của người.” Sớ Diệp Chi ngăn cản: “Năm đó, ta đối xử tốt với người như thế, người đã quên hết rồi chăng?”

Gã lộ ra ánh mắt lỗ mãng, nhìn Trình Phượng từ trên xuống dưới, bày ra một nụ cười mà gã tự cho là phong lưu: “Năm đó, người còn quá nhỏ, có lẽ là không nhớ rõ. Khi đó chúng ta vui vẻ như thế, nếu không phải vì vừa thiếu tiền, vừa không thể đắc tội với mấy người đó, sao ta có thể nào cam lòng chấp tay tặng vật mà ta vất vả nuôi lớn cho người chứ?”

Sớ Diệp Chi nhích lại gần, thấp giọng bổ thêm một câu: “Vội cả, ta còn chưa chạm qua người mà.”

Trình Phượng cảm thấy toàn thân nổi da gà. Y gần như không thể kiểm soát nổi bản thân mà run lên nhè nhẹ.

Một người như vậy, ta lại tôn thờ gã. Mặc dù sau khi gã đã tàn nhẫn đẩy ta xuống địa ngục, ta vẫn không ngừng đi tìm tòi cho sự tốt đẹp của gã trong trí nhớ của ta, cố gắng tìm lý do cho những hành vi của gã.

“Phượng, người làm sao vậy?” Tiểu Thu lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của Trình Phượng, lắc tay của y.

“Đi.” Trình Phượng cắn răng: “Chúng ta đi.”

“Không được đi.” Sớ Diệp Chi lạnh mặt, phát tay cho tùy tùng vây lấy Trình Phượng và Tiểu Thu.

Có một bàn tay đặt lên vai của Trình Phượng. Bàn tay đó vừa đã ấm áp vừa có lực.

Là Mặc Kiều Sinh.

Hắn không nói một lời, kiên định đứng sau lưng Trình Phượng, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn mấy kẻ mặc phục sức Tổng quốc trước mắt.

Cái giá lạnh trong tim Trình Phượng đã được bàn tay này xoa tan đi hết.

Y cảm thấy hai chân mềm nhũn của mình từ từ đứng vững được rồi.

Trình Phượng đẩy Tiểu Thu ra sau lưng, tay cầm chuôi kiếm, vụt một tiếng, rút bội kiếm ra, lạnh lùng đứng đối mặt với kẻ làm y luôn cảm hận này.

“Mặc Hiệu úy.”

“Hiệu úy làm gì ở đây vậy ạ?”

“Đánh nhau há? Cho Dương Thịnh ta tham gia với.”

Vài binh lính Tần quốc đang đi dạo trên đường cũng vây tới. Người cầm đầu có một vết sẹo rất bắt mắt trên mặt, vẻ mặt dữ tợn, xắn tay áo sẵn sàng bước đến trước Sớ Diệp Chi.

“Hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Ta là sứ thần Tổng quốc, các người không được vô lễ.” Sớ Diệp Chi thấy bọn họ người đông thế mạnh, trong đó còn có cấp quan tướng, thậm chí không thể trêu vào. Vội vàng nói rõ thân phận, gã nhanh chóng rời đi.

Mặc Kiều Sinh và Dương Thịnh chào hỏi với nhau.

Hắn áp tay lên vai Trình Phụng: “Đi, về thôi.”

Trình Phụng quay đầu liếc nhìn Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh hiểu được tâm trạng hiện tại của Trình Phụng.

Hắn ấn mạnh tay thêm chút: “Đừng lo lắng. Không sao. Không sao cả đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp, Du Đôn Tổ, Hạ Lan Trình và Tiểu Cẩn vừa bàn về quân vụ, vừa đi về phía phòng nghị sự.

Ngoài cửa, có hai bóng người một đen một hồng đang quỳ xuống đất hành lễ. Trình Thiên Diệp bước đến hai bước, giơ tay nâng vai hai người họ.

“Trình Phụng.” Trình Thiên Diệp nói rõ từng từ, cười vào phòng: “Sao ngươi lại tới đây, thương thế đã khỏi hẳn chưa?”

Nàng mời mọi người vào, dặn dò Bích Vân dâng trà cho mọi người.

Trình Phụng hành lễ, xin đi tham dự vào hàng ngũ giết giặc của lần xuất chinh này.

“Ngươi muốn theo quân xuất chinh?” Trình Thiên Diệp xoay người, từ ghế ngồi xuống, nhìn Trình Phụng quỳ một gối trước mắt mình.

Kiều Sinh thì tựa như trời quang trong ngày hè, vừa thanh tịnh vừa nhiệt tình.

Còn Trình Phụng thì lại như màu rượu đỏ của trời thu, luôn lộ ra một nỗi cay đắng và bi thương.

Giờ này, y quỳ một gối trước mặt mình, trên mặt không để lộ bất cứ tâm tình gì.

Nhưng Trình Thiên Diệp trông thấy rõ y đang chìm một nỗi bi ai sâu thẳm, mà ngay cả Tiểu Mặc sau lưng cũng bị y lây nhiễm.

Trình Thiên Diệp cau mày: “Ngươi xin đi xuất chinh giết giặc hay muốn lấy thân hi sinh cho Tổ quốc?”

Trình Phụng sững sốt, ngẩng đầu lên.

“Ngươi và Du tướng quân, sắp tới không chỉ không thể mang binh xuất chinh, đi đến sản vật để thao luyện cũng đừng nghĩ tới nữa. Ngươi cứ an tâm dưỡng thương, đến đại phu cho phép rồi tính tiếp.” Trình Thiên Diệp tiếp nhận trà Bích Vân đưa tới, uống một ngụm.

“Nhưng ta có một việc muốn ủy thác cho ngươi.” Nàng đặt chén trà lên bàn, nhìn Trình Phụng, nói: “Ta muốn ngươi đảm nhiệm Tư khấu tả sử, phụ trách thống lĩnh điện chấp pháp và túc vệ sĩ sư bên cạnh ta.”

Trình Phụng kinh ngạc ngẩng đầu, hơi há miệng, hầu như nói không ra lời.

“Sắp tới, có lẽ là vì chúng ta một mình đánh lui Khuyển Nhung nên không ít nước sử thần cầu kiến. Quan viên trong thành Biện Châu sẽ hơi bận rộn.”

“Lữ Dao đang gia tăng tu chính phủ thành chủ, làm hành cung cho ta sử dụng. Tiểu Tư khấu túc vụ quá nhiều, mà lại còn có cả yếu vụ khác. Vì thế, ta cần một người làm tả sử Tư khấu, phụ trách tăng cường an ninh hành cung và làm hộ vệ cận thân của ta.”

“Ngươi có muốn gánh vác trọng trách không?”

Trình Phụng thất thần nhìn Trình Thiên Diệp nửa ngày. Dời mắt đi, đã không chế được tâm trạng của mình, y nhẹ nhàng nói: “Ta sao có thể nhậm chức vị quan trọng này?”

Trình Thiên Diệp chính đón y phục, đứng dậy, hai tay nâng y lên: “Chức vị này, không phải cần người có thân thể hiển hách, mà là tuyệt đối trung thành với ta.”

Nàng vỗ vai Trình Phụng: “Trình Phụng, ta cần ngươi, cũng tin ngươi, từ nay về sau an nguy của ta liền giao cả cho ngươi rồi.”

Trình Phụng cúi đầu xuống, hồi lâu, y im lặng rồi kiên định chào theo kiểu nhà binh.

Đã từng, Sở Diệp Chi thường nói với y: Sở Phụng, ngươi hãy tin ta, ta sẽ xem ngươi như đệ đệ, từ nay về sau ta sẽ bảo vệ ngươi, không để cho ngươi bị thương tổn nữa.

Nhưng lúc ấy trong lòng y luôn thâm cảm thấy bất an, thời khắc đều sống trong sợ hãi.

Hôm nay, Trình Thiên Diệp nói: Ta cần ngươi, tin nhiệm ngươi, ngươi phải đứng dậy đi theo ta, chúng ta cùng đá đảo cái chế độ này, ta sẽ cho ngươi thấy được một thế giới tốt đẹp hơn.

Giờ đây, trong lòng của y vô cùng yên ổn. Y không mấy may sợ hãi nữa.

Y phải trở thành một người độc lập, lưng thẳng tắp, đuổi kịp bước chân của Chúa công.

Được tín nhiệm, được kỳ vọng.

Vì Chúa công, cũng là vì bản thân mình.

Làm một người cùng lý tưởng muốn nhìn thấy thế giới nên y phải cố gắng, dốc hết toàn lực, không tiếc rẻ bất cứ thứ gì.

“Các vị đang ngồi, tính cả Trương Phúc ở Giảng Thành, là thành viên nòng cốt hiện tại ta có thể tin nhiệm nhất, có thể hiểu được nhất.” Trình Thiên Diệp cho mỗi người ngồi xuống.

“Lúc này đây Biện Châu bị vây, cho ta thấy một nhược điểm khá lớn trong quân ta, các người hãy giúp ta nghiên cứu kỹ lưỡng xem.”

Người đang ngồi, nhận lấy Trình Thiên Diệp công nhận, họ cảm thấy hưng phấn và tràn ngập xúc cảm.

Chúng ta là người tâm phúc của Chúa công.

Người người ngồi ngay ngắn, nghiêng tai lắng nghe.

“Mai sau, trong tương lai rất gần, chúng ta có lẽ sẽ đánh không ít trận chiến.”

Trình Thiên Diệp cất bước đến địa đồ treo trên vách tường, đưa tay ra: “Chúng ta bây giờ có Biện Châu, lân cận có Cao Dương và Ung Khâu.”

Bàn tay trắng trẻo của nàng mở rộng: “Từ nay về sau đất đai của chúng ta sẽ càng lúc càng lớn, chúng ta gặp phải chiến dịch, hiện tại từ mấy ngàn người, dần dần mở rộng quy mô đến một hai vạn người. Giống như hàng chục ngàn người đang chiến đấu ở Biện Châu, và thậm chí lớn hơn, hơn một trăm ngàn người, hàng trăm ngàn quân, tất cả chúng ta có thể cần phải đối mặt.”

“Không thể giống như trước vậy, tạm thời trung bình, vội vàng huấn luyện. Dựa vào chi dùng nhất thời, hiềm trung cầu thắng [1].”

[1] hiềm trung cầu thắng: truy cầu thắng lợi trong cảnh hiềm nghèo.

“Ta thường xuyên suy nghĩ, làm thế nào mới có thể kiểm soát tốt quân và dân ta. Ta muốn làm cho tất cả nam tử trưởng thành trong quân hộ, đều có tố chất quân sự cơ bản, nếu quốc gia có chiến sự, tùy thời có thể trưng tập.”

Tiểu Cẩn đứng dậy ôm quyền: “Thần có một sách, đã thẩm cân nhắc nhiều ngày, kính xin chư quân chi giáo. Trong tất cả quận huyện của Đại Tấn ta, dưới Huyện lệnh trang bị thêm chức Huyện úy, giao trách nhiệm cho người đó quản lý quân vụ toàn huyện, quản lý tất cả quân hộ, phạm là nam tử thành niên đều trở thành binh lính, hàng năm cần đến quận huyện để phục binh dịch (nghĩa vụ quân sự) một tháng, thao diễn quân sự nửa tháng, nửa tháng còn lại sẽ làm lao động trong huyện. Đây là Canh dịch.”

“Bởi vậy, nếu có chiến sự, sĩ ngũ chính tới sẽ không còn là tân binh không có kinh nghiệm nữa. Đồng thời, phòng thủ quận huyện, thu lợi, cũng có nhân lực để xây dựng. Một năm một tháng cũng sẽ không quá ảnh hưởng đến nông canh.”

Trình Thiên Diệp vỗ tay: “Hay, ta muốn chính là ý này, nhưng không thể nghĩ rõ ra được. Tiểu Tư khẩu thật là kỳ tài, ta vừa buồn ngủ là lập tức có thể được kê gổ đầu. Cứ làm theo như vậy, phổ biến Canh dịch, người mau chóng đặt ra một bản điều trần kỹ lưỡng đưa cho ta xem.”

Tiểu Cẩn cúi đầu khiêm tốn nói: “Thần trùng hợp có cùng suy nghĩ với Chúa công. Thần đã âm thầm suy nghĩ việc này rất lâu, còn chưa hoàn thiện, nay Chúa công hỏi, nhất thời vui trong dạ, vội vàng hồi bẩm, may là Chúa công không trách.”

Trình Thiên Diệp nhìn quanh mọi người, quan sát Hạ Lan Trinh và Du Đôn Tổ một chút.

“Hạ Lan tướng quân, sau khi Du tướng quân khởi hấn, người phó thác việc phòng thủ Biện Châu cho hấn. Người phụ trách phổ biến sách lược này. Hạ Lan gia người có kinh nghiệm luyện binh, trong chiến dịch lần này thân binh Hạ Lan tộc lập nên chiến công hiển hách, khiến người người chú ý. Ta trông cậy vào người, mong người có thể huấn luyện toàn quân Đại Tấn chúng ta trở thành duệ sĩ như vậy.”

Hạ Lan Trinh kích động, đứng dậy hành lễ: “Nhất định sẽ không phụ sự nhờ vả của Chúa công. Ty chức tự mình đốc thúc việc này. Ta cũng sẽ ghi một phong thư nhà gửi về Giảng Châu, mời thúc phụ Lang trung lệnh Hạ Lan Yến Chi, nghiên cứu cận kề phương pháp diễn binh của Hạ Lan gia ta rồi soạn ra một quyển binh lược đơn giản dễ hiểu, phát cho hạ tất cả quận huyện khắp nơi. Thế vì Chúa công, luyện cho Đại Tấn ta hàng tấn duệ sĩ đánh đấu thắng đó, không gì can nỏi.”

Sau khi mọi người giải tán, Mặc Kiều Sinh theo Trình Thiên Diệp đi dọc hành lang thật dài về tầm điện.

Ông trăng lên cao tạo nên những chiếc bóng lác đác trên mặt đường.

Hai người yên lặng đi một quãng, Trình Thiên Diệp hỏi: “Hôm nay Trình Phượng đã gặp chuyện gì sao?”

Mặc Kiều Sinh đã quen với việc Chúa công rất nhạy cảm dù là điều rất nhỏ, hấn kể tóm tắt những điều đã gặp hôm nay cho nàng.

“Sứ thần Tống quốc?” Trình Thiên Diệp hừ khê: “Ta nhớ kỹ rồi.”

Nàng ngoác ngón tay, Mặc Kiều Sinh đến gần một chút.

“Ngày mai người kia muốn tới gặp ta à? Trước tiên người hãy tìm vài tên lính, mai phục trên đường chờ gã. Gã vừa tới thì người cho người trùm bao bố gã lại.”

Mặc Kiều Sinh kinh ngạc há to miệng, Chúa công trong suy nghĩ của hấn vẫn luôn là người vừa nhã nhặn vừa lịch sự, không thể tưởng được người lại có một mặt như vậy.

Trình Thiên Diệp lấy mu bàn tay đánh nhẹ vào lồng ngực hấn: “Làm gì? Không có gì phải sợ, hiện tại chúng ta đang ở trên địa bàn của mình, ngoại trừ việc không thể làm thịt gã, muốn làm sao thì cứ làm vậy, thế mới hả giận được. Ta căm hận nhất chính cái loại bại hoại này, thứ vừa già vừa xấu còn biến thái.”

Mặc Kiều Sinh cười, lần đầu tiên hấn cảm thấy Chúa công không còn là người luôn ở quá cao tầm với như vậy, làm cho hấn không khỏi sinh ra một cảm giác thân cận.

“Người thì sao?” Trình Thiên Diệp thu lại vẻ tươi cười: “Hai ngày nữa sẽ phải xuất chinh rồi.”

Nàng xoay người, ngồi xuống chỗ tay vịn lan can, quay lưng lại với trăng và gió.

“Người hiểu ta muốn nói gì không?”

“Chúa công muốn ta phải yêu thương bản thân, không nên vì gan dạ nhất thời, giành thắng lợi bình an trở về.” Mặc Kiều Sinh nhìn Trình Thiên Diệp ngồi trên lan can, quỳ một gối trước

mặt nàng, ngẩng đầu nhìn nàng: “Ta đều nhớ rõ, ta nhất định sẽ làm được.”

“Kiều Sinh, thiện chiến giả vô hách hách chi danh, ngươi có biết ý nghĩa của câu này không?”

Mặc Kiều Sinh hơi khó hiểu.

“Thường Thắng tướng quân [2] thật sự, đều là ôn trát ôn đá, bất hoàng bất mang công thành bặt tặc, ôn trung cầu tiến, ngẫu nhĩ ky biến [3]. Dựa vào binh đi nước cờ hiểm, kỳ mưu quý kẻ giành chiến thắng, thật ra đều là hành động bất đắc dĩ.”

[2] Thường Thắng tướng quân: ý nói người luôn chiến thắng trong mọi hoàn cảnh.

[3] đề miêu tả người làm gì chắc đó, ung dung bình tĩnh, thận trọng cầu tiến, tùy cơ ứng biến.

Mặc Kiều Sinh chăm chú nghe.

“Có lẽ họ binh lực không đủ, có lẽ quân tiếp viện không đủ, hoặc có lẽ bị Quân chủ quốc nội thúc giục mới phải đánh mạo hiểm. Tuy nhiên chiến thắng rồi, họ sẽ truyền ra cái danh bất thể, nhưng đa số đều đi không xa. Chỉ cần có ngày vô ý mất mạng, công huân có lớn hơn nữa, cũng chỉ là một truyền thuyết, vô ích.”

Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu, nhìn người ngồi dưới ánh trăng. Hắn đột nhiên hiểu rõ tất cả vì sao Chúa công vất vả mấy ngày liền, ngày đêm không ngủ, lo lắng hết lòng, tăng tiền lương sán, cải tiến nội quy quân đội.

Hóa ra cũng là vì ta. Vì ta sắp sửa ra tiền tuyến.

Hắn đè nén giọt lệ trong mắt, nghe thấy giọng nói của Chúa công vang lên: “Tướng quân của ta, ngươi đừng lo lắng những thứ không cần thiết như họ. Ta, sẽ là hậu thuẫn kiên cố cho ngươi. Bất luận là lương thảo, nguồn lính, ta đều cố gắng cung cấp liên tục cho ngươi. Ngươi chỉ cần vững vàng tiến về phía trước là được rồi, biết không?”

Mặc Kiều Sinh sờ tay vào ngực, lấy ra một cái gì đó.

Hắn siết chặt nắm tay, vuốt ve, không xòe bàn tay ra.

“Vật gì đó?” Trình Thiên Diệp cười.

Mặc Kiều Sinh cân nhắc hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi xòe tay ra.

Trong lòng bàn tay to rộng, có một chiếc nhẫn nho nhỏ.

“Cho ta sao?” Mắt Trình Thiên Diệp sáng rực lên.

Thật khéo léo, hắn còn biết nên tặng cái này.

Gương mặt Mặc Kiều Sinh đỏ lên: “Đây là mặc phi (ngọc lục bảo), ta tìm hồi lâu, thấy nó có một chữ mặc, ta... giống như ta...”

Tựa như ta đang ở cạnh Chúa công vậy.

“Ngươi đeo cho ta nào.” Trình Thiên Diệp đưa tay ra.

Mặc Kiều Sinh nhìn bàn tay duỗi trước mắt mình, làn da trắng muốt dưới ánh trăng, sáng bóng như ngọc thạch.

Cánh tay hắn có thể nâng vật nặng ngàn cân, đột nhiên cảm không nổi chiếc nhẫn nho nhỏ này. Hắn khẽ run tay, đeo chiếc nhẫn màu lam vào ngón tay trắng nõn đó.

Trình Thiên Diệp giơ tay lên, qua ánh trăng, nhìn chiếc nhẫn màu xanh trên ngón tay mình.

Dưới ánh trăng, mặc phi lộ ra một ánh sáng xanh nhè nhẹ.

“Thật đẹp, ta rất thích, cảm ơn ngươi, Kiều Sinh.”

“Ái chà, ta còn chưa khóc mà, tại sao ngươi lại khóc?”

Trình Thiên Diệp nâng mặt Mặc Kiều Sinh lên, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn.

“Nhất định phải bình an trở về, tướng quân của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Phượng từ phòng nghị sự đi ra, qua hành lang dài, đi trên con đường lát đá.

Ven đường, có một bóng dáng nho nhỏ đứng ở nơi đó, ôm một con hổ rồi xinh đẹp, tròn mắt nhìn y đầy lo lắng.

Trình Phượng mỉm cười khó thấy, lúc đi ngang qua, đột nhiên vươn tay, xoa cái đầu nho nhỏ đó một cái.

“Ừi chà.” Tiểu Thu kêu lên, tay ôm cái đầu, kinh ngạc nhìn người nghênh ngang rồi đi kia.

“Thu, đang nhìn gì vậy? Đến giúp tỷ.” Bích Vân một tay bưng trà cụ, một tay xách ấm nước.

“Đến đây, đến đây.” Tiểu Thu vội vàng chạy tới, nhận lấy ấm nước trong tay tỷ tỷ, vẫn rướn người nhìn ra sau lưng tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ, Chúa công chúng ta thật lợi hại, lại còn rất dịu dàng nữa.”

“Tiểu nha đầu lừa đảo này, muội đã nghe được gì rồi?” Bích Vân cười thoáng nhìn ra sau lưng muội muội.

“Trước khi vào thì Phụng ca ca có vẻ mặt thương tâm khổ sở, nhưng sau khi nói vài câu với Chúa công thì đã cười ra ngoài rồi.”

“Muội lạnh mất vậy à, Phụng tướng quân là kiểu người lạnh lùng, khổ cho muội nhìn ra được hán đang buồn hay đang cười.”

“Tỷ tỷ đang nói gì đấy, A Phụng ca ca rất dịu dàng mà. Tỷ xem, hán tặng cho muội cái này nè, một con hổ rồi.”

Sứ thần Tổng quốc - Sở Diệp Chi, sáng sớm đã tranh thủ thức dậy tắm rửa thay quần áo ở dịch quán. Hôm nay gã được Quân chủ Tấn quốc Tấn Việt hầu triệu tiếp kiến.

Tấn quốc chỉ là một tiểu quốc, Quân chủ vừa mới chết, quốc nội có vài công tử vội vàng tranh đoạt vị trí quân chủ, vốn chúng chur hầu thủ đô không xem trọng hán. Thế nhưng ai có thể ngờ, Quân chủ Tấn Việt hầu tuổi trẻ, mới kế vị lại dùng nó lệ làm gốc, một mình giữ được Biện Châu, đánh lui đại quân Khuyển Nhung luôn tự xưng là dũng mãnh.

Song song với Biện Châu, Quân chủ của Tổng quốc ở Khẩn Lâm là Tổng Tương công đã đứng ngồi không yên. Hơn nữa lại nghe nói Vệ Hằng công nước láng giềng, chẳng biết lúc nào đã nhanh chân đến trước, gã muội muội đã một lần dò của hán cho Tấn Việt hầu làm vợ, hai nước âm thầm liên minh.

Bản đồ Tổng quốc nhỏ hẹp, thực lực của một nước suy nhược, bị hai quốc gia có quan hệ thông gia như vậy kẹp ở giữa, Tổng Tương công càng nghĩ càng không an.

Vì vậy, y phái sứ thần đi sứ Biện Châu đến chỗ Tấn Việt hầu. Thứ nhất là để bày tỏ ý chúc mừng thuận tiện giao hảo cảm tình, hai là để giải thích nỗi khổ tâm của Tổng quốc lần này khi chỉ đứng nhìn Biện Châu bị vây nhưng không đưa tay ra giúp, thứ ba chủ yếu là tìm hiểu thực hư về Tấn quốc.

Có rất nhiều Quân chủ nghĩ giống y, cho nên gần đây Biện Châu đón tiếp khá nhiều sứ thần từ các nước lân bang.

Nghe nói Tấn Việt hầu là một văn sĩ phong nhã hiếm có.

Trước khi Sở Diệp Chi xuất môn quả thực đã ăn mặc một phen ra trò, mũ quan chỉnh tề, tiên phục bác bảo, lệ bộ dao quan, tự nhận vô cùng phong lưu. Thiếu sót duy nhất chính là Tấn quốc lại không phải xa giả đến đón gã, làm hại gã không thể không cười ngửa đến.

Ai ngờ mới ra khỏi dịch quán chưa được vài bước, không biết từ đâu có hai tốp loạn dân lao ra, vừa lôi vừa kéo, khiến gã tách ra khỏi tùy tùng của mình.

Đầu óc Sở Diệp Chi choáng váng, một tay vịn mũ, một tay quơ quào hô to: “Đừng chen lấn, đừng chen lấn, nhường đường đi, ta là sứ thần Tổng quốc.”

Đột nhiên một cái bao tải từ trên trời giáng xuống, phủ lấy đầu của gã, lôi gã xuống ngựa, kéo vào một ngõ nhỏ tối như mực, đấm đá túi bụi vào người gã, đánh cho gã phải khóc kêu cha gọi mẹ.

Các tùy tùng tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc đã tìm thấy Sở Diệp Chi bấn thiu trong hẻm nhỏ. Họ thấy gã bị lột áo ngoài, tiền của mất trắng, tóc tai bù xù, mặt mũi bầm dập, đang ngồi co ro trong góc buồn bã kêu đau.

Đoàn người chật vật trở lại dịch quán.

Điều khiển bọn họ tức giận là dịch thừa chi qua loa với hành động lên án của bọn họ, nói gì mà bây giờ là thời điểm chiến tranh, trong thành có rất nhiều lưu dân, trị an hỗn loạn, bảo bọn họ phải tự chú ý an toàn, vân vân.

Sở Diệp Chi chỉ đành nén giận trốn trong dịch quán tĩnh dưỡng.

Mấy ngày sau, vết bầm tím trên mặt Sở Diệp Chi còn chưa hoàn toàn tiêu tán thì gã chợt nghe được Tấn Việt hầu đã phát một vạn binh trực chi Kỳ huyện.

Sở Diệp Chi vội vàng mang theo một nón đội đầu có màn che, chen vào đám người trong phố phường, quan sát đội ngũ Tấn quân xuất chinh.

Gã thấy tình kỳ sáng tỏ che khuất bầu trời, nhân mã thành hàng dài đến nỗi không nhìn thấy đầu đuôi, trùng trùng điệp điệp đi qua.

Những giáp sĩ Tấn quốc nhất trí trong hành động, đội hình chỉnh tề. Tuy nhiều người nhưng không hề có xu thế rối loạn. Động tác của họ nhịp nhàng, ngừng đầu bước đi một cách khi thế, làm cho người xem không tự chủ được mà sinh lòng sợ hãi.

“Tấn quân này được huấn luyện nghiêm chỉnh, điều hành linh hoạt, xác thực là các duệ sĩ không thể khinh thường, khó trách có thể độc lập đánh lui Khuyển Nhung.” Lão quốc đại phu Giang Doãn ở cùng dịch quán với Sở Diệp Chi vuốt râu thờ dài.

Sở Diệp Chi thỉnh giáo: “Tấn Việt hầu có ý muốn đã thông con đường từ Biện Châu tới Tấn quốc bản thổ, vì thế hán không tiếc khai chiến với Hán Dương Hàn Toàn Lâm sao?”

“Sở công không biết, vị Tấn quốc tân quân này vô cùng trẻ tuổi, tính cách khó thể nắm bắt, làm việc chỉ dựa vào sở thích, cũng không quan tâm đến lễ chế tập tục xưa.” Giang Doãn nghiêng người nói nhỏ: “Lân xuất chinh này là do nó lệ tạo thành, cả Hiệu úy lĩnh quân kia cũng xuất thân từ nó lệ. Ừ, chính là người đó.”

Sở Diệp Chi quay qua nhìn, chỉ thấy trong đội ngũ thật dài, có một đại kỳ thù chữ “Mặc”. Dưới cờ là một Hiệu úy trẻ tuổi, oai hùng đầy năng lượng, ngân thương sáng lóa, giục ngựa đi về phía trước.

Đúng là quan tướng hắc y mà mấy ngày trước đứng sau lưng A Phụng đây mà.

Người đó thúc ngựa đi qua, ánh mắt rét lạnh lướt qua Sở Diệp Chi. Sở Diệp Chi chỉ cảm thấy lông tơ phía sau lưng dựng đứng.

Hừ, chẳng qua chỉ là một tên nó lệ, ta có gì phải sợ ngươi? Sở Diệp Chi rầu rĩ vì bản thân tự dung khiếp đảm.

Tấn Việt hầu này chẳng qua chỉ là một tên mất trí, xem trọng đám nó lệ ti tiện, có thể thấy được Tấn quốc này cũng chẳng có gì đáng sợ.

Giờ phút này, trên tường thành Biện Châu, Trình Thiên Diệp đang nhìn đội ngũ uốn lượn đi về phía trước.

Tính kỳ phấp phới trong gió.

Trong đó có một màu cờ nổi bật hơn cả, phía trên thêu một chữ “Mặc” thật lớn. Đó là soái kỳ của chủ soái trung quân.

Dưới cờ là một người mặc hắc giáp đang đánh ngựa đi về phía trước.

Kiều Sinh.

Trình Thiên Diệp âm thầm gọi.

Bóng dáng màu đen đột nhiên xoay đầu lại, nhìn quanh tường thành.

Ở khoảng cách xa, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Mặc Kiêu Sinh lưu luyến hồi lâu, rồi cuộc chiến quay đầu đi. Hắn đi càng lúc càng xa, không quay đầu lại nữa.

“Đã không nở như vậy, vì sao còn muốn để hắn đi?” Diêu Thiên Hương đứng sau lưng Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp xoay người, nhìn Diêu Thiên Hương. Nàng thờ dài, hai tay ôm chặt eo của nàng ta, vùi đầu của mình lên vai của nàng ta.

“Được rồi, được rồi, người thế này ta thật sự không quen.” Diêu Thiên Hương giọng tay lên, do dự một lát, cuối cùng vỗ vỗ lên vai Trình Thiên Diệp.

“Thiên Hương.” Nàng ta nghe thấy người chôn đầu trên vai mình đang nhẹ nhàng nói.

“Ta không nở, ta chỉ muốn trối hấn bên người, nốt trên giường, cho hắn thấy thân phận của ta, ngày ngày ở cùng với hắn.”

Diêu Thiên Hương thầm thờ dài. Hóa ra Thiên Vũ cũng có một mặt mềm yếu như vậy. Chính vì nàng có một mặt như vậy, không chỉ là một Quân vương lạnh lùng vô tình, cao cao tại thượng nên nàng mới khiến ta thích, nàng mới có thể làm cho nhiều người thật sự thuận phục.

“Không sao, không sao. Chờ hắn trở về, chúng ta cứ làm như thế.” Diêu Thiên Hương vỗ vai Trình Thiên Diệp: “Ta sẽ hạ thuốc hắn, khiến hắn vô lực phản kháng. Đến lúc đó tùy người gây vò, cho người tận hưởng, giải nỗi khổ ly biệt hôm nay.”

Trình Thiên Diệp bật cười, nàng đứng thẳng người, sửa sang lại ống tay áo, thờ dài một hơi. Nàng đưa tay đáp lên vai Diêu Thiên Hương, mời nàng ta cùng đi xuống dưới tường thành.

“Cảm ơn người, Thiên Hương, nhờ có người, ta đã khá hơn nhiều rồi. Đi, buổi tối chúng ta tổ chức yến ẩm rượu, thư giãn một tí.”

Ban đêm, Tấn Việt hầu mờ tiệc chiêu đãi sứ thần các nước ở hành cung mới vừa được tu sửa của mình.

Sở Diệp Chi được mời gia nhập hàng ngũ.

Đến bữa tiệc, gã ngấm nhìn bốn phía, thấy hành cung này tuy hiển ngang nhưng không hề có mấy vật dụng xa hoa tinh tế.

Trong yến, phần lớn là tướng soái trong quân. Trên yến tiệc cũng không có yếu cơ vũ nữ đi hoan hiến nghệ, ngược lại mời một vài võ sĩ đến vật lộn.

Cánh này ngược lại rất không bằng Tổng quốc.

Mặc dù Tổng quốc suy nhược về quân sự nhưng vì bản đồ nằm trong khu thủy vực, thổ địa phì nhiêu, dân sinh giàu có. Vì thế, quốc nội lưu hành làn gió xa hoa lãng phí.

Hành cung, đèn đài và lầu gác của Tổng Tương công thì hoa mỹ tuyệt luân, đồ dùng khí cụ không gì không tinh xảo. Dù có mờ tiệc chiêu đãi thì luôn có ca cơ xinh đẹp, bông bênh như tiên, chuông trống soạn ngọc, rực rỡ muôn màu, nhả yến phi phàm, chứ đâu thô sơ buồn tẻ thế này.

Sở Diệp Chi không khỏi tỏ ra vài phần khinh thị.

Gã rút chút ít rượu vàng, lại thấy Tấn Việt hầu vô cùng trẻ tuổi, tuấn tú đang ngồi ngay ngắn phía trên, thái độ nói chuyện rất tao nhã. Gã chợt lớn mật, đứng dậy chấp tay: “Hầu gia niên khinh hữu vi (tuổi trẻ), trị quân có đạo, có thể dùng sức một mình đánh lui Khuyển Nhung, thực làm chúng ta bái phục.”

Gã giọng rượu cười ha ha: “Hầu gia đúng là danh dương thiên hạ, uy truyền khắp tứ hải. Bì nhân khuyển hầu gia nên cần thủ lễ nghĩa, không thể không phân biệt được địa vị cao thấp, hỗn loạn tôn ti.”

Trình Thiên Diệp cười chế nhạo nhìn gã, khẽ hừ nhẹ: “Sở công là Tổng quốc sứ thần, không biết có cao kiến gì, kính xin vui lòng chỉ giáo.”

Sở Diệp Chi uống rượu quá nhiều, không phát hiện ánh mắt lạnh lùng của Trình Thiên Diệp.

Gã tự tay chỉ vào Trình Phượng đang ngồi trên tiệc nói: “Ví dụ như hôm nay trên đại diện đều là các công khanh đại phu của các nước. Hầu gia đã mời chúng ta cùng vui mừng, sao có thể cho tên ti tiện cùng ngồi với chúng ta, cùng uống cùng luận, chẳng phải là khiến nhĩ sĩ chúng ta khó chịu sao?”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe phịch một tiếng, Du Đôn Tổ ngồi vị trí đầu tiên dưới tay Trình Thiên Diệp, nặng nề quẳng ly rượu xuống, trừng mắt nhìn Sở Diệp Chi.

Sở Diệp Chi vội vàng nói: “Đại tướng quân có điều không biết, tên này khi còn bé chính là nô lệ nhà ta, còn là kẻ dùng sắc hầu người. Hôm nay không biết bịp bợm thế nào mà lại trà trộn tại vào trong đây, muốn cho ta cùng hắn cộng âm, thực là không thể nhìn được nữa.”

Gã vốn tưởng rằng mọi người sẽ cùng phi nhĩ A Phượng, có lẽ Tấn Việt hầu sẽ tức giận giải A Phượng xuống, có lẽ sẽ sợ mất mặt trước các sứ thần, cũng có lẽ sẽ trả người lại cho gã xử lý.

Ai ngờ chờ gã kịp phản ứng, gã đã trông thấy ánh mắt tức giận của các tướng soái Tấn quốc đối diện.

Trong cuộc chiến một tháng thủ thành, mọi người nhiều lần đồng sinh cộng tử, một mối thì cùng chen nhau ngủ dưới thành, đói bụng thì cùng chia nhau miếng thức ăn nguội lạnh, đồng bào đầm máu, sinh tử tương giao.

Mọi người đã sớm xem Trình Phụng, người đã nhiều lần anh dũng xông ra tiền tuyến chiến trường, thành chiến hữu huynh đệ của mình.

Giờ phút này, họ nhìn thấy này một tên sứ thần từ một đất nước không biết tên tuổi nào đó đến sĩ nhục huynh đệ của mình trước mặt mọi người. Vì thế, gã đã khơi dậy phần nộ trong họ.

“Sở Diệt Chi?” Trình Thiên Diệt đề ly rượu xuống: “Tổng Tương công các người phái người tới hạ chiến thư với Tần quốc chúng ta đây sao?”

“Không, không, không, Tần Việt hầu hiểu lầm rồi. Hai nước Tần - Tổng từ trước đến nay bang giao hữu hảo, quân thượng sao có thể phái ta tới hạ chiến thư?”

Trình Thiên Diệt đập bàn: “Người đến quốc gia của ta, vậy mà dám tìm cớ sinh sự, trước mặt mọi người vũ nhục ta trước điện, không phải khiêu khích thì là ý gì?”

“Ta phải viết một lá thư cho Tổng Tương công của người, mấy vạn đại quân của Tần quốc ta lúc này đang bận rộn. Nếu y cố ý, vậy hẹn nhau tại cuộc thi săn bắn Vu Lan, thế nào?”

“Không, không, không, ta không ý đó, cũng không ý đó đâu.”

Trình Thiên Diệt ra hiệu: “Mang thư tay của ta và người này cùng về Tổng quốc đi.”

Võ sĩ trước điện vâng lệnh, không quan tâm đến lời giải thích của Sở Diệt Chi, áp giải gã ra ngoài điện.

Đại điện nhất thời lặng ngắt như tờ.

Trình Thiên Diệt nâng chén cười nói: “Bời vì ta hoàn toàn không biết có tiểu nhân, đã làm hỏng hào hứng của chư công, được rồi, ta sẽ tự phạt ba chén với chư vị vậy.”

Mọi người ngón ngang suy nghĩ, nâng ly rượu cộng âm.

Trình Thiên Diệt ngoắc tay với Trình Phụng. Trình Phụng đứng dậy, quỳ trước giá.

“Phàm là người có công với Đại Tần ta, bất luận chuẩn mực, đều có tư cách đến điện này.” Trình Thiên Diệt lật một chén vàng trên bàn: “Chén rượu này ta ban thưởng cho người.”

Trình Phụng tiếp nhận ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lỗ quốc đại phu Giang Doãn yên lặng vuốt chòm râu, thầm nghĩ: “Tần Việt hầu này không đơn giản, với chiêu thức ấy của hắn thì lo gì những kẻ xuất thân hèn mọn này không kháng kháng một mực liều mạng vì hắn.”

“Huống chi, hắn là nán quâ hồng mêm. Tổng Tương công trời sinh tính nhu nhược, trực xuất sứ thần của y, sẽ làm y cực kỳ sợ hãi. Vệ Hằng công Điều Hoảng, thực lực của một nước cường thịnh, tự có dã tâm thì Tần Việt hầu liền cúi người, không tiếc lấy chi nữ đã từng gả nhà y làm vợ, thành thông gia với Vệ quốc. Người này co được dân được, là một nhân vật kiêu hùng. Khi về, ta nhất định phải cáo với Chúa công, không thể không đề phòng người này.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Đại quân tiến vào đồng không mông quạnh trong sương mù dày đặc.

Đi đằng trước là trinh sát, một tiểu đội do 20 kỵ binh tạo thành, chia thành vài tiểu đội, mỗi đội cách nhau vài dặm.

Bọn họ phụ trách tìm hiểu tình hình quân địch và địa thế phía trước, cùng với tìm kiếm sân bãi cho đại quân hạ trại.

Theo sát trinh sát không xa chính là đội tiên phong tương ứng. Bọn họ có khoảng trăm người làm, do Bách phu trưởng lĩnh quân, y phục thuận tiện đơn giản, nhằm để tiếp ứng cho trinh sát phía trước nếu tình hình chiến đấu bất ngờ.

Dương Thịnh dẫn một tiểu đội có trăm người, chính là một đội tiên phong.

“Thịnh ca, ta hơi sợ.” Bởi vì sương mù, tầm mắt không rõ ràng, Dương Lạc Hậu hơi khẩn trương: “Sương mù thế này, có thể nào đột nhiên sẽ có quân địch xuất hiện không?”

“Sợ cái gì? Có địch nhân mới có cơ hội, Mặc Hiệu úy đang chiếu cố chúng ta.” Dương Thịnh liếm liếm môi, trong mắt của hắn ta lộ ra sự hăng hái, khao khát nhìn thấy máu: “Ta chỉ sợ kẻ địch không dám tới thôi.”

Cách bọn họ hơn mười dặm, đại quân đang thông thả đi tới.

Mặc Kiều Sinh dẫn đội có năm ngàn người.

Trước khi xuất phát, Hạ Lan Trinh đã điều động thêm cho hắn 1000 kỵ binh được huấn luyện nghiêm chỉnh và 1000 cung tiễn thủ.

3000 quân phụ trách vận chuyển lương thảo, vận chuyển quân nhu, toàn quân cộng lại khoảng một vạn người.

Nếu là mười mấy năm trước thì xuất chinh trên vạn người cũng đã xem như là chiến dịch có quy mô không nhỏ rồi.

Mà hôm nay, vương đồ rơi vào tay giặc, dị tộc xâm lấn, chư hầu cắt cứ, Trung Nguyên chiến loạn không ngớt.

Quy mô chiến tranh bắt đầu dần dần mở rộng. Đội ngũ vạn người cũng chỉ có thể xem như Chúa công thử phát binh lần đầu mà thôi.

Giờ phút này trong Tần quân, đội ngũ chủ lực và đội ngũ vận chuyển quân nhu chính tề tiến về phía trước.

Từ đầu đến cuối đều có kinh binh [1] chạy tới chạy lui, truyền tin tức.

[1] kinh binh: dùng để chỉ kỵ binh nhẹ và di chuyển nhanh.

Song song là 1000 giáp sĩ kinh binh, đóng vai trò sĩ tốt, dùng để bảo vệ đại quân cánh, phòng ngừa bị địch nhân đột kích làm nhiễu loạn trận hình.

Một trăm người A Nguyên được phân về một nhóm quân cánh.

“Hàn bách phu trưởng” A Nguyên và Thiên phu trưởng đi song song với Hàn Thâm: “Đại quân chúng ta có hơn vạn người, nghe nói quân coi giữ Kỳ huyện chỉ có mấy ngàn người. Có khi nào chúng ta còn chưa tới, trận chiến đã được đội tiên phong đánh xong rồi không?”

“Mấy tên nô lệ tiên phong chưa hiểu việc đời kia nghĩ là lần này mình có thể đoạt công đầu rồi ha?” Hàn Thâm khẽ hừ: “Thành trì Kỳ huyện chắc chắn, lương thực sung túc, binh lực không bằng quân ta, thủ tướng nhất định cố thủ không ra, Dương Thịnh tiên phong kia ảo tưởng muốn tước đầu kẻ địch ư? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Ai lấy được công đầu, còn phải xem công phu leo tường thành thế nào đã.”

Dưới soái kỳ trung quân là đội quân chỉ huy trung tâm và đội quân bảo vệ.

Mặc Kiều Sinh đang cùng Lý ngân thiên và Lương ngân thiên cười ngửa đi về phía trước.

“Tuy Kỳ huyện chỉ có 3000 quân trông giữ, nhưng thành kiên lương đủ, thủ tướng Cam Diên Thọ đóng giữ nhiều năm, y nhất định vườn không nhà trống, kiên định trong thành, cố thủ không ra. Cộng lại chưa chắc sẽ thua quân chủ lực của ta bao nhiêu, binh pháp có câu, ‘thập tắc vi chi, ngũ tắc công chi’ [2], hôm nay quân chủ lực của ta hơn bảy ngàn người, chỉ sợ không dễ loại bỏ chúng như vậy đâu.” Lý ngân thiên lớn tuổi chừng chặc cất lời.

[2] Nguyên văn: Dụng binh chi pháp, thập tắc vi chi, ngũ tắc công chi, bội tắc phân chi, địch tắc năng chiến chi, thiểu tắc năng đào chi, bất nhược tắc năng tị chi (Tôn Tử binh pháp – Mưu công thiên): Pháp dụng binh, hơn 10 lần thì bao vây, hơn 5 lần thì đánh, hơn 2 lần thì chia nhỏ ra đánh, ngang nhau thì có thể đánh, ít hơn thì có thể chạy trốn, không bằng thì có thể tránh. (Nguồn: <https://www.dkn.tv/van-hoa/8-chien-thuat-loi-hai-nhat-trong-binh-phap-ton-tu-nghin-nam-con-gia-tri.h...>)

“Không, chúng ta không đánh Kỳ huyện.” Mặc Kiều Sinh nói.

“Không đánh Kỳ huyện?” Lương ngân thiên, Lý ngân thiên giật mình hỏi.

“Quân ta muốn đến Kỳ huyện, thiên hạ đều biết. Mặc dù nó nằm ngoài tầm tay với của Hàn Toàn Lâm nhưng lão vẫn phái người đưa không ít lương thảo quân tư cho Kỳ huyện. Không chỉ có thủ tướng Cam Diên Thọ của Kỳ huyện chuẩn bị mọi bề, thủ tướng của Diên Tân, Vệ Huy và Hoạt huyện còn nhìn chăm chăm quân ta, một khi quân ta nhất thời không chiếm được Kỳ huyện, hoặc là có xu hướng suy tàn, bọn họ có thể sẽ xuất binh vây mạn sườn, sẽ tạo thành xu thế tiền hậu giáp kích với quân ta.”

“Vậy theo ý tướng quân là?”

“Chúng ta theo Diên Tân, qua Hoàng Hà, đoạt Vệ Huy trước, lại xuôi theo Vệ Hà xuống, lấy Hoạt Huyện ở thượng nguồn Kỳ huyện.” Mặc Kiều Sinh nhếch môi cười lạnh.

Lương, Lý nhớ tới vị trí Hoạt huyện, đúng là nơi giao hội giữa Vệ Hà và Hoàng Hà, chỉ cách Kỳ huyện hơn ba mươi dặm. Họ đột nhiên hiểu rõ ý đồ của Mặc Kiều Sinh, không khỏi đồng loạt hít một hơi.

Vị Mặc tướng quân này là quan mới tiền nhiệm, lại tuổi trẻ khí thịnh. Bọn họ đều cho rằng hấn sát ruột lập công, sẽ liêu lĩnh công thành. Không thể tưởng được hấn lại có thể kiên nhẫn đưa ra một biện pháp ôn hòa như vậy.

Tấn quân đến kéo đến Diên Tân, thủ tướng Diên Tân bỏ thành chạy mất.

Sau đó, đại quân vượt Hoàng Hà, đến Vệ Huy, bắt đầu trận đầu trong chiến dịch của họ.

Nhóm Dương Lục Hậu, Đãng Trụ và Thái Thạch khiêng cọc gỗ khổng lồ theo sau Dương Thịnh để dựng doanh địa. Làm bộ đội tiên phong, có một nhiệm vụ lớn trước khi đại quân đến là phải nhanh chóng xây xong doanh trại, để sau khi binh sĩ đến nơi sẽ được bố trí ổn thỏa.

Dương Lục Hậu cắm cọc gỗ khổng lồ vào đất. Đãng trụ vùng chạy nện lên từng hồi.

Bọn họ cần phải xây hàng rào thật kiên cố, đào ra chiến hào, dùng cự mã, sừng hươu bố trí phòng ngự cho thật kiên cố, thêm cả xây cất một cái chòi gác thật cao lớn.

“Thật đáng tiếc, thủ tướng Diên Tân không đánh mà chạy, ta thật sự muốn nhanh chóng lấy thêm một cái thủ cấp nữa đấy.” Đãng Trụ vừa đóng cọc gỗ vừa nói: “Như vậy ta sẽ có thể thoát nô tịch cho nương ta rồi.”

Dương Lục Hậu không nghĩ vậy. Trước khi ra chiến trường, gã vừa hưng phấn vừa có một chút sợ hãi: “Dù sao chúng ta chỉ là tiểu binh, làm theo mệnh lệnh tướng quân là tốt rồi. Ta trông cậy vào Hiệu Úy đại nhân dẫn theo chúng ta đánh một trận đại thắng, huynh đệ chúng ta sẽ không ai bị thiếu phần, người người đều sẽ có được đầu người, ha ha.”

Lính tiến vào doanh địa, xây dựng cơ sở tạm thời, vui nôi nấu cơm, cùng đợi các tướng quân dẫn họ giành lấy thắng lợi hoặc đi về hướng tử vong.

Trong đại trướng trung quân, Mặc Kiều Sinh ngồi trung tâm, dưới trướng theo thứ tự là vài Thiên phu trưởng cùng mười mấy Bách phu trưởng.

Mặc Kiều Sinh dò xét mọi người: “Ngày mai phá thành, ai muốn tiên phong đoạt thành cho quân ta?”

Mọi người đều biết, lúc phá thành, chỉ sĩ tiên phong sẽ là đội thương vong lớn nhất.

Nhưng theo tân chính của Tấn quân, bộ đội giành trước chỉ cần leo lên tường thành và bảo vệ cho trận địa, Bách phu trưởng dẫn đội có thể trực tiếp tấn tước, không cần phải thỏa mãn số lượng nhân số thương vong và những điều kiện hà khắc khác khi đã đoạt thành.

Như vậy đối với các Bách phu trưởng khi càng về sau càng khó thăng cấp thì không thể nghĩ ngờ là một sức hấp dẫn rất lớn.

Đồng thời, chỉ cần toàn đội cộng lại bắt được hai mươi địch thủ, toàn thành viên trong đội tác chiến sẽ cùng được thăng lên một bậc. Mặc dù chết trận sa trường, tước vị ban thưởng này có thể truyền cho người nhà kế thừa.

Dương Thịnh và Hàn Thâm đồng thời đứng lên: “Ngô nguyện nhận nhiệm vụ.”

Mặc Kiều Sinh nhìn hai người họ một lát, gợn tay mệnh cho binh sĩ bùng lên ba ly rượu nóng.

Hắn nâng chén mời rượu: “Mặc mỡ chúc nhị vị xuất quân đắc thắng, cho trận đầu của Tấn ta giành thắng lợi bước đầu.”

Sáng sớm hôm sau, sương mù mờ mịt, quân trông giữ thành Vệ Huy phát hiện từ phía tường thành đều nổi khói báo động, sương mù dần dần tràn ngập, che đầy tầm mắt.

Trong lòng họ cả kinh, biết rõ là Tấn quân hôm qua vừa mới đến đang phát động công kích.

Tướng thủ thành Lưu An bò lên trên đầu tường, nhìn Tấn quân đột kích từ phía che khuất cả bầu trời, y âm thầm kêu khổ.

Cũng như thủ tướng Diên Tân, y không đánh mà chạy. Dù y thật sự không đang tâm nhưng báo y dùng một hai ngàn người trong tay để ngăn cản Tấn quân hùng hổ, y cũng hiểu là không thể.

Y vốn tính thủ vững khoảng mười ngày nửa tháng, tránh chiến không ra, chờ viện quân Kỳ huyện và Hoạt huyện đến, trước sau giáp công, có lẽ sẽ có phần thắng. Nếu là viện quân chậm chạp không đến, y sẽ bỏ thành, cũng coi như kết thúc bốn phận thân tử rồi.

Theo y được biết, chủ soái quân địch là Mặc Kiều Sinh tính tình nóng vội. Hôm qua đại quân vừa đến, hôm nay đã cử binh công thành. Hơn nữa khói báo động từ phía thế này, cũng không biết mũi tiến công chính bắt đầu từ đâu.

Y nghe được tây thành rung lên tiếng giết vang trời, vội vội vàng vàng nói: “Nhanh, nhanh, địch nhân tiến công từ phía tây, phân phối nhân mã bảo vệ thành tây, lăn nhiều đá và cây vào, phải nhanh!”

Bên thành tây, đại quân Tấn quốc triển khai trận thế, nổi trống hò hét, mấy vạn đã thử công kích, đều bởi vì đá lăn như mưa và mưa tên trút từ đầu tường xuống.

Thủ tướng Lưu An tự mình đốc chiến, từ phân công đến giám sát quân sĩ canh giữ trên tường thành.

Giờ phút này, tiểu đội trăm người của Dương Thịnh và Hàn Thâm đang ẩn mình trong khói báo động, gợn tấm chắn, lặng lẽ tiếp cận thành nam. Phía trước bọn họ, có một tiểu đội phụ giúp dựng thang mây, chiến xa, cần quét.

Thủ binh thành nam, trông thấy trong khói báo động dày đặc đột nhiên xuất hiện vài cỗ xe được nguy trang thành hình vuông bọc da trâu rất kỳ lạ. Bọn họ vội vàng bắn tên, nhưng mà binh lính được bảo vệ trong lớp da trâu khá dày, đi thẳng đến chiến hào, trong chiến xa tuôn ra một đội binh lính, nhanh chóng chia tiền dùng tấm ván gỗ dựng cầu lên để vượt qua chiến hào.

Thang mây, xe cần quét theo sát phía sau, lướt qua chiến hào, tới gần tường thành.

Binh sĩ trên tường thành vớt cây, đá lăn, giội dầu hỏa xuống dưới, đốt cháy thang mây.

Nhưng cuối cùng vẫn có vài chiếc thang mây mọc lên thật dài, dùng loan đao bám vào tường thành.

Hai tiểu đội trăm người, giờ khiến vọt lên, liều mình leo lên thang để bò lên trên.

Trên tường thành, đá và cây dồn dập rơi xuống. Trong khói đen cuộn cuộn, một bên thì liều chết không cho địch nhân lên tường, một bên cần rằng liều chết xông lên, song phương đều giết đỏ cả mắt rồi.

Dương Thịnh giữ ở phía dưới thang mây, nhìn một đám huynh đệ bò lên chưa được một nửa thì bị đá rơi đập trúng, nếu không thì bị mưa tên bắn thành bàn chông.

Đặng Trụ một mạch tránh được loạn tiễn đá rơi, lên đến rồi leo lên tường thành, một đao chặt đầu địch. Đang muốn kêu gọi huynh đệ đằng sau mau đuổi kịp mình, đột nhiên địch nhân giơ đao xuyên qua bộ ngực của hắn. Hắn sững sờ, tự mình chém rớt thủ cấp của kẻ kia rồi thân thể lung lay rơi khỏi tường thành.

“Trụ Từ!” Mắt Dương Thịnh như muốn nứt ra, hắn và Dương Lục Hậu cùng chạy lên đỡ huynh đệ cả người đầy máu đó, tạm lánh đằng sau chiến xa.

“Trụ Từ ca, cổ lên, người cổ lên một chút nữa.” Dương Lục Hậu bật khóc, trong lòng của gã biết người huynh đệ mỗi ngày đều chờ mình, đỡ mình về doanh trại này đã sắp không còn nữa.

“Thịnh, Thịnh ca.” Đặng Trụ run rẩy gợn tay lên ngang hông Dương Thịnh: “Ta, nương của ta...”

Dương Thịnh khép mắt, giữ đầu hắn.

“Người yên tâm đi, từ nay về sau ta sẽ có thêm một nương, chỉ cần huynh đệ chúng ta có người còn sống, sẽ có người nuôi dưỡng, lo ma chay cho người thân của người.”

Hắn ta đặt người huynh đệ còn chưa tắt thở của mình xuống, ngậm bả đao trong miệng, quay đầu nhìn về phía tường thành.

Trên tường thành, một cung tiễn thủ vừa bắn ra một mũi tên, đang muốn kéo thêm một mũi tên khác, phía trên thang mây đột nhiên nhô ra một cái đầu quân địch, trên mặt người này có một vết sẹo dữ tợn, che nửa khuôn mặt, còn bị khuyết một bên tai, song mắt đỏ bừng, giống như ma quỷ nhảy bổ lên tường thành.

Trong miệng hắn ta ngậm đao, trên lưng treo một cái đầu người vẫn còn đang nhỏ máu, một tay chống giữ, tay kia chột thoáng qua, binh sĩ nhặt tên chỉ cảm thấy cổ mình mát lạnh, lập tức mất đi ý thức.

Dương Lục Hậu đuổi sát. Gã giờ khiến, giúp Dương Thịnh cản trở mưa tên.

“Giết chết bọn chúng, Thịnh ca, liều mạng với bọn chúng!” Gã vừa run rẩy, vừa khàn giọng hét lên.

Khi Dương Thịnh đã đứng vững vàng gót chân, binh lính Tấn quốc lần lượt chen chúc leo lên tường thành, bọn họ giúp nhau dùng khiên cùng núp vào một chỗ, trong thời gian ngắn chặn công kích của địch nhân, giữ được thang mây.

Trên tường thành, binh lính Tấn quốc càng ngày càng nhiều, xe cần đến cổng thành, trụ cây không lồ đâm thủng cổng thành.

Xa xa, quân trông giữ thành và binh sĩ của ba hướng tường thành khác rút cuộc ý thức được nam thành mới là nơi thật sự bị tiến công. Họ đều vọt tới thành nam.

“Các người trông coi, ta đi mở cổng thành ra.” Dương Thịnh để lại một câu, chém chết hai quân địch, nhảy xuống theo bậc thang của tường thành.

“Thịnh ca, Thịnh ca!” Huynh đệ của hắn ta gọi với theo nhưng không kịp, nhìn hắn ta đơn thương độc mã xuống tường thành.

Dương Thịnh chém bay mấy tên binh sĩ canh giữ đang cố thủ bên trong cổng thành nam.

Nhưng mà quân địch người đông thể mạnh, hắn ta nhanh chóng lâm vào vòng vây.

Bên ngoài cổng thành là từng đợt va chạm, cổng dần được hé mở ra.

Lạch cạch, cổng thành mở rộng ra, đại quân Tấn quốc một loạt xông vào thành.

Dương Thịnh toàn thân đầm máu, người bị trúng mấy mũi tên, đang lúc vô lực, một thanh ngân thương đâm vào kẻ địch trước mặt hắn ta.

Mặc Kiều Sinh lập tức giơ thương ra đỡ trước người hắn ta.

“Bây giờ hãy giao cho ta, ngươi lui ra phía sau đi.”

Tiếng chém giết trên chiến trường cuối cùng đã yên tĩnh, trên tường thành tan hoang lượn lờ tàn khói trắng.

Trên thành, dưới thành, máu của địch nhân và huynh đệ đồng bào lẫn lộn cùng một chỗ, thi thể đầy rẫy khắp nơi.

Trước cửa thành, trên đất trống, thủ cấp được xếp thành đồng, máu tươi chảy ra đầm đìa, đúc ra công huân của các chiến sĩ.

A Nguyên và các đồng đội vẫn đứng trên tường thành, một trận chiến trôi qua, tiểu đội trăm người của bọn họ chỉ còn lại không đến ba mươi người mà thôi.

Bách phu trưởng Hàn Thâm ngồi dựa vào tường thành, trước ngực của y bị ghim mấy mũi tên nhọn, có lẽ sẽ không sống nổi.

“Đừng, đừng tò vò mặt như đũa đám vậy.” Hàn Thâm phun ra một búng máu đen, nói với A Nguyên nói: “Ngươi... không phải ngươi vẫn muốn làm công sĩ sao? Kiểm cho thê tử, cho nhi tử của ngươi... ruộng đất, nhà ở. Vậy giờ, ngươi là công sĩ rồi.”

“Ta nên học hỏi ngươi một ít, cũng mua cho thê tử ta một miếng vải bông, ta... cho tới bây giờ chỉ biết đánh nạng.” Y không nói thêm gì nữa.

A Nguyên vươn tay, khép mắt của y lại, tháo đầu lâu trên lưng y xuống, không nói một lời dẫn theo đồng đội còn lại đi xuống đầu tường trong ánh tà dương.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp đang đọc bức thư Tổng Tư lệnh công Tổng quốc gửi tới.

Trong thư, ngôn từ khẩn thiết biểu đạt hi vọng hai nước hữu hảo bang giao, theo thư còn tặng kèm không ít quốc lễ quý trọng.

Sau khi đọc xong, Trình Thiên Diệp cong môi cười, nàng nhìn về phía Tư khấu tả sử Trình Phụng đang gác đêm mà vẩy tay.

Trình Phụng giữ kiếm, đi đến cạnh nàng.

Trình Thiên Diệp đẩy phần quốc thư này tới, duỗi hai ngón tay đặt lên một hàng chữ: “Tịch thu gia sản, cách chức làm thứ dân.”

Trình Phụng nhìn chằm chằm vào hàng chữ đó, hàm dưới căng chặt.

“Thế nào? Nếu trong lòng ngươi vẫn còn hận, ta có thể cho gã chết.”

Hồi lâu sau, nàng thấy người đang mặc y phục thị vệ đó khẽ lắc đầu: “Không. Tiểu nhân như vậy không đáng để ta cứ canh cánh trong lòng.”

Trình Thiên Diệp nhìn y: “Đã như vậy, quá khứ của ngươi, sẽ kết thúc hôm nay. Từ giờ trở đi hãy chỉ nhìn vào tương lai.”

Lúc Diêu Thiên Hương tiến vào, nàng ta đi lướt qua Trình Phụng vào cửa.

Diêu Thiên Hương quay đầu nhìn quanh.

“Trình Phụng này trông thật ưa nhìn. Chỉ tiếc quá lạnh lùng, cái mặt trông y như một tờ giấy.” Nàng ta chen vào ngồi cạnh Trình Thiên Diệp, Trình Thiên Diệp dịch qua nhường chỗ cho nàng ta.

“Nhưng vừa rồi ngươi đã làm gì hắn vậy? Ta thấy biểu cảm của hắn là lạ.” Diêu Thiên Hương liếc nhìn Trình Thiên Diệp: “Kiều Sinh ở tiền tuyến liều mạng vì ngươi, nhanh như vậy ngươi đã có niềm vui mới rồi hả?”

Trình Thiên Diệp giơ tay búng lên trán nàng ta: “Lại hồ đồ, ngày mai ta sẽ đưa Tư Mã Đồ nhà ngươi sung quân đi tiền tuyến đấy.”

Diêu Thiên Hương khoác tay Trình Thiên Diệp: “Đừng làm khó nhau mà, hai ta đi ngâm suối nước nóng đi ha?”

Trình Thiên Diệp dẫn theo Diêu Thiên Hương, dưới sự hộ vệ của binh sĩ, kiệu xe đi về phía Tây Sơn.

Lúc qua cổng thành, nàng nhìn thấy không ít binh lính đang xây dựng tường thành.

Trình Thiên Diệp cho ngừng rồi xuống xe ngựa, nghi chân quan sát một hồi. Nàng kinh ngạc phát hiện, tường thành ở thời đại này không phải được xây bằng gạch, mà là lấy đất nung đổ vào tấm ván trúc rồi trộn lên, khá giống với cách trộn xi măng khi xây nhà ở hiện đại, rồi nện thủ công nhiều lần, khi nào cứng lại mới thôi.

Vì thế, khắp cả công trường toàn trông thấy binh sĩ ở trần, thay phiên nện, xen lẫn vào đó là tiếng vang của chùy nện lên đất.

Một quan viên giám sát công trình nhìn thấy Trình Thiên Diệp thì vội vàng đi qua đội ngũ gánh đất, chạy đến trước mắt Trình Thiên Diệp.

Trình Phượng bước ra, ngăn trước Trình Thiên Diệp: “Người đến là ai? Trước mặt Chúa công, không được lỗ mãng, hãy xưng tên ra.”

Người nọ mới phát hiện mình đã thất lễ, hần vồ vồ quan phục đã bản đến mức sắp nhìn không ra màu sắc, quỳ xuống đất hành lễ: “Biện Châu Tư Không sắc phu, Thôi Hựu Ngự, bái kiến Chúa công.”

Trình Thiên Diệp nhớ ra, nàng đã gặp người này lúc từng cùng Tiểu Cẩn dò xét Biện Hà. Bởi vì rất có tâm trong việc phòng lụt, người này đã để lại cho nàng ấn tượng rất tốt.

Đương nhiên, lúc ấy nàng chỉ chú ý đến hần trong một đám quan viên Biện Châu, là bởi vì trên người hần có một màu tím nhạt.

Trình Thiên Diệp nhìn nam nhân phục quỳ trước mắt, từ đầu đến chân hần đều là bùn đất, không biết hần đã ở công trường này bao lâu rồi, nàng cười nói: “Đứng lên đi, ta nhớ ra người rồi. Lần trước gặp người, không phải người là châu Tư không sao? Sao lại càng ngày càng thụt lùi thế? Từ Tư không xuống Tư không tá sử, rồi xuống Tư không sắc phu. Mới mấy tháng mà xuống đến tận hai bậc cơ à.”

Thôi Hựu Ngự đứng dậy, vồ vồ đất trên đầu gối, sắc mặt buồn bã: “Hạ quan không có công, đã nhiều lần làm sai chuyện, may mắn tâu phạm Biện Châu Mục Hồng đại nhân không so đo với ta, còn cho tỳ chức làm công việc mà bản thân mình am hiểu.”

Trình Thiên Diệp thiết nghĩ người này là một “gã khò” cỡ hủ, không biết biến báo, ở trong quan trường không hòa đồng lắm.

Lần trước lúc vừa gặp mặt, nàng thấy hần đã đắc tội với toàn bộ đồng sự và thượng cấp, vậy mà bản thân còn không hề tự giác.

Đại khái phương diện thủy lợi và kiến trúc của hần quả thực chuyên nghiệp và nghiêm cẩn, có chỗ hơn người, mới có thể miễn cưỡng ngồi trên vị trí Châu này thôi.

“Thôi sắc phu, ta hỏi người, tường thành này dùng đất nung để xây, có thể bền chắc không? Có dễ bị vỡ không?”

“Không, không, hạ quan đốc xây tường thành, tuyệt không có khả năng bị sụp.” Đại khái là dính đến lĩnh vực nghiệp vụ của mình, Thôi Hựu Ngự đỏ mặt lên phản bác, thoáng chốc đã trở nên lạnh mồm lạnh miệng.

Từ trong tay áo, hần lấy ra một chồng bản vẽ về nền móng của tường thành, chu vi xung quanh của tường thể, yêu cầu về độ cứng của đất nung, giải thích một cách thao thao bất tuyệt.

Hơn nữa, hần còn dẫn nhóm Trình Thiên Diệp đi lên tường thành đoạn đã tu sửa xong để hóng gió.

Trình Phượng rút bội kiếm ra, vung kiếm chém mạnh vào mặt tường xây bằng đất nung, chỉ nghe thấy tiếng keng, trên mặt tường chỉ lưu lại vền vền một vết cắt nhỏ.

“Quả nhiên là chắc chắn.” Trình Thiên Diệp sờ lên mặt tường trông như nham thạch này, tán dương trí tuệ kiến trúc của cổ nhân: “Nếu xây dựng thành như vậy, địch nhân kia có dùng đá tảng để ném cũng không bể nhĩ?”

Thôi Hựu Ngự hiếm khi được thượng cấp khẳng định, trong lòng vô cùng vui mừng: “Hồi bẩm Chúa công, nếu toàn bộ tường thành Biện Châu, đều chọn dùng tiêu chuẩn xây dựng này, thần có thể cam đoan bất luận địch nhân ném đá hay dùng đao, đều khó thể phá vỡ tường thành từ phía ngoài. Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Trình Thiên Diệp hỏi.

“Trừ phi chìm nước hoặc hòa thiêu.” Thôi Hựu Ngự cúi đầu đáp: “Nung đất tạo tường, sợ nhất là hai thứ này. Bất luận tường thành chắc chắn đến đâu, nếu chìm nước nửa tháng, cả móng cũng phải sụp đổ.”

“Chìm nước...” Trình Thiên Diệp đứng ở đầu tường, nhìn về phương bắc.

Giờ phút này, phía bắc Biện Châu là Kỳ Huyện.

Trên tường thành kiên cố.

Thủ tướng Kỳ Huyện Cam Diên Thọ đứng ở đầu tường, nhú chặt mày rậm, nhìn thành trì dưới chân đang bị ngấm trong nước sông cuộn cuộn.

Phía sau hần, lính tráng ngồi xôm trên đầu thành, sống nhờ vào gạo nếp được đun nửa chín nửa sống trong vại để chống đói qua ngày.

Trong thành, nước cuộn cuộn khắp nơi. Mặc dù có lương thực, nhưng không thể nhóm lửa nấu nướng, tất cả đồ gỗ, ngay cả xà ngang, đều phải bị dỡ xuống để nấu cơm. Thậm chí dân chúng phải treo hũ, giờ cao bó củi, miễn cưỡng hâm nóng lại cháo hạt dẻ nửa chín nửa sống trong nồi ăn qua bữa.

Đồng thời, bởi vì ngấm nước một thời gian dài, gia súc, người ngựa bị chết còn không có chỗ chôn. Trong thành dần dần phát tán dịch bệnh, có xu hướng không thể kiểm soát được.

Cách hơn hai mươi dặm bên ngoài là đất bằng khô ráo.

Trên đó có vô số túp lều màu đen.

Thân cây thô to tạo thành hàng rào bao bọc quân doanh Tấn quân, bên ngoài quân doanh là cự mã và sừng hươu dừ tợn, cò trong doanh địa giương cao, kỵ binh ra vào, đi đi lại lại chỉnh tề.

Tấn quân Hiệu úy Mặc Kiều Sinh, đã dẫn đội vây khốn Hoạt Huyện hơn nửa tháng, nhưng lại chưa bao giờ phát động đợt công kích nào.

Ban đầu, Cam Diên Thọ nghe nói Tấn quốc phát binh muốn chiếm Kỳ Huyện, trong lòng của y không hề kinh hoảng.

Tuy Kỳ Huyện không lớn, nhưng y đóng ở đây nhiều năm, bình tĩnh lương đủ, thành trì chắc chắn, dân tâm quy phục.

Dưới có Vệ Huy, trên có Hoạt Huyện hộ cánh, sẽ luôn hỗ trợ y.

Bất luận đại tướng Tấn quân Mặc Kiều Sinh này công kích nơi nào, hai nơi còn lại sẽ luôn tùy thời tiếp ứng, hình thành xu thế giáp công.

Nếu quân địch bại, họ sẽ truy đánh, nhất định khiến địch sa vào Hoàng Hà.

Nếu quân địch tiến, y chỉ cần ở yên trong thành, cố thủ không ra, lương thực trong thành cũng đủ cho toàn quân sử dụng nửa năm.

Y sớm an bài vườn không nhà trống, lương thảo quân địch không đủ sẽ chỉ có thể không đánh mà lui.

Nhưng ai ngờ Mặc Kiều Sinh này lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, trong vòng một ngày đã nhanh chóng chiếm đóng Vệ Huy.

Sau đó đại quân chạy đến Kỳ Huyện rồi lại vây mà không công.

Mỗi ngày chỉ thấy đa số dân phu trong quân khiêng cuốc đẩy xe, ra ra vào vào.

Khi đó, Cam Diên Thọ đã biết Mặc Kiều Sinh muốn làm gì, đây cũng là chiều mà y sợ hãi nhất.

Y biết Tấn quân cần phải chia ra tiến đánh thượng du Hoạt Huyện. Thế nhưng, y bị vây khốn ở trong thành phải thúc thủ vô sách.

Thế địa Hoạt Huyện nằm ở thượng du Kỳ Huyện, lại giao với Hoàng Hà và Vệ Thủy.

Mặc Kiều Sinh nắm bắt điểm yếu của phòng ngự chính là Hoạt Huyện, đào kênh rạch, móc đê khai thông sông.

Cam Diên Thọ chỉ có thể hằng ngày đứng ở đầu tường, bị vây bên trong tường thành.

Y trông mắt nhìn những binh lính kia dẫn nước đào khoét tường thành.

Y trông mắt nhìn nước Hoàng Hà cuộn cuộn chảy đến, chìm nước cả thành.

Chỉ có hai con đường đang chờ y, chết hoặc là không chiến mà hàng.

Tấn quân không bỏ ai, vây mà muốn đập đổ thành trì nhiều năm khổ tâm của y.

Cam Diên Thọ thở thật dài, không biết vì sao Chúa công lại đi gây chuyện với một đối thủ cường đại như vậy.

Nhiều thế hệ nhà y đều là gia thân của Hàn gia, từ nhỏ y đã nguyện trung thành với quân chủ Hán Dương. Nhưng thật ra đáy lòng của y vô cùng chường mắt quân chủ Hàn Toàn Lâm này. Đây là một kẻ hoang dâm vô đạo, chỉ biết say mê thanh sắc khuyến mãi [1].

[1] thanh sắc khuyến mãi: ý chỉ cuộc sống xa hoa nhàn nhã chỉ biết ca hát, sắc đẹp và chơi bời. Thanh: ý nói ca hát; sắc: sắc đẹp, phụ nữ; khuyến mãi: người giàu có nhàn nhã, chơi chớ, cưỡi ngựa.

Cam Diên Thọ nhớ tới tin đồn mà y nghe được.

Quân chủ vừa ý sắc đẹp của Mặc Kiều Sinh, cường bức không thành, lại hoang đường đến mức lấy Kỳ Huyện ra làm điều kiện để đổi lấy một nam nhân dụng binh như thần như vậy vào hậu cung của gã, chỉ muốn tìm thú vui giường chiếu.

Quân chủ Tấn quốc Tấn Việt hầu thăm thịnh nộ. Sau khi đánh lui Khuyển Nhung, chuyện đầu tiên y làm là tấn phong Mặc Kiều Sinh thành tướng, phát binh một vạn, tới lấy Kỳ Huyện. Không phải là vì để cho hấn tự mình rửa sạch vết nhơ lần trước sao?

Cam Diên Thọ nhắm nghiền hai mắt, gọi phó quan của mình: “Giơ cờ hàng, mở thành, xin hàng.”

Hồng thủy rút đi.

Trên tường thành Kỳ Huyện, đổi thành quân kỳ Tấn quốc.

Mặc Kiều Sinh cưỡi ngựa, đứng phía dưới cổng thành, hấn ngẩng đầu nhìn tòa cô thành nguy nga, trên cổng thành đề hai chữ to đã sờn —— Kỳ Huyện.

Hấn nhớ đến đêm mưa đen kịt đầy tuyệt vọng đó.

Hàn Toàn Lâm với sắc mặt đáng ghê tởm lắc lư trước mắt mình. Gã thất phu khiến người người chán ghét này dám lấy ra một tòa thành trì không lồ để đổi, gần như muốn dè oằn lưng của mình.

Hấn không thể tin được bản thân có giá trị như vậy, có thể khiến Chúa công lựa chọn kẻ vừa hèn mọn vừa nhỏ bé là mình đây.

Hấn thậm chí đã gần như khuất nhục mà muốn thỏa hiệp.

Nếu không phải Chúa công cố nín lấy trái tim đã lụi tàn của hấn.

Vì sao lúc ấy Chúa công có thể kiên định, đồng dục tuyên bố trước mặt mọi người rằng hấn còn có giá trị hơn so với tòa thành trì này.

Đối mặt với nhiều nghi vấn và chửi bới, trong lòng Chúa công cũng phải gánh chịu rất nhiều áp lực.

Hôm nay, ta thật sự đã làm được, không đánh mà thắng, nắm lấy Kỳ Huyện.

Không chỉ một tòa thành, mười tòa, mà cả trăm tòa.

Ta muốn cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết rõ giá trị của Mặc Kiều Sinh ta, không phải là người mà thành trì hèn mọn này có thể so sánh.

Chúa công, ta sẽ khiến người tự hào.

Ta có thể làm cho người sùng sững đứng trên đài cao, bề ngẩng nhìn những kẻ lúc trước đã chửi bới người kia.

Chương 62

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Hồng thủy rút khỏi thành trì, khắp nơi hỗn độn.

Mặc Kiều Sinh dẫn vệ đội của hắn, cưỡi ngựa đi trên đường phố lầy lội.

Vô số binh lính Tấn quốc cầm trường mâu trong tay đang duy trì trật tự sau chiến tranh.

Hai bên đường là dân Kỳ Huyện đang bất an quỳ mọp xuống đất, bọn họ cúi đầu dưới mũi thương. Những gương mặt lấm lem bùn đất, không nhìn ra được biểu lộ của họ, có người trần đầy bị phân vì thành phá nhà vong, có người thì nom nớp lo sợ về vận mạng tương lai của mình.

Bất luận thế nào, vị đại tướng mặc y giáp màu đen cưỡi ngựa đi qua trước mặt họ, là một tồn tại khiến trong lòng bọn họ run sợ.

Từ lúc chìm nước toàn thành, truyền thuyết về vị nô lệ xuất thân tướng quân này đã truyền khắp toàn thành. Có người nói hắn dùng sắc thị quân, không có mưu lược. Có kẻ nói hắn giết người như ngóc, máu lạnh vô tình.

Đương nhiên, phổ biến nhất vẫn là chuyện “Khuyh thành không đổi” xưa kia. Trong chuyện xưa đó, “thành” dùng để trao đổi tướng quân chính là mảnh đất để bọn họ có thể dựa vào đó mà sinh sống này.

Hôm nay, thành phá, “Mặc Diêm Vương” sát khí đầy người dẫn quân vào thành. Họ chỉ có thể lo lắng bất an quỳ dưới đất, cầu nguyện vị tướng quân này đừng dùng tính mạng của những kẻ bình dân như họ để đòi lại món nợ của Quân chủ khi xưa.

Thủ tướng Kỳ Huyện là Cam Diên Thọ bị cỡi trần trời lại, quỳ dưới đất, đợi vận mệnh sắp đến.

Đây là thời khắc khuat nhục nhất trong cả đời y, mà phần khuat nhục này chưa hẳn có thể giữ được tính mạng của mình.

Có phải ta sai rồi không? Lúc thành trì bị Tấn quân bao vây, ta phải nên chủ động xuất kích chứ không phải lo được lo mất như thế, chỉ muốn cố thủ thành trì.

Hôm nay, dù y có suy nghĩ thế nào cũng là vô ích.

Y chỉ hy vọng tướng quân Tấn quân Mặc Kiều Sinh, nể tình y đã hèn mọn cầu hàng mà có thể buông bỏ ân oán cá nhân, đừng làm ra hành động tàn sát hàng loạt dân trong thành để trả thù.

Một con hắc mã dừng trước mặt y, móng ngựa dừng lại, nước bùn lạnh lẽo văng tung tóe. Cam Diên Thọ ngẩng đầu, trông thấy người đang ngồi cao trên lưng ngựa.

Bóng người ngược sáng, vẻ mặt lạnh như băng, cao giọng tuyên bố những câu chữ quyết định vận mạng của mấy vạn người dân trong thành.

“Công đã niệm tình dân chúng nâng thành quy thuận, ngộ đương nhiên sẽ không làm tổn hại đến suy tính của Công. Áp dụng ước pháp tam chương, tướng sĩ Tấn quân sau khi vào thành, nếu có người giết người, cướp bóc, gian dân, tất cả đều sẽ bị quân pháp xử trí.”

Con đường hai bên, bất luận là quân sĩ Kỳ Huyện bị giam giữ, hay dân chúng vây xem nghe được lời này đều đồng loạt hoan hô.

Cam Diên Thọ đỡ được một tảng đá lớn đè nặng trong lòng xuống, phục dập đầu, thành tâm quy hàng.

Ban đêm, Mặc Kiều Sinh ở trong sương phòng nguyên phủ thành chủ, chong đèn lật xem quân báo.

Lính cần vụ thiếp thân của hắn xin chỉ thị: “Hàng tướng Cam Diên Thọ bẩm báo rằng trong phủ này có một ôn tuyền, đã xây dựng nhà thất, có thể tắm rửa thư giãn. Kính xin tướng quân bảo cho biết, có đi giá hay không?”

Trong lòng người lính cần vụ này không mấy quan tâm. Sau khi phá Kỳ Huyện, các quan lại trong thành đã nhanh chóng đưa tới một đám nô nry cơ tươi đẹp. Tướng quân còn chẳng buồn để ý, ban hết cho các quân sĩ dưới trướng.

Cam Diên Thọ này muốn nịnh bợ đại nhân, thế mà đề cử ôn tuyền, chắc hẳn tướng quân cũng sẽ chú ý mất.

“Ôn tuyền?” Mặc Kiều Sinh ngừng tay, trầm tư một lát, đứng dậy: “Đẫn đường đi.”

Mặc Kiều Sinh một mình tiến vào ôn tuyền. Suối này không âm u hoang dã giống Nguyệt Thần tuyền, mà được bao quanh bởi một căn phòng đàn trúc tinh xảo.

Hắn đi vào trong nước, nước suối dâng lên, hắn cảm thấy buồn vô cớ như đánh mất thứ gì. Cùng là ôn tuyền, vì sao khi ngâm cùng Chúa công thì cảm giác lại khác biệt lớn đến như thế.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía. Trong suối chỉ có một mình hắn mà thôi, bên ngoài là vệ binh của hắn đang canh giữ.

Mặc Kiều Sinh vron tay, từ trong đồng y phục trên bờ, rút ra một đai lưng màu đen, buộc vào hai mắt của mình.

Hắn thở dài thườn thượt, buông lỏng thân thể tựa vào thành hồ.

Cuối cùng hắn đã tìm được cảm giác khi ngâm ôn tuyền cùng Chúa công rồi.

Trình Thiên Diệp và Diêu Thiên Hương ngâm trong Nguyệt thần tuyền đầy khói sương, hương thụ làn nước suối ấm áp quần quít, thấm vào da thịt toàn thân.

Trên mặt nước là thùng gỗ nhỏ bồng bềnh chứa rượu ngon và mứt hoa quả, hai nàng vron tay là với tới.

Điều Thiên Hương uống hai ly rượu nhỏ, về mặt đồ bưng, ngồi trên thềm đá cẩm thạch, thoải mái thở dài: “Đây mới là hương thụ này. Thiên Vũ, người cả ngày bận rộn, hiếm khi đến ngắm suối, người không thể ít cảm điểm tâm lại mà đi thư giãn một chút sao?”

Trình Thiên Diệp dựa vào thành bờ, duỗi ra một cánh tay tron bóng từ trong nước, dùng nước vẽ ra một địa đồ giản dị trên mặt đá cẩm thạch.

“Thiên Hương, khi chúng ta lên núi, người có phát hiện ở phía bắc gần Biện Thủy có một ít đồng ruộng khá xanh tốt không. Nhưng cách một ngọn núi, gần Biện Châu thành thì tình hình thu hoạch ruộng đất có vẻ kém hơn.”

“Quả thực như thế.” Điều Thiên Hương đáp: “Thủy lợi vốn có ảnh hưởng rất lớn đối với nông canh, ở khu vực dư thừa nguồn nước thì đương nhiên sẽ thu hoạch tốt hơn. Vệ Quốc bọn ta nằm gần Đại Dã trạch là vùng dân chúng giàu có nhất.”

“Thủy lợi sao?” Trình Thiên Diệp sờ cằm lăm vào trầm tư.

“Nhưng mà!” Điều Thiên Hương ghé sát: “Người làm một quân chủ quốc gia, không thể nào cứ lo hết mọi chuyện vậy, như thế người có tám cái đầu cũng không đủ đâu.”

“Nếu người muốn làm thì nên chọn ra người thích hợp để đi lo chuyện này. Hiện tại, người bỏ hết những chuyện quốc gia đại sự nghĩ mãi không hết này cho ta, nghỉ ngơi một chút đi nào.”

“Người nói rất đúng.” Trình Thiên Diệp cười, ngón tay nàng chậm rãi miêu tả bản đồ giản lược của thành Biện Châu: “Nhiệm vụ của ta là tìm ra người thích hợp, trong lòng ta quả thực đã chọn được một người.”

Trình Thiên Diệp nhớ tới Thôi Hựu Ngu toàn thân đầy đất nung, làm việc chăm chú lại vô cùng ngay thẳng mà nàng nhìn thấy ở cổng thành. Hắn đã từng trình một kế sách chuyên nghiệp kỹ càng về cải tạo công trình biện thủy, lúc ấy bởi vì nhiều nguyên nhân nên không khiến Trình Thiên Diệp xem trọng.

“Thiên Vũ.” Điều Thiên Hương có chút bận tâm về Trình Thiên Diệp: “Ta phát hiện từ khi Kiều Sinh xuất chinh, người cực lực ép buộc mình, mỗi ngày đều bận không ngừng, người không yên lòng sao?”

Trình Thiên Diệp ngừng tay: “Thiên Hương, người cảm thấy một đội quân thế nào mới có thể xem như duệ sĩ? Tướng quân thế nào mới có thể xem là danh tướng?”

“Tướng quân hả?” Điều Thiên Hương sờ cằm: “Đương nhiên là có thể dụng binh như thần, lấy ít thắng nhiều, kể trong kể mới xem như quân thần.”

“Người sai rồi, kẻ lấy ít thắng nhiều, đều là cầu thắng trong chỗ hiểm.”

“Là nhất quốc chi quân, ta có thể cung cấp cho họ ngàn vạn tướng sĩ, nhưng không thể để họ cầu thắng trong chỗ hiểm.”

“Lương thảo sung túc, tăng binh lực gấp bội so với quân địch, cho viện quân không ngừng, ổn định hoàn cảnh chính trị. Đó mới là trụ cột Thường Thắng của đại quân. Vì thế, ta không thể không nghĩ, không thể không làm.”

“Ta nghe nói tin chiến thắng liên tiếp được báo về từ tiền tuyến.” Điều Thiên Hương thờ dài: “Lần này Kiều Sinh có thể không chiến mà thắng, mặc dù hắn dụng binh như thần, nhưng quả thực là bởi vì binh lực của hắn gấp bội số quân của kẻ địch, mới có thể vây khốn Kỳ Huyện, tạo ra thế nước công xảo diệu như vậy.”

“Thiên Hương, ta làm những việc này, không chỉ là vì một mình Kiều Sinh. Là nhất quốc chi quân, ta không thể tránh né việc chiến tranh nổ ra mà phải có trách nhiệm với tính mạng của ngàn vạn các tướng sĩ.”

“Thiên Vũ, hoài bão của người rộng lớn quá. Thật khiến ta bội phục.” Điều Thiên Hương chăm chú nhìn Trình Thiên Diệp: “Ta cũng hy vọng có thể làm chút gì đó cho người, cho ta, cho quốc gia mà nay ta đang sinh sống.”

“Được chứ, người cứ từ từ suy nghĩ, có ý kiến gì thì đến nói với ta.” Trình Thiên Diệp mỉm cười.

Điều Thiên Hương đứng đắn không được lâu, lại cười giảo hoạt: “Mấy cái này để sau đi, hiện tại đã đến ngâm ôn tuyên rồi, chúng ta nên nghĩ ra mấy cái vui vui trước đã.”

Nàng ta gió tay xóa đi mấy hình vẽ mà Trình Thiên Diệp vừa vẽ: “Đừng cứ xem những cái địa hình, quân báo này nữa. Ta có thứ tốt cho người xem này.”

Trình Thiên Diệp cầm một ly rượu, vừa từ từ uống, vừa ghé nhìn Điều Thiên Hương lấy ra một quyển sách từ trong cái hộp đặt trên bờ.

Quyển sách này mỏng như cánh ve, được ngón tay ngọc của Điều Thiên Hương mở ra, lộ ra hình vẽ rất sống động bên trong.

Trình Thiên Diệp “phụt” phun hết rượu ra ngoài.

“Này, này?” Điều Thiên Hương ghét bỏ đầy vai nàng: “Đây chính là tranh họa của thời nhà Đường, không dễ dàng có được đâu đấy, người đừng làm hư của ta.”

“Người, người, người.” Trình Thiên Diệp hung hăng nheo cánh tay nàng ta một cái, hoặc có lẽ là không chịu nổi mà dùng hơi quá sức.

“A a, còn thế nữa hả?” Trình Thiên Diệp then đơ mặt.

“Đồ không có kiến thức, chỗ này của nam nhân đặc biệt yếu.” Điều Thiên Hương hào hứng bưng bưng: “Chờ Kiều Sinh trở về, người có thể thử xem. Bất luận thế nào, người là Chúa công, khi ở cùng với hắn, không thể làm yếu thanh thế của mình.”

Vì vậy, hai khuê trung mật hữu, chen nhau trong làn nước ôn tuyên bông bênh là dò xem một quyển sách “người lớn”, thăm dò công chính của tân thế giới.

Tin đại quân của Mặc Kiều Sinh chìm nước Kỳ Huyện không mất một binh, thành công chiếm được cứ điểm rất nhanh truyền về thành Biện Châu.

Tần Việt hầu mừng rỡ, khao thưởng tam quân. Phong Mặc Kiều Sinh thành Phiếu kỵ tướng quân, tấn tước Công đại phu bậc bảy.

Tấn quân một đường hát vang tiến mạnh, áp đảo mọi nơi, dọn sạch từ Biện Châu thẳng đến Trung Mưu giáp Tấn quốc.

Trung Mưu nguyên là đất phong của công tử Chương - thứ đệ của Trình Thiên Vũ. Sau khi công tử Chương bị xử tử thì Trung Mưu rơi vào loạn lạc, sự quản lý nơi đây lăm vào hoàn cảnh hỗn loạn.

Mặc Kiều Sinh dẫn quân đến Trung Mưu, dùng thủ đoạn cường thế thu hết nơi đây vào quân.

Ở Trung Mưu, hấn dốc sức phổ biến tân chính y theo Biện Châu, chinh đồn quân vụ.

Các gia tộc có chút quyền quý bản địa tuy có bất mãn, nhưng xét thấy Mặc Kiều Sinh nắm binh quyền mang theo thắng lợi bước đầu, làm việc mạnh mẽ vang dội nên cũng thôi.

Những thế gia rải rác biên giới Tân quốc này thì không gây nổi con sóng gì.

Nhưng giờ phút này, trong thành Biện Châu lại bắt đầu truyền ra một lời đồn đãi nhảm nhí.

Bất luận đầu đường cuối ngõ hay là trong quân triều đình đều có người dần dần bắt đầu bàn luận rằng Mặc Kiều Sinh nắm binh quyền ở Trung Mưu, chuyên quyền độc đoán, làm việc vô cùng ương ngạnh, không phải phúc của xã tắc.

Túc vệ trước điện Trình Phượng lặng lẽ nhìn thoáng qua Chúa công đang ngồi phê duyệt tấu chương.

Bên cạnh Trình Thiên Diệp có một thiếu niên tuấn tú đang đứng.

Vốn Thiên Hương công chúa thường xuyên oán trách rằng bên cạnh Chúa công hiếm khi xuất hiện người hầu nào có dung mạo xinh đẹp, bất luận nam hay nữ. Thế nhưng, vị thiếu niên này tuy màu da đã phơi nắng hơi ngăm đen, nhưng trong cử chỉ luôn mang theo thái độ mềm mỏng, khá quen thuộc với Chúa công.

Người này tên là Tiêu Tú, đã từng là luyện sủng của Chúa công, đã từng một lần tiếp xúc với Trình Phượng.

Trình Phượng không khỏi nhìn thêm vài lần.

Y nghe thấy Trình Thiên Diệp cười ha ha, nói với vị thiếu niên kia: “Vất vả cho ngươi phải bồn ba mấy bận rồi. Trương Phúc mang đến tin tức này rất là quan trọng với ta.”

Trình Thiên Diệp đột nhiên ngừng đầu lên, vẫy tay với y.

Trình Phượng đi đến trước bàn.

“Gần đây có nhiều lời đồn đãi về Tiểu Mặc như vậy, có phải ngươi rất lo lắng cho hấn không?”

Trình Phượng cúi chào theo kiểu binh: “Ty chức không lo lắng nhiều cho Kiều Sinh.”

“Ồ?” Trình Thiên Diệp nhướn mày.

“Kiều Sinh chắc chắn sẽ không vì lời đồn đãi thế mà thay đổi. Việc sầu lo trong lòng ty chức chính là...”

“Ngươi nói đi.”

“Mặc dù hành động của Kiều Sinh có quá kích ở Trung Mưu, nhưng cũng không thể nhanh chóng truyền rộng rãi đến Biện Châu chúng ta như vậy. Thần thăm lo về nguồn gốc của lời đồn đãi này.” Trình Phượng nói ra suy nghĩ nấn ná nhiều ngày trong lòng.

“Ngươi rất nhạy bén đấy, Trình Phượng.” Trình Thiên Diệp gõ lên phần tấu chương trong tay: “Thật ra chúng ta không cần phải nghĩ nhiều như vậy. Chỉ có hai nhóm người có khả năng gây ra chuyện này nhất, một là lão biến thái Hàn Toàn Lâm kia, hai là Khuyển Nhung mới vừa bị chúng ta đánh lui. Hàn Toàn Lâm ta tạm thời không quản được lão, nhưng Khuyển Nhung, đặc biệt là Ngôi Minh Sơn ở Trịnh Châu lại là đại họa trong lòng chúng ta.”

“Mặc kệ lần này là ai làm, nhưng bọn họ đã nhắc nhở ta. Chúng ta lấy kỳ nhân chi đạo, còn tạo ra kỳ nhân chi thân [1].”

[1] Câu này ý nói là Trình Thiên Diệp không những đi theo con đường tìm kiếm người tài mà còn tạo ra được nhân tài.

“Bọn họ muốn dùng lời đồn đãi nhảm nhí này hãm hại tướng quân của ta, chẳng lẽ chúng ta không biết làm sao? Có đôi khi, chiến tranh không nhất thiết chỉ nổ ra trên chiến trường. Âm mưu triều đình có thể sẽ dễ dàng đá bại một quân thần bách chiến bách thắng trên chiến trường hơn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp nhìn Tiêu Tú đứng trước mặt, mấy tháng không gặp, thiếu niên này như trải qua mưa gió, vóc người vượt trội, làn da rám nắng.

Dần dần hấn đã không còn là thiếu niên non nớt, mà trưởng thành và chín chắn hơn.

Hấn không còn vẻ mềm mại đáng yêu, mà càng tỏ ra tuấn đạt tiêu sái.

“Trương Phúc thật sự là một kỳ nhân.” Trình Thiên Diệp đọc phong thư mà Tiêu Tú mang từ Giáng Thành về, đó là một bức mật tín do Trữ lệ nội sử Trương Phúc biên cho nàng. Trên thư không chỉ khai báo kỹ càng tình hình thủ đô Giáng Thành hiện tại của Tân quốc, còn ghi chép về các quốc gia xung quanh, đặc biệt chuyện quân nhu cơ mật của Hạo Kinh – thù địch Khuyển Nhung.

Trương Phúc thật sự đã giúp nàng một kỳ mưu. Nếu có thể thành, Trịnh Châu sẽ dễ như trở bàn tay.

“Trong hoàn cảnh Giáng Thành phức tạp như vậy, hấn không chỉ làm xong công việc mà người khác khó bề đảm nhiệm, liên tục cung cấp quân bị và lương thảo cho ta. Hơn nữa, còn có thể đồng thời thu thập tình báo quân nhu cần thận như vậy. Đây cũng có thể xem như là bày mưu nghĩ kế ở ngoài ngàn dặm.”

“Tiểu Tú, hôm nay ngươi đã có thể được Trương công ưu ái, cố gắng kẻ cận hần, học hỏi hần nhiều hơn.”

“Được ở cạnh tiên sinh, ta được lợi rất nhiều. Tiểu Tú có thể có ngày hôm nay, đều nhờ Chúa công ban tặng.” Tiểu Tú quỳ xuống đất hành lễ: “Hôm nay ta rút cuộc biết thế giới rộng lớn nhường nào, không phải chỉ một vùng trời là có thể so sánh. Nhưng trong nội tâm của ta, sẽ không quên người ấy, vị đại nhân đó vĩnh viễn ngự trị trong lòng Tiểu Tú. Có một ngày, hần sẽ thấy Chúa công và Tiểu Tú đều đang cố gắng, nhìn thấy một Tấn quốc tốt hơn.”

Trình Thiên Diệp vươn tay dịu hần lên: “Ta phái ngươi đến Giáng Thành, vốn là vì một ít tư mật thư tín ta không yên lòng mà ủy thác cho người khác. Ngươi có thể mượn cơ hội này thoát khỏi quá khứ, cố tâm nhìn hôm nay, cũng là dựa vào chính mình. Trong lòng ta thật sự rất vui mừng cho ngươi.”

Trình Thiên Diệp bỗng thấy vui mừng, may thay lúc ấy không ngoan tâm bóp chết tính mạng này.

Mấy việc giết chóc này, một khi đã quen, có lẽ sẽ thu tay lại không được. Lúc nào nàng cũng nhắc nhở bản thân, trong lúc vô ý không được trở thành một con người hoàn toàn khác.

Nhân loại đã trải qua mấy ngàn năm tích lũy, giai cấp mới đứng ở tâm tương đối ngang hàng. Ta trưởng thành trong hoàn cảnh đó, không thể chỉ vì xuyên qua mà vứt bỏ hết vốn tích lũy trong mấy ngàn năm qua.

Quyền hành trong tay mình càng lớn thì càng giờ giờ khắc khắc nhắc nhở bản thân phải ghi tạc trong lòng rằng không được xem nhẹ bất kỳ tính mạng nào, bất luận bọn họ là nô lệ, là binh lính, hay tôi tớ.

“Ngôi Danh Sơn này tác chiến dừng mãi, dụng binh như thần, là một họa lớn trong lòng ta. Nếu kế này của Trương Phức có thể thành, tướng sĩ Tấn quốc ta không biết phải chảy bao nhiêu máu tươi.” Trình Thiên Diệp nhủ mảy: “Chỉ cần hai người các ngươi xâm nhập biên giới quân địch, đến chỗ Hạo Kinh...”

“Có thể vì Chúa công phân ưu, vì quốc gia xuất lực, Trương tiên sinh và Tiểu Tú đều vui vẻ chịu đựng. Tiên sinh bảo ta chuyển cáo với Chúa công, kế này không phải tiên sinh đích thân đi thì khó có thể công thành, kính xin Chúa công nhìn xa mà chấp thuận.” Tiểu Tú kiên định nói.

Trình Thiên Diệp không do dự nữa, quyết định: “Vậy được, ngươi nói với Trương Phức, cần phải sớm tìm hiểu thứ Một Tăng thái hậu và Lương hoàng hậu của Khuyển Nhung yêu thích. Các ngươi nhớ rõ mang theo nhiều kỳ trân dị bảo, cứ sử dụng vàng bạc tùy ý, ưu tiên cho an nguy của hai ngươi, đừng tiết kiệm tiền cho ta.”

Vật đổi sao dời, thời gian trôi mau.

Chóp mắt đồng ruộng um tùm đã được phủ lớp áo màu vàng, bông lúa đã trĩu nặng, nông phu đang bận rộn thu hoạch quả một năm vất vả chất nhập kho thóc.

Bầu trời bắt đầu nhẹ nhàng thả những bông tuyết trắng xuống trần. Đất màu nâu đen dần dần được ánh sáng bạc bao trùm. Đại quân xuất chinh mấy tháng rút cuộc chậm rãi trở về.

Trên không trung giáng xuống điềm lành, trông qua là một mảnh “ngân thế giới, ngọc càn khôn” [1].

[1] miêu tả cảnh trời tuyết.

Ẩn trong đó là một tòa thành đô nguy nga, tựa như cự thú hăng cổ, hồ tọa long bàn giữa trời đất trắng bạc.

Tường thành mới toanh kiên cố và cao ngất, đất nung chồng chất, ngói xanh kẻ mặt, địch lâu vọng đài (dài quan sát) vang lên tiếng leng keng không dứt.

Tượng trưng cho tính kỳ quặc hương tung bay phấp phới trong gió rét.

“Rút cuộc đã trở về rồi. Mới xuất chinh mấy tháng, Biện Châu chúng ta đã thay đổi rồi ư.” Binh sĩ hưng phấn.

Mặc Kiều Sinh ghì chặt dây cương, nghỉ chân ngắm nhìn tòa thành vừa quen thuộc vừa lạ lẫm trước mắt.

Biện Châu.

Nơi có Chúa công.

Mảnh đất mà hàng đêm trái tim và linh hồn hần luôn hướng về.

Thiên phu trưởng tân nhậm Dương Thịnh, giục ngựa đi theo sau Mặc Kiều Sinh.

Nhiều lần chinh chiến sa trường, nam nhân luôn xông pha trận mạc, liều cả tính mạng, tước vị quân hàm liên tiếp được thăng lên, hôm nay đã trở thành phụ tá đắc lực của Mặc Kiều Sinh rồi.

Giờ phút này, tâm tình của hần ta không hừng phấn như các quân sĩ khác, mà thảm lo lắng.

“Tướng quân.” Hần ta đến cạnh Mặc Kiều Sinh, thấp giọng nói: “Ty chức nghe nói hôm nay trong thành Biện Châu, thịnh truyền một vài lời đồn đãi gây bất lợi cho tướng quân. Tướng quân có lẽ nên thận trọng một chút, lưu lại một bộ phận nhân mã đóng quân ở bên ngoài thành để phòng bất trắc.”

Mặc Kiều Sinh nhìn hần ta, mỉm cười.

Dương Thịnh đi theo Mặc Kiều Sinh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hần ta trông thấy vị tướng quân nổi danh dùng nghiêm cẩn để trị quân này tỏ nét mặt tươi cười.

“A Thịnh, ngươi chưa từng tiếp xúc với Chúa công, không biết rõ người. Nếu không ngươi sẽ không nói thế.” Mặc Kiều Sinh thúc ngựa đi về phía trước.

Dương Thịnh ngậm miệng không nói, mấy tháng qua vào sinh ra tử. Xưa nay hần ta vốn bướng bỉnh mà nay đã thật sự khâm phục vị tướng quân này từ tận đáy lòng.

Vị tướng quân này cũng xuất thân nô lệ như hần ta, bất luận mưu lược hay binh pháp, trị quân hay võ nghệ, đều khiến hần ta tâm phục khẩu phục.

Tướng quân đối xử với những huynh đệ bọn họ vô cùng chân thành. Mấy lần trên chiến trường, tính mạng của hần ta và vô số huynh đệ đều do tướng quân một tay nhặt về.

Hần ta thật sự không muốn nhìn người mình một lòng kính ngưỡng, có tư thái không hề phòng đối vị kia quân chủ cao cao tại thượng kia.

Tướng quân trên sa trường có mưu lược riêng nhưng không thể ngờ được trên triều đình lại đơn thuần và ngay thẳng như vậy, chỉ sợ không hay lắm. Đáng tiếc hôm nay ta cũng không có cách nào, chỉ có thể gửi gắm hi vọng rằng Chúa công không phải là một người tai mềm, ngu xuẩn chỉ vì một chút lời đồn đãi mà tự hủy tướng thành.

Đầu hạ, Mặc Kiều Sinh dẫn một vạn binh mã rời khỏi Biện Châu.

Cuối đông, hấn binh định con đường từ Biện Châu đến Trung Mậu, mang theo năm vạn binh mã, chậm rãi trở về thành.

Vị tướng quân chiến công hiển hách này đang mặc khôi giáp, xuất hiện tại đại điện triều đình.

Văn võ quan viên trên điện phủ Lâm Lập bàn tán xôn xao.

Mặc Kiều Sinh quỳ xuống đất hành lễ, vinh quang đầy người, nhận lấy sự khen ngợi và phong thưởng từ quân vương.

Đại điện mới được tu sửa, hiên ngang tráng lệ.

Túc vệ trưởng hồng y ở tiền điện mỉm cười nhìn hấn chăm chú, đây là huynh đệ có giao tình sinh tử với mình.

Đứng đầu đội ngũ võ quan là Du tướng quân và Hạ Lan tướng quân, vẻ mặt mừng rỡ gật đầu với hấn, đó là thượng cấp luôn trợ giúp và cổ vũ mình.

Trên đại điện có rất nhiều quan viên hấn biết hoặc không quen, ánh mắt họ nhìn mình có kính nể, có tán thưởng, cũng có âm thầm mang theo một vài tình cảm khác.

Nhưng giờ phút này, Mặc Kiều Sinh đều không thêm để ý.

Người duy nhất hấn quan tâm chính là người ngồi ở trên vương tọa kia.

Người đó ngọc quan buộc tóc, cầm bảo long văn, ngồi xa trên đài cao, đang nhìn hấn.

Vì sao đại điện này lại trông trải như thế?

Khoảng cách giữa ta với người lại xa xôi diệu vợi thế kia?

Ta thậm chí không thể ngẩng đầu, cẩn thận ngắm nhìn dung nhan đã lâu không gặp của Chúa công.

Hôm nay Mặc Kiều Sinh đường đường chính chính là một vị tướng quân, cấp dưới kính ngưỡng, đồng僚 kính yêu, trên chiến trường có oai phong và uy nghiêm.

Thế nhưng, hấn đột nhiên nhớ nhung thời điểm khi hấn còn là nô lệ.

Lúc ấy, chủ nhân chỉ cần nhẹ nhàng gọi một câu: Kiều Sinh, đến cạnh ta.

Hấn có thể chạy như bay, đến cạnh Chúa công.

Sau khi triều nghị chấm dứt, Mặc Kiều Sinh bước ra cửa điện. Nguyên một đám triều thần vừa quen thuộc vừa lạ lướt qua bên hấn, nồng nhiệt chào hỏi hấn.

Mặc Kiều Sinh ứng đối qua loa. Đến khi biến người tản đi, chỉ còn hấn đơn độc đứng trên bậc thang cẩm thạch, quay đầu nhìn điện phủ cao lớn sừng sững phía sau.

Người mà hấn hàng đêm không quên, đang ở trong đó.

Mà hôm nay, hấn đã được phong tước vị, được ban phủ tướng quân, chỉ đành cất bước rời đi, cách người đó càng ngày càng xa.

Mặc Kiều Sinh thở dài, xoay người đi về hướng cửa cung.

“Phiêu Kỵ tướng quân, dừng bước.” Một xá nhân trong nội cung chợt gọi hấn.

Mặc Kiều Sinh quay lại.

“Chúa công chờ tướng quân ở triều ngô điện, mời tướng quân một mình đến kiến giá.”

Mắt Mặc Kiều Sinh sáng rực lên, hấn không kiềm nổi mà mỉm cười.

Theo sát vị xá nhân kia, hấn leo lên đài tạ, xuyên qua thường thất, đi trên hành lang gấp khúc thật dài, trong lòng tung tăng như chim sẻ, phấn khởi theo từng nhịp bước chân.

Hấn càng chạy càng nhanh, thậm chí vượt qua vị cung nhân kia, hầu như đã bước vào cửa cung trước tiên.

Ở trong phòng kia, một người đang đứng, khoác áo bào. Xoay người lại, người đó cười nói với hấn: “Kiều Sinh, đến cạnh ta.”

Mặc Kiều Sinh cảm thấy khóe mắt mình ẩm ướt.

“Ôi, này này, đã làm tướng quân rồi, sao còn thích khóc vậy.” Người kia cười nói.

Ngoại ô Giảng Thành.

Trong căn nhà đất cũ nát,

Một phụ nhân tuổi còn trẻ, lưng cồng một hài tử chưa tròn tuổi, đang quét tuyết đọng trong nội viện.

Nàng nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn quanh ra ngoài cửa viện.

Ngoài cổng tre cũ nát phát ra tiếng vang lộp bộp. Ngoài cửa là một thế giới trắng xóa, không có một bóng người.

A Quyên thở dài.

Trong thôn lúc nào cũng truyền tai đủ loại tin tức lung tung, làm người lo lắng hãi hùng.

Lúc trước, thật sự không nên đồng ý cho phu quân xuất chinh. Mặc dù cuộc sống kham khổ, hai người có thể gắn bó nương tựa vào nhau, vẫn tốt mà.

Mùa đông lạnh như vậy, không biết A Nguyên ở chiến trường thế nào rồi.

“Mẫu thân, cháo kê nấu xong rồi ạ, mình ăn đi thôi.” Một nữ hài nhỏ tuổi vén rèm đi ra.

Cô bé ngẩn người, kinh ngạc há to miệng nhìn ra ngoài cửa viện.

“Sao vậy? Nhị Nha?”

A Quyên nhìn theo ánh mắt của nữ nhi.

Ngoài cửa viện, có một bóng dáng cao lớn đang đứng đó. Người nọ mặc quần trang, vai phủ đầy sương tuyết, mắt rung rung.

“Quyên, ta đã trở về.”

“Ta tới đón mọi người. Đi Biện Châu.”

“Chỗ đó, ta có ruộng đồng, nhà ở cho mọi người.”

...

Một khu binh dân ở Cầu Dư Nhai thuộc Giáng Thành, trong một tòa nhà ngói vang lên tiếng khóc thê lương.

Quan viên truyền đạt báo tang gửi lại di vật và ban thưởng của Thiên phủ trưởng Hàn Thâm, trấn an vài câu rồi yên lặng rời đi.

Họ còn phải đến thêm vài căn hộ có hoàn cảnh thế này nữa.

Một bà lão tóc trắng xoa ôm tôn tử nhỏ tuổi của mình, khóc rống.

Con dâu của bà lại sững sờ nhìn di vật và một khối vải màu lam, run rẩy vuron đôi tay thô ráp đã bị thời gian bào mòn chạm vào nó.

Nam nhân của nàng là một người có tính khí táo bạo, không đánh thì sẽ mắng nàng, là một người luôn khiến nàng sợ hãi.

Nhưng khi nam nhân này mất, nàng mới đột nhiên nhận ra thế nào là bầu trời sụp đổ.

Ở niên đại chiến loạn không ngớt này, nam nhân gửi quân lương về hàng tháng kia, đã dùng thân thể của mình để tạo sự bình yên cho họ.

Tay nàng run rẩy, sờ lên miếng vải hoa đó.

Những quan viên vận chuyển di vật nói, đây là tâm ý của chiến hữu Hàn Thâm, là nguyện vọng trước khi chết của Hàn Thâm.

Nam nhân cả đời đều không mua đồ cho mình, vậy mà trước khi chết còn nhớ tới mua cho mình một tấm vải như vậy.

Nữ nhân che mặt mình, không, ta không thể khóc.

Trong nhà không có nam nhân, ta phải chống đỡ cái nhà này.

Chàng, đã để lại ruộng đồng, nhà cửa cho ta và hài tử ở Biện Châu.

Ta có thể, có thể nuôi sống hài tử, phụng dưỡng mẫu thân.

Cái nhà này sẽ không sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp ngồi sau án, trông như đang tập trung vào quyền mực trước mặt. Thật ra nàng đang lặng lẽ liếc trộm Mặc Kiều Sinh ngồi dưới tay mình, người đang làm bạn trong khi nàng duyệt bài thi.

Trên chiến trường, nam tử này, trác tuyệt bất phàm, nhưng khi ở trước mặt nàng, trong nháy mắt hần lại biến trở về thành đáng về bất an.

Hai mắt hần sáng ngời, tâm trạng kích động bước vào đại điện, đi đến cạnh mình, nhưng chỉ khô khan hồi báo vài câu quân tình rồi không nói thêm lời nào nữa.

Được ban tọa, hần cũng chỉ im lặng cúi đầu ngồi đó, chẳng khác gì ngày xưa.

Trình Thiên Diệp trầm buồn cười.

Đại tướng quân của nàng vẫn ngồi yên vị ở đó, cả ánh mắt cũng chẳng dám liếc nhìn về phía nàng mà cứ nhìn chăm chăm xuống đất, giống như chỗ đó đang sắp nở hoa vậy.

Nhưng trong mắt Trình Thiên Diệp, sắc thái trên người hần biến hóa không ngừng, vừa bối rối, vừa chờ mong, rồi lại tự trách.

Vừa thú vị vừa đáng yêu.

Cuối cùng Mặc Kiều Sinh vẫn không kìm nén nổi, lặng lẽ liếc nhìn Chúa công đang “tập trung việc nước”.

Ai ngờ hần phát hiện Chúa công đang một tay cầm quyền trục, dựa vào thành ghế, hai mắt mỉm cười nhìn mình.

Mặc Kiều Sinh lòng rối loạn, Chúa công nhìn ta như vậy đã bao lâu rồi?

Khóe môi của người hơi nhếch lên, tựa hồ mang theo một chút đùa vui vì đã nhìn thấu nội tâm của hần. Dần dà, người đưa bàn tay trắng muốt như ngọc về phía hần.

Mặc Kiều Sinh vươn tay ra trong hoảng hốt, đầu ngón tay hần vừa chạm phải bàn tay mềm mại và ấm áp ấy, thoáng chốc người đã nắm chặt tay hần.

Lòng bàn tay trơn nhẵn phủ kín đôi tay thô nhám rồi nhẹ nhàng vuốt ve, dẫn hần bước về phía trước.

Mặc Kiều Sinh cảm thấy máu trên mặt mình sắp trào ra ngoài.

Không xong, mặt của ta nhất định rất đỏ, hần nghĩ.

Ánh mắt người nọ như những vì sao, ngàn vạn ánh sáng đang nhẹ nhàng lác lác, trong đó phản chiếu hình bóng của hần.

Đôi môi khẽ mở, người đó cất tiếng nói: “Kiều Sinh, ta rất nhớ ngươi.”

Bàn tay trắng nõn giờ lên trước mắt hần, che đi tầm mắt của hần, nhẹ nhàng lướt qua trán hần, vẽ lên lông mày hần, một đường vuốt theo khuôn mặt xuống dưới, dừng một chốc ở cằm hần.

Một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước khẽ chạm vào đôi môi hần.

Quả nhiên một cảm giác tê dại lưu lại trên đôi môi, len lõi thẳng vào phổi hần, thật lâu vẫn chưa thể tan đi.

Hai tay Mặc Kiều Sinh rũ xuống bên người, thoáng chốc lại siết chặt.

“Ngươi thì sao? Ngươi có nhớ ta không?” Người ấy hỏi.

Ta, thậm chí ta hàng đêm luôn nhớ tới ngươi, không có một khắc nào không mong muốn được trở lại bên cạnh ngươi.

Mặc Kiều Sinh gào thét trong lòng.

Nhưng mà đôi môi hần cứng đờ, chỉ khẽ giật, lại không thốt ra được một chữ.

Nhưng Chúa công đã nghe thấy câu nói trong lòng hần.

Trình Thiên Diệp phát tay quét hết quyền trục trên bàn xuống, nàng đề Phiêu Kỳ tướng quân lên bàn, cắn môi dưới, nhìn hần như nhìn một khối bảo thạch hiếm có. Nàng chậm rãi cúi người xuống.

Ngọc Bích bung nước trà từ Thiên điện đến, vừa ngẩng đầu đã thấy quyền trục rơi là tà dưới đất.

Trên chiếc bàn tử đàn khắc hoa, vị Mặc tướng quân thanh danh hiển hách đang bị Chúa công đề lên bàn “bất nạt”.

Ngọc Bích giờ tay áo che mắt, trong lúc bối rối, khay trà chột rơi xuống.

Xoảng, tách trà vỡ toang dưới đất.

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ thắm, hơi thở hỗn loạn, vẻ mặt tỏ vẻ không vui, hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta.

Ngọc Bích vội vội vàng vàng rời khỏi điện.

Nàng ta vòng tay sau lưng đóng cửa điện, tựa lưng bên ngoài cửa điện, sắc mặt đỏ bừng, che trái tim đang bang bang nhảy loạn, nghĩ: “Ây da trời ơi, hóa ra những lời đồn đãi kia đều là thật sao.”

...

Trong hoàng cung Hạo Kinh, Một Tàng thái hậu tộc Khuyển Nhung mặc áo lông bằng gấm đính cầm thạch, đầu đội cao quan trên châu, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Bà ta nhìn vị nam tử người Hán trẻ tuổi từ tốn, không có vẻ gì là luống cuống trước mắt. Trong nội tâm bà ta lo nghi bất định.

Bọn họ là dân tộc du mục đến từ thảo nguyên đại mạc, quen sống cuộc sống đơn độc chăn ngựa dê trong đại mạc, du canh du cư.

Thế nhưng, họ không thể ngờ được có một ngày có thể đánh được vào Trung Nguyên, bước vào đế đô và sống trong hoàng cung tráng lệ thế này.

Trong tộc rất nhiều người, đều bị nơi chốn hoa này mê hoặc, bắt đầu ham muốn an dật và hưởng khoái lạc.

Nhưng bà ta là Một Tàng Trân Châu, Thái hậu Tây Nhung tộc.

Một nữ nhân đã thủ tiết khi tuổi đời còn trẻ, sống trong một đám sói nình rập tại đại thảo nguyên, một tay bồi dưỡng con trai tuổi nhỏ ngồi vững vàng trên vương vị.

Bà ta biết rõ bước ngoặt chân chính của tộc Một Tàng Tây Nhung bọn họ đang ở trước mắt.

Muốn không chế, chinh phục Trung Nguyên màu mỡ có lịch sử lâu đời, để trường kỳ chiếm giữ chỉ dựa vào đốt, giết, đánh, cướp là không được. Bà ta bức thiết muốn học tập, hiểu rõ tri thức và văn hóa của danh tộc này.

Gã nam nhân Trương Phúc này, thật có thể hữu dụng với ta sao?

Một Tàng thái hậu nói: “Học thức của Trương tiên sinh, phong phú như cỏ nuôi súc vật ở thảo nguyên vậy. Nghe buổi nói chuyện với tiên sinh xong, ta dường như là lữ nhân lạc đường nhìn thấy ngôi sao trong bầu trời đêm, lập tức tìm được phương hướng.”

“Nhưng điều khiến ta nghi hoặc không hiểu là, nhân tài như tiên sinh, quân chủ Tấn quốc sao có thể không tôn sùng, thăng chức tước, cung dưỡng tiên sinh mà để cho tiên sinh có cơ hội đến chỗ ta?”

Trương Phúc mỉm cười tiêu chuẩn, chấp tay với Một Tàng thái hậu: “Nếu ai nấy đều có tuệ nhãn như thái hậu vậy, Trương mạo đương nhiên không cần phải lang bạc kỳ hồ rồi.”

Sau đó, y ra về cô tịch, khề thờ dài: “Từ khi lão Chúa công Tấn uy hầu của tại hạ tiên thăng, tân chủ quân đảo hành nghịch thi [1], sùng hạnh nô lệ thấp hèn, không nghe ta trung ngôn khuyên can, ngược lại còn luôn cứ giáng chức ta, thậm chí đẩy ta ra xa khỏi trung tâm chính trị, chỉ cho ta xử lý mấy chuyện tạp vụ.”

[1] đảo hành nghịch thi: có nghĩa là làm những việc trái với lẽ thường và sử dụng bất cứ phương tiện nào, còn chủ yếu đề cập đến việc làm trái với xu hướng của thời đại hoặc ý chí của mọi người.

“Nếu chỉ thế thì thôi. Thế nhưng, những quý tộc trong triều kia thấy ta thất thế, tìm mọi cách xa lánh ta, âm mưu hãm hại ta, không lâu trước đây còn gán cho ta một tội danh, làm ta không thể không xa xứ, chạy khỏi Tấn quốc.”

Một Tàng thái hậu thoáng trao đổi ánh mắt với muội muội Một Tàng Hồng Châu đang cùng ngồi bên cạnh.

Một Tàng Hồng Châu khề gật đầu với bà ta, lộ ra sự khẳng định.

Vì vậy Một Tàng thái hậu càng thêm nhiệt tình ra vẻ chiều hiền đãi sĩ. Bà ta lập tức ban cho Trương Phúc thân phận khách khanh.

Một Tàng Hồng Châu trấn an Trương Phúc: “Trương công đừng ưu phiền, Thái hậu nương nương cầu hiền như khát. Hôm nay Trương công đã quy thuận Tây Nhung ta, nương nương đương nhiên sẽ phụng người như khách quý. Chỉ cần người tận tâm tận lực cho suy nghĩ Tây Nhung ta, chắc chắn có một ngày người có thể hành diện trước quốc quân Tấn quốc.”

Sau khi Trương Phúc cất bước rời đi.

Một Tàng thái hậu giận tái mặt, nói với muội muội Một Tàng Hồng Châu: “Người này có thật sự đáng tin cậy không? Sao ta nghe nói sau khi hấn đến Hạo Kinh, ra tay xa xỉ, vung kim ngân kết giao với gã tình nhân kia của người. Không phải là người đã thu tiền tài của hấn rồi tiến cử hấn trước mặt ta đấy chứ?”

Một Tàng Hồng Châu nghe vậy, trong lòng cả kinh. Nàng ta hơi chột dạ, sờ lên khăn choàng lông bạch hổ đang vây quanh cổ.

Quả thực, nàng ta thu không ít thứ tốt từ Trương Phúc, lại bị Trương Phúc nói như rót mật vào tai, nên mới tiến cử Trương Phúc cho tỷ tỷ.

Nhưng bất luận thế nào, nàng ta sẽ không nói chuyện này ra ngoài.

“Sao A tỷ lại nghi muội như vậy? Sao muội có thể không hiểu nặng nhẹ thế chứ? Hôm nay nhất tộc Một Tàng chúng ta và Lương hậu nhất tộc Lương thị xung đột ngày càng kịch liệt. Trong thời điểm mấu chốt, muội đương nhiên là muốn phân ưu cho tỷ tỷ, tiến cử nhân vật đại tài cho tỷ tỷ.”

Nàng ta giữ chặt tay áo của tỷ tỷ, khề lắc.

Mặc dù Thái hậu là đích tỷ tỷ của nàng ta, nhưng từ nhỏ nàng ta đã rất sợ hãi vị tỷ tỷ vừa có thủ đoạn, vừa nghiêm khắc này.

“A tỷ, vừa rồi chính tỷ đã tự mình khảo thí, Trương Phúc này chẳng lẽ không phải là một vị nhân tài học phú ngũ xa [2] sao?”

[2] học phú ngũ xa: có kiến thức sâu rộng, hiểu biết nhiều.

“Huống chi, muội đã cẩn thận phái người nghe ngóng. Tấn Việt hầu kia quả thực đã từng vì một luyện sủng, mà trực xuất Trương Phúc ra khỏi thành. Trương Phúc còn quỳ xuống trước công thành cầu xin tha thứ, mới được bỏ qua cho đấy.”

“Sau đó, y cũng không dẫn theo Trương Phúc bên mình nữa, mà chỉ cho hấn ở Giảng Thành xa xôi phụ trách chút ít lương thảo thôi. Trương Phúc ở Giảng Thành, xác thực đã bị nhiều người xa lánh, hành sự khó khăn, những việc này muội đều đã hỏi thăm rõ ràng rồi, không phải giả đâu.”

Bấy giờ, sắc mặt của Một Tàng thái hậu mới dịu xuống: “Người có thể vì gia tộc như vậy, ta rất vui mừng. Tấn Việt hầu đánh bại Bùi Chân, ta cảm thấy y không phải một kẻ vô đạo. Bùi Chân thua một trận như thế, khiến khí thế của tộc ta suy yếu vô cùng. Ta xác thực cần một vài người tài năng đề phò tá ta.”

“Ta xem cách ăn nói của người này, đúng thật là một chi sĩ có kiến thức. Nếu thật như như lời người nói, vậy thì có thể dùng tạm. Chẳng qua, dù sao người Hán không phải là tộc ta, không thể dễ tin, trước tiên cần cẩn thận khảo sát.”

Một Tàng Hồng Châu nhẹ nhàng thờ ra: “Tỷ tỷ yên tâm, chỗ ở của hấn toàn là người của muội, tùy thời giám thị cử động của hấn. Nếu bị ta phát hiện hấn rắp tâm hại người, có hành động khác thường, ta sẽ khiến hấn chết không yên lành.”

Một Tàng thái hậu khề gật đầu, thờ dài.

Cả đời bà ta hiểu thấu, từng dùng thân quả phụ mà cường thế gạt bỏ dị kị, bảo vệ vương vị của hải nhi. Ai ngờ hôm nay nhi tử trưởng thành, bắt nắn chuyện bà ta nắm hết quyền hành, dần dần xa cách bà ta, từng hộ thế từ Lương hoàng hậu của mình, theo hoàng hậu nhất tộc bắt đầu chống đối bà ta.

Lúc này, ở chỗ Lương hoàng hậu.

Lương hoàng hậu đang hưng hăng đập phá cái tách trong tay: “Lão thái bà kia làm cho đại quân của chúng ta bị mất thể diện trước Tấn quốc còn chưa đủ, lại còn dám mời chào người Tấn quốc đến phò tá?”

Thúc phụ của nàng ta là Lương Ký khuyên như: “Nương nương bớt giận. Dù Một Tàng Bùi Chân bị thua trận ở Biện Châu, tổn hao danh dự của Thái hậu nhưng Một Tàng nhất tộc vẫn nắm binh quyền. Lương thị nhất tộc chúng ta quả thực thiếu khuyết tướng quân chân chính có thể dẫn binh, nên hiện tại không thể chống lại Thái hậu. Đáng tiếc là tướng quân Ngõi Danh Sơn ở Trịnh Châu, chậm chạp không chịu về bên phe ta.”

Cháu của nàng ta là Lương Át nói: “Hồi bẩm nương nương, thúc tổ. Tên Trương Phúc này, hải nhi đã nghe qua. Ai nấy đều nói hấn có kỳ tài, thiên về mưu lược. Hấn mới đến, chưa hấn đã hoàn toàn trung thành với Thái hậu nương nương, hôm nào để hải nhi thử hấn một phen mới biết rõ được.”

Dưới bầu trời tuyết, Trương Phúc trở về chỗ ở của mình.

Y xuống xe ngựa, tiếp được một hoa tuyết bay xuống từ không trung trong đêm tối lơ mờ.

Thủ vệ trước cửa là mấy tên võ sĩ Khuyển Nhung cường tráng. Những võ sĩ kia dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn kẻ dị tộc là y.

Tuy Một Tầng Hồng Châu nói là phải những người này bảo vệ cho sự an toàn của y, nhưng rõ là cũng để giám thị không chế y.

Tiêu Tú đi ra từ bên trong, bung ô, đón y vào.

“Tiên sinh đã trở về.”

Trương Phúc khẽ gật đầu, bên môi vẫn luôn duy trì nụ cười, khoan thai bước vào phòng.

Hai người đi vào nội thất, cởi áo khoác, ngồi quanh bếp lò để sưởi ấm.

Tiêu Tú cung kính quỳ xuống đất dâng trà, thấp giọng hỏi: “Tiên sinh, hôm nay có thuận lợi không?”

Trương Phúc hơ tay phía trên chậu than. Y ngấm than lửa đỏ bùng trong chậu.

Thuận lợi? Việc này tựa như hỏa trung thủ lật, lâm uyên tâu sách [3], phải chú ý từng bước, một bước đi nhầm, sẽ chết không toàn thây, sao có thể dùng từ thuận lợi?

Trương Phúc nhẹ giọng mở miệng: “Tiêu Tú, vì sao ngươi đến đây cùng ta? Ngươi thật sự không sợ sao?”

[3] hỏa trung thủ lật: lấy hạt dẻ trong lò lửa; ky cốp cho cốp ăn; mình làm người hưởng (xem truyện Ngụ ngôn của La Fontaine, ví với việc bất chấp nguy hiểm làm việc cho người khác, mà bản thân mình bị mắc lửa không được gì); lâm uyên tâu sách: có ý như đi trên dây cáp, mọi việc rất nguy hiểm.

“Tiên sinh vì sao mà đến thì ta cũng đến đây vì điều đấy.” Tiêu Tú cúi đầu bận rộn, không ngẩng đầu lên: “Mặc dù ta hèn mọn, nhưng ta một lòng cống hiến cho nước nhà.”

Trương Phúc nhìn thiếu niên đã cùng mình vào vòng hiểm địa này, y tươi cười: “Ta phát hiện chỉ cần ai ở bên cạnh ngươi, đều sẽ bất giác dần dần bị người hấp dẫn, bị người ảnh hưởng, dần dần đuổi kịp cước bộ của ngươi. Có lẽ, cũng vì phẩm chất đặc biệt này, người mới trở thành quân chủ ta lựa chọn.”

Tại Tây Sơn Biện Châu, Trình Thiên Diệp dẫn Hạ Lan Trinh, Du Đôn Tổ, Tiểu Cẩn, Mặc Kiều Sinh và những tâm phúc thân cận đi săn bắn ở Tây Sơn.

Sắc trời dần dần muộn, mọi người nhóm lửa, nướng hươu sao vừa mới săn được.

Trên đất tuyết, có thịt hươu, rượu ngon, bàn về đại sự quốc gia thiên hạ, mọi người chỉ cảm thấy tỏa ra ý chí hào hùng, sáng khoái.

Trình Thiên Diệp nâng chén: “Tân quốc có thể có được chút thành tựu hôm nay, đều là nhờ có chư vị công. Thiên hạ hôm nay, quần hùng tính khởi [4], ta muốn giành lấy Trung Nguyên, làm vững mạnh Đại Tấn ta, mong rằng chư quân giúp ta!”

[4] quần hùng tính khởi: ý nói anh hùng có mặt ở khắp mọi nơi.

Mọi người cùng hô to đồng ý, nâng chén cùng hòa.

Rượu qua ba tuần, dần dà không còn ai câu nệ nữa. Mọi người bắt đầu nâng ly cạn chén, ăn uống linh đình.

Điều Thiên Hương cầm một kim bôi, vẫy tay với Mặc Kiều Sinh: “Mặc tướng quân, ta mời ngươi một ly.”

Mặc Kiều Sinh quỳ xuống đất tiếp rượu, đang muốn uống một hơi cạn sạch.

Trình Thiên Diệp đưa tay ra cản: “Khoan đã, nâng cho hần uống gì thế?”

Điều Thiên Hương liếc nàng: “Chàng nghĩ lung tung gì đấy hả? Đây là lộc huyết tửu, trừ hàn bổ khí, mùa đông uống là tốt nhất. Mặc tướng quân vất vả rồi, phải uống nhiều thêm một chút đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Tại thôn Sĩ Giáp, Hứa Thố lý, trong một đại viện nông gia, một phụ nhân tóc trắng cả người còng xuống, đang bẻ bộn đuôi gà vào ổ.

Bà không đến bốn mươi niên kì, bởi vì đã từng sống kiếp nô lệ, cuộc sống gian nan đã giày vò bà đến nỗi trông như một lão nhân.

Cả đời bà từng có rất nhiều hài tử, nhưng hoặc là chết non, hoặc là bị chủ nhân bán đi, đa số đều không có thể ở bên cạnh mình.

Đứa con trai duy nhất bên cạnh là Đãng Trụ, cách đây không lâu đã chết trận sa trường.

Vốn đã kích của cuộc sống đã khiến bà chết lặng. Sống qua ngày đoạn tháng, nửa đời sau bà đã xác định sẽ chìm trong bóng tối vô tận, không có cái gì đáng để chờ mong.

Phụ nhân ngược đời mắt đục ngầu nhìn bông tuyết đang rơi.

Mùa đông năm nay, tuyết rơi lớn quá. Thế nhưng, giờ phút này bà đang mặc một chiếc áo bông dày trên người, ở trong căn nhà lớn có thể che gió che mưa, trong kho thóc đầy ắp

lượng thực do tá điền giao tới, thậm chí phía sau còn đang hầm cách thủy một bát canh gà.

“Can nướng (nghĩa mẫu), các con đều đói bụng rồi, vẫn đang chờ can nướng nấu ăn cho đầy ả.”

“Can nướng, chúng con đã về, Lục Hầu Nhi sắp chết đói rồi, có gì ngon cho con ăn trước không?”

“Can nướng.”

“Can nướng.”

Cần cuối năm, trong quân doanh được cho nghỉ. Vài hán tử trẻ tuổi không có nhà đều ở cùng Dương Thịnh trong tòa nhà lớn đó.

Bọn họ vào núi đốn củi, trên tay cầm vài con gà rừng, thỏ tuyết mình bắt được. Sau đó, họ nhao nhao trở về.

Còn chưa vào sân, họ đã cao giọng gọi người.

Nương của Đổng Trứ lau nước ở khóe mắt, bận rộn chào đón họ.

Khung cảnh tung bùng, vì bận rộn nên đau đớn trong lòng được chậm rãi hòa tan, thời gian tựa như có thể cuốn trôi tất cả.

Vương đô Hạo Kinh, nơi đang bị Khuyển Nhung chiếm cứ.

Trương Phúc ngồi trước chậu than, nướng theo ánh nến đọc từng tờ thư trong tay.

Y vô cùng cẩn thận. Mặc dù những điều quan trọng đều được ghi bằng mật văn, sau khi y đọc qua rồi ghi nhớ thì lập tức đưa vào chậu than để thiêu hủy.

Chỉ có một tờ giấy rất nhỏ kẹp trong quyền trục được y kẹp giữa ngón tay rồi nhẹ nhàng vuốt phẳng. Trên đó là những nét chữ thanh tú và quen thuộc: Mọi sự do công làm chủ, lấy sự bình an của công và Tử làm trọng, nhớ lấy! Nhớ lấy!

Trương Phúc đọc những con chữ thừa thốt này thêm vài lần, rồi vờn tay bỏ nó vào chậu than. Ngọn lửa trong chậu than bùng sáng lên, đốt cháy những lời quan tâm được truyền đến từ Biện Châu này.

Tiêu Tử đang dựa vào án, vô thức chìm vào mộng đẹp.

Trương Phúc đứng lên, phủ thêm một lớp y phục cho thiếu niên kia.

Y ngẩng đầu, nhìn bông tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Tuyết năm nay, thật lớn quá. Hoa tuyết trắng tinh khôi dường như muốn bao phủ hết mọi sự xấu xí trên thế gian này. Đợi đến đầu xuân năm sau, tuyết tan, lại lộ ra một thế giới hoàn toàn mới.

Tại biệt viện Tây Sơn ở Biện Châu.

Trình Thiên Diệp uống chút rượu, hơi gật gù. Nàng ngồi đợi Bích Vân mang đệm gấm tới cho nàng. Nàng dựa vào hiên, bụng lấy một chén trà đậm đặc nóng hổi.

Trên bầu trời, tuyết cứ lơ đãng bay bay.

Trong đình viện toàn là “dã thú”, đám nam nhân vây quanh đồng lửa dưới trời tuyết, nướng thịt huou, nâng ly cạn chén, uống say bí tỉ.

Trình Phụng đứng lên, đón một bình lớn rượu từ Tiểu Thu rồi ôm vào ngực, vừa thuận tay lấy thịt huou đã nướng chín trước mặt mình đưa cho cô nàng.

Du Đôn Tổ thỉnh thoảng cùng chạm chén với Trình Phụng, có đôi khi sẽ nghiêng người thấp giọng nói vài câu với Tiểu Cẩn.

Hạ Lan Trình uống hơi quá chén, đang lờ lửng kéo Mặc Kiều Sinh mà ba hoa khoác lác.

Mặc Kiều Sinh tuy ít nói, nhưng nét mặt của hắn rất buồn lòng, khóe môi khẽ mỉm cười, thỉnh thoảng giương mắt thoáng nhìn Trình Thiên Diệp.

“Đang nhìn gì vậy, Thiên Vũ?” Diêu Thiên Hương đi đến cạnh Trình Thiên Diệp, ngồi xuống cạnh nàng.

“Ngắm tuyết roi.” Từ trong hàng hiên, Trình Thiên Diệp vờn tay ra đón lấy bông tuyết dưới bầu trời.

“Ta nghĩ sang năm, sau khi tuyết tan, thế giới này có thể có điều gì khác biệt hay không?”

“Thiên Vũ, có lẽ chàng không phát hiện. Bởi vì có chàng, hiện tại đã thay đổi không ít.” Diêu Thiên Hương khoác tay lên cánh tay Trình Thiên Diệp, đầu tựa lên vai nàng: “Lúc ta vừa tới Biện Châu, tới Tây Sơn này, ven đường toàn là cảnh hoang tàn. Hôm nay, trên đường, ta đã thấy được biết bao nhiêu gia đình. Nhà nhà ven đường bốc cao khói bếp, hài tử lão nhân cũng có y phục để che thân.”

“Những thứ khác không nói, chỉ cần nhìn Kiều Sinh là đủ thấy. Lần đầu tiên ta thấy hắn là ở trong chuồng, hắn là một tên nô lệ cả đầu cũng không dám ngẩng. Hôm nay, chàng lại nhìn hắn xem.”

Trình Thiên Diệp nhìn về phía sân.

Hạ Lan Trình không biết đã nói gì đó, một tay bả cổ Mặc Kiều Sinh, một tay xoa tóc của hắn, đang cười ha ha.

Sắc mặt Mặc Kiều Sinh ửng đỏ. Trình Thiên Diệp đang suy nghĩ, đưa mắt quan sát.

“Không, đây hết thảy không chỉ vì ta, mà là kết quả của từng người trong số họ, phần đầu toàn lực.”

“Vì sự thay đổi này, đã có vô số người hi hục cố gắng, đổ máu, thậm chí liều cả mạng. Đến giờ phút này, còn có người đang một mình mạo hiểm, xâm nhập vào trận địa của địch, chỉ vì thực hiện mục tiêu chung này của chúng ta.”

Trình Thiên Diệp quay đầu nhìn Diêu Thiên Hương xinh đẹp trước mặt: “Mà ngay cả Thiên Hương nàng, vốn có thể bình an hưởng thụ cuộc sống, gần đây không phải cũng xây dựng nữ học viện, vì những nữ tử không có cơ hội được học tập mà cung cấp văn tự học tập, nâng cao kỹ năng sống sao?”

Diêu Thiên Hương mỉm cười nói: “Đó là bởi vì chàng mang đến cho chúng ta hi vọng, một khi con người có hi vọng, làm gì cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi.”

“Cho đến tận bây giờ ta vẫn cảm thấy nữ tử không nên chỉ phụ thuộc vào nam nhân từ khi còn nhỏ. Nhưng trước kia ta không có cơ hội phản kháng. Hôm nay ta cảm thấy nên vì mình, vì nữ giới trong thiên hạ, góp một chút sức lực.”

“Vì vậy, ta nhất định phải cảm tạ chàng đây.” Diêu Thiên Hương cắn răng, ánh mắt lóe sáng như sao.

Nàng ta bàn tay trắng như ngọc ghé vào tai Trình Thiên Diệp: “Lần trước có nói rồi đấy, ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi, hoàn toàn mới toanh, để trên xe ngựa của ngươi đó. Trên đường trở về, các ngươi có thể thử xem. Ta cam đoan hẳn khác đến nỗi không xuống nổi xe.”

Trình Thiên Diệp đẩy vai nàng ta, dờ khóc dờ cười: “Đừng quây nhiễu Thiên Hương, ta và hắn còn chưa mức đó. Huống chi, chúng ta cũng không thể đi đến bước kia, một khi không cẩn thận, ngươi bảo ta làm sao lo liệu.”

Diêu Thiên Hương bĩu môi: “Hắn uống nhiều lộc huyết tửu như vậy, chẳng không để ý hắn, chẳng phải hắn sẽ rất đáng thương à.”

“Lộc huyết tửu?” Trình Thiên Diệp khó hiểu: “Đây không phải là rượu bổ khí trừ hàn thôi sao?”

Diêu Thiên Hương làm ra vẻ “ngươi hiểu mà” nhìn Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp chợt nhận ra, oán hận đuổi tay kí lên trán nàng ta.

“Ái da.” Diêu Thiên Hương che trán: “Mặc dù các ngươi không viên phòng, thì chàng không thể ‘bắt nạt’ hắn một chút à.”

Trên đường xuống núi,

Mặc Kiều Sinh ngồi trong xe, cảm thấy trong lòng hơi nôn nao.

Chúa công ngồi cách hắn không xa. Trên bàn, cạnh tay người có đặt một chiếc hộp khắc hoa khảm ngọc.

Chúa công dường như không yên lòng dùng ngón tay nhẹ nhàng ma sát chiếc hộp, thỉnh thoảng còn mỉm cười đầy khó hiểu.

Mặc Kiều Sinh nhìn người đang thỉnh thoảng lắc đầu cười khẽ trước mặt, bỗng cảm thấy trong thân thể dấy lên một ngọn lửa không tên. Không xong rồi, lửa kia bùng nổ, dần dần có xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Trình Thiên Diệp mở khóa còi, ghé thăm chi nhắc lên trộm nhìn thôi. Nàng nhớ tới những lời Diêu Thiên Hương nói khẽ bên tai mình: “Tổng cộng có ba tầng, tầng thứ nhất là dùng ở phía trước, tầng thứ hai...”

Trình Thiên Diệp mạnh mẽ đóng kín nắp hộp lại.

Mặc Kiều Sinh dường như bị hành động của nàng làm càng thêm hoảng sợ. Hắn đỏ mặt đứng dậy: “Chúa công, ta, ta đi xuống trước một lát.”

Trình Thiên Diệp mới phản ứng lại, kéo Mặc Kiều Sinh sắc mặt đỏ bừng về.

Nàng đánh giá nam nhân chân tay luống cuống này, phát hiện bộ vị nào đó trên thân hắn đã có phản ứng khó bề che giấu.

“Ngươi như vậy thì xuống làm sao?”

Mặc Kiều Sinh đỏ mặt lên, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Trình Thiên Diệp sờ mũi, sắc mặt cũng hơi ửng đỏ. Tuy nhiên, nhìn người kia còn bức bối hơn nàng gấp trăm lần, nàng đành phải chủ động thôi.

Nàng giữ chặt tay Mặc Kiều Sinh, chậm rãi bảo hắn ngồi xuống cạnh mình.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nóng bừng của hắn.

“Kiều Sinh, ngươi có thích ta không?”

Mặc Kiều Sinh nghiêng mặt, gật đầu.

“Có một số việc, bây giờ ta vẫn chưa thể nói cho ngươi biết.” Nàng ngồi thẳng người, khẽ mở môi của Mặc Kiều Sinh ra, hôn lên đôi môi hắn.

“Nhưng nếu ngươi không nhận được, ta sẽ giúp ngươi tìm được hạnh phúc sớm hơn một chút.”

Nàng giữ chặt bàn tay đang muốn gãy dựa kia.

“Ngươi đừng sợ, ta sẽ không làm chuyện ngươi thấy không thoải mái. Ta chỉ muốn ngươi được vui vẻ thôi.”

Mặc Kiều Sinh đề mặc người nọ đè hắn xuống sàn. Hắn thấy người nọ cúi người, đôi môi khẽ mấp máy, ghé vào tai hắn, nói: “Nếu ngươi không muốn, bây giờ còn có thể cự tuyệt.”

Hắn không biết vì sao mình to gan như vậy, lại ma xui quỷ khiến vươn tay ra, ôm cổ người đó. Run rẩy, lần đầu tiên hắn chủ động hôn lên đôi môi đỏ mọng mà mình luôn khao khát hàng đêm.

Người đó thoáng chốc đè hai tay của hắn, trong bóng đêm lộ ra thân sắc đầy mê hoặc, mỉm cười.

“Không thể, ta mới là Chúa công.”

Xe ngựa chậm rãi chạy trong đêm tuyết yên tĩnh, xuống Tây Sơn, vào Biện Châu thành.

Đứng ở bên ngoài cửa cung

Bích Vân nhìn cửa xe vẫn không nhúc nhích, có chút khó xử, không thể không nhẹ giọng xin chỉ thị: “Chúa công, đến cửa cung rồi.”

Hồi lâu, trong xe vang lên giọng nói dè dặt của Trình Thiên Diệp: “Chạy thêm một vòng nữa.”

Trong nháy mắt, Bích Vân đỏ bừng cả mặt. Nàng ấy ra hiệu ý bảo đội thị vệ đi theo phương hướng nàng thay đổi, đi vòng quanh thành cung.

Tiểu Thu khó hiểu, muốn mở miệng hỏi.

Bích Vân che miệng của cô bé, nói nhỏ: “Đừng hỏi, đi nhanh đi. Chúa công không lên tiếng thì không được dừng.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nát Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ngoại trừ Chính Càn điện được sử dụng để nghị sự ra thì Triều Ngõ điện là một tòa kiến trúc lớn nhất trong hành cung.

Trên đài tạ có lộ đài, thường thất, hành lang gấp khúc thật dài, nằm giữa cung điện.

Sau khi Quân chủ Tấn quốc nghị sự, đa phần sẽ phê duyệt tấu chương, triệu kiến đại thần ở đây. Ban đêm cũng nhiều lúc sẽ nghỉ ngơi trong này.

Hậu cung, đương nhiên, cung điện do nguyên phi thành chủ của Biện Châu vội vàng cải biến, nhưng hậu cung thì chưa biết thế nào.

Chỉ có Tề Phụng các của vương hậu Diêu Thiên Hương miễn cưỡng cũng có hơi người. Đèn đài khác thì chẳng có chút không khí nào.

Nội vụ Đại tổng quản - Lữ Dao vô cùng buồn rầu đi ra từ trong đại điện.

Đề nghị xây dựng thêm cung điện của y lại bị Chúa công bác bỏ. Chúa công thậm chí báo y cắt giảm chi phí nội vụ vốn đã ít ỏi để phân phối cho cái tên Thôi Hữu Ngự khờ khếch mà gần đây Chúa công tin tưởng, dùng vào việc tu sửa tường thành.

Lữ Dao vừa lắc đầu vừa đi ra ngoài.

Hóa ra Chúa công rất có nghiên cứu về sinh hoạt, tự đánh tới Biện Châu, tính cách dần thay đổi. Chẳng những hoàn toàn không dễ bụng về âm thực và cuộc sống hằng ngày, mà ngay cả hậu cung, người cũng không chạm tới.

Lữ Dao dừng chân, y đột nhiên nghĩ đến, Chúa công không chỉ không đến hậu cung, mà trong lúc vô tình còn sơ tán tất cả người hầu hạ, bắt luận nam nữ.

Chỉ có Thiên Hương công chúa của Vệ Quốc kia, Chúa công cũng thân cận với nàng ta, nhưng lại không hề đến Tề Phụng các ngủ lại, ngược lại vị công chúa này ngẫu nhiên sẽ chủ động ở lại Triều Ngõ điện.

Làm nội vụ Đại tổng quản, Lữ Dao đã nghe đồn về Thiên Hương công chúa này, nhưng Chúa công tựa hồ chẳng quan tâm, cũng không can thiệp.

Nếu vậy ... Lữ Dao dừng mắt nhìn vào bóng dáng áo đen đang tĩnh tọa trên lan can hành lang kia.

Kẻ Chúa công chính thức tin chiều chỉ có người này rồi.

Đêm qua.

Xe ngựa của Chúa công từ Tây Sơn trở về. Đứng bên ngoài cửa cung, nhưng rất lâu sau đó họ vẫn không vào cung. Người khác không biết ngọn nguồn, thế nhưng y lại biết rõ nội tình.

Y nghe nói Chúa công trở về, vội vàng chạy tới cửa cung nghênh đón. Nhưng y chỉ trông thấy xe ngừng ở ngoài cửa, Chúa công ngồi ở cửa xe, lặng yên suy nghĩ, chẳng hề có vẻ gì là sẽ xuống xe.

Một đội hộ vệ người hầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, lặng im như ve mùa đông. Họ không dám phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Lữ Dao từng cận thân hầu hạ công tử Vũ, nhìn quang cảnh này thì có sao không hiểu được chứ.

Chấn chấn là trên đường về Chúa công đã gây ra chuyện hoang đường, ức hiếp người trong xe quá mức rồi. Người đó đang ngủ rất say trong xe. Chúa công xót hân, không muốn quấy rầy, thả cho nhiều người chờ bên ngoài xe như vậy.

Vị Mặc tướng quân này, có thể lãnh binh đánh trận, lại là người trong lòng Chúa công, tiền đồ nhất định rất vô lượng. Ta phải tạo mối quan hệ tốt với hân mới được.

Y đến cạnh Mặc Kiều Sinh, mỉm cười chấp tay hành lễ: “Mặc tướng quân.”

Mặc Kiều Sinh như lấy lại tinh thần từ trong cơn hoảng hốt, sững sờ chốc lát mới đứng dậy đáp lễ.

“Tướng quân đại thắng trở về, tại hạ lại bận bịu công việc nên còn chưa chúc mừng tướng quân, thật sự có lỗi. Mong tướng quân đừng trách.”

“Không, đâu có.” Mặc Kiều Sinh nói.

Lữ Dao chịu trách nhiệm quản lý việc vặt của Trình Thiên Diệp, biết Mặc Kiều Sinh từ chuyện Thất Hoàng Phiêu mã. Y hiểu Mặc Kiều Sinh này không giỏi về giao tiếp, ít nói vô cùng. Vì thế, y cũng không dễ bụng, vẫn nhiệt tình bắt chuyện.

“Kiều Sinh, Chúa công thật sự rất ân sủng ngươi. Lúc ngươi còn chưa về, Chúa công đã lệnh cho ta chuẩn bị phủ tướng quân cho ngươi. Ta cố ý chọn một tòa nhà có cảnh trí tốt nhất ở thành tây cho ngươi, tự mình trông coi việc tu sửa. Nhưng vì thời gian quá gấp nên có nhiều chỗ chưa thỏa đáng. Ngươi vào ở xem còn thiếu những thứ gì, cứ nói với ta.”

Y vỗ cánh tay Mặc Kiều Sinh: “Giữa hai huynh đệ ta, ngươi đừng quá khách khí.”

Mặc Kiều Sinh tựa hồ hơi mắt hồng mắt vía: “Vâng, đa tạ.”

Lữ Dao nhìn hần một lát, ghé sát vào hần, thấp giọng nói: “Chúa công đặc biệt nói với ta giữ cho người một sương phòng ở tắm điện của người, để ngươi có thể nghỉ ngơi hằng ngày.”

Ánh mắt Mặc Kiều Sinh sáng lên, nhẹ nhàng đáp “Vâng”.

Từ trong từ “Vâng” đơn giản này, Lữ Dao nghe được lòng biết ơn chân thành của hần. Sau đó, y mới cảm thấy mỹ mãn cáo từ rồi đi.

Bích Vân bung khay trà đi ngang qua hành lang.

Nàng ta lấy xuống một chén trà, đưa cho muội muội Tiểu Thu.

“Đi, mang đến cho Mặc tướng quân.”

“Hả? Kỳ quái, hôm nay Mặc tướng quân sao lại không vào? Ngồi ở bên ngoài làm gì?”

“Đừng nói thêm câu nào nữa, kêu muội thì muội đi đi.” Bích Vân dặn dò muội muội một câu, nhấc váy, bước vào trong đại điện.

Cần cuối năm, dân chúng từng nhà vội vàng chuẩn bị hàng tết. Trong quân và triều đình cũng đều được nghỉ phép rồi.

Trái lại, Chúa công vẫn ngày ngày bận rộn không ngừng.

Bích Vân dâng từng chén trà thơm cho từng người trên điện.

Trình Thiên Diệp nhận trà Bích Vân đưa lên, uống một hớp.

Ngưng mây, nàng nhìn mấy hàng chữ trên bàn mình.

Nàng đặt chén trà xuống, duỗi tay chỉ một cái: “Xây tường thành, trung bình, tu sửa kênh rạch. Nói tới nói lui, vấn đề chủ yếu trước mắt chính là thiếu tiền.”

Tiểu Cần nói: “Chúa công, năm nay số lượng cư dân Biện Châu chúng ta có tăng lên, lại vừa khai thác Kỳ Huyện, vừa chinh đồn Trung Mậu.”

“Tiền không đủ, chi vì là năm đầu tiên phổ biến tân chính. Chúa công nhân từ, miễn trừ điền thuế năm đầu nên mới như thế. Những hạng mục này Chúa công có thể tạm hoãn, chỉ cần qua năm nay, tình trạng của chúng ta sẽ tốt hơn nhiều.”

Trình Thiên Diệp lắc đầu: “Biện Châu chúng ta cách Ngõi Danh Sơn ở Trịnh Châu có bảy tám chục dặm. Vì là thị trấn quan trọng đầu tiên ngăn trước Khuyển Nhung. Dù ta dọị được nhưng chi sợ Khuyển Nhung không muốn dọị thôi. Huống chi, Trương Phúc đang mạo hiểm, tạo ra một cơ hội tốt như vậy, ta nhất định phải nắm chắc.”

Nàng ngẩng đầu nhìn lướt qua Du Đôn Tổ và Hạ Lan Trinh: “Kể từ đầu xuân trở đi, ta muốn phát binh lấy Trịnh Châu của Ngõi Danh Sơn, nhị vị tướng quân có nguyện lĩnh quân xuất chinh?”

Du Đôn Tổ và Hạ Lan Trinh trao đổi ánh mắt.

Đã từng có đại quân các chư hầu liên minh nhưng vẫn thua trước Trịnh Châu của Ngõi Danh Sơn.

Năm trước, Lý Văn Quảng, Hàn Toàn Lâm, Trình Thiên Vũ; tam lộ đại quân kế hơn bốn vạn người còn chưa đến Trịnh Châu, đã bị kỵ binh của Ngõi Danh Sơn đột tập, tiêu diệt từng bộ phận, đại bại mà về.

Ngõi Danh Sơn là một đối thủ khó dây dưa, Trịnh Châu càng là một tòa cứ điểm kiên cố.

Tuy nhiên, trong lòng hai người họ không hề có hai từ “sợ chiến”.

Họ chỉ cảm thấy máu nóng, tim nhiệt rồi, tinh thần phấn chấn, song song ôm quyền: “Thần nguyện ý lĩnh mệnh!”

Trình Thiên Diệp nói với Tiểu Cần nói: “Tiểu Tư khấu, ta nghĩ sẽ cho ngươi trở về Giáng Thành, tiếp nhận chức vị của Trương Phúc, giúp chuẩn bị lương thảo cho đại quân xuất chinh.”

“Nhưng mà...” Tiểu Cần nhủ mây do dự một lát, cuối cùng vẫn chấp tay đồng ý: “Thần lĩnh mệnh, sẽ không phụ sự ủy thác của Chúa công.”

Trình Thiên Diệp thăm thò dài. Nàng biết rõ Tiểu Cần do dự cái gì.

Hôm nay, trải qua vài lần chinh chiến, tướng tài được đề bạt trong quân càng ngày càng nhiều. Thế nhưng, văn thần đáng tin nhiệm để xử lý chính vụ lại cực kỳ thiếu.

Nàng đã cho Tiểu Cần lập ra chế định và phổ biến các loại pháp quy tân chính, lại để cho y phụ trách trừ bị quân nhu hậu cần, thật sự là làm khó y.

Trình Thiên Diệp đưa tay chạm vào hàng chữ thứ hai: Thiếu người.

Qua năm nay, ta sẽ chế định lại một phần chế độ khảo hạch quan lại, đề bạt một nhóm người lên.

Hừm, không, như vậy quá chậm. Trình Thiên Diệp sờ cằm.

Ta hần phải triệu tất cả thuộc thần lại, xếp hàng trước mặt ta, ưu tiên lựa ra những người có màu sắc đẹp mới được.

Bên cạnh Mặc Kiều Sinh đột nhiên có một người ngồi xuống.

Hần càng hoảng sợ: “Chúa, Chúa công.”

“Sao một mình ngươi ngồi ở ngoài lâu như vậy?” Trình Thiên Diệp chạm khẽ vào hán, ngồi lên lan can.

Địa thế của nơi này rất cao, có thể nhìn bao quát toàn cảnh Biện Châu.

“Lạnh không?” Trình Thiên Diệp kéo tay hán, chà xát, luồn vào tay mình, nhét vào ống tay áo lông mềm.

“Không, à, hơi lạnh.”

Trình Thiên Diệp cảm nhận bàn tay lạnh buốt của Kiều Sinh, nhìn xa xăm.

“Ta muốn đánh Trịnh Châu. Ngươi muốn đi cùng Du tướng quân và Hạ Lan tướng quân, hay muốn ở lại cạnh ta?”

Mặc Kiều Sinh không nói gì.

Ta muốn đi. Chỉ cần ngươi muốn Trịnh Châu, ta lập tức muốn đi.

Hán không cần phải nói, Chúa công vĩnh viễn biết rõ ý nghĩ trong lòng hán.

“Chỉ cần ngươi muốn đi, ta sẽ cho ngươi đi.”

Tay Mặc Kiều Sinh được giấu trong ống tay áo ấm áp. Sự ấm áp từ trong lòng bàn tay truyền vào đáy lòng hán, hâm nóng cả người hán.

Hán hơi dùng sức níu chặt bàn tay nhỏ ấm kia.

“Chúa công, ta...”

“Ừm, ngươi thế nào?”

Ta cũng muốn ở lại cạnh ngươi, mỗi thời mỗi khắc đều có thể trông thấy ngươi.

“Không sao, còn có mấy tháng nữa thôi. Nếu ngươi nguyện ý, chúng ta vẫn sẽ giống như trước. Trình Thiên Diệp mỉm cười, nàng lặng lẽ nói: “Trong tâm điện của ta, gian phòng kế bên luôn dành cho ngươi. Mỗi ngày ngươi đều tới. Được không?”

Mặc Kiều Sinh không nói gì. Sau một lát, hán khẽ kháng gật đầu.

...

Xe ngựa của Trình Thiên Diệp chạy trên con đường bị băng tuyết bao phủ.

Mùa đông năm nay vô cùng lạnh lẽo.

Tuy vậy, hoàn cảnh trên đường phố so với năm trước - lần đầu tiên Trình Thiên Diệp đến Biện Châu thì đã tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất, đã không còn tùy tiện thấy được thi thể bị chết cứng bên vệ đường.

Dọc theo đường đi, mặc dù người dân vẫn mặc y phục cũ nát, nhưng đa số đều miễn cưỡng có áo bông để chống đỡ cái rét lạnh. Về mặt họ ít nhiều đều chứa đựng nét vui mừng khi đón chào năm mới.

Xe đến thành tây, nơi này là một chợ tập hợp buôn bán nô lệ.

Trình Thiên Diệp đã mua hai tỷ muối Bích Vân và Tiểu Thu ở đây.

So với năm trước, trong lúc này nó đã nghiêm nhiên trở thành thị trường mua bán nô lệ có quy mô lớn nhất Biện Châu, thậm chí còn xây dựng một cái gian nhà lên để rao bán.

Ở mỗi cây cột đều có nô lệ bị xiềng lại để chuẩn bị giao dịch.

Trên một cái đài đơn sơ, thậm chí có người kéo nô lệ lên đài, hét lớn rao hàng.

Trình Thiên Diệp nhíu mày.

“Đa số dân cư Biện Châu chúng ta đã lấy được đất, rất nhiều người có được tước vị tướng sĩ, cũng đều được phong thưởng ruộng vườn, những mảnh này còn thiếu nhân lực trông trọt.” Trình Phụng đi theo ở bên, y nương theo ánh mắt Trình Thiên Diệp rồi giải thích.

“Vì vậy, gần đây việc mua bán nô lệ càng ngày càng sôi nổi. Rất nhiều bọn buôn lậu nô lệ từ các quốc gia chiến loạn khác, mua một số lượng lớn nô lệ, vận chuyển đến Biện Châu để bán.”

Ở chợ nô lệ, nguyên một đám nô lệ y phục tả tơi, trong mùa đông khắc nghiệt bị chủ nhân vừa quát vừa quát, đẩy chuyển rao hàng.

Họ run rẩy như gia súc bị trời mặc người lựa chọn.

Trình Thiên Diệp xuống xe ngựa, lặng yên nhìn tất thấy.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Chúa công, nếu người không vui, chỉ cần hạ một cấm lệnh, ta và Kiều Sinh lập tức hủy đi toàn bộ thị trường giao dịch nô lệ của Biện Châu.” Trình Phụng nói.

Y và Mặc Kiều Sinh hộ vệ hai bên trái phải của Chúa công.

Trên người của hai người bốc lên lửa giận ngút trời. Cảnh tượng đó khiến họ hồi tưởng lại đoạn thời gian đen tối trong đời mình.

“Không, đây không phải phương pháp trị tận gốc.” Trình Thiên Diệp nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần có nhu cầu ngày nào thì nó vẫn sẽ tồn tại ngày đó. Mặc dù ta cưỡng chế thủ tiêu thị trường giao dịch Biện Châu. Việc đó cũng không cải biến được tình trạng này đối với khắp thiên hạ.”

“Các ngươi chờ đi, chỉ cần ta còn sống, một ngày nào đó, ta sẽ từ làm cho loại mua bán này hoàn toàn tiêu vong từ gốc rễ trên mảnh thổ này.”

Rõ ràng đều là tính mạng như nhau nhưng những nô lệ trước mắt lại bị ức hiếp, ngược đãi như súc sinh, như hàng hóa, tùy ý người khác bài bố, chọn lựa, mua bán.

Từ trước, Trình Thiên Diệp đã rất không thích nhìn thấy cảnh này. Mỗi khi gặp được, nàng đều cố gắng lảng tránh.

Thế nhưng đến hôm nay, nàng đã có đủ mọi dũng khí.

Nàng nhắc chân, giẫm lên vũng bùn lầy lội, đi vào khu chợ không sạch sẽ kia.

“Chúa công, đừng vào.” Mặc Kiều Sinh giữ nàng lại, lắc đầu: “Nơi này quá bẩn rồi, đừng làm nhơ mắt người.”

“Kiều Sinh, ngươi đừng lo lắng. Ta chỉ muốn tiếp xúc, hiểu rõ và tình huống hết thảy. Nếu ngay cả ta cũng không dám nhìn thì còn có tư cách gì nói muốn triệt tiêu nó?”

Nàng khẽ vỗ tay Mặc Kiều Sinh, cười nhẹ với hắn, xoay người đi đến chỗ khu chợ đang mua bán con người.

Khu mua bán này là một túp lều đơn sơ được chia thành ba vòng.

Vòng ngoài tựa như một hàng rào nhốt trâu ngựa, chẳng biết nô lệ mà công dụng chủ yếu của họ là lao động chân tay.

Biện Châu mới mở vỏ số đất hoang, nhân thủ trồng trọt bị thiếu hụt nghiêm trọng.

Những binh dân hơi khá giả, hoặc là sĩ quan lấy được tước vị trong quân, đã trở thành người mua chủ lực của khu chợ này.

Bọn họ mua nô lệ, mục đích chủ yếu là vì gia tăng sức lao động trong nhà, hiệp trợ canh tác đồng ruộng. Đối với bọn họ, mua một tên đầy tớ, không chỉ phải tốn hao một số tiền lớn trong nhà, hơn nữa ngày ngày còn phải gánh thêm một miệng ăn nữa.

Bọn họ hồi há chen chúc trước hàng rào, chọn lựa kỹ càng, xem dáng người, xem cơ thể, thậm chí bóp mở khoang miệng của nô lệ để xem xét, phải mua được một gã có sức mạnh và thân thể còn phải khỏe mạnh về nhà.

Nếu nhìn trúng thì họ sẽ lập tức mặc cả giá với một tên buôn đang canh giữ gần đó.

Đối với họ, mua nô lệ và mua gia súc cây ruộng chẳng có gì khác nhau. Nếu không thể mua được nô lệ cường tráng, hoặc nô lệ giá cả quá cao, vậy họ thà rằng đến chợ trâu ngựa mua một con bò, hoặc là một con lừa còn hơn.

Vòng thứ hai rõ ràng có khá ít người. Trong từng túp lều, chỉ có khoảng hai nô lệ. Những người này có một vài kỹ năng khác với đầy tớ bình thường, ví như có thể biết chút chữ, biết nấu nướng, biết một loại nhạc cụ, hoặc có kinh nghiệm từng phục thị quý nhân trong hào môn.

Trước ngực những nô lệ này có treo một tấm bảng gỗ ghi tuổi và xuất thân của họ, kỹ năng hoặc sở trường đặc biệt...

Gã buôn nô lệ canh giữ bên cạnh, ra sức hét to, nhiệt tình mời mọc những vị khách đi qua để đẩy mạnh tiêu thụ nô lệ của gã. Có đôi khi, bọn họ thậm chí sẽ ra lệnh cho nô lệ biểu diễn một đoạn tài nghệ để hấp dẫn sự chú ý của khách.

Trong vòng này, khách mua khá ít, bọn họ thường ăn mặc đẹp đẽ, phần lớn là môi giới quân gia của các gia đình lớn, giúp gia chủ mua được nhân thủ thích hợp.

Còn ở bên trong là một màn trướng khổng lồ, lớp phủ dày đặc che đi quang cảnh bên trong. Ngẫu nhiên có một vài khách nhân quần áo hoa lệ đi ra đi vào, vén một góc rèm lên thì trong lều này chợt vọng ra tiếng vui cười, tiếng la khóc và có cả tiếng nhạc là lướt đan xen với nhau.

Trình Thiên Diệp không quan tâm với cái được gọi là “hàng cao cấp” dùng để thỏa mãn tầng lớp thượng lưu.

Nàng đi từ vòng thứ hai vào trong.

Mặc Kiều Sinh đi theo sau lưng Trình Thiên Diệp, hắn nhìn những người uể oải, ánh mắt đại ra đang ở trong túp lều đó.

Nơi này đã từng là ranh giới cố gắng cực hạn của hắn.

Liều mạng học được kỹ năng hạng nhất, có thể được chủ nhân xem trọng một chút, được phân đến một cái lều độc lập, miễn cưỡng có đồ ăn chắc bụng.

Sẽ không còn giống như những nô lệ vòng ngoài, bị xem như trâu ngựa để sử dụng. Cũng không phải như các nô lệ vòng trong khác, dùng sắc thị người, trở thành đồ chơi của quý tộc lão gia.

Mặc Kiều Sinh nhìn phía trước, bóng lưng của Trình Thiên Diệp.

Ta có lẽ đã quên. Nếu không gặp được Chúa công, ta dù có liều mạng để có thể đạt tới cuộc sống tốt nhất thì cũng chẳng khác những người trước mắt là bao.

Trình Thiên Diệp dừng bước, hơi nghiêng người.

Mặc Kiều Sinh nhìn gò má tóa ra ánh sáng nhẹ dưới ánh mặt trời nọ, chậm rãi siết chặt tay của mình.

Ta sao mà may mắn, được trời cao thương xót, ban Chúa công cho ta.

Trình Thiên Diệp nghiêng đầu, nhìn vào một nơi, khẽ giật mình, lẩm bẩm nói ra những từ mà Mặc Kiều Sinh và Trình Phụng đều nghe không hiểu: “A, kim cương.”

Trong một túp lều tan hoang, có một nam tử dơ bẩn, bị trói bằng dây thừng vào một cây cọc gỗ. Hắn ta cúi thấp đầu, vết thương đầy người, nửa nghiêng người dựa vào cọc gỗ, dường như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Nô lệ ở đây, vì để có thể bán được giá cao, bình thường đều được lau rửa cho ra hình người, có rất ít kẻ chặt vật như hắn ta, toàn thân vừa có vết tím xanh vừa có vết roi, gần như thương tích đầy mình, hiển nhiên là mỗi ngày bị chủ nhân tra tấn hành hạ.

Trình Thiên Diệp đi thẳng đến trước mặt của hắn ta, hơi kinh ngạc nhìn người nam nhân này. Trong mắt của nàng, nô lệ dơ bẩn này lại tóa ra ánh sáng chói lóa.

Một gã buôn nô lệ thủ bên túp lều đang ngáp ngủ, chợt nhìn thấy Trình Thiên Diệp cái trang xuất hành, tinh thần gã lập tức tỉnh táo.

Vị khách này tuy y phục không hoa lệ, nhưng chất liệu bất phàm, hơn nữa bên cạnh y có thân thị vệ, ai nấy đều tinh thần sáng láng, cử chỉ có độ, hiển nhiên là hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đây hẳn là “khách hàng lớn” trong vòng này đó nha.

Gã buôn nô lệ nghĩ tới đây, xốc lại tinh thần, hít hà: “Khách nhân thật tinh mắt, liếc là thấy mặt hàng tốt nhất của chúng ta.”

Gã tìm miếng vải ướt, nắm tóc người nô lệ kia, lau mặt qua loa cho hắn ta.

Mặc dù khuôn mặt này đã được lau đi vết máu đen nhưng vẫn còn vết xanh tím. Một bên mắt vành bị sưng rất to, chỉ còn một bên miến cường có thể mở ra một khe hở. Khóe miệng rạn nứt, máu tụ lại, hoàn toàn nhìn không ra tướng mạo sẵn có.

Dù gã buôn kia có tài ăn nói thể nào nhưng nhìn khuôn mặt như vậy, cũng thật sự không thể mặt dày nói khoác được.

Gã cười cười xấu hổ: “Cái này, kẻ này quả thật là mỹ mạo như Phan An, chỉ là hơi không nghe lời, ta nhất thời tức giận nên đánh hơi mạnh tay, hắn mới trở nên như vậy. Mua về dưỡng lại, mấy ngày nữa là ổn.”

“Nhưng khách nhân không biết đâu, người này xuất thân không tầm thường. Hắn nguyên là người xuất thân thế gia Ngụy quốc, sau khi nước mất nhà tan mới bị bán làm nô lệ. Hắn biết chữ! Có thể vẽ tranh! Còn biết chơi nhạc khí! Tóm lại những gì thuộc về quý tộc, hắn đều biết.”

Gã buôn xoa xoa tay, tiến đến trước mặt Trình Thiên Diệp, nịnh nọt cười nói: “Ngài ngắm lại xem, mua về một tên nô lệ như vậy, thật sự đáng giá khôn cùng. Bất luận dùng làm cái gì đều được, ngắm lại có thể giảm bớt một công tử xuất thân cao quý như vậy dưới chân rồi tùy ý gây vò cũng làm cho người ta hưng phấn đó, đúng không?”

Hắn ném một cây sáo trúc cũ nát vào bên chân nô lệ kia: “Nhanh, dùng giá chết nữa, chọn một đoạn sở trường của người thổi cho quý nhân nghe một chút xem nào.”

Nô lệ kia nhẹ nhàng né tránh, không màng tới.

Gã buôn nô lệ giận dữ, nắm tóc của hắn ta, bắt buộc hắn ta ngẩng đầu lên, cắn răng thấp giọng nói: “Cái bộ này của người, làm hại gia gia ta cứ bị rút giá, đến vốn gốc cũng không lấy lại nổi, cứ liên tục bán không được, lão tử ta cũng sẽ không bán nữa mà ném thẳng người vào trong trường, lột y phục người để lau nhà xí, xem người còn bước bình hay không.”

Nô lệ nín thở, rút cuộc vươn tay, cầm lấy sáo trúc trên mặt đất, thổi ra một điệu.

Một ít âm điệu vang lên, cả trường vốn đang nhốn nháo tựa hồ lập tức yên tĩnh lại.

Theo đó, một khúc thê lương mà bi tráng chảy xuôi ra, như ánh trắng rọi xuống dòng sông, gió thổi thông reo, trải rộng khắp nơi.

Khách nhân đi lại gần đó cũng nhìn không được mà dừng bước nghiêng tai.

Gã buôn nô lệ đắc ý: “Khách nhân, người xem, ta nói không sai đâu, hàng này thật sự rất đáng, chi bán...”

Lời còn chưa dứt, tiếng sáo đột nhiên im bặt. Nô lệ kia mạnh mẽ buông cây sáo, xoay người nghiêng đầu phun ra một búng máu.

Gã buôn thờ hồn hển, giờ quả đắm muốn đánh người.

Trình Thiên Diệp ngăn cản gã: “Người, ta sẽ mua.”

Gã buôn nô lệ đổi giận thành cười: “Vây à, ngài xem, hắn không sao, tính tình chỉ hơi bướng bỉnh chút chút, vừa bị ta cho ăn vài roi nên có chảy tí máu. Bướng bỉnh chút thật ra cũng tốt, ngài mua về dạy dỗ lại sẽ càng thú vị đúng không, ha ha, ha ha.”

“Bao nhiêu tiền? Nói thẳng.”

“À cái này, ngài đừng nhìn hắn bây giờ, lúc trước ta mua về, đã tốn rất nhiều tiền đấy.”

“Đủ chưa?” Mặc Kiều Sinh lấy ra một thỏi kim.

“Đủ rồi, đủ rồi, quá đủ.” Gã buôn nô lệ mừng rỡ. Tuy lúc trước gã mua tên nô lệ này cũng tốn không ít tiền nhưng hôm nay kẻ này đã nửa chết nửa sống. Gã không ngờ còn có thể lấy lại vốn.

Nhất thời mừng rỡ, sợ Trình Thiên Diệp đổi ý, gã nhanh chóng làm khế kết công văn.

Tháo chốt dây thừng trên cọc gỗ xuống, cung kính đưa vào tay Trình Thiên Diệp, một đường cúi đầu khom lưng tiễn họ ra ngoài cổng.

Trình Thiên Diệp không nói thêm gì nữa, yên lặng theo đường cũ trở về.

Trình Phượng dẫn nô lệ, đoàn người đi vào xa giá trước.

Trình Thiên Diệp treo lên xe ngựa trước. Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, về mặt nô lệ tái nhợt, từng bước một chậm rãi đi sau lưng Trình Phượng.

Trình Thiên Diệp nhìn hần ta nửa ngày, đột nhiên nhủ mảy: “Xem chân hần bị gì vậy?”

Mặc Kiều Sinh nâng chân nô lệ kia lên, chỉ thấy hai lòng bàn chân hần ta rõ ràng có mảnh sắt đâm vào. Ven đường lầy lội nên vừa rồi không ai chú ý. Thế nhưng, hần ta lại không rên một tiếng mà để máu chảy đi hết đoạn đường này.

Gã buôn nô lệ xa xa nhìn thấy cảnh này, vội vàng khoát tay nói: “Chuyện này không liên quan đến ta, không liên quan đến ta, tiền đã thanh toán xong, không được đổi.”

Nói xong, gã nhanh chân chạy mất.

Trình Thiên Diệp nhắm nghiền hai mắt, nghiền răng kiểm chế cơn giận trong lòng.

Sau khi mở mắt ra, nàng nhìn Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh gạt đầu, đặt tay vào bội kiếm, không nói một lời, đi đến chỗ mà gã buôn nô lệ kia chạy biến.

“Dẫn hần lên xe.” Trình Thiên Diệp thờ dài.

Trình Phượng xoay người ôm lấy nô lệ cả người đầy máu đen nọ, ổn định hần ta trong thùng xe ẩm cúng, sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Lúc nhỏ, Chu Từ Khê vô cùng hạnh phúc. Y xuất thân trong một thế gia vọng tộc ở Ngụy Quốc.

Huynh đệ kính nhau, cha mẹ từ ái.

Từ nhỏ, y đã đọc đủ loại thi thư, thành danh thưở thiếu niên.

Bởi vì phong thái tao nhã, có thiên hướng thi thư, tuổi còn trẻ y đã được tôn sùng là Thiếu Khanh tả sử, theo phụ thân ra vào triều đình.

Nhưng trong nháy mắt, thiết kỵ Khuyển Nhung đập phá đi Ngụy Quốc nhỏ bé.

Tổ chim bị phá thì trứng không nguyên vẹn. Trong một đêm, núi sông bị nghiền vụn, cửa nát nhà tan.

Là một văn nhân tay trái gà không chặt, y thậm chí không có cơ hội phản kháng. Bất chợt ngã từ đám mây vào vùng bùn lầy lội, trên người y bị in dấu nô ấn đầy nhục nhã, trở thành một nô lệ dễ tiện.

Y và thân nhân trong tộc lần lượt bị mua đi bán lại, qua tay rất nhiều chủ nhân khác nhau.

Rất nhiều chủ nhân nghe nói y xuất thân quý tộc, tựa hồ vô cùng hưng phấn, nên càng ngược đãi tra tấn y tàn khốc hơn so với những nô lệ khác.

Mỗi một lần, y đều cho rằng đã là thống khổ cực hạn. Song, đôi khi vị chủ nhân kế tiếp sẽ một cước giẫm y vào vùng bùn càng sâu hơn.

Chu Từ Khê dần dần cảm thấy chết lạng trong thống khổ.

Lúc này đây, người mua y là ai, y đã không đoái hoài đến nữa.

Y không rên một tiếng chịu đựng cơn đau nhức kịch liệt ở hai chân, tùy ý vị chủ này dùng dây thừng dắt y đi dọc con đường qua chợ nô lệ.

Bởi vì y không chịu phối hợp, phản kháng quá độ, gã buôn nô lệ đã đâm sắt vào hai lòng bàn chân y để trừng phạt.

Đi trên đường, y rất đau. Thoải, đau một chút cũng được, đau mới biết rõ mình còn sống.

Chu Từ Khê đi từng bước một trên đất, trong tầm mắt của y xuất hiện một cỗ xe ngựa hoa mỹ.

Ngoài cổng chợ, có vài chiếc xa giá đang đậu ở đó. Những chủ xe chọn mua nô lệ xong, họ sẽ cột nô lệ phía sau xe ngựa, bắt nô lệ chạy theo cả đường về.

Xe ngựa.

Chu Từ Khê trắng bệch cả mặt. Y biết mình không thể chạy nổi nữa.

Chủ nhân lên xe trước, đột nhiên phát hiện vết thương nghiêm trọng ở chân y. Chủ nhân không có ý trả hàng, mà cho người hầu mặc hồng y nọ đưa y đầy thân dơ bẩn lên thùng xe hoa lệ và sạch sẽ kia.

Y được đặt trên nệm xe mềm mại.

Trong xe đặt ấm lò, hoàn toàn trái ngược với thể giới lạnh lẽo đến mức làm người tuyệt vọng ở bên ngoài kia.

Đây rốt cuộc là một chủ nhân như thế nào, Chu Từ Khê thầm nghĩ.

Không bao lâu sau, một hắc y hộ vệ leo lên xe, trên người của hắn tỏa ra một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Chu Từ Khê đại khái đoán được hắn đã đi đâu và làm gì.

Nam tử kia sát khí chưa tiêu. Sau khi lên xe, hắn lấy ra một cái chăn lông, tránh đi vết thương trên miệng y, hắn cẩn thận phủ lên trên người y.

Da thịt toàn thân Chu Từ Khê gần như sắp đông cứng, đột nhiên được một thứ ấm áp bao phủ, y nhin không được run rẩy.

Sau đó, y trông thấy chủ nhân của y được người diu lên xe. Chủ nhân trẻ tuổi tuần tú, nhìn y rồi nhẹ nhàng thở dài, dựa vào cửa sổ xe ngồi xuống.

Xe ngựa chậm rãi di chuyển, thùng xe nhẹ nhàng lay động, Chu Từ Khê mệt mỏi cùng cực nên y kiểm lòng không đậu muốn nhắm mắt lại.

Trước khi chìm vào giấc ngủ say, trong ánh trăng mờ, y trông thấy vị chủ nhân kia duỗi bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng tay trong tay với hộ vệ áo đen.

...

Chu Từ Khê tỉnh lại trong một gian phòng nhỏ.

Y tỉnh dương trong căn phòng đã mấy ngày.

Y ngồi dậy, đưa tay sờ lên băng gạc quấn trên vai mình.

Vết thương toàn thân, đều đã được xử lý thỏa đáng.

Mỗi ngày, đều có người đứng hạn bung thuốc và com canh tới cho y nhưng không ai quát lớn hay giao cho y làm một chuyện gì cả.

Hôm nay y biết vị chủ nhân kia của mình là người đứng đầu Biện Châu, Tán Việt quân Trình Thiên Vũ.

Nhưng trong lòng của y không dám suy nghĩ nhiều.

Y từng vô số lần âm thầm hi vọng, cũng nhiều lần bị vô tình bóp nát. Đến hôm nay, y không chủ động hi vọng xa vời điều gì nữa.

Y chỉ ngày ngày ngồi trên giường, lẳng lặng đợi chờ vận mệnh sắp tới của mình.

Ngoài cửa mơ hồ vang lên một vài tiếng tranh chấp, Chu Từ Khê nghiêng tai lắng nghe, một chất giọng mà y rất quen thuộc. Tuy nhiên, y không thể tin được đó là giọng nói từ ngoài phòng truyền vào.

Trình Thiên Diệp cau mày nhìn người đang quỳ trước mắt mình. Nàng ta mặc áo ngắn vải thô, trên đùi buộc một cái xà cạp [1] màu nâu, hài đã bị mòn cũ, một thân phong trần mệt mỏi, hiển nhiên mới vừa đi đường xa.

[1] xà cạp: miếng vải dài dùng quấn quanh ống chân hay quấn ngoài ống quần cho gọn và tránh xây xát khi làm việc chân tay.

Nàng ta đứng ở ngoài cửa cung điện, kiên trì yêu cầu gặp Tán Việt quân. Lúc đang bị thị vệ xua đuổi, nàng ta mới gặp được Trình Thiên Diệp đang hồi cung.

“Ngươi nói ngươi muốn chuộc ai?”

Nữ tử đập đầu xuống đất, hai tay nâng lên một túi tiền cũ nát, bên trong chứa đầy tiền: “Đại nhân, xin cho ta chuộc công tử nhà ta, van xin ngài.”

Trình Thiên Diệp đang muốn mở miệng, sau lưng vang lên tiếng loảng xoảng.

Nàng xoay người, trông thấy Chu Từ Khê chỉ mặc trung y trắng đang vịn vách tường gắng gượng đi ra.

Vị y đi quá mau, thân hình không ổn, bị vấp vào bậc cửa, ngã xuống bậc thềm.

Mặc dù đang chật vật như thế nhưng lúc vị nam tử này ngẩng đầu lên, Trình Thiên Diệp vẫn khá kinh ngạc.

Nàng mới phát hiện, nô lệ mặt mũi bầm dập mà mình mua về, sau khi trị thương quả thật là một mỹ nam tử danh xứng với thực.

Người này không những dung nhan tuần tú, mi mục như vẽ, lại có một dáng vẻ bẩm sinh khiến y mặc dù trong tình cảnh thế này mà cứ chỉ vẫn lộ ra một loại phong độ được thể gia hun đúc từ nhỏ.

Y vội vã đi đến trước mặt Trình Thiên Diệp, ngăn cản nữ tử kia, khẽ nhắc tay áo, phục hành lễ.

“Xin chủ nhân thứ lỗi, đây là một người thân của hạ nô nhưng không hiểu rõ cấp bậc lễ nghĩa, hạ nô sẽ chịu trách nhiệm tiền nàng rồi đi. Mong chủ nhân khoan hồng độ lượng tha thứ cho nàng.”

Y liên tục khấu đầu, ngón từ khấn thiết, vô cùng khản trương.

“Đứng lên rồi nói, không cần quý, thương thế của ngươi còn chưa khỏi hẳn.” Trình Thiên Diệp ngăn cản Chu Từ Khê.

Nàng tùy tiện ngồi xuống một lan can dọc hành lang, khẽ sửa sang lại vạt áo.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Nữ tử kia đứng dậy vịn Chu Từ Khê. Chu Từ Khê nháy mắt với nàng ta rồi khẽ lắc đầu.

Nhưng Trình Thiên Diệp nhìn thấy. Nàng chỉ vào nữ tử kia: “Ngươi nói đi, ngươi tên là gì, từ đâu tới đây.”

Nữ tử kia nhìn Chu Từ Khê, không hề sợ hãi: “Bẩm đại nhân, ta tên là A Dương, là người Ngụy Quốc. Nguyên là... tỳ nữ của công tử. Ta đã xoay sở được tiền, muốn chuộc lại công tử nhà ta, kính xin đại nhân thành toàn.”

Trình Thiên Diệp liếc nhìn túi tiền trong tay nàng ta.

Về mặt A Dương hơi đồ lên nhưng nàng ta lập tức ngẩng đầu: “Ta nghe được đại nhân mua công tử tốn một kim, những thứ này chắc hẳn không đủ rồi. Đại nhân vốn nhân từ, cầu ngài dàn xếp cho ạ.”

“Người chuộc hẳn ra ngoài, tính sẽ đi đâu?”

“Chúng ta cũng không có nơi nào có thể đi, trước hết ở lại thành Biện Châu đã ạ.” A Dương nhìn Chu Từ Khê: “Ta rất khỏe, khắp Biện Châu đều đang tuyển người, ta sẽ nuôi công tử.”

Trình Thiên Diệp cười. Nàng biết rõ A Dương này có rất nhiều lời chưa nói nhưng nàng không lập tức truy cứu: “Hắn, hôm nay đã là người của ta, ta sẽ không để cho người chuộc đi.”

“Thế nhưng, ta sẽ không đối xử với hắn như nô lệ. Còn người, nếu đồng ý, cũng có thể ở lại ngoại viện này, chăm sóc thương thế cho hắn. Chuyện khác, sau này hãy nói.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh đi qua ngã rẽ hành lang trên đường đến ngô điện. Tiếng đàn tranh mệnh mang truyền đến.

Làn điệu dạo dạt như sóng tràn bờ, khí thế khoáng đạt, là tiếng đàn tranh của Chúa công.

Mặc Kiều Sinh bước nhanh hơn, lại nghe thấy trong tiếng đàn tranh có tiếng sáo trúc. Tiếng sáo vui tươi, có cả nét buồn thương.

Tranh sáo đan với nhau, bay vút ra khoảng không.

Mặc Kiều Sinh dừng bước. Hắn đột nhiên không muốn vào đại điện.

Ánh mắt nhìn người của Chúa công rất độc đáo. Người chỉ cần chỉ tay là có thể trở ra một người trác tuyệt “ngàn dặm khó tìm” nhất trong đám đông.

Lúc ấy, Mặc Kiều Sinh cũng có mặt ở chợ nô lệ. Khi Chúa công trông thấy Chu Từ Khê, ánh mắt người chợt tỏa sáng. Mặc Kiều Sinh rõ ràng trông thấy trong mắt Chúa công ánh lên vẻ vô cùng yêu thích.

Quả nhiên, sau khi khỏi bệnh, vị đã từng là thế gia công tử đến từ Ngụy Quốc này bắt đầu thể hiện ra tài năng bất phàm của y.

Y không chỉ có văn tài trác tuyệt, ngay cả chính kiến cũng rất hòa hợp với Chúa công. Hơn nữa, trình độ âm luật cũng vô cùng hợp ý Chúa công.

Mặc Kiều Sinh đi từ từ trên hành lang. Hắn siết chặt vạt áo trước ngực mình.

Vì sao, vì sao ta lại khổ sở như vậy?

Hắn đứng trong góc tối ngoài cửa điện, nhìn hai người đang đứng trước án thư.

Một người tài trí bất phàm, một kẻ lại vô cùng tao nhã.

Không như bản thân hắn, chỉ là hạ đẳng vô phu thô lỗ.

“Ý kiến này của người khá hay.” Trình Thiên Diệp đặt tay vào giữa trang giấy, trầm ngâm một lát: “Buộc những gia đình có nô lệ phải nộp thuế nô lệ theo đầu người. Như vậy có thể hạn chế mua bán nô lệ?”

“Tại hạ cho rằng, tình huống trước mắt của Biện Châu, đa số gia đình bình dân mua nô lệ, không nguyện gánh chịu quá nhiều chi tiêu. Nếu ngoại trừ thức ăn mỗi ngày ra còn phải nộp thuế nô lệ, như vậy nuôi nô lệ với bọn họ sẽ là một việc không có lợi.” Chu Từ Khê đứng bên cạnh Trình Thiên Diệp, đưa ngón tay chỉ vào một phần kế hoạch do y phác thảo.

“Họ sẽ thà rằng biến nô lệ thành tá điền, dùng hình thức cho nô lệ thuê đất. Tại hạ cảm thấy sản lượng lương thực của Biện Châu nhất định có thể gia tăng trên diện rộng.”

“Từ góc độ của ta, nếu để ta tự do thì dù tiền thuê đất khá nặng nề, ta cũng dốc hết sức lực đi trồng trọt. Nhưng nếu là thân là nô lệ, bất luận chủ nhân đánh chửi thế nào, ta đều khó thể tích cực sản xuất.”

Trình Thiên Diệp vỗ tay: “Được, ta sẽ tìm một huyện thử phương pháp này của người xem sao, nhìn xem hiệu quả thế nào.”

Chu Từ Khê nâng tay áo hành lễ: “Hành động này của Chúa công là ân huệ tóa khắp mọi chúng sinh, quả thật là phúc của vạn dân thiên hạ. Nhưng đề nghị nhỏ nhoi này của bi nhân, chưa thể áp dụng ngay được.”

“Phạm là tân chính, bất luận tốt xấu, đầu tiên đều phải phá đi sự ổn định trước mắt. Biện Châu hôm nay bách phế đãi hưng [1], thiếu nhất chính là nhân thủ. Tại hạ cho rằng bất luận là mua bán nô lệ ra sao, vẫn nên thu hút dân chúng từ nơi khác đến định cư. Giai đoạn trước mắt, dùng tốc độ nhanh nhất gia tăng nhân khẩu mới là quan trọng nhất.”

[1] bách phế đãi hưng: có nghĩa là nhiều thứ đang chờ được thiết lập.

Y âm thầm nói: “Về phần phương thức gia tăng, trước tiên có thể không cần lo lắng. Nếu phổ biến chính sách này, tất sẽ ảnh hưởng đến mua bán nô lệ, vì thế cũng sẽ ảnh hưởng đến gia tăng nhân khẩu. Tại hạ chỉ phác thảo một phần phương án nhưng áp dụng cụ thể còn chưa phải lúc.”

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu vỗ vỗ vai y: “Ngươi có thể buông bỏ yêu ghét trong lòng mình, nhìn từ góc độ quốc gia thật sự là không dễ dàng.”

Đang nói, nàng chợt liếc nhìn vào chỗ góc tối bên ngoài cửa điện.

Chỗ đó có một người đang đứng.

Trình Thiên Diệp mỉm cười. Nàng nhìn Chu Từ Khê, nói: “Ngươi vất vả rồi. Từ Khê, phương án này rất tốt, để ta từ từ xem. Ngươi đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Chu Từ Khê nhìn nàng, muốn nói lại thôi. Cuối cùng, y không nói gì, hành lễ cáo lui.

Trình Thiên Diệp ngồi trên ghế, thả lỏng thân thể. Nàng cười, nói vọng ra ngoài cửa: “Kiều Sinh, mau vào đây, trốn ở đó làm gì.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Tọa ý của Trình Thiên Diệp rất rộng. Nàng dịch qua một chút, cho Mặc Kiều Sinh ngồi cạnh mình.

Một tay nàng vừa lật trang giấy, ngưng mảy suy tư. Tay kia cầm tay Mặc Kiều Sinh, khẽ khàng xoa nắn.

Trong đại điện không có người khác, vô cùng yên tĩnh.

Cửa điện mở rộng.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời lười biếng trải dọc hành lang.

Mặc Kiều Sinh nhìn người bên cạnh. Chúa công không cao bằng hắn, từ góc độ của hắn nhìn qua, vừa lúc trông thấy hàng mi dài của người buông xuống nhẹ nhàng rung động, đôi mắt kia như lưu ly đang tập trung nhìn vào trang giấy.

Trong lòng của hắn hơi nhói.

Chúa công tốt như vậy.

Ta...

Hắn không dám suy nghĩ tiếp nữa.

Bích Vân rón ra rón rén vươn tay vào, đóng cửa điện lại.

Ánh sáng trong đại điện chợt âm đạm.

Trình Thiên Diệp mới giật mình. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân đang yên lặng ở bên cạnh mình.

Nàng giữ tay Mặc Kiều Sinh, dùng ngón tay lạnh buốt chạm khẽ vào lòng bàn tay hắn,捏o hắn.

Ánh mắt đầy hàm súc của Trình Thiên Diệp khiến Mặc Kiều Sinh trầm hoảng loạn.

Trước mặt Chúa công, hắn có một cảm giác rằng ý nghĩ trong lòng mình luôn có thể bị Chúa công đoán ngay được, không hề có gì gọi là bí mật.

Có phải Chúa công chỉ cần liếc mắt đã thấu hiểu những suy nghĩ càn rỡ của ta không?

Ta, lại vọng tưởng muốn độc chiếm Chúa công.

“Kiều Sinh.” Trình Thiên Diệp gọi hắn, buồn cười nhìn người luôn thích suy nghĩ miên man trước mặt mình.

Nàng nghiêng người nhìn Mặc Kiều Sinh.

“Kiều Sinh, nếu có một ngày ta đột nhiên mất hết quyền thế, giống như Chu Từ Khê, biến thành một kẻ hai bàn tay trắng, ngươi còn có thể thích ta không?”

“Chúa công, vĩnh viễn là Chúa công.”

“Vậy nếu dung mạo của ta thay đổi, trở nên xấu xí, hoặc là ta không còn đáng vẻ hiện tại nữa mà biến thành một ... nữ nhân có địa vị thấp kém. Ngươi còn có thể tôn trọng ta, nghe lời của ta không?”

“Nữ... Nữ nhân?”

“Ta chỉ ví dụ thôi.”

“Chúa công bất luận có đáng vẻ gì, trong lòng ta đều là...”

Đều là chí cao vô thượng.

Trình Thiên Diệp mỉm cười.

Nàng kéo ngăn bàn, lấy một hộp gỗ đàn ra, mở nắp hộp, lấy bảo thạch đặt lên bàn.

Kê huyết thạch đỏ tươi, mặt lạp (đèn cây) vàng nhạt, ngọc lục bảo sáng lóa, bích ti long lanh ... Các bảo thạch có hình thái khác nhau lẫn lộn lấp lánh trên bàn, đủ màu đủ kiểu, tranh nhau khoe sắc khiến người hoa mắt.

Trình Thiên Diệp đưa ngón tay khẽ đẩy bảo thạch, nhặt lên một viên thủy tinh màu tím lung linh, đẩy một miếng ngọc hồng phi tử vàng khác lăn một vòng trên bàn.

“Đẹp không? Kiều Sinh, có phải trông tất cả đều đẹp đúng chứ?”

“Đều đẹp cả.”

“Những bảo thạch này rất đặc biệt, đều rất đẹp, rất hấp dẫn. Ta thích chúng, thu thập chúng chỉ là vì đề thưởng thức vẻ đẹp này.”

Nàng thu bảo thạch lại, với tay vào cổ áo của mình. Trong cổ áo cao cao trắng thuần, nàng lấy ra một sợi dây vàng dài mảnh, trên sợi dây là một viên bảo thạch màu lam trong suốt, sáng long lanh.

Nàng gỡ miếng bảo thạch tròn tròn màu lam xuống, đặt vào tay Mặc Kiều Sinh.

Viên bảo thạch lam này mang theo hơi ấm của nàng, lẳng lặng yên vị trên tay Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh nghĩ đến vị trí mà viên đá này vừa ở, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng như lửa đốt.

“Tuy chúng đều có vẻ đẹp riêng nhưng trong lòng ta chỉ thích nhất viên bảo thạch màu lam này. Ta luôn đeo nó trên cổ, vĩnh viễn chỉ mang theo nó.”

Người kia chống tay ghé, nghiêng người về phía trước, khẽ ngẩng đầu lên, vẻ mặt tươi cười nhìn hân. Đôi môi tách nhẹ, người nói ra câu khiến Mặc Kiều Sinh vui sướng khôn xiết.

“Người chính là bảo thạch lam của ta. Kiều Sinh, ta thích người, chỉ thích một mình người thôi.”

Trình Thiên Diệp nhẹ nhàng gỡ sợi dây chuyền màu vàng, móc bảo thạch vào dây rồi nhét lại vào trong cổ áo.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ rọi xuống gian phòng, vô số hạt bụi nhỏ li ti nhảy múa trong tia nắng, khiến cho cung điện mang mùi hương và màu sắc cổ kính này tỏa ra một bầu không khí mập mờ.

Mặc Kiều Sinh nhắm nghiền hai mắt, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi trước mắt.

Một đôi tay mềm mại choàng qua cổ hân, vuốt tóc hân, sau đó ôm lấy mặt hân.

Người kia cẩn thận đắp lại hân, hôn hân.

Chúa công, Chúa công của ta. Chúa công của một mình ta.

“Đừng khóc, Kiều Sinh, người như vậy bảo ta phải làm sao đây.”

Nét u buồn trong sự hoảng loạn, thời gian dường như bất động, lưới của người ấy dính một sợi tơ bạc rời khỏi môi hân.

Giọng điệu thờ ơ gấp nói thầm bên tai hân.

“Người muốn rời hả? Há?”

“Không... Đừng vậy.” Hân tâm hoảng ý loạn.

“Thật sự không cần sao?” Trình Thiên Diệp nhíu mày khẽ nói.

“...”

Sau bữa ăn tối, Trình Thiên Diệp và Diêu Thiên Hương tản bộ trong đình viện.

“Người vừa ức hiếp Kiều Sinh à?” Diêu Thiên Hương hỏi.

“Đâu có.” Trình Thiên Diệp thấp thỏm.

“Không có? Không có mà ban ngày người đóng cửa làm gì? Bích Vân còn giữ cửa cho người, làm hại ta đợi người cả một canh giờ.”

Trình Thiên Diệp vươn tay, ghé vào tai Diêu Thiên Hương lặng lẽ nói vài câu. Diêu Thiên Hương cười khanh khách.

“Người thật đúng là quá xấu rồi. Người cứ thích bắt nạt người ta thôi.”

“Vì hân thích nên ta mới ‘ấy’ hân chứ.” Trình Thiên Diệp liếm môi dưới: “Hân không muốn, ta tuyệt đối sẽ không ép buộc.”

“Nói vậy, làm sao người biết trong lòng của hân nghĩ thế nào.” Diêu Thiên Hương liếc nàng: “Ta nghe nói gần đây người mới thu nhận một nô lệ tên là Chu Tử Khê. Ta còn nghe nói người này có dáng vẻ khuynh thành, giỏi về âm luật, thông thạo văn chương. Người ân sủng y mọi bề. E là không biết Kiều Sinh khó chịu bao nhiêu đâu.”

“Người nói xem sao rồi đồn lại truyền thành như vậy.” Trình Thiên Diệp dờ khóc dờ cười: “Mấy ngày nay ta đã bỏ quên suy nghĩ của Kiều Sinh. Tuy vậy, không phải ta xem trọng Chu Tử Khê vì dáng vẻ của y. Ta chỉ xem trọng tài hoa của y thôi.”

“Thiên Hương, người nên gặp người này một lần. Người này có tài kinh thiên vĩ địa [1], không kém Trương Phục là bao. Đợi một thời gian nữa, y sẽ thành trụ cột của Đại Tấn ta. Mấy ngày nữa, ta sẽ tìm lý do thoát nô tịch cho y, trọng dụng y trên triều đình.”

[1] kinh thiên vĩ địa: sánh ngang trời đất.

“Hạng người gì thế, mới mấy ngày đã có thể được người đánh giá như vậy? Quả thật là gọi lên sự tò mò của ta. Ngày mai ngươi phải dẫn ta đi gặp y một lần đấy.” Diêu Thiên Hương nói.

Ngày hôm sau.

Trình Thiên Diệp dẫn Diêu Thiên Hương vào phòng Chu Từ Khê.

Trong phòng gọn gàng, ngăn nắp, không có một bóng người.

Trên bàn có một phong thư nằm ngay ngắn.

Trình Thiên Diệp khó chịu mở phong thư ra.

Trên giấy viết rất nhiều, viết rành mạch hiện trạng xúc tiến tăng tiến nhân khẩu của Biện Châu, gia tăng thu nhập theo chế độ thuế vụ như thế nào. Ngoài ra, bức thư cũng đề cập đến nếu áp dụng kế hoạch này thì có thể mang đến lợi ích và cũng có thể tạo thành tệ nạn ra sao.

Trừ cái đó ra, không có một câu giải thích dư thừa.

Hai người kia lại thừa cơ không ai để ý, không chào mà đi, trốn đi trong đêm.

Diêu Thiên Hương phì cười: “Ái chà, Thiên Vũ, ngươi cũng có khi thất thủ nhé.”

Trình Thiên Diệp siết chặt bức thư. Sắc mặt nàng đen như đáy nồi.

Hào quang của Chu Từ Khê trong suốt và lóa mắt nhưng lại không có viền vàng thể hiện đã thuần phục nàng, cũng không có mang theo màu đen ác ý. Vì quá rực rỡ, Trình Thiên Diệp không để phòng ý nên thường xuyên đóng con mắt thứ ba kia lại.

Không thể ngờ được y lại chạy trốn.

Gần đây, Trình Thiên Diệp dựa vào con mắt thứ ba nên mọi việc trôi chảy. Người bên cạnh đều rất có thiện ý với nàng.

Nàng có hơi lơ là, nhất thời không ngờ, người này sẽ bỏ trốn.

“Được rồi, được rồi, đừng nóng giận nữa, nhìn mặt ngươi kia.” Diêu Thiên Hương vỗ vai nàng: “Có người yêu mến ngươi muốn ở cạnh ngươi, đương nhiên cũng có người không thích ngươi nên muốn thoát khỏi ngươi, đây là bình thường thôi. Ngươi phải Trình Phụng đi bắt cái tên vong ân phụ nghĩa kia về, dạy dỗ một trận là được.”

Giờ phút này, trong xe ngựa đã rời Biện Châu hơn mười dặm.

Chu Từ Khê chăm chú nhìn bao y phục nhỏ trên xe.

“Công tử, ngài còn đang chờ chờ điều gì?” A Dương lo lắng nhìn y.

Chu Từ Khê nhíu chặt đôi mày anh tuấn: “Hắn, có ân với ta.”

A Dương nói ra: “Tần Việt hầu quả thực là người tốt, nhưng làm gì có lẽ vì báo ân của hắn mà ngài cam tâm cả đời làm nô lệ, ở lại Tần quốc phục thị hắn sao? Cho dù ngài không suy nghĩ cho bản thân mình, cũng phải nghĩ cho lão phu nhân chứ.”

Chu Từ Khê thờ dãi.

A Dương bất lấy cánh tay của y: “Từ lúc trong phủ có biến, nô tỳ may mắn đào thoát, lại trở mắt nhìn lão gia và đại công tử chết thảm, các vị tiểu thư cũng không biết tung tích. Nô tỳ chỉ nghe thấy phu nhân thoát được một kiếp, được thân thích ở Tổng quốc là Tổng thái tử Ngang phái người chuộc ra, đưa đi Tổng quốc.”

“Lúc ấy, nô tỳ vội vã tìm kiếm công tử, nghe ngóng, nhiều lần trắc trở, mới dò thăm được tin tức của công tử. Nhưng khi đó...”

Nàng ta không nói được thành lời.

Chu Từ Khê tiếp lời: “Khi đó, những súc sinh kia chưa mất đi hứng thú với ta, cảm thấy ta dễ kiểm soát, đương nhiên ngươi không thể mua ta được.”

A Dương cúi đầu xuống, siết chặt tay. Nàng ta không muốn lại nhớ lại đoạn thời gian kia. Công tử mình kính trọng nhất, lại gặp phải khuất nhục như vậy.

“Nô tỳ...”

Chu Từ Khê cầm lại tay của nàng ta: “A Dương, hôm nay ta đã không còn là công tử gì nữa rồi, xin ngươi sau này đừng tự xưng nô tỳ, cũng xin ngươi hãy gọi tên của ta. Ngươi đã bỏn bẻ, làm hết thầy vì ta. Mặc dù ta ở tù nhưng đều nhìn thấy cả. Nếu không phải có người thấp lùn cho ta một tia hi vọng, ta đã sớm không kiên trì nổi rồi.”

“Công tử nói những lời này làm gì?” Trong mắt nữ hài kiên cường chợt ngấn nước: “Cả nhà chúng tỳ đều chịu đại ân của công tử. Bất luận công tử biến thành loại thân phận nào, đáng về nào, ngài vĩnh viễn đều là công tử trong suy nghĩ của ta.”

Nàng ta nhớ tới sự căm hận trong lòng mình: “Khi đó ta rất nóng lòng, bốn ba bốn phía, đến phủ vài người bạn cũ xin giúp đỡ, nhưng những người kia đều biến sắc, không thèm quan tâm. Chỉ hận ta vô năng, không thể sớm kiếm tiền cứu công tử ra khỏi nơi dầu sôi lửa bỏng kia.”

“Đáng mừng là sau khi đến Biện Châu, ta gặp được một người trong sứ đoàn Tổng quốc, hắn là tôi tớ của thái tử Ngang. Hắn nói cho ta biết thái tử Ngang không chỉ đón lão phu nhân về Tổng quốc mà còn từng phái người tìm ngài nữa.”

“Công tử.” A Dương lắc tay Chu Từ Khê: “Chúng ta nên đi Tổng quốc tìm thái tử điện hạ nương tựa. Lão phu nhân là người Tổng quốc, thái tử điện hạ Tổng quốc lại là hảo hữu của ngài. Hắn đã có thể nhớ tình cũ, đón lão phu nhân về thì nhất định cũng sẽ trọng đãi ngài.”

Chu Từ Khê trầm ngâm một lát, nói: “Tần Việt hầu là một quân chủ thông tình đạt lý. Nếu ta nói rõ nội tình với hắn, có lẽ hắn sẽ cho chúng ta rời đi. Hắn rất chiều cố ta, có thể nói đã

cứu ta một mạng. Chúng ta không chào mà đi, thật không phải quân tử, ta quả thật xấu hổ với hân.”

A Dương nóng nảy: “Nếu chúng ta nói cho hân biết, hân sẽ không đồng ý đâu? Đến lúc đó chúng ta có thể sẽ không đi được nữa. Quý nhân hay thay đổi sắc mặt bất thường, những ngày qua ta đã gặp nhiều rồi. Ngày nay, lão phu nhân lẽ loi hiu quạnh, chẳng lẽ ngài có thể cam tâm vứt bỏ bà cho đánh sao?”

Chu Từ Khê gật đầu, không nhiều lời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trong Triều ngộ điện.

Trình Thiên Diệp cau mày nhìn Trình Phượng: “Người nói xem bọn họ đã chạy đi đâu? Tổng quốc? Là Tổng quốc mà Sở Diệp Chi đang ở?”

Trình Phượng nghiêm mặt: “Là ty chức thất trách. Chúng thần phát hiện quá muộn, lúc đuổi tới thì bọn họ đã trốn khỏi Biện Châu rồi. Căn cứ vào toàn bộ dấu vết để lại, hân là chạy đến Tổng quốc.”

Hôm nay, Trình Phượng đã thống lĩnh đội phòng ngự của hoàng cung. Người đào tẩu từ trong nội cung, y tự biết thất trách.

“Làm sao trách người được.” Trình Thiên Diệp phát tay: “Chỗ ở của hai người họ chỉ cách công cung một bức tường, là ta đã hạ lệnh dừng hạn chế tự do của hân. Hân muốn đi, người đâu thể phòng được?”

“Tuy nói thế, nhưng theo ý của thần, việc này có chỗ khả nghi.” Trình Phượng nói ra: “Hai người họ không có đồng nào. Tuy nhiên, theo ghi chép xuất thành, họ lại ngồi xe ngựa, không chỉ đã xác định phương hướng, hơn nữa tốc độ rất nhanh. Ty chức hoài nghi rất có khả năng có người đã an bài tiếp ứng.”

Trình Thiên Diệp lâm vào trầm tư.

Xem ra, họ đã chuẩn bị kế hoạch bỏ trốn. Thế nhưng mấy ngày trước, Chu Từ Khê hân vẫn chưa đưa ra quyết định này.

Y để lại phần bản thảo này cho mình, có lẽ là cảm thấy thẹn trong lòng. Nếu mấy ngày trước y đã có cái ý nghĩ này, con mắt thứ ba của Trình Thiên Diệp có thể phát hiện được màu sắc ấy này của y.

Có lẽ là mới được một hai ngày, khi Trình Thiên Diệp đóng con mắt thứ ba thì y mới đưa ra quyết định này.

Vì thế, vấn đề rất có thể ra nằm ở tỷ nữ A Dương kia.

Lần đầu gặp gỡ, Trình Thiên Diệp đã cảm thấy A Dương này có gì đó giấu điểm năng.

Hôm nay ngắm lại, một tỷ nữ có thể xâm nhập vào cửa cung, không hề sợ hãi năng, có thể nói, quả thật vô cùng khả nghi.

Nhưng bởi vì A Dương không hề có ác ý với Chu Từ Khê và nàng nên Trình Thiên Diệp không để ý lắm đến bí mật trong lòng nàng ta.

Ta đã quá ý lại vào dị năng của ta. Sơ hở rõ ràng như vậy mà ta cũng không thể nhận ra. Trình Thiên Diệp trầm nghĩ.

Thậm chí mấy ngày nay, ta hoàn toàn không lưu tâm ả tỷ nữ không tầm thường này.

Ai ngờ bí mật của nàng ta lại là khuyến khích Chu Từ Khê bỏ trốn.

Điều Thiên Hương ngồi bên cạnh Trình Thiên Diệp, lật xem bản thảo thuế vụ mà Chu Từ Khê để lại: “Chỉ vôn vẹn mấy ngày, hân còn bệnh trong người mà đã có thể nghĩ ra một kế hoạch tường tận như vậy, lưu ý đến mọi mặt, quả thực là rất tài năng.”

“Bản kế hoạch này cũng xem như rất tận tâm tận lực rồi. Đại khái hân muốn dùng cái này để trả ân tình của chàng.” Điều Thiên Hương đọc kỹ chồng giấy dày đặc kia xong rồi sắp xếp lại, đưa cho Trình Thiên Diệp,

“Ta hiểu nỗi lòng của chàng. Hôm nay, Trương Phúc đi Hạo Kinh, Tiểu Cẩn lại bị chàng triệu về Giảng Thành. Bên cạnh chàng đứng là khan hiếm nhân tài. May thay, chàng đã phát hiện ra một người, đang vui mừng, ai ngờ người ta lại chạy mất. Khó trách chàng tức giận như vậy.”

Trình Thiên Diệp liếc nàng ta, đập bàn, kéo một viên bảo thạch màu lam ra để lên bàn, không kiên nhẫn siết chặt trong tay.

Mặc Kiều Sinh ôm quyền: “Chúa công, nếu người khó chịu thì thần sẽ dẫn binh cải trang lên vào Tổng quốc, mang người về. Tùy Chúa công xử lý.”

Trình Phượng nói: “Kiều Sinh không thể xúc động, theo tình báo trước mắt mà chúng ta tìm hiểu, người đón hân rất có thể là thái tử Ngang của Tổng quốc. Cụ thể còn phải đợi tình báo nằm vùng ở Tổng quốc của chúng ta xác nhận đã.”

“Thái tử Ngang? Đó là ai?” Trình Thiên Diệp đặt câu hỏi.

“Người này hà, ta biết rõ già.” Điều Thiên Hương giữ chặt ống tay áo Trình Thiên Diệp.

“Quốc chủ Tổng quốc Tổng Tương công - Cơ Viên là một người có tính cách nhu nhược nhưng con của hân Cơ Ngang thì không vừa. Kẻ này tâm cơ kín đáo, có nhiều mưu lược, mời chào không ít người tài ba dị sĩ, dường hơn một ngàn môn khách. Nghe nói già còn tu dưỡng một đám thiếu niên, nhận toàn bộ làm nghĩa tử nghĩa nữ, mang danh bồi dưỡng từ sĩ. Huỳnh trưởng ta đã từng nói, kẻ này đã tâm không nhỏ, lân bang phải cẩn thận đề phòng.”

“Thủy vực Tổng quốc phong phú, thổ địa phì nhiêu, là một quốc gia màu mỡ. Quốc dân an nhàn, không ưa vũ lực. Ngay cả quân đội cũng không giỏi đánh trận. Mặt khác, quốc gia bọn họ có một truyền thống là ưa thích dùng nữ tử để kết thông gia với các nước lân cận. Nương của ta Cơ thái phu nhân chính là vương thất chi nữ của Tổng quốc.”

Tất cả mọi người nghe xong, những việc trong vương thất này không ai rõ hơn Diêu Thiên Hương cả.

“Trước khi Ngụy quốc của Chu Từ Khê bị diệt, đã từng nhiều lần kết thông gia với Tổng quốc, cho nên ở Ngụy Quốc có khá nhiều Tổng nữ. Sau khi nước mất, ta nghe nghe nói Cơ Ngang phái người đến đón một số nữ tử Tổng quốc ngoại giả và nhân thân về nước để tị nạn, vì thế gã còn từng được người đời ca tụng một phen. Vì lẽ đó, Chu Từ Khê mới đi tìm Cơ Ngang làm nơi nương tựa.”

Trình Thiên Diệp vuốt ve viên lam bảo thạch, lăm vào trầm tư.

Mặc Kiều Sinh thấy ngón tay trắng nõn nhiều lần xoa nắn viên ngọc xanh thắm kia. Đột nhiên, hắn nhớ lại đôi tay ấy đã làm chuyện gì với bản thân hắn, trên mặt nhất thời đỏ ửng đáng ngờ.

Trình Thiên Diệp liếc hắn, suýt chút nữa cười thành tiếng.

Nàng cất viên đá kia vào trong tay áo, nghiêm mặt nói: “Tổng quốc trốn sau lưng chúng ta, toàn bộ nhờ Biện Châu ta làm lá chắn chống cự Khuyển Nhung. Lần này quốc gia của ta phát binh Trịnh Châu, đối kháng Khuyển Nhung, lương thảo có lẽ sẽ không đủ. Tổng Tương công cũng nên góp chút sức lực mới phải.”

“Kiều Sinh, ta cho người hai vạn nhân mã, cấp tốc đến biên giới Tổng quốc, mượn Tổng Tương công một chút quân lương. Thuận tiện bắt người kia về cho ta.”

“Trình Phụng, người thay ta đi sứ Tổng quốc một chuyến. Ngoại trừ mượn quân lương ra, người nói với Tổng Tương công, ta có một đảo nhỏ đến địa giới của ông ta, bảo ông ta trả người cho ta. Ông ta bán cho ta cũng được, giá cả không thể quá năm miếng da dê.”

Tại đô thành Tuy Dương - Tổng quốc.

Chu Từ Khê ngồi trước giường, bung một chén thuốc, đang dứt một vị lão phu nhân uống thuốc.

Vị phu nhân kia có mái tóc trắng xoá, vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt tan rã, bảo ăn thì ăn, bảo uống thì uống, hoàn toàn không nhận ra người trước mắt.

Người này là mẫu thân của Chu Từ Khê.

Nhà bà gặp biến cố lớn. Trọng phu, trưởng tử và áu nữ chết thảm trước mắt mình. Nhất thời không chịu nổi, tinh thần bà điên loạn trở thành một người ngu dại.

Hôm nay, dù tiểu nhi tử Chu Từ Khê trở về kề cận chăm sóc, cũng không thấy bà có khởi sắc.

A Dương bước vào từ gian ngoài, nhận lấy chén thuốc: “Công tử, đề nỏ tỳ làm cho.”

Chu Từ Khê lắc đầu, tránh tay của nàng ta.

Y kiên nhẫn dứt xong thuốc cho mẫu thân, cẩn thận diu mẫu thân nằm xuống, đắp kín chăn cho bà.

Vừa rồi đứng dậy, y cũng không nhìn A Dương, im lặng đi ra ngoài.

“Công tử.” A Dương gọi y: “Ngài đã biết rồi phải không?”

Chu Từ Khê dừng bước, không quay đầu lại, bóng lưng tao nhã, nhẹ nhàng nói một câu: “Người là người của Ngang điện hạ?”

Câu nói rất khế nhưng đã đánh nát ảo tưởng sau cùng của A Dương, vạch trần bí mật lớn nhất của nàng ta.

“Từ nhỏ, ta chính là tử sĩ của điện hạ, là điện hạ lệnh cho ta đến cạnh công tử.”

A Dương cúi đầu. Nàng ta là cô nhi, hơn nữa lại lớn lên trong sự huấn luyện nghiêm khắc thậm chí là tàn khốc. Từ nhỏ, nội tâm nàng ta đã bị giáo huấn là phải trung thành với thái tử điện hạ.

Bây giờ, nàng ta suy nghĩ lại, đi theo công tử vài năm nay mới là khoảng thời gian vui sướng nhất đời này của nàng ta.

Khi đó công tử luôn cười tao nhã, không đánh chửi nàng ta, thậm chí còn cho nàng và bọn nha hoàn trong đại viện ở cùng nhau, chơi giỡn, vui đùa âm ỉ, thả diều, bắt dê, trang điểm, ăn mặc. Thậm chí có một thời gian ngắn, nàng ta hoảng hốt nghĩ rằng mình cũng có thể sống cuộc sống bình dân như những nữ hài khác.

“Tuy đã lừa gạt công tử nhưng thái tử điện hạ thật lòng kính trọng công tử.” A Dương càng nói càng nhỏ: “Người lệnh cho ta tìm được công tử, đón công tử về Tuy Dương.”

“Nếu hắn thật sự kính trọng ta, hắn đã sớm đón ta tới Tuy Dương rồi.” Chu Từ Khê hơi nghiêng đầu: “Nhưng hắn vẫn muốn thấy ta bị tàn tật, mới chịu ra tay giúp đỡ. Để ta phải mang ơn hắn, một lòng làm việc cho hắn.”

“Dù cho ta đã đến mức này, hắn vẫn không yên lòng, trước phải tìm nương được ta, nắm ta trong lòng bàn tay. Nếu không phải trùng hợp ta được Tấn Việt hầu mua được, chỉ sợ hắn còn chưa ra tay nhanh thế đâu.”

A Dương cúi đầu. Nàng ta siết chặt tay.

Nàng ta phụng mệnh âm thầm đi theo công tử, vô số lần trông thấy công tử gặp phải những trận ngược đãi và ức hiếp không đáng có.

Nàng ta đã từng không thể nhẫn nhịn muốn ra tay.

Nhưng nàng ta không dám.

Từ tám bé, nàng ta đã khắc ghi sâu bài học rằng vi phạm mệnh lệnh chủ nhân sẽ có kết cục thế nào.

“Sao ngài biết được?”

“A Dương.” Chu Từ Khê xoay người, vương nét bi thương nhìn nữ hài trước mắt: “Người có biết không, người đã từng là ánh sáng duy nhất trong ta.”

“Khi thân thể ta chìm sâu dưới bờ vực tuyệt vọng thì ngươi đã xuất hiện, khuyên can ta, cổ vũ ta. Vì thế, mặc dù ngươi lộ ra không ít sơ hở, ta cũng không hề mảy may nghi ngờ ngươi.”

“Đến khi ta đã vào phủ Tấn Việt hầu, ngươi đột nhiên xuất hiện. Ngươi vội vàng khuyên ta phải rời khỏi vị đại nhân vô cùng ôn hòa và độ lượng kia. Ngay cả kim ngươi cũng đã kiểm đủ, chuẩn bị xong xe ngựa, lộ phí... chỉ vồn vện có mấy ngày. Dùng tốc độ siêu việt của ngươi, dẫn ta nhanh chóng trốn tới Tống quốc.” Chu Từ Khê dừng trước thiếu nữ, vành mắt đỏ hoe: “Ta tuy tin tưởng ngươi nhưng ta cũng không phải đồ ngốc.”

A Dương nghiêng mặt đi, không dám nhìn thẳng vào y: “Vậy vì sao ngài còn đi theo ta?”

“Các ngươi giữ nương của ta. Ta có thể làm gì?” Chu Từ Khê cười khổ: “Ngươi thử nghĩ xem, ta chỉ là một nô lệ, nếu Tấn Việt hầu muốn giữ ta lại, ta sẽ không thể phản kháng. Hẳn là nhất quốc chỉ quân, hơn nữa người mà hần đã coi trọng thì hần sẽ không dễ dàng cho ta đến một đất nước khác đâu.”

Chu Từ Khê vươn tay, giữ chặt A Dương: “A Dương, Ngang điện hạ tâm tư sâu nặng, cay nghiệt thiếu tình cảm, không phải là một vị minh chủ có thể phụng dưỡng cả đời. Chúng ta tìm cơ hội cùng rời khỏi nơi này nhé?”

A Dương hoảng hốt. Chỉ chốc lát, đột nhiên nhớ tới điều gì, nàng ta mạnh mẽ rút tay về. Nàng ta liếc mắg lác đầu: “Không được, ta không thể phản bội điện hạ. Công tử, ngài cũng không đi được. Nơi này khác với Biện Châu, canh phòng nghiêm ngặt, đừng nói mang theo lão phu nhân, dù một thân một mình ngài, cũng tuyệt đối trốn không thoát đâu. Ngài hãy vứt bỏ suy nghĩ này đi, một lòng phụng dưỡng thái tử điện hạ.”

Chu Từ Khê yên lặng thờ dài, thu tay về.

Hạ nhân báo lại, thái tử Tống quốc Cơ Ngang tới chơi.

Không bao lâu, Cơ Ngang mặc áo bào thêu long văn, áo choàng tung bay, người hầu sau lưng trùng điệp, sải bước đi đến.

Gã thân mật ôm vai Chu Từ Khê, cười ha ha: “Mấy ngày không gặp Từ Khê, cô [1] rất nhớ mong. Không biết gần đây bệnh tình của lão phu nhân có chuyển biến tốt không?”

[1] cách xưng hô của thái tử thời đó.

Chu Từ Khê khom người hành lễ: “Làm phiền điện hạ hỏi thăm, gia tử cũng vẫn vậy, không thấy biến chuyển.”

Cơ Ngang ngồi xuống ghế, miễn lễ cho Chu Từ Khê.

Gã nhìn Chu Từ Khê hồi lâu, chỉnh lại vạt áo: “Từ Khê, cô đã làm gì không phải sao? Ngươi vẫn luôn khách khí với ta thế, trong lễ phép còn có sự xa cách.”

Chu Từ Khê lại thi lễ: “Điện hạ sao lại nghĩ vậy? Điện hạ đối với mẫu tử ta ân trọng như núi, Từ Khê rất cảm động.”

Cơ Ngang mỉm cười, nheo mắt: “Cô nghe nói mấy ngày ngươi ở chỗ Tấn Việt hầu, đã giúp hần bày kế rất nhiều, trước khi đi còn thức trắng đêm phác thảo một bản kế hoạch. Thế mà ngươi đã đến chỗ ta hơn tháng, lại chưa từng gặp vua chủ động phân ưu vì ta. Ha ha. Ta không bằng Tấn Việt hầu ở đâu thế?”

Chu Từ Khê im lặng. Cơ Ngang này xưa nay luôn thích ra vẻ chiêu hiền đãi sĩ. Từ khi y đến đây, gã vẫn luôn cố sức lung lạc y.

Hôm nay, gã đột nhiên nói ra, hầu như đã xé toang lớp vỏ mù sa mưa ngày xưa rồi.

Cơ Ngang thấy y không đáp, nổi trận lôi đình: “Từ Khê, ngươi có biết, Tấn Việt hầu lệnh Phiêu kỵ tướng quân Mặc Kiều Sinh của hần dẫn theo hai vạn đại quân Tấn quốc, đã đóng quân ở ngoài biên giới nước ta rồi không?”

Chu Từ Khê kinh ngạc, ngưng mảy không đáp.

Cơ Ngang nhìn y: “Từ Khê có thượng sách gì giúp ta chăng?”

“Tại hạ là một kẻ văn nhân, sao có thể thông hiểu chiến sự được. Chỉ là lúc ta ở Biện Châu, có chứng kiến cảnh huấn binh của Tấn quân, đây quả thật là một bậc hổ lang không thể khinh thường. Mong điện hạ cẩn thận.”

Cơ Ngang yên lặng nhìn y. Hồi lâu sau, gã mới chậm rãi nói: “Hôm nay, có một sứ thần Tấn quốc đến đây, chính là Trình Phượng được đích thân Tấn Việt hầu ban quốc họ. Hần muốn mượn phụ vương ta năm vạn gánh lương thực cho Tấn quốc bọn hần sung làm quân lương.”

“Đồng thời, hần còn nói, Tấn Việt hầu muốn dùng giá năm miếng da dê đổi người, là một đào nô của hần, hóa ra là ngươi.”

Chu Từ Khê giật mình, ngẩng đầu lên.

Cơ Ngang nói: “Từ Khê, lúc ta du học Ngụy Quốc đã tiện bề làm quen với ngươi. Người khác có thể không biết nhưng ta lại vô cùng tinh tường, ngươi là nhân tài hiếm có, ta bất luận thế nào cũng không cam nguyện bỏ qua ngươi. Thế nhưng, phụ vương không muốn đắc tội với Tấn quốc, trong lòng ta cũng rất khó xử.”

Chu Từ Khê cười khổ: “Điện hạ cần lấy đại cục làm trọng, sao có thể chỉ vì một mình ta mà dẫn nước gây đại họa.”

“Từ Khê, ngươi đừng trách ta. Nếu không thể giữ ngươi bên cạnh, ta cũng không thể cho người nước hần tìm ra ngươi.” Hai mắt gã lạnh như băng, phát tay: “Đánh đứt gân chân của hần, đưa đến tiền điện.”

Chu Từ Khê chấn động: “Ta trốn khỏi Tấn quốc, Tấn Việt hầu chắc đang rất phẫn nộ. Hần muốn ta bị mua về bằng thân nô lệ, chính là muốn làm nhục ta, sao hần có thể sẽ trọng dụng ta? Điện hạ đừng quá lo lắng.”

Cơ Ngang lạnh lùng nhìn y: “Biết vậy nhưng ta lại không yên lòng. Ngươi đừng trách ta, còn nương ngươi thì ta sẽ giúp chăm sóc thật tốt. Từ Khê, ta đành bắt ngươi chịu thiệt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Điện hạ, điện hạ khai ân.” A Dương chạy đến chắn trước Chu Từ Khê, liều mạng đập đầu khấn cầu.

“Công tử đã trốn khỏi Tấn quốc. Nếu đưa người trở về, đây chắc chắn sẽ là một con đường chết đấy.”

“A Dương.” Giọng nói ôn hòa của thái tử Ngang vang lên.

A Dương phục dưới đất. Nàng ta mờ to hai mắt, trong mắt chỉ có thể nhìn thấy màu gạch và vết ố giữa các khe gạch trước mắt.

Ngón tay nàng ta ghì chặt vào khe, phát run.

Thật ra, trong lòng nàng ta hiểu rõ.

Xong rồi, công tử xong rồi.

Thái tử điện hạ là hạng người gì, từ sĩ sống cuộc sống âm u như bọn họ tò mò tường hơn cả.

“Ta cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi, A Dương. Ta và Từ Khê quen biết nhiều năm, thật ra ta là người khó chịu nhất.”

Một giọng nói bay bổng vang lên phía trên đầu rồi rớt vào tai A Dương.

Hai võ sĩ đeo đao đã tới, đá văng A Dương ra.

A Dương nhìn hai người kia dè Chu Từ Khê xuống đất. Một người trong đó giờ ngọn đao nhọn sáng loáng lên.

Nàng ta cảm thấy tai mình ong lên, dường như toàn bộ thế giới đều ong ong.

Không đợi nàng ta suy nghĩ kỹ, thân thể của nàng ta chợt xồng lên phía trước. Nàng tựa như phát điên đẩy một người trong đó ra, lập tức rút chùy thủ tùy thân, chống lại lưỡi đao của tên còn lại.

“Dương, người đang làm gì thế hả?” Ở chỗ tối tăm sau lưng Cơ Ngang có một nam tử trung niên gầy nhỏ, người nọ chấp tay phía sau, lạnh lùng nói.

Người này tên Kiệt, là sư phó đã dạy bảo những thiếu niên thiếu nữ như A Dương từ tấm bé.

Giọng nói đã khắc sâu vào trí nhớ kia làm nàng ta sợ hãi. A Dương bắt chợt run rẩy.

Không đợi nàng ta kịp phản ứng, đầu của nàng ta bị đập một cú, sau đó bụng nàng ta bị đá một cước, cả người bay vào vách tường.

A Dương rớt xuống. Nàng ta che bụng, phun ra máu, không động đậy được nữa.

Kiệt nghiêm mặt đi đến chỗ nàng ta: “Ta đã nói với các người bao nhiêu lần rồi, phản bội Chủ công, kết cục chỉ có chết!”

Chu Từ Khê dùng thân mình ngăn trước A Dương. Y hít một hơi, nhìn Cơ Ngang: “Điện hạ, tha cho nàng đi. Ta thì mặc người xử trí, xin người giữ cho nàng một mạng. Cầu xin người.”

Một bàn tay đầy máu xuôi ra từ phía sau, níu lấy y phục của Chu Từ Khê.

“Công tử, đừng cầu. Ta... sắp không xong rồi.”

Chu Từ Khê xoa người. Y nắm chặt tay thiếu nữ.

Tuy nàng đã lừa gạt mình, nhưng lúc mình rơi vào vực sâu hắc ám nhất thì nàng là người duy nhất đã cho mình sự ấm áp. Ta đã từng muốn dắt tay nàng, đi đến hết quãng đời còn lại.

“Công tử, người đừng đau lòng.” A Dương cố nhồm dậy, ngẩng đầu: “Cả đời này của ta cũng chỉ sống vì ý của chủ nhân. Chỉ có giờ khắc cuối cùng này là vì chính bản thân mình thôi.”

“Cảm giác này, quả...không tệ lắm”

Nàng ta nhắm nghiền hai mắt, khóe mắt chảy ra một giọt lệ rơi xuống tay Chu Từ Khê.

Nước mắt kia nóng hổi, nhưng thân thể của thiếu nữ trẻ cũng đang lạnh dần trên tay Chu Từ Khê.

...

Trình Phượng ngồi trong cung điện Tổng quốc.

Trong đại điện oanh ca yến hót, ăn uống linh đình.

Tòa cung điện này hoa mỹ tráng lệ, xanh vàng rực rỡ.

So với Biện Châu, hành cung của Tấn Việt hầu quả là khá mộc mạc và bần xìn.

Tổng Tương công - chủ nhân ở nơi này đang dùng nhiệt tình tiếp đãi vị sứ thần đến từ Tấn quốc.

Sau khi ca múa ngừng lại, Tổng Tương công vỗ tay thì một nam tử trung niên ăn mặc lam lũ bước vào đại điện.

Người nọ rụt rè sợ hãi, vừa lên điện đã gục xuống đất trước bàn Trình Phượng, lạnh run.

Sau nửa ngày, Trình Phượng mới nhận ra nam nhân tóc hoa râm, dung nhan tiêu tụy này lại là chủ nhân của y lúc y còn niên thiếu, Sở Diệp Chi.

Sở Diệp Chi lên ngừng đầu liếc nhìn người trước mắt. Gã thấy nô lệ mình đã từng có thể tùy ý ức hiếp, hôm nay ngồi ngay ngắn ở bàn.

Đầu đội kim quan, áo bào đỏ thẫm, oai phong nghiêm nghị, không còn là thiếu niên đáng thương, nhu nhược xưa kia trong ấn tượng của gã.

Trình Phụng buông bình rượu trong tay, vang lên một tiếng “cạch”.

Sở Diệp Chi cả kinh, tay ôm lấy đầu, toàn thân run rẩy: “Đừng đánh ta, đừng đánh ta, tha mạng, tha mạng.”

Tổng Tương công cười nói: “Cô vương nghe nói người này từng không biết đúng sai, mạo phạm quý sử. Cô rất tức giận, đã tịch thu gia sản của hắn, cách chức làm thứ dân. Hôm nay hắn gánh phần mà sống qua ngày, ngày ngày làm bạn với những thứ dơ bẩn, lúc nào cũng bị người khinh thị. Hôm nay sợ hắn làm quý sử khó chịu, cô vương đã sai người tắm rửa sạch sẽ cho hắn rồi mới dẫn lên điện để Trình tướng quân trừng phạt.”

Nói xong, ông ta quát lớn: “Ngăn người làm gì? Còn không dập đầu thỉnh tội với Trình tướng quân.”

Sở Diệp Chi hiển nhiên lại càng hoảng sợ, liên tục chấp tay thi lễ, dập đầu liên tục, nước mắt là châu: “Trước đây đều là tiểu nhân không phải, đại nhân tha cho ta một mạng, đại nhân tha cho ta một mạng đi.”

Trình Phụng nhìn người trước mắt co lại thành một đoàn.

Hình ảnh khi còn nhỏ thoáng lướt qua đầu y.

Khi còn nhỏ, mình cũng đã từng quỳ rạp dưới đất liều mạng khóc lóc cầu khẩn. Thế mà, chủ nhân ngồi sau án chỉ nghiêng người ôm những hoàng kim kia vào lòng, lộ ra ánh mắt khiến lòng người lạnh lẽo. Gã trở mặt nhìn mình bị các quý tộc thiếu gia nữu mắt cá chân, kéo vào góc âm u.

Trình Phụng khép hờ mắt, những nỗi đau đớn này từng khiến bản thân mình khó có thể quên được, hôm nay bỗng trở nên xa xăm mơ hồ.

Lòng của y đã đủ đầy kiên định, chỉ nguyện đi về phía trước, không còn bị những hắc ám của năm tháng xa xưa quấy nhiễu nữa.

Cuối cùng, y nhìn Sở Diệp Chi, ôm quyền thi lễ với Tổng Tương công: “Đa tạ hảo ý của quốc quân, cho hắn đi xuống đi, đừng vì tiểu nhân thế này mà khiến chúng ta mất vui.”

Tổng Tương công khoát tay cho người đưa Sở Diệp Chi xuống, nâng chén kính: “Trình tướng quân quả nhiên ý chí tựa biển, làm người bội phục.”

Sau khi rượu qua ba tuần, Tổng Tương công tranh thủ mở miệng cò kè về bức quốc thư Trình Phụng mang đến.

“Tần Việt hầu độc thủ Biện Châu, đối kháng đại quân Khuyển Nhung, làm quả nhân bội phục. Theo lý thuyết, Tổng quốc ta quả thực cũng nên ra sức chống lại đám mọi rợ này. Tuy vậy, năm vạn gánh lương cũng quá nhiều rồi, trong lúc cấp bách quốc gia ta cũng khó thể gom đủ. Mong Trình tướng quân chuyển cáo với Tần Việt hầu, Đại Tổng ta sẽ cho Tần quốc mượn hai vạn gánh lương, trợ giúp cho quân uy của nước bạn.”

Trình Phụng cười nhẹ: “Ta thì dễ nói rồi nhưng tính tình của Mặc tướng quân chúng ta thì ta đành chịu. Hắn đóng hai vạn đại quân tại Thiệu Hoàng, nguyên nhân là vì thiếu y phục, thiếu lương thực khiến hắn phiền lòng, không bằng công gia phái người đến Thiệu Hoàng - biên cảnh Đại Tổng thương lượng với Mặc tướng quân một phen.”

Mặc Kiều Sinh dẫn hai vạn đại quân, đóng tại biên cảnh giữa Tổng quốc và Biện Châu.

Hắn dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đột phá biên cảnh Tổng quốc, vượt qua tuyến phòng thủ, kỵ binh mở gần như bốn mươi dặm ngoài thủ đô Tổng quốc.

Tuy nhiên sau đó hắn dẫn quân trở về Thiệu Hoàng đóng quân bất động nhưng luôn luôn cho kỵ binh xông ra biên cảnh đến các thị trấn quan trọng của Tổng quốc điều võ dương oai một phen.

Vì thế, việc này đã dọa tất cả trấn thủ Tổng quốc như chim sợ cành cong, đóng chặt cửa thành, công văn báo nguy bay như tuyết đổ đến bàn Tổng Tương công.

Danh hiệu Mặc diêm vương cũng dần dần vang xa khắp Tổng quốc.

Trình Phụng cười nói, song mắt xéch xinh đẹp hơi híp lại, trong sự nam tính còn có chút quyến rũ.

Nếu là bình thường, Tổng Tương công có thể sẽ thương thức về mỹ lệ này.

Hôm nay, ông ta lại bị vị sử thần dung mạo tuấn mỹ, miệng lưỡi lại cực kỳ cay nghiệt này chọc tức đến nghiêng răng.

Không phải ông ta không nghe ra lời uy hiếp trắng trợn của Trình Phụng nhưng cũng sợ hãi phải khai chiến với Tần quốc, nhất thời không thể xuống đài.

Trình Phụng nói: “Hôm nay thiên hạ của người Hán ta đã bị Khuyển Nhung chiếm ba phần, ngay cả vương đô cũng rơi vào tay ngoại tộc. Nếu Biện Châu ta bại vào tay Khuyển Nhung thì công cứ chờ đợi kháng trực diện với thiết kỵ Khuyển Nhung đi. Đến lúc đó, tổn thất cũng không chỉ là mấy vạn gánh lương thực. Chỉ bằng kháng khái giúp tiền, giúp Tần quốc ta một tay, cùng chống chọi với ngoại nhục?”

Y xem như nửa uy hiếp nửa cho bạc thang đi xuống.

Tổng Tương công hơi hòa hoãn, theo bạc thang đi xuống: “Tướng quân nói có lý. Nếu vậy, quốc gia ta sẽ góp phần chống đỡ Khuyển Nhung. Kính xin tướng quân trở về bẩm lại với Tần Việt hầu rằng nước ta nguyện cùng tiến thoái với Tần quốc, hữu bang tương giao.”

“Ý quốc quân, ta đương nhiên sẽ chuyển đạt.” Trình Phụng đứng dậy thi lễ: “Ta vốn là Tư khấu tả sử hộ vệ cung thành, những việc quân chính này không phải là bản chức của ta. Chỉ vì tháng trước, trong nội cung có một nô lệ Chúa công rất yêu thích đã trốn thoát. Chúa công trách ta phòng vệ không nghiêm, mới phạt ta đến bàn việc này. Nghe nói trốn nô kia hôm nay đang ở quý phủ của thái tử điện hạ Tổng quốc.”

Y khoát tay, có tùy tùng dâng lên năm miếng da dê.

“Đây là cái giá của gã nô lệ kia. Mong rằng thái tử điện hạ có thể bỏ những thứ yêu thích.”

Năm miếng da dê thổi hoắc, chất lên mặt thảm xa hoa của đại điện. Quả thực là chăm chọc.

Người trên đại điện cũng biết quân chủ Tần quốc chỉ sợ ghét cay ghét đắng Chu Tử Khê của Ngụy quốc vừa lãnh nạn tới đây, cho nên đã dùng loại mua bán khuất nhục này mua người

về.

Thái tử Ngang phất tay. Thị vệ ngoài điện khiêng một cái cang tới, trên băng ca có một người tóc tai tán loạn, thân mình đang đắp một tấm chăn mỏng, thấm ra vết máu.

Trình Phụng coi bội kiểm xuống, sử dụng mũi kiếm nâng cầm người đó lên, lộ ra vẻ mặt tái nhợt của Chu Tử Khê.

“Vong ân phụ nghĩa, dám phản bội Chúa công, nguoi đúng là tự tìm đường chết.” Trình Phụng vung tay, vẽ một kiếm lên gương mặt của Chu Tử Khê: “Lúc ấy ta nên bắt nguoi chạy sau xe ngựa đến chết mới thôi.”

Bên má Chu Tử Khê xuất hiện một vết máu. Y cố chống nguoi, cắn răng hô nhỏ.

Trình Phụng nhận ra có chỗ không đúng. Y cất bước đến bên cạnh cái cang, xốc tấm chăn mỏng lên, trông thấy mắt cá chân đầm đìa máu tươi của nguoi kia.

Trình Phụng ngừng đầu, căm tức nhìn Cơ Ngang ngồi dưới tay Tổng Tương công.

Cơ Ngang nói: “Nguoi này giấu diếm thân phận đào nô, tìm nơi ta nương tựa hơn một tháng. Ta không rõ nội tình, còn trọng đãi hân. Hôm nay nghe Trình tướng quân nói vậy, ta mới biết hân chính là nguoi bán chủ cầu vinh, trong lòng tức giận nên có một sự trừng phạt nhỏ với hân thôi.”

“Nguoi chọn cắt gân chân của hân, khiến hân từ nay về sau trở thành phế nhân. Ngược lại thật là sự trừng phạt cực kỳ nhỏ.” Trình Phụng giận quá hóa cười: “Nghe nói kẻ này là bạn học cùng trường với thái tử điện hạ khi nguoi còn ở Ngụy quốc du học, nhiều năm hảo hữu chi giao. Điện hạ ra tay còn hung ác hơn cả so với nguoi ngoài là ta đây.”

Cơ Ngang xưa nay thích chiêu hiền đãi sĩ, có mỹ danh hay giúp đỡ nguoi khác.

Trước nguoi ngoài, gã rất ít khi lộ ra mặt tàn nhẫn. Hôm nay, gã buộc lòng phải làm vậy nhưng lại bị Trình Phụng không kiêng nể vạch trần trước mặt mọi nguoi.

Gã thảm giận dữ. Ngồi ở đó, vẻ mặt gã lúc trắng lúc xanh.

Trình Phụng hừ lạnh, sai nguoi khiêng Chu Tử Khê lên, cáo từ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Nguoi nói cái gì?” Trình Thiên Diệp kinh ngạc buông sách gỗ xuống.

Trình Phụng cẩn thận kể lại mọi chuyện mà y đã nghe và đã thấy ở Tổng quốc.

Đối với Trình Phụng, bất luận là vì lý do gì, phạm là nguoi ruồng bỏ Chúa công của y, y cũng sẽ không có thiện cảm. Vì thế, y chẳng may may đồng tình với Chu Tử Khê, quá lắm chỉ cảm thấy thái tử Tổng quốc kia quả là vô cùng ngoan độc mà thôi.

Trình Thiên Diệp lại khác y. Là một nguoi hiện đại, tuy lúc Chu Tử Khê trốn đi, nàng cũng khá tức giận nhưng nàng không phải không thể hiểu được hành vi của Chu Tử Khê.

Mới chỉ ở cùng nhau vài ngày thôi, y vì mẫu thân mình mà trốn đi, hoặc là vì lựa chọn của bản thân mà trốn đi cũng chẳng phải là tội ác tày trời gì với Trình Thiên Diệp.

Thế nhưng, việc nàng bắt y về, tuy vô ý nhưng trên thực tế đã dẫn đến kết cục tàn phế của y.

Trình Thiên Diệp và Chu Tử Khê chỉ ở cùng nhau trong khoảng thời gian rất ngắn.

Nàng xem trọng tài năng của Chu Tử Khê, muốn dùng năng lực của y.

Tuy vậy, dường như Chu Tử Khê vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm nàng. Và lại, nàng cũng chưa có tình cảm sâu sắc nào với Chu Tử Khê.

Vì thế, sau khi Chu Tử Khê bỏ trốn, nàng không suy nghĩ nhiều, cứ thế dùng phương thức thô bạo và trực tiếp, chỉ cần mau chóng bắt nguoi trở về là được.

Nếu trước đó ta có thể tìm hiểu sơ tình huống, hiểu rõ loại nguoi như Cơ Ngang, suy nghĩ cẩn thận một chút, chứ không phải đưa một phong quốc thư qua rồi thẳng thừng đòi nguoi, có lẽ y sẽ không đến mức tàn tàn.

Trình Thiên Diệp thờ dãi.

Việc đã rồi, suy nghĩ nhiều vô ích. Ta vẫn nên đi thăm y thôi.

“Đi, dẫn ta đi gặp hân.” Trình Thiên Diệp đứng dậy.

Hai nguoi tiến vào phòng, đại phu đang băng bó chân cho Chu Tử Khê.

Trình Thiên Diệp nhìn nam tử trẻ tuổi kia ngồi lặng trên giường, trong nội tâm chợt thấy khó chịu.

Nguoi này vốn là một viên kim cương vô cùng lấp lánh.

Dù y từ vũng bùn bò lên nhưng vẫn sáng rõ.

Y đã kinh qua nước bùn hôi thối không sạch sẽ nhất nhưng vẫn không để lại vết nhơ ở đáy lòng y. Trình Thiên Diệp thậm chí không hề thấy trạng thái oán hận và âm u trên nguoi y.

Y mang theo tài hoa khiến người kinh diễm và nét kiều ngạo của văn nhân, nhấp nháy ánh hào quang trước mắt Trình Thiên Diệp.

Nhưng hôm nay, ánh hào quang trên người y đã biến mất.

Sương mù bao phủ, không có dấu hiệu của sự sống.

Thấy họ vào nhà, Chu Từ Khê cực kỳ chậm rãi vươn tay, cúi đầu thi lễ rồi từ từ buông tay, không nói gì.

Trình Thiên Diệp ngồi xuống cái ghế trước giường bệnh của y, hỏi thăm đại phu về bệnh tình: “Tiên sinh, thế nào rồi? Có hi vọng phục hồi như cũ không?”

Đại phu thờ dài. Ông nhìn Trình Thiên Diệp khề lác đầu.

Ông băng bó kỹ miệng vết thương, thu dọn đồ đạc rồi cáo từ rời đi.

Trình Thiên Diệp im lặng một lát.

“Từ Khê.” Nàng nói: “Việc này là ta suy nghĩ không chu đáo, không thể ngờ được lại liên lụy ngươi ra nông nỗi này.”

“Chủ nhân, có sao lại nói vậy? “ Chu Từ Khê cười khổ: “Ta có thể trách rất nhiều người, cũng có thể trách bản thân mình, nhưng dù thế nào cũng không trách chủ nhân.”

“Nếu đã trở lại, ngươi đừng sầu lo nữa.” Trình Thiên Diệp an ủi: “Trước tiên, ngươi nên an tâm dưỡng thương. Ta sẽ tiếp tục tìm danh y cho ngươi, có lẽ còn có cơ hội trị hết bệnh đấy.”

“Cả đời này, ta chưa bao giờ làm việc gì thẹn với người khác.” Chu Từ Khê cúi đầu xuống: “Duy chỉ có đối với chủ nhân, ta rất tự vấn lương tâm.”

“Ngài chẳng những cứu ta trong lúc nguy nan, còn đối đãi khách khí với ta. Ta lại vong ân phụ nghĩa, không từ mà biệt.”

Y ngẩng đầu, nhìn Trình Thiên Diệp: “Sở dĩ ta giữ lại cái mạng này, là muốn để cho ngài tự mình xử lý.”

“Thân tàn của ta sớm đã dơ bẩn, cần gì phải lưu lại thế gian. Kính xin ngài đừng tiếp tục thương cảm một tên đào nô như ta nữa. Ngài ban thưởng cho ta cái chết là mong muốn trong lòng ta.”

Tuy Chu Từ Khê là nô lệ của Trình Thiên Diệp, nhưng y vẫn rất ít chủ động xưng Trình Thiên Diệp là chủ nhân.

Hôm nay, y đã hèn mọn xưng hô như vậy, là muốn chuộc lại sai lầm của y trước khi chết.

Trong một đêm, mất đi người yêu, thân thể tàn tật, thậm chí ngay cả mẫu thân cũng không còn hi vọng cứu trợ.

Bị đá kích không ngừng, rốt cuộc đã đánh sập ý chí của kẻ quân tử này, khiến y mất đi nguyện vọng sống sót.

“Ngươi...”

Trình Thiên Diệp không biết phải trấn an một người muốn chết thế nào: “Nếu ngươi không cần mạng mình nữa, có thể giao nó cho ta không?”

Chu Từ Khê tỏ vẻ khó hiểu.

“Từ Khê.” Trình Thiên Diệp cầm tay y. Tay y lạnh lẽo, gần không có độ ấm.

“Ngươi có nghĩ tới, mọi khổ đau mà ngươi phải chịu là từ đâu không?” Trình Thiên Diệp nhìn y rồi nói.

“Là vì Cơ Ngang vô liêm sỉ kia, hay vì các chủ nhân trước của ngươi? Hay do những gã buôn nô lệ kia?”

“Ngươi và A Dương cô nương vốn có thể sống một cuộc sống bình thường, sống tự do và có tôn nghiêm, không phải trải qua khoảng thời gian mặc cho người định đoạt như vậy. Tất cả mọi chuyện này đều đến từ cái chế độ nô lệ đáng kinh tởm đó.”

Ánh mắt tro tàn của Chu Từ Khê dần dần có tiêu cự.

“Tuy ta chưa đủ năng lực nhưng trong lòng của ta đã nguyện, muốn cho chế độ nô lệ bất bình đẳng này biến mất khỏi thế gian.” Trình Thiên Diệp nắm chặt tay y, nhìn ánh mắt y: “Từ Khê, ngươi giúp ta, hỗ trợ ta, được không?”

Chu Từ Khê dừng mắt nhìn Trình Thiên Diệp, môi khẽ động.

“Đừng vội, ngươi cứ dưỡng thương thật tốt, chờ ngươi nghĩ thông suốt thì lại cho ta một câu trả lời thuyết phục.” Trình Thiên Diệp đứng dậy: “Nhưng dù thế nào, không có sự cho phép của ta, ngươi không thể chết được.”

Trước khi đi, Trình Thiên Diệp vỗ vai Trình Phượng, nhìn y.

“Phải người chăm sóc tốt cho hần.”

Trình Phượng đã đọc hiểu ý nàng.

Ta muốn dùng người này. Ngươi phải giám hộ hần, đừng cho hần chết.

Trình Phượng nhìn thoáng qua Chu Từ Khê vẫn đang ngồi trên giường thần thờ.

“Ngươi may đấy, gặp được Chúa công. Thiên hạ có nhiều người đáng thương không kể xiết, nhưng có bao nhiêu người có thể được chết từ tể?” Trình Phượng hừ lạnh, quen thói dùng lời nói ác độc của y để an ủi người khác: “Đừng có mà ngu ngốc tái phạm nữa, mặc dù chân bị phé, có thể ở bên Chúa công, cũng tốt hơn so với trước đây ngươi mặc người ta đùa bỡn.”

Sau một đêm, Trình Thiên Diệp triệu kiến Thôi Hựu Ngư, đưa cho hần một bản vẽ tay.

Thôi Hựu Ngư nhìn bản vẽ, liên tục tán thưởng: “Cấu tứ thật tinh diệu, chẳng biết do ai vẽ ra? Lại do vị đại gia lần trước sao?”

“Người dùng quân là ai thiết kế nữa.” Trình Thiên Diệp ho khan: “Đây gọi là xe lăn, người nói xem có thể làm ra được không? Nếu có thể làm, người mau chóng tìm một vài thợ thủ công khéo tay nhanh chóng làm ra giúp ta.”

“Được rồi, việc này để vi thần. Mặc dù có khá ít linh kiện, không cách nào làm ra nó thật hoàn mỹ, nhưng chỉ cần thay thế một vài chỗ hần sẽ không có vấn đề lớn.” Xưa nay, đối với máy việc khéo tay này, Thôi Hựu Ngu cảm thấy rất hứng thú, có được bản vẽ như nhất được chỉ bảo, vội vàng cất vào trong ngực áo.

Hắn hành lễ với Trình Thiên Diệp: “Chúa công, lần trước ngài cho thần bản vẽ cần cầu, thần đã sai người chế tạo ra rồi. Thần nhiều lần thử nghiệm, cũng mời mấy vị tướng quân bình luận, quả là thực tế và khéo léo hơn so với phương pháp vận chuyển truyền thống.”

“Mặt khác, những cầu xếp, cự thạch pháo (máy bắn đá) cũng đã được làm ra, thật sự là cấu tạo xảo diệu. Vi thần, Du tướng quân và Hạ Lan tướng quân đã thương lượng với nhau, đều cảm thấy có thể đưa vào chiến trường để sử dụng.”

Hắn xoa xoa đôi bàn tay, áy náy nói: “Thần thật sự rất muốn làm quen với vị kỳ nhân tài hoa này. Không biết vì sao Chúa công cứ giấu giếm không cho thần gặp ai vậy chứ?”

Trình Thiên Diệp bóp trán, lại một lần nữa hiểu thêm vị “Thôi cộc gỗ” không biết giữ miệng, thẳng như ruột ngựa này.

Lúc trước, Trình Thiên Diệp ngẫu nhiên đang tuần tra quân bị thì nhìn thấy khí cụ công thành, hóa ra nó là tiền thân của thang mây sau này.

Nàng nhận ra lúc này thang mây [1] rất cứng nhắc và cồng kềnh.

[1] Ngày xưa được làm từ gỗ, sau này được chế tạo lại thành thang cao, thường được dùng trong các tình huống chữa cháy.

Là một nhân sĩ mang tri thức của hơn mấy ngàn năm lịch sử rồi xuyên không đến, nàng nhất thời hứng khởi bỏ ra vài ngày, vắt hết kiến thức vật lý máy móc còn con mới vẽ được một bản thiết kế về cần cầu đã được cải tiến, giao cho Thôi Hựu Ngu.

Việc này dẫn đến Thôi Hựu Ngu vô cùng niềm nở.

Hắn gần như đã thoát khỏi vẻ ngượng ngùng và câu nệ của ngày xưa mỗi khi yết kiến Trình Thiên Diệp. Hắn bắt đầu quán lấy Trình Thiên Diệp thảo luận về việc thay đổi thiết bị quân nhu, thậm chí cả chuyện khí cụ dân dụng.

Mỗi ngày muốn Trình Thiên Diệp dẫn vị “thợ tài hoa” có thể thiết kế ra mấy thiết bị siêu việt kia đến.

Trình Thiên Diệp về những cái này cũng chỉ là ngẫu nhiên, không thể mỗi ngày đều phải bỏ ra nhiều tinh lực cùng Thôi Hựu Ngu vẽ vời.

Lúc đầu nàng không nói, là chẳng muốn dựa vào đạo văn mà lấy được tiếng thơm. Sau đó là, nàng hoàn toàn sợ sự nhiệt tình này của Thôi Hựu Ngu.

“Hựu Ngu.” Trình Thiên Diệp nhìn người trước mắt làm việc chỉ có dùng cơ bắp mà hơi buồn rầu: “Ta biết rõ người rất có hứng thú với những việc nghiên cứu thể này. Thể này rất tốt nhưng người cũng phải biết phân rõ chủ yếu và thứ yếu.”

“Người bây giờ là Tư không của chúng ta Biện Châu. Tương lai, người còn rất có thể là Đại Tư không của Tấn quốc chúng ta. Chúng ta cần kiến thiết tường thành, mở kênh đào, hoàn thiện quân bị, thay đổi nông cụ... Con người tinh lực có hạn, ta hoặc người, đều khó có thể tự thân làm hết mọi việc.”

Nàng nhìn thấy, Thôi Hựu Ngu vốn đang hào hứng thoáng chốc đã ỉu xìu đi, ừ ừ đứng đó. Nàng chợt thấy buồn cười: “Được rồi, ta sẽ cố dành cho người một khoản. Người tổ chức một nhóm người, thành lập một bộ tư tạo, chuyên phụ trách nghiên cứu phát triển những thứ này. Nghiên cứu và phát minh ra thành quả, phạm là qua thử nghiệm thì chính người phụ trách mở rộng sử dụng trong phạm vi quân dân cả nước.”

Thôi Hựu Ngu lại hưng phấn trở lại. Hắn vô cùng vui mừng quý xuống đất hành lễ, lạy báp: “Chúa, Chúa công, hành động này quả thật là phúc của Đại Tấn ta. Vi thần, vi thần sẽ không phụ sự tín nhiệm của Chúa công.”

Trình Thiên Diệp chỉ chỉ hần: “Người cũng có thể nói mấy lời tán dương này à. Gì mà phúc của Đại Tấn, chẳng qua là trúng tim đen của người mà thôi. Ta nhắc nhở người, người làm người phụ trách bộ tư tạo, người phải cố gắng nghĩ ra quá trình kiểm nghiệm quy phạm, kiểm định chất lượng sản phẩm. Không được chỉ lo vui đầu nghiên cứu mà để kẻ dưới qua mặt.”

“Người phải biết rằng, những thứ này đều liên quan đến tính mạng của các tướng sĩ trên chiến trường. Nếu một mình người làm không xuể thì phải tìm người giúp người.”

Thôi Hựu Ngu phấn khởi rời đi.

Chỉ qua hai ba ngày, hắn đã dâng lên một chiếc xe lăn chuyển động khá trơn tru cho Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp đẩy thử vài vòng. Tuy nó kém linh hoạt và tân tiến như xe lăn hiện đại, nhưng ngoại trừ phương diện giảm xóc không đạt được hiệu quả như mong đợi ra thì những công năng cơ bản đều ổn cả.

Trong phòng của Chu Từ Khê.

Chu Từ Khê đang chuyển hai chân mình xuống khỏi giường. Người hầu chịu trách nhiệm chăm sóc y vội vàng bước lên giúp đỡ.

“Làm phiền rồi.” Chu Từ Khê từ chối khéo: “Làm ơn đưa hai cây gậy cho ta với, ta muốn tự mình đi thử.”

Lúc này, ngoài cửa vang lên những tiếng động lạ, như là có bánh xe gỗ đang lăn trên sàn nhà.

Người trong nhà ngẩng đầu nhìn.

Y thấy Trình Thiên Diệp tự mình đẩy một chiếc xe lăn bằng gỗ xuất hiện ở cửa.

Nàng gợn ngón tay lên gỗ cửa.

“Ta có ý làm cho người, có muốn thử một chút không?”

Chu Từ Khê được nâng lên chiếc ghế đặc chế đó.

Ghế này được thiết kế rất “lạ”, có bốn bánh gồm hai lớn hai nhỏ. Người ngồi ở phía trên dù cho hai chân tàn phế, cũng có thể hành động tương đối tự do.

Trình Thiên Diệp tự mình giúp y đi ra khỏi cửa.

Chu Từ Khê phát hiện, chẳng biết lúc nào, bậc cửa đều đã bị dỡ bỏ, trên cầu thang cũng trải một tấm ván gỗ giúp “xe lăn” di chuyển dễ dàng hơn.

Xe lăn lăn trên hành lang gỗ, phát ra tiếng vang có tiết tấu.

Trình Thiên Diệp vừa đi, vừa nói chuyện với y: “Người thấy thế nào, có chỗ nào cần sửa không?”

“Miễn cưỡng cũng tạm được nhỉ? Vì về cái này mà ta đã cả đêm không ngủ đấy. Ta muốn nhanh chóng làm ra nó.”

“Người đừng bận lòng chuyện nương của người. Ta đã phái người gặp Tổng tương Công đòi người rồi. Lần này, ta rất chú ý. Hôm nay, ta nhận được tuyến báo rằng đã đón được phu nhân bình an trở ra. Ít ngày nữa, bà ấy sẽ cùng Mặc tướng quân về nước.”

Trình Thiên Diệp đẩy xe lăn, chậm rãi đi xuống hành lang, đi vào đình viện.

Bóng lưng ngồi ở xe lăn, dần dần khôi phục về lộng lầy, lộ ra viền vàng lóa mắt.

Một giọng nam trầm thấp vang lên: “Từ nay về sau, mạng này của ta chính là của ngài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh lĩnh quân trở về.

Lần xuất chinh này đi đã hơn một tháng.

Đã hơn tháng rồi không gặp Chúa công.

Hắn rào bước vào cửa cung, khao khát muốn gặp người đó lại càng mãnh liệt.

Hắn leo lên bậc thang dẫn đến ngô điện, đi qua khoảng sân rộng lớn, bước chân chột càng lúc càng nhanh rồi chạy chậm, đi qua hành lang gấp khúc.

Ở cuối hành lang đón ánh mặt trời, có một người cầm tờ giấy đang ngồi trên “ghế có bánh xe”. Đó là một nam tử phong thần như ngọc đang cầm sách gỗ, mãi mê nói gì đó.

Chúa công một tay vịn thành ghế của y, chăm chú lắng nghe, lúc nào cũng đáp lại vài câu.

Mặc Kiều Sinh đành dừng bước.

Hắn thoáng điều chỉnh hô hấp của mình, quy củ tiến lên chào theo kiểu quân đội.

“Kiều Sinh, người đã trở về?” Trình Thiên Diệp nhìn hắn cười nói.

“Người đã đón mẫu thân của Từ Khê về chưa? Tình trạng của lão thái thái thế nào rồi?”

Chúa công thật quan tâm vị Chu tiên sinh này.

Mặc Kiều Sinh bỗng thấy âm đạm đôi chút: “Hồi bẩm Chúa công, Cơ lão phu nhân vẫn mạnh khỏe nhưng vẫn chưa nhận ra ai cả. Hiện bà ấy đã được sắp xếp ở trong nội viện của Chu... Chu tiên sinh rồi.”

Chu Từ Khê nâng tay hành lễ, giọng điệu cảm kích: “Đa tạ Mặc tướng quân, ân giúp đỡ thân mẫu tôi của tướng quân, Từ Khê khắc trong tâm khảm.”

Mặc Kiều Sinh đáp lễ lại.

Hắn trông thấy Chúa công mang vẻ mặt ôn hoà nói với Chu Từ Khê: “Lão phu nhân bình an thật sự là vạn hạnh. Vậy, cuối cùng ta có thể yên tâm rồi.”

Trình Thiên Diệp đẩy Chu Từ Khê ra ngoài.

Mặc Kiều Sinh nghiêng người cúi đầu cung kính, bánh xe di chuyển qua bên chân hắn, sau đó là áo bào của Chúa công. Chúa công chẳng hề quay đầu nhìn lại. Mặc Kiều Sinh chỉ biết nín chặt môi.

Trong nháy mắt lướt qua đó, Trình Thiên Diệp đột nhiên đưa tay ra, nắm tay Mặc Kiều Sinh, giấu nó ra sau lưng nàng rồi siết chặt, dùng ngón tay xoa xoa.

Mặc Kiều Sinh rút lại phía sau một chút, cứ thế được dắt đi sau lưng Chúa công.

Mặt của hắn đỏ bừng.

Thị vệ hai bên mắt xem mũi, mũi xem tim, ra vẻ như không thấy.

Vẫn là Bích Vân đỏ mặt bước lên, đón lấy xe lăn của Chu Từ Khê.

“Chúa công, để nô tì tiễn Chu tiên sinh trở về đi.” Bích Vân nói.

Trình Thiên Diệp tiễn Chu Tử Khê đến bậc thang ngô điện, phỏ thác cho Bích Vân nói: “Bích Vân, ngươi rất chu đáo, lão phu nhân giao cho ngươi chăm sóc vậy. Ngươi cần thận sắp xếp mọi việc, cần phải săn sóc lão phu nhân kỹ lưỡng. Nếu có thiếu gì cứ đi tìm Lữ Đại tổng quản nói là ta cần dặn vậy, biết không?”

Bích Vân giúp đẩy xe lăn của Chu Tử Khê đi được một quãng khá xa rồi lặng lẽ quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Đứng lúc trông thấy, Chúa công đẩy Mặc tướng quân vào trong ngô điện.

Ai dô, Chúa công lại không nhớ đóng cửa, những người bên ngoài không thể tình tế lặng lẽ giúp một tay hay sao chứ?

Ngoài thành Biện Châu, có một đồng cỏ to lớn, là nơi nuôi dưỡng quân mã. Tư Mã Đồ được Trình Thiên Diệp cắt cử giao nhiệm vụ quản lý việc nhân giống và bảo dưỡng quân mã.

Lúc Mặc Kiều Sinh tìm được hần ta, hần ta mặc một bộ hồ phục, đang bận rộn kiểm tra vài lứa ngựa đực được Tây Vực tiến cử.

“Kiều Sinh, ngươi tới thật đúng lúc.” Hần ta kéo tay Mặc Kiều Sinh: “Mau đến xem xem mấy lứa ngựa này thế nào?”

“Đây là ngựa tốt hiếm có đấy.” Mặc Kiều Sinh nói: “Tuy thoát nhìn không phải rất thu hút nhưng thực tế gân cốt của chúng nó rất cường tráng, sức chịu đựng bền bỉ, có thể chạy đường xa. Giống này thích hợp sử dụng trong quân nhất.”

“Đúng vậy!” Tư Mã Đồ vỗ tay cái đốp: “Ngươi nghĩ hết như ta. Ta muốn nhân giống bọn nó, để mọi việc của quân kỵ binh ta đều thuận lợi.”

“Đứng rồi, Kiều Sinh, ngươi tìm ta có chuyện gì thế?”

Mặc Kiều Sinh chột đồ mặt.

Tư Mã Đồ dẫn theo Mặc Kiều Sinh đến nha môn mình nghỉ ngơi thường ngày.

Hần ta tìm hai cái chén, hâm nóng bầu rượu, rót cho Mặc Kiều Sinh một chén đầy.

Hai người cùng chén, Mặc Kiều Sinh nâng chén lên môi, từ từ uống.

“Ý của ngươi là?” Tư Mã Đồ rót thêm rượu cho hắn: “Ngươi muốn hỏi ta về kỹ năng lấy lòng Chúa công?”

Mặc Kiều Sinh gật đầu.

“À, “ Tư Mã Đồ xoa tay: “Ta không rành lắm về mấy cái long dương (ý nói đồng tính) này.”

“Nhưng... Nhưng ta cũng không biết phải hỏi ai nữa.”

“Sao ngươi đột nhiên muốn hỏi việc này? Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn chưa từng cùng Chúa công... ‘lưỡng tình tương duyệt’ sao?”

Mặc Kiều Sinh đỏ bừng cả mặt. Hắn cứ áp a áp ứng, cuối cùng vẫn quyết định nói ra: “Chẳng biết tại sao, Chúa công, người không thật sự cùng ta...”

“Vì sao chứ?” Tư Mã đồ kinh ngạc nói: “Chúa công rõ là vô cùng thích ngươi, thậm chí còn không cố ý che giấu mối quan hệ với ngươi.”

“Chẳng lẽ ngươi? Ngươi có bài xích với mấy việc giường chiếu sao?”

Mặc Kiều Sinh u sầu nói: “Tuy ta thật lòng muốn giao mình cho Chúa công nhưng ta quả thật không, không quen cái này lắm... Có lẽ Chúa công biết được, cho nên ngươi thả tự nhiên chứ không ép uống ta.”

Tư Mã Đồ mỉm cười: “Hóa ra là ngươi bận tâm việc này. Nếu là ta, chỉ cần là người trong lòng ta, bất luận nàng là ai ta cũng sẽ không chối từ.”

Hần ta tới gần Mặc Kiều Sinh: “Chỗ công chúa có một loại thuốc, ta đi xin một lọ cho ngươi nhé, tự ngươi uống hết, bảo đảm có làm gì ngươi cũng không chống cự.”

Mặc Kiều Sinh mặt đỏ tới mang tai, quay mặt sang chỗ khác: “Ta thật lòng muốn thỉnh giáo ngươi. Ngươi, đừng có giấu cọt ta.”

“Ta làm gì dám giấu cọt ngươi? Ngươi đột nhiên nóng lòng như vậy, là vì Chu Tử Khê kia phải không?” Tư Mã Đồ nhìn hắn, nói.

Mặc Kiều Sinh im lặng.

“Ta đã thấy người kia. Y lớn lên lịch sự tuấn tú, nhẹ nhàng có lễ, thông hiểu thi thư, thân thể còn đang có tật. Chân y bị phế, Chúa công sẽ rất thương cảm y. Ngươi thường xuyên xuất chinh, lúc nào y cũng làm bạn với Chúa công, quả thực...”

Hần ta bóc trần tâm sự của Mặc Kiều Sinh. Mặc Kiều Sinh chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng bức bối.

“Vây đi, cái này tặng ngươi.” Tư Mã Đồ lấy ra một quyển sách lụa từ trong hộp tủ, gật gật đầu, cười nói: “Ngươi trở về tự nghiên cứu. Cần phải bắt lấy trái tim Chúa công.”

Mặc Kiều Sinh ki kẻo vài phen, cuối cùng cũng nhận quyển sách lụa, giấu vào trong áo, đứng dậy cáo từ.

Trình Thiên Diệp đang ở trong quán nữ học của Diêu Thiên Hương.

Hai người đứng trên lầu các, nhìn các nữ thường dân ăn mặc mộc mạc ra vào vào quán.

Tòa phủ đệ chiếm diện tích rộng lớn này vốn là phủ công chúa y theo lời hứa lúc trước của Trình Thiên Diệp ban cho Diêu Thiên Hương.

Nhưng bây giờ Diêu Thiên Hương ở trong nội cung Tề Phượng các của nàng nên nàng ta chuyển chỗ này thành nữ học quán đệ nhất Tấn quốc.

Nữ học quán không học tập quân từ lục nghệ [1] giống nam học quán, mà là trừ văn hóa tri thức ra, quan trọng là còn truyền dạy các kỹ năng sống cho họ.

[1] Lục nghệ bao gồm lễ, nhạc, bắn cung, toán học, cưỡi xe ngựa và thư pháp. Hầu hết những khái niệm này được cho là bắt nguồn từ trường phái tư tưởng của Khổng Tử.

Mỗi giáo sư trong các ngành như tú phường, trát nhuộm, dệt, nuôi dâu, ẩm thực vân vân đến giúp giảng dạy.

Học phí còn rất rẻ.

Bởi vậy, đại đa số là phụ nhân.

“Hay đấy, Thiên Hương, người nghĩ ra thế nào vậy?” Trình Thiên Diệp vịn lan can lầu các, hỏi: “Ta còn tưởng rằng người sẽ làm một học quán dạy cho các nữ tử quý tộc nghiên học thi văn. Thế nhưng, ta không ngờ người tạo ra một học quán... thực tế như vậy.”

Diêu Thiên Hương cười: “Ta mở một nơi cho nữ tử quý tộc ngâm thơ đối đáp làm gì há? Làm chỗ cho các nàng ấy giao lưu văn hóa à?”

“Ta hy vọng có thể nâng cao địa vị của nữ tử chúng ta trong đời sống, dù là chỉ là một chút.” Nàng ta duỗi hai ngón tay khoa tay múa chân: “Những nữ giới này học xong về nhà, có thể chống đỡ kinh tế cho gia đình, trong nhà sẽ có quyền lên tiếng hơn. Ít nhất, họ cũng có chút kiến thức, không cần phải làm một phụ nhân mù quáng đi theo và phụ thuộc vào nam nhân. Trước mắt, ta chỉ có thể làm được đến vậy thôi.”

“Người làm rất đúng. Địa vị kinh tế thường sẽ quyết định địa vị xã hội!” Trình Thiên Diệp vỗ Diêu Thiên Hương: “Thiên Hương, người thật là một nữ tử nhạy cảm, đáng tiếc lại sống ở thời đại này. Nếu như...”

“Nếu gì?” Diêu Thiên Hương kỳ quái hỏi.

“À.” Trình Thiên Diệp lúng túng.

Diêu Thiên Hương huých vai nàng: “Người đó, người còn tính gặt Kiều Sinh bao lâu? Hắn sắp phải xuất chinh đến Trịnh Châu rồi nhỉ? Thật đúng là tàn nhẫn mà.”

Trình Thiên Diệp lâm vào suy tư.

“Kiều Sinh của người gần đây dường như rất lo được lo mất.” Diêu Thiên Hương kể tai nói: “Hôm qua, hắn tới tìm Tư Mã đồ...”

Lúc Trình Thiên Diệp trở về nội cung thì trời đã tắt nắng. Trong nội cung đã thấp cao đèn cung đình.

Nàng ngồi ở bàn chốc lát, cảm thấy nổi lòng khá bất định.

Vì vậy, nàng dạo bước ra ngoài. Ở chỗ khúc ngoặt hành lang, căn phòng cách tấm điện của nàng một bức tường, cũng lộ ra ánh nến mờ nhạt.

Tuy Kiều Sinh đang ở gần mình nhưng nếu không triệu thì hắn chưa bao giờ sẽ chủ động tìm đến mình vào ban đêm.

Lúc Trình Thiên Diệp hiểu kỳ, lặng lẽ tới gần căn phòng đó, hé cửa sổ ra, nàng thấy Mặc Kiều Sinh đang chong đèn đọc sách.

“Kiều Sinh?”

Trình Thiên Diệp gõ cửa.

Nghe thấy trong phòng vang lên tiếng rầm hỗn loạn, tựa như có người ngã từ trên ghế xuống.

Sau một lát, Mặc Kiều Sinh mở cửa. Về mặt hắn bối rối, sắc mặt ửng hồng.

“Người đang làm gì đấy?” Trình Thiên Diệp cần mồi, vươn tay ra: “Xem cái gì mà khẩn trương vậy? Cho ta xem thử nhé?”

Ánh mắt Mặc Kiều Sinh né tránh. Hắn nghiêng mặt đi, thân thể cứng ngắc, không chịu nói năng gì.

Lần đầu tiên, hắn cự tuyệt yêu cầu của Chúa công.

Trình Thiên Diệp phì cười, nàng biết rõ đó là cái gì: “Đi ngâm ôn tuyến không? Khuya hôm nay? Chỉ có hai chúng ta thôi.”

Tây Sơn Nguyệt thần tuyến, sương khói lượn lờ, tiếng côn trùng kêu vang vào ban đêm, trông như một giấc mộng.

Mặc Kiều Sinh ngâm mình trong suối nước ấm áp. Hắn nhìn miếng vải màu đen trong tay một lát rồi giờ lên buộc vào mắt mình.

Hắn sắp phải xuất chinh thảo phạt Khuyển Nhung rồi, đây có thể là cơ hội duy nhất trước khi đi Trịnh Châu của hắn.

Mặc Kiều Sinh nhiều lần tự nhủ, bất luận Chúa công làm gì, đều phải thể hiện ra mình rất thích. Lúc này đây, ta nhất định phải khiến Chúa công vui vẻ, tuyệt đối không thể giống như trước đây.

“Người có muốn tháo miếng vải che mắt xuống không, Kiều Sinh?” Một giọng nói vang lên bên cạnh.

Được tháo vải che sao? Chúa công muốn ta tháo vải che xuống.

Mặc Kiều Sinh do dự một lát. Hắn giơ tay lên, cời bỏ miếng vải đen buộc trên mắt.

Hắn chậm rãi xoay người.

Bên bờ hồ cẩm thạch có một bóng người đang ngồi. Người đó tóc dài kiêu kiêu, bờ môi mỉm cười, đôi chân nhỏ nhắn nhẹ nhàng bước vào làn nước.

Người khoác áo trắng đi về phía hắn, tựa như một con ảo mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trong khoảnh khắc đó, Mặc Kiều Sinh gần như cảm giác mình mất đi khả năng hô hấp. Hắn hơi hé môi, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Bên kia suối, người đó chậm rãi bơi tới trong màn sương lượn lờ.

Hắn, nàng không phải là nam tử.

Người nọ như tinh linh trong núi, lại như bóng nước mờ ảo.

Mái tóc dài ẩm ướt như thủy tảo mềm mại, lững lờ trên mặt nước, dao động trước mặt hắn.

Nàng đưa cánh tay ngọc đính những giọt nước nhẹ nhàng sờ lên mặt Mặc Kiều Sinh.

“Kiều Sinh, xin lỗi, giấu chàng lâu như vậy.”

Sương mù ngày xưa chợt tan đi, cảnh trong mơ hòa cùng với sự thật.

Mặc Kiều Sinh cảm thấy trái tim mình chìm vào dòng nước ấm áp. Hắn ngồi phịch vào trong nước suối.

“Kiều Sinh, chàng... có thích không?” Trình Thiên Diệp hiếm khi quần bách thế này.

Nàng giả trang nam tử quá lâu nên khi dùng giới tính thật sự của mình đối diện với người khác, dù cho người kia là người trong lòng mình, nàng cũng là một việc khá xấu hổ.

Vì thế, tuy lời nói đã đến môi nhưng cuối cùng nàng vẫn không thể nói ra được.

Dù lúc này nàng đã hạ quyết tâm nhưng nàng vẫn có chút không yên.

Lỡ như hắn không thích ta là nữ tử thì sao? Vậy phải làm sao đây?

Trình Thiên Diệp khẩn trương nhìn khối lam bảo thạch trước mắt, sợ trong màu xanh tinh khiết kia xuất hiện một màu chán ghét hoặc bài xích.

Gió đêm thoang thoảng.

Bóng trăng đêm soi mình xuống nước. Một đóa hoa đào tươi đẹp đang nở rộ.

Trình Thiên Diệp mỉm cười

Nàng thở phào rồi kiễng chân lên.

Lần đầu tiên nàng được như nguyên dùng thân phận thật sự nhẹ hôn lên môi người đó.

Mặc Kiều Sinh lui một bước, bờ đá cứng ngắc chạm vào lưng hắn, nhắc nhở rằng hắn không có đường lui.

Trong chớp mắt, khoảng thời gian tàn khốc lúc nhò lướt qua trí óc hắn.

Năm tháng sống trong lều trại lầy lội và tan hoang, sự uy hiếp của cái đói và cái chết, liều mạng vùng vẫy trong vùng máu...

Vì điều gì mà ta có thể có được mọi thứ như bây giờ?

Trong làn nước, nữ tử kia dịu dàng mỉm cười nhìn hắn.

Thứ chủ nhân cho ta luôn nhiều hơn so với hy vọng xa vời của ta.

Tất cả đều không phải chỉ là một giấc mộng.

Nếu đây là mộng, xin cho ta mãi mãi đừng tỉnh lại.

Hắn roi lệ.

Hắn duỗi hai tay, nâng gương mặt trắng ngần trước mắt lên.

Hắn khe khẽ khóc, liên tục rót xuống những cái hôn nhẹ nhàng.

Trình Thiên Diệp nhắm nghiền hai mắt, tùy ý Mặc Kiều Sinh dùng đôi môi ướt át và nước mắt ẩm ướt không ngừng đánh rơi trên mặt nàng.

Hắn lại khóc rồi. Hắn luôn thích khóc như vậy nhưng ta lại yêu hắn vì điều ấy.

Yêu như vậy, thích đến thế, không muốn kiềm nén.

Lúc vừa bước vào thế giới này, Trình Thiên Diệp là một nữ hài có tính cách điềm đạm, mang một chút nét nhu nhược của nữ tử. Nàng cũng từng sợ hãi mờ mịt, kỳ vọng tìm được một nơi có thể dựa vào ở dị giới nguy cơ tứ phía này.

Thế là nàng đã gặp lam bảo thạch của đời mình. Nam tử ít nói, kiên cường ảm đạm nhưng lại có một trái tim mãnh cảm và yếu ớt. Trước mặt nàng, lúc nào hắn cũng khó lòng kiềm chế vầng mắt đỏ hoe rồi rơi lệ.

Vì vậy, nàng cảm thấy mình nên kiên cường hơn, đứng vững vàng hơn để có thể che chở cho người mình thương.

Trong lúc vô tình, hai người dúi dất nhau, cùng nhau đi đến ngày hôm nay.

Trình Thiên Diệp vươn tay, đề lồng ngực Mặc Kiều Sinh lại, dần dần đề hấn xuống, cho hấn nằm trên bờ cảm thạch ấm áp.

Nàng cúi người, hôn lên những giọt nước mắt của Mặc Kiều Sinh: “Đừng khóc, Kiều Sinh. Chàng khóc như vậy sẽ làm ta nhìn không được lại muốn bắt nạt chàng.”

Nàng lặng lẽ nhặt dải lụa đen lên khỏi mặt nước, chạm vào đôi tay Mặc Kiều Sinh.

Sau khi bị hôn đến đầu óc choáng váng, Mặc Kiều Sinh chợt nhận ra hai tay của hấn đã bị dải lụa màu đen cột ở sau lưng.

“Chúa công, ta...” Mặc Kiều Sinh muốn ngồi dậy.

Trình Thiên Diệp đẩy vai hấn, ngăn cản hấn: “Kiều Sinh, chàng biết không, ta còn muốn làm rất nhiều việc. Hiện tại, ta không nghĩ đến chuyện khôi phục thân phận nữ nhi, cũng không thể chính thức ở bên chàng.”

Mặc Kiều Sinh mặt đỏ tới mang tai: “Vậy, ta có thể đợi.”

“Chàng đợi cái gì?” Trình Thiên Diệp cười. Nàng cúi người khẽ cắn vào vành tai hấn, thấp giọng nói: “Chàng đáng yêu như thế, ta cũng không muốn bắt chàng đợi, ha?”

Mặc Kiều Sinh tâm hoảng ý loạn nói không ra lời.

Giọng nói khiến người ta hồn xiêu phách lạc kia rơi vào tai hấn, xông vào hấn, đâm thẳng vào tim hấn.

“Chàng nói cho ta biết, chàng có thích không?”

Hấn không biết mình đã tỏ vẻ thế nào.

Người kia mỉm cười vui vẻ: “Lúc này, chàng có khóc cầu ta, ta cũng sẽ không buông tha cho chàng đâu.”

...

Trình Thiên Diệp ngồi bên cạnh bờ, rót cho mình một ly rượu.

Rượu thật lạnh, giảm đi nét ửng hồng trên mặt nàng.

Trăng tròn trên bầu trời xa, ánh sáng của nó rải khắp sơn tuyền.

Trên bờ đá ngọc ấm áp có một nam tử đang nằm.

Về ửng hồng trên mặt hấn vẫn chưa tiêu, khóe mắt vương lệ, môi mông hơi hé, ngủ thật say.

Trình Thiên Diệp ngồi cạnh bờ, tự rót tự uống một mình.

Ngẫu nhiên nàng sẽ kéo chân mông đắp cho hấn, giúp hấn che đậy “cảnh xuân”.

Nâng chén ngắm trăng, Trình Thiên Diệp khẽ thở dài.

Có phải ta làm hơi quá chăng?

Hấn sắp phải xuất chinh rồi, không biết còn bao lâu nữa, mới có thể lại ở cùng nhau, ta thật sự rất không nỡ.

Khi nào thì thiên hạ này mới có thể yên ổn, thực hiện được mục tiêu thật sự trong lòng ta đây?

Đến lúc đó ta cũng sẽ có thể buông xuống hết thảy gánh nặng này, ngày ngày cùng Kiều Sinh du ngoạn thưởng thức sắc màu nhân gian, sống cuộc sống tiêu dao khoái hoạt.

Thời điểm xuân canh bắt đầu.

Đại quân Tấn quốc băng qua đồng ruộng xanh mướt, trùng điệp giờ cao cờ xuất chinh.

Hạ Lan Trinh dẫn ba vạn trung lộ quân. Mặc Kiều Sinh dẫn một vạn tả lộ quân. Du Đôn Tổ dẫn một vạn thủy quân khác. Ba đường đại quân, năm vạn nhân mã, tiến thẳng về hướng Trịnh Châu.

Trình Thiên Diệp và Diêu Thiên Hương đứng trên tầng ba của nữ học quán, dựa vào lan can trông về phía xa.

“Mỗi lần Kiều Sinh xuất chinh, người đều phải buồn bực hai ngày sao?” Diêu Thiên Hương huých cùi chỏ vào Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp vịn lan can, từ trên cao nhìn xuống con đường dốc trước cổng học quán. Nàng than nhẹ một tiếng.

Vải phụ nhân trẻ tuổi mặc y phục bằng vải thô, trùm khăn trên đầu, quai gánh hoặc cầm rổ, đi dọc theo dốc đá ẩm tới đây. Họ đưa chứng minh thân phận học viên cho thủ vệ canh cửa, sau đó bước vào trong học viện.

Không bao lâu sau, ở trên sườn dốc vang lên tiếng huyền oán.

Một phụ nhân trẻ có dung mạo đoan chính đang đi trên sườn dốc, nghiêng người thoát khỏi một nam tử có dáng người ục ịch.

Nam tử kia kéo lấy bọc vải của nàng ta, ồn ào la to: “Không được đi, người là một nữ nhân đã có gia đình, học nữ học gì nữa? Ai biết có phải là ở bên ngoài lãng loạn với dã nam nhân nào không chứ?”

Phụ nhân kia đỏ mặt nhỏ giọng tranh luận với gã, cuối cùng bất đắc dĩ từng bước rồi đi dưới sự lôi kéo của nam nhân.

Một nữ tử mặc áo bông vải thô, trên đầu trùm một khăn thô màu xanh lam khác vừa mới đến cổng đã có một bà lão tóc bạc trắng đuổi theo sau lưng nàng ta.

Bà lão kéo lấy bọc vải của nàng ta, cời giày của mình, xông thẳng vào người phụ nhân kia mà đánh.

“Học nữ học cái gì? Trương phu đã chết, ngươi một không nguyên tái giá, hai không muốn ở nhà chăm con, mỗi ngày chạy ra ngoài, ngươi an tâm được sao?”

Phụ nhân kia che chở bọc vải của mình, không đánh trả, không tranh luận, mặc cho bà lão này đánh chửi.

Bà lão lôi kéo nàng ta một hồi, thấy nàng ta đầu muối không vào. Bà ta đành đặt mông ngồi phịch xuống đất, hai tay vỗ đùi, la trời gọi đất: “Con của ta ơi, con chết quá sớm rồi, để lại con vợ tội tệ này, thêm hai đứa con nhỏ nữa, dù cho trong nhà có vài mẩu thì có tác dụng gì? Bảo nương ngươi phải sống thế nào đây.”

Phụ nhân kia thấy bà ta ngừng đánh, chậm rãi vịn tường đứng dậy, chỉnh lại mái tóc tán loạn, kéo lại vạt áo. Trong ánh mắt của mọi người, nàng ta ngẩng đầu đi vào cửa chính của học quán.

“Thật không dễ dàng gì.” Trình Thiên Diệp nhìn cảnh này, nói.

Diêu Thiên Hương đứng sững vai với nàng: “Quả thực không dễ dàng nhưng ta cũng chỉ có thể cho các nàng một con đường này thôi. Có đi hay không, đi như thế nào, còn phải dựa vào bản thân các nàng.”

Giờ phút này, tại Hạo Kinh xa xôi, trong mật thất tối tăm, Lương Át dâng một rương kỳ trân dị bảo đến trước mặt Trương Phúc.

“Thế nào? Trương tiên sinh, con đường ánh sáng rộng thênh thang bày trước mặt ngươi, xem ngươi có đi hay không?”

Trương Phúc duỗi ngón tay trắng muốt ra, chọn ra một viên minh châu cực lớn trong bảo rương. Hắn nhìn kỹ, mỉm cười nói: “Chim khôn biết chọn cành mà đậu, người khôn biết kiếm chúa mà thờ. Mặc dù thái hậu nương nương trọng đãi ta nhưng dù sao bà ta tuổi tác đã cao. Lương hoàng hậu mới là người thật sự đứng đầu hậu cung, thuần phục hoàng hậu nương nương mới là thuần phục bệ hạ, sao ta lại cự tuyệt tâm nguyện của Lương đại nhân chứ?”

Lương Át quá đổi vui mừng: “Từ khi tiên sinh vào Hạo Kinh, liên tiếp hiến kế cho Một Tàng thái hậu, khiến tộc Lương thị chúng ta bị rối rắm không ít.”

Trương Phúc tỏ vẻ áy náy.

Lương Át ra vẻ rộng lượng nói: “Nhưng Lương hoàng hậu chúng ta lại chẳng hề trách cứ tiên sinh, chỉ cần sau này tiên sinh có thể âm thầm nguyện trung thành với hoàng hậu nương nương thì mai sau nương nương sẽ không bạc đãi tiên sinh.”

Trương Phúc cau mày, nhẹ nhàng đùa giỡn với viên minh châu trong tay: “Thật không dám dấu giếm, tuy bệ hạ và nương nương là dòng chính trong nội cung, nhưng tướng lĩnh trong quân đa số là người của gia tộc Một Tàng. Hoàng hậu nương nương muốn đoạt quyền từ tay thái hậu, e là không dễ.”

Lương Át học dáng điệu vãi lạy của người Hán: “Vi thể mới mời tiên sinh hiến vài kế.”

Lúc vị Trương Phúc này đầu quân cho Một Tàng thái hậu, bọn họ còn lo đến. Đến mấy tháng sau, bị ăn khổ vài lần liên tiếp từ tay thái hậu, bọn họ mới ý thức vị khách khanh người Hán này thoát nhìn luôn cười nói nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng âm hiểm xảo trá.

Lương hoàng hậu hận Trương Phúc đến nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm đập vỡ mấy cái chén trong cung.

Thúc phụ Lương Ký của hoàng hậu vẫn ôn trọng đôi chút, khuyên bảo hoàng hậu lung lạc hắn trước, cũng phải Lương Át nghĩ hết biện pháp tiếp xúc với Trương Phúc.

Cũng may công phu không phụ lòng người, sau biết bao hao tổn, rốt cuộc họ đã nảy được tảng đá bướng bỉnh này, nhất cử lưỡng tiện, đồng thời sắp xếp một cây đình bên cạnh thái hậu. Lương Át đắc ý nghĩ.

“Hôm nay xem khắp quân Tây Nhung, chỉ có tướng quân Ngõi Danh Sơn của Trịnh Châu mới có thể địch nổi Một Tàng Bùi Chân.” Trương Phúc cười nhạt: “Nếu Lương bộ có thể thuyết phục ta, vậy cũng có thể thuyết phục Ngõi tướng quân. Chẳng phải hoàng hậu nương nương sẽ có lực chống lại thái hậu sao?”

Lương Át vỗ tay tán thưởng: “Một câu của Trương tiên sinh thật sự đã nói rõ suy nghĩ của ta. Lúc trước quân ta vây khốn Biện Châu, ta cũng từng theo quân xuất chinh, rất bội phục binh pháp mưu lược của Ngõi tướng quân.”

“Đáng tiếc là, bất luận ta cố gắng thế nào, Ngõi tướng quân đều chỉ bảo trì trung lập, không muốn ngả theo hoàng hậu nương nương.”

Trương Phúc cười khê.

Lương Át không hiểu: “Tiên sinh, vì sao lại cười?”

Trương Phúc khép hai tay giấu vào tay áo, nghiêng người tựa vào thành ghế, nói: “Ta cười đại nhân ngài quá ngay thẳng rồi. Ngõi tướng quân ở Trịnh Châu xa xôi, nơi này là Hạo Kinh, chỉ cần chúng ta thả ra lời đồn đãi, làm cho đại thần trong triều cảm thấy Ngõi tướng quân thân cận với hoàng hậu nương nương. Mặt khác thành nương nương lúc nào đó cố tìm cớ, ban tài vật khao thưởng sĩ Trịnh Châu. Một Tàng thái hậu tự nhiên sẽ cảm thấy Ngõi tướng quân ngả về phe hoàng hậu nương nương.”

“Như vậy cũng được sao?” Lương Át khó hiểu nói: “Nhưng trên thực tế Ngõi tướng quân vẫn không cho chúng ta sử dụng mà.”

“Chỉ cần thái hậu có chỗ nghi kỵ với hắn, dĩ nhiên sẽ không trọng dụng hắn nữa. Hắn đã bị thái hậu nghi kỵ, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đầu nhập vào hoàng hậu thôi, không phải sao?”

“Đúng vậy! Diệu kế, diệu kế!” Lương Át vô cùng vui mừng, vội vã chấp tay cáo từ rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Lúc Trương Phúc trở về thì bầu trời đã nổi mưa xuân.

Xe ngựa đạp trên con đường đá ẩm ướt, dừng trước cổng lâu khí thế.

Tiêu Tú bung ô chạy tới đón Trương Phúc vào nhà.

Ở Hạo Kinh đã vài tháng, những người Khuyển Nhung này đã dần dần buông lỏng cảnh giác với bọn họ.

Vì là khách khanh thái hậu nể trọng, hôm nay thị vệ gác cổng và người hầu quý phủ đều cung kính gọi Trương Phúc là Trương tiên sinh, cũng không còn giám thị nghiêm ngặt nữa.

Trương Phúc bày ra tác phong thoải mái, nhân tàn đội ô rào bước trong mưa.

Hắn dường như mới vừa tham gia một bữa tiệc ẩm rượu khiến hắn vô cùng thả lỏng, sung sướng.

Tiêu Tú cảm ô đi theo. Y cúi đầu, dùng sức nắm chặt cán ô, che giấu sự căng thẳng trong lòng.

Tối nay, tiên sinh trông như chỉ tham gia một cái yến hội nhỏ nhoi nào đó.

Trên thực tế, dựa theo phán đoán lúc trước của tiên sinh thì yến hội này chính là một cái lồng mà Lương hoàng hậu đã bày sẵn, chờ tiên sinh chui vào.

Tối nay, người của Lương hoàng hậu bên kia rất có thể đã không nhận được mà nương theo lần yến hội này để lên kế tiếp xúc trực tiếp với tiên sinh.

Chỉ có một mực đi theo bên cạnh tiên sinh, Tiêu Tú mới biết được, Trương tiên sinh đi bước này là khó khăn và nguy hiểm thế nào.

Hắn dùng vẻ mặt trông như mây trôi nước chảy, nụ cười thản nhiên luôn treo bên môi giao tiếp với vị Một Tàng thái hậu khôn khéo, cường thế kia.

Vừa dựa vào chèn ép tộc hoàng hậu lấy được tín nhiệm của thái hậu, vừa như có như không lộ ra chút sơ hở, dẫn dụ vị Lương hoàng hậu luôn hận đến nghiến răng nổi lên tâm tư thọc gậy bánh xe mà phái người thử tiếp xúc với hắn.

Tối nay, hoàng hậu nghĩ rằng mình đã bày sẵn một cái bẫy dẫn tiên sinh đến.

Ai ngờ đây chính là chuyện do tiên sinh tỉ mỉ trù tính, chờ mong đã lâu.

Hai người đi vào phòng.

Tiêu Tú thu ô lại, bình lui hạ nhân, khép hết cửa sổ lại.

Mượn ý là giúp Trương Phúc thay y phục, y mới thấp giọng hỏi thăm: “Thành công không ạ, tiên sinh?”

Trương Phúc cười ngoại bào đưa cho y, môi mỉm cười.

Đi theo tiên sinh lâu như vậy, Tiêu Tú dần có thể phân biệt được khi nào tiên sinh mới thật sự đang tươi cười.

Y hưng phấn vỗ tay: “Thật tốt quá!”

Trương Phúc sửa sang lại y phục, ngồi xuống cạnh bàn.

Hắn tự rót cho mình chén trà nóng, chậm rãi thưởng thức một hồi, mới nói: “Tiêu Tú, ta có một phong thư quan trọng. Người tự mình đi một chuyến giúp ta đưa về.”

Tiêu Tú nghi hoặc khó hiểu: “Chúng ta có con đường chuyên môn truyền tin, tại sao ta phải...”

Y đột nhiên kịp phản ứng, thoáng chốc đã quỳ xuống đất: “Không, sao ta có thể rời bỏ tiên sinh trong lúc cấp bách như vậy.”

Trương Phúc rũ mắt xuống, chậm rãi chuyển cái chén trong tay.

Một lát sau, hắn ngừng đầu lên: “Qua tối nay, mỗi một bước chúng ta đi đều như đi trên dây mỏng. Một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì, ta cũng không thể nắm chắc được.”

“Nếu người muốn lại thì phải tùy thời làm tốt... chuẩn bị.”

Tiêu Tú quỳ hai gối xuống đất, ngừng đầu nhìn Trương Phúc, không nói gì, chỉ kiên định gặt đầu.

Ngoài thành Trịnh Châu, từng tốp lều quân doanh Tấn quốc vây xung quanh tòa thành hùng vĩ, kiên cố.

Phóng mắt nhìn quanh, khắp nơi đều chằng chịt lều vải màu đen và những tinh kỳ đang mạnh mẽ tung bay.

Vô số binh lính Tấn quốc sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, lúc nào cũng hô to rõ khẩu hiệu, ra ra vào vào doanh địa khiến cho tư tưởng của quân dân trong thành Trịnh Châu bị áp lực nặng nề.

Lúc này, vài binh sĩ Tấn quốc đi tiểu bên cạnh doanh địa.

Dương Lục Hậu đứng cạnh Dương Thịnh: “Thịnh ca, chúng ta bao vây đô thành Trịnh Châu này đã hơn hai tháng rồi nhỉ? Ngay cả công kích cũng không có. Huynh nói đám tướng quân này đang nghĩ gì thế? Nhiều người vậy, không nói ngày ngày người ăn ngựa ị, chỉ riêng đồng phân mỗi ngày thái ra đều có thể đim chết Trịnh Châu rồi?”

Dương Thịnh sửa sang lại y phục, đạp Dương Lục Hậu một cước: “Ngậm cái mồm chim của ngươi lại mà chờ đợi đi, ngươi sẽ có cơ hội đoạt thủ cấp lập công thôi.”

Hai người hi hi ha ha trở về doanh địa, trong doanh bay lên khói bếp lượn lờ, ý là một ngày đợi chờ trong yên bình nữa lại trôi qua rồi.

Cách một bức tường, bên trong thành Trịnh Châu,

Thủ tướng Trịnh Châu - Ngòi Danh Sơn đang ngồi ở hành dinh đại sảnh, trước mặt của hắn là các tướng quân bộ hạ Khuyển Nhung.

Đã từng là thủ tướng Ung Khâu - Đò La Vĩ ngồi đầu tiên bên trái Ngòi Danh Sơn.

Gã tức giận nói: “Ty chức xưa nay sùng bái tướng quân tác chiến dũng mãnh. Nhớ ngày đó, liên quân chư hầu người Hán hơn mười vạn người trùng điệp đến dưới thành Trịnh Châu cũng bị tướng quân một kích đánh bại. Lữ Tống, Hoa Vũ Trực gì đó, trước thiết kỵ của đại tướng quân đều cong đuôi chạy trốn chết.”

“Hôm nay Tần quốc chỉ có hơn năm vạn người, lại có thể lần đến trước cổng diếu võ dương oai. Vì sao tướng quân bắt ta chờ trong thành co đầu rút cổ không ra, thực làm ty chức khó hiểu.”

Vị đại tướng kế tiếp là người bên phải thân như thép sắt, màu da đen nhánh, chính là Một Tầng Nguyên Kỳ - tộc nhân của thái hậu, gã nói: “Tướng quân, Tần quân này không có gì đáng sợ. Lúc trước Lý Văn Quang, Hàn Toàn Lâm cùng quân chủ Tần quốc Trình Thiên Vũ, một lần dẫn quân xâm phạm nhưng không phải đã bị tướng quân kỳ binh đột tập, thoải mái kích phá à.”

Gã dùng tay phải vỗ vào ngực trái: “Chỉ cần tướng quân cho ta 5000 thiết kỵ, mặt tướng sẽ ra khỏi thành, giết bọn chúng chạy dài ra quân!”

Ngòi Danh Sơn đen mặt: “Các người đều là tướng quân lĩnh quân nhiều năm. Hiện, năm vạn đại quân Tần quốc vây thành, quân mã trong thành Trịnh Châu ta chỉ có hơn hai vạn người. Các người muốn ta vứt bỏ ưu thế tường thành cao kiên cố, mở thành xuất binh đã chiến với Tần quân?”

Ngòi Danh Sơn quả thực buồn bực, hần trán thủ Trịnh Châu lâu ngày, tìm mọi cách xoay sở, vừa tập hợp tàn binh của cuộc chiến Biện Châu lúc trước do Một Tầng Bùi Chân để lại, vốn cũng có năm sáu vạn binh lính.

Mấy tháng trước, chẳng biết tại sao thái hậu lại liên tiếp điều động quân mã Trịnh Châu hần dưng, cuối cùng chỉ chừa cho hần chưa đến hai vạn nhân mã thủ thành.

Tộc Tây Nhung sắp có được thiên hạ rồi.

Trong trường tướng quân, phần lớn là hạng người tranh cường so dũng. Đấu tranh anh dũng hiện giờ đều đã có tuổi rồi, bảo bọn hần ngồi ở phía sau thành trì, tựa vách bảo vệ thành nhưng lại chẳng ai kiên nhẫn.

Hần đành kiên nhẫn giải thích: “Chư hầu liên quân, trông như nhiều người, lại làm theo ý mình, tướng soái trong quân cũng tốt xấu lẫn lộn. Lữ Tống đánh tới Trịnh Châu lại bị Viên Dịch Chi bôi vơ vì ghen ghét mà chặt đứt quân lương, bị quân ta đơn giản đánh tan.”

“Lần này đại quân Tần quân chia thành ba đường, đến có chuẩn bị. Trung quân Hạ Lan Trinh, cánh phải Du Đôn Tổ, trái là Mặc Kiều Sinh đều là mãnh tướng không thể khinh thường. Chúng ta rõ ràng chỉ có thể dựa vào địa lợi mà thủ thành, chỉ cần ở trong thành an tâm chờ viện binh, qua thời gian Tần quân sẽ hao tổn, tự nhiên không chiến mà bại. Vì sao phải bỏ qua ưu thế, dùng mình ngăn tấn công bị dài chứ?”

Đò La Vĩ hừ một tiếng: “Chỉ là mấy con cừu non thôi, sao tướng quân lại đánh giá cao chí khí của kẻ khác vậy? Gần đây, bệ hạ và hoàng hậu nương nương liên tiếp ban lệnh khao quân sĩ Trịnh Châu ta. Sĩ khí đang là lúc tăng mạnh, ta nên thống khoái lấy một trận đại thắng để báo đáp ân nghĩa của bệ hạ và nương nương mới phải.”

Ngòi Danh Sơn mắng: “Cừu non? Vậy không biết vì sao lúc trước tướng quân lại bại dưới tay cừu non Mặc Kiều Sinh này, chấp tay dâng Ung Châu cho Tần Việt hầu thế?”

Đò La Vĩ bị nói đến chỗ đau, giận dữ đứng dậy, không hành lễ, phất tay đi thẳng ra ngoài.

Mọi người giải tán.

Ngòi Danh Sơn bình tĩnh ngồi trên ghế.

Người hầu thiếp thân của hần, nhìn sắc mặt hần, tức giận bất bình nói: “Tướng quân lập vô số công lao hần mã cho Tây Nhung ta, xưa nay trung lập trên triều đình. Thái hậu và bệ hạ mầu tử chi tranh, lại vô lý liên lụy đến tướng quân. Thái hậu nương nương phái Một Tầng Nguyên Kỳ. Hoàng hậu nương nương phái Đò La Vĩ. Một tả một hữu xếp vào tại bên người tướng quân, tướng quân còn lĩnh quân tác chiến thể nào được chứ?”

Ngòi Danh Sơn cau chặt mày.

Du Đôn Tổ và Hạ Lan Trinh của Tần quốc thì không sao.

Hần kiêng kỵ nhất chính là Mặc Kiều Sinh toàn thân mặc giáp đen kìa.

Hần từng ngăn ngừa giao thủ với người này trên chiến trường.

Người này hung hãn không sợ chết, vừa biết nắm bắt cơ hội vừa linh hoạt. Đối với chiến thế thiên biến vạn hóa, kẻ đó nắm chắc vừa chuẩn vừa ngoan, trời sinh chính là một tướng tài.

Hần cũng rất muốn cùng kẻ như vậy đối địch trên chiến trường, say sưa thi triển sở trường, phân cao thấp.

Thế nhưng, địch nhân có hậu viện kiên cố, tin tưởng hoàn toàn vào quân chủ, tín nhiệm đồng đội.

Còn mình thì...

Ngòi Danh Sơn thở dài.

Người hầu của hần lo lắng nhìn hần, cẩn thận nói: “Tướng quân, tiểu nhân nghe nói gần đây Hạo Kinh thịnh truyền ra một lời đồn đãi, nói là tướng quân đã theo phe tộc hoàng hậu. Hơn nữa, hoàng hậu nương nương còn thỉnh thoảng ban hậu thưởng. Tiểu nhân chỉ sợ thái hậu lão nhân gia sẽ có tâm nghi kỵ tướng quân.”

Ngòi Danh Sơn cười khò: “Thái hậu có cơ trí, chỉ có thể mong người không bị lời đồn đãi mê hoặc thôi.”

Tại Hạo Kinh, trong hoàng cung hiện ngang trái lộn.

Nữ nhân một tay chống đỡ bộ lạc cường đại, Một Tầng Trần Châu đang ngồi đó.

Gió mưa sương nắng đã in hằn dấu vết trên nữ nhân này.

Bà ta tóc đã hoa râm, khoe mắt có vết chân chim thật sâu, đã là một lão nhân qua tuổi hoa giáp [1].

[1] hoa giáp: ý nói đã ngoài sáu mươi tuổi.

Tuy vậy, bà ta hơi nheo mắt lộ ra một sự tinh táo và khôn khéo, không hề có dấu hiệu của tuổi già.

Bà ta nhìn nam tử người Hán ngồi trước mắt, trong lòng không ngừng tính toán.

“Tiên sinh cũng biết Ngôi tướng quân hoàn toàn ngả theo hoàng hậu sao?”

Trương Phúc nói: “Ta cũng không rõ lắm nhưng tại hạ lại có chuyện khó hiểu.”

“Lúc trước, Tấn Việt hầu tể cả Lý Văn Quang, Hàn Toàn Lâm, ba đạo đại quân cộng lại năm sáu vạn nhân mã xâm phạm Trịnh Châu ta, thậm chí còn chưa đến dưới thành Trịnh Châu thì đã bị Ngôi tướng quân đánh bại. Tấn Việt hầu - quân chủ trước của tại hạ, lúc ấy suýt nữa bị Ngôi tướng quân bắt giữ. Hắn ta một mình bỏ lại bộ chúng, hoảng loạn chạy trốn tới Vệ Quốc, mới bảo toàn tính mạng.”

“Lần này, Tấn quân cũng chỉ có năm vạn nhân mã, chẳng biết tại sao Ngôi tướng quân lại chọn thủ mà không chiến vậy?”

Một Tăng Bồi Chân - chất nhi của Một Tăng thái hậu đang ngồi dưới thái hậu.

Gã vỗ bàn: “Còn phải hỏi nữa sao? Không phải hần muốn dùng cơ hội này uy hiếp cô điều động quân mã cho hần chứ gì, nhằm làm thực lực của hần lớn mạnh lên thôi. Trờ về, tay hần nắm trọng binh, vừa khéo giúp đỡ tộc Lương thị đối đầu với gia tộc Một Tăng chúng ta.”

Một Tăng thái hậu trầm ngâm không nói.

Trương Phúc nói: “Thật ra Ngôi tướng quân tính toán thế nào, thái hậu nương nương cứ thử là biết.”

“Kính xin tiên sinh nói thẳng.”

“Thái hậu phát ý chỉ, ra kỳ hạn cho Ngôi Danh Sơn đánh lui quân địch. Nếu Ngôi tướng quân vẫn ngồi mà không động vậy thái hậu có thể lấy tội danh kháng chỉ rồi thay thành tướng quân Một Tăng Nguyên Kỳ thủ Trịnh Châu, để tránh quân mã Trịnh Châu thật sự rơi vào tay Lương hậu.”

Một Tăng thái hậu nói: “Tiên sinh, quả là diệu kế. Thế nhưng, trước khi đánh mà đổi tướng, vậy có ổn không? Chẳng biết tại sao ta khá kiêng kỵ Tấn Việt hầu kia.”

Trương Phúc cười: “Tại hạ xuất thân từ Tấn quốc, hiểu rõ thực lực Tấn quốc nhất. Bình mã cả Tấn quốc tính sơ ra chỉ có mấy vạn người. Buồn cười là trong đó đa phần đều là nô lệ được gộp cho đủ số. Sĩ ngũ thật sự trong tay Tấn Việt hầu chỉ hơn hai vạn người. Thiết kỵ Tây Nhung ta hai mươi vạn người thì e ngại gì một tiểu quốc?”

“Tại hạ cho rằng, trước mắt, nguy cơ lớn nhất của Tây Nhung ta là nội bộ không yên. Nền móng không vững thì tòa thành khó thể vững bền. Nương nương vẫn phải chặt đứt tay chân Lương thị trước đã.”

Một Tăng thái hậu nhớ tới, gần đây Lương hoàng hậu kia không ngừng gây sự khiến mình sống dở chết dở và đứa nhi tử càng ngày càng không nghe lời mình mà âm thầm bực bội.

Bà ta khẽ gật đầu: “Ý hay. Hạn cho Ngôi Danh Sơn trong một tháng phải đánh lui quân địch.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ánh nắng ngày xuân ấm áp.

Khắp các phố lớn ngõ nhỏ của Trịnh Châu vương vãi những đồng giấy nhàu nát, lè lẹt.

Tuy vậy, trên đường phố mất trật tự ngẫu nhiên xuất hiện những người đi đường. Họ vô tâm với cảnh đẹp ngày xuân. Bọn họ cực kỳ bình tĩnh, cúi đầu vội vàng đi qua.

Chỉ có hoa cỏ ven đường chẳng may quan tâm tới tâm trạng sợ hãi và tối tăm của mọi người, vẫn vươn mình khoe sắc xanh dịu dàng.

Người hầu thiếp thân của Ngôi Danh Sơn - A Cốt, là một thiếu niên mày rậm mắt to.

Giờ phút này, gã đang nhìn con đường xuân nhưng đầy âm đạm rồi liên tục thờ dài.

A Cốt đột nhiên bắt đầu hoài niệm những ngày mình sống trên thảo nguyên.

Trên thảo nguyên rộng lớn vô ngần,

Từng ngày xuân đều làm cho người người mừng vui.

Họ vượt qua trời đông giá rét, có thể trưởng thành cùng huynh đệ tỷ muội của mình trên đại thảo nguyên, thả ngựa chẵn dê, tùy ý rong ruổi.

Được trời cao phù hộ, vô ưu vô lo, ca múa hát vang.

Khi thân khách tới, mình sẽ chiêu đãi bằng rượu tốt nhất trong nhà.

Khi kẻ địch xuất hiện, nam nhân không nói hai lời chỉ biết rút loan đao bên hông ra.

Khác hẳn với những người Hán toàn nghĩ mấy chuyện vòng vo.

Hôm nay, các tộc nhân tranh đoạt đất đai của người Hán, cũng tựa như đang vút đi tính tình thẳng thắn của mình.

Gã cúi đầu nhìn vài trang giấy rực rỡ sắc màu trong tay.

Những người Hán này bao vây thành Trịnh Châu đã hơn hai tháng. Mặc dù họ không tổ chức công thành nhưng lòng người trong thành đã sớm bàng hoàng. Các lời đồn nhảm ác ý đã truyền đi khắp nơi.

Tấn quân còn luôn dùng mấy bắn đá có tạo hình kỳ quái của bọn họ để ném những đồng truyền đơn rực rỡ đầy màu này vào thành. Đầu đường cuối xóm đều có cả.

Trong đó viết xằng viết xiên rằng Ngôi tướng quân đã đầu phục Tấn quốc, sắp tới sẽ mở thành đầu hàng.

Hoặc là khoa trương viết quân chủ Tấn quốc lại phái thêm nhiều quân mã bao vây thành, chắc chắn sẽ vây kín Trịnh Châu đến cả con kiến cũng không thoát.

Còn có tờ quân báo viết là Mặc diêm vương của cánh trái Tấn quân vừa dẫn theo binh lính chiếm được quận huyện giáp ranh nào đó của Trịnh Châu, đã từ từ biến Trịnh Châu thành một tòa cô thành (tòa thành đơn độc).

Đương nhiên cũng không thiếu việc kích động quân dân trong thành mở cổng thành đầu hàng. Tờ đơn còn nhấn mạnh xưa nay quân đội Tấn quốc luôn ưu đãi tù binh.

Còn rất nhiều nữa, thật thật giả giả, không phải là ít.

A Cốt nghĩ mãi không rõ, đây rõ ràng là thứ địch nhân đã dùng để đảo loạn nhân tâm, thật sự chỉ mới một ngày mà đã làm nhiễu loạn cả quân tâm và dân tâm.

Trong quân dần dần chia phe phái, cả ngày tranh chấp không ngớt.

Gã thật sự không muốn lấy những thứ này cho tướng quân xem.

Nhưng mệnh lệnh của Tướng quân là không thể vi phạm.

A Cốt nhảy vào hành dinh chánh điện.

Ngôi Danh Sơn nhận lấy truyền đơn trong tay gã, bình tĩnh xem từng tờ một.

Hắn im lặng một hồi lâu, cảm lấy ý chỉ của thái hậu mới được đưa từ Hạo Kinh đến cho A Cốt xem.

“Ra thời hạn tiêu diệt địch?” A Cốt không thể tin: “Thái hậu không chỉ không phái viện binh cho chúng ta, còn muốn hạn cho chúng ta đánh lui địch?”

Gã nhìn tướng quân. Tướng quân trong mắt gã như trời như núi. Bất luận gặp khốn cảnh gì, tướng quân vẫn luôn bình tĩnh, không hề hoang mang, cũng không hoảng loạn, chống đỡ bầu trời bao la trên đầu họ.

Nhưng giờ khắc này, ngọn núi lớn trước mắt vẫn ngồi yên không động nhưng lại có vẻ cô độc và hiu quạnh đến thế.

“Đến giờ khắc này, mặc dù ta đánh thắng trận, ở trong mắt thái hậu ta cũng chỉ là một kẻ dụng tâm kín đáo.” Ngôi Danh Sơn chậm rãi nói: “Nếu bàn về hành binh tác chiến, ta chưa bao giờ sợ bất kỳ kẻ nào. Nhưng lần này, có lẽ ta đã thua một người, một địch nhân đáng sợ.”

Về mặt hấn u ám, ánh mắt bạo ngược xuyên qua cổng chính hành dinh nhìn ra phía ngoài, dường như đang xuyên thấu qua tường thành kiên cố, vượt qua dòng ruộng sông núi, đến nơi Biện Châu xa xôi để nhìn vị quân hầu ngồi ở trong hành cung kia.

Quân chủ Tấn quốc Tấn Việt hầu.

Ngôi Danh Sơn chưa từng mặt đối mặt với quân chủ Tấn quốc này.

Đã từng, ngoài thành Biện Châu, hắn trông thấy từ xa xa, người này có vẻ là một kẻ Hán tộc quyền quý có khuôn mặt tuấn tú, lịch sự, trắng trẻo mà thôi.

Nghe đồn, hắn ta tay trái gà không chặt, cả ngựa cũng không biết cưỡi.

Hắn ta hẳn là loại người Hán quần là áo lượt. Cả ngày ở trong cung điện hoa lệ ôm nữ nhân xinh đẹp, có lẽ còn có cả nam nhân, sống cuộc sống mơ mơ màng màng mới đúng.

Nhưng hôm nay, Ngôi Danh Sơn biết mình sai rồi.

Hắn nhớ tới trận chiến ở Biện Châu. Khi đó, hắn dùng binh lực gấp mấy lần địch, mãnh liệt tiến công hơn một tháng. Thế nhưng, quân dân trong thành lại đồng lòng liều chết giữ tòa thành trì được xem là sắp không xong kia.

Hắn nhớ tới tướng quân Du Đôn Tổ. Khi bị binh khí của hắn làm trọng thương, hắn ta vẫn ngày ngày đứng sừng sững ở đầu tường.

Còn có nam tử mặc áo hồng toàn thân đầm máu dù cận kề cái chết vẫn không lùi bước.

Người kia tên gì nhỉ? Hình như tên Trình Phượng thì phải. Lúc ấy, người này thậm chí chỉ là một gã nô lệ.

Đúng, Mặc Kiều Sinh cũng là một tên nô lệ.

Lúc Mặc Kiều Sinh tiến công Kỳ Huyện, hắn từng phái người phát tán lời đồn khắp Biện Châu.

Nhưng quân chủ Tấn quốc không hề do dự mà vẫn kiên định tin nhiệm kẻ xuất thân nô lệ này.

Từ những tướng lĩnh đang tỏa sáng trên chiến trường cho tới những binh lính Tấn quốc bình thường bị bắt làm tù binh, đều vì Chúa công trẻ tuổi của bọn họ mà liều mạng chinh chiến sa trường.

Giờ khắc này, Ngôi Danh Sơn thấy Tấn Việt hầu ở Biện Châu xa xôi đang vươn một cánh tay trắng bệch ra hung hăng bóp cổ hắn.

Hắn ta đang dùng một phương thức âm hiểm, ý đồ không đánh mà thắng nhằm chiếm lấy mảnh đất Trịnh Châu phi nhiều này.

“Muốn binh lính của ngươi không đổ một giọt máu mà có được Trịnh Châu ư? Không dễ dàng vậy đâu!” Ngòi Danh Sơn cắn răng nói: “Ta còn muốn xem ngươi rốt cuộc là một người thế nào.”

Bên trong ngô điện tại Biện Châu,

Trình Thiên Diệp đang lật xem thư tịch, phiên dịch từng chữ trong mật thư mà Trương Phúc gửi đến từ Hạo Kinh.

Nàng phiên dịch ra từng chữ rồi sao chép lại vào chỗ trống của bức thư. Xem qua, ánh mắt nàng tỏ vẻ vui mừng.

Sau đó, nàng đưa trang giấy mỏng cho Chu Từ Khê đang ngồi ở bên.

“Vị Trương công này quả là kỳ nhân.” Chu Từ Khê nhìn bức thư trong tay, cảm thán: “Xem ra, nội bộ Khuyển Nhung đã loạn. Ngày quân ta lấy được Trịnh Châu sắp tới rồi. Thần thật lòng chờ mong có thể sớm ngày gặp được vị Trương công này.”

Trình Thiên Diệp đắc ý cười: “Trương Phúc này đầy bụng kinh luân, trí kế vô song. Từ Khê, ngươi học phú ngũ xa, tư duy kín đáo. Ngươi và hắn nhất định sẽ rất hợp. Ta có thể may mắn có hai người các ngươi phụ tá, lo gì đại sự không thành?”

Chu Từ Khê nhớ tới chuyện cũ, rũ mắt xuống: “Có thể được gặp Chúa công, là may mắn của Từ Khê.”

Nhưng ý điều chỉnh tâm trạng lại rất nhanh: “Sau khi Khuyển Nhung phá vương đô, gót sắt bước vào Trung Nguyên ta, thế như chẻ tre như đi vào chỗ không người. Lần này, nếu quân ta có thể lấy được Trịnh Châu, không chỉ có thể mở rộng được ranh giới của Đại Tần ta mà quan trọng là còn có thể giữ gìn cao uy danh của Đại Tần ta trước mặt chư hầu thiên hạ.”

Chu Từ Khê trao phần mật báo do Trương Phúc tự viết lại cho Trình Thiên Diệp: “Tuy Khuyển Nhung là Man Tộc, nhưng Một Tàng thái hậu của bọn chúng lại là một người cường hãn và có trí tuệ. Chúa công không thể vì bà ta là nữ lưu mà khinh thị bà ta. Người vẫn nên lệnh cho Trương công sớm ngày rút lui khỏi mới phải.”

Trình Thiên Diệp nhìn chữ viết quen thuộc trong tờ giấy, bỗng thâm cảm thấy lo lắng cho Trương Phúc và Tiểu Tú.

Từ sau khi Trương Phúc thuần phục nàng thì luôn theo nàng xuất chinh thảo phạt. Sau đó, hắn mang binh đến Vệ Quốc tiếp ứng, kể đó còn một mình ở lại trong triều đình Giáng Thành hỗn loạn kia để bày mưu nghĩ kế. Hắn không chỉ liên tục vẫn chuyển đầy đủ lương thảo cho Biện Châu, thậm chí còn không quên ra nhiều mưu kế cho nàng.

Bây giờ suy nghĩ lại, có lẽ vì hắn tài giỏi nên nàng đã quen phó thác những việc gian nan phức tạp nhất cho hắn.

Thế nhưng, Trương Phúc chẳng những chưa bao giờ làm nàng thất vọng, còn luôn chủ động gánh thêm càng nhiều trách nhiệm.

Trình Thiên Diệp biết mình là một quân chủ quốc gia thì không nên quá đa sầu đa cảm.

Nàng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện: “Trương tiên sinh, nhất định phải dẫn theo Tiểu Tú bình an trở về.”

Nàng siết chặt bức mật tín.

Ngoài thành Trịnh Châu, trong lều lớn của chủ soái Tần quân.

Hạ Lan Trinh đang cùng Mặc Kiều Sinh đọc mật tín trong tay.

Hai người liếc nhau, ánh mắt tỏ vẻ hưng phấn.

Hạ Lan Trinh vỗ tay: “Ngòi Danh Sơn quả thật là đệ nhất danh tướng của Khuyển Nhung, không biết Tần quốc chúng ta đã ăn bao nhiêu thiệt thòi từ tay hắn ta rồi. Lần trước suýt nữa Chúa công đã ‘toi’ trên tay hắn ta. Lần này rốt cuộc cũng có thể cho hắn ta mở mang kiến thức về sự lợi hại của chúng ta.”

Mặc Kiều Sinh nhớ tới hoàn cảnh năm đó, hắn công Chúa công liều chết chạy trốn, đầy mắt sắc bén.

Hạ Lan Trinh dựa vào gần: “Huỳnh đệ, ngươi cảm thấy bước tiếp theo hắn ta sẽ làm gì?”

“Ngòi Danh Sơn sẽ không ngồi một chỗ chờ chết.” Mặc Kiều Sinh nói: “Ta nghĩ có lẽ hắn ta sẽ thừa dịp chúng ta không sẵn sàng mà dẫn quân phá vòng vây.”

“Có lý.” Hạ Lan Trinh gật gù: “Xem ra mấy ngày kế tiếp, chúng ta nhất định phải đề phòng nghiêm ngặt.”

“Không. Chúng ta phải đề lộ sơ hở.” Mặc Kiều Sinh duỗi tay chỉ vào một chỗ trên bản đồ: “Hãy chú ý một chỗ hờ không rõ ràng nhưng Ngòi Danh Sơn nhất định có thể nhìn ra.”

Hạ Lan Trinh nhìn vào điểm mà Mặc Kiều Sinh chỉ: “Cho hắn ta xông vào từ chỗ ngươi, ngươi có nắm chắc sẽ ngăn được hắn ta không?”

“Nếu không có lỗ hổng này, Ngòi Danh Sơn rất có thể vững vàng, kiên trì cố thủ trong thành Trịnh Châu. Lỡ như thái hậu Khuyển Nhung ở Hạo Kinh thay đổi suy nghĩ, tất cả mọi cố gắng của Chúa công có thể sẽ uổng phí.” Mặc Kiều Sinh nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Hắn ta sẽ không lựa chọn thủy lộ mà hắn ta không quen thuộc, cũng sẽ không chống lại trung quân binh lực hùng hậu của ngươi. Có khả năng cao nhất là hắn ta sẽ lựa chọn đột phá vòng vây từ chỗ cánh trái yếu kém là ta. Ta sẽ cho hắn ta một sơ hở để hắn có phần nắm chắc hơn.”

Hạ Lan Trinh quyết định: “Được, một khi hắn ta dẫn quân ra khỏi thành, ngươi ngăn chặn hắn. Bọn ta và Du tướng quân mượn cơ hội tóm gọn Trịnh Châu.”

Hai người thoáng trao đổi ánh mắt, nhìn thấy sự tín nhiệm trong mắt nhau.

Lúc nửa đêm,

Một chỗ trong quân doanh Tần quân được bao phủ trong sự tĩnh lặng.

Có lẽ không phải là nơi khản yếu nên chỗ này khá loí lờng, phòng thủ trông rất hời hợt.

Giờ phút này, hơn phân nửa đồng lửa trong doanh đã bị dập tắt, lính canh giữ trên vọng lâu cũng ngáp lên ngáp xuống.

Trong một chỗ tối tăm yên tĩnh không tiếng động,

Dương Thịnh dẫn theo đám người Dương Lục Hậu, mặc khôi giáp chỉnh tề, tay cầm binh khí, thờ thật khề, đầy cảnh giác.

Dương Lục Hậu cảm chặt thương. Gã cảm thấy lòng bàn tay ra thật nhiều mồ hôi.

“Thịnh ca.” Trong bóng đêm, gã nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Người Khuyển Nhung thật sự sẽ phá vòng vây từ chỗ chúng ta sao?”

“Điều ngâm miệng hết cho lão tử.” Ánh mắt Dương Thịnh sắc bén: “Mặc tướng quân đã sắp xếp vị trí cho chúng ta ở đây, là bởi vì chúng ta là binh lính mạnh nhất dưới tay hắn. Hiện tại ta chỉ sợ đám Nhung cầu kia không ra tay từ đây thôi.”

Không biết đợi bao lâu,

Trong đêm tối mơ hồ vang lên tiếng vó ngựa.

“Đến rồi.”

Trong bóng tối đen kịt,

Thân hình cao to trắng kiện của những người Khuyển Nhung dần dần hiện ra.

Đội kỵ mã vây quanh một người, đúng là đại tướng Khuyển Nhung - Ngôi Danh Sơn mà Dương Thịnh đã từng đã giao thủ.

Dương Thịnh hé miệng, ánh mắt đầy hưng phấn, nhảy vọt lên, hét lớn: “Các huynh đệ, theo ta lên!”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trong đêm tối xuất hiện vô số đôi mắt của binh sĩ Tấn quốc.

Lòng Ngôi Danh Sơn trầm xuống, biết mình trúng mai phục.

Những binh lính Tấn quốc đó chia ra vài người một tổ, tạo thành một ma trận. Hàng phía trước cầm thương đặc chế, mũi thương lóe sáng dưới ánh trăng, đồng loạt chìa về kẻ địch.

Trước sau có binh sĩ cầm khiên, móc câu, đoản đao vây quanh che chở.

Bọn họ bày ra loại trận pháp này chuyên nhằm vào kỵ binh, hiển nhiên sớm đã có chuẩn bị, muốn ngăn địch tại đây.

Cả đời Ngôi Danh Sơn trải qua vô số chiến dịch.

Tuy đã bước chân vào vòng mai phục nhưng hắn ta rất nhanh tỉnh táo lại, trong đầu bắt đầu nhanh chóng suy tư.

Làm sao Mặc Kiều Sinh biết ta sẽ xuất hiện ở đây tối nay?

Không, hắn không thể nào biết rõ.

Nhưng hắn chắc chắn đã có được tin tức từ Hạo Kinh, phỏng đoán tâm ý của ta, cảm thấy ta sẽ dẫn quân phá vòng vây.

Bởi vậy vào ban ngày hắn làm suy yếu phòng tuyến của vùng này, chính là vì muốn dẫn ta qua đây.

Ta nghĩ là hắn đã lệnh cho trận doanh ở đây ngày đêm phải trong trạng thái phòng bị.

Bất luận địch nhân đánh phá từ chỗ nào, chỉ cần có thể ngăn bước chân quân địch trong chốc lát là được.

Binh lính còn lại sẽ có thể nhanh chóng bao vây kín kẽ.

Quả nhiên, sau đó trong doanh địa có người phát khói báo động. Trong bóng đêm khói cuộn cuộn dày đặc bốc lên cao.

Bọn họ liên tục truyền tin, kêu gọi viện quân. Ngôi Danh Sơn trầm nghĩ, người ngăn cản quân ta ở đây không nhiều lắm, không vượt quá 1000 người. Ta phải dùng tốc độ nhanh nhất phá vòng vây, không thể để cho kẻ địch hình thành xu thế vây kín.

Lần này, hắn ta mang theo 5000 kỵ binh tinh nhuệ, đều là thân tín theo chân mình vào sinh ra tử. Hắn ta muốn nhanh chóng đột phá vòng vây, bằng mọi cách tìm viện binh từ bên ngoài, tiêu diệt từng bộ phận rồi cùng hơn một vạn đại quân lưu thủ trong thành nội ứng ngoại hợp đánh tan Tấn quân.

Đây là một chiến thuật rất phiêu lưu, Đồ La Vi và Một Tàng Nguyên Kỳ lưu thủ trong thành càng làm cho hắn ta vô cùng lo lắng.

Đối kháng với đối thủ tầm thường, hắn ta thích kỵ binh đột tập. Nhưng đối với kinh địch như Mặc Kiều Sinh, hắn ta phải dùng phương thức ôn hòa nhất để mưu cầu thắng lợi.

Đáng tiếc hôm nay, quân vương của hần ta đã không lưu lại cho hần ta bất kỳ một cơ hội chắc chắn nào. Hần ta chỉ có thể được ăn cả ngã về không, gửi gắm hi vọng vào chỗ hiểm để cầu thắng.

Nhưng vừa ra thành, hần ta thấy như mình đã bị đối phương đảo ra tất cả mọi suy nghĩ, một bước là rơi vào vòng mai phục.

Ngôi Danh Sơn thăm cảm thấy không ổn.

Hần ta ổn định suy nghĩ lung tung của mình, nhìn đám khói dày đặc đang bay lên, quyết đoán giơ một tay: “Đổi thành Trùy Hình trận [1], chuẩn bị móc dây, phá vòng vây!”

[1] Trùy hình trận: một trận có dạng giống hình nón (mình kèm hình nhé)

Trong sắc tối lơ mờ,

Mặc Kiều Sinh dẫn quân đóng ở một nơi cao,

Hần đứng trên đồi núi nhỏ, trông thấy cả vùng đất chìm trong màn đêm bỗng chốc sáng hẳn lên. Khói báo động bay cuộn cuộn không dứt. Ngọn lửa kia lập tức lan dần ra xung quanh rồi sáng ngời lên.

Cả một vùng đất đen đặc tựa như trở thành một viên minh châu sáng lóa.

Đó là doanh địa nơi Dương Thịnh đóng quân.

Cuối cùng, họ cũng đã tới rồi.

Mặc Kiều Sinh móc ra một sợi dây chuyền trên cổ, đưa miếng giấy màu nâu lên mũi khê hôn.

Hần rút đao ra vung lên cao, quát lớn: “Truyền lệnh toàn quân, theo ta xuất kích, vây quanh quân địch!”

Dương Lục Hậu khom lưng bước đi, trong tay cầm thật chặt trường mâu. Mâu này rất dài, gĩa đặt chuôi chống xuống đất, mũi thương sáng như tuyết chia thẳng vào kỵ binh Khuyển Nhung cách đó không xa.

Bên người của gã có vô số mâu dài như thế, phía trước có người cầm khiên giúp gã ngăn cản tên nhon mà kẻ địch bắn tới.

Thiết kỵ Khuyển Nhung hung mãnh dừng cảm xé gió lao đến trước mặt. Móng ngựa đập lên chông sắt mà trước đó bọn hần đã rải dưới đất, chiến mã hí vang ngã xuống đất, kỵ sĩ rơi xuống.

Binh sĩ sau lưng Dương Lục Hậu lập tức chia mũi thương vào người quân địch rồi kéo binh lính Khuyển Nhung bị ngã ngựa tới, vô số đoản đao được rút ra, trong khoảnh khắc “thu hoạch” được một cái mạng.

Tuy vậy, kỵ binh của địch nhân vẫn công kích một cách hung hãn không sợ chết. Xác chiến mã và thi thể Khuyển Nhung đầy ắp phía trước đã che phủ hết mai phục mà bọn họ đã bày bố trước đó.

Những dân tộc du mục kia gọi về mã chiến, ném móc câu dài có buộc dây thừng ra, lập tức kéo binh lính của phe địch ra khỏi trận địa, địch nhân đánh ngựa lui về kéo theo người đi.

Thế công của kẻ địch quá mạnh. Trận hình lập tức loạn cả lên.

“Giữ chặt trận hình, đừng loạn, đừng loạn.” Dương Lục Hậu khản trương hô.

Hôm nay, gã đã là một Thập trưởng, phụ trách một tiểu đội mười người.

Gã trở mắt nhìn huynh đệ trong đội mình bị móc địch kéo đi. Những người đó liên tục gãy dũa, bị quân địch kéo phía sau ngựa rồi còn bị đâm vài cái. Huynh đệ vừa mới thân thiết bên cạnh mình đây, đã không còn cử động được nữa rồi.

“Tất cả đừng hoảng hốt, bảo vệ tốt cho lão tử, Mặc tướng quân lập tức tới ngay.” Tiếng hô của Dương Thịnh vang vọng cả vùng gần đó.

Dương Lục Hậu khản trương thu gom lại mười người tiểu đội của mình, đột nhiên hai tay bị siết chặt, gã mất thăng bằng.

Gã bị một móc dây thừng ghim chặt nửa người trên, mắt cảnh giác bị kéo ra khỏi đồng đội. Gã liều mạng duỗi chân, cơ thể bị kéo đi một cách bất đắc dĩ trên mảnh đất trợn lẫn máu và xác chết.

Tiểu rồi, ta tiểu rồi.

Dương Lục Hậu hoảng sợ. Gã dường như nhìn thấy vô số trường mâu của địch nhân đang liên tục đâm vào người gã, ghim gã thành một cỗ thi thể đầy máu.

Một bóng người từ trong trận hình Tấn quân vội xông ra. Ánh đao lóe lên chém đứt chốt dây thừng đang trói chặt Dương Lục Hậu.

Người nọ lẩn một vòng ngay tại chỗ, đi đến trước người Dương Lục Hậu giơ tấm chắn trong tay lên chặn mấy mũi tên nhon.

“Đi mau.” Hần ta rút đao ra đỡ nhát chém của quân địch.

“Thịnh, Thịnh ca.” Dương Lục Hậu nước mắt lăn dài, không quan tâm toàn thân đau xót, ù chạy về trận hình của mình.

Ngôi Danh Sơn tỉnh táo nhìn tình hình chiến đấu phía trước. Trong ngọn lửa, hần ta nhìn thấy một địch nhân chạy ra khỏi chiến trận.

Người này rất đặc biệt, trên mặt có một vết sẹo thật dài, kéo qua nửa khuôn mặt, bị thiếu một bên tai.

Lúc ở Biện Châu, người này đã đối diện với mình, là một gã mãnh tướng. Chắc hẳn chính là lĩnh quân của đội ngũ này.

“Bắt lấy hần!” Ngôi Danh Sơn hạ lệnh, hần ta tự mình mang người xông lên.

Dương Thịnh muốn lui về trận địa của mình nhưng địch nhân quần lấy hần ta càng ngày càng nhiều. Trên người hần ta còn bị thương, hành động đã bắt đầu chậm chạp.

Hắn ta vuốt mặt. Trong màn máu, hắn ta nhìn ra sau lưng, trận địa phe mình sớm đã rối loạn.

Dương Thịnh đã đánh nhiều trận rồi, đây là lần đầu tiên gặp được một kẻ địch mạnh mẽ như vậy. Hắn ta vất vả bày ra phòng tuyến nhưng trong thời gian thật ngắn đã xuất hiện dấu hiệu tan rã.

Có lẽ công kích tiếp theo của địch nhân là phá từ nơi này rồi.

Đao trong tay Dương Thịnh ướt sũng máu địch, nhóp nhép dính dính có lẽ đã không còn sử dụng được rồi.

Hắn ta bỏ dao trong tay đi, xoay người nhặt một loan đao từ trên một thi thể của Khuyển Nhung, chắn trước người.

“Lão tử dù chết ở đây cũng không thể cho các ngươi qua!”

Một móc thiết đen kịt xé gió đánh úp lại, Dương Thịnh động đao chống lại nhưng móc thiết này sức lực quá lớn, khiến hắn ta - thân chịu trọng thương - lật người ngã xuống đất.

Dương Thịnh lăn vài vòng, xoay người dậy, vô số mũi thương lóe sáng đã chia vào hắn ta.

Đại tướng quân Khuyển Nhung Ngõi Danh Sơn cười trên chiến mã khỏe mạnh, từ trên cao nhìn xuống hắn ta, lạnh lùng nói: “Trời lại, cột vào trước trận, phá vòng vây!”

Càn doanh địa, những ngọn lửa phát ra ánh sáng lóe đốm trong khoảng khắc tập trung càng ngày càng nhiều.

Vô số binh lính giờ được xuất hiện xung quanh, bao vây nơi này từ trên cao.

Nơi ánh đuốc dập chòn, mọi người tách ra, nhường đường cho một tướng quân mặc hắc bào, chính là Mặc Kiều Sinh.

“Ngôi tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu rồi.”

Ngôi Danh Sơn đỏ mắt, ngẩng đầu nhìn địch nhân đứng ở chỗ cao. Hàm dưới của hắn ta căng thẳng, bắp thịt run run.

Hắn ta biết mình đã thất bại, dù cho mình có thể lao ra vòng vây trùng điệp này thì 5000 binh lính bên cạnh cũng không còn lại mấy người.

Hắn ta rút trường đao bên hông ra, kê lên cổ Dương Thịnh.

Trước khi liều chết xông trận, hắn ta muốn dùng tên địch nhân này tắm máu quốc kỳ.

“Ngôi tướng quân khoan hãy động thủ, nếu ngươi không chém đao này, ngươi có thể sẽ còn con đường sống. Nếu ngươi động thủ, chúng ta cũng chỉ đành người sống ta chết mà thôi.” Bóng dáng màu đen phía trên cao kia lạnh lùng nói.

Ngôi Danh Sơn cười lạnh: “Ngươi mở một con đường, ta sẽ thả hắn.”

“Mặc dù ta mở một con đường, ngươi đã không còn chỗ để đi rồi.” Mặc Kiều Sinh khoan thai nói.

Hắn vừa nói, Tán quân lập tức hoàn toàn yên tĩnh, trong bóng đêm chỉ nghe thấy những tiếng lách cách từ những ngọn đuốc đang cháy sáng.

Ánh lửa dập chòn, tạo nên tranh sáng tranh tối trên gương mặt trẻ tuổi kia.

Mỗi chữ mỗi câu của người đó khiến Ngôi Danh Sơn như rơi vào hầm băng.

“Ngươi vừa rời khỏi thành Trịnh Châu, Hạ Lan tướng quân và Du tướng quân đã cử binh công thành.”

“Hai vị đại tướng quân ở lại trong thành Trịnh Châu kia lại không có tính nhẫn nại như ngươi. Sau khi ta chạy đến, nghe nói hai người bọn họ không hề do dự tranh nhau ra khỏi thành nghênh địch. Đến lúc này, nói không chừng Trịnh Châu đã bị Đại Tán ta lấy được rồi.”

Như muốn chứng thực lời của hắn, có một tiếng nổ oành vang lên từ phía thành Trịnh Châu, sau đó ở phía bên kia dần dần phát sáng lên.

Đó là tiếng xe tông vào cổng thành.

Nếu không phải thù tướng lỗ năng, xe của quân địch không thể nào đã lái đến trước cổng thành chỉ trong thời gian ngắn như vậy.

Tùng tiếng ầm không lồ vang lên từng đợt, một tiếng rồi một tiếng như nện thẳng vào tim Ngôi Danh Sơn.

“Mặc dù ta là tướng quân phe địch nhưng xưa nay ta rất sùng kính tướng quân. Ta biết lần này tướng quân ra khỏi thành, tất không phải là vì đào vong.”

“Mặc mỡ đoán, tướng quân đến là muốn dẫn binh lực quân ta ra. Thứ hai, có lẽ ngươi muốn đến Trạch Dương hoặc Huỳnh Dương để xin viện binh.” Mặc Kiều Sinh vẫn tiếp tục nói trong tiếng nổ vang trời vọng lại từ phía xa.

“Buồn cười là, tuy Mặc mỡ hiểu rõ nhưng quân chủ ở Hạo Kinh của tướng quân chỉ sợ sẽ không nghĩ như vậy. Y chỉ cảm thấy ngươi dẫn quân ra khỏi thành, bị mất Trịnh Châu chính là tội lớn. Ngươi mang trọng tội, chẳng lẽ còn muốn liều chết đột phá vòng vây, trở về Hạo Kinh để nghiền cổ chờ chết sao?”

Mỗi một câu của Mặc Kiều Sinh, đều đập vào chỗ đau nhất trong nội tâm Ngôi Danh Sơn.

Hắn ta là người Tây Nhung, giang sơn của người Hán không chứa chấp hắn ta. Triều đình Tây Nhung sớm đã không còn là nơi yên lành của hắn ta nữa.

Thiên hạ tuy lớn nhưng không có chỗ cho hắn ta dung thân.

“Quân chủ Đại Tán ta, là một người lòng mang chí lớn. Chỉ cần ngươi đồng ý quy hàng Đại Tán ta, ta cam đoan tướng quân chắc chắn có thể tìm được nơi tốt hơn để thể hiện mình. Đồng thời, ta thề tuyệt đối sẽ không làm tổn thương đến tính mạng của các tướng sĩ dưới tay ngươi.”

“Ta chính là dị tộc, Tán Việt hầu sao có thể chứa chấp ta.” Ngôi Danh Sơn hừ lạnh một tiếng.

Mặc Kiều Sinh rút bội đao ra, không hề do dự rạch một đao lên cánh tay mình.

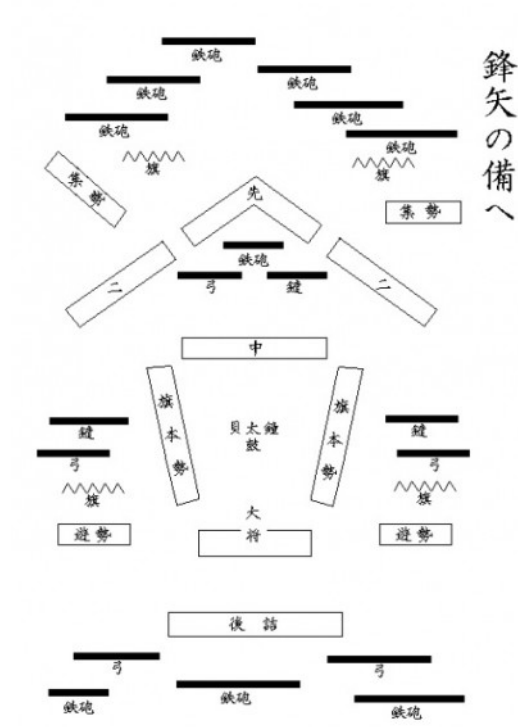
Hắn giờ tay lên, máu đỏ nhỏ xuống từ không trung.

“Máu của ta và của Tây Nhung các ngươi giống hệt nhau, đều là máu đỏ, cũng không có gì khác biệt. Dị tộc, chẳng qua chỉ là một quan niệm trong suy nghĩ của Ngôi tướng quân ngài mà thôi. Ta, đã từng là nô lệ, trong mắt người Hán chúng ta, nô lệ thậm chí còn chẳng được xem là một con người.”

“Nhưng Chúa công của ta lại không dị nghị xuất thân của ta. Trong mắt của người, chỉ trông thấy năng lực của người và sự trung thành của người, chứ không vì thân phận và địa vị của người mà ngờ vực người một cách vô căn cứ.”

Đao của Ngôi Danh Sơn chậm rãi hạ xuống, rời khỏi cổ của Dương Thịnh.

Tập tin gọi kèm:

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 79

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ngôi Danh Sơn buông thông đao trong tay xuống. Trên khuôn mặt của tướng quân Khuyển Nhung trải qua vô số gió tanh mưa máu này lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

“Giữa quân thần có thể tin cậy lẫn nhau, không ngờ vực nhau, là một điều hiếm thấy.” Ngôi Danh Sơn nhìn địch nhân trong đám đuốc, người nọ đang từ trên sườn núi tối đen chậm rãi giục ngựa xuống.

Hắn ta thở dài: “Mặc tướng quân, ta không may mắn như ngươi.”

Mặc Kiều Sinh nhún mày. Hắn dự cảm mọi việc không thuận lợi như vậy.

Quả nhiên, một tay Ngôi Danh Sơn xách Dương Thịnh bị trói lên lưng ngựa, xuyên qua ánh lửa nhìn thoáng qua Mặc Kiều Sinh, cao giọng nói: “Ta và ngươi, hai tộc kết thù kết oán đã sâu, ta vĩnh viễn sẽ không làm Hán thần.”

Đao của hắn ta chỉ về phía trước: “Phá vòng vây!”

Võ sĩ Tây Nhung tập trung vây quanh Ngôi Danh Sơn, nhanh chóng tập kết thành một Trù hình trận.

Ai nấy đều cười thiết kỵ, giờ cao loan đao, hung hãn tiến về phía trước công phá vòng vây.

...

Lúc trời tờ mờ sáng, khói thuốc súng chiến trường mới từ từ ngừng hẳn.

Cuối cùng, trên đầu thành Trịnh Châu đã cắm lên quân kỳ Tấn quốc.

Lúc này, bốn phía cổng thành mở rộng ra. Hàng ngàn giáp sĩ Tấn quốc giẫm bước chân chiến thắng lái vào tòa thành khổng lồ nhưng đầy rẫy hoang tàn này.

Sương mù dày đặc,

Sau trận chiến, đất đai bị máu tươi thấm ướt, chất chồng những đoạn tay hoặc chân đã gãy lìa.

Bất luận là địch nhân hay chiến hữu, giờ phút này, đều đã biến thành một thi thể không còn sự sống.

Binh sĩ dọn dẹp chiến trường đi tới đi lui, ngẫu nhiên phát hiện có địch nhân còn chưa tắt thở, họ liền giơ trường mâu trong tay lên, hung hăng bỏ xuống.

Một tiếng “phụt” thật nhỏ vang lên, máu tươi tràn ra, một sinh mạng bị “tước đi” một cách không lưu tình như thế.

Bọn họ cắt lấy đầu của địch nhân, xếp ngay ngắn thành một gò đất trước cổng thành.

Đương nhiên, những chuyện “chiếm” được đầu người này chỉ có thể được xem là công huân của cả tập thể.

Những cá nhân thu hoạch thủ cấp trên chiến trường đã có thầy ký viên theo chiến chuyên môn ghi chép, việc đăng ký và xác minh đã được hoàn thành tại hiện trường, và chúng được thống nhất đặt trong khu vực cổng thành thuộc riêng về từng đội.

Sáng sớm sương mù lượn lờ, vừa mới trải qua chiến hỏa, dưới tường thành, đầu người đầy máu được xếp chồng ngay ngắn để tuyên bố với mọi người công tích của từng đội riêng biệt.

Những đầu lâu máu tươi đầm đìa kia đã hoàn toàn biến dạng, làm cho cư dân trong thành Trịnh Châu và địch nhân đầu hàng đều âm thầm run sợ.

Trái lại khiến cho binh sĩ Tấn quốc vui sướng.

Bọn họ thậm chí còn cắt cử từng nhóm canh giữ “Tháp đầu người” của riêng đội mình, vừa hưng phấn thảo luận trận đại hoạch toàn thắng đêm qua, vừa dùng ngón tay yên lặng tính xem lần này mình có thể được chia bao nhiêu đất và tước vị thế nào.

Dương Lục Hậu ngồi yên trong doanh địa của mình.

Sau trận chiến, doanh địa vô cùng hỗn loạn,

Ngẫu nhiên còn có vài sĩ ngũ dất dứu đồng đội bị thương của mình, gian nan vượt qua những thi thể chồng chất như núi kia để đi ra ngoài.

Đêm qua, nơi này là một trong những khu vực có tình hình chiến đấu thảm thiết nhất.

Ngôi Danh Sơn, đại tướng quân của địch dẫn 5000 binh tinh nhuệ ý đồ phá vòng vây, bị Mặc tướng quân bao vây ở đây.

Kỵ binh Khuyển Nhung công kích hung hãn không sợ chết, để lại mấy ngàn thi thể người, cuối cùng chỉ có một số nhỏ người phá được vòng vây dễ rồi đi.

Đây là một đại thắng đáng để chúc mừng đối với những người khác.

Nhưng còn với Dương Lục Hậu cùng những huynh đệ xuất thân từ trong một doanh nô lệ, họ đã mất đi người quan trọng nhất.

Thiên phu trưởng của họ, Dương Thịnh đã bị địch nhân mang đi.

Dương Lục Hậu che đầu mình, gất gao mở to hai mắt nhìn chăm chăm mảnh đất đã nhuộm màu máu trước mặt.

Sao ta lại vô dụng như vậy, do ta hại Thịnh ca, do ta hại Thịnh ca.

Gã nhắm mắt lại, trong doanh địa hoàn toàn yên tĩnh tựa hồ còn vang vọng tiếng gào thét trên chiến trường đêm qua.

Thịnh ca vì cứu gã mà đã bị địch nhân vây khốn bất được.

Mặc tướng quân dẫn quân truy địch.

Đội nghìn người của họ nhận được mệnh lệnh nghỉ ngơi.

Nhưng gã, còn có rất nhiều sĩ ngũ trong doanh đều đang cố chấp ngồi ở tại chỗ này.

Mặc dù hi vọng vô cùng xa vời, nhưng họ vẫn đang chờ Thiên phu trưởng của mình trở về.

Sương mù tan đi.

Ánh mặt trời quá bộ đến nhân gian.

Trên đường có một đội nhân mã chậm rãi trở về.

Người dẫn đầu mặc khôi giáp màu đen, vẻ mặt vậy máu tươi. Tuy vậy, hẳn làm cho tất cả những người đang chờ phải kích động, bởi vì trong tay hắn dắt theo một con ngựa, trên lưng ngựa đang cõng một người.

Người trong doanh địa lục tục đứng dậy.

Dương Lục Hậu vuốt vuốt hai mắt mình, gã quả thực không thể tin được.

Mặc tướng quân thật sự đã dẫn theo Thiên phu trưởng của họ trở về rồi.

Mặc Kiều Sinh tự mình đỡ Dương Thịnh đang bị trọng thương từ trên lưng ngựa xuống, phó thác cho nhóm Dương Lục Hậu đang cực kỳ kích động xông tới.

“Tướng, tướng quân.” Dương Thịnh được đưa lên cáng, nhổ máu trong miệng ra. Hắn ta chống người, càng không cam lòng nhìn Mặc Kiều Sinh: “Có phải vì ta mới khiến cho đám Nhung cầu này chạy thoát không?”

Mặc diêm vương danh xưng là Mặc tướng quân chợt nở nụ cười hiểm trá: “Nếu như không phải ngươi, ta có lẽ đã không kịp bao vây bọn chúng.”

“Ngôi Danh Sơn muốn để lại đường lui cho mình nên mới thả ngươi. Ngươi yên tâm, sau này chúng ta sẽ còn có cơ hội gặp lại hắn.”

Cách Trịnh Châu hơn mười dặm, huyện Trạch Dương.

Gian nan thoát khỏi truy binh, Ngôi Danh Sơn dẫn theo binh lính còn sót lại, chinh đồn tại một cánh rừng rậm.

5000 kỵ binh tinh nhuệ đi theo hắn ta ra khỏi thành, hôm nay bên mình lại chỉ còn mấy trăm người mà thôi.

Những binh sĩ liều chết bảo vệ hắn ta khỏi vòng vây giờ phút này im lặng ngồi vây quanh bên cạnh hắn ta, trong mắt ai nấy đều tỏ vẻ bi phẫn. Bọn họ rõ ràng tắm máu chiến đấu anh dũng, nhưng mà lại bị tộc nhân của mình vứt bỏ. Giờ phút này, trong lòng họ vô cùng mờ mịt.

A Cốt tháo túi nước da dê tùy thân xuống, đưa cho tướng quân của gã.

“Tướng quân, bây giờ chúng ta phải đi đâu? Về Hạo Kinh sao?”

“Về Hạo Kinh?” Ngôi Danh Sơn cười khở: “Mặc Kiều Sinh không nói sai, Trịnh Châu bị mất, giờ phút này mà về Hạo Kinh, chờ chúng ta chỉ có một con đường chết.”

“Không đâu, tướng quân, chúng ta cứ giải thích cận kề cho thái hậu.” A Cốt hơi bối rối: “Thái hậu xưa nay anh minh, nhất định có thể hiểu rõ nỗi khổ tâm của tướng quân.”

“Không cần ta giải thích, thái hậu rất nhanh có thể nghĩ thông suốt. Nhưng, vậy thì thế nào? Đang lúc người và bệ hạ mẩu từ tranh chấp, bà không thể nào thừa nhận bản thân đã phạm vào lỗi lớn như vậy. Cái sai này, chỉ có thể dùng ta làm đệm lưng.”

Ngôi Danh Sơn đứng dậy, hắn ta nhìn bầu trời bao la ở phương bắc: “Chúng ta về thảo nguyên trước, về quê hương của chúng ta. Nhưng có một ngày, ta sẽ trở lại mảnh đất này. Đường đường chính chính trở lại chiến trường của ta. Cùng Mặc Kiều Sinh lại quyết thư hùng.”

Tin tức đại quân Tấn quốc, đánh bại danh tướng Ngôi Danh Sơn của Khuyển Nhung, cướp lấy Trịnh Châu, nhanh chóng truyền khắp các nơi.

Ở phía xa, Cự lộc bắc cung hầu Lữ Tổng xem hết tình báo trong tay.

Hắn đưa nó cho tâm phúc của mình là thượng tướng Công Tôn Liễn.

“Tấn quốc chỉ dựa vào sức bản thân mà chiếm được Trịnh Châu?” Công Tôn Liễn khó tin nói.

Y có ấn tượng rất sâu sắc với đại tướng quân Ngôi Danh Sơn của Khuyển Nhung kia. Lúc trước chư hầu liên minh thảo phạt Khuyển Nhung, đội của y bị người này đánh tan ở Trịnh Châu.

Tuy trong đó có nhân tố lương thảo không đủ.

Thế nhưng y phải thừa nhận, Ngôi Danh Sơn này quả thật là một danh tướng dụng binh như thần.

“Công Tôn tướng quân còn nhớ Tấn Việt hầu chăng?” Lữ Tổng hỏi.

Công Tôn Liễn suy tư một lát, trong trí nhớ đây là một vị quân hầu trẻ tuổi dung mạo tuấn tú, tính cách mềm yếu, khiếp đảm sợ sệt.

Lần đầu thảo phạt Bắc Nhung, thậm chí hắn còn bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, mấy lần còn sắp nôn ra.

Sau này, hắn không dám lại theo đại quân xuất chinh nữa, chủ động đề nghị lui ra thủ phía sau, trở thành trò cười của các chư hầu.

“Hóa ra là vị Tấn Việt hầu đó sao, thật sự không thể xem mặt mà bất hình dung.” Công Tôn Liễn cảm khái.

“Chúng ta đều nhìn lầm rồi, đây là một kẻ già trư ăn hổ.” Lữ Tổng oán hận nói: “Các lộ quân hầu đều bị Khuyển Nhung đánh bại ở tiền tuyến, chỉ riêng hắn lại có thể một mình cố giữ Biện Châu. Lúc ấy, ta nên chú ý tới người này là kẻ bất phàm mới phải.”

Lương châu, Lý Văn Quảng đứng trước địa đồ.

“Đầu tiên là Biện Châu, sau đó từ Kỳ Huyện đến Trung Mậu. Hôm nay bọn hắn lại vừa chiếm được Trịnh Châu.”

Ngón tay Lý Văn Quảng chỉ vào bản đồ, nhũu mày lẩm nhẩm.

“Thảm thoát, bản đồ Tấn quốc lại mở rộng nhiều như vậy.”

Huynh trưởng của Điều Thiên Hương, Vệ Hằng công Điều Hoàng đang trong vương cung Vệ quốc, cùng mưu sĩ Thẩm Văn Tú của mình, đọc tin tình báo tương tự.

Thẩm Văn Tú thở dài: “Lúc ấy chỉ kém một bước, thả con mãnh hổ này, hôm nay ty chức hối hận thì đã muộn.”

Điều Hoàng siết chặt tin tình báo: “Lúc ấy muội phụ này của ta tỏ vẻ khúm núm, trầm mê thanh sắc khuyển mã trước mặt ta. Ai có thể ngờ, hắn lại thâm tàng bất lộ. Đợi một thời gian nữa, hắn sẽ trở thành đại địch số một của ta thôi.”

“Bất luận thế nào, Chúa công vẫn nên có kế hoạch sớm đi ạ.” Thẩm Văn Tú khuyên nhủ: “Nghe nói Tấn Việt hầu và Thiên Hương công chúa phu thê ân ái, cảm sát hài hòa. Tấn Việt hầu cũng không ngại thân phận công chúa là người Vệ quốc ta, mọi việc đều chia sẻ, còn thường xuyên dẫn theo công chúa làm triều. Chúa công cũng nên phái người thường xuyên liên lạc với công chúa, không thể chặt đứt tình huynh muội.”

Điều Hoàng gật đầu: “Văn Tú nói có lý, Thiên Hương dù sao vẫn là thân muội muội của ta, là công chúa Vệ quốc chúng ta. Vị hôn phu có thể tái giá nhưng huynh trưởng vĩnh viễn chỉ có một. Chỉ cần ta phái người khuyên bảo nó nhiều hơn, có lẽ nó sẽ hướng về Vệ quốc chúng ta.”

Tại Biện Châu, trong Triều Ngô điện, Trình Thiên Diệp đọc một xấp tin chiến thắng, cười ha ha.

Nàng nắm tay Diêu Thiên Hương: “Xem đi, Thiên Hương, các đại tướng quân của ta đều quá tài giỏi. Tồn hại ít như thế mà đã lấy được yếu địa Trịnh Châu dễ thủ khó công này rồi.”

“Đương nhiên, công lao lớn nhất vẫn là Trương Phúc. Hôm nay đại công cáo thành, ta sẽ viết thư cho y, bảo y mau chóng rút khỏi Hạo Kinh.”

Diêu Thiên Hương nắm ngược lại tay nàng: “Không chỉ là có được Trịnh Châu thôi đâu. Chúng ta đoạt được thành trì từ tay Khuyển Nhung, có ý nghĩa rất lớn, bỗng chốc nêu cao uy danh hiển hách với các chư hầu trong nước rồi.”

“Người xem, gần đây kẻ nhất gan Tổng tương công ở Tổng quốc kia liên tiếp đưa lễ vật tới bày tỏ thành ý. Ngay cả huynh trưởng kia của ta...” Diêu Thiên Hương hơi bận lòng liếc nhìn Trình Thiên Diệp, nhưng vẫn quyết định kể chi tiết: “Mà ngay cả huynh trưởng kia, từ sau khi ta gả tới đây vẫn luôn chẳng quan tâm ta, cũng bắt đầu phái người liên lạc với ta rồi.”

Trình Thiên Diệp nhìn Diêu Thiên Hương, nắm chặt tay nàng ta hơn: “Thiên Hương, ta muốn đi Trịnh Châu một chuyến. Biện Châu, tạm thời phó thác cho người được chứ?”

Diêu Thiên Hương lấy làm kinh hãi: “Người, người giao Biện Châu cho ta?”

Nàng cúi thấp đầu: “Thiên Vũ, người thật sự không lo lắng sao? Dù gì ta cũng là công chúa Vệ quốc.”

Trình Thiên Diệp mỉm cười: “Người và ta từng là người của quốc gia nào đều không còn đáng lo ngại nữa. Quan trọng là, chúng ta đã nói, sẽ cùng nhau thành lập một quốc gia hoàn toàn mới. Trong quá trình này, người nhất định sẽ ở cạnh ta, đúng không, Thiên Hương?”

“Người thật là...” Diêu Thiên Hương nhìn sang phía khác, như oán trách như ní non.

Nàng ta cắn môi dưới, nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên, ta chắc chắn sẽ ở bên người, ta còn muốn mở rộng nữ học quán ra khắp cả nước nữa.”

Trình Thiên Diệp nhìn nữ tử có màu sắc tươi sáng trước mắt. Xung quanh màu đỏ rực, từ lâu đã có một viên vàng kiên định bao trùm lên.

Trình Thiên Diệp thầm nói xin lỗi: Xin lỗi Thiên Hương. Người tín nhiệm ta vô điều kiện như vậy. Nhưng ta rất hổ thẹn, ta chẳng qua là dựa vào ngoại lực, mới kiên định tin tưởng người như vậy.

Giờ phút này, ở Hạo Kinh.

Tiêu Tú gần như không kiềm được nội tâm hưng phấn.

Hắn không chế bản thân, cổ giảm thấp giọng: “Thành công rồi, tiền sinh, chúng ta thành công rồi.”

Trương Phúc cười liếc nhìn Tiêu Tú đang kích động không thôi, trong đôi mắt cong cong thành thực ánh lên niềm vui sướng.

“Chúng ta cũng nên chuẩn bị rút lui thôi?” Tiêu Tú hưng phấn nói: “Hôm nay thu được mật tin của Chúa công, dặn dò chúng ta phải lập tức rời khỏi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Thực xin lỗi, Tiêu Tú.” Trương Phúc rũ mắt xuống: “Chúng ta vẫn không thể trở về.”

Tiêu Tú rất giật mình: “Vì, vì sao?”

“Bây giờ là lúc thời cơ vừa tới, ta thật không ngờ rằng mâu thuẫn nội bộ của chúng ta đã sâu như thế. Hôm nay, thái hậu và hoàng đế đều đã không thể nhìn nhau được nữa, đến tình trạng hết sức căng thẳng.”

Trương Phúc ngẩng đầu, trong đôi mắt sáng ngời của y ánh lên sự tự tin: “Chỉ cần ta huyếch thêm một cú nữa, dân tộc cường đại về quân sự này rất có khả năng sẽ tự mình sụp đổ từ bên trong.”

“Hôm nay, Đại Tấn chúng ta có được Trịnh Châu, chống lại bọn Khuyển Nhung. Nếu Khuyển Nhung nội loạn, đây chính là cơ hội tốt trời ban cho Đại Tấn chúng ta. Chúa công của chúng ta mới có thể bước lên tầm tranh giành bá chủ Trung Nguyên.”

Ánh mắt y sáng quắc: “Người nói ta, sao có thể cam lòng rời đi?”

Tiêu Tú vừa kích động, vừa lo sợ: “Thế nhưng, Một Tàng thái hậu là nữ tử khôn khéo, rất có thể bà ta sẽ sinh lòng nghi ngờ với tiền sinh, hoàn cảnh của tiền sinh thật sự là quá nguy hiểm.”

Trương Phúc ngẩng đầu, ánh mắt của y lướt qua cửa sổ, nhìn về hướng Biện Châu.

“Từ nhỏ, ta là một người vô cùng tự phụ, bởi vì thời thiếu niên bạc bẽo nên được phu tử và đồng môn yêu quý, thường xuyên dùng những từ như ‘thiên tài’, ‘thần đồng’ khi nhắc đến tên ta. Ngoài mặt, ta rất khiêm tốn nhưng thực chất nội tâm lại tự cao tự đại, trong lòng dần dần nảy sinh cảm giác khinh thị người khác. Ta chỉ cảm thấy chúng sinh đều ngu dốt, duy chỉ có ta thông tuệ mà thôi. Bình thường, ta thích nhất đùa bỡn trêu chọc người khác trong lòng bàn tay, lấy đó làm vui.”

Trương Phúc nhớ tới chuyện cũ, khẽ lắc đầu: “Lúc đầu theo Chúa công đến Biện Châu. Ta vẫn kiêu ngạo đến mức không xem Chúa công ra gì. Khi đó ta cảm thấy Chúa công là một người quá đơn giản, dễ bị nhìn thấu. Khi đó trong lòng ta, Chúa công hơi mềm yếu và quá từ bi, ta thậm chí cảm thấy được người hoàn toàn không thích hợp làm một quân chủ.”

Tiêu Tú cũng nhớ tới tình hình lúc đó, nhất thời cảm thấy như cách một thế hệ.

“Đúng vậy. Lúc ấy, ta cũng trần ngập nghĩ kĩ.” Tiêu Tú cười tiếp lời: “Chúa công không chỉ thương cảm những nô lệ và binh dân kia mà thậm chí còn mỗi ngày còn tự chạy tới công thành phát cháo miễn phí. Người đến cả những trại tị nạn dơ bẩn, lại đến Biện Thủy hà lấy lợi để tra xét thủy lợi. Trên đường thấy nô lệ nào hơi đáng thương là người sẽ mua hết về bên cạnh, khiến cho thị nữ già trẻ lớn bé hiện trong cung, đều không giống nhau.”

“Nhưng chính vì người có tấm lòng vì dân thế này, hôm nay mới có thể có nhiều người cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần như vậy.” Trương Phức nghiêm mặt nói: “Người khiến ta lần đầu tiên thấy được một minh quân chân chính nên có phong phạm thế nào. Người cũng là vị đầu tiên Trương Phức thật lòng thật dạ thuần phục.”

Y đứng dậy: “Chúa công quý trọng mỗi một tính mạng sĩ tốt. Người đã từng nói với ta không thể không tôn trọng sinh mạng. Lần này nếu có thể dùng bản thân ta đổi cho hơn mười vạn quân sĩ Đại Tấn không phải chảy máu tươi, Trương Phức ta có đáng là chí?”

Y sửa sang lại ống tay áo, nhấc chân đi ra ngoài cửa.

Hoàng thái hậu Tây Nhung ngồi trong cung điện của bà ta.

Bà ta siết một phong thư trong tay, mím chặt môi.

Khóe môi hằn lên hai đường thật sâu, khiến cho mặt mũi của bà ta có vẻ càng thêm già nua.

Phong thư này là sau khi Ngõi Danh Sơn đảo thoát khỏi Trịnh Châu đã phái người đưa tới, trong thư trình bày sự bất đắc dĩ và bi phẫn của hân. Cuối cùng hân đề cập hành động của mình sớm bị địch quân hiểu rõ, nghi ngờ rằng có thể là do Hạo Kinh đã để lộ tin tức.

Một Tàng thái hậu bóp trán: “Già rồi, xem ra ta là già thật rồi.”

Chất nhĩ Một Tàng Bùi Chân của bà ta đứng thẳng ở trong điện.

Giờ phút này, gã nhìn sắc mặt cô nẫu, cẩn thận nói: “Ngõi Danh Sơn thật sự không dám trở về Hạo Kinh? Một đường chạy về thảo nguyên rồi? Nếu hân khiến cô mẫu phiền lòng như thế, chất nhĩ sẽ phải người mời hân về là được.”

“Người cảm thấy hân còn sẽ trở về sao?” Một Tàng thái hậu lắc đầu, thờ dãi: “Muộn rồi. Trừ khi ta đích thân đến mời, nếu không hân sẽ không chủ động trở về Hạo Kinh đâu.”

Một Tàng Bùi Chân bồi thêm: “Nói đến trận chiến này bị bại thì khá kỳ quặc. Năng lực lĩnh quân của lão Ngõi ta biết, nửa đêm hân dẫn đội quân tinh nhuệ phá vòng vây, làm sao đám người Tấn này có thể cản được? Đám Tấn cầu như đã nhận được tin tức vậy, trong cùng một lúc phát binh công thành, khiến cho Nguyên Kỳ huynh đệ lưu trong thành trở tay không kịp, bị mất thành trì. Có lẽ bọn chúng có nội ứng, tiết lộ quân cơ?”

“Hừ, nội ứng chỉ sợ là người bên chúng ta.” Trong mắt bà ta lộ vẻ tàn khốc: “Người đi, truyền Trương Phức đến cho ta.”

Một Tàng Bùi Chân đang muốn rời đi, lại trông thấy tiểu cô cô của gã, thì ra là thân muội muội của Một Tàng thái hậu, Một Tàng Hồng Hoa, vội vàng chạy vào.

Một Tàng Hồng Hoa đi vào điện, thoáng chốc đã té nhào vào đầu gối thái hậu.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Nàng ta và vào mặt mình: “Ta thật sự đã tin lầm tiểu nhân, chúng ta đều bị Trương Phức kia lừa phỉnh rồi!”

Nàng ta duỗi tay chỉ ra ngoài điện: “Gã Trương Phức, gã Trương Phức kia, là người của Lương hoàng hậu. Hôm nay, hân nghênh ngang ra khỏi phủ đệ của ta, ngồi trên xe ngựa của lão thất phu Lương Ký, công nhiên chuyển vào Lương phủ rồi.”

“Hừ!” Một Tàng thái hậu phất ống tay áo, tát muội muội một bạt tai: “Là người giỏi mà người dễ cử đấy!”

Một Tàng Hồng Hoa che mặt, khóc lóc nhưng cũng không dám nhận.

Một Tàng Bùi Chân nổi giận: “Khó trách mấy ngày nay mọi việc của chúng ta không thuận, hóa ra là tiểu tử này hãm hại! Người Hán quá xảo trá, lúc đầu ta nói không thể dễ tin người Hán, vậy mà hai vị cô mẫu đều không tin lời chất nhĩ.”

Trong cung điện của Lương hoàng hậu đang cử hành một lễ chúc mừng.

Lương hoàng hậu ngồi ngay ngắn ở thượng vị, vui sướng nâng ly rượu: “Lần này nhờ có Trương tiên sinh thần cơ diệu toán, mới khiến cho thái hậu chịu thiệt. Ta mời tiên sinh một ly.”

“Ta sẽ sai người trong Hạo Kinh tuyên dương thái hậu tự hủy trường thành, dồn ép ‘công tích vĩ đại’ của Ngõi tướng quân. Ta xem từ nay về sau bà ta còn có thể ngẩng đầu nhìn tướng soái trong quân thế nào đây, ha ha.”

Trương Phức cười mím nâng chén: “Có thể cống hiến sức lực cho hoàng hậu nương nương, chính là trung thành với bệ hạ, đây mới là con đường đúng đắn của vi thần chúng tôi.”

Lương hoàng hậu vui mừng nói: “Thần tử hiểu chuyện như Trương khanh thật sự là hiếm có, bệ hạ biết lòng trung nghĩa của người, lúc trước bởi vì e ngại thái hậu, không tiện gặp người. Hiện tại đã khác, qua mấy ngày nữa, ta sẽ dẫn tiên sinh đến ngự trước bệ hạ.”

Tin tức Trịnh Châu thất thủ nhanh chóng truyền khắp trong ngoài Hạo Kinh.

Kỳ quái là, tin tức dường như cơ mật về việc thái hậu mật chỉ lệnh Ngõi tướng quân ra khỏi thành nghênh địch, khiến Ngõi tướng quân không thể không “hàm oan thụ khuất” chạy đến đại mạc lại truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ. Trở thành đề tài câu chuyện cho người người say sưa bàn tán.

Có người nói thái hậu vì muốn tiến thêm một bước nắm giữ quân quyền, tước quyền hoàng đế bệ hạ mà thái hậu nương nương thậm chí không tiếc giáng chức Ngõi tướng quân lập nhiều chiến công hiển hách cho Tây Nhung, an bài Một Tàng Nguyên Kỳ của gia tộc mình vào Trịnh Châu, lúc này mới bị đánh bại thảm hại như vậy.

Cũng có người nói lúc trước Một Tàng Bùi Chân đã từng ném mùi đại bại lần đầu tại Biện Châu. Lần này, Một Tàng Nguyên Kỳ lại trong vòng một đêm bị mất thành trì, có thể thấy được gia tộc Một Tàng không hề có nhân tài lĩnh quân. Thái hậu tuổi già, mắt mờ, sớm nên trả triều chính về cho bệ hạ, vân vân.

Hơn nữa, Ngõi Danh Sơn có uy vọng riêng trong quân tại Tây Nhung.

Việc này vừa ra, dưới tình hình tin đồn càng lan rộng, nhiều tướng quân Tây Nhung không khỏi sinh ra tâm trạng “một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”.

Ngoài việc đồng tình với Ngõi tướng quân ra, họ còn cảm thấy bất bình với thái hậu. Họ bắt đầu có xu hướng nghiêng theo hoàng đế bệ hạ tuổi trẻ.

Các loại tin tức bay khắp nơi, thế cuộc trong triều vô cùng căng thẳng.

Đông Thành, Hạo Kinh. Trong một tòa tiểu viện không hề thu hút.

Tiêu Tú mang theo hai thị vệ thiếp thân, nhẩn nại chờ đợi trong lo lắng bất an.

Mấy ngày trước, Trương tiên sinh công khai phản bội thái hậu, chuyển đến chỗ ở của Lương Ký, thúc thúc của hoàng hậu.

Y kiên trì không dẫn theo người, chỉ cho họ ẩn nấp ở đây, thu thập xong hành lý, chuẩn bị sẵn xe ngựa, chờ đợi tin tức của y, tùy thời chuẩn bị rút lui.

Tiêu Tú đi qua đi lại ở trong viện. Hiện nay, thế cuộc trong triều đình Khuyển Nhung đã thay đổi chóng mặt. Tiên sinh thân là một người ngoại tộc, một mình đi vào hang sói hang hổ, thật sự khiến hần cực kỳ lo nghĩ.

Bên ngoài cửa sân vang lên mấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, ba dài hai ngắn, đó là tín hiệu mà họ đã ước định trước đó.

Tiêu Tú mừng rỡ, chạy ra mở ra cửa.

Trương Phúc bước vào trong phòng, câu nói đầu tiên là: “Chúng ta lập tức rời đi.”

Nhóm Tiêu Tú nhanh chóng tháo xe ngựa, bốn người leo lên xe, ra khỏi thành từ cổng Đông Thành, đi thẳng về phía đông.

Trương Phúc bình tĩnh ngồi trong xe.

Tiêu Tú lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tiên sinh?”

Trương Phúc lắc đầu, trong lòng thờ dài.

Hôm nay, lúc y nghe hoàng đế và hoàng hậu Khuyển Nhung nghị sự thì thái hậu phái người tuyên chỉ, nói trong cung thiết yến, mời hoàng đế dẫn theo hoàng hậu cùng đi.

Bấy giờ, Trương Phúc phát hiện tình huống không ổn, cực lực khuyên can.

Nhưng nữ nhân tuyên chỉ là nãi ma ma nói khó của hoàng đế. Bà ta nhẹ giọng khuyên can rằng thái hậu lớn tuổi, từ nay về sau sẽ ít trông nom quốc sự, tính trả chính vụ cho hoàng đế, chỉ cầu đừng khiến mẫu tử bất hoà.

Vì vậy hoàng đế Khuyển Nhung kia không hề nghe khuyên cáo của y, chỉ nói: Thái hậu dù sao cũng là thân nương của trẫm, chẳng lẽ còn có thể hại trẫm sao?

Rồi hần ta dắt hoàng hậu cùng đi dự tiệc.

Trương Phúc nhanh chóng quyết định tìm cơ chuẩn ra khỏi cung, đi thẳng đến chỗ này.

Y và Một Tàng thái hậu chung đụng vài tháng, biết rõ đây là một nữ nhân hung ác, ngoan tâm. Vì hoàng đế ngu xuẩn kia đi chuyến này, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

“Lúc này đây, hoàng đế Khuyển Nhung xem như xong rồi.” Trương Phúc nhìn Tiêu Tú nói: “Đáng tiếc. Tuy Khuyển Nhung có thể sẽ rung chuyển nhất thời nhưng chỉ cần nữ nhân Một Tàng Trần Châu này còn sống ngày nào thì Khuyển Nhung sẽ còn cơ hội trở mình.”

Tiêu Tú khuyên lon: “Tiên sinh đã tận sức, kết quả hôm nay so với chúng ta đoán lúc trước còn tốt hơn mà, tiên sinh nên vui mừng mới đúng.”

Trương Phúc không nói gì. Y chỉ yên lặng vén rèm xe lên, lo lắng nhìn hồng trần cuộn cuộn ngoài xe.

Không bao lâu, sau xe vang lên tiếng móng ngựa hỗn loạn và tiếng quát lớn.

Trương Phúc khép hờ mắt: “Đuổi kịp rồi.”

Y tinh táo nói với Tiêu Tú: “Tiêu Tú, ngươi hãy nghe ta nói.”

“Lập tức ngừng xe xuống ngựa, để ta ở lại trên xe. Các ngươi nhanh chóng xuống xe đi men theo đường nhỏ.”

“Cái gì? Sao... sao có thể!”

“Đây là mệnh lệnh, các ngươi lập tức đi ngay!”

Tiêu Tú đi theo Trương Phúc lâu như vậy, lần đầu tiên thấy tiên sinh lộ ra vẻ mặt nghiêm khắc với hần.

Tiên sinh niu tay của hần: “Nếu ngươi có thể trở về, tìm được Chúa công báo cáo mọi thứ, ta có lẽ sẽ có cơ hội sống sót. Nếu ngươi ở đây, chỉ sẽ chết vô ích theo ta mà thôi.”

Đôi mắt Tiêu Tú bỗng chốc ướt nhòe.

Trương Phúc một người đánh xe ngựa chạy băng băng trên đường.

Không bao lâu sau, kỵ binh Khuyển Nhung đuổi theo sau lưng, ngăn đón xe ngựa.

Trương Phúc bình tĩnh xuống xe, giờ tay chịu trời.

Y có lẽ không biết, giờ phút này Tiêu Tú vẫn đang ẩn nấp trong bụi cỏ, nhìn thấy tất cả.

Tiêu Tú cắn chặt mu bàn tay mình, không để mình phát ra một âm thanh nào.

Hần chỉ có thể trở mắt nhìn tiên sinh hần tôn kính nhất, yêu quý nhất bị những binh lính Khuyển Nhung hung ác kia thô lỗ vứt xuống xe ngựa, đè xuống đất bụi.

Trương Phúc bị người trời gô, giải lên ngựa, dứt khoát rời đi.

Tiêu Tú dùng tay vừa bị chính mình cắn chảy máu lau nước mắt, cùng hai hộ vệ chạy trốn theo con đường nhỏ.

Họ chạy băng băng về hướng Trịnh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Giữa xuân, trường đình cỏ đạo, cách điệp oanh đề [1].

[1] Câu này miêu tả cảnh ngày xuân, có đình đài đường cỏ, có lá rụng chim hót.

Trình Thiên Diệp dẫn theo Chu Tử Khê, Trình Phượng và quân đội hơn vạn người, lên đường đến Trịnh Châu.

Xe ngựa của quân chủ Tần quốc rộng rãi và thư thái,

Trình Thiên Diệp nhắc mành lên, nhìn con đường hai bên, từng bách dày đặc, hoa cỏ rực rỡ, trong lòng nàng vô cùng thích thú.

Các tướng quân của nàng vừa mới công chiếm thành Trịnh Châu. Nàng dẫn theo quân đội xuất phát từ Biện Châu đi Trịnh Châu.

Đi xem lãnh địa mới của nàng, thuận tiện gặp người kia.

Trình Thiên Diệp vui vẻ nghĩ.

Biện Châu, Trịnh Châu và nơi đóng quân của Khuyển Nhung - Hạo Kinh, ba nơi này thật ra nằm trên cùng một vĩ độ.

Vị trí Trịnh Châu kẹp giữa Biện Châu và Hạo Kinh, cách Biện Châu khá gần, không đến hai trăm dặm.

Họ xuất phát từ Biện Châu, hành quân bốn ngày, cũng sắp đến thành Trịnh Châu.

Đại quân mở đến hơn hai mươi dặm ngoài thành Trịnh Châu, xa xa phía trước đã thấy một lớp bụi mù, do giục ngựa đến.

Không bao lâu, Trình Phượng canh giữ hàng đầu đội ngũ dẫn một người tới trước xa giá của Trình Thiên Diệp.

Người nọ vén vạt áo, quỳ xuống đất tiếp giá.

“Mặt tướng bái kiến Chúa công.”

Trình Thiên Diệp vui mừng, nhảy xuống xe, đỡ Mặc Kiều Sinh dậy.

Mặc Kiều Sinh không tỏ vẻ vui sướng như trong trong tưởng tượng của nàng.

Hắn đứng dậy, vẻ mặt ngưng trọng.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Trình Thiên Diệp thăm cảm thấy không ổn.

Mặc Kiều Sinh nhú mày, lựa lời: “Đêm qua, Tiêu Tú đến Trịnh Châu, mang về một tin xấu. Trương Phúc đã bị bắt tại Hạo Kinh.”

Dân quân thành Trịnh Châu nghênh đón tân Chúa công của họ.

Nhưng Trình Thiên Diệp không rành chào hỏi nhân mã tới đón tiếp nàng. Dưới sự hộ vệ của Mặc Kiều Sinh, nàng giục ngựa tiến nhanh vào cổng thành.

Đến cổng chính phủ thành chủ, nàng xoay người xuống ngựa, bước nhanh về phía trước.

“Tiêu Tú đâu? Gọi hắn tới gặp ta.” Trình Thiên Diệp vừa đi vừa trầm giọng hạ lệnh.

Tiêu Tú tách khỏi đám người, quỳ rạp xuống trước mặt Trình Thiên Diệp.

“Chúa công! Chúa công!” Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng, bỗng hắn nín lấy vạt áo bảo của Trình Thiên Diệp: “Ngài cứu Trương tiên sinh đi, cầu xin ngài nghĩ cách cứu Trương tiên sinh!”

Trình Thiên Diệp thờ hồn hển, kiểm chế cảm xúc bực bội: “Người đứng lên, cẩn thận nói cho ta nghe.”

Hạo Kinh,

Trong Thu Quan nha sở có một ngục giam được canh phòng nghiêm ngặt.

Nhà giam vốn là nơi tiền triều chuyên dùng để giam giữ vương tộc phạm tội.

Hôm nay Hạo Kinh bị người Khuyển Nhung chiếm cứ, họ đã dùng nó để giam giữ trọng phạm.

Một lão phạm nhân bị giam ở đây đã lâu, nghe phòng giam cách vách bay lên từng đợt mùi cơm chín, chọt nuốt nước bọt.

Người trẻ tuổi cách vách này mới tới, không biết có lai lịch gì, thức ăn luôn là bánh bao trắng tròn và canh đậm mùi.

Tuy loại thức ăn này ở bên ngoài không là gì, nhưng ở lao ngục tối đen này, chính là một loại mỹ vị rồi.

Lão phạm nhân nhìn đồ trong tay mình còn ôi hơn nước vo gạo, nhìn không được tiến tới song gỗ ngăn chặn giữa hai nhà tù.

Lão nhặt lên một cục đá nhỏ, ném về phía người toàn thân là vết thương, đang nằm gục trên đồng rom không hề nhúc nhích kia.

Từ đồng rom, người trẻ tuổi nọ hơi ngẩng đầu lên, liếc lão.

“Này.” Lão phạm nhân hắt cằm về phía chén bánh bao: “Lão đệ ngươi có ăn không? Không ăn thì cho ta một miếng được không?”

Lão phạm nhân ở đây đã lâu, rất có kinh nghiệm với cuộc sống lao ngục.

Người mới tới đây, thường vì trong lòng căm phẫn hoặc vì bị thương quá nặng, hầu như đều ăn không nổi.

Nhưng vì bọn họ mới vào, những ngục tốt không biết phải tỏ thái độ thế nào, sợ người chết thì không thể báo cáo lên trên nên thường cho bọn họ thức ăn tốt nhất.

Lúc này, chỉ cần mình mặt dày đòi hỏi, thường đều có thể được như ý.

Lão Ngô ở nhà tù đối diện, lúc mới tới đã tức giận đến mấy ngày không ăn cơm. Mỗi ngày lão ta đều lấy bánh bao từ phía đối diện đến trước mặt mình.

Hôm nay, lão ta đã biết điều, thức ăn đến, ôm chặt thít, không chịu chia cho mình miếng nào.

Bây giờ thì hay rồi, cách vách lại có một người trẻ tuổi. Lão phạm nhân không khỏi tràn đầy hi vọng với món bánh bao trắng tròn này.

Nam tử trẻ tuổi nọ chậm rãi đứng lên, phun ra một ngụm máu đen.

Cần đây y chịu phạt hình, hầu như không ngồi dậy nổi nhưng vẫn kiên định vươn bàn tay tái nhợt cầm lấy bánh bao. Trước ánh mắt hâm mộ của lão tù, y bắt đầu ăn từng miếng một.

“Này này, ngươi kiểm chế chút đi, thương thế của ngươi nặng như vậy, ăn được nhiều không? Chia cho lão phu một tí đi.”

Nam tử trẻ tuổi kia bỗng nhích người về phía trước, dựa lưng vào song gỗ ngồi dậy. Sau đó y bẻ một nửa bánh bao đưa qua khe hở song gỗ.

“Ôi, cảm ơn nha, huynh đệ.” Lão tù duỗi bàn tay đen như mực ra, vừa nhận lấy bánh bao, vừa sợ bị người khác cướp đi nên lão ngốn rất nhanh, vừa nói lời cảm tạ.

“Lão phu họ Lý, tất cả mọi người đều gọi ta là lão Lý. Chàng trai, ngươi tên gì?”

“Tại hạ họ Trương.”

Người trẻ tuổi dựa vào tay vịn gỗ, bẻ từng miếng bánh bao nhét vào miệng.

Ngục tốt đi ngang qua kiểm tra, gỗ khóa sắt.

“Lý lão đầu ngươi đừng đoạt đồ ăn của hân. Người này chính là Trương Phúc, bên trên thông báo phải giữ lại mạng của hân.”

“Trương Phúc? Là Trương Phúc đã lừa gạt thái hậu sao?” Lão Lý lại càng hoảng sợ. Khi ngục tốt đi xa, lão vỗ vào song gỗ: “Đại danh của ngươi ngay cả chúng ta trong này cũng biết đó.”

Trong lao xôn xao một trận.

“Trương Phúc?”

“Trương Phúc kia đó hả?”

Không ít tù nhân chạy ra cửa lao, muốn xem xem người Hán dám lừa Một Tầng thái hậu trong truyền thuyết này là ai.

“Đây chính là Trương Phúc hả, lá gan hân quá lớn rồi, dám đùa bỡn thái hậu và bệ hạ trong lòng bàn tay.”

“Đúng vậy, nghe nói cũng vì hân chằm ngồi, thái hậu mới nhốt bệ hạ, ban chết cho Lương hoàng hậu, còn giết cả nhà hoàng hậu đó. Trong lao gần đây có nhiều người, đều là vì chuyện đó mà bị liên lụy vào.”

“Khốn kiếp, hóa ra tiểu tử này chính là Trương Phúc, lão tử đã bị hân hại thảm như vậy.”

“Ta còn tưởng rằng là kỳ nhân ba đầu sáu tay gì, không ngờ là một tên tiểu bạch kiểm, chỉ bằng hân cũng có thể quấy lên phong ba lớn như vậy? Một tay lão tử cũng có thể bóp chết hân.”

Trương Phúc mất điếc tai ngo, y gian nan nuốt xuống từng miếng bánh bao.

Y lại bung chén canh kia lên, từ từ húp.

“Trương, Trương huynh đệ.” Lão Lý tới gần Trương Phúc, thấp giọng hàn huyên: “Mạng ngươi cũng thật là cứng, thái hậu lại không giết chết ngươi. Nghe nói cả hoàng hậu nương nương đều bị thái hậu...”

Lão nhe răng trợn mắt làm động tác thất cổ.

Trương Phúc cười nhạt, cúi đầu húp canh của mình.

“Hảo huynh đệ, cho ta một miếng, cho một miếng thôi.” Lão Lý lấy cái chén của mình, cố nhét vào giữa khe hở.

Trương Phúc đổ miếng canh còn dư lại xuống.

“Ôi, bằng hữu tốt, thêm tí nữa, Trương huynh đệ thật là một người tốt.”

Chén trong tay Trương Phúc không quá ổn, làm cho canh bắn tung tóe ra không ít.

Lão Lý nhìn mu bàn tay vốn trắng nõn xuất hiện vết roi màu đỏ tím của y mà giật mình.

Lão tặc cười: “Người bị hành hạ quá, thôi, người nên ăn nhiều một chút đi.”

Lão thu lại chén của mình, vừa liếm láp vừa nhỏ giọng: “Phòng chừng người cũng sắp ăn không nổi rồi.”

Lão nghe thấy người đưa lưng về phía lão nói thật nhỏ: “Bất luận như thế nào, ta cũng phải ăn, ăn mới có thể sống, còn sống mới có hi vọng... Hi vọng đợi được người.”

Lão Lý trầm nghĩ “Hóa ra cũng là kẻ ngốc, vào nhà tù Thu Quan sở còn ai có thể cứu hắn ra ngoài. Lão tù ở đây rất lâu, chỉ thấy người nằm ngang ra ngoài, chứ chưa thấy đứng mà đi ra.”

Chẳng qua, thấy Trương huynh đệ chia cơm canh cho lão, lão không đành nói câu cay nghiệt này ra.

Trong thành Trịnh Châu,

Trình Thiên Diệp nhìn mọi người trước mắt.

Ở đây có mưu sĩ đặc lực nhất, có võ tướng dũng mãnh nhất của nàng.

Nhưng mỗi một người đều lộ vẻ trầm trọng.

Trình Thiên Diệp nhìn thấy rõ tâm trạng hiện tại của họ.

Nội tâm của họ hoặc nhiều hoặc ít đều tỏ vẻ bi thống.

Cái này cũng có nghĩa kết cục của Trương Phúc trong lòng bọn họ gần như đã được định đoạt.

Chiến tranh không thể tránh khỏi sẽ xuất hiện thương vong. Mặc dù là huynh đệ tốt nhất vì nước vong thân, mọi người cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, đành cắn răng tiếp nhận tin từ vong.

Trình Thiên Diệp đưa mắt nhìn Chu Tử Khê.

Chu Tử Khê đẩy xe lăn của y lên trước: “Cách hiện tại để cứu Trương công chỉ có bày quân đội hùng hậu ở biên cảnh, dùng áp lực với Khuyển Nhung.”

Y thờ dài, trên thực tế, trong lòng của y cũng không ôm hi vọng có thể cứu được Trương Phúc.

Nhưng y là bạn tri âm qua thư của Trương Phúc đã lâu, vẫn muốn cố sức vì vị đồng liêu này một lần cuối cùng.

“Hôm nay, Khuyển Nhung nội loạn. Một Tăng thái hậu nhốt hoàng đế Khuyển Nhung, thất cô hoàng hậu. Trong triều tất nhiên sẽ rất hỗn loạn, thời khắc ắc còn không mang nổi mình óc nên nhất định chúng không muốn cùng quân ta giao chiến phạm vi lớn. Chúng ta có thể tùy thời xoi tái bọn chúng, bày ra quyết tâm tiến công, đồng thời lại phái sứ thần đàm phán, có lẽ sẽ còn có một cơ hội cứu Trương công trong biển lửa.”

Chu Tử Khê có câu không dám nói ra: Khuyển Nhung là một dân tộc dã man hung tàn, Trương Phúc có thể sống đến lúc sứ thần đến hay không còn chưa biết được. Dù hắn có thể sống được, nếu sứ thần nói không thuận, không chừng còn làm hại hắn bị mất mạng sớm hơn.

Sứ thần có thể cứu hắn ra này phải được chọn lựa thật kỹ càng. Thế nhưng bên cạnh Chúa công, y nhìn quanh bốn phía, tựa hồ không có người thích hợp.

Ánh mắt Trình Thiên Diệp cũng lần lượt nhìn vào từng gương mặt.

Du Đôn Tổ thật thà phúc hậu, Hạ Lan Trinh ngay thẳng, Trình Phụng xưa nay toàn nói lời ác độc, Mặc Kiều Sinh...

Mặc dù Kiều Sinh thích hợp nhưng ta không nỡ cho hắn đi,

Huống chi hắn lại là người ít nói.

Chu Tử Khê chấp tay nói: “Thần, nguyện vì Chúa công đi sứ Tây Nhung.”

“Nếu cũng thua cả người, dù ta đổi được Trương Phúc, cũng không có ý nghĩa gì.”

Trình Thiên Diệp vỗ vỗ bờ vai y. Hai chân Chu Tử Khê tàn tật, nàng cũng không đành lòng đưa y vào vòng nguy hiểm: “Ta đã chọn được một người thích hợp rồi. Ta cho nàng vào, còn người ở Trịnh Châu tận tâm hiến kế cho ta là được.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Cuối cùng lại mặc lại nữ phục

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Ta có một muối muối, vừa lúc ở...” Trình Thiên Diệp liếc bản đồ, tùy tiện bịa ra một thành thị cách Trịnh Châu không đến hai mươi dặm.

“Ồ An thành. Muội ấy có dũng có mưu, ăn nói dễ nghe. Ta bảo muội ấy dùng thân phận công chúa Tấn quốc đi sứ Hạo Kinh, chắc hẳn sẽ phù hợp.”

Trong mọi người chỉ có Hạ Lan Trinh xuất thân quý tộc mới biết sơ về Thiên Diệp công chúa.

“Chúa công nói chẳng lẽ là Thiên Diệp công chúa sao? Thần có nghe nói công chúa bị thất lạc trong lúc loạn lạc rồi?” Hạ Lan Trinh nghi ngờ hỏi.

Tên chính trực đáng ghét này sao phải hỏi kỹ như vậy chứ. Trinh Thiên Diệp thầm oán trách Hạ Lan Trinh.

“Thật ra muội ấy không bị thất lạc, lúc ấy tình huống nguy cấp, mẫu thân lạng lẽ đưa muội ấy đến nơi khác tạm cư, về sau...”

Trinh Thiên Diệp không nghĩ ra nên bịa thế nào nữa, nàng liếc nhìn Hạ Lan Trinh.

Cuối cùng Hạ Lan Trinh đã hiểu rõ tại sao Chúa công không muốn nói kỹ về việc này.

Trong lòng hẳn ta nghĩ: Có lẽ Chúa công cho Thiên Diệp công chúa tạm cư chắc là có toan tính khác, vừa này ta cứ hỏi sâu hơn làm gì.

“Vậy định thế đi, ta tự mình đến An thành báo Thiên Diệp đi sứ. Trinh Phụng, người tổ chức một đội hộ vệ tinh nhuệ, hộ vệ công chúa đi Hạo Kinh. Từ Khê, người...”

Trinh Thiên Diệp còn chưa dứt lời, đột nhiên có người bắt lấy cổ tay của nàng.

“Không thể!” Hốc mắt Mặc Kiều Sinh đỏ ngầu, níu chặt cổ tay của nàng, gần từng chữ.

Mọi người đều bị kinh hãi vì hành động của Mặc Kiều Sinh.

Tuy Mặc tướng quân hung mãnh cường hãn trên chiến trường nhưng ở trước mặt Chúa công đều luôn cung kính thuận theo, chưa bao giờ có hành động phản nghịch nào.

Hôm nay bị gì vậy chứ?

Trinh Thiên Diệp vỗ vỗ tay Mặc Kiều Sinh tay, tiếp tục nói hết lời: “Từ Khê, người nhanh chóng giúp ta nghĩ một quốc thư, gửi cho Một Tàng thái hậu Khuyển Nhung. Nói rõ việc đi sứ của công chúa.”

“Mặt khác, Hạ Lan tướng quân lưu thủ Trịnh Châu, Du tướng quân và Mặc tướng quân...”

Trinh Thiên Diệp liếc nhìn Mặc Kiều Sinh: “Hai vị, lĩnh binh xuất chinh, làm kinh sợ Khuyển Nhung. Tạo tiền đề cho quá trình đàm phán.”

Du Đôn Tổ ôm quyền lĩnh mệnh.

Nhưng Mặc Kiều Sinh vẫn cố chấp nắm lấy cánh tay Chúa công. Bàn tay kia dùng sức quá mức, thậm chí còn khiến nàng hơi đau.

Trinh Thiên Diệp nhíu mày: “Trước cứ như vậy, mọi người lui xuống suy nghĩ thêm đi, ngày mai lại bàn chi tiết. Kiều Sinh ở lại.”

Sau khi cho mọi người lui, trong sảnh chỉ còn lại Trinh Thiên Diệp và Mặc Kiều Sinh.

Trinh Thiên Diệp tâm phiền ý loạn, xoa cổ tay, ngồi xuống ghế.

Đáng lẽ, nàng và Kiều Sinh lâu ngày gặp lại, nên vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng giờ phút này trong lòng nàng sầu lo bức bối, nhíu chặt mày không buông.

“Ta sẽ không cho nàng đi.” Tiếng Mặc Kiều Sinh vang lên.

Trinh Thiên Diệp ngẩng đầu. Người nam nhân kia đứng ngược sáng trước mặt nàng.

Ánh tà dương ngoài cửa rọi vào, bao phủ lấy nam tử này.

Bờ vai hần rộng lớn, thắt lưng đầy đặn, tứ chi thon dài, cơ thể qua nhiều lần dầm sương dãi nắng đã mài giũa ra một sức mạnh tràn trề. Chiến trường tôi luyện ra khí thế của hần, khiến người ta cảm thấy hần là một thanh đao bén đã ra khỏi vỏ.

Đây là lần đầu tiên Mặc Kiều Sinh nổi giận với nàng.

Trinh Thiên Diệp cảm thấy vô cùng mới mẻ, thậm chí ngay cả bức bối trong lòng cũng giảm đi không ít.

Vào lúc này, Trinh Thiên Diệp đột nhiên nhận ra rằng bình thường ở trước mặt nàng người trong lòng rất thẹn thùng, thường xuyên chưa nói mà mặt đã ửng hồng trước, còn hay khóc nhè này, thật ra sớm đã trưởng thành là một đại tướng quân uy nghiêm rồi.

“Bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không cho người tự mình mạo hiểm.” Mặc Kiều Sinh cắn răng nói.

Hần biết rõ, giọng điệu của mình đã quá làm cản.

Chúa công chắc chắn rất tức giận.

Trách cứ hay trừng phạt, hẳn đều không sợ. Chỉ e thái độ hần như vậy, có lẽ sẽ bị Chúa công chán ghét vứt bỏ.

Dù liều mạng làm Chúa công chán ghét, hần cũng không thể để Chúa công đi dần thân vào nguy hiểm. Dù có liều mạng, hần cũng phải ngăn cản Chúa công.

Sau một lúc lâu, Mặc Kiều Sinh mới phản ứng lại.

Chúa công không tức giận, cũng không cãi và với hần, mà là dùng một đôi mắt tròn xoe hăng hái đánh giá hần.

Mặc Kiều Sinh bắt đầu hơi sợ, khí thế trong nháy mắt mềm xuống.

Trình Thiên Diệp mỉm cười, nàng vẫy vẫy tay.

Sau đó nàng kéo nam nhân đang tâm bất cam tình bất nguyện đi đến bên cạnh mình, kéo hắn ngồi xuống.

Nàng gói đầu của mình lên bờ vai kiên cố của Mặc Kiều Sinh. Tại đó, nàng tìm được nơi dựa đầm thuộc về mình.

Vì vậy nàng hành động theo tâm ý của mình, dùng khuôn mặt dụi dụi, rồi cuộc thoải mái thở ra một bụng hờn dỗi.

“Kiều Sinh, ta có thể không phải là quân chủ thích hợp.” Trình Thiên Diệp dựa vào Mặc Kiều Sinh, nhắm mắt lại. Nàng không ngại cho người mình thích nhìn thấy chỗ nhu nhược của mình.

Thân thể mềm mại của Chúa công dựa vào mình, cả người Mặc Kiều Sinh đều cứng lại rồi.

Hắn muốn gờ cánh tay lên, vỗ về sự mềm yếu hiếm thấy của Chúa công. Thế nhưng, cánh tay tựa như hóa đá, hoàn toàn không nâng nổi.

Hắn đành phải lắp bắp: “Sao, sao có thể, trên thế giới này không ai làm quân chủ tốt hơn người cả.”

“Làm một quân chủ thích hợp, là không thể có quá nhiều cảm tình. Ích lợi của quốc gia, phải luôn được đặt trên lợi ích cá nhân.”

Trình Thiên Diệp mở mắt ra. Nàng rời khỏi chỗ nương tựa ấm áp kia, ngồi ngay ngắn: “Là ta tùy hứng rồi. Tuy vậy, nếu muốn ta ngồi đây trở mắt nhìn Trương Phúc chết, ta thà rằng lựa chọn tùy hứng một lần.”

“Chúa công, nàng...” Mặc Kiều Sinh thâm biết đã hồngбет. Hắn thật vất vả cùng cố quyết tâm nhưng dưới giọng nói dịu dàng của Chúa công thì nó tựa hồ sắp tan rã. Hắn chỉ có thể nỗ lực lần cuối: “Chỉ vì cứu một mạng người, có đáng giá không?”

Từ trong hà bao, Trình Thiên Diệp lấy ra một viên đá tím nhỏ, để trên bàn. Sau đó, nàng lấy các viên bảo thạch khác ra, gom chúng qua một bên.

“Kiều Sinh, chàng xem” Trình Thiên Diệp so viên đá tím này với các viên bảo thạch nhiều màu bên kia: “Nếu cái này đại diện cho tính mạng, bảo chàng chọn một bên rồi tổng một bên khác đi chịu chết, chàng sẽ chọn bên nào?”

“Đương nhiên là chọn bên nào có nhiều hơn.”

“Vậy nếu viên đá cô độc này là ta?” Trình Thiên Diệp chỉ ngón tay vào viên đá tím.

“Ta nhất định sẽ lựa chọn Chúa công.” Mặc Kiều Sinh xòe bàn tay ra, đẩy đồng bảo thạch chòng chát qua một bên.

“Vì thế, tính mạng vốn không có cao thấp, người lựa chọn cũng không có tuyệt đối đúng sai, đơn giản là xem chủ tâm của chàng thế nào mà thôi. Lần này ta muốn thuận theo tâm ý của mình, ta muốn cứu Trương Phúc.”

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh: “Kiều Sinh, chàng hãy giúp ta. Chỉ có chàng ở trên chiến trường uy hiếp ở Khuyển Nhung, ta mới có thể đàm phán thắng lợi.”

Mặc Kiều Sinh quý xuống đất, cầm tay Trình Thiên Diệp. Hắn vài lần muốn nói, nhưng lại không cất thành lời, cuối cùng gian nan khẽ gật đầu.

Trình Thiên Diệp nâng mặt hắn lên, nhẹ nhàng hôn.

“Đừng khóc, Kiều Sinh. Mỗi lần chàng xuất chinh, tâm trạng của ta cũng giống chàng lúc này. Giờ đây, đổi lại là chàng đứng sau lưng nhìn ta. Được chứ?”

...

Trình Phượng nửa đường đón được xe của Thiên Diệp công chúa.

Nghỉ thức xuất hành của vị công chúa này đơn sơ đến mức khiến người ta giật mình.

Không, nàng hoàn toàn không có nghỉ thức, thậm chí ngay cả một thị nữ tùy thân đều không có, chỉ một thân một mình ngồi trong xe ngựa.

Do Mặc Kiều Sinh dẫn theo vài tùy tùng, hộ tống phía trước.

Thân phận công chúa tôn quý, Trình Phượng dẫn thị vệ được chọn kỹ càng tiến đón, quý xuống đất thỉnh an.

Mành xe được nhấc lên, lộ ra gương mặt phù dung.

Trình Phượng không dám ngẩng đầu, chỉ mơ hồ trông thấy trong cửa sổ xe, dọc theo lớp vải lót đen đến chiếc cổ trắng như tuyết, rồi hướng lên là môi son mỉm cười xinh đẹp.

“Chuyến này, phải làm phiền Trình tả Túc trưởng và chư vị rồi.” Một giọng êm dịu vang lên.

Trình Phượng ngoài miệng tỏ ý khiêm tốn nhưng trong lòng lại càng hoảng sợ.

Giọng của công chúa và Chúa công sao lại giống nhau vậy, không hổ là huynh muội sinh đôi.

Y hơi nghiêng mắt nhìn Mặc Kiều Sinh, dùng khẩu hình hỏi, Chúa công đâu rồi?

Ái ngờ Mặc Kiều Sinh lại ngoảnh mặt làm ngơ, vành mắt tựa hồ còn hơi hồng, không biết cấp bậc lễ nghĩa mà cứ nhìn chằm chằm vào cửa sổ xe của Thiên Diệp công chúa.

Trình Phượng dẫn đoàn xe đi xa, nhìn lại, Mặc Kiều Sinh vẫn dất ngựa, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ.

Kiều Sinh làm sao thế nhỉ? Trình Phượng lắc đầu.

Trình Thiên Diệp ngồi trong xe, sờ lên tóc mình, đã lâu không trang điểm rồi, có chút không quen. Cách trang điểm và ăn mặc ở kiếp trước thì nàng rất quen thuộc nhưng tóc búi của nữ tử ở thời này hơi khó. Chẳng qua, kiểu tóc của nữ tử Tân quốc tương đối đơn giản, chỉ cần búi song tán ở giữa, trên đầu đeo thêm đồ trang sức là được rồi.

Nếu đổi thành Vệ quốc của Điều Thiên Hương hoặc là Tống quốc, cần búi kiểu vân tán thành tầng tầng, nàng sẽ ăn không tiêu.

Thế nhưng, lúc Kiều Sinh trông thấy nàng mặc váy đi ra, lộ vẻ kinh diễm thật lâu. Rất thỏa mãn lòng hư vinh của nàng.

Trình Thiên Diệp nhấc màn xe lên, nhìn về phía sau. Thân ảnh màu đen nọ vẫn đứng thẳng tắp ở cuối đường, không chịu rời đi.

Đối với việc đến Hạo Kinh, Trình Thiên Diệp cũng khá khản trương.

Nhưng giờ đây, trông thấy bóng dáng Mặc Kiều Sinh đứng từ xa đưa tiễn, nàng chợt tràn đầy niềm tin.

Nàng nắm chặt tay thành quyền, thầm tự nhủ: Ta có thể, ta nhất định sẽ mang Trương Phúc về.

Hạo Kinh, trong nhà tù Thu Quan sở,

Một Tăng Bù Chân nhìn nam tử người Hán bị treo trên giá kia, trong lòng thầm cảm thấy bức bối.

Gã nhớ tới mình đã từng bị cái tay Trương Phúc trói gài không chặt này đùa giỡn vòng vòng, còn từng rất sùng bái gọi Trương tiên sinh này, Trương tiên sinh nọ. Trong nội tâm gã bỗng bốc lên một ngọn lửa không tên.

Gã hận không thể trói gô y lại, dùng roi đánh từng nhát từng nhát cho hả giận.

Nhưng người này lại là thư sinh văn nhược, không chịu nổi dụng hình. Mới bị hành hạ mấy lần mà y đã nửa chết nửa sống. Nếu gã ra tay không thỏa đáng, vô tình tiễn người về Tây Thiên thì sẽ bị cô mầu trách cứ.

Gần đây, tâm trạng thái hậu không tốt, gã cũng không dám trêu vào.

Cô mầu không biết đã nghĩ gì mà xé toang mặt, cầm cung bệ hạ, ban chết cho hoàng hậu, diệt toàn tộc Lương thị. Trái lại, vì sao bà ấy còn giữ lại mạng của người Hán này chứ?

Nam tử trên giá cúi thấp đầu hơi hé môi, phun ra một ngụm máu rồi gục xuống.

“Ta nói ngươi đừng bướng bỉnh nữa, đằng hoàng một chút không được sao? Lão tử còn chưa làm gì ngươi mà.” Một Tăng Bù Chân nhíu mày nói.

Trương Phúc hơi ngẩng đầu, thoáng thờ dốt: “Tướng quân muốn hỏi chuyện gì? Phúc biết gì sẽ nói.”

Một Tăng Bù Chân gác một chân lên giá, vung tay: “Vậy ngươi nói xem, vì sao ngươi phản bội thái hậu?”

Trương Phúc suy yếu nói: “Ta sớm đã nói, bởi vì bệ hạ ra số tiền lớn chiêu dụ.”

“Nói bậy.” Một Tăng Bù Chân vỗ đùi: “Ngươi rõ ràng chính là mật thám Tấn Việt hầu phái tới, nhằm ly gián quan hệ mẫu tử giữa thái hậu và bệ hạ!”

Trương Phúc gượng cười: “Chỉ cần tướng quân cảm thấy vậy thì chính là vậy, chỉ cần tướng quân hạ thủ lưu tình, giữ lại cho ta một cái mạng nhỏ.”

“Ngươi đang giỡn mặt với ta sao?” Một Tăng Bù Chân nhảy dựng lên, bóp mặt Trương Phúc: “Ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi à?”

Gương mặt trong tay gã không còn chút huyết sắc nào, hơi thở yếu ớt.

Một Tăng Bù Chân quả thật không dám dùng sức, sợ sẽ bóp chết người ta.

Gã bức bối hất tay ra, nói với giám ngục trưởng: “Ngươi tới ngươi tới, dùng mấy trò sẽ chỉ làm người đau nhức của các ngươi, không được dùng mấy thủ đoạn chết người để đối phó hắn.”

Lão Lý chán chết ngồi trong góc nhà tù.

Cánh cửa lân cận được ngục tốt mở ra.

Một nam tử hôn mê bất tỉnh bị người kéo vào, vứt xuống đất.

“Huynh đệ, Trương huynh đệ, không sao chứ?” Lão Lý gọi vị “hàng xóm” thường hay chia đồ ăn cho lão.

Trương Phúc vẫn nằm sấp đó không nhúc nhích, không nhìn ra thêm vết thương mới nào trên người, nhưng sắc mặt và đầu đầy mồ hôi lạnh, tỏ rõ y bị tra tấn tàn nhẫn.

“Khốn kiếp, lũ súc sinh, chỉ biết sử dụng những thủ đoạn bỉ ổi này.” Lão Lý mắng chửi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Lão Lý từ khe hở song chắn đuổi tay ra, miễn cưỡng chạm được góc áo của Trương Phúc.

Ông ta kéo Trương Phúc tới một chút, cách song bóp miệng Trương Phúc, rót vào hai ngụm nước mà ông ta vừa mới tự lấy được.

Nước theo khóe miệng chảy ra, trong hôn mê Trương Phúc không có phản ứng gì.

Lão Lý lắc đầu, thờ dãi: “Haiz, lại một là một thằng nhãi không còn dùng được.”

Đến buổi chiều, ngực tốt lần lượt phát com tù cho mỗi phòng.

Ruron người thấy ngực tốt đi rồi, lão Lý cầu nhàu lấy ra một nhánh cây giấu trong đồng cỏ khô, thông qua khe giữa các song chắn dùng sức đuối tay cẩn thận gầy gầy hai cái bánh bao trong chén của Trương Phúc lần đến trước mặt mình.

Ông ta cầm hai cái bánh bao lên, thổi thổi bụi, lau vào ngực áo rồi bắt đầu ăn.

“Bánh này chỉ sợ chẳng còn ăn được mấy ngày nữa.” Ông ta lăm bằm, mấy ngoạm ăn hết một cái bánh bao.

Cầm lên cái thứ hai, ông ta quay đầu lại nhìn thoáng qua Trương Phúc nằm ở đó, lại nhìn bánh bao trong tay, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn bẻ một miếng, cách song chắn, đưa tay qua nhét vào miệng Trương Phúc.

“Ăn đi, có nuốt được không? Bánh bao còn ăn không vô, người hết thuốc chữa rồi.” Ông ta nhìn “hàng xóm” mặt không còn chút máu này, thấp giọng bồi thêm câu: “Không phải người vẫn đang chờ ai tới đón người sao? Nếu người không ăn, chỉ sợ không đợi được đâu.”

Sau một lúc lâu, đương lúc Lão Lý muốn buông bỏ hi vọng, tính ăn luôn cái bánh bao thừa kia thì hàm dưới của Trương phúc từ từ chuyển động. Y miễn cưỡng nhắm nuốt một lát, hầu kết gian nan nhúc nhích, nuốt miếng thức ăn trong miệng xuống.

Sau đó đôi môi tái nhợt hơi tách ra.

Lão Lý cười nhạo, lại bẻ thêm một miếng nhét vào miệng y.

“Có thể ăn thì không chết được, xem như mạng còn cứng.”

Sắc mặt của Một Tầng Hồng Hoa bất ngờ nhìn nữ tử người Hán trước mắt.

Nàng ta nhú mày: “Các người cũng đừng hại ta nữa, ta rất sợ đám người Hán các người. Mỗi một người đều xảo trá đa đoan, Trương Phúc kia đã liên lụy ta bị tỷ tung hăng trách cứ, ta cũng không dám lại tâu vào đám người Hán các người nữa.”

“Đi mau đi!” Nàng ta vung vung tay áo đuối người: “Nể tình người là nữ tử, ta sẽ tạm thời không so đo với người.”

Trước mặt nàng ta là công chúa Tấn quốc đang ngồi đoan chính, dường như chẳng hề cau gắt mà vẫn cười dịu dàng, nàng giơ bàn tay trắng nõn, mở một cái hộp hình vuông nho nhỏ ra.

Không ngờ, chính giữa hộp là một viên minh châu to bằng quả trứng gà. Minh châu này được lót trên một lớp vải đệm nhung đen, óng ánh chói lọi, có thể khiến cả cung đều bừng sáng lên.

Một Tầng Hồng Hoa còn chưa bao giờ thấy dạ minh châu vừa lớn vừa sáng như vậy, lấy làm kinh hãi, không tự giác hơi giơ tay lên, sau đó nàng ta kịp nhận ra bản thân khá luống cuống, điều chỉnh biểu cảm, xấu hổ bĩu môi.

“Sao muội có thể hại Điện hạ chứ?” Công chúa Tấn quốc nhẹ nhàng nói: “Muội đến vì hòa bình giữa Đại Tấn và Tây Nhung, Điện hạ giúp muội, cũng như giúp vô số dân chúng Tây Nhung. Thái hậu nương nương hiểu rõ thị phi, chỉ có tán dương và cảm tạ ngài mà thôi.”

Ánh mắt của Một Tầng Hồng Hoa dừng trên dạ minh châu vài lượt, trong lòng hơi lung lay.

“Người luôn miệng nói đến hoà đàm, nhưng quân đội Tấn quốc các người lại liên tiếp công kích thành trấn Tây Nhung chúng ta, không biết rốt cuộc ta phải an tâm thế nào?”

Công chúa Tấn quốc nói chuyện không nhanh không chậm, giọng nói dịu dàng, khiến người ta không thể sinh lòng thù hận với nàng.

“Nếu hai nước thành quốc gia bang giao, dĩ nhiên sẽ dừng can qua, không phải vừa hay tất cả đều vui vẻ sao?” Nàng đứng dậy chậm rãi đi về phía trước, nhẹ nhàng đặt chiếc hộp trước mắt Một Tầng Hồng Hoa, hành phúc lễ.

Một Tầng Hồng Hoa do dự một lát, nhớ tới thái hậu đã tát một tai vào mặt mình, thu hồi tâm tư tham tài, đẩy hộp này về phía trước: “Không được, không được, người tìm người khác đi, ta không thể nhận lễ của người.”

Công chúa Tấn quốc mỉm cười, nàng nhẹ nhàng đề hộp lại: “Điện hạ thật cao thượng, làm ta rất kính phục. Muội tới đây hai ngày, mặc dù còn chưa gặp được thái hậu, nhưng đã gặp vài vị tướng quân và các đại thần quyền cao chức trọng, chưa có ai thanh liêm như Điện hạ vậy.”

Một Tầng Hồng Hoa đảo mắt liên tục, trong tay buông lỏng: “Người nói đi, người muốn ta giúp chuyện gì?”

“Lần đầu muội gặp tỷ tỷ, trong lòng rất ngưỡng mộ, đây chỉ là lễ mọn, sao có thể làm phiền tỷ tỷ chứ.” Công chúa Tấn quốc ngồi xuống kể Một Tầng Hồng Hoa, nắm tay nàng ta khẽ lắc: “Chẳng qua muội nghe nói thái hậu rất có uy nghi, trong lòng muội hơi thấp thòm, muốn xin tỷ tỷ nói tốt vài câu giúp thôi ạ.”

Một Tầng Hồng Hoa nghe thế, yên lòng. Rốt cuộc thả lỏng nét mặt.

“À, việc này chẳng là gì. Ngày mai thái hậu triệu kiến người, đến lúc đó ta tìm cơ tiến cung, ở bên cạnh giúp người nói vài lời hữu ích.”

Vị công chúa kia đứng lên nói tạ ơn, rồi cáo từ rời đi.

Không bao lâu sau, chất nhĩ của Một Tầng Hồng Hoa là Một Tầng Búi Chân đến.

Một Tầng Hồng Hoa nhìn thấy gã vào, lặng lẽ động tay áo che đậy, giấu cái hộp tinh xảo kia vào trong tay áo.

“Cô mẫu.” Một Tầng Búi Chân vô cùng tùy tính với tiểu cô cô này, ngồi ngay xuống bên cạnh nàng ta.

Gã tự tay sửa sang lại tay áo: “Vừa rồi lúc chất nhĩ đến, gặp được công chúa Tấn quốc ở hàng hiên. Hôm trước cô ta đã đến quý phủ của chất nhĩ, không thể ngờ được hôm nay cũng không buông tha chỗ tiểu cô.”

Một Tầng Hồng Hoa nghiêng mắt liếc gã: “Công chúa Tấn quốc Trình Thiên Diệp này không làm được gì ai đâu, người cũng kệ cô ta đi. Thái độ của tỷ tỷ còn chưa định đâu. Cứ gạt cô ta mấy ngày, ngày mai mới triệu kiến cô ta.”

“Cô ta cũng không cầu ta làm chuyện gì, chỉ xin ta thủ hạ lưu tình với Trương Phúc. Ta nghĩ việc này đại cô mẫu cũng chưa quyết đoán, vẫn muốn giữ lại mạng của Trương Phúc, nên ta đã đồng ý với cô ta.”

Một Tăng Bồi Chân sờ cằm, nhớ tới vị công chúa không kiêu ngạo không hèn mọn vừa mới đi ngang qua gã ở hàng hiên, mỉm cười khẽ gật đầu với gã.

“Người dùng có tâm tư riêng đây, nam tử Tấn quốc xảo trá như hồ ly, nữ tử chắc hẳn cũng hiểm ác như độc xà. Theo ta, cũng chỉ có nữ nhân trên đại thảo nguyên mới xứng đôi với nam tử Tây Nhung chúng ta thôi. Bồi Chân, người ngàn vạn đừng học theo mấy cừu kia của người, đi lấy nữ tử Hán tộc.”

“Ta không có chủ ý gì cả, ta chỉ cảm thấy nữ nhân này tuy trông dịu dàng mềm mại như nữ tử người Hán bình thường, nhưng lại khiến người ta có cảm giác nói không nên lời.” Một Tăng Bồi Chân nheo lại mắt nghĩ một lát, tìm đúng từ: “Giống hệt như đại cô mẫu, có một cỗ khí thế từ trong xương”

Một Tăng thái hậu Tây Nhung tiếp kiến Trình Thiên Diệp.

Nhìn vị công chúa Tấn quốc tuổi trẻ từ cửa đại điện chậm rãi đến, sâu trong lòng Một Tăng thái hậu thật ra đang đè nén một cơn tức giận.

Quân chủ Tấn quốc Tấn Việt hầu, một mặt phải muội muội của hân tước hoà đàm, mặt khác lại phải hai vị đại tướng quân dưới trướng dẫn quân công kích biên cảnh thành trấn Tây Nhung.

Lúc này, Một Tăng thái hậu vừa mới giam giữ con mình, ý muốn bồi dưỡng tân quân, trong triều loạn cào cào. Thật sự không rút nổi tay để khai chiến với Tấn quốc, quả thực cũng cần trận đàm phán này.

Nhưng nửa bị người bắt buộc cúi đầu, nắm tay giảng hòa với địch nhân vừa mới tấn công thành trì mình, làm bà ta cảm thấy thật khuất nhục.

Sau khi công chúa Tấn quốc làm sứ thần đến, Một Tăng thái hậu cố gắng không lập tức triệu kiến nàng, muốn lạnh nhạt nàng, để vị công chúa trẻ tuổi này cũng loạn trận tuyến, đánh mất đáng về kiêu ngạo của nàng.

Công chúa này lại thoải mái bắt đầu báỉ phóng khắp nơi. Vốn vẹn mấy ngày, nàng hầu như đã thăm viếng hết trọng thần triều đình.

Mấy ngày nay, hướng gió trong triều đều thay đổi vì diệu, họ bắt đầu tin tưởng thành ý đàm phán của Tấn quốc, không ít người khuyên bà ta nên gặp công chúa một lần.

Một Tăng thái hậu nắm giữ triều chính nhiều năm, là một chính trị gia chân chính, mặc dù bà ta thăm oán hận, nhưng về mặt vẫn không mất phong độ mời Trình Thiên Diệp ngồi xuống.

Bà ta đánh giá Trình Thiên Diệp một phen, nói: “Chẳng lẽ Tấn quốc các người không còn ai sao? Lại phải một công chúa yếu điệu như cô làm sứ thần?”

Trình Thiên Diệp mỉm cười: “Nếu người khác nói thế thì không sao nhưng thái hậu nương nương nói vậy, thực làm ta giật mình. Nữ tử chúng ta chỉ là bị thế tục trói buộc, lúc làm việc có rất nhiều bất tiện, thật ra cũng không thua kém gì nam tử cả.”

“Lúc còn rất nhỏ, ta đã nghe qua tên của thái hậu ngài, một mực ngưỡng mộ thái độ làm người của thái hậu, tôn sùng ngài như hình mẫu của nữ tử chúng ta. Hôm nay nương nương nói thế, chắc hẳn chỉ muốn đùa với vãn bối thôi đúng không?”

Mặc dù biết Trình Thiên Diệp cố ý tăng bốc bà ta, nhưng những câu này quả thực đã chạm vào nội tâm của Một Tăng thái hậu. Bà ta thân là nữ tử mà phải đi trên con đường này, đã trải qua bao nhiêu gian khổ, chỉ có chính bà ta hiểu rõ, bà ta cũng cực kỳ xem thường những nữ nhân thiếu tự trọng kia.

Vị công chúa này biết cách ăn nói thật đấy. Một Tăng thái hậu thăm nhắc nhở bản thân, hơn nữa đây là một người rất thận trọng, không được vì nàng trẻ mà xem thường.

“Tấn quốc vừa mới cướp lấy thành Trịnh Châu của chúng ta, làm tổn thương bao nhiêu tính mạng của dũng sĩ Tây Nhung ta. Giờ đây lại phải có tôi đàm phán, bảo ta phải tin tưởng thành ý của mấy người thế nào.” Một Tăng thái hậu không tiếp lời nàng, đi thẳng vào chủ đề.

“Thái hậu nương nương, ngài có từng nghe qua một câu?” Trình Thiên Diệp nói, giọng của nàng rành mạch, nhấn rõ từng chữ, vang lên trên đại điện trống trải: “Giữa người với người, có lẽ sẽ có bế tắc không thể hóa giải. Nhưng giữa quốc với quốc, không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng.”

“Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng?” Một Tăng thái hậu thăm nhấp những lời này. Nếu không phải là người tham chính nhiều năm thì sẽ không thể sâu sắc cảm nhận được thâm ý của nó.

“Huống chi giữa hai quốc gia chúng ta, cũng không tính là có thâm cừu đại hận gì, Trịnh Châu vốn là đất đai của người Hán ta. Hôm nay, huynh trưởng ta một lòng chỉ muốn cho thần dân cảnh nội nghỉ ngơi lấy lại sức, an cư lạc nghiệp mà thôi. Tô thành ý phải ta đi sứ quý quốc, muốn cùng cai trị với thái hậu, đến bước lảng giềng hoà thuận hữu hảo, bang giao thăm viếng”

Một Tăng thái hậu nghe được ý tiềm ẩn trong những câu nói đường hoàng này. Tấn quốc là một quốc gia mới quật khởi, vừa khuếch trương một mảnh đất lớn, cần phải có thời gian ổn định chiến quả, tu dưỡng dân sinh, tăng cường sức mạnh quốc gia.

Mặc dù bà ta không muốn khoanh tay ngồi nhìn lảng giềng đáng sợ này cường đại thêm một bước nữa. Nhưng Tây Nhung, bởi vì triều đình nội loạn, cũng cần thời cơ thờ dốt.

Chỉ có thể vì lợi ích chung mà tạm thời thỏa hiệp.

“Nếu cô đã có ý hoà đàm” Một Tăng thái hậu nói: “Vậy thì mời quân đội của các người ở biên cảnh rút về trước đi. Đặc biệt là tướng quân Mặc Kiều Sinh, quả thực ngang ngược vô lễ. Nếu không phải nể tình cô, ta đã sớm tập trung đại quân Tây Nhung, chính thức giao phong với hân rồi.”

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tướng quân Tấn quốc Mặc Kiều Sinh đáng sợ nọ đã dẫn một nhánh kỵ binh, không mang theo đồ quân nhu, mỗi người chỉ mang theo ít lương khô, tựa như chuôi dao, thần tốc tiến quân vào trung bộ Tây Nhung.

Một đường lại không ai có thể ngăn cản, hiện đã đến cách Hạo Kinh chưa đầy năm mươi dặm, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Một Tăng thái hậu rút cuộc chịu đàm phán.

Trình Thiên Diệp lấy ra một quốc thư từ trong tay áo, phía trong viết vài điều khoản, hai tay dâng lên.

Trận chiến không khói thuốc súng này, diễn ra trên đại điện, từ buổi sáng kéo dài đến lúc mặt trời lặn.

Song phương cò kẻ mặc cả, người tới ta đi, đến khi giúp nhau quyết định chi tiết từng điều khoản.

Đến lúc ký tên đóng dấu, Trình Thiên Diệp mới thờ ơ kèm thêm một câu “Đúng rồi thái hậu, ta còn muốn xin một người từ ngài đấy.”

...

Trong nhà tù cả ngày đen tối không thấy mặt trời,

Cánh cửa sắt nặng nề mở ra.

Lão Lý ngẩng đầu, trông thấy một đoàn người hầu y phục sáng sủa bước qua cánh cổng mờ tối, giữa họ là một vị nữ tử đang mặc cẩm tú hoa phục.

Nữ tử đó không hề ngại lao ngục không sạch sẽ, bước nhanh xuống bậc thang, đi thẳng đến trước cửa nhà lao sát vách với ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Trương Phức được cứu thoát?

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Đây là một ngục giam u ám, đầy lầy lội.

Bởi vì không thông gió, lại có nhiều người nên mùi vô cùng khó ngửi.

Trình Thiên Diệp không màng đến những thứ này, ánh mắt của nàng lục tìm qua từng chốn song gian ngục, kiếm tìm một viên đá thủy tinh màu tím tinh khiết.

Quan viên Tây Nhung đi theo đang muốn lệnh cho ngục tốt đưa người ra, đã nhìn thấy công chúa Tấn quốc mặc hoa phục cẩm tú kia mặc kệ làn váy quệt vào bùn đất lầy lội, đi thẳng đến một gian ngục.

Trình Thiên Diệp bước nhanh vào nhà tù ẩm ướt lạnh lẽo đằng trước, trông thấy một thân hình nhuốm đầy máu đen đang co mình trong góc. Mắt của nàng chợt ửng đỏ, đập một quyền vào song chắn gỗ, cắn răng kiềm chế lửa giận trong lòng.

Nàng không thể nào liên kết một kẻ tù tội đã bị giày vò đến không hình người này cùng Trương Phức xưa nay luôn áo mũ chỉnh tề, môi nở nụ cười, lịch sự tuấn tú được.

Nhưng dù có vết bẩn, trên thân thể vẫn tỏa ra hào quang màu tử sắc huyền bí, độc nhất vô nhị, cho nàng biết mình không tìm lầm người.

Trình Thiên Diệp ổn định tâm trạng của mình, quay lại thấp giọng ra lệnh cho Trình Phượng: “Cứu người.”

Ngục tốt mở cửa lao ra, Trình Phượng bước vào nhà tù.

Hắn ngồi xổm xuống cạnh Trương Phức, trước tiên xác nhận gương mặt, đoạn đưa tay kiểm tra động mạch cổ của Trương Phức, cảm thấy mạch đập hơi yếu, nhẹ gạt đầu với Trình Thiên Diệp ngoài cửa.

“Trương tiên sinh, chúng ta đi thôi.” Trình Phượng ghé vào tai Trương Phức, sau đó cời áo choàng trên người xuống, phủ cho Trương Phức, ôm người đi ra khỏi phòng giam.

“Trương tiên sinh? Trương Phức!” Trình Thiên Diệp nhú mày gọi hai tiếng.

Trong cơn nửa hôn mê, Trương Phức hoảng hốt nghe thấy một giọng nói đang gọi tên y.

Y gắng gượng hé mắt, lơ mơ nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Vì vậy, y thấp giọng ní non: “Chúa, Chúa công. Thần... lại có thể gặp được người rồi.”

Trình Thiên Diệp nghiêng mặt qua, cắn răng, nàng không muốn thể hiện sự mềm yếu trước mặt kẻ địch.

“Chúng ta đi.” Trình Thiên Diệp nói.

Một nhóm người đột nhiên tới, thành linh đi.

Trong nhà tù vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

“Thật cừ, xú tiểu tử. Quả là người đã chờ được người đến.” Lão Lý nhìn cửa ngục một lần nữa khép lại, gắt: “Lần đầu tiên lão tử trông thấy có người còn sống đi ra ngoài đây. Tiếc quá, ngày mai sẽ không còn bánh bao ăn nữa rồi.”

Đoàn người Trình Thiên Diệp đón Trương Phức ra khỏi nhà tù, leo lên xe ngựa.

Trong đội xe sớm chuẩn bị tốt hai quân y và tất cả được phẩm.

Ngay khi Trương Phức được đưa lên xe, hai quân y đã vây quanh giúp y băng bó, cứu chữa.

Đôi tay quân y nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ, trong xe thỉnh thoảng vang lên tiếng rên đau đớn mà trầm thấp của Trương Phức.

Trình Thiên Diệp lặng yên ngồi ngay ngắn trong một góc thùng xe, nhìn gương mặt trẻ tuổi dù đang chìm trong hôn mê nhưng vẫn nhú chặt đôi mày.

Bởi vì Trương Phức chín chắn, thông tuệ nên Trình Thiên Diệp luôn vô cùng yên tâm về y, cảm thấy y có thể gánh cả một nan đề.

Giờ này nhìn sắc mặt trắng bệch của Trương Phức, Trình Thiên Diệp bỗng thấy hối hận. Tuy vậy, nàng lại rất kính nể người này, dùng cơ thể vẫn nhược đó để một mình mạo hiểm, hoàn thành nhiệm vụ vô cùng gian nan, y là một thư sinh tay trái gà không chặt, cũng là một anh hùng chân chính.

“Bẩm Điện hạ.” Một đại phu xoay người lại, khom người hành lễ với Trình Thiên Diệp.

“Trong xe khá hẹp, không cần đa lễ, tình trạng thế nào?” Trình Thiên Diệp hơi giơ tay lên.

“Trên người bệnh nhân không có vết thương trí mạng.” Đại phu do dự một lát: “Nhưng vì bị một vài thủ đoạn nham hiểm giầy vò trong ngực quán nên lúc trị liệu làm bệnh nhân cực kỳ đau đớn. Bây giờ, vị đại nhân đây thân thể rất yếu ớt, chỉ sợ... chịu đựng không nổi.”

Trình Thiên Diệp nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng: “Tiên sinh có thượng sách gì, kính xin nói thẳng.”

Đại phu bị ánh mắt lạnh lẽo của Trình Thiên Diệp làm hoảng sợ. Ông ta là quân y, chỉ thường thấy tướng quân khi thể bất phàm trên chiến trường, không thể ngờ được, nàng công chúa dung mạo xinh đẹp trước mắt này lại cũng có sát khí như những tướng quân kia, gây cho ông ta cảm giác gai cả sống lưng.

Ông ta cẩn thận trả lời: “Ty chức đề nghị, chỉ có thể băng bó đơn giản trước, mau chóng chạy về Trịnh Châu, giúp đại nhân đây cẩn thận điều trị thân thể, trị liệu phù hợp.”

Trình Thiên suy tư chốc lát, vén màn xe, thấp giọng ra lệnh cho Trình Phượng hộ vệ theo xe: “Quay ngựa, chúng ta không trở về dịch quán, hiện tại ra thành, để ngựa tái sinh biến cố.”

Trình Phượng đồng ý, họ cầm quốc thư Một Tàng thái hậu đã ký, thẳng đến cổng Đông Thành, ra khỏi thành.

Sáng sớm hôm sau,

Một Tàng thái hậu ngồi trong cung, bà ta chậm rãi lần một chuỗi thiên châu, xem chi tiết hôm qua đàm phán.

“Người nói cô ta đón được Trương Phúc, lập tức ra khỏi thành rồi?”

Một quan viên phụ trách tiếp đãi ngoại sứ Tây Nhung cung kính đứng trước mặt bà ta, khom người đáp: “Đêm qua công chúa Tấn quốc đến nhà tù Thu Quan sở, đón Trương Phúc ra, không hề dừng xe ngựa lấy một lát. Nói với ty chức hoà giải đã chấm dứt, thái hậu đã cùng họ ký quốc thư, họ nên sớm về nước bẩm báo quân chủ, vì vậy vội vã đi ra từ cổng Đông Thành.”

Tây Nhung là một quốc gia mới thành lập, trước khi kiến quốc là một danh tộc chỉ biết nuôi ngựa chăn dê, không biết quy phạm lễ nghi gì đối với việc tiếp đãi ngoại tân.

Quan lễ đánh giá thân sắc thái hậu, cảm thấy có lẽ mình làm không đúng rồi.

Gã sợ thái hậu biết hôm qua gã và thủ vệ lang quan đều thu một phần đại lễ của công chúa Tấn quốc, mới sáng khoái mở cửa thả người. Vì vậy, gã vội vàng bỏ cứu một câu: “Đêm qua hạ quan đã nghĩ nên đến hồi bẩm thái hậu, bởi vì sắc trời đã tối, không dám quấy rầy thái hậu nghỉ ngơi, sáng sớm hôm nay đã chạy đến bẩm báo.”

Một Tàng thái hậu xoa xoa mày, phất tay đuổi người: “Hóa ra cô ta đi một vòng lớn như vậy, dĩ nhiên là vì một Trương Phúc.”

Một Tàng Hồng Hoa ngồi một bên nghe xong, lấy làm kinh hãi.

“Không, không phải đâu, tỷ tỷ.” Một Tàng Hồng Hoa nói: “Chẳng lẽ nàng chạy tới ký hiệp ước chi là già sao?”

“Hiệp ước đương nhiên là thật, trước mắt song phương đều cần nghỉ ngơi lấy lại sức, liệt kê vài điều trong hiệp ước. Tuy nhiên, chỉ cần một bên đường đủ sinh lực, thứ như hiệp nghị này, tùy thời có thể trở thành phế thải.” Một Tàng thái hậu hừ lạnh.

“Thiên Diệp công chúa tuổi còn nhỏ mà rất thông minh. Cô ta ngoài mặt là đến đàm phán, tiện thể đón một thần tử bị giam tại nước ta về. Thật ra cô ta đến Hạo Kinh chỉ vì Trương Phúc mà thôi.”

Một Tàng Hồng Hoa và Một Tàng Bùi Chân trao đổi ánh mắt, đều tự che giấu cái lễ mà mình đã thu kia.

“Vây tỷ tỷ cứ cố ý cùng bọn hán đình chiến, mặc kệ đi thôi, họ đã đi rồi mà?” Một Tàng Hồng Hoa nhớ tới mình đã nhận viên dạ minh châu kia, cẩn thận nói đỡ một câu.

“Không được. Xem ra Trương Phúc khá quan trọng với Tấn quốc.” Một Tàng thái hậu hạ quyết định: “Chân nhi, người nhanh chóng dẫn một đội quân mã, đuổi theo công chúa Tấn quốc. Công chúa có thể đi, nhưng Trương Phúc cần phải bắt lại cho ta.”

Một Tàng Bùi Chân lĩnh mệnh rồi đi.

Khi Trương Phúc tỉnh lại, phát hiện mình đã rời khỏi nhà tù không thấy ánh mặt trời kia, nằm trên một mã xa rộng rãi.

Dưới người của y là nệm êm thoải mái, trên người đang đắp tấm chăn mềm mại.

Ánh mặt trời buổi bình minh xuyên qua bức màn lay động chiếu vào chân.

Bên tai tiếng chim hót và côn trùng kêu vang trên đồng hoang, còn có âm thanh bánh xe đang chuyển động.

Một nữ tử hoa phục ngồi trong xe, dựa vào vách xe say ngủ. Nàng có một gương mặt cực kỳ giống Chúa công.

Dĩ nhiên là Thiên Diệp công chúa mất tích đã lâu trong truyền thuyết.

Trương Phúc thành danh thiếu thời, được tiến cử đến hầu lão Tấn Việt hầu nhiều năm, từng gặp qua công chúa này vài lần.

Chúa công vì cứu ta mà tìm công chúa về, lệnh nàng đi sứ Tây Nhung. Trương Phúc thầm cảm động.

Y yên lặng dò xét công chúa đang ngủ say này, gương mặt này quả giống Chúa công như đúc, thân sắc cũng có vẻ tương tự.

Quả thực —— quá giống!

Trương Phúc nhíu mày.

Y bỗng cử động cơ thể, cảm thấy toàn thân đau đớn như bị kim châm.

Trong xe có tiếng động, Trình Thiên Diệp lập tức tỉnh lại.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Trương Phúc, ân cần hỏi: “Trương Phúc, ngươi đã tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?”

Trương Phúc đánh giá nàng một lát, cau mày, dần dần tỏ vẻ nghi hoặc.

Trình Thiên Diệp cảm thấy hơi xấu hổ, nàng hơi mất tự nhiên, sờ cằm: “Đúng rồi Trương tiên sinh, huynh trưởng lệnh cho ta...”

“Không.” Trương Phúc nhìn chăm chăm vào mặt nàng, chậm rãi lắc đầu: “Ngươi không phải Thiên Diệp công chúa, người chính là Chúa công.”

Y cố nâng người dậy, tức giận trừng mắt Trình Thiên Diệp: “Hóa ra công chúa chính là Chúa công, Chúa công là công chúa. Ngươi, người thế mà!”

Y thờ phỉ phò, nói không nổi, một động tác đứng dậy nho nhỏ đã làm y đau đớn đầy mồ hôi lạnh.

Trình Thiên Diệp không ngờ Trương Phúc đã nhận ra thân phận của nàng nhanh như vậy, hơn nữa nàng nhìn ra được Trương Phúc đang nổi trận lôi đình.

“Trương, Trương tiên sinh, ngươi đừng nóng giận, ngươi nằm xuống trước, nghe ta từ từ giải thích.”

Trương Phúc một tay ôm lấy băng vải ở đầu vai, thân thể khẽ run, giương mắt nhìn Trình Thiên Diệp: “Người thân là nhất quốc chi quân, sao lại có thể làm chuyện ngu xuẩn như thế? Không màng an nguy, tự vượt trận địa địch! Người đặt ngàn vạn con dân Đại Tấn ta ở đâu hả?”

Hóa ra y không phải giận vì ta nữ phần nam trang gât y, y nổi giận là vì điều này?

Trình Thiên Diệp thầm thấy cảm động, nàng quyết định tạm thời quên đi thân phận Chúa công, nhẹ giọng với thần tử đang thờ phỉ phỉ, toàn thân lại còn nhiều vết thương này.

“Lần này quả thật ta đã mạo hiểm.” Trình Thiên Diệp vươn tay giúp đỡ Trương Phúc, cho y nằm xuống: “Hôm nay tiên sinh đã trở về, từ nay về sau có người trông chừng, ta sẽ không dám làm chuyện như vậy nữa.”

Trương Phúc gương mặt không nổi, không thể không nằm xuống. Y quay đầu đi, chỉ chừa cái gáy cho Trình Thiên Diệp, lồng ngực càng phập phồng, hiển nhiên tức giận không nhẹ.

Sau một hồi lâu, giọng nói suy yếu của Trương Phúc lại vang lên: “Chẳng lẽ người không nghĩ, nếu người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đại Tấn chúng ta sẽ rối loạn. Nhiều người đã trả giá như vậy, vất vả áp dụng tân chính, cứ thế mà đi tong.”

“Mọi thứ ta sắp xếp ở Hạo Kinh, đều sẽ uống phí.”

“Ta sai rồi, là ta lỗ mưng. Ta xin lỗi tiên sinh.” Là giọng nói quen thuộc của Chúa công, nàng nhẹ giọng cúi đầu nhận sai, cuối cùng bổ sung thêm: “Chẳng qua có thể nghe được người còn sống rắn dạy ta, phạm lỗi này cũng xem như đáng giá.”

Trương Phúc nhắm nghiền mắt, trong đầu y bức bối khôn cùng, nhưng trong lòng được một cảm xúc ấm áp từ từ lấp đầy.

Có một đôi bàn tay giúp y đắp kín chăn, nhẹ nhàng xoa vai cho y.

Chúa công, nàng lại là một nữ tử.

Bất luận nàng là ai, ta cũng chỉ có một Chúa công thôi.

Vì vậy trong thùng xe sáng sủa, Trương Phúc an tâm chìm vào giấc ngủ say.

Không còn bất chợt tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, cũng không phải lo lắng khi thức giấc sẽ thấy mình đang ở trong luyện ngục đáng sợ.

Trình Thiên Diệp thấy y lại ngủ, rốt cuộc thở dài ra một hơi.

So tuổi thật, Trương Phúc rõ là không lớn hơn ta bao nhiêu, vì sao lúc ta thấy lúc y tức giận lại có cảm giác học sinh gặp thầy giáo chứ.

Trình Thiên Diệp vén rèm xe lên.

Ngoài xe, Trình Phượng thấy nàng, vội vàng cúi đầu xuống cung kính hành lễ.

Xem đi, Trình Thiên Diệp nghĩ, Tiểu Phượng cũng ở bên cạnh ta mỗi ngày, còn không phát hiện dị thường, vì sao Trương Phúc liếc là thấy?

Người nam nhân này quá đa mưu túc trí rồi, may là người một nhà, nếu không sẽ là địch nhân.

Trình Thiên Diệp sờ cằm.

Phía sau họ vang lên tiếng vó ngựa xôn xao, Trình Thiên Diệp quay đầu lại, chỉ thấy ở phương xa khói bụi đầy trời, một đội kỵ binh Khuyển Nhung đang hô quát giục ngựa đuổi theo.

“Có truy binh! Đi mau!” Giọng Trình Phượng vang lên.

Thị vệ tùy tùng giờ rơi ngựa, đoàn người liều mạng đánh ngựa đi về phía trước.

Tiếng hô quát sau lưng càng ngày càng gần, mơ hồ có thể nghe thấy: “Nhân mã Tấn quốc nhanh chóng dừng lại, thái hậu có lệnh, chỉ cần để lại Trương Phúc, các người có thể rời đi.”

Trình Thiên Diệp quay đầu nhìn Trương Phúc đang nằm trên xe.

Họ là đoàn xe, bị kỵ binh đuổi theo là chuyện sớm hay muộn thôi.

Trương Phúc bị tiếng động này làm bừng tỉnh, y mở mắt ra, bình tĩnh nhìn lại Trình Thiên Diệp: “Chúa công... “ Trương Phúc tỉnh táo nói: “Người đã nói sẽ nghe ta.”

Trình Thiên Diệp cắn răng cắt lời y: “Không thể.”

Trương Phúc gãy dựa muốn ngồi dậy, nhưng y không có sức, chỉ có thể cố gắng đầu, tận lực khuyên bảo: “Bọn chúng chỉ muốn ta, sẽ không muốn mạng của ta.”

“Người quay lại đó chẳng khác nào bỏ mạng.”

Trình Thiên Diệp tâm phiền ý loạn, mặc dù nàng đang tranh cãi với Trương Phúc, nhưng trong nội tâm nàng biết mình đã không khống chế nổi thế cục.

Cố gắng lâu vậy nhưng vẫn chỉ có thể thỏa hiệp.

Trong nội tâm nàng rất sợ, cũng rất khó chịu.

Cuối cùng, nàng vẫn cứu không được mạng của Trương Phúc.

“Quân kỳ Tấn quốc?”

“Là quân kỳ của Tấn quốc chúng ta!”

“Viện quân! Viện quân đến rồi! Là Mặc tướng quân!”

Ở ngoài thùng xe vang lên tiếng hoan hô hưng phấn của lính tráng.

Trình Thiên Diệp xóc màn lên.

Trên gò núi phía trước xuất hiện một lá cờ, trên tinh kỳ ghi to một chữ “Mặc”, giờ này khắc này, có vẻ vô cùng thân thiết.

Dưới tinh kỳ, một tướng quân mặc hắc bào, giơ roi giục ngựa, nghênh gió đi đến chỗ họ.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trên gò núi, binh sĩ Tấn quốc ồ ạt tuôn xuống như thủy triều.

Gương mặt Một Tàng Bồi Chân chợt nặng nề.

Gã vung tay lên, ra hiệu cho quân đội của mình ngừng lại.

Đó là quân của Mặc Kiều Sinh!

Một Tàng Bồi Chân neho mắt.

Gã không quên, dưới thành Biện Châu, mình đã thua trên tay thủ hạ của người này.

Đây là một địch nhân có hành động nhanh nhạy, tác chiến hung mãnh, đáng sợ.

Nhưng nếu không phải bị mất Trịnh Châu, Mặc Kiều Sinh làm sao có thể chỉ dựa vào một nhánh kỵ binh mà xâm nhập vào nơi cách Hạo Kinh gần như vậy.

Một Tàng Bồi Chân oán hận nhìn quân địch liên tục tràn lên cách đó không xa, rõ ràng nhân số quân Tấn gấp mấy lần của mình.

Gã biết mình không thể giao phong với Mặc Kiều Sinh vào lúc này.

Gã đành buông bỏ việc truy kích Trình Thiên Diệp, hạ lệnh quay ngựa lui lại.

Mặc Kiều Sinh một người một ngựa đến trước đoàn xe, nhảy xuống ngựa, quỳ xuống đất thỉnh an.

Trình Thiên Diệp nhấc màn, xuống xe, nghênh đón Mặc Kiều Sinh.

Trong thời khắc nguy cấp tuyệt vọng nhất, nàng đã nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Trình Thiên Diệp thăm kích động và hưng phấn.

Trong nội tâm nàng nhất thời xúc động, gần như muốn xông lên trước, ôm cổ người nam nhân kia.

Đến trước Mặc Kiều Sinh, cuối cùng nàng mới nhớ tới thân phận của mình, kiềm chế bản thân.

Trình Thiên Diệp nâng Mặc Kiều Sinh dậy, nhìn đại tướng quân của nàng từ trên xuống dưới.

Trong đôi mắt trong trẻo của nàng tựa như vùng đầy ấp những vì sao, lấp lánh lay động, cười tỏa sáng hơn cả nắng: “Kiều Sinh, sao chàng...”

Còn chưa dứt lời, tướng quân thân mặc hắc bào đột nhiên nắm lấy tay nàng, ôm chặt nàng trong vòng tay.

Ây gù, nhiều người thế mà. Trình Thiên Diệp kinh hãi.

Đôi tay rắn chắc dùng hết sức ôm lấy nàng, còn hơi phát run.

Đôi mắt Trình Thiên Diệp dịu xuống: Hóa ra, ta làm cho Kiều Sinh lo lắng như vậy.

Nàng đưa tay mình ra, vòng qua eo Mặc Kiều Sinh, vùi mặt mình vào khối giáp lạnh như băng kia, hai mắt nhắm nghiền.

Thôi, hiếm khi hắn chủ động ôm ta, quân khí gió có bao nhiêu người chứ.

“Thực xin lỗi, khiến chàng lo lắng rồi.” Trình Thiên Diệp nhẹ nhàng nói: “May là chàng đã đến rồi, Kiều Sinh. Cảm ơn chàng.”

Mặc Kiều Sinh hồi thần, hắn đỏ mặt buông tay ra.

“Nơi đây không nên ở lâu, vì thần hộ tống Chúa... Công chúa về nước.”

Hắn cúi gương mặt đỏ bừng xuống, cung kính tiễn công chúa về xe ngựa.

Đứng ở chỗ cao, trên lưng ngựa, Dương Lục Hậu nghiêng người thấp giọng nói với Dương Thịnh bên cạnh: “Thịnh, Thịnh ca, hóa ra tướng quân và công chúa điện hạ thân mật vậy đó. Ta còn tưởng rằng hắn và Chúa công...”

Dương Thịnh trách cứ: “Không được bàn luận việc tư của tướng quân.”

Dưới sự hộ tống đại quân, đoàn xe xuất phát lên đường.

Trình Phượng cưỡi ngựa đi ngang qua Mặc Kiều Sinh, cau mày thấp giọng hỏi: “Người và công chúa là sao?”

Mặc Kiều Sinh mặt đỏ tới mang tai, nói không ra lời.

May là Trình Thiên Diệp nhắc nhở, gọi hắn qua, tạm thời giải vây hắn khỏi xấu hổ khi bị bạn tốt truy vấn.

Trình Thiên Diệp ghé vào cửa sổ, trong mắt tươi cười: “Kiều Sinh, sao chàng có thể dẫn quân chạy đến đây? Làm sao chàng lại biết đem qua chúng ta ra khỏi thành?”

Mặc Kiều Sinh cưỡi ngựa đi bên cạnh, nương theo xe đồng hành: “Ta dẫn một nhánh kỵ binh từ Trịnh Châu đột tiến đến Củng Quận, sau đó dò sức cùng quân Khuyển Nhung tại núi Tùng Cao khoảng mấy ngày. Hôm qua, ta nhận được tuyến báo, nghe nói ngài chính thức hội đàm cùng thái hậu Khuyển Nhung. Ta sợ trong đó có biến, đã nghĩ nên tận lực tới gần Hạo Kinh một chút, xem có thể tiếp ứng hay không.”

“May mà đề ta gặp được ngài.” Mặc Kiều Sinh lòng còn sợ hãi thờ phào, tỏ ra khiếp sợ.

Từ khi Chúa công xâm nhập trận địa địch, hắn thật sự ngày ngày lo nghĩ khó thể yên lòng.

Không lâu trước, hắn dẫn đội leo lên gò núi, liếc thấy một đội nhân mã nho nhỏ của Chúa công đang liều mạng chạy băng băng, đằng sau là quân địch cuốn cuộn.

Chỉ một chút nữa thôi, khối báo động của truy binh sắp bao phủ đoàn xe của Chúa công.

May thay sau khi những truy binh kia nhìn thấy cò của họ, tự biết không địch lại, chủ động lui bước.

Nếu Chúa công xảy ra điều gì ngoài ý muốn, dù hắn có thiên đạo vạn quả đám truy binh kia thì có tác dụng gì?

Không ai biết hắn từ trên gò núi lao xuống với lòng phấn nộ và khẩn trương. Vì thế, khi nhìn thấy Chúa công bình yên vô sự, hắn lại không khống chế được ôm lấy Chúa công.

Cũng may Chúa công không tức giận.

Mặc Kiều Sinh lặng lẽ ghé vào cửa sổ, đánh giá Trình Thiên Diệp đang nhẹ nhàng cười cười nói nói trò chuyện cùng hắn, thầm nhẹ nhàng thờ ra.

Chúa công mặc đồ nữ tử, thật là xinh đẹp.

Trình Phượng nhìn hai người cách cửa sổ xe thoải mái nói chuyện với nhau, khó hiểu nhíu mày: Hai người này trông có vẻ rất thân quen, hình như đã quen biết từ lâu. Khi nào thì Kiều Sinh quen biết vị công chúa này thế?

Chẳng lẽ Chúa công cố ý cho Kiều Sinh thượng chủ [1]?

[1] thượng chủ: Trong xã hội phong kiến, một người đàn ông kết hôn với một công chúa được gọi là Thượng chủ.

Tư duy của Trình Phượng miên man theo một phương hướng kỳ quái.

Đoàn người không dám trì hoãn, chạy với tốc độ cao nhất. Có binh mã của Mặc Kiều Sinh hộ tống, cuối cùng hữu kinh vô hiểm, bình an rời khỏi địa giới Tây Nhung, đến gần thành Trịnh Châu.

Mất thấy tường thành chắc chắn Trịnh Châu gần ngay trước mắt, Trình Thiên Diệp đổi sang trang phục cưỡi ngựa, oai hùng nhảy lên một con tuần mã.

Nàng nói với Trình Phượng: “Trình tướng quân, người chiếu cố Trương tiên sinh về thành, ta có việc khác, từ biệt trước.”

Dứt lời, nàng cũng không quản Trình Phượng phản ứng thế nào, đánh ngựa đi. Mặc Kiều Sinh giục ngựa theo sát phía sau.

Trình Phượng nhìn hai bóng người biến mất tại lối rẽ, cảm thấy trong đầu mù mịt, tựa như đã có một đáp án sống động như thật đang ở ngay trước mắt nhưng hắn vẫn cứ không nghĩ ra, nhìn không thấu.

Trình Thiên Diệp giục ngựa chạy vào rừng một lát, cười ha ha.

Nàng nhảy xuống ngựa, dắt ngựa đi song song cùng Mặc Kiều Sinh trên con đường rợp bóng cây.

“Kiều Sinh, xem ra con người thật sự không thể tùy tiện nói dối.” Trình Thiên Diệp cười nói: “Một khi chàng nói dối lần đầu, sẽ buộc phải dùng nhiều lời nói dối khác để che dấu.”

Giờ phút này, gương mặt của nàng được trang điểm theo kiểu phi hà đang thịnh hành đương thời, mái tóc dài bao lấy vai, phần đuôi được buộc lên, búi theo kiểu song hoàn, có cảm giác

nữ tính riêng biệt.

Ánh mắt Mặc Kiều Sinh lưu luyến, không dám tiếp xúc quá trớn, lại không nỡ rời đi.

Trên con đường rừng không một bóng người, chim hoàng oanh đang hót véo von.

Trình Thiên Diệp cắn cắn môi, nhắm hai mắt lại, ngẩng đầu lên.

Nàng đợi rất lâu, đợi đến khi nàng sắp từ bỏ, từ bỏ việc người nam nhân này sẽ chủ động.

Rốt cuộc, một đôi môi lạnh lạnh đã cẩn thận chạm vào nàng.

Mặc Kiều Sinh hôn khẽ từng chút từng chút rồi mới hạ xuống.

Hắn hoảng loạn như vậy, không có bất kỳ kỹ xảo nào, thậm chí bởi vì quá khẩn trương mà đôi môi hắn lạnh buốt.

Nhưng hắn vẫn dễ dàng đốt cháy trái tim Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa đang bùng lên.

Trời ơi, ta thật sự rất thích người nam nhân này.

Trình Thiên Diệp từ từ nhắm hai mắt, tập trung đáp lại, khích lệ cái người không lưu loát và khẩn trương kia.

Đến khi một giọt nước mắt rơi xuống mặt của nàng.

Trình Thiên Diệp mờ mắt ra, đột nhiên vươn tay, giữ vai Mặc Kiều Sinh, đè hắn vào một gốc cây.

Nàng lướt nhìn người trước mắt.

Thật là, lại khóc rồi, vậy ai có thể nhịn được?

Nàng lẽ lười liếm liếm môi, giành thế chủ động.

Tuy được chiều chuộng quá thực rất hạnh phúc, nhưng lúc bắt nạt hắn càng khiến ta phấn khích hơn. Trình Thiên Diệp vừa suy nghĩ vẩn vơ, vừa không nể tình tăng thêm sức.

...

Trình Thiên Diệp tẩy sạch chi hoa [2], đổi lại nam trang, cùng Mặc Kiều Sinh song song vào thành.

[2] chi hoa: Một loại bột chi dùng để làm đồ dùng trang điểm cho phụ nữ.

Tình trạng trong thành Trịnh Châu tốt hơn nhiều so với Biện Châu lúc trước.

Tuy cũng vừa trải qua chiến hỏa nhưng không có tình trạng người chết đói khắp nơi, thành sắp tường đổ.

Trải qua mấy ngày nay nghỉ ngơi chỉnh đốn, dân sinh khôi phục không ít, nội thành đã có thái độ trật tự ngay ngắn.

Trên đường phố xuất hiện không ít binh dân vắng lai, thương nhân xuôi theo tiếng rao vãn du bốn phương trên phố, một vài cửa hiệu cũng treo cờ, mở cửa buôn bán.

Giáp sĩ cầm giáo tuần tra ngang qua cũng không làm cho dân chúng tỏ vẻ sợ hãi.

Hai người đi ngang qua quan tự, châu tự. Bên ngoài nha môn không ít người vây xem, hiển nhiên là vì đang thẩm án trong chính đường.

Trình Thiên Diệp dừng bước, nghỉ chân đứng xem.

Chỉ thấy trên chính đường, một Thừa sử, cấp dưới của Châu thừa, đang ngồi ngay ngắn trên công đường.

Hai bên có tiền sinh công văn, ngục duyên (người trông coi ngục), và hai nhóm lính canh đang cầm gậy gộc.

Phía dưới công đường có hai phụ nhân đang quỳ, cùng chỉ vào một đứa trẻ mới sinh còn nằm trong tã mà tranh luận không ngừng.

Trong đó một phụ nhân khóc lóc kể về nói rằng nàng dẫn theo hài tử đến thành tìm người thân, nửa đường tình cờ gặp một vị nương tử, hai người trò chuyện rồi kết bạn đi cùng một đoạn đường. Vị nương tử kia chỉ nói trong chiến loạn mình bị mất hài nhi, trong lòng đau khổ, nhìn thấy đứa bé đáng yêu, muốn ôm một cái thôi. Ai ngờ nàng ta ôm con mình xong lại không trả, chỉ nói đó là hài nhi của mình, đoạn muốn bỏ đi. May thay nàng gặt gao nứu lại, rồi gặp được binh sĩ tuần tra, lúc này hai người mới kéo nhau đến tận đây.

Một phụ nhân khác lại nói hoàn toàn giống hệt với người kia, chỉ có điều nhân vật thay đổi mà thôi.

Hai người ai cũng cho là mình đúng, tranh luận không dứt.

Thế nhưng, trên cơ thể đứa bé này không có dấu hiệu nào để có thể phân biệt rõ ràng.

Tiểu hài tử nhà binh dân cũng chỉ mặc vài thô bình thường. Hai người cùng đồng hành, vì có ý đồ cướp đoạt trẻ sơ sinh, phụ nhân nọ sớm đã lặng lẽ tìm hiểu hết thảy.

Giờ phút này, hai người đều nói rất rành mạch, nhất thời khó thể phân rõ.

Người vây xem đều bàn tán sôi nổi.

Trình Thiên Diệp đang hào hứng muốn xem quan viên cổ đại này xử án như thế nào.

Ai ngờ này Thừa sử trên cao đường vỗ bàn, quát: “Này, đừng có mà huyên náo. Mỗi ngày lão gia ta có bao nhiêu án kiện chờ giải quyết, ai rảnh bình tĩnh nghe hai phụ nhân các người

lại nhai. Nếu các người bên nào cũng cho là mình phải, đơn giản là một người có hài tử đã chết mà ghen ghét với người ta, thế nên ta sẽ quăng chết hài tử này ở cửa luôn vậy, các người không cần phải giành giật nữa.”

Trên công đường, một nha dịch bước xuống, ôm lấy tiểu hài tử muốn đi.

Một phụ nhân trong số đó hơi sùng sốt, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Một người khác, lại vội nhào tới, ôm chặt lấy chân nha dịch, khóc nức lên, kiên quyết không đồng ý.

“Ái chà, không tệ.” Trình Thiên Diệp thầm khen. Tuy không phải vụ án phức tạp, nhưng nàng không ngờ Thừa sử này có thể vừa nhanh nhẹn vừa xảo diệu phá xong vụ này.

Quả nhiên, trải qua tra xét, phụ nhân có ý đồ cưỡng đoạt hài tử nhà người ta cuối cùng phải thừa nhận hành vi phạm tội.

Mẫu thân của hài tử chính là phụ nhân đã ôm chầm lấy chân nha dịch không chịu buông tay.

Thừa sử nọ đang lật xem một quyển điển tịch thật dày trên bàn.

Trên mặt bìa viết hai từ to “Tân luật”.

Trình Thiên Diệp nhận ra quyển sách này, đây là Chu Tử Khê tốn rất nhiều tinh lực để viết ra, kết hợp pháp luật thông hành của các quốc gia cùng ý tưởng của Trình Thiên Diệp mới chế định ra cuốn nội quy pháp luật này.

Trước kia chỉ sử dụng ở Biện Châu, không thể tưởng được chỉ mới vài ngày mà Chu Tử Khê có thể làm cho quan lại Trịnh Châu đều phản án dựa theo quyền pháp lệnh này rồi.

Trình Thiên Diệp hứng thú, nàng muốn xem một án kiện không tính là lớn vậy có thể tìm được điều khoản xử phạt tương ứng trong bản “Tân luật” mới này hay không.

Thừa sử đọc qua một hồi, tuyên bố: “Y theo mục thứ ba “Tân luật”, điều 128, phạm là người lừa bán, cướp đoạt trẻ con, chịu Nhị hình, phạt ba năm thành đán [3].”

[3] thành đán: là một hình thức trừng phạt trong triều đại Tần và Hán, thuộc về ở tù. Hình phạt thành đán nhằm vào nếu phạm nhân là nam sẽ “Trị thành”, tức xây thành; nếu là phạm nhân nữ là “Trị gao”, tức gĩa gạo.

Phụ nhân bị hình phạt kia chột xụi lơ dưới đất, thậm chí còn khóc không thành tiếng.

Dân chúng vây xem ngoài cửa trẫm trở khen ngợi.

Bọn buôn người ở triều đại nào đều là kẻ khiến người thống hận. Thường đoạt một đứa con của người ta đồng nghĩa sẽ hủy diệt cả gia đình người đó. Bất luận họ có phải là cha mẹ hay không, đều có rất ít người đồng cảm với loại buôn bán trẻ con này.

Nhị hình chính là cắt mũi, ba năm thành đán là phạt khổ dịch ba năm, phải đeo xiềng xích tu sửa tường thành hoặc làm những công việc nặng nhọc nhất trong công sự thủy lợi.

So với trước đây, tội nhân lừa bán tiểu hài tử chỉ cần phạt tiền, hoặc có thể dùng tiền chuộc tránh bị giam cầm thì hình phạt này nghiêm khắc hơn nhiều. Vì thế, nó đã lấy được tiếng trẫm trở khen ngợi của dân chúng.

Nhưng đối với Trình Thiên Diệp, nàng phấn khởi về hai phương diện.

Ngẫu nhiên xem được một án kiện cũng có thể tìm đúng điều luật trong chế định pháp quy, y theo luật đó trừng phạt phạm nhân, là biểu tượng kiện toàn cho pháp chế của một quốc gia.

Tuy không thể nói Chu Tử Khê đã sửa sang lại đầy đủ các mặt của “Tân luật” nhưng ít ra là một hiện tượng tốt.

Hai người tiếp tục đi đến phủ thành chủ, thấy Hạ Lan Trình đang dẫn binh mã ra ngoài tìm họ.

Hạ Lan Trình trông thấy Trình Thiên Diệp thì rất giật mình, xuống ngựa hành lễ: “Chúa công, mấy ngày nay người đã đi đâu vậy?”

Sau đó hần nhìn ra phía sau họ, không thấy được bóng người, không khỏi hơi thất vọng.

“Thiên Diệp công chúa đâu? Không phải nàng ấy cùng trở về với Kiều Sinh sao?”

Công chúa dùng thân nữ nhi đi sứ Hạo Kinh, cứu được Trương Phúc, khiến hần ta rất cảm phục.

Trình Thiên Diệp đỡ trán thở dài, bắt đầu đau đầu khi phải tìm lời giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Nghe Một Tàng Bùi Chân tự thuật xong, Một Tàng thái hậu vỗ bàn thật mạnh.

“Người nói cái gì! Một nhánh quân năm ngàn người, trong vòng một đêm đã đột tập đến cách Hạo Kinh chúng ta ba mươi dặm nhưng không ai có thể cản hần lại?”

Một Tàng Bùi Chân ấp úng không nói gì.

Lý Toàn Hạo phòng giữ Cung Quận là huynh đệ đáng tin của gã.

Ban đầu Mặc Kiều Sinh dẫn một đội kỵ binh đột nhiên xuất hiện ngoài cổng Củng Quận.

Điều này khiến Lý Toàn Hạo vô cùng khản trương, bởi vì nhất thời không rõ tình hình binh lực của đối phương, chỉ đành đóng chặt cửa thành bày trận địa sẵn sàng đón địch.

Ai ngờ Mặc Kiều Sinh thoát nhìn hùng hổ, thật ra không có dự định sẽ công thành, dẫn theo 5000 kỵ binh, điều võ dương oai ở ngoài thành rồi chuyển sang núi Tùng Cao.

Lý Toàn Hạo kịp phản ứng, dẫn theo binh mã ra khỏi thành truy kích, nhưng hoàn toàn không chạm đến được cái đuôi lính của Mặc Kiều Sinh.

Không chỉ Củng Quận của Lý Toàn Hạo, mà cả Đãng Phong, Dương Thành, mấy ngày nay thủ thành cũng kêu loạn, đều đang lo nghĩ truy tìm Tấn quân và phòng thủ Tấn quân.

Đại khái đến giờ phút này, họ còn chưa biết Mặc Kiều Sinh đã dẫn quân vọt tới gần Hạo Kinh, đón được công chúa Tấn quốc, lên đường trở về nước rồi.

Một Tăng Bồi Chân ôm quyền xin đi giết giặc: “Chỉ cần cô mẫu phát nhân mã, chắc nhĩ sẽ lập tức ra khỏi thành, đuổi theo Mặc Kiều Sinh và công chúa Tấn quốc, cũng cho bọn chúng biết rõ thiết kỵ Tây Nhung ta không phải dễ chọc.”

Một Tăng thái hậu thờ thật dài, giờ bàn tay đã phủ đầy nếp nhăn ra hiệu: “Đừng nói người đuổi không kịp, dù có đuổi theo, ở biên cảnh, Du Đôn Tổ đã dẫn đại quân chờ tùy thời tiếp ứng bọn họ. Người đi, cũng chẳng chiếm được chỗ nào tốt.”

Một Tăng Bồi Chân còn muốn tranh luận, thái hậu cắt lời gãi.

“Chúng ta đã ký hiệp ước cùng Tấn quốc, không nên lại phát động phân tranh. Ta nên nương theo cơ hội này, quân lý lại cái nhà đang loạn cào cào này mới phải.”

Thái hậu ần ần mảy, nhớ tới đáng về thông tuệ, hào phóng của công chúa Tấn quốc.

Có một muối muối như vậy, ca ca chắc hẳn cũng không kém là bao.

Tấn quốc có một vị quân chủ trẻ tuổi, có Mặc Kiều Sinh trên chiến trường xuất quỷ nhập thần, Du Đôn Tổ trầm ổn kiên nghị giỏi về thủ thành, còn có Trương Phúc kia... Cái tên Trương Phúc khiến người ta chán ghét nhưng lại không thể không bội phục tài hoa của y.

Còn nước mình, Một Tăng thái hậu nghĩ đến nhĩ tử của mình bị hoàng hậu lừa gạt xoay vòng, trong lòng thấy thật mệt mỏi.

“Chân nhĩ, người cảm thấy Thiên Diệp công chúa của Tấn quốc kia thế nào?” Một Tăng thái hậu ngừng đầu hỏi cháu mình.

“Hả, cô mẫu có ý tứ là?”

“Nghe nói Thiên Diệp công chúa còn chưa thành thân, ta muốn cầu hôn vị công chúa này cho thái tử, liên hôn với Tấn quốc.”

Nói về bên này, Trình Thiên Diệp đã đổi về nam trang, cùng Mặc Kiều Sinh về tới nơi đóng quân ở Trịnh Châu.

Nàng quan tâm thương thế Trương Phúc nên bỏ lại ánh nhìn của mọi người mà đi tiếp.

Mới tới cửa, nàng suýt nữa đã đụng phải một người hầu đang vội bụng chậu bước ra khỏi cửa.

Trình Thiên Diệp cúi đầu xem thử, đó là một chậu băng gạc ướt đầm máu đen, hiển nhiên là mới được thay ra từ trên người Trương Phúc.

Lòng của nàng bỗng nặng trĩu.

Trong phòng truyền ra một vài tiếng rên thống khổ nhưng cố đè nén.

Trình Thiên Diệp đã bước chân đến cửa rồi lại thu về, cứ thế vài lần.

Cuối cùng, nàng vẫn sai bước vào, yên lặng đứng ở cạnh cửa.

Quá trình trị liệu rất dài, tiếng rên đau đớn của Trương Phúc nện thẳng vào tim Trình Thiên Diệp.

Tuy nhiên, nàng không lảng tránh, ngưng mắt nhìn mảng máu tươi gai mắt ở đẳng kia.

Trình Thiên Diệp tự nhủ, nếu muốn đi con đường này, mi phải chứng kiến ngày càng nhiều cảnh máu tươi. Đã lựa chọn, mi cũng chỉ có thể thích nghi, không thể lại lảng tránh, không thể lại sợ hãi.

Nàng hơi khép mắt, âm thầm thì: Ta cần phải dùng hết toàn lực của mình, phải làm cho máu của bọn hán không chảy vô ích.

Đại phu thái thú lui, Trương Phúc đã chìm vào hôn mê.

Tiêu Tử đỏ mắt, cẩn thận giúp y lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Trình Thiên Diệp trấn an: “Đại phu nói rồi, vết thương của Trương Phúc trông hung hiểm nhưng cũng may không nguy hại đến tính mạng. Chỉ là... quá trình trị liệu khá là đau đớn.”

Tiêu Tử đưa một cái ghế đến, mời Trình Thiên Diệp ngồi.

Còn hán phục dưới đất, mạnh mẽ hành một đại lễ.

“Người quý ta làm gì?” Trình Thiên Diệp giơ tay lên, cười hòa hoãn: “Ta đi chuyến này, đó là vì Trương Phúc không chỉ là thần tử quan trọng của ta mà còn là diệc huynh diệc hữu [1] của ta, chứ không phải bởi vì người khóc lóc nên ta mới đi.”

[1] diệc huynh diệc hữu: ý nói anh em bạn bè tốt.

Tiêu Tử lau mặt, nghẹn ngào nói: “Bất kể thế nào, ta đều muốn cảm ơn Chúa công, cũng thay tiên sinh cảm ơn Chúa công.”

“Người, người lại khuyến khích Chúa công đích thân mạo hiểm.” Trên giường vang lên giọng nói trầm thấp của Trương Phúc, không biết y tỉnh lại khi nào: “Ta dạy người lâu như vậy, đều đi vào bụng cậu hết rồi sao?”

Giọng y suy yếu, lời nói rất nhẹ.

Thế nhưng, Tiêu Tú lại thấp thòm quỳ gối ở mép giường, cúi đầu nghe giáo huấn, không dám phản bác.

“Được rồi, được rồi.” Trình Thiên Diệp hoà giải: “Ngươi đừng rầy hán nữa, ngươi không thấy lúc ấy Tiêu Tú đã hốt hoảng cỡ nào đâu. Nếu ngươi thật sự xảy ra chuyện, có lẽ ta cũng sẽ bị nước mắt của hắn nhấn chìm mất.”

Trương Phúc quay mặt vào tường, không nhìn họ.

Thế này là vẫn còn đang tức giận đấy. Trình Thiên Diệp buồn bực nghĩ, ở cổ đại làm quân chủ cũng không dễ dàng gì, không chỉ ổn định tần phi hậu cung, còn phải thỉnh thoảng dỗ dành những thần tử tiền triều ngạo kiều này nữa chứ.

“Trương khanh, tuy ngươi đang mang bệnh nhưng ta lại có một việc gấp nhờ ngươi hao tâm tổn sức.” Trình Thiên Diệp nghiêm túc nói.

Trương Phúc không thể không quay mặt lại.

“Ngươi ở Khuyển Nhung lâu như vậy, nắm rõ tình hình của bọn chúng nhất, ngươi nói chúng ta có nên thừa cơ bọn chúng đang nội loạn, lại phát động công kích với bọn chúng?” Trình Thiên Diệp nói ra chủ ý, thật ra chỉ để dò đi sự chú ý của Trương Phúc.

“Chúa công đừng nóng vội.” Trương Phúc quả nhiên vô cùng xem trọng, y chống người dậy một chút.

Tiêu Tú vội vàng đỡ y, lót gối đầu sau lưng cho y, để y có thể dựa vào nói chuyện.

“Tuy trong triều Khuyển Nhung nội loạn nhưng Một Tàng thái hậu đã nắm giữ thế cục. Binh lực Khuyển Nhung cũng chưa vì vậy mà suy yếu. Nếu chúng ta lại khai chiến toàn diện với bọn chúng, ngược lại sẽ kích khởi mối thù chung trong lòng chúng, nói không chừng còn có lợi cho chúng ổn định hơn.”

Trương Phúc nói hai câu, đã thờ dốc.

Trình Thiên Diệp vội vàng ngừng câu chuyện: “Được rồi, ngươi cứ nghỉ ngơi trước. Ngươi nói ta đã hiểu rồi, ta sẽ cẩn thận suy nghĩ.”

“Vi thần không ngại, kính xin Chúa công để ta nói xong.” Trương Phúc khẽ giọng tay: “Chúng ta trông như đã hạ được Trịnh Châu nhưng thật ra chỗ dựa chưa ổn. Quốc gia của ta hôm nay bất luận là binh lực hay thực lực đều kém xa Khuyển Nhung. Kính xin Chúa công phải tránh tự đắc theo đuổi thứ trước mắt mà nên mượn cơ hội tốt này ổn định dân sinh, mở rộng quân bị, ưu tiên phát triển thực lực của quốc gia.”

Trình Thiên Diệp nghiêm nghị nói: “Trương công nói có lý, ta nhất định sẽ dựa vào những gì công nói mà làm.”

Trương Phúc bỗng ngưng lại, lái sang một chuyện khác: “Chúa công, người...”

Y nhìn thoáng qua Tiêu tú, đang muốn bảo hắn lảng tránh.

Trình Thiên Diệp “khụ”, nói: “Tiêu Tú, biết rõ thân phận của ta.”

“Việc này có bao nhiêu người biết?” Trương Phúc khẩn trương hỏi.

“Trong Trịnh Châu lúc này, chỉ có ngươi, Tiêu Tú, và Kiều Sinh biết được. Mặt khác mẫu thân của ta, Hứa phi và Tiểu Cẩn, còn có Thiên Hương biết rõ thân phận của ta. Ngoài ra không còn ai khác nữa.”

“Nhưng lúc này, Chúa công bảo công chúa đi sứ Tây Nhung rồi tính sẽ ăn nói thế nào?” Trương Phúc cau mày nói.

Trình Thiên Diệp hơi xấu hổ. Lúc ấy nàng nhất thời xúc động, hoàn toàn không cẩn thận nghĩ kỹ nên giải quyết hậu quả thế nào: “Ta sẽ nói ta phải công chúa phải đi việc khác rồi, không được sao?”

Nàng nhìn ra được từ vẻ mặt Trương Phúc rằng bản thân lấy cớ này thật vụng về.

Trương Phúc nghiêm túc lắc đầu: “Chúa công, thân phận của ngài, liên quan đến căn cơ của Đại Tấn ta, sao có thể khinh thường như thế. Chỉ cần có người lưu tâm điều tra, rất có thể sẽ bại lộ thân phận của ngài, dao động căn cơ quốc gia.”

Trình Thiên Diệp mới ý thức được vấn đề hơi nghiêm trọng. Nàng nháu mày chăm chú suy tư.

“Việc này là vì ta. Xin để thần giúp Chúa công an bài.” Trương Phúc nói: “Chúa công lập tức tuyên bố với bên ngoài rằng Thiên Diệp công chúa đã trở về Biện Châu trước. Thần sẽ cẩn thận chọn lựa ra một người có tuổi tác và tướng mạo gần giống người từ từ thị [2], lệnh cho cô ta cải trang công chúa ở suốt trong Biện Châu. Sau đó xin Thiên Hương công chúa hiệp trợ bên cạnh. Chờ Chúa công trở về Biện Châu, thỉnh thoảng khôi phục thân phận công chúa, lộ diện vài lần trước mặt người khác. Chỉ cần chúng ta cẩn thận là có thể che dấu tai mắt.”

[2] từ thị có ý giống từ sĩ (người được nuôi để chịu chết thay chủ), nhưng thị ở đây nghĩa là kẻ hầu người hạ.

Trình Thiên Diệp thờ dãi một hơi: “Thật tốt quá, may mà có ngươi ở đây, ta rốt cuộc không cần ưu sầu nữa rồi.”

Nhưng Trương Phúc lại lạnh lùng gọi cho nàng một chậu nước lạnh: “Đây chỉ là kế hoãn binh, vì bảo vệ vạn toàn, thần kính xin Chúa công sau này... làm cho thân phận Thiên Diệp công chúa vĩnh viễn biến mất.”

Trình Thiên Diệp hơi khó chịu, tuy nàng đã lựa chọn đi con đường này nhưng trong lòng nàng luôn chờ mong, hi vọng có một ngày có thể khôi phục thân phận nữ nhi, quang minh chính đại ở cùng với người trong lòng mình, sống cuộc sống tự do tự tại.

Bây giờ nhìn lại, hi vọng này gần như trở nên xa xăm không thể chạm đến rồi.

Trình Thiên Diệp khẽ gật đầu, đứng dậy cáo từ.

Lúc nàng đi tới cửa, Trương Phúc gọi nàng: “Chúa công.” Trương Phúc nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn, cảm ơn ngài đích thân mạo hiểm, cứu thần trong lúc nguy nan.”

“Trong ngục, mấy lần suýt nữa thần không kiên trì nổi, nhưng thần luôn cảm thấy rằng Chúa công sẽ đến cứu thần. Có ý niệm này trong đầu, thần mới can đảm chống đỡ đến bây giờ.”

Chương 87: Phò mã

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thương khung tự trưởng, tân nguyệt như câu [1].

[1] Miêu tả cảnh trời trăng, nghĩa là bầu trời trông như màn phủ, ánh trăng cong như lưỡi liềm.

Mặc Kiều Sinh nằm ngửa trên nóc cung điện.

Mặc kệ ở đâu, Chúa công đều sẽ dành phòng cho mình ở tấm điện của nàng.

Nhưng chỉ cần rảnh rỗi, Mặc Kiều Sinh vẫn thích lặng lẽ ở trên mái hiên nơi có Chúa công hơn.

Hiện tại Chúa công càng ngày càng bận rộn, ánh đèn trong tấm điện lúc nào cũng sáng đến khuya.

Mặc Kiều Sinh không muốn quấy rầy, hẳn thăm nghĩ sẽ yên lặng bảo vệ nàng, làm bạn với nàng ở nơi thật gần.

Chỉ cần nghĩ đến người trong lòng mình đang ngồi dưới lớp mái ngói mỏng manh sau lưng, hẳn cảm thấy lòng mình thật an ổn, rất thư thái.

Tiếng đàn tranh ung dung trầm bổng vang lên trong màn đêm.

Là Chúa công đang gảy đàn tranh.

Dưới ánh trăng đêm thu, Mặc Kiều Sinh cảm nhận được sự lạnh lẽo của sương giá.

Hình như có nét ưu sầu, trách hận theo tiếng đàn lượn lờ, từng sợi nhạc cuốn lấy lòng hắn, khe khẽ dè dặt, phác họa khiến lòng của hắn hơi nhói đau.

Mặc Kiều Sinh nhíu mày, lúc nào hắn cũng lắng nghe tiếng đàn tranh của Chúa công, xưa nay lần điệu luôn là trong sáng mạnh mẽ, mệnh mang hào hùng.

Thường khiến người ta cảm thấy hăng hái, tâm hồn thoải mái.

Rất ít khi người đàn ra làn điệu bi thương, xót lòng người thế này.

Chúa công có việc gì phiền muộn sao?

Mặc Kiều Sinh rất muốn xuống nhìn xem.

Giờ phút này, dưới mái hiên, từ xa vang lên tiếng bánh xe đến gần, đó là xe lăn của Chu Tử Khê đang đi về hướng phòng của Chúa công.

Mặc Kiều Sinh thu hồi lại suy nghĩ của mình.

Chu Tử Khê ôm một đồng công vắn vào trong phòng.

Tiếng đàn tranh ngừng lại.

“Tử Khê, người tới rồi.”

Trình Thiên Diệp dừng một chỗ, chỉnh đốn lại tâm trạng của mình.

Nàng đứng dậy, đón xe lăn của Chu Tử Khê từ tay người hầu, đẩy y đi đến án thư cạnh bàn, bày công văn y mang đến lên bàn.

Những điều này là điều khoản pháp quy “Tân luật” mới được định ra, cùng với phương án chỉnh đốn và cải cách.

Chu Tử Khê phác thảo xong thi giao do Trình Thiên Diệp xem qua.

Trình Thiên Diệp lật từng tờ một ra, thấy trên chồng giấy dày đặc, ghi đầy nét chữ chính tề thanh tú, giữa các khoảng cách đều có phê bình chú giải màu đỏ. Giữa những hàng chữ đều phủ đầy tâm huyết của người làm ra nó.

Chu Tử Khê và Trương Phúc, còn có rất nhiều người, đều dốc hết toàn lực như vậy.

Thân là quân chủ, ta có tư cách gì đắm chìm trong chuyện tình ái của riêng mình đây? Trình Thiên Diệp thầm phi nhỏ bản thân, “cuốn chiếu” thu dọn lại tình cảm thiếu nữ của mình.

“Tử Khê, hôm nay lúc ta trở về thành trùng hợp trông thấy một sở nha Thừa lại đang thẩm án, họ đã có thể bắt đầu sử dụng pháp quy mới để xét xử án kiện.” Trình Thiên Diệp vừa đọc qua, vừa tán thưởng tự đáy lòng: “Người thật sự rất có tài năng, trong thời gian ngắn vậy, đã có thể mở rộng nền tảng của “Tân luật” rồi.

Chu Tử Khê cúi đầu thi lễ, xem như tiếp nhận lời tán dương của Trình Thiên Diệp.

Từ khi y mất đi hai chân, ánh mắt người xung quanh nhìn về phía y, hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo một ít thương cảm, đồng tình, thậm chí khinh bỉ.

Nhưng Chúa công lại chưa bao giờ có bất kỳ ánh mắt khác thường nào khi nhìn y.

Người đối xử với y như một người bình thường, cùng y thảo luận triều chính, ủy thác tín nhiệm, thậm chí không kiêng kỵ dẫn y vào triều.

Bởi vì thái độ kiên định này của Chúa công, tiếng chê bai của người khác với Chu Tử Khê dần dần ít đi, để một người thân thể tàn phế như y cũng có thể thân nhiên hành tẩu dưới vòm trời này, sai bước vào trong triều.

Chu Tử Khê thành tâm muốn dùng sở học cả đời của mình để hiệp trợ Chúa công thực hiện hoài đồ đại chí của người.

Thế nhưng hôm nay, trước khi vào cửa, y nghe thấy tiếng đàn tranh.

Trong tranh âm lộ ra một nỗi bi thương cô độc, làm người xúc động. Trình độ âm luật của Chu Tử Khê rất cao, y cảm thấy hẳn mình sẽ không đến mức cảm nhận sai nỗi lòng người đánh đàn.

Tân quốc ổn định Biện Châu, vừa mới cướp lấy Trịnh Châu, đánh lui Khuyển Nhung, kinh sợ chư hầu xung quanh. Tân chính cũng phổ biến bưng bưng khí thế, mắt thấy sức mạnh quốc gia đang phát triển không ngừng.

Bên cạnh Chúa công không chỉ có nhân tài đông đúc, ai nấy đều trung thành và tận tâm.

Trương Phúc thân hãm địch doanh, cũng được giải cứu trở về một cách tài tình.

Theo lý mà nói, giờ phút này nên là lúc Chúa công hăng hái nhất. Dù thế nào cũng không thể tràn ngập nỗi cô độc như vậy.

Tuy nhiên, chẳng biết tại sao, y có chỗ vẫn mơ hồ khó hiểu, suy ngẫm ra một số chỗ không thích hợp của Chúa công.

Trình Thiên Diệp đang lật xem tài liệu: “Tuy quan viên phụ trách hình luật biết chính lệnh, pháp quy mới. Nhưng ta phát hiện dân chúng quốc nội đa số dốt đặc cán mai, muốn phổ cập những cái này vẫn còn rất khó khăn. Người cảm thấy có chỗ nào khả thi không?”

Chu Tử Khê đáp: “Y theo tân chính, quốc gia của ta mới nhập tịch thứ dân và phải xác định rõ hộ tịch, nơi cư trú. Lấy mười hộ làm thành một xóm, một trăm hộ hợp thành một làng, đứng đầu là lý trưởng. Mười lý thành một đình, do đình trưởng cai quản. Mười đình thành hương, nhiều hương thành huyện, lại rồi đến châu, quận.”

“Chúa công chỉ cần lệnh cho quận trưởng quản hạt chư huyện, còn huyện thừa phụ trách giáo hóa trường làng, trưởng làng lại phổ cập cho đình trưởng, lý trưởng trực thuộc. Từ đình, lý trưởng giảng giải tuyên truyền cho dân. Người dân sẽ từ từ biết rõ pháp quy, chính lệnh mới. Điều Chúa công cần phải làm là lựa chọn châu mục, quận trưởng thích hợp, cũng tiến hành khảo hạch định kỳ thành tích của họ.”

Trình Thiên Diệp gật đầu: “Quả thực là một phương thức quản lý hữu hiệu. Tuy nhiên nó quá chậm, chủ yếu vẫn là các chúng dân có trình độ văn hóa quá thấp. Trước đó chúng ta đã phổ biến đơn giản chế độ quân công thụ tước, tại Giáng Thành bố trí công chức chuyên trách các nơi, nhiều lần tuyên truyền giảng giải nhưng ta phát hiện rất nhiều dân chúng nghe không hiểu.”

“Hiện tại muốn mở rộng chế độ pháp luật phức tạp này, còn có luật nghĩa vụ quân sự, thuế vụ, khó khăn sẽ càng lớn. Việc chọn ra nhiều công chức quản lý có cơ sở văn hóa tri thức cũng không dễ dàng. À, ý ta là những người như lý chính, đình trưởng đó.”

Trình Thiên Diệp vuốt cằm, tự nhủ: “Chủ yếu vẫn là quá ít trường học, không đủ phổ cập văn hóa. Cả chế độ khoa cử cũng không có, quan viên cũng không dễ tuyển.”

Chu Tử Khê hơi sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Chúa công, lựa chọn quan viên luôn dựa vào hiếu liêm [2]. Khoa cử là gì thế ạ?”

[2] hiếu liêm: hiếu là hiếu thuận, liêm là liêm khiết; ý nói dựa vào hai yếu tố này để lựa chọn quan viên.

Trình Thiên Diệp hồi thần, tiếp tục đọc bản thảo, cười nói: “Ta nói là học đường ấy mà, học đường trong dân gian quá ít. Việc đó để sau hẵng bàn lại tí mi, trước tiên ngươi bắt tay vào làm những chuyện này đã.”

Chu Tử Khê nhìn Chúa công, bóng dáng đơn bạc đó lúc nào cũng lộ ra một loại khí tức không hợp với thời đại này.

Chúa công mặt ngoài trông ôn hòa thủ lễ, nhưng tư duy của người thật ra vô cùng mới lạ và nhạy bén, đưa ra chính sách, kiến giải thường khiến người cảm thấy mới mẻ, văn sở vị văn [3]. Thậm chí còn thốt ra một vài từ ngữ mà mọi người không thể hiểu được.

[3] văn sở vị văn: mới nghe lần đầu, nghe thấy điều chưa từng nghe thấy.

Người đối đãi với thần tử, binh lính thậm chí là binh dân và nô lệ bằng một sự quan tâm cùng tôn trọng xuất phát từ nội tâm.

Loại quan niệm ngang hàng này đã vượt ra khỏi sự độ lượng khả dĩ của bất kỳ một quân chủ nào. Thậm chí chính người cũng nhận ra có chút không thỏa đáng, cho nên cố sức che dấu.

Những thần tử chúng tôi không thể thấu hiểu nên Chúa công mới có cảm giác cô đơn sao? Chu Tử Khê trầm nghĩ.

“Chúa công, ngài có gặp việc gì khó khăn không?” Y cẩn thận hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Ta...” Trình Thiên Diệp ngừng đầu khỏi án thư, nằng không quá muốn lừa gạt thần tử vô cùng nhạy cảm này nhưng nằng cũng không thể nói thẳng.

Chu Tử Khê di chuyển xe lăn tới trước mặt Trình Thiên Diệp: “Mấy ngày nay Chúa công không ở Trịnh Châu, chính là tự mình đi... Hạo Kinh? Ngài và công chúa cùng nhau lên vào Hạo Kinh?”

Chu Tử Khê đoán được một nửa, nhưng y chỉ không nghĩ tới Trình Thiên Diệp không phải giấu diếm thân phận đi Hạo Kinh mà nàng trực tiếp đi tham dự đàm phán.

Trương Phúc nói quả nhiên rất đúng, muốn giấu diếm được nhóm Du Đôn Tổ, Hạ Lan Trình thì dễ, nhưng đối với người vừa cẩn thận vừa nhạy cảm như Chu Tử Khê thì không dễ gì giấu được.

“Đúng, ta đích thân đi.” Trình Thiên Diệp ừ ừ nói: “Có phải ngươi cũng thấy ta làm không đúng.”

Chu Tử Khê trịnh trọng hành lễ tại xe lăn: “Triều Đại Tân ta đều vì Tân thần. Nhưng vì thần vĩnh viễn chỉ là thần tử của một minh Chúa công. Chỉ cần chuyện Chúa công muốn làm, vì thần tuyệt đối sẽ không phản đối. Thần hy vọng, nếu Chúa công có việc khó khăn thì có thể cho thần giúp ngài chia sẻ một hai.”

“Mặc dù hai chân thần không tiện nhưng sẽ không khó đi sứ nước khác. Chúa công đã không yên lòng để mọi người một mình dẫn thân vào, đó mới là những gì đương sứ vì thần cần phải làm.”

Trình Thiên Diệp cúi đầu ngẫm nghĩ, trong lòng dần dần vui vẻ trở lại.

Nàng cảm nhận được sự quan tâm tỉ mỉ của Chu Từ Khê.

Bất luận Mặc Kiều Sinh, Trương Phức hay Chu Từ Khê, tuy cách họ phản đối hành vi của nàng khác hẳn nhau. Nhưng họ đều dùng phương thức của chính họ để giúp và trấn an nàng.

Vừa nãy, Trình Thiên Diệp còn đang vì mình không thể không bỏ qua thân phận nữ tử, không thể như nữ tử bình thường khác nghiêm túc yêu đương mà cảm thấy hơi uể oải và cô đơn.

Bây giờ suy nghĩ lại, tuy quả là đã mất đi một số thứ, nhưng trái lại lại nhận được một loại tình cảm trân quý khác.

Những thần tử, bằng hữu này đến để chân thành quan tâm, đã sưởi ấm người đang ở nơi đất khách như nàng.

Hôm nay nàng không còn là người đơn độc lưu lạc tha hương nơi dị giới nữa.

Ở đây, đã có vô số người nàng quan tâm, đồng thời cũng có người dành sự lo lắng cho nàng.

“Cảm ơn người, Từ Khê.” Trình Thiên Diệp cười nói cảm tạ.

Đưa tiễn Chu Từ Khê.

Trình Thiên Diệp đứng ở ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn qua nóc nhà, nhỏ giọng gọi: “Kiều Sinh, Kiều Sinh.”

Nàng biết rõ Mặc Kiều Sinh thường an vị trên nóc nhà, nơi nàng không nhìn thấy.

Quả nhiên một bóng người màu đen nhanh chóng xuất hiện trước mặt nàng.

Trình Thiên Diệp giữ chặt tay Mặc Kiều Sinh, kéo hẳn tới.

Nàng vòng tay ôm hông Mặc Kiều Sinh, vùi mặt mình vào lồng ngực rắn chắc, lắng nghe tiếng tim đập vững vàng.

“Ta nên làm gì với chàng đây? Kiều Sinh.” Trình Thiên Diệp nhắm mắt lại, lặng lẽ nghĩ: “Ta sai rồi, có lẽ ngay từ đầu ta không nên trêu chọc Kiều Sinh.”

Nàng rất muốn ở cùng Mặc Kiều Sinh nhưng lại không thể cho hai người một mối quan hệ bình thường.

Nếu Kiều Sinh ở bên nàng thì chỉ có thể chịu đựng sự chê bai của miệng đời, mãi mãi không thể có một gia đình thật sự, phải vụng trộm cùng mình cả đời.

“Chúa công.” Giọng nói lo lắng của Mặc Kiều Sinh vang lên: “Ngài... Hôm nay không vui sao?”

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu lên: “Kiều Sinh, ta đã lựa chọn phải làm quân chủ Tấn quốc, cũng chỉ có thể buông bỏ thân phận công chúa. Có lẽ cả đời, ta cùng chàng cũng không thể trở thành một đôi tình lữ thật sự.”

Nàng chăm chú nhìn Mặc Kiều Sinh, chậm rãi nói: “Sau này, nếu chàng muốn một thê tử, một gia đình bình thường thì chỉ cần chàng nói, ta nhất định sẽ để chàng đi, tuyệt đối không ngăn cản chàng, ta thề, ta... thậm chí sẽ chúc phúc cho chàng.”

Mặc Kiều Sinh muốn nói, Trình Thiên Diệp đã ngăn đôi môi hẳn lại.

“Bây giờ đương nhiên chàng sẽ không có suy nghĩ này nên chàng không cần vội vã phản đối. Ta cũng chỉ sớm nói cho chàng biết tâm ý của ta. Hi vọng nếu có một ngày như vậy, chàng có thể vẫn sẽ không giấu diếm ta, thẳng thắn nắm bắt với ta.”

Trình Thiên Diệp nghe thấy một chất giọng khàn khàn chứa đầy oán hờn vang lên: “Ta tuyệt đối sẽ không!”

Người kia nâng mặt nàng lên, mạnh mẽ hôn.

Hắn lập đi lập lại động tác hôn môi, ra sức cướp đoạt, không ngừng làm sâu thêm nụ hôn này.

Dường như hắn đang không ngừng nói câu đó.

Tuyệt đối không, ta tuyệt đối sẽ không.

“Chúa công, ta chỉ cần nàng.”

“Cả đời này ta chỉ cần một mình nàng mà thôi.”

Lời tuyên thệ dứt quãng, ướt sũng của hắn rơi lên mặt Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp duỗi hai tay, quấn quanh cổ Mặc Kiều Sinh. Nàng dùng sự nhiệt tình của mình, dưới ánh trăng, đáp lại nam nhân mà mình yêu mến.

Ba tháng sau,

Hoàng đế Tây Nhung bệnh chết, lập thái tử Nguyên Thuận mười ba tuổi làm Đế.

Thái Hoàng thái hậu buông rèm chấp chính, dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn diệt trừ phe đối lập, nắm trọn quyền quân chính Tây Nhung vào lòng bàn tay.

Tây Nhung phái sứ thần đi sứ tới Trịnh Châu.

Trình Thiên Diệp tiếp kiến sứ giả trên đại điện.

Đây là một dịch nhân nàng khá quen thuộc, Một Tàng Bùi Chân.

Lúc đến Hạo Kinh, vì đề có thể kịp thời bảo trợ tính mạng Trương Phức, nàng đã từng lấy thân phận Thiên Diệp công chúa nhiều lần báỉ phòng vị tâm phúc của thái hậu này.

Đương nhiên, đối với Một Tàng Bùi Chân, đây được xem là lần đầu tiên gặp quân vương Tấn quốc.

Gã dâng quốc thư xong, lặng lẽ đánh giá Tấn Việt hầu đang ngồi trên vương tọa, trong lòng lấy làm kinh hãi.

Vị quân hầu này và vị công chúa kia trông thật sự như hai giọt nước, không hổ là huynh muội sinh đôi.

“Điện hạ tôn kính, Tây Nhung chúng ta và Tấn quốc là quốc gia bang giao. Hôm nay hoàng đế bệ hạ của quốc gia ta sắp cử hành đại điển đăng cơ. Vì tỏ rõ thành ý hảo hữu của quốc gia ta, Thái Hoàng thái hậu đặc phái ta tới mời sứ thần quý quốc đến dự điển lễ.”

Trình Thiên Diệp y theo quốc lễ xã giao với gã.

Và thiết yến khoản đãi sứ thần là gã.

Trên yến tiệc, ánh mắt Một Tàng Bùi Chân nhìn bốn phía những người đang dự thính.

Cuối cùng, gã mờ lời hỏi: “Mấy tháng trước, Thiên Diệp công chúa của quý quốc đi sứ Tây Nhung ta, từng có vài lần gặp mặt tại hạ. Bì nhân và công chúa trò chuyện với nhau rất vui, rất hòa hợp, không biết hôm nay Hầu gia có thể mời công chúa lên điện để tái kiến không?”

Bề ngoài Trình Thiên Diệp cười dịu dàng giao thiệp với gã, thật ra trong nội tâm đang cắn răng thâm hận.

Lúc trước Trương Phúc bị thương, đều là do một tay kẻ này. Hôm nay, nàng thậm chí không cho Trương Phúc tham dự yến hội.

Thù này, Trình Thiên Diệp không muốn bỏ qua. Chưa nói người Khuyển Nhung xâm lấn Trung Nguyên, đập phá sơn hà, còn từng vây khốn Biện Châu, suýt nữa làm nàng tổn thất Du Đôn Tổ cùng Trình Phượng và quân dân toàn thành. Sớm muộn gì nàng cũng tính sổ với đám Khuyển Nhung hung tàn này.

Tuy vậy, trên mặt nàng không nhìn ra một chút gì không vui: “Hóa ra tướng quân đã gặp qua xá muội, đáng tiếc Thiên Diệp nay đã trở về Biện Châu, không ở đây, thật đáng tiếc.”

Một Tàng Bùi Chân mỉm cười: “Phong thái của công chúa, không chỉ có bì nhân khắc sâu ấn tượng, mà Thái Hoàng thái hậu lão nhân gia cũng tán dương không thôi. Lần này phái ta đến đây, thứ nhất là vì mời quý quốc dự lễ, thứ hai là cầu hôn Thiên Diệp công chúa của quý quốc cho Hoàng đế bệ hạ nước ta, đến tận đây hai nước vĩnh kết Tần Tấn, nhiều đời bang giao, vĩnh bất tương phạm.”

Một Tàng Bùi Chân vừa dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng “bộp” vang lên, đại điện vốn đang xem là lung lay hào khí, bỗng chốc yên tĩnh.

Gã ngẩng đầu, trông thấy Mặc Kiều Sinh ngồi đối diện đã nặng nề đặt ly rượu xuống, hung hăng trừng gã.

“Sao thế, Mặc tướng quân? Chẳng lẽ Hoàng đế bệ hạ của quốc gia ta còn không xứng với thân phận công chúa sao?” Một Tàng Bùi Chân lạnh lùng nói.

Mặc Kiều Sinh chậm rãi đứng dậy.

Trình Thiên Diệp cắt lời ngăn cản: “Thái Hoàng thái hậu thật có hảo ý, ta xin nhận tấm lòng. Đáng tiếc xá muội đã có hôn ước, đành phải cô phụ tâm ý của lão nhân gia bà rồi. Mong rằng sau khi Tướng quân về nước, thay ta chuyển đạt sự áy náy.”

“Công chúa đã có hôn ước?” Một Tàng Bùi Chân nhủ mảy: “Chứ không phải Hầu gia mún đùn đẩy sao? Trước khi ta tới Tấn quốc đã từng nghe ngóng một ít, chưa từng nghe nói công chúa có hôn ước, không biết công chúa gả cho hào kiệt nước nào?”

Trình Thiên Diệp cười: “Ta chỉ có một muội muội, mẫu thân không đành lòng để muội ấy lấy chồng phương xa. Vì thế, bà đã chọn một tài tử tương xứng trong nước làm phò mã. Người này xa tận chân trời, đang ở ngay trên đại điện hôm nay.”

Trình Thiên Diệp nhìn quanh bốn phía, ánh mắt rơi vào Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh nghe thấy tiểu hoàng đế mười ba tuổi Khuyển Nhung lại dám can đảm cầu hôn Trình Thiên Diệp, trong lòng căm phẫn. Sau đó, nghe thấy Chúa công nói công chúa đã sớm có hôn ước, hẳn lại thâm cảm thấy mất mát.

Giờ này, hẳn nhìn thấy ánh mắt Trình Thiên Diệp rơi vào mình, đột nhiên hiểu Trình Thiên Diệp muốn nói gì tiếp theo.

Tim của hắn bang bang nhảy dựng lên.

Quả nhiên, hắn trông thấy Trình Thiên Diệp phát tay áo, cười tuyên bố: “Vị hôn phu tể của công chúa, chính là Tướng quân Mặc Kiều Sinh đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Lễ Tình nhân vui vẻ

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Tu dưỡng một thời gian, thương thế Trương Phúc đã tốt hơn nhiều.

Tuy nhiên, Trình Thiên Diệp lo lắng cho thân thể của y, rất ít làm phiền y chạy tới chạy lui, phạm là có việc đều cố gắng tự mình đến chỗ của y thỉnh giáo.

Trương Phúc ngồi cạnh bàn, nhận trà Tiêu Tú bung lên, khẽ nhủ mảy: “Chúa công đến đây, sao còn pha cái này, đi đổi Mật Vân Long.”

Tiêu Tú phủ thêm một lớp áo lông lên đùi Trương Phúc, thấy mọi thứ kỹ càng rồi, vô cùng quen thuộc đáp: “Trà trong tay Chúa công đương nhiên là Mật Vân Long. Nhưng đại phu đã dặn tiên sinh không được uống trà, chỉ có thể uống cái này.”

Trương Phúc bắt đầu đi lắc đầu, dành phải giọng Bất Bảo trà dư tửu sinh lên mời Trình Thiên Diệp.

“Thân thể khôi phục thế nào? Bây giờ mới đầu thu, tiên sinh bắt đầu sợ lạnh rồi ư?” Trình Thiên Diệp ân cần hỏi.

Trương Phúc cười: “Đã không sao rồi, có lẽ hình dáng lúc trở về của ta đã hù dọa Tiểu Tử nên hắn mới quá căng thẳng. Chu đại nhân có tới tìm ta thương nghị tân chính, hắn luôn phải nhìn chăm chăm, không dám cho người ta nán lại quá lâu, khiến ta thật mất mặt.”

“Từ Khê chính là một kẻ cuồng công việc, làm việc suốt ngày suốt đêm, ta còn thường xuyên phải khuyên nhủ y. Trương khanh, người không thể học y.” Trình Thiên Diệp quay đầu nhìn Tiểu Tử: “Làm rất khó, cứ tiếp tục trông coi tiên sinh nhà người như vậy, phải ưu tiên thân thể hắn.”

Trương Phúc lắc đầu thờ dãi: “Chúa công, người đừng khuyến khích hắn.”

Tiểu Tử không hề kiêu căng, chấp tay trước ngực hành lễ, thận trọng mà quy củ lui xuống.

Trình Thiên Diệp nhìn bóng người nọ thối lui ra ngoài cửa, cảm kích đứng.

Thiếu niên này đã từng xinh đẹp dịu dàng, chỉ biết vây quanh nàng bất chấp “bản tính”, chẳng biết lúc nào đã đón gió lớn khôn, trưởng thành thành một nam nhân cứng cỏi và dũng cảm.

“Tiểu Tử trải qua chuyện này, thật sự đã chín chắn không ít. So với năm đó quả thực tưởng như hai người. Đây đều nhờ Trương tiên sinh người có cách chỉ dạy đây.” Trình Thiên Diệp cảm khái nói.

Trương Phúc cũng nhìn người ngoài cửa: “Hắn có thể có hôm nay, phải cảm tạ Chúa công đã cho hắn cơ hội. Lúc trước, nếu ở vị trí Tiểu Cần, ta có thể sẽ không giữ lại mạng của hắn đâu.”

Y nói rất đúng, lúc ấy Tiểu Tử phát hiện ra thân phận của Trình Thiên Diệp, vốn nên xử tử, nhưng Trình Thiên Diệp lại cho hắn sống.

Trình Thiên Diệp nhớ lại chuyện cũ, cũng vô cùng cảm khái, nhất niệm chi nhân [1] khi đó cũng không uống phí.

[1] nhất niệm chi nhân: chi nhân từ một ý (“nhất niệm” chỉ thời khắc hết sức ngắn ngủi) ý muốn nói chỉ sự nhân từ là do một ý nhân ngay từ ban đầu.

Ánh mắt Trương Phúc chuyển sang Trình Thiên Diệp, cúi đầu thi lễ: “Chúa công tuệ nhãn cao siêu, lấy sự chân thành đối đãi với mọi người, có thể dùng nhân tài mà không bám vào một khuôn mẫu, thật sự khiến người thần phục. Gần đây, thần may mắn làm quen với Chu Từ Khê đại nhân, Chu công quả nhiên là một kỳ tài có một không hai. Nghe nói y được Chúa công tìm về tại chợ nô lệ, Phúc thật không thể tưởng tượng nổi. Từ Du Đôn Tổ đến Mặc Kiều Sinh, rồi đến y. Có đôi khi, thần quả không thể không phục nhãn lực và số mệnh của Chúa công.”

Trình Thiên Diệp có chút ngượng, ở phương diện này, nàng có gian dối, không nhận nổi sự ca ngợi của Trương Phúc.

Trương Phúc chuyển chủ đề: “Vi thần nghe nói, trước mặt mọi người Chúa công tuyên bố chọn Mặc Kiều Sinh làm phò mã?”

“À, đúng, ta tới vì việc này.” Trình Thiên Diệp kể: “Một Tăng Bồi Chân dám thẳng thừng đưa ra thỉnh cầu kết thân trên đại diện, ta không muốn cho họ quá chú ý vào thân phận này của Trình Thiên Diệp nên mới muốn cắt đứt ý nghĩ của bọn chúng. Vì thế, ta mới không kịp thương lượng với người.”

Trương Phúc yên lặng nhìn nàng.

Trình Thiên Diệp hào phóng nói: “Đương nhiên, ta quả thực cũng thích Mặc Kiều Sinh.”

“Nhưng mà, thân phận công chúa này...” Trương Phúc nhún chặt mày.

“Ta biết, người không cần phải nói nữa.” Trình Thiên Diệp đưa tay cắt ngang lời: “Thân phận này đích xác không thích hợp giữ lại, chờ chúng ta trở về Biện Châu, qua một thời gian ngắn, ta sẽ cho nàng ‘bệnh chết’.”

Nàng cười khổ: “Nếu chúng ta nhất định không thể công khai, vậy thì cho một danh phận, cũng coi như an ủi.”

Trương Phúc không nói.

Ở trước mặt y, Chúa công không hề che dấu cảm xúc.

Công bằng thảo luận chuyện riêng của mình với y, người thật sự tin nhiệm và thân cận với thân tử như y.

Trong lòng hơi do dự, y biết rõ Chúa công muốn giữ lấy thân phận công chúa, nếu như cẩn thận mưu đồ, y cũng không phải không thể làm được.

Nhưng trên thực tế trong lòng của y rất lo lắng về Mặc Kiều Sinh.

Người này tuy xuất thân nghèo hèn nhưng phải thừa nhận, đây là một nhân tài có thiên phú lĩnh quân.

Dưới sự tin nhiệm của Chúa công, đợi một thời gian, hắn nhất định có thể trở thành trụ cột trong quân.

Thật ra bất luận Chúa công sung hạnh bao nhiêu nam tử, đối với Trương Phúc đều không thành vấn đề. Nhưng nếu độc sủng một đại tướng tay cầm binh quyền thì không phải là may mắn của một quốc gia.

Thời điểm thu hoạch vụ thu,

Trình Thiên Diệp để Hạ Lan Trinh lại trấn thủ thành Trịnh Châu.

Nàng mang theo tất cả văn thần võ tướng cùng một số binh mã, từ Trịnh Châu quay về Biện Châu.

Trước khi đại quân xuất phát, Hạ Lan Trinh kéo vài huynh đệ quen biết đi uống rượu.

Mấy ly rượu vàng xuống bụng, hắn ta ôm cổ Mặc Kiều Sinh: “Cừ lắm nha, huynh đệ. Chúa công thật sự đã xem trọng người, lại còn chọn người làm phò mã.”

Sắc mặt Mặc Kiều Sinh hơi phỉếm hồng.

“Người không cần phải lo lắng, tuy địa vị Thiên Diệp công chúa quý giá nhưng ta cũng từng có may mắn gặp qua thù nhân, quả là một vị công chúa dịu dàng tri lễ, xinh đẹp đoan chính.” Hạ Lan Trinh đánh một quyền lên vai hắn: “Tiểu tử, người thật có điểm phúc.”

Một vị Tướng quân ngồi phía trên ồn ào nói: “Hồi Mặc Tướng quân đi Hạo Kinh đón công chúa, chắc hẳn trên đường đã được công chúa ưu ái. Chúa công thể mới ban hôn. Sớm biết có chuyện tốt như vậy, lúc trước chúng ta cũng tranh giành sứt đầu mẻ trán rồi, cũng muốn cạnh tranh với Mặc Tướng quân đó, ha ha ha.”

Hạ Lan Trinh khinh bỉ: “Người đi soi nước tiểu mà nhìn lại mình đi, cái gương mặt đỏ của người, đừng nói đón công chúa từ Hạo Kinh đến Biện Châu, dù đưa công chúa từ Nam ra Bắc, người ta cũng chúm chím.”

“Kiều Sinh, tuy ta lưu thủ Trịnh Châu, nhưng ngày đại hôn của người cùng công chúa, không được quên huynh đệ là ta, đến lúc đó ta sẽ thượng tấu Chúa công, xin người đồng ý cho ta trở về uống rượu mừng của các người.”

Du Đôn Tổ khuyên nhủ: “Hạ Lan huynh, tuy Khuyển Nhung thua trong tay chúng ta hai lần, nhưng cũng không dễ đối phó. Trịnh Châu là bình phong chắn cho chúng ta cùng Khuyển Nhung, huynh một mình thủ nơi đây, phải cực kỳ thận trọng.”

Hạ Lan Trinh đang uống say sưa, qua loa gật đầu đồng ý.

Giờ phút này uống rượu vui vẻ, hào khí đang nồng.

Du Đôn Tổ không muốn nói nhiều hơn làm mọi người mất hứng.

Rất lâu về sau, hân hoan tưởng lại giờ khắc ngày hôm nay, vẫn luôn hận bản thân sâu sắc vì sao không nhắc nhở nhiều thêm nữa.

Trở về Biện Châu,

Trinh Thiên Diệp đưa ra một quyết định trọng yếu.

Dời thủ đô Tấn quốc từ Giáng Thành đến Biện Châu, chính thức sửa tên Biện Châu thành Biện Kinh.

Đây không thể nghi ngờ rằng những thế gia quý tộc danh tiếng lâu đời tại Giáng Thành phất phock đã như một quả bom nổ tung, bị những lũ triều thần kia kịch liệt phản kháng.

Nhưng sau khi Tướng quân Du Đôn Tổ không hề có bối cảnh thế gia dẫn binh vào, trùng điệp tiến vào Giáng Thành thì Thái hậu cùng với những thần tử ủng hộ Chúa công bắt đầu thông thả thu thập hành trang, chuẩn bị di chuyển.

Tựa hồ hoàn toàn không tính sẽ trung cầu ý kiến của tất cả mọi người.

Phụng thường Triệu Tịch Thi vội vàng chạy tới phủ Thái bảo Ngụy Tư Bô.

Ông ta nhìn thấy vài vị quan viên quan trọng trong phe mình đã sớm tập hợp, yên vị rồi.

“Quá xằng bậy, quá xằng bậy rồi.” Triệu Tịch Thi bước nhanh lên, tức giận nói: “Nói dời đô là dời đô, bây giờ Chúa công hoàn toàn không xem chúng ta ra gì.”

Thế nhưng trong phòng lại không có tiếng phụ họa như ông ta tưởng tượng, có người than thở, có người im lặng nhìn ông ta.

“Các công đây là thế nào? Chẳng lẽ các người không tức giận sao?” Triệu Tịch Thi tức tối ngồi xuống chỗ.

“Triệu huynh.” Trên chủ tọa, Ngụy tư bô thở dài: “Chúa công hôm nay đã không thể so sánh như ngày xưa, hẳn muốn dời đô, chúng ta xác thực không thể làm gì.”

“Chuyện này, sao không thể làm gì chứ?” Triệu Tịch Thi giữ tay áo.

Ông ta nhìn quanh bốn phía mới phát hiện giảm không ít người: “Thái úy Ngô đại nhân đâu? Còn có Trương đại nhân và Tiểu đại nhân?”

“Sáng sớm nay, Thái úy đại nhân đã đứng ra tuyên bố ủng hộ quyết định của Chúa công, hiện tại chỉ sợ hắn đã dẫn quân mã đi rồi. Đi theo vị Du Tướng quân kia làm tùy tùng cống hiến sức lực rồi đây.” Một thần công đang ngồi ghế cột nói.

“Tên cô đầu tường này [2].” Triệu Tịch Thi mắng.

[2] cô đầu tường: cách nói ẩn dụ, ý nói là kẻ “gió chiều nào theo chiều ấy”.

Nhưng ngay sau đó, ông ta không khỏi từ từ cúi thấp đầu mình.

Hôm nay, Chúa công tay cầm trọng binh, trong triều còn có gia tộc Hạ Lan thực lực cường đại, tộc Dương thị nhà mẹ đẻ Dương Thái hậu, Trị lật nội sử Tiểu Cẩn của Tiểu gia, cùng với sự ủng hộ đặc lực của những gia tộc thế gia có quan hệ thông gia.

Trong số các ông cũng không ít người thấy tình thế không ổn, sớm đảo hướng sang Chúa công. Hôm nay ngay cả Ngô Thái úy nắm binh quyền cũng tỏ rõ lập trường của mình.

Quả thực, họ đã không còn năng lực chống lại Chúa công.

Rốt cuộc là như thế nào mà kéo đến tình trạng này đây?

Thái bảo Ngụy tư bô ngồi ở vị trí trung tâm xoay người, trở vào bàn đồ sau lưng ông ta xoa tay múa chân: “Hiện giờ, Chúa công đã đứng vững vàng gót chân tại Biện Châu, lại một đường đã thông Biện Châu đến Trung Mậu. Gần đây vừa đại phá Khuyển Nhung, đoạt được Trịnh Châu.” Tay ông ta kéo một vòng tròn lớn: “Các ông nhìn xem những mảnh đất này, đã có một nửa là Tấn quốc ta.”

“Hắn phổ biến chính sách mới kia rất được dân tâm. Hôm nay trong dân chúng, tiếng nói rất cao. Tài chính quốc gia cũng liên tiếp kéo lên. Một vài chư hầu bên ngoài cũng không ai dám khinh thị hắn như trước.”

Cuối cùng, ông ta thở dài: “Ta khuyên chư vị nên buông tâm tư ngày xưa, đến tân đô, biểu hiện tốt trước mặt Chúa công, ra sức bảo trợ chức quan của mình đi.”

Trong Biện Kinh.

Gần đây, Đại tổng quản nội vụ Lữ Dao vội đến chân không chạm đất.

Biện Châu cải thành thủ đô, một đám thần công quý thích ở Giảng Thành đều lục tục chuyển tới.

Tư không Thôi Hữu Ngư vốn ở Biện Châu được Chúa công thăng nhiệm thành Đại tư không Tấn quốc, được cử đi khơi thông kênh đào cũ phụ cận Biện Kinh, đã thông vận tải đường thủy từ Trịnh Châu thông qua Biện Kinh.

Bởi vậy, tất cả phủ nha cung xá đều được gia tăng xây dựng, việc sắp xếp nhân lực đều đặt lên vai một mình Lữ Dao.

Lữ Dao lau lau mồ hôi trên đầu, hần đang ngồi xe ngựa chạy tới chỗ Thiên Hương phu nhân. Hần tính tìm hiểu xem tâm ý vị chính phi này của Chúa công, xem là phải sắp xếp người trong hậu cung của Chúa công như thế nào.

Một phủ đệ gần chỗ ở của Thiên Hương phu nhân là của thân muội muội Chúa công, Thiên Diệp công chúa.

Thiên Hương phu nhân là một nữ tài ba, làm chính phi của Chúa công, nàng không làm việc đằng hoàng cũng không sao, còn đối phủ đệ Chúa công ban cho thành “Nữ học quán” gì đó dành cho một vài nữ tử vãng lai.

Mặt khác, vị muội muội sinh đôi của Chúa công, Thiên Diệp công chúa lại càng thêm đặc biệt. Nàng dùng thân phận công chúa đi sứ Khuyển Nhung, lại có thể thành công hội đàm cùng Thái Hoàng thái hậu tiếng tăm lừng lẫy của Khuyển Nhung, còn ký kết hiệp ước đồng minh.

Lập nên đại công lớn như thế rồi trở về Biện Kinh, công chúa lại rất an phận, cư trú sát bên “Nữ học quán” của Thiên Hương phu nhân.

Ngày thường, công chúa hiếm khi xuất hiện, gần như không ra khỏi cửa xã giao, người theo hầu trong phủ cũng vô cùng đơn giản, tất cả đều do chính nàng ta chọn lựa mang đến, không tiếp nhận nhân thủ Lữ Dao gia tăng cho phủ đệ của nàng ta.

Đi ngang qua cánh cửa đóng chặt này thì Lữ Dao vừa nhìn quanh, vừa thầm nghĩ: Nhắc đến mới nói, đã mấy tháng rồi, từ khi đến Biện Kinh, ta dường như cũng chưa từng gặp được công chúa. Trước kia hầu hạ cạnh Chúa công, ta vẫn có thể ngẫu nhiên nhìn thấy cô công chúa này.

Đúng lúc này, cửa chính lách cách mở ra.

Công chúa xách làn váy bước ra khỏi cửa, sau đó nàng quay lại kéo một bóng dáng màu đen, cười khanh khách nói: “Đi, hiếm khi hôm nay được nghỉ lễ, chúng ta đi dạo đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp cảm thấy, bản thân ngoại trừ chiếm thân phận xuyên không rồi giờ trò lừa đảo ra, thật ra cũng không phải là một vĩ nhân gì.

Nàng không biết văn, cũng không biết võ, không thông minh như Trương Phức, cũng không uyên bác như Chu Tử Khê.

Cẩn thận ngẫm lại mình, ưu điểm duy nhất của nàng có lẽ là trái tim khá rộng lớn, mức độ chấp nhận tốt hơn so với người thường một chút thôi.

Vừa xuyên đến, không thích nghi kịp với thời đại này, nhưng dần dần, nàng cũng thành quen, hiện nay cũng không thiếu bạn bè tri kỉ.

Lúc ban đầu, nàng rất không muốn ngồi ở vị trí quân chủ, nhưng cứ ngồi mãi, dần dà cảm thấy cũng không tệ lắm, thậm chí tìm được mục tiêu mới cho cuộc đời.

Ngay từ đầu, nghĩ mình không thể khôi phục thân phận nữ nhi, nàng đã ủ rũ một hai ngày. Sau đó, ngẫm lại cũng không sao cả, nàng tự trêu mình rằng không phải chỉ không thể mặc váy thôi sao? Cũng như khi sống ở hiện đại, mỗi ngày mình đều chỉ mặc áo T-shirt quần jeans đấy thôi.

Thay vì bi xuân thương thu, còn không bằng tranh thủ “Thiên Diệp công chúa” còn sống, cứ dành nhiều thời gian ở cùng với Kiều Sinh.

Mai sau, nếu Kiều Sinh không chịu nổi cách thức ở chung này, hẳn có ý nghĩ của hẳn, dù sao nàng cũng có thể nhìn ra được, đến lúc đó tiêu sái buông tay cho hẳn rời đi, thế là xong.

Trình Thiên Diệp chuyển mắt, nhìn nam tử đi sóng vai với nàng.

Người nam nhân này, đa số thời điểm ở bên ngoài, nét mặt đều không thể hiện biểu cảm gì rõ ràng.

Nhưng Mặc Kiều Sinh không biết, hóa hóa hồng nhật như mưa xuân trên người hẳn luôn sáng rõ, bao giờ cũng có thể lấy lòng Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp vươn ngón tay, nắm lấy bàn tay to rộng của Mặc Kiều Sinh.

Lòng bàn tay hẳn hơi thô ráp, vì đang khăn trương nên ra chút mồ hôi. Qua một hồi lâu, hẳn mới cẩn thận cong các ngón tay, đáp lại công chúa của hẳn.

Hôm nay là tiết Khất Xảo [1], dân gian Biện Châu có tập tục rải hoa may mắn sang sông.

[1] tiết Khất Xảo: theo văn hóa phương Đông, (Châu Á), nhất là các nước Đông Á và Đông Nam Á, là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là ngày Valentine Đông Á. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngâu với nhiều dị bản. Theo truyền thuyết, sau một năm xa cách, cứ đến ngày này hằng năm, Ngưu Lang và Chức Nữ được gặp nhau bên cầu Ô Thước.

Từng nhà cất hoa văn đơn giản, dùng dương khởi thạch [2] nhuộm lên, ngàn vạn hoa văn đủ màu sắc phiêu tán khắp nơi, xuyên qua thành rơi trên dòng Biện Thủy.

[2] dương khởi thạch (tên khoa học Actinolit): loại khoáng thạch có màu xanh xám đến lục sẫm, lục vàng và đen.

Nhánh sông Biện Thủy chảy ngang qua thành Biện Châu.

Bấy giờ, trên đường phố dọc bờ sông có hội chùa, tập trung rất nhiều người, vô cùng náo nhiệt.

Bờ sông, vô số trai gái rải rã hoa may mắn, hoa bay đầy trời chấp chờn theo gió hoặc đáp dần xuống mặt nước, theo con nước dập dùi trôi xa.

“Năm trước, tại Vệ Quốc, chúng ta mượn phong tục thả hà đèn của bọn họ, mới có thể trốn thoát cùng Thiên Hương.” Trình Thiên Diệp và Mặc Kiều Sinh cùng đứng dưới bóng liễu, nhìn đám người náo nhiệt, nhớ lại màn trốn chạy chấn động lòng người trong đêm tối theo bờ Tế Thủy cách đây hơn một năm.

Mặc Kiều Sinh thoáng chốc nắm chặt tay nàng.

Cũng một năm trước đây, hắn còn bị trói tại chuồng nô lệ, trải qua thời khắc ăn bữa hôm lo bữa mai.

Nhìn mặt sông lẫn tấn gọn sóng, hắn cũng nhớ cảnh chạy trốn ở Vệ Quốc hôm nào.

Trong ban đêm, dưới tiếng giết rung trời, hắn rơi xuống dòng nước đen tối và lạnh buốt.

Khoảnh khắc gần kề cái chết, Chúa công đã quên mình cứu hắn. Chúa công không chỉ cứu mạng hắn mà còn trả lại cho hắn một cuộc sống hoàn toàn mới.

Hôm nay, hắn đứng đây, nắm tay Chúa công, thời khắc một năm trước kia như cách một thế hệ.

“Kiều Sinh, chàng vừa nghĩ gì vậy.” Tiếng cười nói của Trình Thiên Diệp gọi lại Mặc Kiều Sinh đang chìm trong hồi ức.

Một bàn tay trắng muốt giơ lên trước mắt hắn nhẹ nhàng ngoắc.

Mặc Kiều Sinh theo tay của nàng hơi cúi đầu.

Trình Thiên Diệp nâng tay nhẹ nhàng sờ lên đầu hắn: “Trước kia chúng ta vẫn thường thế này, hiện tại chàng lại cao lớn thêm rồi nhỉ, ta sắp với không tới rồi.”

Mặc Kiều Sinh mỉm môi. Vào ban đêm với những tổn thương về thể xác lẫn tinh thần, động tác này từng cho hắn niềm an ủi lớn nhất.

Hôm nay, nàng vẫn có thể khiến mình ấm lòng thế này.

“Đừng nghĩ những chuyện không vui nữa, Kiều Sinh. Mọi thứ đều đã là quá khứ. Chỉ cần chàng nguyện ý, cuộc sống sau này, chúng ta cũng có thể ở cùng nhau, ta nhất định sẽ làm chàng hạnh phúc.”

Dưới tàng cây xanh biếc, nữ tử mặc váy áo đỏ thắm ngẩng đầu khẽ hôn lên môi người mình yêu mến.

Chuồn chuồn lướt nước, nàng cười xoay người, đi đến bờ sông, người nam nhân dưới tàng cây đột nhiên vươn tay giữ nàng lại.

“Sao vậy, Kiều Sinh?” Trình Thiên Diệp quay đầu lại, nàng hàm ý cổ vũ nhìn người trong lòng mình.

“Ta...” Mặc Kiều Sinh khá khản trương, hắn nuốt nước bọt, cuối cùng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn người trước mắt: “Bất luận Chúa công có thân phận gì, đáng về thế nào, Kiều Sinh đều muốn ở cùng Chúa công. Cho dù có thể công khai hay không, có danh nghĩa phu thê hay không, chỉ cần có thể làm bạn với Chúa công, chính là hạnh phúc. Cả đời này, ta chỉ nguyện có được một mình Chúa công mà thôi.”

Ánh mắt Trình Thiên Diệp sáng long lanh.

Kiều Sinh đã hiểu được lòng nàng.

Nàng không nói ra, Kiều Sinh cũng không làm can.

Tuy vậy, hắn vẫn thấy rõ sự bàng hoàng không muốn ai biết của Trình Thiên Diệp.

Nói ra đáp án mà nàng cần nhất.

Trình Thiên Diệp dùng thêm sức, kéo lấy Mặc Kiều Sinh, mạnh mẽ hôn lên đôi môi hắn.

Người nam nhân này, sao lại đáng yêu thế, thật muốn bắt nạt hắn, khiến hắn vui sướng, rồi làm hắn khóc.

...

Trương Phúc ngồi trên xe ngựa, từ cửa thành đi vào.

Y nhắc màn, nhìn đoàn người hối hả trên đường phố.

“Hôm nay sao trên đường náo nhiệt như vậy?”

Tiêu Tú cũng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hôm nay là tiết Khất Xảo, Biện Kinh có tập tục vẩy hoa may mắn, còn có hội chùa. Rất nhiều nam nữ chưa lập gia đình và phu thê trẻ tuổi đều mượn cơ hội này đến bờ sông vẩy hoa sang sông, đi dạo hội chùa cùng người trong lòng mình.”

“Tiên sinh, người xem, đây, đây có phải...” Tiêu Tú gọi khẽ, chỉ vào một quán nhỏ bên đường.

Trong góc phố là một túp lều đơn sơ, có ba cái bàn gỗ, cùng vài băng ghế.

Một phụ nhân đội khăn trùm màu lam đang bận rộn bên cạnh một cái nồi bốc hơi nóng.

Quán buôn bán khá được, ba bàn lớn đều có người ngồi.

Một đôi tình lữ trẻ ngồi ở một cái bàn, đầu kê đầu, ăn món ăn trước mặt.

Tuy họ đều đôi thường phục nhưng Trương Phúc vẫn nhận ra được, đó là Chúa công và Mặc Kiều Sinh.

“Chúa... Công chúa mặc váy rồi, đã lâu không thấy đáng vẻ này của nàng.” Tiêu Tú chen đến bên cửa sổ, áp ứng nói.

Trương Phúc lặng lẽ nhìn cảnh trước mắt.

Chúa công, hần, không, là nàng, ngồi ở một cái quán đơn sơ, vừa thoải mái vừa tự nhiên cười nói. Dường như một chén mì chay là món ăn rất ngon lạ và quý giá.

Ngày thường trên triều đình, Chúa công đối mặt với những thần tử như họ đều lộ ra một phần khí độ chín chắn không hợp với độ tuổi.

Điều này làm Trương Phúc gần như quên mất rằng nàng thật ra vẫn là một nữ tử còn rất trẻ.

Hóa ra, nàng cũng như nữ tử trẻ tuổi khác, ngây thơ và hoạt bát.

“Thật sự không thể giữ lại sao?” Tiêu Tú nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng hỏi một câu chỉ có Trương Phúc mới hiểu: “Ta cảm thấy bình thường nàng có lẽ luôn dồn nén bản thân. Đáng vẻ này mới là thời điểm nàng vui sướng nhất?”

Trương Phúc lạnh lùng nói: “Nhất quốc chi chủ, nắm giữ thiên hạ, chuyện gì không thể được? Người nào không thể được? Mai sau nàng sẽ rõ.”

Tiêu Tú hơi hé môi, nuốt lời nói xuống bụng.

“Ta biết rõ ngươi nghĩ gì, nhưng ngươi có nghĩ tới, giữ lại một nhược điểm như vậy, chính là lưu lại một tai họa ngầm khổng lồ, thậm chí sẽ dao động căn cơ của cả Tấn quốc chúng ta.”

Tiêu Tú gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Lời tiên sinh tất nhiên là lẽ phải. Chẳng qua Tiêu Tú cảm thấy, Chúa công cũng không phải không hiểu những đạo lý này, nhưng nàng vẫn giữ lại mạng của ta, vẫn mạo hiểm cứu tiên sinh. Có lẽ, cũng là vì có một vị Chúa công như vậy mới khiến ta không đành lòng.”

Trương Phúc buông bức màn xuống, im lặng một lát: “Không đành lòng, thì có thể thế nào.”

Y cảm thấy trong nội tâm mình rối rắm không yên.

Trương Phúc cảm thấy mình đã thay đổi. Đã từng, y dốc sức thủ hạ lão Tấn Uy hầu, nắm giữ hệ thống tình báo quốc gia, sẽ không vì những tình cảm này mà ảnh hưởng đến quyết định của y.

Tình táo tự kiểm chế mới là thái độ của một mưu sĩ, một quân sư xứng đáng.

Thế nhưng hôm nay, y chỉ muốn làm thật tốt vì Chúa công.

Vậy tại sao y phải bị những thứ tình cảm buồn cười không lý trí này nhiễu loạn tư duy?

Trình Thiên Diệp không biết Trương Phúc đi ngang qua họ, nàng sáng khoái húp mì trong chén, ăn đến đồ đầy mỡ hôi.

“Tay nghề không tệ nha, bà chủ.” Húp một chén mì gần thấy đầy, nàng thỏa mãn thờ dài, khen ngợi.

Nàng lại hỏi người bên cạnh: “Ăn ngon không? Kiều Sinh.”

Mặc Kiều Sinh phồng má gật gật đầu, hần ăn com rất nhanh, lượng com ăn cũng lớn, đã ăn tới chén thứ ba rồi.

Chủ quán trùm khăn màu lam trên đầu cống một đĩa bé trên lưng, nàng vừa bận rộn, vừa cười dịu dàng quay đầu: “Nếu khách nhân ưa thích, sau này hãy thường đến chiêu cố nhé.”

Bên chân của nàng là một tiểu cô nương bảy tuổi, đang thuần thục giúp rửa bát đĩa trong một cái chậu gỗ to.

“Ta thấy cô, hình như có chút quen mắt?” Trình Thiên Diệp nghi hoặc, cất tiếng hỏi: “Cô, có phải đã từng học ở nữ học quán của Thiên Hương?”

Nàng nhớ tới đã từng nhìn thấy chủ sạp này ở cửa nữ học quán của Diêu Thiên Hương.

Khi đó vị nương tử này bị một trường bối trong nhà sạp tới dùng để gây quất một trận, không cho nàng ta vào học quán học tập. Nhưng cuối cùng nàng ta vẫn kiên định đi tới cửa chính học quán. Đáng vẻ này để lại ấn tượng cho Trình Thiên Diệp.

Chủ sạp lau tay vào tạp dề, cười xoay người lại: “Đúng là ta đã học được tay nghề này từ sư phó tại nữ học quán, được Thiên Hương phu nhân trợ giúp, bây giờ mới có thể dựng nên cái quán nhỏ này, tự lực cánh sinh, nuôi sống một nhà già trẻ. Tiểu nương tử chẳng lẽ quen biết phu nhân sao?”

Trình Thiên Diệp khụ một tiếng, lúng túng nói: “Cũng có quen biết, hóa ra học quán của Thiên Hương còn đào tạo làm mì.”

Chủ sạp bưng một đĩa dưa muối đặt trên bàn nàng.

“Nếu phu nhân là bằng hữu, vậy bữa này xem như là ta mời, một chút tâm ý, mong rằng hai vị đừng từ chối.” Nàng ta đứng cạnh bàn, dỗ dỗ vỗ lưng hài tử: “Trong nữ học quán dạy tất cả các ngành nghề thích hợp cho nữ tử. Nữ tử chúng tôi học xong sẽ có một nghề thành thạo, nếu không nhờ ân đức của Thiên Hương phu nhân, ta đâu thể...”

Vành mắt nàng ta hơi hồng, nhưng không hề khổ, lại tươi cười nói: “Nhờ phúc phu nhân, nữ nhân không hề không bèo như chúng tôi mới có cơ hội nghỉ chân ở thế gian này. Thật lòng ta không biết phải cảm tạ Thiên Hương phu nhân thế nào. Kính xin tiểu nương tử nếu có gặp phu nhân, giúp ta chuyển đạt lòng biết ơn từ nội tâm ta.”

Trình Thiên Diệp và Mặc Kiều Sinh đứng dậy cáo từ.

“Ăn quá no rồi, cô ấy nấu mì ngon thật, ta cũng rất thích cô ấy.” Trình Thiên Diệp sờ sờ bụng: “Kiều Sinh, chàng để lại gì trên bàn thế?”

Mặc Kiều Sinh không nói gì, chỉ cười khẽ.

“Ta thấy rồi, có phải chàng để lại cả túi tiền rồi không?”

“Ta.” “Sắc mặt Mặc Kiều Sinh ửng đỏ: “Bỗng lộc của tháng này đều để lại hết.”

“Được rồi được rồi, ta hiểu ý của chàng rồi, tháng này mỗi ngày cứ vào trong nội cung ăn cơm cùng ta được chưa, ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh đưa Trình Thiên Diệp về phủ công chúa, cáo từ nàng bên ngoài cửa lớn.

Trong phủ có bộc phụ (vú già) đi ra, kính cẩn đón Trình Thiên Diệp vào.

Trạch viện này xinh xắn tao nhã, bên trong không nhiều tôi tớ lắm, nhưng mỗi người đều trầm lặng nội liêm, lúc làm việc vừa an phận vừa yên tĩnh.

Nhìn mặt của họ, hầu như không có điểm gì đặc biệt, nhưng ở chung lâu, lại cảm thấy mỗi người đều có chỗ khác hẳn với người thường.

Đối với Trình Thiên Diệp, họ gây cảm giác khá giống với A Dương – người ở cùng Chu Từ Khê trước đây, bất luận họ biểu hiện ra dáng vẻ thế nào nhưng nội tâm cứng nhắc mà trung thành, hầu như không có quan điểm riêng.

Những người này đều do Trương Phúc an bài.

Trong thời đại chiến loạn này, mỗi quốc gia đều có hoặc nhiều hoặc ít hệ thống tình báo riêng thuộc về quốc gia đó.

Khi lão Tấn Uy hầu còn tại thế, tổ chức tình báo của Tấn quốc là do Trương Phúc phụ trách, trong tay y có một nhóm gián điệp bí mật được huấn luyện đã lâu. Sau khi kế vị, Trình Thiên Diệp cũng ủng hộ y tiếp tục triển khai công việc này.

Chính vì vậy, lúc trước Trương Phúc mới có thể dù ở Giáng Thành nhưng vẫn liên tục cung cấp tin tức từ các quốc gia đến Biện Châu. Về sau, y cũng dựa vào các loại tin tức này, mới thuận lợi đánh vào nội bộ Khuyển Nhung.

Tuy nhiên lão Tấn Uy hầu không coi trọng tổ chức này, công tác tình báo tại Tấn quốc không được quan tâm mấy.

Nhưng, trải qua nghiệm chứng của Trình Thiên Diệp, ít nhất những hạ nhân tại phủ đệ này, quả thực đều trung thành và tận tâm không hai lòng với quốc gia và quân vương.

Lúc Trình Thiên Diệp đi thẳng vào, trên người của họ đều có viên vàng sáng bao phủ.

Trương Phúc không thể thấy được nội tâm người khác như Trình Thiên Diệp, nhưng y thật sự đã chọn đúng người rồi, nắm giữ cái tâm của thù hạ.

Trình Thiên Diệp sâu sắc biết rõ điều này không dễ dàng, ở phương diện này nàng vô cùng bội phục Trương Phúc.

Trình Thiên Diệp đổi lại nam trang trong phòng tối, tính thông qua thông đạo bí mật trở lại ở của Diêu Thiên Hương, lại quang minh chính đại hồi cung cùng Diêu Thiên Hương.

Một thị nữ tên là Xuân quý ngoài cửa, thấp giọng nói: “Chúa công, Trương đại nhân đến ạ.”

Trình Thiên Diệp mở cửa, Trương Phúc an phận hành lễ, bước vào trong phòng.

Phía sau y có một nữ tử đi theo vào, người này tên A Giáp, là “thế thân” của Trình Thiên Diệp.

Lúc Trình Thiên Diệp không ở phủ công chúa thì nàng ta sẽ mặc phục sức công chúa, luôn ở trong phủ, giả trang Trình Thiên Diệp.

Nữ tử này bất luận tuổi, hay thân hình đều hao hao Trình Thiên Diệp.

Giờ phút này, nàng ta mặc phục sức vừa mới xuất môn của Thiên Diệp công chúa, ngồi xéo với Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp cẩn thận quan sát, mặc dù nàng ta ngồi chỗ kia, bất luận thần thái, hay một vài động tác nhỏ, đều gần giống Trình Thiên Diệp như đúc.

Có đôi khi nàng ta sẽ ngẩng đầu nhìn Trình Thiên Diệp cười, có đôi khi nàng ta như có điều suy nghĩ giờ tay sờ sờ cằm.

Mới mở miệng, nàng ta đã cất lên chất giọng của riêng Trình Thiên Diệp: “Huynh trưởng phải về rồi sao?”

Mặc dù ngũ quan nàng không giống Trình Thiên Diệp, nhưng nếu nhìn từ xa, hoặc đeo thêm một cái khăn che mặt, ngay cả Trình Thiên Diệp cũng sẽ hoảng hốt như thấy được phiên bản khác của mình.

“Làm thế nào hay vậy?” Tuy đã gặp nàng này rất nhiều lần, nhưng Trình Thiên Diệp vẫn cảm thấy rất lạ lẫm.

“A Giáp rất giỏi về nguy trang giọng nói và cử chỉ của người khác.” Trương Phúc trả lời: “Nhưng vì cẩn thận, ta bảo cho cô ta cáo ốm từ chối tiếp khách, ngoại trừ hai người thiếp thân phục thị thì không ai trong phủ này được nhìn thấy diện mạo thật của cô ta. Không ai biết rõ cô ta không phải là công chúa thật.”

Trình Thiên Diệp khẽ gật đầu: “Bố trí thật kín đáo.”

“Bất luận bố trí thế nào, đều có khả năng sẽ bị lộ. Mấy ngày qua, Chúa công dùng diện mạo công chúa xuất hiện rất nhiều lần trước đại chúng.” Trương Phúc nhìn Trình Thiên Diệp: “Thần cảm thấy việc này có thể kết thúc được rồi.”

Trình Thiên Diệp lại chán nản, nàng vừa mới cùng Kiều Sinh nắm tay nhau, cùng đi dạo hội chùa, ăn hàng quán.

Chút ngọt ngào nhỏ nhoi như vậy thật sự rất tốt đẹp với nàng, nhưng cơ hội thế này từ nay về sau sẽ không còn nữa rồi.

Nàng do dự chốc lát, cuối cùng yên lặng thờ dài một tiếng, gật đầu.

Nhẹ nhàng thở ra, Trương Phức nói với A Giáp: “Tôi nay, người bắt đầu tuyên bố mình nhiễm phong hàn, ốm đau không dậy nổi, qua ba năm ngày, chờ ta thông báo thì chuẩn bị ‘bệnh chết’.”

A Giáp mỉm cười theo phong cách Trình Thiên Diệp, dịu dàng nói: “Biết rồi ạ, Trương tiên sinh.”

Trình Thiên Diệp đứng dậy, chuẩn bị rời đi, trước khi đi nàng nhớ tới một việc: “‘Bệnh chết’ thì được, nhưng chỉ có thể sử dụng thi thể thể thân, A Giáp cô nương và hai vị thị nữ biết chuyện, xong việc thì cứ điều đến bên cạnh hầu hạ ta.”

A Giáp toàn thân tỏa ra ánh sáng màu phi thủy, khiến Trình Thiên Diệp rất yêu thích, sợ Trương Phức vì giữ bí mật mà thắng tay làm nàng ấy bệnh chết thật mất.

Nhìn Trình Thiên Diệp rời đi từ mặt đạo, A Giáp cười dịu dàng ấm áp, nhỏ nhẹ nói: “Huynh trưởng là một vị Chúa công vừa sẵn sóc vừa mềm lòng.”

Trương Phức nhủ này: “Được rồi, khi chỉ có ta và người, người không cần phải dùng giọng điệu của nàng để nói chuyện với ta.”

Nụ cười thần nhiên của A Giáp thoát biến mất, gỡ mặt nạ dường như biến lại thành gương mặt vô cảm

Chất giọng lạnh tanh vang lên từ miệng nàng ta: “Đại nhân, ngài có vẻ rất phiền não?”

Trương Phức giờ tay nhịp nhịp chỉ vào nàng ta: “Chúa công nói ta thường xuyên như đeo mặt nạ, ta phải cho nàng xem cái bộ dáng này của người.”

A Giáp đảo mắt, không quan tâm.

“Việc này trọng đại, nhất định phải cực kỳ thận trọng. Càng ít người biết càng tốt.” Trương Phức nhấn nhủ: “Ngay cả người nhà, cũng không được cho bọn họ biết là người, bắt đắ đi lắm mới...”

A Giáp ngầy ra như phỗng: “Ngoại trừ A Xuân cùng A Hạ, không ai có thể vào phòng ta, không ai thấy được mặt ta cả.”

Từ trong giọng nói hơi mất bình thân vô ba của nàng ta, Trương Phức nghe ra ý bảo vệ thù hại: “Người, đang không đành lòng sao? Người phải biết rằng, trừ người ra, A Xuân và A Hạ...”

Y vốn muốn nói, hai người này cũng không thể lưu.

Nhưng lúc gần đi Chúa công cố ý nói câu kia, khiến y mơ hồ cảm thấy chuyện này không thể làm, mặc dù y đã từng rất quen thuộc với loại chuyện thế này.

“Đại nhân đang lo lắng sẽ làm Chúa công không vui sao?” Khi A Giáp không ngại trang người khác, nói chuyện vừa lạnh vừa cứng: “Lúc lão Hầu gia còn tại thế, đại nhân chưa từng ngôn thỉnh kế tông [1] như vậy.”

[1] ngôn thỉnh kế tông: nói gì nghe nấy; bảo sao nghe vậy.

Trương Phức tựa hồ đã quen với thái độ này của nàng, y hỏi tưởng lại chuyện cũ: “Chúa công đã từng chỉ trích rằng ta vô cùng khinh thị tính mạng.”

“Lão Hầu gia cũng từng nói tương tự thế, càng nắm giữ lưỡi dao sắc bén, lại càng phải thận trọng, một khi đã quen giết chóc thì sẽ khó lòng dừng lại.”

“Mà cả người, cũng nghĩ như vậy?” Trương Phức ngẩng đầu nhìn A Giáp.

A Giáp mặc dù là nữ tử, nhưng nàng có tên, là vì đứng đầu trong nhóm từ thị nên mới được lão Tấn Uy hầu ban cho.

“Đứng đây, ta cũng hi vọng các huynh đệ của mình có thể chết ít một tí. Đã làm cái loại công việc âm u này, chúng ta cũng không xem hành động nhuộm đỏ hai tay của mình làm về vang.”

Ngữ điệu A Giáp vẫn bình thản, nhưng Trương Phức lơ mơ nghe được sự khác biệt.

Trương Phức nhớ lại quân chủ Tấn Uy hầu của mình, lão Hầu gia là một quân chủ nhân đức, cho nên mới có một vị từ thị không lấy nhuộm máu làm về vang, mới có một người thừa kế vĩ đại như Chúa công vậy.

Trình Thiên Diệp ra khỏi mặt đạo, qua hai tòa trạch nối tiếp, Diêu Thiên Hương đang đợi nàng.

Nhìn thấy nàng đi ra, Diêu Thiên Hương cười cười với nàng, đi tới đón nàng.

“Sao vậy?” Trình Thiên Diệp kéo tay nàng ta, kỳ quái nhìn: “Có phải người có chuyện gì không vui không?”

“Nào có, ta có thể có gì không vui chứ.” Ánh mắt Diêu Thiên Hương né tránh.

Trình Thiên Diệp xoay vai nàng qua: “Thiên Hương, người có chuyện gì, đừng gạt ta.”

Đôi mắt Diêu Thiên Hương đỏ hoe, mím môi.

Lập tức nàng ta lại mỉm cười, đẩy Trình Thiên Diệp: “Thật sự là, thua người luôn.”

“Là huynh trưởng ta, huynh ấy vừa phải người đến.”

“Không sao, ai mà không có vài thân thích phiền chán thế chứ?” Trình Thiên Diệp ôm vai nàng ta, vừa đi vừa nói chuyện: “Lần này hẳn lại phải ai tới? Dám làm người thương tâm, để ta tới gặp người này cho.”

“Người huynh trưởng phải tới là một chất nhĩ của ta, tên một chữ Thuận. Thắng bé chưa tới mười tuổi, là nhi tử thứ ba của huynh trưởng, huynh trưởng cho nó đến đây làm con tin.” Diêu Thiên Hương cảm thấy sa sút: “Ta chỉ cảm thấy, cả cốt nhục của mình, huynh ấy cũng chẳng màng quan tâm, đừng nói là ruột thịt như ta.”

Nàng ta không nói cho Trình Thiên Diệp rằng Diêu Hoảng còn phải một trường bối trong dòng họ tới theo, đến tìm Diêu Thiên Hương trước, ngôn từ kịch liệt bảo nàng ta phải chụp mũ đủ loại tội danh, còn lấy danh mẫu thân của Diêu Thiên Hương là Cơ Thái phu nhân ra làm áp lực muốn Diêu Thiên Hương giành ích lợi cho Vệ Quốc.

Trình Thiên Diệp ngồi trên tọa, sửa sang lại ống tay áo: “Nếu chất nhi ngươi đến đây thì mời lên cho ta gặp một lần đi.”

Tấn quốc ngày càng cường đại, đồng nghĩa quốc thổ không ngừng khuếch trương.

Chư hầu quốc đồ xung quanh cũng khẩn trương lên, có không ít quốc quân phái sứ thần đến Biện Kinh, ý muốn giao hảo với Tấn quốc, trong đó có không ít kẻ nghị hôn.

Đương nhiên, Trình Thiên Diệp không muốn lấy thêm ai, cũng không thể tự gả mình ra ngoài.

Những tỷ muội khác của nàng không phải là quá nhỏ thì đã thành gia thất. Vì thế, nghị hôn này trở thành một chuyện không thực tế.

Vì vậy rất nhiều quốc gia đổi thành mạng con tin để lại Tấn quốc, thứ nhất có thể thám thính tin tức, thứ hai cũng biểu đạt thành ý hữu hảo tương giao của mình cùng Tấn quốc.

Một thiếu niên tuổi còn nhỏ tò vò sợ sệt cẩn thận đi theo sau người hầu, có chút bối rối hành lễ với Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp trầm lắng đầu. Diêu Hoảng đã từng nhốt, từng đuổi giết nàng, hẳn ta nhất định cho rằng nàng sẽ không tỏ thái độ tốt với con tin mà quốc gia họ phải tới.

Thế nhưng, hẳn ta vì đã tâm mà vừa có thể bức bách muội muội đã xuất giá của mình, vừa không do dự buộc con mình vào hiểm địa.

Thật là một người tâm ngoan thủ lạt.

Có lẽ, sinh tại loạn thế này, đã làm quân chủ, phải cần kiểu tàn nhẫn như vậy.

Trình Thiên Diệp nheo mắt, nhưng dù thế nào, nàng không thể nhẫn tâm đến mức đó.

“Từ nay về sau ngươi cứ sống đàng hoàng ở Biện Kinh.” Trình Thiên Diệp nói với cậu bé kia: “Chỉ cần ngươi không làm chuyện thương tổn Tấn quốc, thương tổn cô cô ngươi, vậy sẽ không có ai làm khó dễ ngươi.”

Diêu Thuận tuy còn nhỏ nhưng lúc ở Vệ Quốc, cậu đã được nghe nói về vị Tấn Việt hầu này.

Cậu biết phụ thân mình đã từng giam lỏng, hơn nữa còn đuổi giết hầu gia.

Sau khi vào cửa, cậu cảm thấy rất sợ hãi, sợ mình sẽ bị đối xử đầy khuyển nhục.

Là một hài tử không được phụ thân sủng ái, cậu biết rõ làm con tin tới đây có nghĩa là vô luận gặp phải cảnh gì, cũng sẽ không có người ra mặt giúp cậu.

May thay, vị hầu gia này nể tình cô cô mà đối xử với cậu khá mềm mỏng.

Diêu Thuận thờ dài một hơi, thiên ân vạn tạ cáo lui.

“Thật sự không dễ dàng gì.” Trình Thiên Diệp nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ đang kinh sợ lui ra ngoài kia: “Hài tử nhỏ vậy mà phải thay mặt quốc gia làm con tin, sống ở nơi xa lạ.”

“Thiên Diệp, cho ta đến Trịnh Châu đi.” Diêu Thiên Hương đột nhiên nói.

Trình Thiên Diệp quay sang nhìn nàng ta.

“Ta muốn đến Trịnh Châu mở một nữ học quán mới.” Diêu Thiên Hương nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ta không muốn ở lại nơi cách Vệ Quốc gần thế này. Ta không ở cạnh ngươi thì bọn họ sẽ chết tâm thôi.”

Trình Thiên Diệp xoa bàn tay lạnh buốt của Diêu Thiên Hương. Nàng có thể hiểu được tâm trạng của Thiên Hương. Biện Kinh gần với hai nước Tống Vệ, Trình Thiên Diệp và Diêu Thiên Hương đều biết, bất luận ngoài mặt làm ra vẻ thế nào, nhưng cuối cùng xung đột giữa Tấn quốc và hai quốc gia này cơ hồ là không thể tránh khỏi.

Thậm chí, đề án khai chiến với Vệ Quốc đã bày trên bàn Trình Thiên Diệp.

“Cũng được, vậy ngươi đến Trịnh Châu đi. Chỗ đó bách phế đãi hưng [2], ngươi có thể làm những gì ngươi muốn.”

[2] bách phế đãi hưng: rất nhiều việc đang chờ hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Năm nay là một năm được mùa.

Lương thực nặng trĩu chất đầy kho thóc của mỗi một nông hộ Biện Kinh.

Đại Tư không Tấn quốc Thôi Hựu Ngự khơi thông lại kênh đào đã bị bỏ hoang đã lâu.

Hào này được mở từ Huỳnh Dương - phía bắc Trịnh Châu, qua Trịnh Châu, lên tiếp dẫn qua Hoàng Hà và Tế Thủy, qua Biện Kinh, rồi đổ vào Tùy Thủy.

Sông ngòi phì nhiêu dẫn nước tưới thỏ ruộng ven đường, gột rửa pha loãng những khu đất trồng bị nhiễm mặn. Điều này khiến cho vô số “ruộng chết” trở thành “đất lành” màu mỡ.

Mặc dù vì thời gian ngắn ngủi, hiệu quả vẫn chưa quá rõ ràng, nhưng nông hộ quanh Biện Kinh đã cảm nhận được niềm hân hoan khi vụ mùa bội thu.

Tàu buôn bắt đầu có thể từ Biện Kinh chạy thẳng đến thượng du Trịnh Châu. Lại từ Huỳnh Dương thay đổi tuyến đường qua Hoàng Hà, hoặc qua Tầm Thủy vào thẳng trung bộ Tấn quốc.

Cũng có thể xuôi nam qua Tùy Thủy đến Tống quốc giàu có, thuận tiện vận chuyển lụa là cùng lương thực.

Bến tàu Biện Kinh dần dần náo nhiệt, đội thuyền thả neo và phu khuân vác lui tới vận chuyển hàng hóa, tạo thành cảnh tượng vô cùng tấp nập.

Cửa hàng trên đường phố cũng dần dà nhiều hơn, bày ra các loại thực phẩm tươi sống từ nam chí bắc.

Cách bến tàu không xa là một quán doanh.

Mấy phụ nhân cùng các cụ già đang lau nước mắt, đứng ở cửa quán doanh cáo biệt với người nhà sắp xuất chinh.

Một phụ nhân ngoài năm mươi tuổi níu chặt lấy tay con trai, khóc như mưa, cuối cùng vẫn cắn răng nói một câu: “Không có, đừng về.”

Không có được tước vị, cũng đừng từ chiến trường trở về.

Mặc dù trong nội tâm bà rất không nỡ con mình.

Nhưng cả nhà bọn họ là dân ngoại địa chạy nạn tới, trải qua gian khổ mới đến được Biện Kinh, trạng phu của bà cũng vì lánh nạn mà mất mạng giữa đường.

Trong nhà, trên có cao đường ốm yếu, dưới còn có bốn năm hài tử đang kêu gào đòi ăn.

Tuy đã nhập quê quán Tấn quốc, nhưng chỉ dựa vào 30 mẫu thụ điền được phân xuống này, vẫn không đủ sống.

Hôm nay, cả nhà chỉ có thể trồng cấy vào thửa con trai duy nhất này thôi.

Chỉ có trên chiến trường, hẳn đạt được tước vị, được ban thưởng ruộng đất, cả nhà mới có thể sống qua ngày.

Con của bà an ủi: “Mẫu thân, đừng lo lắng. Hài nhi đi lần này, nhất định có thể kiếm được một chức Thượng tạo trở về. Nương và A tỷ đành phải vất vả thêm một chút, trông giữ các đệ muội, ở nhà chờ hài nhi trở về.”

Mẫu thân nhét y phục mùa đông vào tay hán, nghẹn ngào buông tay.

Quán doanh địa này là một cạnh dịch doanh.

Trong lúc này, không khí thoải mái sống động hơn nhiều.

Trong doanh phần lớn là một vài thiếu niên trẻ, cha mẹ của họ cũng đang nhét thức ăn và y phục mùa đông vào tay họ, lái nhái vài việc vặt.

Đại quân xuất chinh sắp đến, nhưng những thiếu niên này chỉ cần phục dịch trong cạnh dịch một tháng, không cần phải theo quân xuất chinh.

Bởi vậy tuy người nhà đầy mặt ân cần nhưng không tràn ngập bị thương như cách vách.

Căn cứ vào pháp lệnh mới nhất của Tấn quốc, chỉ cần ngụ lại tại Tấn quốc, phàm là gia đình có nam từ tuổi từ 15 đến 55, hàng năm đều phải ra báo tên tham gia binh dịch trong vòng một tháng, thường gọi là cạnh dịch.

Nam tử phục cạnh dịch không cần rời nhà quá xa, chỉ cần đi lính tại quận huyện nơi mình ở, có người phụ trách tổ chức cho họ, thao diễn quân vũ nửa tháng, nửa tháng còn lại tham dự xây dựng phòng thành cùng kiến thiết cơ sở thượng tầng cho quận huyện.

Giờ phút này, hai vị thiếu niên lang đồng hương đang ôm y phục cha mẹ cho, đi đến phòng cạnh dịch doanh.

“Huỳnh trưởng, huỳnh xem, bên kia thật náo nhiệt, khóc lóc ỉ ôi không thôi.” Một nam tử khá trẻ nói với huỳnh đệ đồng hương của hắn.

Nam tử lớn tuổi hơn trả lời: “Đại quân phải xuất chinh rồi, ra chiến trường, ai biết có bao nhiêu người có thể trở về, cứ nghĩ là sắp sinh ly tử biệt, đương nhiên là muốn khóc.”

“Nam nhân đại trượng phu, tất phải kiến công lập nghiệp, nếu trên chiến trường chém vài thủ cấp trở về, xin nhận tước vị, cả nhà đều sẽ vinh quang theo, chẳng phải hùng tráng lắm ư! Trái lại, tiểu đệ hy vọng không cần phải phục cái cạnh dịch chi bày ra về này mỗi ngày. Chỉ muốn một ngày nào đó có thể được mộ binh nhập ngũ, chân đao chân thương chém giết trên chiến trường một phen.”

“Đệ đừng coi thường cạnh dịch, cái này hàng năm thao diễn nửa tháng, chính là điểm quan trọng để sau này bảo vệ tính mạng đấy. Chiến trường cũng không đơn giản như đệ nghĩ đâu.” Nam tử lớn tuổi nhìn qua quán doanh cách vách, an ủi vị đồng hương trẻ tuổi khí thịnh của mình.

“Sợ nhất là người bốc đồng như đệ đây, lỗ mãng ra chiến trường, tiếng trống chấn thiên, tiếng giết vang trời, nếu là tân binh chưa được huấn luyện chỉ sợ lúc ấy sẽ kinh hãi mà không nhắc nổi chân, sẽ bị mất mạng chỉ trong tích tắc.” Tuổi của hắn lớn hơn một chút, gặp qua vô số bi kịch lên chiến trường nhưng không còn đường về, nên không lạc quan mấy với chiến tranh: “Không nghe thấy lý tưởng ngày tuyên giảng giải trong thôn đấy sao? Cạnh dịch này chính là để cho nam tử Tấn quốc chúng ta mỗi năm đều có cơ hội làm quen với huấn luyện chiến sĩ văn văn. Đội khí chúng ta thật sự lên chiến trường, mới có thể chết ít đi vài người.”

Nam tử trẻ hơn hơi sùng sốt, tâm tư ngựa non háu đá không biết sợ của hắn tựa như đã bị khói thuốc súng từ sa trường không xa chạm đến.

Sau khi vụ thu chấm dứt.

Tấn quốc Tả thứ trưởng Mặc Kiều Sinh dẫn ba vạn đại quân, đánh vào lân cận Tống quốc.

Hạ được chín tòa thành trì bao gồm Lan Khảo, Ngoại Hoàng, Dân Quyền vân vân.

Thế như chẻ tre, đại quân thẳng đường tiếp cận thủ đô Tuy Dương của Tống quốc.

Quốc quân Tổng quốc Tổng tương công thất kinh, đất hậu cung tân phi, văn võ cả triều dờn dờ từ Tuy Dương qua Bánh Thành cách xa Tấn quốc.

Đồng thời khẩn cấp gửi quốc thư đến Vệ quốc, Lỗ quốc lân cận cầu viện.

Quốc quân Lỗ quốc chẳng màng bận tâm

Vệ Hằng công Diêu Hoàng chẳng hề nao núng. Bây giờ, hần ta phải thượng tướng Viên Vô, dẫn mấy vạn thủy sư (đoàn đội theo đường thủy), xuôi theo Tế Thủy lên, ý đồ thông qua đường này công kích Tấn quốc, giải cứu Tổng quốc đang trong cơn hiểm nghèo.

Không phải là Diêu Hoàng có tình nghĩa sâu đậm gì với Tổng quốc, nhưng hần ta thấy rõ thế cuộc, hần ta không thể lại dễ dàng cho Tấn quốc tiếp tục lớn mạnh.

Vị trí Tổng quốc kẹp giữa Tấn quốc và Vệ quốc.

Nếu Tổng quốc bị Tấn Việt hầu Trình Thiên Vũ đánh rút dài, vậy Vệ quốc sẽ trở thành chướng ngại vật kế tiếp trên con đường bành trướng của Tấn quốc, sớm muộn chi có nước bị xóa sổ.

Thủy sư Vệ quốc chạy đến hoàng trì phía bắc Biện Kinh.

Tại đó, chúng gặp phải Hữu Thứ trưởng Du Đôn Tổ của Tấn quốc thủ sẵn đã lâu chặn lại. Vệ quân đại bại, rút cánh lui về.

Tổng Tương công không biết làm thế nào, đành phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cắt đất bồi thường, đồng ý nhượng khu tam giác châu [1] Từ Thủy và Tế Thủy giao hội cho Tấn quốc.

[1] tam giác châu: hay còn gọi là châu thổ (delta) một địa mạo cấu tạo khi một dòng sông chảy vào một vùng nước, nhỏ là hồ, đầm phá, lớn là vịnh, biển hay đại dương khiến dòng nước bị cản chậm lại. Chất phù sa cuốn theo dòng nước khi tốc độ nước không đủ mạnh sẽ phải lắng đọng xuống, bồi lên lòng sông và hai bên bờ. Lượng trầm tích lan tỏa theo bề rộng làm lòng sông chuyển từ hẹp và sâu sang càng nông và rộng. Nhiều nhánh sông phân lưu nhỏ xuất hiện, giúp trải rộng cửa biển. Địa hình đặc trưng này gọi là châu thổ sông.

Thái tử Cơ Ngang của Tổng quốc nhện nhục đi đến biên cảnh.

Đổi mặt với gã là một nam tử ngồi xe lăn.

Trong mắt gã, Chu Từ Khê sớm đã là phế nhân, hôm nay lại ngồi ngay ngắn ở vị trí sứ thần của nước chiến thắng, lạnh lùng nhìn gã.

Gã bị đồng học tàn phế ngày xưa bức bách từng bước một lui về sau, đến khi gã phải chấp tay tặng các thành trì Định Đào, Tào Huyện, Ngoại Hoàng, Lan Khảo vân vân cho Tấn quốc, còn không thể không chấp thuận một loạt các hiệp ước mật dịch bất bình đẳng.

Cơ Ngang cắn răng, dưới sự lăng nhục, gã ký tên mình vào hiệp ước.

Gã đè nén lửa giận gắt gao nhìn chằm chằm người đối diện, gương mặt run run sắp không khống chế nổi.

Chu Từ Khê thán nhiên ký nét chữ tuấn đạt xuống hiệp ước.

Thái tử Tổng quốc nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng thốt ra: “Ta thực hối hận, lúc trước ta nên...”

Chu Từ Khê không nói năng gì, ký xong, khoát tay, thiếp thân thị vệ lập tức đẩy xe lăn của y rời đi. Lướt qua bên cạnh Cơ Ngang, y lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Sau này, chi sợ người sẽ càng thêm hối hận.”

Lúc thu được tin chiến thắng, Trình Thiên Diệp đang ngồi ở trong cung Hứa phi, nhìn một tiểu bao tử (bánh bao nhỏ) trắng nõn mồm mím, lung la lung lay học đi trước mặt nàng.

Nàng nhận được quân báo khẩn đưa về từ tiền tuyến, mở ra xem xét, nhện không được vỗ tay quát to một tiếng tốt.

Tiểu bao tử bị hoảng sợ, trượt chân ngã xuống đất lăn một vòng.

Mấy cung tỳ vội vàng chạy đến muốn đỡ bé lên.

“Không được đỡ.” Trình Thiên Diệp gõ gõ quân báo: “Bằng nhi, tự đứng lên đi.”

Nghe Trình Thiên Diệp nói vậy, bàn tay mềm mại của Hứa phi đã đưa ra giữa không trung song lại thu về, thuận tiện ngăn cản thị nữ.

Ở bên ngoài, nhi tử của Hứa phi là con độc nhất của Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp đặt tên cho bé là họ Trình, tên một chữ Bằng.

Chính là lấy ý trong câu bằng trình vạn lý [2].

[2] bằng trình vạn lý: bay xa vạn dặm; đầy triển vọng; tiền đồ vô hạn.

Mặt khác, nó cũng âm thầm thể hiện nỗi nhớ nhà khi rời xa cố hương, vạn dặm khó về của Trình Thiên Diệp.

Bé trai một tuổi này kế thừa ưu điểm về dung mạo của cha mẹ, không còn đáng vẻ nhăn nhúm lúc mới sinh ra nữa.

Giờ phút này, bé mặc một đoàn áo nền đỏ viền đen, miệng nhỏ trên khuôn mặt trắng trẻo mồm mím vênh lên, muốn khóc nhưng lại hơi sợ vị “phụ thân” mới gặp chỉ mới mấy ngày này.

Đôi mắt ướt át nhìn chung quanh một vòng, chỉ thấy mẫu thân cười dịu dàng cổ vũ nhìn bé, cũng không ôm lấy bé như ngày trước nữa.

Cung tỳ xung quanh đều cúi đầu, không vội vã chạy đến đỡ bé như thường lệ.

“Phụ thân” ngồi trước mặt, trên ngón tay đang chơi đùa một viên đá màu da cam sáng long lanh, đang dụ dỗ mình tới chỗ của ông ấy.

“Bằng nhi tự đứng lên đi nào, chỉ cần con đến chỗ ta, viên đá này ta sẽ tặng cho con chơi.”

Đã không ai đến dỗ, tiểu nam hài cảm thấy khóc cũng vô dụng.

Thân thể bé nhỏ lần lại rồi bò lên, vui vẻ đi đến chỗ nam tử nghe nói là cha mình kia, giơ bàn tay bé xíu mập mạp, với lấy viên đá xinh đẹp trong tay ông ấy.

“Không tệ, thể này không phải rất giỏi sao?” Trình Thiên Diệp xoa xoa đầu tiểu bao tử, đưa miếng Hoàng Ngọc màu cam vào lòng bàn tay bé: “Nam hài tử phải dạy như vậy, từ nay về sau nó bị ngã thì để nó tự đứng lên.”

Hứa phi cúi đầu, khom mình hành lễ: “Phu quân nói phải, thiếp đều nghe ngài.”

Làn da nàng ta nõn nà, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, cử chỉ lịch sự, nói năng nhỏ nhẹ, là một nữ nhân dịu dàng như nước.

Ở chung với nàng ta, Trình Thiên Diệp cảm thấy rất thoải mái.

Lúc dời đô từ Giáng Thành đến Biện Kinh, Trình Thiên Diệp đã viết thư cho nương của nàng là Dương Thái phu nhân hãy phân phát phi tần hậu cung, chỉ đón mẩu từ Hứa phi tới.

Bên cạnh Tấn Việt hầu có Diêu Thiên Hương và Hứa phi, cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận được đi. Nàng không muốn làm chậm trễ những nữ tử kia cả đời.

...

Ở tiền tuyến, Mặc Kiều Sinh đại hoạch toàn thắng, chiếm được đất mới.

Chu Từ Khê đại lợi hóa chiến quả, cùng Tổng quốc giàu có ký kết một loạt điều ước mậu dịch có lợi cho Tấn quốc.

Thôi Hựu Ngư khai thông kênh đào, xây dựng tường thành mới, Biện Kinh thoát nhìn càng ngày càng phồn hoa.

Một ngày nọ, ánh nắng nhu hòa.

Trong Triều ngổ điện, Trình Thiên Diệp đang xem xét bản vẽ trên bàn, nghe Thôi Hựu Ngư báo cáo kế hoạch mở rộng kênh đào.

“Chúa công xem, nơi này có một cái hào sông rộng đã cũ. Tuy đã tắc, nhưng chỉ cần khai thông chỉnh đốn và cải cách, tiến hành cải biến thì có thể dẫn nước Biện Thủy từ Biện Kinh rẽ qua hướng đông nam, chạy tới Trần Thành, đổ vào Dĩnh Thủy, mà Dĩnh Thủy thông với Hoài Thủy. Như vậy, chúng ta sẽ có thể câu thông hai con sông lớn là Hoàng Hà và Hoài Thủy.” Thôi Hựu Ngư khoa tay múa chân miêu tả mọi chi tiết trên bản vẽ, hưng phấn nói.

“Đồng thời, có Đan Thủy trở thành hào nhánh, từ Biện Kinh chúng ta chảy vào thủ đô Bành Thành của Tổng quốc, lại đổ vào Tứ Thủy. Có cả Sầm Thủy cũng từ hào Dĩ Nam phân ra nhánh sông hướng đông nam, qua Kỳ Huyện mà đổ vào Hoài Thủy.” Hắn ta kích động ngắt đầu nhìn Chúa công của mình, hi vọng hắn cũng có thể hiểu được hàm nghĩa của chuyện này như mình.

Trình Thiên Diệp vui mừng: “Nếu vậy, Hoàng Hà, Tế, Nhữ, Hoài, bốn con sông lớn, đều sẽ liên thông với phụ cận Biện Kinh chúng ta.”

Nàng không khỏi trầm cầu thành ra một bản vẽ tràn đầy tốt đẹp trong đầu.

Mai sau, các thuyền tàu lớn đến từ các nơi sẽ thả neo san sát nhau tại bến tàu Biện Kinh, nơi đây thương nhân hội tụ, buôn bán qua lại.

Biện Kinh sẽ trở thành một cầu nối giao thông then chốt từ nam tới bắc, trở thành một trung tâm đô thị lớn phồn hoa sầm uất về mậu dịch.

Đúng lúc này, Du Đôn Tổ cùng Mặc Kiều Sinh song song đi vào.

Họ quý xuống đất hành lễ trước mặt Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp cười dịu dàng ngẩng đầu nhìn họ, nhưng trong lòng bỗng lộp bộp một tiếng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao trên người Tiểu Mặc cùng Du Tướng quân lại phủ đầy màu bi phấn đến thế?

Trong lòng Trình Thiên Diệp dâng lên một dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Chúa công “Mắt Mặc Kiều Sinh đỏ hoe, cô họng đáng chết: “Hạ Lan Tướng quân...”

Hắn cắn chặt răng, quay mặt đi, không nói được.

Du Đôn Tổ nhìn hắn, hai tay ôm quyền, nặng nề nói: “Hạ Lan Tướng quân gặp phải tập kích, bất hạnh... chiến vong.”

Trình Thiên Diệp đang cầm bút lông vừa chấm mực, nghe những lời này, chiếc bút đã “lạch cạch” rơi xuống bức vẽ.

Nàng trừng mắt, ánh mắt rơi vào ngòi bút, ngơ ngác nhìn nó lăn một vòng trên giấy, làm cho cảnh vật thịnh thế trong tranh bị nhuộm màu mực đen.

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Trình Thiên Diệp như chưa theo kịp.

Du Đôn Tổ cúi đầu, nghẹn ngào: “Thần vừa nhận được cấp báo Trịnh Châu gửi tới, lúc Hạ Lan Tướng quân ra khỏi thành dò xét, ngoài ý muốn gặp phải phục kích của quân đội Khuyển Nhung. Mặc dù Tướng quân đã toàn lực phản kích, nhưng vì lấy ít địch nhiều, cuối cùng đã... lấy thân hi sinh vì nhiệm vụ rồi.”

Hắn ta gần như không thể nói nên lời, hắn ta và Hạ Lan Trình làm việc với nhau đã lâu, xem nhau như đồng bào có giao tình sâu nhất trong quân.

Nhưng hắn ta không thể không nói,

“Tiểu đội Tướng quân dẫn toàn quân bị diệt, chỉ còn lại vài người liều chết thoát lại thi thể của Tướng quân. Hiện tại Trịnh Châu bị đại quân Khuyển Nhung bao vây, không có chủ soái, kính xin Chúa công sớm hạ quyết định, kịp thời cứu viện.”

Trình Thiên Diệp đứng dậy,

Bầu trời rất sáng sủa, nhưng nàng cảm thấy trước mắt chỉ toàn một màu đen u ám, tai vang lên tiếng ong ong.

Hạ Lan Trình,

Hạ Lan Trình.

Nàng quả thực không dám nghĩ, người cười mở thích cười, trước đó còn uống rượu với nhau, sao lại đột nhiên không còn nữa.

Hạ Lan Tướng quân xuất thân quý tộc, trên gương mặt trẻ tuổi kia dù luôn mang theo một ngạo khí con cháu thế gia, nhưng bên trong thật ra là một con người ngay thẳng đơn thuần.

Lúc trước, Trình Thiên Diệp dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ mà hắn đã dễ dàng dâng lên lòng trung thành của mình, từ đó về sau một mực trung thành và tận tâm đứng sau lưng Trình Thiên Diệp.

Hắn từng dẫn thủy sư, bức lui truy binh Vệ quốc, cứu Trình Thiên Diệp từ trong địch doanh. Hắn đã từng một mình dẫn 8000 đội quân, ban đêm tập kích đại doanh Khuyển Nhung, một nỗi lửa thiêu hủy lương thảo quân địch.

Lúc triều cực gian nan nhất, hắn đã kéo toàn gia tộc phía sau hắn trở thành người ủng hộ kiên cố cho tân chính của Trình Thiên Diệp.

Một người như vậy, sao có thể vì một chiến dịch nhỏ, lặng lẽ bỏ mình chứ?

“Chúa công, Chúa công.”

Trình Thiên Diệp nghe thấy có người đang gọi nàng.

Thân mình nàng hơi lung lay, phải chống bàn để ổn định.

Sau đó, nàng nghe thấy giọng nói bình tĩnh của bản thân, mỗi chữ mỗi câu: “Nhanh chóng tuyên Trương Phúc, Chu Tử Khê, các công và tất cả quan võ, đến Triều Ngô điện nghị sự.”

Triều Ngô điện,

Mùa thu, sau giờ Ngọ, ánh mặt trời âm áp theo cửa điện rộng mở lướt vào trong đại điện.

Triều thần lần lượt vội vã đến, trong phòng vang lên tiếng nghị luận xôn xao.

Tuy vậy, ánh nắng dịu dàng cũng không thể xua đi cái lạnh sương giá trong Triều Ngô điện.

Triều thần không dám cao giọng nói chuyện, cẩn thận ngồi ngay ngắn nhìn sắc mặt Chúa công ở chính vị.

Xưa nay Chúa công vốn hiền lành nho nhã, nhưng giờ đây nét mặt rét căm ngoi kia, đôi môi mím chặt. Dưới gương mặt bình tĩnh chính là cuồng phong mưa rào.

“Chúa công “ Trương Phúc tiên phong phá vỡ im lặng: “Việc cấp bách là chọn ra những người xuất chinh. Hôm nay chủ soái Trịnh Châu hi sinh, quân địch vây thành, tình huống nguy cấp, phải phát binh gấp, xuôi theo thủy lộ thẳng tiến gấp rút tiếp viện Trịnh Châu. Thần...”

Trình Thiên Diệp cắt đứt lời y: “Trương Phúc, ngươi lưu thủ Biện Kinh.”

“Ta tự mình dẫn quân, khẩn cấp tiếp viện Trịnh Châu.”

Vừa dứt lời, như một hòn đá khuấy động mặt hồ, võ tướng nhìn nhau, thảo luận dồn dập, không ít người đứng ra phản đối.

Trình Thiên Diệp nâng tay, ra hiệu cho tất cả họ ngừng lại.

Mắt nàng nhìn xuống từng người một.

“Chu Tử Khê.” Nàng nói: “Ngươi có đồng ý theo ta xuất chinh?”

Chu Tử Khê ôm quyền hành lễ: “Thần nguyện đi theo Chúa công.”

“Mặc Kiều Sinh.”

Mặc Kiều Sinh quỳ một chân dưới đất, chào theo kiểu binh.

“Du Đôn Tổ.”

“Trình Phụng.”

Trình Thiên Diệp điểm tên từng người.

“Quan viên khác, chinh đồn ba quân, theo ta thân chinh Khuyển Nhung. Bảo huyết cừu cho Đại Tấn, thù thành trì của Đại Tấn ta.”

Chúng tướng lĩnh cao giọng đồng ý.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân,

Ba người mặc áo giáp Tướng quân, trên đầu buộc dây thừng, sai bước vào trong điện.

Đồng loạt quỳ trước mặt Trình Thiên Diệp chờ lệnh.

Đi đầu là một người đã qua tuổi năm mươi, tóc điểm bạc, chính là thúc phụ của Hạ Lan Trinh, Lang trung lệnh Tấn quốc - Hạ Lan Yến Chi.

Hạ Lan Yến Chi run giọng nói: “Xin Chúa công ân chuẩn, cho cự thần dẫn theo con cháu trong tộc xuất chinh. Cự thần thề dùng máu Nhung tặc để tế linh hồn của đại nam nhi Hạ Lan gia.”

Trình Thiên Diệp đứng dậy.

Mắt của nàng cuối cùng đã ửng đỏ.

Quân tình khẩn cấp, họ phải nhanh chóng tập kết quân đội, mau chóng xuất chinh, triệu thần ra khỏi Triều Ngô điện, vội vàng đi thực hiện chức trách của riêng mình.

Trình Thiên Diệp một mình bước ra cửa điện, đứng ở hành lang ngoài điện.

Ở đây địa thế rất cao, có thể lướt qua thành trì trông về Thanh Sơn phía xa.

“Chúa công.” Sau lưng có người nhẹ giọng gọi nàng.

Trình Thiên Diệp nghiêng đầu, thấy được một bóng dáng quen thuộc.

“Kiều Sinh.” Nàng rủ mắt: “Chàng rõ ràng thương tâm như vậy, vì sao lại không khóc?”

Trình Thiên Diệp biết rõ, Hạ Lan Trinh là một trong số ít bằng hữu của Mặc Kiều Sinh.

Viên bảo thạch xanh thẫm nọ lặng lẽ nhìn nàng.

Đó là vì Chúa công, nàng đã khóc. Vì thế, ta không thể khóc được.

Trình Thiên Diệp ngồi phịch xuống, nàng bưng kín miệng mình, lệ theo khóe mắt từng giọt rơi xuống, rơi trên mặt đất xanh màu đá.

Trước mặt thần tử, trước mặt tướng soái ba quân, bất luận nội tâm nàng sợ hãi thế nào thì cũng không thể khóc.

Chỉ có trước mặt người nam nhân này, nàng có thể không kiêng dè thể hiện sự yếu đuối của mình.

Mặc Kiều Sinh ngồi xồm xuống trước mặt nàng, duỗi hai tay, nhẹ nhàng đặt lên bờ vai nàng.

“Hạ Lan Tướng quân có ân đề bạt, có ý bằng hữu, tình huynh đệ với ta. Ta, Mặc Kiều Sinh sẽ không vì hấn mà rơi lệ, chỉ vì hấn mà chảy máu.” Giọng nói trầm thấp của Mặc Kiều Sinh vang lên.

Hắn gần từng chữ: “Kẻ khiến Hạ Lan Tướng quân vong mạng, khiến Chúa công rơi lệ, ta nhất định sẽ trả lại cho bọn chúng gấp bội lần.”

Trương Phúc nghĩ tới một chuyện, quay trở về.

Vừa mới đến bậc thang, rất xa y đã trông thấy bên kia hành lang, Chúa công đang ôm mặt, ngồi dưới đất.

Trước mặt nàng là một bóng dáng màu đen ngồi cạnh, hấn nhẹ vỗ lưng nàng, dường như đang trấn an nàng.

Trương Phúc do dự một lát, thu chân lại, lui trở về.

Trong mặt thất tại phủ công chúa

Trương Phúc buông xuống gương mặt “bát phương bất động” [1] của mình, bực bội bóp chặt mi tâm.

[1] bát phương bất động: đại khái là nói dù có xảy ra chuyện gì thì vẫn không làm ảnh hưởng đến mình.

“Tiên sinh đang thương tâm vì Hạ Lan Tướng quân?” A Giáp ngồi ngay ngắn trước mặt y.

Trương Phúc không nói gì.

“Chúa công tự mình đi Trịnh Châu? Sao đại nhân không ngăn cản?”

Trương Phúc nói: “Chúa công không phải là người nhất thời xúc động. Trịnh Châu đột nhiên mất chủ soái, nhất định quân tâm dao động, lòng người hoang mang, thành có thể bị phá chỉ trong khoảnh khắc. Chúa công tự mình đến, có thể nhanh chóng ủng hộ sĩ khí, ổn định cục diện. Huống chi nàng dẫn theo Du Đôn Tổ, Mặc Kiều Sinh, Chu Từ Khê nên không có vấn đề gì.”

“Đại nhân, ngài luôn miệng nói không đáng ngại, nhưng vì sao lại tỏ vẻ lo lắng?”

“Ta...” Trương Phúc nghẹn lời. Y nhận ra gần đây mình quả thực không ổn định bằng khi xưa.

Về mặt A Giáp cứng nhắc, vô cảm, lời nói cũng lạnh lùng nhưng lại có thể chỉ rõ nội tâm của Trương Phúc: “Là vì đại nhân không đích thân đi theo nên mới không yên lòng Chúa công.”

Trương Phúc không nói lời nào, xem như chấp nhận.

Thật ra, A Giáp rất đồng ý quyết sách để Trương Phúc lưu thủ Biện Kinh: “Hôm nay tình thế Biện Kinh hết sức phức tạp, quốc gia quanh vùng đều nhìn chăm chăm vào chúng ta như hổ đói. Chúa công giữ đại nhân lại là đúng.”

Trương Phúc cau chặt mày: “Lúc này đây, Hạ Lan Tướng quân đột ngột từ vong, ta cảm thấy có phần cổ quái. Vì sao đại quân Khuyển Nhung xuất hiện tại phụ cận Trịnh Châu, có thể chuẩn xác phục kích Hạ Lan Trình nhưng chúng ta lại không nhận được bất kỳ tin tức nào.”

A Giáp đột nhiên nói xen vào: “Khi nào thì ta bệnh chết?”

Nàng cũng cảm thấy tình hình không đúng, muốn tự mình đến tiền tuyến tìm hiểu tin tức.

Lời của Trương Phúc đã đến cổ họng nhưng lại không nói ra.

Y đột nhiên nhớ tới bóng lưng ngồi ở hành lang lặng lẽ khóc.

Do dự lâu ngày, cuối cùng y vẫn khoát tay áo: “Ồm... Nói sau đi, Hạ Lan Trình vừa chết, Chúa công bị đá kích lớn. Thân phận này trước tiên giữ lại cho nàng đã.”

A Giáp không nói,

Đại nhân trở nên mềm lòng, đại nhân của trước kia trên mặt luôn mỉm cười, nhưng thực tế trái tim nguội lạnh, không quan tâm bất kỳ ai.

Tân Chúa công này có thể thay đổi y, Chúa công thật đúng là người thú vị.

“Cứ vậy đi, A Giáp.” Trương Phúc hạ quyết định cuối cùng: “Người là nữ tử, sẽ dễ dàng hơn. Người đi theo Chúa công đến Trịnh Châu, theo sát bên nàng. Ta sẽ cho A Xuân đeo khăn che mặt, thay thế công chúa nằm trên giường tiếp tục giả bệnh.”

A Giáp nhẹ gật đầu, linh mệnh rời đi.

Trương Phúc ra khỏi cửa chính phủ công chúa, lên xe ngựa.

Trong xe, Tiêu Tử đưa cho y một ly nước trà ấm, muốn nói lại thôi.

Trương Phúc từ từ uống nước: “Người đừng lo lắng, ta nghĩ kỹ rồi, nếu nàng muốn giữ lại thân phận công chúa, vậy tạm thời giữ đi.”

Tiêu Tử vui mừng trở lại: “Chúa công mà biết nhất định sẽ vui lắm. Tiên sinh, ngài thật là một người biết quan tâm.”

Ta là người biết quan tâm sao? Nương theo cửa sổ xe, Trương Phúc nhìn đám người hối hả bên đường, xem ra ta thật sự đã thay đổi.

Trình Thiên Diệp dẫn theo đội quân leo lên chiến thuyền, dọc theo kênh đào mới mở, ngày đêm hành quân đến Trịnh Châu.

Ngoài thành Trịnh Châu, đại quân Khuyển Nhung vây chặt thành trì như nêm cối.

Diêu Thiên Hương đang mặc khôi giáp, dùng thân phận chính phi của quân chủ, tự mình đứng trên đầu thành, cố gắng ổn định quân tâm gần như đã hỗn loạn ở thành Trịnh Châu.

“Công chúa, lúc này quá nguy hiểm, ngài nên tránh đi, để ta thay ngài thủ ở đây.” Tư Mã Đồ đứng sau lưng nàng khuyên nhủ.

“Không, ta phải đứng đây.” Diêu Thiên Hương nhìn về phương xa, kiên định nói: “Ta không hiểu gì về chiến tranh nhưng chỉ cần ta đứng đây, mọi người sẽ biết, tuy đại tướng quân không còn, nhưng tòa thành này, chúng ta vẫn không từ bỏ. Chỉ cần chúng ta bảo vệ nó một hai ngày, viện quân Thiên Vũ lập tức có thể đến.”

Nơi chân trời phương bắc, cát vàng tung bay cuộn cuộn,

Đại quân trùng điệp từ từ hiện lên trong bụi mù,

Tinh kỳ pháp phối, chiến mã hí vang, đại quân dần dần tới gần.

Binh sĩ trên tường thành lấy tay đỡ mặt trời trên trán, muốn nhìn kỹ tên hiệu trên cờ.

“Soái kỳ chữ Tấn! Là soái kỳ chữ Tấn!”

“Viện quân! Là viện quân của chúng ta, viện quân đến rồi!”

“Đó là soái kỳ của Chúa công. Chúa công đích thân dẫn quân đây!”

Trên tường thành lập tức vang lên tiếng hoan hô dậy sóng.

“Thiên Vũ! Thiên Vũ đến nhanh như vậy!” Diêu Thiên Hương nắm chặt tay Tư Mã Đồ, kích động không thôi.

Đại quân Tấn quốc ôm nỗi hận, mang theo uy danh đến. Quân đội Khuyển Nhung đang vây thành vì vội tránh mũi nhọn, lui về xa hai mươi dặm.

Trịnh Châu mở ra cổng thành bắc, nghênh đón quân mã Chúa công vào thành.

Đại quân vào thành.

Trình Thiên Diệp dẫn mọi người vào linh đường trước.

Chỉ thấy cờ trước lúc động quan phủ ợp trời húng gió, một hàng nến trắng thê lương đón chào.

Ở linh đường, một chữ tế to như cái đầu dùi trước một chiếc quan tài được sơn đen.

Người trong quan tài kia đã vĩnh viễn không còn nữa.

Trình Thiên Diệp cắn chặt răng, đỏ mắt nhìn cổ quan tài lẳng lẳng nằm ở đó, hành lễ tế bái.

Một phó quan của Hạ Lan Trinh, họ Lý tên Trung, đang quỳ trước linh cữu đáp lễ.

Trên mặt gã có vài vết thương, cánh tay cũng bị thương, dùng băng treo trên cổ, là một trong số ít người còn sống sót dưới sự phục kích của Khuyển Nhung.

“Hạ Lan Tướng quân... chết như thế nào?” Trình Thiên Diệp đứng trước mặt gã, giọng điệu nhàn nhạt.

Lý Trung lau nước mắt, lặp lại câu trả lời mà mình đã đáp rất nhiều lần.

“Ngày ấy chúng tôi nhận được tuyến báo, nói là phát hiện dấu vết của Khuyển Nhung.”

“Ai nhận được tuyến báo?” Trình Thiên Diệp cắt lời gã.

“Ta... Là một thuộc hạ của ty chức.”

“Thuộc hạ kia tên là gì?” Trình Thiên Diệp lệnh cho A Giáp: “Đi tìm người đến, đưa hết những người không chết tới đây cả cho ta.”

Lý Trung cúi đầu quỳ ở đó, trong lòng gã thỉnh thoảng nháy dưng.

Chúa công không thể nào biết rõ đầu, gã đảo mắt, trong thành Trịnh Châu đều không ai phát hiện, Chúa công vừa tới sao có thể đoán được chứ.

“Người nói đi.” Trình Thiên Diệp vẫn bình thản hỏi, chậm rãi ngồi xuống cái ghế mà Trình Phượng đưa đến.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Lý Trung cẩn thận nhớ về chuyện ngày ấy.

Hắn là không có sơ hở, tất cả người biết đều chết trong chiến dịch đó, gã nghĩ.

Gã là gia thần của Hạ Lan gia, lúc còn trẻ một mực đi theo lão tộc trưởng Hạ Lan gia Hạ Lan Yến Chi, về sau lại đi theo tân duệ trẻ tuổi của gia tộc Hạ Lan là Hạ Lan Trinh, trở thành một trong phó quan Hạ Lan Trinh tin cậy.

Hạ Lan Trinh lệnh cho gã trú đóng ở huyện nhỏ phía tây cách Trịnh Châu hai mươi dặm, đây là một trú điểm quan trọng phòng ngự Trịnh Châu với Tây Nhung.

Mấy ngày trước, gã dẫn vài tên thân tín chạy về thành Trịnh Châu, báo với Hạ Lan Trinh rằng tại phụ cận trú điểm phát hiện có dấu hiệu hoạt động của trinh thám Khuyển Nhung.

Hạ Lan Trinh không may nghĩ ngờ, đích thân dẫn theo trăm thân binh đến trú điểm điều tra tình hình quân địch.

Dọc đường, Hạ Lan Trinh vẫn thoải mái nói chuyện với gã. Nhưng Lý Trung lại thấy không yên lòng, tim của gã đập thỉnh thoảng, bất an với chuyện sắp xảy ra.

“Lý thúc.” Hạ Lan Trinh đột nhiên gọi gã.

“Sao, sao vậy, Thiếu Tướng quân?” Lý Trung càng hoảng sợ.

“Ta cảm thấy đường phía trước dường như có chút không ổn.” Hạ Lan Trinh ghì chặt dây cương, dừng ngựa. Hắn cau mày, nhìn về rừng rậm âm u phía trước.

“Chỗ, chỗ nào không ổn chứ. Đây chính là địa bàn của chúng ta.” Lý Trung đè nén trái tim đang sắp vỡ lên cổ họng, cười lớn nói: “Qua cánh rừng này không xa, chính là nơi đóng quân của mặt tướng rồi, mặt tướng sớm đã phái người chờ ở đầu bên kia cánh rừng để nghênh đón Tướng quân đại giá đây.”

Hạ Lan Trinh vẫn cười như thường ngày: “Cũng đúng, có Lý thúc an bài, ta còn có thể lo lắng gì nữa.”

...

Trên linh đường, nhìn cờ trắng ropy trời.

Quỳ trên mặt đất kể rõ hết thấy, nội tâm Lý Trung bỗng dâng lên một cảm giác áy náy.

Gã thao thao bất tuyệt kể thật chi tiết, lời nói dối không chệ vào đâu được.

Nói gã anh dũng kháng địch thế nào, không để ý thân chịu trọng thương liều chết đoạt lại thi thể Hạ Lan Trinh từ trong tay địch nhân ra sao, kể rành mạch sống động quá trình may mắn đột xuất vòng vây, tiếng thom khiến người người cảm thán.

Vài vị trong gia tộc Hạ Lan đổi áo tang đi vào linh đường cũng rung rung cảm kích nhìn gã.

Ngay cả Tộc trưởng Hạ Lan Yến Chi còn tự mình thi lễ cảm tạ gã. Nếu không phải vì Chúa công còn ngồi ở đó, Hạ Lan Yến Chi đã muốn đi qua đui gã dậy, nói tiếng biết ơn rồi.

Tuy nhiên, Chúa công ngồi ngay ngắn trước mặt gã, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú vào gã, không nói lời nào, im lặng đến đáng sợ.

Chúa công im lặng khác thường, khiến cả bầu không khí đều sắp bị đông cứng, tạo áp lực làm người ta hít thở không thông.

Lý Trung quỳ dưới đất, lúc Trình Thiên Diệp ngưng mắt nhìn gã, gã cảm thấy hơi khó thở.

Dù đã vào cuối thu nhưng trên lưng của gã vẫn cháy một lớp mồ hôi mỏng.

Lúc ấy, bọn họ đột ngột trúng phải cạm bẫy mà người Khuyển Nhung tỉ mỉ bố trí.

Đây từng chấn chân ngựa, cạm bẫy và hỏa tiễn bốn phía đồng loạt xông tới nhưng vẫn không khiến Tướng quân trẻ tuổi của gia tộc Hạ Lan kia rối loạn, hần tinh táo chỉ huy những thân vệ binh đã được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng kết thành viên trận [1].

Trường mâu chìa vào địch nhân, bảo hộ người mình ở sau lưng.

Đồng tâm hiệp lực, công kích phòng ngự của địch nhân.

Lý Trung đánh phải lạng lẽ rút chủy thủ, từ phía sau lưng tới gần Hạ Lan Trình.

Gã đắc thủ rồi.

Trong nháy mắt đó, Hạ Lan Trình mạnh mẽ quay đầu lại, không thể tin nhìn gã, nhìn cây chủy thủ mà gã đã đâm từ phía sau.

Về mặt sắp chết của Hạ Lan Trình như còn đầu đầy, lung lay trước mắt Lý Trung. Gã chợt thấy hoảng hốt, sắp không giữ vững được bản thân mình.

Lý Trung liều mạng nhiều lần tự nhủ với mình, bình tĩnh, muôn lần phải bình tĩnh, Chúa công chẳng biết gì cả, tuyệt đối không thể lộ chân tướng trước mặt Chúa công.

Đây không có thể trách gã, không thể trách gã.

Gã làm trâu làm ngựa cho Hạ Lan gia nhiều năm như vậy, trước đi theo lão lang trung lệnh đại nhân, rồi sau đó đến Hạ Lan Trình Tướng quân trẻ tuổi, vài lần vào sinh ra tử, nhưng vẫn chỉ là một phó tướng nhỏ nhỏ mà thôi.

Hạ Lan Trình trọng đãi gã, gọi “Lý thúc Lý thúc”, thật ra cũng không thật lòng quan tâm đến gã.

Hạ Lan Trình thậm chí nguyện ý dẫn dắt một tên nô lệ ti tiện, lại không nhớ rõ lão nhân đã một phụng dưỡng Hạ Lan gia tộc nhiều năm này.

Gã đã già, không thể ra chiến trường phấn đấu được bao lâu nữa, nên phải dọn đường cho đời sau của mình thôi.

Đại nhân Tây Nhung kia từng lạng lẽ tiếp xúc với gã, đưa tới từng rương tài bảo, hứa sẽ cho gã và con gã quyền cao chức trọng.

Núi vàng núi bạc hoa mắt, tương lai đầy cám dỗ, rốt cuộc đã lung lay lòng gã.

Người không vì mình trời tru đất diệt, không phải sao?

Lý Trung chưa xót lạng lẽ ngẩng đầu nhìn sang vị Thiên Hương phu nhân sau lưng Chúa công.

Kế hoạch của gã vốn đã thành công.

Gã mang theo thi thể Hạ Lan Trình ngang nhiên trở về thành, khóc lóc bài trí linh đường trước mặt quân dân toàn thành, rải lời đồn, quân tâm gần như sắp tan rã.

Đáng tiếc, chỉ còn thiếu chút nữa thôi.

Nếu không phải nữ nhân này trùng hợp vào thành, tự chủ trương dùng thân phận chính phi của Chúa công leo lên đầu thành, thủ vững cổng thành, ổn định nhân tâm, gã sớm đã có thể thừa cơ hỗn loạn lạng lẽ mở cổng thành ra, cho binh mã Khuyển Nhung vào thành.

“Hóa ra là thế.” Chúa công rốt cuộc đã cắt lời.

Dường như đã tin lời gã, cả vành mắt Chúa công đều đỏ, trong mắt ngấn lệ.

Thầm buông nói lỏng, Lý Trung lau mồ hôi trên trán: “Hạ Lan Tướng quân có linh thiên, biết được Chúa công...”

“Hóa ra là người giết hại hần.”

Nước mắt Trình Thiên Diệp đọng lại nơi khóe mắt, nàng lạnh lùng, đang muốn nổi cơn tam bành.

“Không, không, Chúa công, ngài nói gì vậy?” Không thể tin vào tai mình, Lý Trung xua tay, vội vàng phủ nhận.

Trình Thiên Diệp đứng dậy, gọi khẽ: “Kiều Sinh.”

Mặc Kiều Sinh tiến lên, bắt chéo hai tay bị thương của Lý Trung, nhấn gã xuống đất.

Lý Trung liều mạng gãy dũa, mọi người ngạc nhiên nhận ra cánh tay vốn bị thương được bó cao lại vô cùng linh hoạt, hoàn toàn không hề có vẻ gì là tổn thương nghiêm trọng.

Mặc Kiều Sinh giữ bờ vai gã, dùng sức bẻ cánh tay gã ra sau.

Mọi người chỉ nghe một tiếng răng rắc, Lý Trung lập tức hô lên như bị thọc tiết.

Cánh tay gã sờ sờ bị bẻ gãy.

Mặc Kiều Sinh vẫn không dừng tay, giẫm lên cánh tay gã, ra sức nghiền nát ngón tay gã.

Lý Trung gắt gao núu chặt cánh tay mình, đau đớn lẫn lộn dưới đất.

Cổ tay và ngón tay gã đã bị trật khớp, gãy lìa thành một hình dạng kinh khủng.

“Ta bị oan! Bị oan!” Gã liều mạng gào rú.

Thế nhưng, Trình Thiên Diệp vẫn vô cảm, lạnh lùng nói ra hai chữ: “Tiếp tục.”

Mặc Kiều Sinh không do dự mà càng nặng tay.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ nhìn Chúa công mặt như băng giá, cùng Mặc Tướng quân thủ đoạn tàn khốc.

Nhất thời vẫn không rõ chuyện gì xảy ra.

Đến khi A Giáp trở về.

A Giáp giải một người về, người nọ hiển nhiên mới vừa chịu cảnh tra tấn hỏi cung tàn khốc.

Toàn thân hắn ta bị thương, bị dây thừng trói, ngã xuống đất, co lại thành một đoàn lạnh run.

Hai tay A Giáp nâng khẩu cung lên,

“Chiến dịch chỉ có năm người cùng Lý Trung còn sống trở về, một người trong đó đã cung khai rằng bọn hắn thông đồng với Khuyển Nhung, rắp tâm hãm hại Hạ Lan Tướng quân. Còn lại bốn người vẫn đang được thẩm vấn, chưa cung khai, xin Chúa công định đoạt.”

Toàn trường xôn xao.

Hạ Lan Yến Chi rút bội kiếm, đặt lên ngang cổ Lý Trung, râu tóc ông run rẩy, khàn giọng: “Hạ Lan gia ta chưa từng bạc đãi người, vì sao người giết hại tính mạng Trinh nhi của ta?”

Cấn răng, Lý Trung biết đã không che dấu được hành vi phạm tội của mình.

Cơ mặt gã rung rung, sau một lúc lâu mới hung hăng nói: “Người đối đãi với ta không tệ? Người chỉ xem ta là một con chó của Hạ Lan gia các người mà thôi, người chưa từng thật sự suy nghĩ cho ta!”

Mắt Hạ Lan Yến Chi như muốn nứt ra, giờ kiếm mà toàn thân phát run, con cháu phía sau ông gắt gao ngăn ông lại, không cho ông xúc động trước mặt Chúa công.

A Giáp nhìn Trình Thiên Diệp, nàng ta hi vọng Trình Thiên Diệp có thể giao những phản đồ này cho nàng ta thẩm tra xử lý, như vậy nàng ta có thể tìm hiểu được tình báo địch quân, tiến hành lợi dụng.

Đồng thời, trong nội tâm nàng ta vô cùng tò mò.

Từ nhỏ nàng ta đã được huấn luyện thành một điệp viên chuyên do thám.

Bằng vào trực giác, nàng ta cũng cảm thấy chuyện này không ổn.

Trái lại, Chúa công càng quyết đoán hơn. Chúa công không hề do dự tìm ra phản đồ, không màng thẩm vấn mà đã định tội gã rồi.

Chúa công làm thế nào tài vậy?

A Giáp cảm thấy mới lạ, trong lòng có chút hưng phấn nghĩ: Có thể phò tá vị Chúa công này, thật sự là quá thú vị rồi.

Trình Thiên Diệp nhìn về phía A Giáp, nàng biết rõ A Giáp là người Trương Phúc để lại bên nàng, am hiểu xử lý loại chuyện này.

“Vậy thì giao cho cô, cô và Lang Trung lệnh Hạ Lan Yến Chi cùng thẩm án này, cần phải có khẩu cung kỹ càng. Sau khi kết thẩm...”

A Giáp chờ nàng nói tiếp,

“Thủ phạm chịu hình lăng trì xử tử, vứt xác thị chúng [2], không được thu dọn. Những người liên can đều bị bêu đầu, treo trước cửa thành thị chúng ba ngày.”

Lý Trung đỏ mặt hôi lạnh, xụi lơ dưới đất, bờ môi mấp máy, nói không thành lời.

Trình Thiên Diệp không nhìn gã, nàng nhìn qua chiếc quan tài đen như mực trên linh đường.

Nàng khẽ thở dài: “Chẳng có tác dụng gì, dù thế nào, người cũng không về được.”

...

Mặc Kiều Sinh đứng trên tường thành, một đội ngũ đưa tang trắng xóa tiễn linh cữu Hạ Lan Tướng quân về quê cũ, hơn một ngàn chuyến xe đưa tang uốn lượn đi về hướng bắc.

Có người tới gần phía sau, Mặc Kiều Sinh nghiêng người, khom mình hành lễ: “Chúa công, ngài cũng tới.”

Trình Thiên Diệp đứng sóng vai cùng Mặc Kiều Sinh: “Ừ, ta tới tiễn hắn một đoạn đường.”

Đầu thành gió lớn, từng cơn gió bắc thổi tung vạt áo Trình Thiên Diệp, thổi cho nguội đi lòng nàng.

Mặc Kiều Sinh nói: “Nếu có chiến tranh thì tất tránh không khỏi có người chết.”

Hắn muốn an ủi Trình Thiên Diệp, mặc dù ngay cả mình hắn cũng không an ủi được.

“Ta biết, con đường thành công nhất định buộc phải trải dài từng chông xương trắng” Trình Thiên Diệp trông theo giấy tiền trắng là tà khắp trời, tựa như đang thi thán: “Nhưng khi bằng hữu của mình thật sự chết trước mắt, trong lòng ta vẫn khó thể tiếp nhận.”

“Hạ Lan Tướng quân là người đầu tiên thật lòng tương giao với ta khi ta phò tá Chúa công, tuy hấn xuất thân cao quý nhưng lại không ngại xuất thân của ta. Mỗi lần có người gây khó dễ cho ta, hấn đều sẽ ra tay tương trợ.” Mặc Kiều Sinh chậm rãi siết chặt nắm tay: “Hấn là một vị quân tử, đương nhiên không dễ dàng trông thấy sự thối nát vậy quanh, bị tiểu nhân làm hại.”

Trình Thiên Diệp nhớ tới chuyện cũ: “Lúc ấy hấn còn đánh chàng, trong lòng ta khá bất mãn hấn, âm thầm dùng mảnh khỏe nhốt hấn trong đại lao vài ngày mới thả, không thể ngờ được về sau các người còn có thể trở thành bằng hữu.”

“Cho ta xuất chinh Khuyển Nhung đi, Chúa công.” Mặc Kiều Sinh nhìn về hướng tây.

Trình Thiên Diệp theo ánh mắt hấn dời sang hướng tây, chân trời là một dải ráng chiều đầy tuyệt mỹ.

“Được, chúng ta xuất chinh thảo phạt Khuyển Nhung.”

Tác giả có lời muốn nói: Không nỡ thừa nhận cái chết của bạn học Hạ Lan, tôi đành phải ghi lại vài dòng.

Lúc trước khi viết quyển sách này tính sẽ cho hai nhân vật logout nửa đường, một là Trình Phượng, người kia là Hạ Lan Trình. Nhưng sau này, tôi thật không đành lòng Trình Phượng nên đã sửa lại kết cục của cậu ấy.

Từ đó đến nay, tôi cũng không nỡ viết quá nhiều cảnh về bạn Hạ Lan, sợ viết xong lại không nỡ cho cậu ấy “tạch”. Vì thế, cảnh diễn của bạn Hạ Lan đều chỉ là điểm xuyết, thậm chí rất nhiều độc giả cũng không quá quan tâm, nhớ rõ cậu ấy.

Tôi chỉ muốn nói, trên chiến trường, một đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy có thể chết do bệnh tật hoặc bị ám sát hoặc bị hãm hại, chưa hấn luôn chân chính hi sinh oanh oanh liệt liệt. Do đó, tôi đã đặt ra kết cục này cho cậu ấy. Xoa xoa tiểu tướng quân Hạ Lan của ta, thiệt thòi cho cậu rồi.

Tập tin gởi kèm:

...ác thị chúng.jpg [28 KiB | Đã xem 337 lần]

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Lý Trung bị lăng trì thị chúng, nghe nói kỹ thuật hành hình rất “vi diệu”, gã phải kêu rên tròn ba ngày mới tắt thở.

Quân sĩ ghét nhất là kẻ phản bội, Lý Trung hại chết chủ soái trung quân, ba quân tướng sĩ hận không thể ăn tươi nuốt sống gã.

Pháp trưởng bị binh lính vây kín, mọi người vỗ tay khen hay, ném đồ hư thối vào gã, xem sự thống khổ của gã làm vui.

Không biết trong ba ngày dài đằng đẵng này, tên phản đồ đó nhớ tới vị Tướng quân trẻ thường cười dịu dàng gọi gã là Lý thúc thì trong lòng có hối hận không.

Bất luận tên cận vệ này suy nghĩ thế nào, Trình Thiên Diệp không màng quan tâm.

Nàng đang ở thư phòng đọc hịch văn thảo tặc do Chu Từ Khê định ra.

Đây là một thiên hịch văn, liệt kê thập đại tội trạng Khuyển Nhung xâm lấn Trung Nguyên, sát hại thiên tử, chà đạp sơn hà, giết hại dân chúng vân vân.

Ngôn từ sắc bén nhưng thông tục dễ hiểu, lời văn vang dội, chấn động sơn hà, chiêu cáo rõ tội Khuyển Nhung cho khắp thiên hạ, hèn quân hùng chung tay đòi lại.

Trình Thiên Diệp vỗ tay tán thưởng: “Viết rất hay! Đưa hịch văn đây để ta đóng ngọc tỷ, chiêu cáo thiên hạ. Quân ta thế lần này sẽ cho Khuyển Nhung một trận chiến chính diện.”

Trong lòng Chu Từ Khê có mối thù sâu sắc với Khuyển Nhung, y nước mất nhà tan, cảnh đời thăng trầm, đều do chính Khuyển Nhung ban tặng.

Nhưng lúc này trong lòng y nghĩ đến không những là cừu hận của mình, hơn nữa còn ngẫm lo lắng với quyết sách này của Chúa công.

Sức chiến đấu của quân đội Khuyển Nhung cường hãn, y từng đích thân lĩnh hội.

Có thể Ngụy Quốc của y, trước thiết kỵ của Khuyển Nhung tựa như đèn lồng giấy không chịu nổi một kích.

Loại kinh nghiệm thể thảm đau đớn này đã lưu lại âm ảnh sâu trong lòng y. Y không muốn trải qua nỗi đau khổ này thêm lần nào nữa.

Tại Tấn quốc, Chúa công phổ biến một loạt tân chính cải cách, lấy mất thường có thể thấy được tốc độ phát triển nhanh đến chóng mặt, nhưng dù sao thời gian quá ngắn, quốc gia vẫn còn quá non trẻ, lúc này khai chiến toàn diện với Khuyển Nhung, có thể nào hơi vội vàng hay không?

Dĩ nhiên Chúa công đã ra quyết định, Chu Từ Khê làm thần tử ở phía sau chỉ có thể kiên định ủng hộ.

Mấy ngày nay, trong đầu y dốc sức vận hành, phải giúp Chúa công trừ tính cẩn thận hơn, vững vàng hơn.

“Chúa công.” Chu Từ Khê nói: “Mặc dù chúng ta tuyên hịch văn thảo tặc, nhưng thần lo lắng sẽ có quá ít người hưởng ứng.”

“Hả? Từ Khê sao lại nói vậy? Người nghĩ thế nào?” Trình Thiên Diệp hơi nhíu mày, nàng nhớ rõ lúc trước Lý Văn Quảng hiệu triệu thiên hạ chư hầu tề phạt Khuyển Nhung, tuy nhân tâm khác nhau, nhưng người hưởng ứng lại rất nhiều. Cả Trình Thiên Vũ cũng dẫn theo một vạn binh mã đến tham gia náo nhiệt.”

Chu Từ Khê đẩy xe lăn tới gần bàn, trải một tấm bản đồ lên: “Lúc trước, Khuyển Nhung công chiếm vương đô, diệt các nước Ngụy, Hàn, khu Trung Nguyên trở nên hỗn loạn. Các chư hầu đều có tư tâm, thậm chí muốn vào vùng bùn này chiếm địa bàn trước, lập nên uy danh.”

Chu Từ Khê trở vào một chẩm trên địa đồ Tấn quốc: “Hôm nay Đại Tấn ta có Giáng Thành, Trịnh Châu, Biện Kinh, vài thành khác ở phụ cận Khuyển Nhung. Nếu Khuyển Nhung bại lui, đắc lợi nhất hẳn sẽ là quốc gia của ta, những hạng người thiên cận kia sẽ không nguyên ý ‘may giả y cho người khác’. Ít nhất, các quốc gia phía đông bắc bị Đại Tấn ta cô lập sẽ không có hành động gì.”

“Quá thế.” Trình Thiên Diệp vuốt cằm: “Nói vậy Lỗ Uy Bắc hầu, Tấn Dương Lữ Tổng đại khái sẽ không tới, còn phải phòng bị bọn họ quấy rối sau lưng nữa.”

“Người có đối sách gì sao? Từ Khê?” Trình Thiên Diệp hỏi.

Nàng biết rõ nếu Chu Từ Khê đã nêu lên vấn đề thì đã nghĩ ra nhiều phương án giải quyết sẵn trong đầu, để tùy thời giúp nàng tham khảo.

“Lữ Tổng cùng Hoa Vũ Trực phía bắc, chúng ta có thể chưa cần để ý. Nhưng những người nam cứ này, chúng ta cần phải tới kết đồng minh, không thể để quân ta một mình tác chiến.”

Chu Từ Khê trở lên ba vùng trên địa đồ: “Hàn Toàn Lâm, Lý Văn Quảng, cùng với Sở An hầu của đất Sở phân ra chiếm giữ tại các khu vực phía nam Khuyển Nhung. Chúa công phái sứ thần đến kết minh khế, chúng ta đi từ đông sang tây, họ đi từ nam ra bắc, đồng thời xuất binh, chung phạt Khuyển Nhung.”

“Hàn Toàn Lâm coi như xong, người này chính là ‘gậy thọc phân’, khó thể mưu sự. Hai người còn lại...” Trình Thiên Diệp trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu đồng ý với ý tưởng của Chu Từ Khê.

Thế nhưng, sứ thần này nên phái ai đi đây? Trình Thiên Diệp tự hỏi.

Chu Từ Khê ngẩng đầu nhìn nàng.

Trình Thiên Diệp đột nhiên hiểu rõ ý của y: “Người, người muốn đi sứ đến hai quốc gia nọ?”

Ánh mắt Trình Thiên Diệp chợt nhìn Chu Từ Khê ngồi trên xe lăn.

Chu Từ Khê thì lễ: “Chúa công, lúc ta còn là Ngụy vi thần, từng có giao hảo với Sở An vương, cũng có duyên gặp mặt một lần với Lương châu Lý Văn Quảng, hai người này có dã tâm riêng, thần nắm chắc có thể thuyết phục được họ.”

“Từ Khê à, không phải ta cảm thấy người không thích hợp.” Trình Thiên Diệp giải thích: “Ta cảm thấy như vậy quá cực cho người.”

Ánh mắt Chu Từ Khê kiên định: “Thần không khổ cực, thần chỉ mong có thể tận lực vì Chúa công.”

Suy tư một lát, Trình Thiên Diệp có chút không yên lòng nhưng lại không muốn bởi vì phần bản khoán này của mình mà tổn thương tự tôn của Chu Từ Khê. Cuối cùng, nàng gật đầu đồng ý.

“Vậy thì chuyến này vất vả cho người rồi.” Trình Thiên Diệp chân thành nói lời cảm tạ: “Người mang nhiều theo thị nhân, cần phải lấy an nguy của mình làm trọng. Trước khi lên đường, phải cho ta gặp hết tất cả người đi theo một lượt.”

Chu Từ Khê hành lễ cáo lui.

Người hầu thiếp thân đẩy y rời đi, đi trên con đường lát đá xanh.

Chu Từ Khê đặt hai tay trên đầu gối, nhẹ nhàng chạm vào đôi chân đã mất đi tri giác.

Mặc dù y cảm thấy mình là người thích hợp nhất, y cũng rất muốn dốc sức vì Chúa công, nhưng thật ra y không chắc sẽ được Chúa công đồng ý.

Phải một người tàn tật như y đi sứ, Chúa công sẽ không cảm thấy mặt mặt quốc thể sao?

Trên thực tế, nếu không phải việc này vô cùng khẩn cấp, trước mắt cũng không có người thích hợp thì ngay cả bản thân y cũng thấy dùng một người tàn bại bỏ thành sứ thần là vứt hết thể diện.

Thế mà Chúa công hầu như không hề nghĩ ngợi, đã đồng ý ngay.

Điều người quan tâm duy nhất là người xuất hành theo y có được an bài thỏa đáng hay không.

Tiếng bánh xe gỗ kêu lên “lách cách” trên con đường lát đá.

Tiếng vang có tính quy luật này ngày ngày theo Chu Từ Khê, thay thế hai chân y, đưa y đến tất cả các nơi.

Đây là xe lăn Chúa công lắp ráp vì y.

Chúa công không chỉ giúp y có lại được năng lực “hành tẩu”, thậm chí cho y tôn nghiêm của việc được “hành tẩu”.

Đây là ngôi nhà mới, quốc gia mới của ta. Chu Từ Khê nhủ thầm.

Đau đớn mất đi gia quốc, ta không thể trải qua lần nữa.

Trăng lên ba sào,

Trình Thiên Diệp xoa xoa bà vai đau nhức, cho người hầu lui, chuẩn bị đi ngủ.

Cửa nhẹ nhàng bị gõ một cái, một tiếng nói trầm thấp quen thuộc vang lên ngoài cửa.

“Kiều Sinh?” Trình Thiên Diệp cảm thấy khá bất ngờ. Tuy Kiều Sinh vẫn luôn ở phòng kế bên nàng nhưng trừ phi mình đi tìm hần chữ hần rất ít chủ động đi tìm nàng vào ban đêm.

“Vào đi.” Trình Thiên Diệp nói.

Cửa được đẩy ra, bóng dáng màu đen của Mặc Kiều Sinh nương theo ánh trăng cùng tiến vào phòng, đi tới trước mặt Trình Thiên Diệp.

“Sao chàng qua đây?” Trình Thiên Diệp vươn tay, nắm lấy bàn tay Kiều Sinh dắt hần đến ngồi cạnh nàng.

“Ta, đến thăm Chúa công.” Mặc Kiều Sinh hơi mất tự nhiên.

Hần đang lo lắng cho mình, từ ngày nàng khóc vì cái chết của Hạ Lan Trinh, Kiều Sinh luôn lo được lo mất.

Trình Thiên Diệp vuốt ve bàn tay Mặc Kiều Sinh, đôi tay vô cùng thô ráp, có rất nhiều vết chai dày đặc, sờ lên có cảm giác sần sùi.

“Ta đã phát ra hịch văn thảo phạt Khuyển Nhung, rất nhanh chàng lại phải xuất chinh rồi.” Trình Thiên Diệp thật tâm không muốn: “Lúc này, Du Tướng quân phải canh giữ Trịnh Châu, một mình chàng lĩnh quân, chàng nhất định phải càng bảo trọng.”

“Chúa công yên tâm, ta nhất định sẽ san bằng Khuyển Nhung, đoạt lấy Hạo Kinh, dùng máu người Khuyển Nhung tế vong linh Hạ Lan Tướng quân.” Mặc Kiều Sinh nhớ tới Hạ Lan Trinh, đôi mắt ngấn lệ.

Nhưng hần rất nhanh hồi hận.

Hần trông thấy ánh mắt sáng ngời của Chúa công bỗng âm đạm.

Thật không biết cách nói chuyện, hần vốn muốn an ủi Chúa công, không ngờ lại gọi lên sự bi thương của Chúa công.

Chúa công ngồi trước mặt hần, mặc trung y trắng thuần, bởi vì nhớ tới chuyện thương tâm nên cổ hơi cúi thấp, lông mi thật dài rũ xuống khẽ khàng lay động.

Trên vầng trán mượt thưa thớt vài lọn tóc.

Mau làm chút gì đó đi.

Mặc Kiều Sinh thầm nghĩ.

Trong lúc ma xui quỷ khiến, hần nghiêng người, dưới ánh trăng, một cái hôn đã rơi trên vầng trán mịn màng.

Trình Thiên Diệp khẽ chạm tay vào trán, kinh ngạc ngẩn đầu.

Đỏ mặt, Mặc Kiều Sinh không biết sao mình lại hành động như vậy.

“Ta, lúc nhỏ, mỗi ngày mẫu thân ta đều đến đêm mới về, cũng sẽ hôn lên trán chúng ta.” Hần bắt đầu lắp bắp giải thích: “Bất luận khi đó ta đói thế nào, hoặc trong lòng khổ sở bao nhiêu, chỉ cần mẫu thân hôn như vậy, ta, ta sẽ cảm thấy khá hơn nhiều.”

Trình Thiên Diệp thấy thật ấm lòng.

Nàng đã không còn mềm yếu, cũng đủ kiên cường, tự tin có thể chống lại thử thách của sương gió. Tuy vậy không có nghĩa nàng không thích được người khác dịu dàng chở che, có một người có thể trấn an nàng, có thể sưởi ấm nàng, nàng cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

“Ừm, cảm ơn chàng, ta cũng khá hơn rồi.” Trình Thiên Diệp nói. Nàng vuốt ve gương mặt Mặc Kiều Sinh, cũng nhẹ nhàng hôn lên trán hần.

“Chúa công.”

“Hả?”

“Lần đó, lần Hàn Toàn Lâm cưỡng ép ta.” Mặc Kiều Sinh nghiêng mặt qua: “Ngài cũng là như thế này, trên đầu của ta...” “Hắn chìa tay ra diễn tả: “Khi đó, ta đã muốn, muốn ngài...”

Trình Thiên Diệp cười: “Khi đó chàng muốn ta thế nào?”

Trong phòng tràn ngập bầu không khí mập mờ.

Mặc Kiều Sinh quyết định nói thẳng ra, hắn đứng dậy, tự tay cởi bỏ nút áo.

“Ta muốn dâng mình cho nàng.”

Trình Thiên Diệp cắn môi dưới: “Thật sao? Tùy ta làm gì cũng được à?”

“...”

Qua một đêm phóng đảng,

Bởi vì hắn nói vậy cho nên Trình Thiên Diệp khó tránh khỏi phóng túng bản thân.

Nàng phát hiện chiếm vị trí chủ đạo trong chuyện này đúng là thú vui khuê phòng.

Khiến người mình thích vui vẻ, thống khổ, thậm chí là khóc.

Là một việc làm mình thỏa mãn và hạnh phúc.

Ánh trăng soi sáng rọi vào khóe mắt đỏ ửng chưa tiêu tan của Mặc Kiều Sinh, Trình Thiên Diệp nhận không được dùng nụ hôn đánh thức hắn.

Mặc Kiều Sinh mở mắt ra, áy náy cười cười với Trình Thiên Diệp.

“Ngoại trừ mẫu thân cùng huynh trưởng, chàng còn có người nhà nào khác không?? Chàng hiếm khi nhắc đến họ.”

Trong bóng đêm, giọng nói dịu dàng của Chúa công cất lên, đột nhiên khiến Mặc Kiều Sinh nhớ về tuổi thơ của mình.

“Ta có một huynh trưởng, còn có vài muội muội và đệ đệ. Huynh trưởng tên là Mặc A Cầu, muội muội là Mặc Nhị Tam...”

Chuyện cũ của mình, Mặc Kiều Sinh chưa từng nhắc với bất cứ ai.

Trên thực tế, hắn thậm chí rất ít nói chuyện phiếm cùng người khác.

Cảm nhận này rất mới lạ, hắn đã mờ lờ dốc hết bầu tâm sự.

Nhưng đồng thời hắn lại hơi khản trương, nói những việc nhỏ vụn vặt này cho Chúa công nghe, có thể làm Chúa công thấy chán ghét không. Không phải Chúa công đang gắng gượng nghe hắn làm nhảm đây chứ?

Hắn lúc nào cũng lặng lẽ quan sát biểu cảm của Trình Thiên Diệp, chỉ cần Chúa công lộ ra một chút buồn ngủ, hắn sẽ kịp thời ngậm miệng của mình lại.

Chúa công cùng nằm chung với hắn, dưới ánh trăng đôi mắt ướt át kia đang hào hứng chăm chú nhìn hắn, khích lệ hắn nói tiếp.

Mặc Kiều Sinh lập tức yên lòng, kể rõ từng chuyện.

Mặc Kiều Sinh đã từng luôn hèn mọn nhất gan trước mặt Trình Thiên Diệp.

Vĩnh viễn cúi đầu, không dám mở miệng, không dám nói gì, không dám thể hiện ra nhu cầu nội tâm của bản thân hắn.

Hôm nay, hắn cũng đang dần dần thay đổi.

Thật tốt quá. Trình Thiên Diệp trầm nghĩ.

“Người nhà của chàng bây giờ ở đâu, có lẽ chúng ta có thể phái người tìm được bọn họ?”

“Lúc còn rất nhỏ, ta đã bị bán trao tay nhiều lần, ta thậm chí không nhớ rõ nơi ta từng sống cùng mẫu thân là ở đâu. Nhưng nếu được, ta sẽ cố gắng thử một lần.”

Hai người thì thăm trò chuyện với nhau trong buổi đêm yên tĩnh.

Trong lúc vô thức, hai người đã nói đến khuya.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Đêm lạnh cuối thu, sương mù vờn quanh.

Tiêu Tú đi trên hành lang, hần chà xát hai tay, để bên môi phả hơi cho ấm, trong miệng tỏa ra một làn sương.

“Trời về đêm thật là lạnh.” Hần nói.

Cả tòa phủ đệ yên tĩnh, đa số mọi người đều đã chìm vào mộng đẹp, chỉ có thư phòng của tiên sinh đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Tiêu Tú bước vào cửa, bưng một bình Bát Bảo trà ấm áp cho Trương Phúc, vừa cời cời than trong chậu, vừa thêm vào chút than.

Trương Phúc vui đầu trong tài liệu, không ngẩng lên, nói: “Người nghỉ ngơi trước đi, chỗ này ta không cần người hầu hạ.”

“Ta ở cùng tiên sinh.” Tiêu Tú lấy một cái ghế tựa khác, ngồi đối diện với Trương Phúc.

Hần mài mực, cầm một cây bút giúp Trương Phúc sao chép các loại bản thảo.

“Người xem cái này.” Trương Phúc không nhiều lời, cách cái bàn đưa một bức thư ra.

“‘Thảo Nhung tặc hịch’ do Chu đại nhân soạn thảo? Chúa công đã quyết tâm khai chiến với Khuyển Nhung?” Tiêu Tú hơi giật mình.

Trương Phúc viết thoăn thoắt, miệng nói: “Không sai, giờ này chỉ e Mặc Kiều Sinh đã dẫn đại quân xuất phát từ Trịnh Châu. Chúng ta sắp nghênh đón một trận đại chiến. Đáng tiếc là thời gian quá gấp, ta vốn hy vọng có thể dành ra khoảng một hai năm để chuẩn bị.”

“Nếu địch nhân không chịu cho chúng ta thời gian, đã lấn đến cửa thì chúng ta cũng chỉ có thể ứng chiến.” Trương Phúc không ngừng hí hoáy: “Tiền công chính là phòng thủ tốt nhất, quyết sách của Chúa công là đúng, ta ủng hộ ngài.”

Tiêu Tú nhìn phong thư, lo lắng: “Chu đại nhân muốn đích thân đi sứ? Nhưng chân hần...”

Trương Phúc đưa bút chấm vào nghiên mực: “Tuy chân Từ Khê đã bị phế nhưng lòng của hần kiên cường hơn ai hết, người đừng lo lắng.”

“Từ Khê đã cố gắng như vậy, ta càng không thể lười biếng. Khoảng thời gian tới, chỉ sợ ta sẽ rất bận.” Y nhìn thoáng qua Tiêu Tú đối diện: “Chúng ta đều bề bộn.”

“Dạ.” Tiêu Tú cúi đầu xuống, cẩn thận sao chép văn hiến.

Hần lặng lẽ tự hỏi.

Năm nay là năm được mùa. Nhân khẩu ở Biện Kinh, Kỳ Huyện, Trung Mậu gia tăng mãnh liệt, quốc khố thu vào rất đầy đủ.

Chúng ta còn vừa đại thắng Tống quốc, chiếm được vùng đất mới và số lượng bồi thường lớn.

Tiêu Tú vô thức bắt đầu mô phỏng tư duy Trương Phúc.

Hần tự hỏi lúc này tiên sinh cần suy nghĩ chuyện gì?

Phía trước phải đánh trận, chúng ta cần làm chính là cung cấp đầy đủ lương cho tướng sĩ tiền tuyến.

Còn cần gia tăng huấn luyện tân binh, để sau chiến sự có thể không ngừng cung cấp viện binh.

Mặt khác Biện Kinh mới trở thành tân đô không lâu, còn nhiều thứ cần lo, trong triều chia năm xẻ bảy, đang là lúc hỗn loạn.

Việc tiên sinh cần làm quả là rất nhiều, ta phải cố gắng hơn nữa, tận sức giúp đỡ tiên sinh. Tiêu Tú thầm nghĩ.

Dường như biết Tiêu Tú đang nghĩ gì, Trương Phúc lại hỏi: “Ngoại trừ quân bị cùng lương thảo, người biết quan trọng nhất là gì không?”

“Còn có chuyện quan trọng hơn hai việc này nữa sao?” Tiêu Tú ngẫm nghĩ, chợt hiểu ra: “Tiên sinh nói là... Vệ quốc?”

“Có thể nghĩ đến Vệ quốc, rất tốt.” Trương Phúc ngừng đầu nhìn hần, tán thưởng gật đầu. “Điều Hoảng của Vệ quốc ngập ngề Biện Kinh chúng ta đã lâu, quân đội nước họ rất cường đại, từ Đại Dã Trạch xuôi theo Tế Thủy đến Hoàng Trì phụ cận Biện Kinh, chỉ mất vốn vẹn mấy ngày, chúng ta nhất định phải phòng bị họ, để ngừa bọn họ thừa cơ loạn đục nước béo cò. Mặt khác, Tống quốc vừa mới nếm mùi thất bại trong tay chúng ta, cho dù quốc quân bọn họ tính cách nhu nhược, nhưng nhất định không cam lòng, chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường.”

“Tiên sinh vừa nhắc đến thì ta bỗng nghĩ tới một chuyện.” Tiêu Tú ngừng đầu lên: “Con tin mà Vệ quốc trực xuất đến quốc gia ta, hôm nay gặp phải thích khách, may thay họ vệ có năng lực nên không bị thương.”

“Thích khách?” Trương Phúc nhú mày: “Một hài tử mười tuổi mà cũng bị ám sát. Tăng thêm người hộ vệ cậu ta, đừng để cậu ta gặp chuyện không may ở biên giới Tấn quốc chúng ta.”

Trong thành Trịnh Châu,

Điều Thiên Hương ngáp một cái, tựa vào bàn nhìn Trình Thiên Diệp đang bề bộn chính vụ.

“Kiều Sinh xuất chinh, ta nghĩ người sẽ rảnh rồi chơi với ta, không ngờ người lại bận rộn như vậy.”

Trình Thiên Diệp mỉm cười: “Đừng oán trách nữa, giúp ta làm chút chuyện đi. Ta làm thêm một chút nữa, chờ tới giờ Thân, chúng ta cái trang đi dạo một vòng Trịnh Châu. Xem thật kỹ dân sinh tòa thành này thế nào.”

Điều Thiên Hương vui vẻ lại, xoắn tay áo lên lộ ra cổ tay trắng ngần, từ giá bút lấy một cây bút, chấm mực: “Được thôi, người cần ta làm những gì?”

“Đúng rồi, người xem thư cái này.” Trình Thiên Diệp xoa xoa bả vai, lấy ra một phong thư từ một đồng thư khác, đưa cho Điều Thiên Hương: “Là chất nhĩ của người lại bị ám sát ở Biện Châu chúng ta, người xem thư đây là sao?”

Điêu Thiên Hương tiếp nhận phong thư, cau mày đọc chốc lát, hừ lạnh: “Tiểu nhân, chuyện đứng đắn không làm, ngược lại rất giỏi làm mấy chuyện bẩn thỉu.”

Trình Thiên Diệp không khỏi nhớ tới cậu bé yếu ớt hay sợ hãi kia.

Mỗi ngày sống trong hoàn cảnh như vậy, khó trách đường thành đáng về nhất gan sợ phiền.

“Cậu ta mới mười tuổi đã bị đưa đến Tấn quốc chúng ta làm con tin rồi, vẫn còn có người không chịu buông tha sao?” Trình Thiên Diệp khó hiểu.

Điêu Thiên Hương nhìn Trình Thiên Diệp với vẻ kỳ quái: “Cái này có gì đâu khó hiểu? Lúc trước ca ca ngươi chẳng phải bị đệ đệ cùng cha khác mẹ của ngươi...”

Nàng ta khụ một tiếng, không nói thẳng ra, trầm nghĩ, nếu không phải huynh trưởng ngươi bị đệ đệ ngươi sát hại, hai chúng ta chưa hẳn sẽ có cơ hội quen biết nhau đâu.

“Mấy chất nhĩ của ta đều có mẫu thân tranh đấu gay gắt. Diêu Thuần là con thứ ba, vốn không có gì nổi trội. Sau khi đến Tấn quốc làm con tin, ngươi chẳng những không làm khó nó, còn mời lão sư cho nó và vương thất Tấn quốc học cùng nhau. Vì vậy dẫn đến nhiều người có lòng dạ hẹp hòi ghen ghét.”

Trình Thiên Diệp lắc đầu, bắt đầu thấy may mà hậu cung mình tương đối đơn giản, người thừa kế trước mắt cũng chỉ có một, còn chưa biết đi, bây giờ mình vẫn còn chưa cần phiền não về chuyện thế này.

Giờ Thân.

Thành Trịnh Châu, phố lớn ngõ nhỏ dần dần náo nhiệt.

Trời mùa thu tối khá sớm, qua hơn một canh giờ sắc trời sẽ hoàn toàn tối hẳn.

Vì thế này lúc là thời khắc đông người nhất, tất cả mọi người ở các ngành nghề đang trên đường về nhà, binh sĩ trong quân doanh cũng đã huấn luyện xong, ủa ra khỏi giáo trường.

Bên đường, các hàng quán bắt đầu được dựng lên, chủ sạp nhiệt tình kêu gọi khách nhân đi ngang. Mọi người kết thúc công việc xong, có người sẽ vào quầy hàng ngồi xuống ăn tạm một miếng xem như bữa tối.

Thương nhân vân du bốn phương, gánh xiếc mãi võ lần lượt xuất hiện trên cung đường, thét to mại võ, mại võ. Âm thanh đó hòa với mùi hương thức ăn lan tỏa tràn đầy hơi thở dân dã.

Trịnh Châu từng bị người Khuyển Nhung là Ngôi Danh Sơn chiếm cứ một đoạn thời gian rất dài.

Trái lại, dân sinh vẫn giàu có, không có loại hủi quạnh, sợ hãi vì bị dị tộc thống trị.

So sánh thử, Trình Thiên Diệp từng đi tới Hạo Kinh - kinh đô của Khuyển Nhung, ngược lại nơi đó còn không giàu có nhân hạ bằng nơi đây.

Đối với đại đa số dân chúng, họ không ngại người thống trị là ai, chỉ cần quân vương ở trên ngôi cao kia đừng tàn khốc bóc lột, đừng tùy ý chinh chiến, cung cấp một hoàn cảnh an ổn thì họ có thể sống rất khá.

Trình Thiên Diệp kéo tay Diêu Thiên Hương, mặc thường phục, một đường vừa ăn quà vặt vừa mua đủ thứ đồ linh tinh.

Hiếm khi có thời gian giải tỏa, nàng thật sự cảm thấy rất thoải mái.

Sau lưng là Trình Phượng cùng A Giáp dẫn theo vài người hầu, đi theo hộ vệ.

Cách đó không xa có một trà lâu truyền đến tiếng sáo trúc ung dung.

“Lâu rồi chưa nghe hí kịch, Thiên Hương, chúng ta vào ngồi một lát.”

Vào trà lâu, mọi người ngồi ở nhả gian lầu hai.

Nói là nhả gian, thật ra cũng chỉ dùng hai tấm bình phong cao cỡ nửa người để ngăn cách, hay ho ở chỗ có cửa sổ thông gió, không cần phải chen chúc cùng một lầu với nhiều người thôi.

Buổi biểu diễn trong quán trà so ra kém với đám đào hát trong cung thất Vệ quốc do quý tộc chuyên nuôi dưỡng, nhưng nghe lại sinh động hơn.

Điêu Thiên Hương nhớ lại lúc mình còn là công chúa Vệ quốc. Khi đó, nàng ta như một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng son, cả ngày không có việc gì làm. Nghe hí kịch tìm vui hoặc dạo chơi ăn uống ở ngoại thành là toàn bộ cuộc sống của nàng ta.

Cuộc sống đơn điệu như thế cứ tiếp diễn rồi chờ đợi phụ thân hoặc huynh trưởng quyết định nhân sinh của nàng ta, xem nàng ta như một món tiền gả cho phu quân nào có thể đổi được ích lợi lớn nhất.

Sau đó tiếp tục lặp lại cuộc sống buồn tẻ này hoặc là say sưa tranh đấu với kẻ khác, chỉ vì tranh đoạt sủng ái của một người nam nhân.

Là khi nào, cuộc sống của nàng bắt đầu trở nên bận rộn như vậy?

Cả thời gian nghe hát khúc thế này cũng trở nên rất ít.

Nàng ta bây giờ là chính phi của Tấn Việt hầu. Thiên Diệp đối với nàng ta rất tốt. Vốn có thể trải qua thời gian nhàn nhã nhưng nàng ta muốn cho mình bận rộn thật nhiều, mỗi một ngày đều cảm thấy sống có ý nghĩa.

Điêu Thiên Hương ngồi kế Trình Thiên Diệp, uống nước trà, ung dung nhấp theo điệu nhạc.

Trình Thiên Diệp ngồi bên cửa sổ, nhìn người đi đường mang theo đủ loại sắc thái riêng đi qua đi lại trên đường phố, dân sinh muôn màu pha trộn trong hát khúc nhỏ nhỏ.

Một nam tử trung niên bán hoa quả khô ngồi ở ngã tư bên đường, đúng lúc đối diện với ô cửa sổ này.

Dáng người gầy nhỏ gầy, lưng còng xuống, trên đầu đeo một đầu lạp, diện mạo rất tầm thường.

Gã ngược đầu lạp, hữu ý vô tình nhìn thoáng qua cửa sổ.

Thấy kẻ đó, Trình Thiên Diệp siết chặt nắm tay.

“Sao vậy?” Diêu Thiên Hương thuận miệng hỏi, ánh mắt vẫn nhìn sân khấu dưới lầu.

Trình Thiên Diệp khẽ nắm tay nàng ta: “Thiên Hương, đừng quay đầu, hãy nghe ta nói.”

Diêu Thiên Hương hơi khựng lại. Dù thể hiện nàng ta vẫn chăm chú xem hí kịch, dường như không nghe thấy gì nhưng bàn tay lại dùng sức, đáp lại Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp nâng chén trà, nương theo việc uống trà để che dấu, thấp giọng nói: “Chúng ta có thể đã gặp thích khách.”

Diêu Thiên Hương rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn sân khấu dưới lầu, ngón tay đưa vào chén trà, chấm một chút nước trà, viết lên bàn ba từ “Có thích khách.”

Hán tử bán hoa quả khô kéo kéo đầu lạp, trong lòng của gã đầy hoài nghi.

Bọn họ tốn rất nhiều thời gian để tìm hiểu tin tức, Tấn Việt hầu Trình Thiên Vũ quả thật là một vương thất chưa bao giờ tập võ, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng.

Nhưng vừa rồi, gã chỉ vừa mới liếc nhìn Tấn Việt hầu đang ngồi bên cửa sổ thôi, vì sao lại có cảm giác bị người ta nhận ra.

Gã giương mắt nhìn lên trên qua khe hở của đầu lạp.

Tấn Việt hầu cái trang xuất hành kia đang thành thoi dựa vào cửa sổ, nâng chén thưởng thức trà, không gọi thị vệ, thậm chí không nói gì với vị kia phu nhân bên cạnh.

Chắc là ảo giác, hẳn không thể nào nhận ra ta được, nam tử kia thầm nghĩ. Yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Nhóm thích khách đã ẩn nấp tại Trại Châu mười ngày.

Bọn họ ngày ngày ngồi chờ Tấn Việt hầu nên luôn túc trực bên ngoài hành cung, cái trang trà trộn vào mọi người để điều tra tình hình.

Mặc dù đang là thời gian chiến tranh, ngược lại phòng vệ hành cung không mấy chặt chẽ.

Tuy vậy không biết tại sao bọn họ vẫn luôn không tìm thấy sơ hở, bọn họ tiếp xúc với mấy nô bộc hầu hạ bên người Tấn Việt hầu nhưng chẳng tìm thấy một ai để có thể thu mua được, hoàn toàn không có cách nào tìm hiểu về hành tung của Tấn Việt hầu.

Những người này từ trên xuống dưới đều nhất nhất trung thành và tận tâm với Chúa công, thật là hiếm gặp.

Bởi vậy có thể thấy được Tấn Việt hầu này quả thực là một nhân vật lợi hại, ít nhất hẳn rất biết cách nắm bắt lòng người.

Cũng may nhờ kiên nhẫn chờ đợi, rốt cuộc họ đã thấy Tấn Việt hầu Trình Thiên Vũ đi ra khỏi hành cung.

Phải động thủ sao? Thị vệ đi theo cũng không nhiều, đây là một cơ hội.

Thích khách đáng người nhỏ gầy ngồi xổm dưới đất, qua khe hở đầu lạp nhìn chằm chằm vào ô cửa sổ đối diện.

Lưng gã còng xuống, mặt đầy nếp nhăn, tóc mai hoa râm, trông như thể là một người dân khổ cực bình thường không có gì lạ.

Dù là ai cũng không thể nhìn ra đây là một kẻ ám sát mà trên tay dính vô số mạng người.

Là một thích khách có thâm niên, gã biết rõ bí quyết ám sát, quan trọng nhất là phải một kích tất trúng.

Nếu thất bại lần đầu, bứt dây động rừng, đối phương sẽ có phòng bị, việc đoạt lấy tính mạng của mục tiêu sẽ trở nên khó khăn gấp bội.

Khi đã đi qua mấy thập niên trong đời, gã vì Chúa công mình mà chấp hành qua vô số nhiệm vụ thế này.

Sở dĩ có thể nhiều lần đắc thủ, một phần là vì gã đứng đầu từ thị mà Chúa công tin cậy, mặt khác là do bí quyết độc nhất của gã “nhẫn”.

Đã từng, gã mai phục một mục tiêu tròn năm năm, đến khi có mười phần nắm chắc gã mới đột kích bất ngờ, thành công lui thân.

Hay là thôi đi, nếu quá nóng vội, không có mười phần nắm chắc thì không nên mạo hiểm.

Gã thu lại ánh mắt sắc bén, ra hiệu lui với đồng bọn đã cái trang mai phục sẵn, sau đó xoay người từ từ thu dọn cái gánh trước mắt.

Trong đám người hồi hà, không ai để ý đến một người bán hàng rong như gã, gã có thể thông dong rút lui.

Có lẽ trước khi đi gã nên vào quán trà này, uống một chén trà, thuận tiện xem thử thú vui của vị Tấn Việt hầu và những người bên cạnh hẳn ra sao.

Đang cúi người, sau lưng thích khách bỗng nhiên nổi lên cảm giác sợ hãi, trực giác nhiều năm hành tẩu bên bờ sinh tử khiến cơ thể gã có phản xạ ngay, tránh né mũi tên đoạt mệnh kia.

Mũi tên nhọn sượt qua mặt, chém đứt tóc mai, để lại một vết thương bông rạt trên mặt gã.

Những mũi tên nhọn khác thì nhau bay đến, cắm phập vào nơi gã vừa mới đứng, bụi mù tung bay.

Xoay người tránh thoát làn mưa tên, thích khách chột ngắc đầu lên.

Tầm mắt gã đối diện với một bóng dáng màu đỏ bên cửa sổ trà lâu, về mặt người nọ lạnh lùng, không hề do dự mà căng tay, kéo cung lắp tên, hàng loạt mũi tên nhọn lại xé gió lao đến trước mặt gã.

Dáng người thích khách nhỏ gầy nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn, gã lộn người tránh né tên nhọn.

Đồng thời lộ ra đoàn đao, chống lại một đôi chủy thủ [1] tấn công gã từ phía sau.

[1] chủy thủ: là loại kiếm ngắn (giống như dao găm, lưỡi lê..)

Người công kích gã là một nữ tử trẻ, dù trẻ nhưng ra tay lại rất tàn nhẫn.

Nữ tử này dùng một đôi đoản đao, liên tục tấn công vào chỗ hiểm, vừa nhanh vừa ác.

Về mặt của người này không hề có biểu cảm gì, ra toàn chiêu liễu mạng, không có một nửa chiêu nào là phòng thủ cho mình.

Thực giác nhạy cảm nói cho thích khách biết đây cũng là một tử thi từ nhỏ đã được huấn luyện qua địa ngục như gã.

Nữ tử này thậm chí ra tay còn ngoan độc hơn gã năm đó, hung hãn không sợ chết.

Nhưng dù sao tuổi vẫn còn rất trẻ, vốn không phải là đối thủ của mình.

Nếu không phải ở bên bệ cửa sổ có xạ thủ lợi hại, liên tục bắn tên, gã vốn có thể nhanh chóng thoát khỏi người này.

Xạ thủ kia là một người lợi hại, không ngừng bắn tên, mũi tên bắn ra hầu như không để lại khoảng trống, từng mũi đều chính xác ngăn chặn đường lui của gã.

Không thể tránh được, thích khách liên tục trúng hai mũi tên, động tác của gã đã bắt đầu chậm chạp.

Chẳng lẽ đôi ta kết thúc ở đây, sẽ rơi vào tay một nữ nhân tuổi còn trẻ này sao?

Thích khách như con sói bị thương, trước lúc sắp chết trở nên mạnh mẽ hơn hẳn.

Người đi đường chột thấy biến cố như vậy, lập tức bối rối, có người hùa nhau chạy trốn, có người sợ hãi hét lên, toàn cảnh nhất thời hỗn loạn.

Một tuần mã chạy ra từ góc đường, lập tức có một thiếu niên nhảy xuống. Thiếu niên kia cố chống lại lưỡi đao của A Giáp, tiếp ứng cho thích khách đang bị thương kia.

Trình Phụng đứng ở cửa sổ, một tên bắn trúng vào chân thiếu niên, làm cậu ta ngã xuống đất.

Nương theo sơ hở này, thích khách bị thương phi người lên ngựa, vung đao ngăn tên bay từ trên lầu xuống, nghênh ngang rời đi.

Một khắc trước khi đào thoát, gã quay đầu nhìn lên cửa sổ trà lâu lần cuối, bên cạnh thị vệ hồng y nọ có một nam tử dung mạo sạch sẽ đang đứng đó, người nọ dùng một đôi mắt thấu rõ hết thảy lạnh lùng nhìn gã.

A Giáp muốn chạy đuổi theo.

“A Giáp, đừng đuổi. Lấy an nguy của Chúa công làm trọng.” Trên lầu vang lên tiếng Trình Phụng.

Hắn và thị vệ còn lại đều không rời khỏi Trình Thiên Diệp nửa bước, để ngừa địch nhân đánh lén.

A Giáp nhìn người trên ngựa chạy trốn, về mặt vô cảm, gót chân khẽ giật.

“Không được đi.” Tiếng Trình Thiên Diệp vang lên từ bệ cửa sổ. “Cô cũng bị thương rồi, nhanh trở về cho ta.”

A Giáp bất đắc dĩ ngừng bước, không chế thiếu niên đang gầy dựa dưới đất kia.

Tại sao Chúa công biết rõ ta đang nghĩ gì?

Trong lòng nàng ta rất khó hiểu, năm đó sư phó rõ ràng đã nói với ta rằng trong số mọi người thì ta không chế biểu cảm tốt nhất.

Nàng ta sờ lên mặt mình, chẳng lẽ gần đây ta thật lười rồi sao?

Rất nhanh, vệ đội tuần tra trong thành chạy tới, hộ vệ đoàn người Trình Thiên Diệp hồi cung.

A Giáp lói thiếu niên kia đến trước mặt Trình Thiên Diệp. Về mặt cậu ta đen kịt, miệng đầy máu tươi, đã không còn hơi thở.

“Lúc bị bắt, hắn đã uống thuốc độc rồi.” A Giáp giải thích.

Trình Phụng ngồi xổm người xuống kiểm tra một chút, lắc đầu.

Nhìn thi thể thanh niên này, Trình Thiên Diệp cảm khái: “Còn nhỏ như vậy, đã bị phải làm thích khách?”

“Tất cả tử thi, thích khách đều được bồi dưỡng từ bé, đã có thể đi ra làm việc thì không còn xem là nhỏ nữa.” A Giáp hồi đáp.

Mu bàn tay nàng ta bị một vết rạch, màu đỏ theo ngón tay nhỏ giọt xuống. Vết thương nhỏ này không là gì với nàng ta cả, nàng điềm nhiên giơ cánh tay lên liếm liếm miệng vết thương.

Điều Thiên Hương kéo nàng tới, lấy ra một lọ thuốc trị thương từ trong ngăn kéo của Trình Thiên Diệp, bôi lên miệng vết thương của nàng ta.

“Thật sự là nhìn không ra, cô nương này ngày thường đều lặng lẽ, không ngờ thần thủ lĩnh hoạt như vậy.” Diêu Thiên Hương rút khăn tay của mình ra, băng tay lại cho A Giáp.

“Đều do ta không tốt.” Diêu Thiên Hương nghĩ mà sợ. “Nếu như không phải ta đòi đi ra ngoài thì cũng sẽ không gặp phải chuyện này. May mà có Trình Phượng và A Giáp, bằng không còn không biết sẽ như thế nào.”

“Nhờ có Chúa công nhạy cảm, kịp thời phát hiện thích khách, tránh khỏi tình hình nguy hiểm.” Trình Phượng chấp tay tán dương.

Trong lòng hẳn, Chúa công cơ trí anh minh, nhận ra thích khách là chuyện bình thường.

A Giáp không nghĩ như vậy. Thích khách hôm nay trải qua huấn luyện trường kỳ, kinh nghiệm vô cùng lão luyện.

Gã ẩn núp trong đám người, mặc dù đôi lại là mình - từ nhỏ tiếp nhận huấn luyện - cũng chưa chắc có thể nhìn thấu lớp nguy trang của gã.

Rốt cuộc Chúa công phát hiện thế nào hay vậy?

Trong lòng nàng ta ngửa ngáy, rất muốn lĩnh giáo sở trường của Chúa công về chuyện này.

Nhưng huấn luyện từ nhỏ nàng ta tiếp nhận đã nói rõ rằng người ở bên cạnh Chúa công phải an phận, tận lực thu hẹp cảm giác tồn tại của mình mới là một hành vi hợp cách của tử thị.

Không thể hỏi lung tung, nàng ta tự nhủ.

Nhìn cô nương trẻ tuổi mang vẻ mặt vô cảm nhưng trong lòng bành trướng đầy hiếu kỳ này, Trình Thiên Diệp cảm thấy rất thú vị.

Tuy nhiên, nàng cũng không biết giải thích ra sao cho nên chỉ có thể chuyển chủ đề: “Có thể tra ra là ai phái thích khách tới không?”

Trình Phượng đáp: “Thần đã hạ lệnh phong tỏa toàn thành, lục tìm thích khách, hy vọng có thể có thu hoạch.”

A Giáp lại tiếp: “Ta cảm thấy chúng có thể là người Tống quốc.”

“Tống quốc?” Trình Thiên Diệp kinh ngạc, là Tống quốc nhu nhược nhất gan, thua trong tay Mặc Kiều Sinh, chỉ có thể cắt đất bồi thường cầu lui binh đó sao?

“Ta cũng chỉ suy đoán thôi.” A Giáp nói. “Sức chiến đấu của quân đội Tống quốc nhu nhược, nhưng bọn hắn lại cực kỳ chú trọng mạng bồi dưỡng tử thị và gián điệp. Nghe nói thái tử Cơ Ngang đã nuôi mấy trăm tử thị bên mình, đa phần là một vài thanh niên thiếu nữ tuổi còn rất nhỏ, thủ lĩnh của chúng tên Kiệt, tuổi tác và diện mạo hoàn toàn khớp với thích khách hôm nay chúng ta đụng phải.”

“Kiệt hả, lúc ta đi sứ Tống quốc cũng từng nghe đến tên tuổi gã.” Chợt nhớ ra, Trình Phượng ngừng đầu nhìn Trình Thiên Diệp: “Đôi chân của Chu Tử Khê đại nhân đã bị chính người này phé mất.”

...

Giờ này, Chu Tử Khê đang ngồi trên đại điện của quốc quân Sở quốc Sở An hầu.

Biên giới cỏ đồ Ngụy Quốc của Chu Tử Khê cùng Sở quốc tiếp giáp với nhau.

Lúc còn chưa kế thừa tước vị, Sở An hầu từng du học tại Ngụy Quốc, lúc ấy đã có tri giao hảo hữu với thiếu niên thành danh Chu Tử Khê.

Hiện tại, hẳn nhìn cổ nhân đang ngồi trên xe lăn với đôi chân bị phế, không ngăn được con thỏ thần: “Năm đó Khuyển Nhung tàn sát bữa bãi, Ngụy quốc tiêu vong, quốc gia của ta cũng là ốc còn không mang nổi mình ốc, không thể ngờ được Tử Khê đệ lại chịu đại nạn này.”

Sở An hầu đứng lên đi đến bên cạnh đỡ lấy bờ vai Chu Tử Khê: “May mà huynh đệ ta còn ngày gặp lại, đệ đã đến Sở quốc ta thì đừng đi nữa, ta nhất định sẽ trọng đãi đệ.”

Chu Tử Khê hành lễ nói: “Đa tạ hậu gia nâng đỡ, nhưng tại hạ hôm nay là Tán thần. Tại hạ vào Sở quốc, chính là phụng mệnh Chúa công Tấn Việt hầu ta, mời quân thượng chung phạt Khuyển Nhung.”

Một vị đại thần tên Dương Du cùng ngồi trên điện thấy thế thì cười nhạo: “Đã cầu quốc gia của ta xuất binh tương trợ thì nên phái một sứ thần đẳng hoàng tới, chẳng lẽ Tấn quốc các người đều cụt hết chân rồi, đành phải phái một người tàn phế đến Sở quốc ta.”

“Tử Khê chính là hảo hữu của cô, Dương công không được như thế.” Trách cứ hai câu có lẽ, Sở An hầu xoay người trở về chỗ ngồi: “Việc xuất binh từ từ thương thảo, Tử Khê đường xa đến, trước tiên cứ tạm nghỉ ngơi vài ngày, để ta thiết yến đón gió tẩy trần cho đệ, chuyện khác bàn sau.”

Người hầu đi theo Chu Tử Khê nhìn thấy Sở An hầu lạnh nhạt như thế thì thầm tức giận.

Trái lại, Chu Tử Khê điềm nhiên như không, dường như không nghe ra ý khinh mạn của Dương Du cùng Sở An hầu, chấp tay hành lễ nói: “Đại Tấn ta nhân tài đông đúc, trước đoạt Biện Kinh từ Khuyển Nhung, trong hai năm lấy được Kỳ Huyện, đánh bại Tống quốc đoạt Trịnh Châu, mạnh mẽ đường ấy. Hôm nay Tấn quốc ta có Tả canh Tướng quân Mặc Kiều Sinh dẫn hơn mười vạn đại quân trực chỉ Hạo Kinh của Khuyển Nhung, sao phải cần Sở Quân tương trợ? Nếu không phải ta nhớ kỹ tình bằng hữu cũ nhiều năm cùng hầu gia, cố ý xin Chúa công ban lệnh, Chúa công hoàn toàn không có lòng sai sứ đến Sở.”

Sở An hầu kinh ngạc nói: “Tử Khê nói vậy là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Chu Từ Khê từ tốn nói: “Khuyển Nhung man di như vậy, làm giàu ở vùng đất hoang vu, khoe khoang cái hữu dũng vô mưu, các đấng quân lại bị chúng đe dọa trong dạ.”

“Sở cách Hạo Kinh không xa, nhưng không biết Khuyển Nhung nội loạn đã lâu, thực lực của nước chúng sớm không còn như trước. Thái Hoàng thái hậu Khuyển Nhung là Một Tàng Trần Châu tự tay giết con mình, nâng tôn từ mười ba tuổi xưng đế. Bọn chúng đã tự mình nội loạn, thế lực quân đội mạnh ai nấy làm, tan đàn xẻ nghé, sớm không còn là thiết kỵ như năm đó.”

Trên đại điện Sở quốc, triều thần thấp giọng bàn luận. Hoàng đế cùng Thái hậu Khuyển Nhung mẩu từ bất hoà, Thái hậu bỏ con lập cháu, họ sớm đã nghe nói, nhưng không dám xác định tình trạng Khuyển Nhung có phải thật như trong lời đồn đãi rằng đã không còn lớn mạnh bằng lúc trước hay không.

“Chúa công Tấn Việt hầu của tạ...” Chu Từ Khê hướng về bên phải mà thi lễ: “Vì sao có thể dùng sức độc thủ Biện Kinh, lại vừa đánh bại Khuyển Nhung chiếm lấy Trịnh Châu? Đơn giản là vì Khuyển Nhung sớm đã không còn như xưa rồi. Thậm chí, đại tướng quân Ngõi Danh Sơn uy danh hiển hách của Khuyển Nhung kia cũng bị quân ta đánh cho hoa rơi nước chảy, chặt vật chạy thực mạng về thảo nguyên.”

Trên đại điện, tiếng xì xầm to dần, về phía nam Sở quốc, chiến trường Khuyển Nhung cách họ khá gần.

Họ sợ hãi Khuyển Nhung, đa phần là e dè vị danh tướng Ngõi Danh Sơn của Khuyển Nhung họ.

Lúc trước vương đồ Hạo Kinh rơi vào tay giặc, đại tướng quân Ngõi Danh Sơn của Khuyển Nhung dẫn quân xuôi nam, đầu tiên là diệt Ngụy Quốc lân cận Sở quốc, lại một đường đốt gết vào Sở, nơi thiết kỵ đi qua xương trắng chất chồng, người người bị diệt sạch.

Giờ nghĩ tới, nhiều người vẫn thẫn run rẩy.

Ngõi Danh Sơn lại bị quân đội Tấn quốc không có danh tiếng gì đánh bại, còn bị trục xuất về nguyên quán, tránh ở thảo nguyên.

Ánh mắt Sở thần nhìn Chu Từ Khê dần dần thay đổi.

Ngay cả Dương Du vừa mới công nhiên trào phúng Chu Từ Khê cũng bắt đầu thu liễm về tự ngao.

Họ đều tin chuyện Khuyển Nhung suy yếu là sự thật, về phương diện khác cũng bắt đầu phỏng đoán thực lực của Tấn quốc vừa mới quật khởi này.

Chu Từ Khê tự nhiên tựa vào thành ghế, tay đặt lên nhau, chậm rãi bồi thêm một câu: “Trước khi tại hạ đến Sở có đi ngang qua Hán Trung, cũng gặp qua Lý Văn Quảng đại nhân.”

Sở An hầu nhin không được hỏi: “À, Lý Thứ sử có nói gì không?”

Chu Từ Khê đáp: “Hắn nghe nói Chúa công ta muốn phạt Khuyển Nhung, đã ngồi không yên rồi. Giờ này chỉ sợ đã điểm binh mã, lên đường xuất chinh.”

Sở An hầu đảo mắt, xoa xoa tay do dự.

Chu Từ Khê thận trọng nói: “Hoài Viễn, Lý Văn Quảng chính là kẻ có dã tâm không nhỏ.”

Sở An hầu tự là Hoài Viễn, năm đó lúc cùng trường với Chu Từ Khê, hai người thường xuyên dùng tự để xưng hô với nhau.

“Ngu tư vi huynh kế [1], hôm nay Lý Văn Quảng tiếp giáp Sở, nếu để hắn mượn cơ hội này làm thực lực lớn mạnh, chính là chuyện xấu với Sở quốc.”

[1] Ở đây đại khái muốn là thăm lo nghĩ cho Sở.

Sở An hầu hít một hơi, đứng dậy.

Hắn bước nhanh đến trước mặt Chu Từ Khê, nắm chặt tay Chu Từ Khê: “May mà có Từ Khê nhắc nhở, ta lập tức điểm binh xuất chinh. Kính xin Từ Khê phúc đáp với Tấn Việt hầu, Sở quốc ta sẽ cùng Tấn quốc đồng tâm hiệp lực, chung chống đỡ ngoại nhục, xua đuổi Thất lỗ.”

Trong Vương Cung Hạo Kinh, Một Tàng Thái hậu ngồi trong đại điện trống rỗng.

Trên cái bàn trước mặt bà ta chồng chất công văn báo nguy được gửi tới từ các nơi.

Nam Dương bị Lý Văn Quảng công chiếm, Bình Dư cùng Thượng Thái bị Sở An hầu đoạt lại.

Nhưng những tin này đều không phải là khẩn cấp nhất. Giờ phút này, uy hiếp lớn nhất đối với bọn họ là Mặc Kiều Sinh của Tấn quốc đã dẫn mười vạn binh mã lên tiếp đoạt lấy Hứa Xương, Vũ Châu, hôm nay đang hướng về Đãng Phong phụ cận Hạo Kinh.

Dường như trong một đêm, uy danh hiển hách của Tây Nhung đã bị suy bại.

Những chư hầu lúc trước nghe được tiếng tăm của bọn họ đã sợ mất mặt, thế mà hôm nay cả đám đều xông ra.

Tên này muốn tranh một miếng đất, kẻ kia cũng muốn đến giẫm một chân khiến cho bà ta sút đầu mẻ trán, ứng phó không xuê.

Trong đại điện mờ tối, ánh nến chiếu rọi lên tóc mai hoa râm của Thái Hoàng thái hậu, nếp nhăn sâu hoắm khiến cho khuôn mặt của bà ta thoáng hiện những vết nứt ngang dọc, bà ta tựa như đã già đi mười tuổi.

Bên cạnh của bà ta là tôn nhi đang ngồi.

“A nãi, bà làm sao vậy?” Nguyên Thuận đế mười ba tuổi ngẩng đầu hỏi nãy nãi của mình.

Một Tàng Trần Châu kéo Nguyên Thuận vào lòng, khẽ lắc đầu: “A nãi đã làm sai một chuyện, hôm nay hối hận thì đã muộn.”

...

Trận tuyết đầu đông bắt đầu rơi.

Trái lại, trong hành cung Trịnh Châu không hề giá lạnh.

Những này qua, tin chiến thắng tiền tuyến liên tiếp được báo về.

Trong nội cung, người người phấn chấn, thể hiện rõ sự hân hoan.

Chúa công đầu đội kim quan, mặc áo bào rộng, bước đi vội vã trong sự hộ tống của cung nhân.

Thị vệ, cung nữ ven đường đều lần lượt quỳ xuống đất hành lễ.

Trình Thiên Diệp vừa đi vừa nghe A Giáp báo cáo.

“Cuối cùng vẫn để những thích khách kia chạy thoát sao?” Nàng liếc nhìn A Giáp, nhắc chân bước vào cửa, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, Từ Khê sắp về rồi, thời tiết lạnh như vậy, hẳn đi đứng không tiện, ngày mai cô mang một số người ra khỏi thành đón hẳn đi.”

Lần này Chu Từ Khê xuất hành, liên tục ghé thăm vài quốc gia, nhờ sự thuyết phục của y, phía nam Khuyển Nhung là Lý Văn Quảng, Sở An hầu vân vân đều đồng loạt phát binh thảo tặc, giảm chân số lượng lớn binh lực của Khuyển Nhung.

Y hành động như vậy là vì để giúp chiến dịch tiền tuyến tạo ra một cục diện cực kỳ có lợi, có thể nói là công lao to lớn.

Trình Thiên Diệp vô cùng cảm kích sự vất vả của y.

A Giáp lĩnh mệnh rồi đi.

Cho mọi người lui, trong tấm điện lập tức yên tĩnh lại.

Trình Thiên Diệp tháo mào, cởi ngoại bào, chuẩn bị đi ngủ.

Đầu đông rồi, khí trời Trịnh Châu thật lạnh quá. Trình Thiên Diệp trầm nghĩ.

Kiều Sinh xuất phát vào mùa thu, lần này đã đi hơn hai tháng rồi.

Nàng xoa xoa cái cổ đã nhức mỏi cả ngày rồi đi tới giường.

Trước giường le lói ánh sáng như hạt đậu của ngọn đèn dầu, ngọn đèn chấp chôn tỏa sự ấm áp trên đệm chăn không người.

Trình Thiên Diệp đột nhiên nhớ lại trước khi xuất chinh đã có vài chuyện “khó nói” xảy ra.

Thân hình thon dài cường tráng kia đã nằm trên chiếc giường này.

Hắn giờ một tay che mặt, đáng vẻ để mặc người hái, cho nàng muốn làm gì thì làm.

Lúc ấy hoang đường thế nào, hôm nay lại nhớ nhưng thế ấy.

Trình Thiên Diệp nhìn giường không có một bóng người, xoay xoay chiếc nhẫn màu lam sẫm trên ngón vô danh, giờ mu bàn tay, nhẹ nhàng hôn lên mặt nhẫn lạnh buốt.

Đặng Phong cách Hạo Kinh hơn trăm dặm, trong quân doanh Tấn quốc vừa mới công chiếm thành trì là cảnh tượng vui tươi phấn khởi.

Tuy tổn thất không ít huynh đệ nhưng cuối cùng đã lấy được thắng lợi.

Tả Thử trưởng hạ lệnh khao thưởng ba quân.

Trong quân không thể uống rượu nhưng được phân chia rất nhiều thịt dê thịt bò, cho các tướng sĩ có thể ăn một bữa thỏa thích.

Những nhóm binh sĩ còn sống sót qua trận chiến vây quanh đồng lửa, ăn thịt nướng, hào hứng trò chuyện với nhau.

Họ liên tiếp đánh thắng, ai nấy đều mình đầy quân công, lần này trở về, đất đai, tiền thưởng cùng vinh quang sẽ giúp họ cùng với người nhà mình sống cuộc sống sung túc và vẻ vang.

Huynh đệ của Dương Thịnh phấn khích vây quanh hắn.

“Thịnh Ca.“ Dương Lục Hầu ngồi cạnh Dương Thịnh, đếm ngón tay tính toán: “Bây giờ trở về, ta có thể lên được ba cấp rồi.”

Sắc mặt gã đồ hồng: “Lần trước bà Vương mai mối trong xóm nói cho ta biết có một mối tiểu nương tử đáng điệu đoan chính, có thể một tay nấu canh đầy. Chờ lần này trở về, ta sẽ xin nghỉ mướn đi xem mắt thử.”

Người xung quanh cười ha ha: “Lục hầu nhi cũng muốn cưới vợ rồi. Vừa ý tiểu nương tử nhà ai rồi, đến lúc đó đừng quên mời các ca ca uống rượu mừng nha.”

Dương Lục Hậu mặt đỏ tới mang tai: “Đừng ồn ào, không thiếu rượu cho các huynh đâu.”

Dương Thịnh cười ôm vai gã, ánh mắt lướt qua đồng lửa, nhìn về phía bóng dáng đang ngồi một mình bên đồng lửa đằng kia.

Dương Lục Hậu nương theo ánh mắt hắn nhìn sang.

Tả Thử trưởng Mặc Kiêu Sinh im lặng ngồi đó, trong tay của hắn đang vuốt ve một miếng đồ nhỏ luôn đeo trên cổ không rời, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thịnh ca, lần này Tướng quân lập công lớn, chắc hẳn có thể từ Tả Thử trưởng thăng thăng lên thành Tả canh tướng quân hả? Chúa công nhất định sẽ trọng thưởng cho hắn, không chừng cho công chúa thành hôn cùng hắn luôn đó. Không biết chúng ta có tư cách uống một ly rượu mừng của Tướng quân không nhỉ.” Dương Lục Hầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Sau trận tuyết hình thành từng bãi tuyết đọng, con đường gần cổng thành vô cùng khó đi.

Nhưng ở nơi thương đô được xưng là đô thành phồn hoa nhất như Trịnh Châu, trên đường phố vẫn tấp nập kẻ đến người đi, cực kỳ náo nhiệt.

Những tiểu phu vác củi, người bán hàng rong lưng đeo khung hàng, nông phụ ngồi xe trâu, binh sĩ mặc áo giáp nằm cầm giáo dài qua lại giẫm trên con đường được bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng.

Dòng người qua lại như mắc cửi ra ra vào vào cổng thành rộng lớn.

Bởi vì người xuôi ngược, trên con đường hai bên cổng thành có không ít tiểu thương tụ tập.

Có dụng sạp trà, có bán điểm tâm để những người vội vàng ra khỏi thành hoặc là đường xa trở về có thể nghỉ chân, lót dạ.

Thỉnh thoảng sẽ có một vài nhà giàu cưỡi xe ngựa chạy lộc cộc ngang qua, bần lầy dưới bánh xe gỗ văng tung tóe, khiến người hai bên đều phải tránh né.

Một thiếu niên lang gánh bánh vùng nướng đang trà trộn vào nhóm lái buôn ven đường. Hắn nương theo gánh hàng để giấu mình, cẩn thận quan sát mỗi một chiếc xe từ ngoài thành trở về.

Tên của hắn là Ám, một thích khách.

Ám không nhớ rõ tuổi chính xác của mình, có lẽ 17, cũng có lẽ là 18.

Hắn chỉ biết là trong số các đồng bạn thì người có thể sống đến cái tuổi này không còn nhiều lắm.

Trong nhóm tứ thị được huấn luyện cùng hắn chỉ có một nữ hài còn sống sót, kể cả hắn, sau một cuộc khảo nghiệm tàn khốc.

Sư phụ đã đặt tên cho họ, nữ hài tên là Dương, hắn tên là Ám.

Nhưng hôm nay, nữ hài tên A Dương kia đã không còn nữa rồi.

A Ám ngồi xỏm ở ven đường chờ hơn nửa ngày, bụng đã hơi đói.

Mùi bánh nướng của gánh hàng trước mắt bay ra, xộc vào mũi hắn, nhưng hắn vẫn không duỗi tay vào.

Sắp phải triển khai hành động, hắn không cho phép bụng mình có bất kỳ đồ ăn thức uống gì, như vậy rất có thể làm hắn bị nôn khi đang kịch liệt hành động.

Trong khi hành động, dù là một chút sai lầm cũng sẽ cướp đi tính mạng mình.

A Ám nhận được tin tức, mục tiêu sắp đến rồi.

Nhân vật mục tiêu lần này là một nam nhân hai chân tàn phế, ngồi trong xe ngựa.

Người nọ là quan lớn Tấn quốc, vừa đi sứ trở về, tên Chu Từ Khê.

A Ám đã nghe qua tên người này từ lâu.

Trước đây, bằng hữu duy nhất của hắn là A Dương ngồi cạnh hắn hỏi: “Ám, ngươi có từng thích ai chưa?”

A Ám không rõ cái gì là thích, cuộc đời của hắn chỉ có hai chuyện, hoàn thành nhiệm vụ tiếp tục tồn tại, hoặc là nhiệm vụ thất bại rồi chết.

Trong ánh mắt của đồng bạn cùng hắn trưởng thành từ bần lầy kia toát ra thần sắc mà hắn không thể hiểu được, gương mặt nàng lúc ấy hơi đỏ lên: “Ta thích mục tiêu của ta, tên chàng là Chu Từ Khê.”

“Ngươi không thể, như vậy ngươi sẽ sống không lâu đâu.” A Ám nói.

“Đúng, bởi vì thích chàng nên ta nghĩ là ta sắp chết rồi.” A Dương nhẹ nhàng trả lời.

A Dương quả nhiên rất nhanh đã chết.

Bằng hữu duy nhất mà A Ám có thể nói chuyện đã không còn.

Trên đường vang lên tiếng xe ngựa cuộn cuộn.

Bởi vì dòng người dày đặc, tốc độ xe ngựa này bị chậm lại.

Trước và sau xe ngựa có không ít thị vệ hộ tống.

Sau khi lặn lội đường xa, rốt cuộc họ đã tới cổng thành của quốc gia mình.

Thần sắc các thị vệ đều dần buông lỏng.

Họ thoải mái trò chuyện với nhau, thương lượng buổi tối nên đến đâu uống một ly rượu mạnh giải lao.

Cửa sổ xe rèm được nhấc lên lộ ra một gương mặt sáng sủa, nho nhỏ.

Đây là mục tiêu của A Âm.

A Âm không hận cũng không thích kẻ này, nhưng hắn vẫn phải lấy mạng y.

Dùng mạng người khác để đổi lấy sự sống còn của mình, loại chuyện này hắn đã làm vô số lần.

Nâng quang gánh của mình, hắn đi đến chỗ xe ngựa.

Trên đường phố náo nhiệt, thiếu niên cùng xe ngựa đi ngang qua nhau.

Ngựa kéo xe như bị vật gì đó làm kinh động, hí dài một tiếng chồm lên, thoáng chốc đã dừng ngã thiếu niên gánh hàng.

Bánh vừng màu vàng rơi đầy đất. Thiếu niên bánh vừng lăn lộn dưới đất, đang ôm chân đau mà gào liên tục.

Xe ngựa nhanh chóng được các thị vệ khống chế.

Đám người xung quanh lao tới.

A Âm ngã lăn dưới đất, giả bị thương nặng mà hô đau.

Một chiếc xe lăn ngừng trước mặt hắn, trên xe lăn là một vị nam tử tao nhã đang ngồi.

“Tiểu huynh đệ có sao không? Bị thương nặng không?” Người nọ vươn tay, ân cần hỏi thăm.

Thật tốt quá, mục tiêu đã xuống xe, muốn lại gần mình.

A Âm thầm thấy may mắn. Hắn vốn nghĩ bức dừng ngựa rồi sẽ tùy thời động thủ.

Hắn lặng lẽ đánh giá bốn phía, trong đám người vây xem có vài đồng bọn của mình, đang lặng lẽ nháy mắt với hắn, chuẩn bị tùy thời tiếp ứng.

Thời cơ cực kỳ tốt!

A Âm rút chủy thủ, bỗng chốc đâm về phía người nam nhân gần trong gang tấc kia!

Thị vệ Chu Tử Khê phản ứng lại ngay, mạnh mẽ đẩy xe lăn ra, bánh xe lăn bị trượt trên lớp tuyết kéo theo Chu Tử Khê té xuống đất, tránh được một đao trí mạng trong gang tấc.

Đám người vây xem lập tức nháo nhào cả lên.

Trong lúc nhất thời, nhóm người xô đẩy làm Chu Tử Khê bị ngăn cách với hộ vệ của y.

A Âm vùng đao đâm về phía nam tử đang hành động bất tiện trên nền tuyết.

Nam tử kia ngẩng đầu thấy một đôi mắt trong trẻo đang nhìn hắn.

Không biết tại sao, trong đầu A Âm đột nhiên vang lên giọng nói của A Dương: “Bởi vì thích chàng nên ta nghĩ là ta sắp chết rồi.”

A Dương vì y mà chết.

Trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, A Âm dừng lại.

Cũng bởi vì khoảnh khắc ngắn ngủi đó, một bàn tay gió ra bắt được lưỡi dao của hắn, làm hắn không dám xuống được.

Đây là một thiếu nữ trạc tuổi hắn.

Nữ tử này cầm một thanh đoản đao trong tay, trong chớp mắt đã cùng hắn trao đổi mười chiêu.

Cao thủ chỉ cần so mấy chiêu đã có thể biết thực lực của đối phương.

A Âm biết nhiệm vụ lần này của mình thất bại rồi. Hắn không thể nào lấy tính mạng của mục tiêu từ tay nữ tử này.

Hắn liều mạng để mình trúng một đao, lao khỏi vòng vây, bỏ chạy.

Người thiếu nữ kia đúng là A Giáp. Nàng dựng xe lăn dậy, đỡ Chu Tử Khê khỏi đồng tuyết, đưa người lên xe lăn: “Chu đại nhân, ngài không sao chứ?”

“Đa tạ cô nương, ta không sao.” Chu Tử Khê thờ dốc một hơi, ổn định lại tâm trạng của mình: “A Giáp cô nương, sao cô lại tới đây?”

“Mấy ngày trước Chúa công cũng gặp phải thích khách, Chúa công lo cho ngài nên lệnh cho ta tới đón ngài.” A Giáp nói. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước: “Chúa công cũng đích thân đến.”

Cách không xa, Trình Thiên Diệp đang ngồi ở trên ngựa.

Nàng níu dây cương, nhìn một mảnh hỗn loạn trước mắt, nổi giận.

Nếu nàng không lo xa thì có thể đã tới chậm một bước.

Vừa mới trở về Trịnh Châu, Chu Tử Khê có thể sẽ chết ở cổng thành, chết trước mắt mình.

Những thích khách trà trộn trong đám người kia đang bỏ chạy tán loạn.

Vô số lính Tần quốc cầm binh khí chạy đến, tìm đuổi bắt thích khách.

“Lập tức đóng cổng thành, toàn thành nội bắt xuất ngoại bắt nhập, cần phải bắt được thích khách.” Trình Thiên Diệp ra lệnh.

Trong số thích khách hành thích Chu Tử Khê, có một thiếu niên vô cùng đặc biệt, màu sắc trên người hẳn chỉ là một màu đen thuần túy.

Không trộn lẫn bất kỳ màu đen hỗn tạp nào khác.

Trình Thiên Diệp chưa bao giờ gặp được người có một màu sắc đen nhánh như vậy.

Viên ngọc đen bóng dưới ánh mặt trời.

Nàng muốn tìm ra thích khách này, tìm ra kẻ đứng phía sau, bắt bọn hắn phải trả giá đắt cho hành vi ngu xuẩn của mình.

Trở lại hành cung.

Trình Thiên Diệp bình tĩnh ngồi vào vị trí của mình. Nàng kéo tay A Giáp, lật bàn tay của nàng ta lên, chỉ thấy lòng bàn tay có một vết thương dữ tợn, tay A Giáp chảy đầy máu.

Thời khắc nguy cơ, A Giáp dùng cái tay này nắm chặt lưỡi dao của địch, cứu mạng Chu Tử Khê.

Trình Thiên Diệp đổ thuốc lên vết thương rồi tự tay băng bó: “Lát nữa truyền quân y, khám kỹ lại cho cô.”

Mỉm cười, A Giáp lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn: “Vết thương nhỏ thôi, Chúa công đừng bận tâm”

“Rõ ràng rất đau, vì sao còn phải cười?” Trình Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn thiếu nữ chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi này. Nàng ta còn nhỏ như vậy, mà đã chịu đau thành quen, nếu không phải do bàn tay đầy máu thì nhìn biểu hiện sẽ không biết nàng ta bị thương nặng như vậy.

“A Giáp, lúc người ta vui mới có thể cười còn lúc đau thì sẽ khóc.” Trình Thiên Diệp quần băng vải thành từng vòng. “Cô không cần phải cố lừa gạt nội tâm của mình đâu, sau này khi đau, cô có thể đau, nếu tức giận thì có thể tức giận.”

A Giáp sùng sốt, trừng mắt nhìn: “Nhưng sư phó nói cho ta biết, bất cứ lúc nào cũng không được để lộ ra cảm xúc thật sự của mình, chỉ có nhìn không thấu nét mặt của người, địch nhân mới đoán không được hành động của người. Là một tử thị hợp cách thì không cần trải tìm mình, không cần về mặt của mình.”

Trình Thiên Diệp không nói gì, trên cái thế giới này còn có quá nhiều hắc ám, góc khuất mà nàng chưa từng chạm đến.

“Chu đại nhân, ngài cảm thấy những thích khách này là do ai phái tới?” Trình Phượng hỏi. “Mấy ngày trước đây, Chúa công gặp một gã thích khách, người nọ khoảng bốn mươi, đáng người nhỏ gầy, võ nghệ cao siêu, ta và A Giáp cùng ra tay mà còn không lại hắn.”

Chu Tử Khê suy tư, nói: “Bên cạnh thái tử Tổng quốc Cơ Ngang có một kẻ tâm phúc, tên là Kiệt, có vẻ giống với thích khách mà các người miêu tả. Lần trước chúng ta bắt Tổng quốc cắt đất bồi thường, Cơ Ngang đã hận ta thấu xương, với tài đức như hắn quả thật có khả năng mưu đồ loại việc ti tiện này.”

Y nhớ lại thiếu nữ A Dương chết vì y, trong lòng thương cảm: “Hôm nay thiếu niên hành thích ta, cũng nhắc ta nhớ tới một vị cố nhân. Tuy dung mạo không giống, nhưng trên người bọn họ có rất nhiều đặc điểm tương tự. Người nọ chính là một tử thị của Tổng quốc.”

Mùa tuyết rơi là một trong những thời tiết gian nan nhất trong năm đối với dân nghèo.

Mặc dù Trịnh Châu là thành thị tương đối phồn hoa nhưng cũng có không ít dân chạy nạn thiếu y phục, lương thực và không có chỗ ở cố định.

Ở khu xóm nghèo Tây Thành, khắp nơi là túp lều rách nát không thể nào chống chọi qua gió tuyết.

Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi vội vàng đi ngang qua đồng tuyết.

Hắn mặc một bộ y phục đen nhánh, tóc thất bím, không thấy rõ diện mạo. Trên người hắn là một chiếc áo bông cũ nát, tay cầm một miếng bánh hấp, vừa đi vừa gặm.

Ở góc tường có một tiểu khát đối đến mức xương bọc da, nhìn miếng bánh hấp trong tay hắn mà thèm thường nuốt nước bọt.

Cuối cùng không cưỡng lại được sự hấp dẫn, gã gỡ cái chén bê lên ngăn đón thiếu niên có vóc dáng to cao hơn gã nhiều.

“Ca, cho xin một miếng ăn đi, xin một miếng thôi. Ta thật sự đói lắm”

Thiếu niên kia một cước đá văng chậu thiết, trông thấy chậu thiết lăn vài vòng trên đất, phát ra tiếng leng keng. Tự như vừa làm một việc gì đó hay ho, hắn phá lên cười.

Tiểu khát cái thất vọng nhặt chậu của mình lên. Gã thật sự quá đói rồi, đói đến mức nội tâm đều luống cuống.

Nếu có thể ăn được nửa miếng bánh hấp đó, gã tình nguyện chịu đấm ăn xôi.

Mặc dù trong nội tâm biết rõ, cho dù bị đánh, miếng bánh cũng sẽ không rơi vào tay gã.

“Bịch”, nửa miếng bánh hấp đã rơi vào chậu của gã. Gã không thể tin được chà chà hai mắt mình, nhanh chóng cầm lấy miếng bánh bột ngô tọng hết vào miệng.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Gã khóc nức nở cảm tạ.

Ngẩng đầu, trông thấy thiếu niên kia đã đi xa, đưa lưng về phía gã lơ đãng khoát khoát tay.

Một chiếc xe ngựa từ góc đường chậm rãi đi tới.

Màn xe được nhấc lên, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Đứng là người kia, bắt lấy hắn.”

Tiểu khát cái hoảng sợ thấy một thị vệ hồng y bước khỏi xe. Trên cây cung của người đó có lấp một mũi tên. Mũi tên nhọn “vút” bắn trúng thiếu niên vừa mới chia bánh hấp cho gã.

Sau lưng thiếu niên trũng một mũi tên, hơi lão đảo nhưng động tác nhanh nhẹn xoay người dậy, chạy về phía trước.

Thị vệ hồng y liên tiếp bắn thêm hai mũi tên, trúng hai chân thiếu niên, làm hắn khuỵu xuống đất.

Trên ngã tư đường tuôn ra vô số binh lính áp thiếu niên đang giãy dụa muốn đào thoát xuống đất, trối lại.

Nhảy xuống khỏi xe ngựa của Trình Thiên Diệp, A Giáp lạnh lùng nói: “Chặn miệng của hắn lại, đừng cho hắn tự vẫn. Áp tải đi tra khảo kỹ càng.”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Về tới hành cung.

Trình Thiên Diệp nhìn thích khách bị trối gô giải tới trước mắt nàng.

Đó là một thích khách tuổi còn rất trẻ, dường như mới chỉ là thiếu niên.

Trên người hắn trũng ba mũi tên, máu chảy đầy đất, miệng bị nhét một miếng vải để phòng hắn tự tử. Hắn vẫn không nhúc nhích cuộn người lại, hờ hững mở to mắt, vẻ mặt không có biểu cảm gì đặc biệt, mà chỉ bình tĩnh nhận mệnh.

Trình Thiên Diệp nhũn mày, thiếu niên này nhỏ tuổi như vậy mà đã là một thích khách có kinh nghiệm phong phú rồi, hai tay không biết đã dính bao nhiêu mạng người. Thậm chí ngay cả mạng của mình hắn cũng không quan tâm, luôn trong trạng thái tiếp nhận cái chết.

Diêu Thiên Hương nghe nói bắt được thích khách, chạy tới tham gia náo nhiệt.

“Thế này đã không xem là nhỏ, lúc ta đến Lỗ quốc, còn từng thấy người nhỏ hơn đây.” Nàng ta lắc đầu, so so chiều cao với mình: “Chàng không ngờ được đâu, hải tử mới bao lớn vậy nè mà có thể không lưu tình ra tay đoạt mạng người.”

Chu Tử Khê đột nhiên hỏi: “Người, biết A Dương không?”

Biểu cảm đờ đẫn của thích khách chợt thay đổi, hắn lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Chu Tử Khê, lập tức lại cúi đầu im lặng.

Hắn nhận ra A Dương.

Người ở đây đều nhìn thấy rõ.

“Dẫn đi. Giao cho cô xử trí.” Trình Thiên Diệp nói với A Giáp. Sau đó nàng do dự một chút, lại bổ sung thêm một câu: “Đừng ra tay quá nặng, giữ lại mạng.”

A Giáp một tay xách thích khách đi ra ngoài.

Trái tim Chúa công quá mềm yếu, còn muốn hạ thủ lưu tình với một thích khách.

Nàng ta vừa mang người ra ngoài, vừa nhủ thầm,

Lần trước Chúa công hạ lệnh lăng trì thị chúng tên phản đồ đến tận ba ngày, lại vô cùng quyết đoán.

A Giáp cúi đầu nhìn thoáng qua băng vải trên tay trái mình, cái này do chính Chúa công tự tay giúp nàng ta băng bó.

Nàng ta gợn bàn tay được băng bó lên, soi dưới ánh mặt trời.

Chúa công thật đúng là người thú vị.

Thôi, dù sao còn có ta và Trương đại nhân ở cạnh nàng, mềm lòng cũng không sao.

Sau khi mọi người rời khỏi,

Diêu Thiên Hương ghé vào bàn Trình Thiên Diệp, nhìn nàng phê duyệt quân báo: “Sao còn muốn giữ lại mạng cho hắn hả Thiên Vũ, người mềm lòng à?”

“Ta...” Sự chú ý của Trình Thiên Diệp không ở đây. Nàng cảm một thanh đao nhỏ, huỷ hóa tác [1] trên phong thư.

[1] hóa tất: một loại con dấu được niêm phong bằng một mảnh son mài nóng chảy và nhỏ giọt trên chữ/phong thư. Con dấu được làm cứng để ngăn chặn nó bị loại bỏ.

Diêu Thiên Hương nói tiếp: “Những tử thị này từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện tàn khốc, nhiều lần bị dạy bảo phải trung thành, trên cơ bản đều không có suy nghĩ của mình, chỉ có thể trung với Chúa công, cả tính mạng mình cũng không màng. Người đừng đồng cảm với bọn họ.”

“Chỉ cần là người, đều có suy nghĩ của mình.” Trình Thiên Diệp viết không ngừng tay.

Diêu Thiên Hương lấy người bên cạnh làm ví dụ: “Người nhìn A Giáp bên cạnh người sẽ biết. Chỉ cần yêu cầu, sau này nếu bị thương nàng ta sẽ cười, lúc giết người cũng có thể cười, không có biểu cảm bình thường. Bọn họ đã được huấn luyện thành một thanh binh khí giết người, hoàn toàn không có tình cảm của mình. Người giữ lại mạng thích khách kia cũng vô dụng.”

Không có tình cảm của mình sao? Trình Thiên Diệp rút bức thư ra, vò vò, tự hỏi.

Nàng phán đoán một người là tốt hay xấu, thường xuyên quen dựa vào màu sắc.

Nhưng lúc này, nàng động lòng trắc ẩn với thích khách kia cũng vì hành vi của hắn trước khi bị bắt.

Hắn một mặt khi dễ người ăn mày nọ, mặt khác lại chia thức ăn của mình ra một nửa —— trong khi hắn cũng đang rất đói.

Trình Thiên Diệp chưa từng thấy qua người có màu của hắc diệu thạch, có lẽ trong thế giới đen nhánh đó không phân ra thiện ác, mọi hành động chỉ dựa vào bản tâm.

“Người kia khá hay ho, tạm thời giữ lại mạng hắn vài ngày.”

Trình Thiên Diệp mở bức thư, đó là thư do Mặc Kiều Sinh từ tiền tuyến gửi về cho nàng.

Trên tờ giấy dày đặc thao thao bất tuyệt về tất cả tình hình ở tiền tuyến.

Ở cuối thư, chỉ viết một câu:

Mấy tháng không gặp Chúa công, thần quá hoài niệm

Chữ trên phong thư rất ngay ngắn, nhưng đến hàng chữ này nghiêng không nghiêng mà thẳng cũng không thẳng.

Trình Thiên Diệp hầu như có thể tưởng tượng, mặt Mặc Kiều Sinh đỏ lên thế nào khi trước đó đã hạ bút thao thao bất tuyệt để rồi lấy dũng khí thêm vào một câu như vậy.

Trình Thiên Diệp hạnh phúc mỉm cười.

“Kiều Sinh viết gì cho người vậy? Cười tươi thế à?” Diêu Thiên Hương tò mò hỏi.

Trình Thiên Diệp úp bức thư xuống để không cho nàng ta xem.

“Hừ, người làm như ta thêm lăm áy?” Diêu Thiên Hương liếc mắt. “Cái tên Mặc Kiều Sinh kia ngày thường có bị đánh tám sào tre cũng không phóng được một cái rắm, chẳng lẽ viết thư còn có thể viết ra hoa sao?”

“Hắn chỉ viết một câu, nhưng ta đọc xong đã cảm thấy trong lòng vui sướng.” Trình Thiên Diệp cười dịu dàng nói.

Diêu Thiên Hương hưng phấn: “Người hồi âm cho hắn cũng không thể viết như vậy, phải miêu tả tinh tế, tỏ bày niềm tương tư, viết thật đông đầy cảm xúc vào để lúc hắn vừa đọc xong sẽ điên cuồng nhớ người.”

Trình Thiên Diệp lấy giấy bút ra: “Được được được, cho ý kiến xem nào, ta phải viết sao?”

Diêu Thiên Hương ghé vào tai nàng nói: “Người viết kiểu như ôm đèn ngọc đăng mềm mại bên cạnh, đẩy nhẹ người, muốn chối còn nghênh, ...”

Trong lều chủ soái của Mặc Kiều Sinh, phó quan A Nguyên đi vào trường: “Tướng quân, công văn khẩn cấp tám trăm dặm đến từ Trịnh Châu.”

Mặc Kiều Sinh tiếp nhận phong thư. Trên bìa phong thư viết ngay ngắn vài từ “Tà Thử Trường thân khải”, hòa tất ở mặt sau là ấn riêng của Chúa công.

[2] thân khải: gửi riêng đến một người nào đó, trừ người nhận ra thì không ai được xem.

Hắn vội vàng mở phong thư ra, vừa nhìn thoáng qua bức thư thì lập tức khép lại.

Hắn cố giọng ho khan hai tiếng nói: “Không có gì đâu. A Nguyên, người lui ra đi.”

A Nguyên rời khỏi trường, trong lòng nghi hoặc, Trịnh Châu xảy ra chuyện đại sự gì sao? Thấy mặt Tướng quân đỏ bừng luôn rồi.

Mặc Kiều Sinh nhìn xung quanh, xác định trong trường không có ai.

Hắn lại cẩn thận mở thư ra, chỉ thấy câu đầu tiên đã viết mấy từ ướm át từ “Tây Sương Ký Chư Cung Điều” [3]:

[3] chư cung điều: Điều hát kể từ thời Tống Kim Trung Quốc. Nó dùng tự thuật ngắn gọn để hát nói về chuyện xưa trường thiên nên gọi là điệu hát kể. Lúc biểu diễn ca xướng sẽ hát đan xen lẫn nhau. Điều hát kể đã xuất hiện Bắc Tống. Từ Bắc Tống, điệu hát kể tiếp tục truyền lưu cho Trung Nguyên cùng Lâm An Nam Tống, còn được phân ra Nam và Bắc, phương Bắc dùng tỷ bà cùng tranh đậm, phương Nam thì dùng sáo. Phương Bắc, điệu hát kể còn được gọi là “Đàn từ” hoặc “Huyền tác”. “Tây Sương Ký Chư Cung Điều” của Đồng Giới Nguyên còn gọi là “Tây Sương ký đàn từ” hoặc “Huyền tác Tây Sương”, thường gọi “Đồng tây sương”.

Khử giao tiêu tình thiết giáp hàn, tương quân lệ như châu, quân khắp ngã tương nghênh, Triều Ngô Điện nội hồn phi thượng, thiên kim nan mãi thử nhất tràng.. [4]

[4] Đây là kiểu mấy lời văn ướm át gọi tình mà Trình Thiên Diệp viết miêu tả Mặc Kiều Sinh làm chuyện ấy đấy. =.=. Đại khái là: Nhìn trộm làn da phía trong thiết giáp, giọt nước mắt của tướng quân như hạt châu, quân khóc ta vỗ về, trong Triều Ngô điện khung cảnh mất hồn, ngàn vàng khó mua được...

Mặc Kiều Sinh mặt đỏ tím đập, cho đến khi không kiềm nổi dục vọng nữa mới nén xấu hổ đọc lại lần hai.

“Chúa công... Thật là.” Hắn khép bức thư lại, ôm trước ngực, cảm thấy cả người từ trong ra ngoài đều nóng lên.

...

Mặc Kiều Sinh, Lý Văn Quảng, Sở An hầu ba đường đại quân đánh gong kim,

Khuyển Nhung liên tiếp bại lui. Thái Hoàng thái hậu Khuyển Nhung Một Tầng Trần Châu rơi vào đường cùng, đành phải dẫn theo Nguyên Thuận Đế bỏ Hạo Kinh, vượt Hoàng Hà chạy trốn về phương bắc.

Nghe nói lúc qua sông, đội thuyền không đủ, cung nhân sĩ tốt tranh lên thuyền, đẩy nhau xuống nước, chết không biết bao nhiêu người.

Sau khi đội thuyền bị chạt đầy người thì vẫn có vô số người Khuyển Nhung không biết bơi gắt gao níu chặt mép thuyền không bỏ. Trên thuyền, binh sĩ chỉ có thể vung đao chém đứt những ngón tay đang bám chặt mép thuyền mà thôi.

Lái thuyền đi rồi, trong khoang thuyền rơi xuống từng ngón tay, thậm chí phải dùng tay nhặt lên rồi ném từng cái xuống nước.

Trong lúc nhất thời, thi thể ngăn sông, huyết thủy nhuộm đỏ trường giang.

Hoàn cảnh thê lương, tiếng người kinh hãi.

Lý Văn Quang thừa thắng ca vang bài tiến quân, lấy lại mảnh đất Lương Châu đã mất của hân. Sau này nếu không phiêu bạt bốn phía thì sẽ hùng cứ tại Tây Bắc.

Sở quốc Sở An hầu thấu tóm Ngụy quốc - đã từng là đất của nước láng giềng, sau đó dần dần trở thành bá chủ phía nam.

Mà đại quân của Mặc Kiêu Sinh một đường chinh phạt hướng tây, xuyên qua Hàm Cốc Quan, rồi qua Thạch Môn, chiếm cứ vùng Phong Đô.

Trong thành Trịnh Châu.

Trình Thiên Diệp đứng trước tám địa đồ khổng lồ, ngẩng đầu nhìn tuyến hành quân màu hồng.

Đó là lộ tuyến Mặc Kiêu Sinh đi qua. Kiêu Sinh đã cách năng xa như vậy rồi.

“Chúa công, vì sao không lệnh cho Mặc Tướng quân chiếm lĩnh Hạo Kinh. Ngược lại một đường tây tiến?” Chu Từ Khê khó hiểu.

“Hạo Kinh là kinh đô của thiên tử.” Trình Thiên Diệp ngẩng đầu, tầm mắt nhìn vào nơi đã từng là quốc đô này.

“Tuy thiên tử đã vong, nhưng tòa thành này có ý nghĩa đặc biệt với người trong thiên hạ. Tuy Tấn quốc chúng ta mượn chiến dịch này mà lớn mạnh thêm không ít, nhưng ngày hôm nay quân hùng cùng lên, chúng ta không cần phải vội vã biến mình trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.”

Chu Từ Khê theo ánh mắt Trình Thiên Diệp nhìn qua: “Hóa ra ngoại trừ Phong Đô, Chúa công thật ra là muốn...”

Ánh mắt hai người cùng dừng lại một điểm.

“Hán Trung.”

“Đúng, ta muốn Hán Trung của Hàn Toàn Lâm.”

Chu Từ Khê rời khỏi đại điện, y thâm cảm thấy phấn chấn.

Trong lòng Chúa công tự có tài trí mưu lược kiệt xuất, có trù tính và kỳ vọng với quốc gia, suy nghĩ sâu xa hơn ai hết.

Giữa quân thần bọn họ lại có mục tiêu và mộng tưởng đồng nhất như thế.

Y đi theo Chúa công đến tận bây giờ, mắt thấy mọi người quốc gia đồng tâm hiệp lực, dần dần trở thành bộ đáng mà họ muốn, thậm chí còn tốt hơn tưởng tượng của họ.

Hôm nay, Tấn quốc đã trở thành cường quốc hùng bá một phương, có thực lực tranh giành Trung Nguyên, có năng lực thực hiện mộng tưởng của mình.

Có lẽ, giờ phút này Chu Từ Khê đang đứng trên một điểm nhỏ, nhìn sự mở đầu của một nơi phồn hoa thịnh thế.

Ta thật may mắn gặp được minh quân, Chu Từ Khê ngồi trên xe lăn nghĩ.

Đối với những thần tử chúng ta, những Chúa công khác nhau mang đến những vận mệnh hoàn toàn khác nhau.

Y chậm rãi xuất cung, đi vào nhà tù.

Trong căn phòng âm u đang treo một thích khách trẻ tuổi.

A Giáp đứng trước mặt thích khách suyát soát tuổi mình, đốt hình cụ trong tay, thờ dãi: “Vẫn không muốn nói sao? Theo một Quân chủ không để ý đến sống còn của các người như vậy. Có chấp thì có lợi ích gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

A Ám cảm thấy sự đau đớn mà thân thể phải chịu đã đến cực hạn, nhưng những đợt tra tấn tiếp theo cho hân biết rằng mình lại sai rồi.

Hân thậm chí không không chế nổi cô hống mình mà phát ra một âm thanh ngắn ngủi không rõ ràng.

Nhưng hân không có mở miệng cầu xin tha, giáo huấn khắc vào xương cốt nói cho hân biết, cầu xin tha thứ lúc này không có bất kỳ tác dụng nào mà chỉ lãng phí thể lực.

Chỉ có thể nhịn, bất luận được hay không cũng phải chịu đựng.

Nữ nhân trước mắt đang giầy vò hần chẳng lớn hơn hần là bao.

Nhưng nàng ta giống hệt sư phó, có kinh nghiệm tra tấn phong phú, có thể sử dụng vết thương nhỏ nhất tạo thành nỗi đau đớn nhất.

Mặt nàng ta không hề gọn sóng, lãnh khốc vô tình,

Nhiều lần dùng cực hình với thân thể hần.

Đây là tình huống tồi tệ nhất. A Âm thầm nghĩ.

Với tư thế, sau khi rơi vào tay địch nếu không thể kịp thời tự vẫn, hoặc cũng hi vọng ít ra có thể bị giết chết sớm một chút.

Đáng sợ nhất chính là rơi vào tay một kẻ địch có thủ pháp chuyên nghiệp như vậy.

Hần ta sẽ bắt người chịu tra tấn nhiều lần, rồi cho người muốn chết không được, chỉ có thể ở trong vô tận thống khổ, sự nhằn nại bị giầy vò nhiều lần, chỉ cầu xin được chết sớm một chút.

Vì để sau này nếu bọn họ bị bắt sống sẽ không dễ dàng bị địch nhân bức ra khẩu cung thì từ nhỏ khi bọn họ làm sai chuyện, sư phụ đã tự tay trừng phạt họ bằng đủ loại hình, để cơ thể bọn họ có thể chịu được đau đớn, quen với thống khổ.

Kiểu trừng phạt ngoại trừ tra tấn thân thể ra thì còn tàn phá về mặt tinh thần.

Có một lần, hần thất thủ, sư phó lại chẳng làm gì, chỉ đưa cho hần một ly rượu.

Chén rượu kia đã cho hần trải qua địa ngục thật sự.

Từ đó, hần không còn phạm sai nữa, không còn thất thủ một lần nào.

Có lẽ ta nên thấy may mắn, người này vẫn chỉ tra tấn thân thể của ta. A Âm nhếch đôi môi nứt nẻ, cười khổ.

“Không tệ, còn có thể cười được. Là ta quá nhân từ rồi, so ra kém đại nhân kia của Tổng quốc các người?”

Nữ tử trẻ duỗi ngón tay dính máu tối, bắt lấy cằm hần, buộc hần ngẩng đầu lên.

“Xem ra ta phải nghiêm túc hơn rồi.” Ác ma vô cảm lạnh lùng nói.

A Âm nhắm nghiền hai mắt.

Lúc này, hần nghe một tiếng vang rất kỳ quái, tựa như có cái gì lẩn lẩn.

Sau một lát hần nhớ ra, đó là tiếng bánh xe lăn trên những phiến đá không đều trong lao ngục.

“A Giáp cô nương, hạ thủ lưu tình. Chúa công đã nói không cần thảm nữa.”

“Tại hạ có một chút việc riêng muốn hỏi hần, mong cô nương tránh mặt.”

“...”

A Âm lơ mơ nghe được một giọng nam dịu dàng đang nói, trong đó còn xen lẫn vài câu lạnh tanh của nữ tử kia.

Sau đó, có người cỡi trời đưa hần xuống khỏi giá treo, cầm máu băng bó vết thương, kéo về phòng giám thuộc về hần.

Tiếng bánh xe lăn dừng trước mặt hần.

A Âm cố mở mắt ra, trước mắt là một xe lăn bằng gỗ, trên đó là một người nam nhân.

Người nam nhân kia cầm một chén sứ, bên trong đó có chút nước gì đó. Y cúi người, tay áo mềm mại rũ xuống sàn nhà dơ bẩn, đặt cái chén kia trước mắt hần.

Đây là ý gì? Cuối cùng là cho ta uống loại thuốc linh tinh gì sao? A Âm cảm thấy trái tim gần như không tồn tại của hần đột nhiên hơi chật vật.

Không ngờ vẫn tránh không khỏi loại tra tấn này.

Hần không phản kháng, thậm chí chủ động miễn cưỡng ngẩng đầu, tiến đến miệng chén, uống một hơi hết bát thuốc đắng ngắt.

Hần biết rõ chống cự không có ý nghĩa, càng thuận theo, càng đỡ đỡ, hứng thú tra tấn của người khác có lẽ sẽ giảm đi.

“Đây là thuốc, có lợi cho vết thương của người.” Giọng nói ấm áp của nam nhân vang lên.

A Âm từ từ nhắm hai mắt, nằm xuống đất. Hần không có sức để đi đoán mục đích của người này.

Nhưng thân thể của hần tựa hồ không xảy ra triệu chứng gì đặc biệt, trái lại chất lỏng nóng nóng này tiến vào tràng vị trống rỗng của hần khiến hần thư thái hơn.

“Người có thể kể cho ta về A Dương không?” Giọng nói kia lại vang lên.

A Âm một môi mở mắt ra, nhìn người ngồi trên xe lăn.

Người này là Chu Tử Khê.

Dương ngu xuẩn kia đã chết vì người này.

Hóa ra y cũng nhớ rõ A Dương.

“Về chuyện của nàng, cái gì cũng được. Ta muốn biết quá khứ của nàng.” Chu Tử Khê nhìn kẻ tù tội nằm dưới đất: “Chỉ cần ngươi nói, ta sẽ cầu xin Chúa công đình chỉ việc tra tấn ngươi.”

Trăng rằm nhô cao trên bầu trời đêm, xuyên qua cửa sổ, rọi vào nhà tù u ám.

Ánh sáng lướt qua hai đầu gối của người ngồi trên xe lăn, chiếu vào toàn thân kẻ tù tội đầy vết thương trên người.

Có lẽ là đón đau quá lâu, chờ mong có thể thở một hơi hoặc có lẽ vì một nguyên nhân nào khác.

Sau một lát, một giọng nói khàn khàn, trầm thấp vang lên trong phòng giam.

“Lúc còn rất nhỏ, ta cùng A Dương được phân đến cùng nhóm. Nhóm chúng ta ban đầu có hai mươi hai tù, cuối cùng chỉ có A Dương và ta còn sống.”

...

A Giáp đứng hầu trước bàn Trình Thiên Diệp.

“Ừ, Tử Khê cầu tình, ta đã đồng ý với hắn.” Trình Thiên Diệp vui đầu vào công văn, không ngẩng đầu lên. “Chỉ cần biết là thích khách Tổng quốc cũng đủ rồi, sớm muộn ta cũng sẽ tính sổ với bọn chúng.”

A Giáp không nói gì.

Trình Thiên Diệp liếc nhìn nàng ta: “Sao vậy?”

“Nhưng những thích khách kia có thể còn đang mai phục trong thành.” A Giáp nói.

“Đã qua lâu ngày như vậy, mặc dù cô cạy được miệng hắn nhưng tin tức hỏi ra có lẽ không còn tác dụng nữa.” Trình Thiên Diệp lơ đãng đáp.

Chúa công mềm lòng thì thôi, ngay cả Chu đại nhân cũng như vậy. Một thích khách muốn lấy mạng y mà y còn đi cầu tình, thật sự là lòng dạ nữ nhân. A Giáp oán thầm.

“Nếu trong thành có thích khách, A Giáp, trong khoảng thời gian cô ở cạnh Chu đại nhân đi.” Trình Thiên Diệp dừng bút, ngẩng đầu nhìn A Giáp: “Chu đại nhân phụ trách áp dụng tân chính, hắn rất cần cù. Thường xuyên tìm hiểu thành trấn, khảo sát dân tình. Hắn đi đứng không tiện, nếu không có một người tín nhiệm ở bên, ta không yên tâm.”

A Giáp không nói nhiều, ôm quyền lĩnh mệnh.

Trình Thiên Diệp lại để bút xuống, đánh giá nàng ta: “Cô không muốn?”

Theo bản năng, A Giáp sờ lên mặt của mình, giật mình nghĩ. Lại bị Chúa công nhìn ra? Ta thật sự thật lười vậy sao? Không còn sự phó thác thúc, hiện tại cả tâm trạng cơ bản nhất đều không che giấu được?

Trên thực tế, nàng ta hận không thể lôi một cái gương đồng ra nhìn xem nét mặt bây giờ của mình, rốt cuộc là bại lộ ở đâu.

Trình Thiên Diệp nhìn ánh sáng phi thủy đậm màu trước mắt mà cảm thấy có chút buồn cười.

Về mặt nàng ta ngơ ra nhưng cảm xúc trong nội tâm lại cực kỳ sinh động, liên tiếp dao động.

“Cô không thích Chu đại nhân sao?” Trình Thiên Diệp cười nói. “A Giáp, cô không cần che dấu bản thân, có ý kiến gì cô có thể nói thẳng.”

“Ta... Ta không có.” A Giáp hiếm khi lấp bắp. “Ta là một tử thi, mệnh lệnh của Chúa công là suy nghĩ của ta.”

Trình Thiên Diệp đặt bút xuống, vẩy vẩy tay, bảo A Giáp nhích lại gần mình một chút: “Mệnh lệnh của ta chính là xin ngươi đừng gượng ép bản thân, nói ra suy nghĩ trong lòng.”

A Giáp đảo mắt, đột nhiên không biết nên bày về mặt gì.

“Chu đại nhân, hắn... quá chính nghĩa. Ta, ta có chút không quen.” Cuối cùng, nàng ta cũng quyết định mở miệng.

Một khi đã nói thì nàng ta không cẩn thận mà nói hơi nhiều: “Hắn quá đứng đắn, cái gì cũng chú ý lễ giáo, mọi mặt đều tuân theo lời thánh nhân, quả thực chính là một cái cọc đạo đức điển hình. Người như ta khi ở trước mặt hắn thì toàn thân không được tự nhiên. Ta dùng hình với tù phạm, hắn lại cảm thấy ta vô cùng nghiêm khắc, ta và hắn thật sự là không cùng thế giới.”

A, hóa ra nói thẳng lòng mình ra sẽ sáng khoái như vậy.

A Giáp thờ dài một hơi, cảm thấy cả sắc trời đều tựa hồ sáng lên.

Trình Thiên Diệp cười lắc đầu: “Được rồi, cô ở cạnh Tử Khê vài ngày. Mấy ngày nữa chúng ta về Biện Kinh rồi, ta sẽ lại xem xét một người thích hợp rồi đổi với cô.”

...

Trong địa lao u tối, A Âm nằm trên đồng cỏ khô.

Trong phòng giam trống rỗng không có người nào.

Từ sau khi bị bắt, hắn không biết mình bị nhốt trong này bao lâu, là một tháng, hai tháng, hay ba tháng?

Qua vài cuộc đối thoại của ngục tốt với nhau, hắn lờ mờ biết rõ Khuyển Nhung tháo chạy về thảo nguyên phía bắc, các quân vương chư hầu đang chia cắt địa bàn Khuyển Nhung để lại. Quân đội Tấn quốc đoạt được không ít thành trì, hôm nay lại một đường chiếm cứ Phong Đô phía tây.

Thế cuộc thiên hạ không ngừng biến hóa.

Có quốc gia nhanh chóng cường đại lên.

Có quốc gia vẫn nhỏ yếu như Tổng quốc bọn hắn.

Tuy nhiên, những chuyện này chẳng liên quan gì đến một tên vô danh tiểu tốt như hắn, điều duy nhất hắn có thể quan tâm chính là ngày nào mình sẽ chết.

Chu Từ Khê không gat hắn. Từ lần đó, hắn không thấy ai dụng hình với mình nữa.

Trong phòng giam trống rỗng, ngoại trừ ngục tốt mỗi ngày đúng hạn đưa com tới thì không ai hỏi đến hắn.

Cứ một khoảng thời gian, vào buổi tối, tiếng bánh xe lăn lóc cốc lại vang lên, quan lớn nho nhã quý khí của Tấn quốc đó sẽ đến chỗ hắn, cùng hắn trò chuyện về người mà cả hai đều quen biết.

A Âm đã vô thức nói rất nhiều chuyện cũ. Hắn thậm chí không ngờ trong cõi đời chán chường của mình cũng có nhiều hồi ức như vậy.

“Có một lần ta chưa hoàn thành nhiệm vụ, sư phó trói ta trong phòng, phạt ta năm ngày không được ăn com. Đến tối ngày thứ ba, ta đói bụng đến mức choáng đầu hoa mắt, A Dương đã lên ném vào một cái bánh qua cửa sổ nhưng lại ném lệch, ta hoàn toàn với không tới. Nếu bị sư phó phát hiện, hai chúng ta sẽ xong đời, lúc ấy hai chúng ta đều sợ khiếp vía.”

“Lần đầu tiên A Dương chấp hành nhiệm vụ suýt nữa đã thất bại. May mắn ta trùng hợp đi ngang qua, giúp nàng cắt cổ mục tiêu, nàng bị dọa khóc thét. Khi đó ta cảm thấy nữ nhân này thật sự quá yếu, đoán chừng sống không được bao lâu. Ai ngờ nàng vẫn sống thật lâu, trong khi tất cả mọi người dần dần chết sạch thì nàng vẫn còn sống. Đáng tiếc cuối cùng chỉ còn lại một mình ta. Không, có lẽ ta cũng không còn bao lâu nữa.”

Có đôi khi hắn sẽ nói liên miên rất nhiều, có chút là chuyện của A Dương, có chút là của mình.

Thế nhưng, người nam nhân với đôi chân tàn phế này chưa bao giờ cắt lời hắn, chỉ ngồi trên xe lăn, ngác đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ mà lắng lắng nghe.

Có đôi khi A Âm không muốn nói chuyện, chỉ qua loa vài câu. Người kia cũng không trách cứ gì nhiều, yên lặng nán lại một hồi rồi tiếng bánh xe lăn lóc cốc lại vang lên, dần dần đi xa.

Đã vài ngày, người nam nhân kia chưa tới rồi.

Nằm trên đống rơm, A Âm nhìn trần nhà ẩm ướt.

Vết thương trên người hắn đã được đại phu xử lý, đỡ hơn nhiều rồi.

Mỗi ngày đúng giờ có người đưa thức ăn tới, không để hắn đói bụng.

Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân tựa như chưa bao giờ có khoảng thời gian yên lặng thế này.

Nếu không phải đang trong đại lao của kẻ địch, hắn thậm chí cảm thấy cứ vậy luôn sẽ không tồi.

Ngục tốt đưa com nhét thức ăn qua khe hở của cửa sắt như thường lệ.

A Âm nghe thấy vài tiếng gõ rất nhỏ.

Da thịt của hắn trong nháy mắt căng thẳng, đó là ám hiệu hắn và đồng bọn đã định ra.

Ngục tốt đưa com kéo thấp vành mũ, dung mạo lơ mờ hơi khác biệt với ngày thường, gãi khom lưng duỗi ngón tay khô ra điểm điểm gì đó vào chậu com.

A Âm biết rõ ý tứ của gã, đồ ăn này đã bị động tay động chân, có thể cho hắn lập tức kết liễu bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Vì phòng ngừa tự kết liễu, hai tay A Âm bị bắt chéo sau lưng, thân thể bị khóa sắt khóa lại, hành động bị giới hạn.

Món ăn đặc biệt này được bày trước hắn, chỉ cần hắn muốn ăn thì cúi người là có thể ăn được.

Đương nhiên ngày thường cũng không có ai quan tâm hắn ăn hay không.

Lúc vừa bị bắt, hắn từng khát vọng tìm được một chút độc dược có thể giúp hắn giải thoát.

Nếu như khi đó loại đồ ăn này được đưa đến trước mặt hắn, hắn sẽ không hề do dự mà ăn ngay.

A Âm yên lặng nhìn chén sứ trước mắt, đó là một chén canh nóng.

Cũng như ngày thường, vài miếng rau đang lắng lắng trôi lơ lửng trong chén.

Đây hẳn là kết thúc, là điểm cuối của tử thi, A Âm nhủ thầm.

Hắn đã sống quá đủ rồi, chẳng lẽ còn có chuyện gì không bỏ xuống được sao, ngay cả Dương cũng đã đi lâu như vậy rồi.

Hắn muốn cúi đầu nhưng không hiểu sao cổ vẫn cứng ngắc.

Thời gian từng chút trôi qua, hắn không biết mình còn đang trông chờ điều gì. Trong lúc mơ hồ hắn cảm thấy ở lối đi nhỏ sâu hun hút nơi nhà giam này rồi sẽ vang lên tiếng lộc cộc của bánh xe lăn.

Dù chỉ là một người không có một xu quan hệ với mình, nhưng không biết tại sao A Âm muốn gặp lại y thêm lần nữa.

Muốn gặp lại nam tử đã đến cạnh hắn, ngồi trên xe lăn nhìn ánh trắng sáng ngoài cửa sổ rồi yên lặng nghe hắn kể chuyện.

Có lẽ cộng lại hết những gì hắn đã nói trong cuộc đời này cũng không nhiều bằng mấy ngày đã trò chuyện cùng người kia.

Cho nên, hắn chợt muốn gặp người đó nói thêm một lần nữa.

A Âm cười chua chát: Ta lại nghĩ lung tung, hóa ra ta còn ngu xuẩn hơn A Dương nữa.

Tiếng động quen thuộc lại có quy luật vang lên trong phòng giam, là tiếng bánh xe lăn trên đường đá của nhà giam.

A Âm ngẩng đầu, một bóng người ngồi xe lăn chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt hắn, ánh mắt của người nọ lướt qua lan can nhà tù nhìn vào hắn.

Lần này y không đi một mình nữa, bên cạnh có hai người đi theo, một người là thiếu nữ A Giáp đã thi hình với mình, người còn lại là quân chủ Tấn quốc Trình Thiên Diệp.

Ba người mở cổng ngục ra, đi vào phòng giam, nhìn kỹ phạm nhân vẫn bất động trong bóng tối kia.

“Bất luận Chu đại nhân nói thế nào, chúng ta cũng không thể dễ dàng thả một thích khách địch quốc được.”

Nữ tử tên là A Giáp kiến nghị với Chúa công của nàng ta: “Chúa công, ty chức cho rằng, chuyện Chu đại nhân nói tuyệt đối không thể được.”

Chu Từ Khê có vẻ rất khó xử, nhưng y vẫn thỉnh cầu: “Người này có chút quan hệ với ta, kính xin Chúa công khai ân tha tội.”

“Hắn ở trong lao ngục Đại Tấn ta lâu như vậy, chủ nhân hắn sẽ không tin nhiệm hắn nữa. Dù có thả hắn, hắn cũng không thể trở về chỗ cũ. Ta cho hắn lộ phí, khuyên hắn bỏ trốn thật xa là được.”

A Giáp tiếp lời: “Hắn là một thích khách, theo lệ cũ, mặc dù muốn tha mạng cho hắn, cũng phải cắt đứt kinh mạch, phế võ công của hắn.”

“A Giáp.” Chu Từ Khê lộ vẻ không đồng ý.

A Giáp liếc mắt, cảm thấy người này lòng dạ đàn bà đến tình trạng không còn thuốc chữa rồi.

Thà... ta đi? A Âm tựa hồ chỉ rõ nghe mấy từ này.

Ánh mắt của hắn nhìn không được nhìn vào chén canh đã nguội lạnh từ lâu trước mắt.

Trình Thiên Diệp ngồi xồm xuống trước mặt hắn, nhìn hắn hồi lâu rồi lại nhìn chén canh kia.

Đột nhiên vươn tay, nâng bụng cái chén kia đi.

“A Giáp, cô kiểm tra xem canh này có vấn đề gì không?”

A Giáp hơi nghi hoặc, rút một cây ngân châm ra nhúng vào trong chén. Ngân châm vốn trắng như tuyết chợt đổi thành màu đen nhánh.

Lần này nét mặt A Giáp sa sầm, nàng ta bước ra khỏi phòng giam, quát to: “Người đâu!”

Lao ngục nàng ta phụ trách lại có gian tề của kẻ địch trà trộn vào, làm nàng ta vừa xấu hổ vừa tức giận.

Ngục tốt vội vàng đến, trả lời câu hỏi của A Giáp.

Trong phòng giam, Trình Thiên Diệp nhìn thiếu niên đang dờ dẩn và mông lung trước mắt.

Bản tính vốn có của những người này đã bị xóa mất từ khi còn nhỏ, để rồi trở thành lưỡi đao giết người hung tàn của chủ nhân.

Mỗi một ngày đều phải sống trong ranh giới sinh tử, mặc dù rơi vào tay địch, chủ nhân vẫn không quên muốn lấy tính mạng của họ.

“Chúa công.” Chu Từ Khê cúi đầu hành lễ: “Hắn chỉ là một người không liên can, xin hãy giữ lại mạng cho hắn?”

Sau một lát, A Giáp vào phòng giam, quỳ xuống bên người Trình Thiên Diệp thỉnh tội: “Chúa công, là ty chức thất trách, để cho địch nhân trà trộn vào ngục hạ độc.”

Trình Thiên Diệp vươn tay khẽ xoa đầu nàng ta.

A Giáp vốn nên có tính tình hoạt bát, nhưng không biết đã trải qua quá trình huấn luyện mất nhân tính thế nào mà biến thành đáng vẻ mỗi thời mỗi khắc đều mang mặt nạ như hôm nay.

Trình Thiên Diệp thở dài: “Theo lời thỉnh cầu của Chu đại nhân vậy, thả người đi.”

A Giáp không nói thêm gì nữa, đứng dậy, cời bỏ khóa sắt trên người A Âm, mang hắn ra.

A Giáp chợt mất tập trung, nàng ta cảm thấy trên đầu mình có một cảm giác lạ lạ.

Xúc cảm ấm áp khi Chúa công xoa đầu nàng ta như vẫn còn đọng lại đâu đây.

Nàng ta đưa phạm nhân kia ra khỏi phạm giam, ấn lên ‘bàn tra tấn’, cố định một cánh tay của hắn, đoạn cổ tay tái nhợt lộ ra. Nàng ta bắt đầu mài một thanh tiểu đao vừa mỏng vừa

cong.

Chủ nhân không trách ta, còn xoa đầu ta, đây là ý gì? A Giáp vẫn đang miên man suy nghĩ về việc này.

Tóm lại không phải là tức giận.

Nàng ta cảm thấy mình thật may mắn, hai đời Chúa công đều là người điềm đạm.

Nếu sinh ra ở Tống quốc, vậy có thể sẽ khác hẳn rồi.

A Giáp nhìn thoáng qua thiếu niên bị cố định trên bàn tra tấn.

Tuổi của người này xấp xỉ mình, thân thù cũng hiếm thấy, nhưng lại phải chịu vận mệnh thế này.

A Giáp giờ lười đao lên, nhắm ngay cổ tay gầy gò kia.

Đợi nửa ngày, nàng ta thấy hơi lạ vì Chúa công không ngăn cản nàng. Nàng ta không khỏi quay đầu lại nhìn Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp đang cười nhìn nàng ta: “Thôi bỏ đi A Giáp, không phải cô cũng không đành lòng sao?”

...

A Âm đứng dưới ánh mặt trời, tiếng người huyên náo cùng ánh mặt trời chói chang làm hấn chợt cảm thấy hoảng hốt.

Hấn bối rối nhìn người ngồi xe lăn trước mặt mình.

Chu Từ Khê đưa cho hấn một cái bao: “Đi đi, đừng về Tống quốc nữa, đi thật xa, sống cả phần của A Dương nữa.”

A Âm há hốc mồm, nhưng không thốt nên lời.

Một lát sau hấn vươn tay, nhận lấy tay nải, quỳ phục xuống đất dập đầu một cái.

“Đi đường cẩn thận, sống thật khỏe đấy.” Chu Từ Khê nói.

Qua vài ngày, Diêu Thiên Hương chính thức mở nữ học quán tại Trịnh Châu.

Trình Thiên Diệp dẫn theo Trình Phụng và thị vệ, cùng Chu Từ Khê đi chúc mừng.

Trịnh Châu vẫn luôn là một đô thị thương mại phồn hoa, tiểu thương từ khắp trời nam đất bắc hội tụ, dân phong cũng khá thoáng.

Hơn nữa, nữ học là do chính phi của Chúa công tự mình thiết lập, chẳng khác gì là một dấu hiệu được chính thức công nhận dành cho các quan gia, bởi vậy, số lượng học viên báo danh ngày đầu tiên rất không ít.

Diêu Thiên Hương từng có kinh nghiệm làm ở Biện Châu, sớm đã chuẩn bị ổn thỏa, trông có vẻ quen tay hay việc.

“Thiên Hương, chúng ta sắp phải trở về Biện Kinh rồi, người thật sự dự định sẽ ở lại Trịnh Châu sao?” Trình Thiên Diệp nắm tay Diêu Thiên Hương, nàng không nỡ xa bằng hữu tri kỷ này.

“Ừ.” Diêu Thiên Hương nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mắt, vỗ vỗ tay Trình Thiên Diệp, cười nói: “Ta không ở cạnh người, người nên chú ý xung quanh đấy. A Giáp là vị cô nương đáng tin nhiệm, sau khi hiểu rõ nàng ấy thì ta cũng yên tâm hơn.”

Trình Thiên Diệp thầm thấy đau lòng.

Hiện nay Mặc Kiều Sinh chiếm cứ Phong Đô, sẵn sàng ra trận, kiếm chỉ vào Hấn Trung của Hấn Toàn Lâm.

Còn nàng trở lại Biện Kinh, chính là vì dự tính sẽ khai đao với hai nước Tống - Vệ.

Dù sao Thiên Hương cũng là công chúa Vệ Quốc, chắc hẳn lúc này rất khó xử nên nàng ta đành phải tránh nhìn thấy cảnh đó, lựa chọn ở lại Trịnh Châu, rời xa chiến trường.

Từ nữ học quán đi ra, Trình Thiên Diệp ngồi chung một xe cùng Chu Từ Khê.

“Nữ học của Thiên Hương không tệ.” Trình Thiên Diệp nhấc màn xe, nhìn khung cảnh náo nhiệt bên ngoài. “Từ Khê, chúng ta có thể mở vài trường học không?”

“Chúa công muốn nói là Thái Học [1] sao?” Chu Từ Khê trả lời: “Hôm nay đã dời đô đến Biện Kinh, quả thực nên mở Thái Học, dành cho các đệ tử quý tộc trong kinh thành.”

[1] Thái Học: tổ chức cao nhất quốc gia ở Trung Quốc cổ đại. Tên của Thái Học bắt đầu từ thời Tây Chu.

“Không không, ý ta không phải là kiểu trường công lập chỉ dành cho rất ít người như Thái Học.” Trình Thiên Diệp khoả tay múa chân: “Ta cảm thấy chúng ta nên có vũ dân gian xây dựng một vài học viện tư nhân.”

“Từ Khê người xem, quốc thổ của chúng ta càng lúc càng lớn nên cần càng nhiều quan lại quản lý. Nhưng làm sao chúng ta tìm ra được những người tài giỏi này? Ta không thích phương thức đề cử hiểu liêm như hiện tại, đề đến cử lui chỉ toàn là con cháu quý tộc, trong khi đó kẻ hàn môn hoàn toàn khó thể xuất đầu. Ta hy vọng có một chế độ có thể có thể có vũ tư nhân thành lập trường học ở địa phương, sau đó chúng ta sẽ thống nhất tổ chức một cuộc thi định kỳ, khảo hạch những học sinh này.”

Trình Thiên Diệp nhìn Chu Từ Khê, thu tay lại: “Người có thể hiểu ý ta không? Như vậy chúng ta có khai thác nhân tài trong cả nước, quyền lợi cũng sẽ không chỉ tập trung trong tay vài thế gia quý tộc. Mà ngay cả văn hóa quốc dân cũng có thể được nâng cao.”

Mắt Chu Từ Khê sáng rực lên, y đã bắt kịp suy nghĩ của Trình Thiên Diệp: “Kế sách này của Chúa công thật đã tạo phúc cho muôn dân. Nếu có thể như thế, quốc gia của ta sẽ có được rất nhiều nhân tài. Xin để thần cẩn thận suy xét một chút sẽ hỏi bẩm Chúa công.”

Ý tưởng của Trình Thiên Diệp được Chu Từ Khê tán thành, trong lòng rất phấn khởi, vỗ vỗ vai y muốn nói tiếp.

Đột nhiên nghe thấy tiếng Trình Phụng quát lớn, phía trước tựa hồ xảy ra hỗn loạn, đoàn xe ngừng lại.

Không bao lâu, Trình Phụng cách cửa sổ xe bấm báo: “Chúa công, xin yên tâm, không có chuyện gì lớn, dường như là A Giáp đang đuổi bắt thích khách.”

Trình Thiên Diệp xóc màn lên.

A Giáp xách theo một người toàn thân là máu đi tới. Nàng ta đặt người xuống đất: “Người hành hung chính là Kiệt, để ta đi bắt hắn.”

Trình Thiên Diệp nhảy xuống xe ngựa, nằm dưới đất là thiếu niên mà vài ngày trước nàng đã thả.

Lúc này, sắc mặt thiếu niên kia tái nhợt, sườn cổ có một vết rách, máu tươi nhuộm đỏ nửa người.

Hắn còn ý thức, hé mắt nhìn Trình Thiên Diệp cùng với Chu Từ Khê đang đi xuống phía sau nàng.

“Chuyện gì?” Trình Thiên Diệp nhíu chặt mày.

“Có lẽ chủ nhân của hắn không chịu buông tha cho hắn.” Trình Phụng ngồi xổm xuống bên cạnh thiếu niên, giúp hắn băng bó vết thương. “Vết thương không sâu, đem về có thể sẽ cứu chữa được.”

...

A Âm mở mắt ra.

Phát hiện mình còn sống.

Hắn khẽ cử động, cảm thấy hơi choáng váng.

“Người mất máu quá nhiều, đừng làm loạn.” Một giọng nói nhả nhận vang lên bên tai hắn.

A Âm quay đầu, tầm mắt dần dần rõ ràng.

Đây là một sương phòng sáng sủa, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ lọt vào bên trong, chiếu vào chiếc xe lăn đang đậu trước giường hắn.

Trên xe lăn có một người đang ngồi.

“Xin lỗi.” Người kia nói: “Chúng ta thả người là muốn xem có thể bắt được sự phụ Kiệt của người thông qua người không.”

“Ta vốn định nếu bọn họ không liên lạc với người thì sẽ thật sự thả người, nhưng không ngờ gã lại không do dự muốn lấy mạng người.”

“Thật xin lỗi.”

Từng câu của người kia đều là xin lỗi.

Trong nội tâm A Âm dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Lợi dụng hắn, chẳng lẽ không phải là một việc bình thường sao? Hắn vốn chính là một quân cờ có thể lợi dụng.

Sự phớt lờ thường xuyên nói, lúc không còn giá trị lợi dụng thì đã là điểm cuối của tử thi rồi.

Sống đến giờ, lần đầu tiên hắn được người khác xin lỗi.

“Người dưỡng thương đi, chờ thương thế người tốt lên thì ta sẽ phái người đưa người đi. Bây giờ, ta thật sự thả người.” Người kia nhẹ nhàng nói: “Người có chỗ nào để đi không? Nếu không, ta sẽ đưa người đến Sở quốc, hoặc Lương châu, chỗ đó rời xa Tổng quốc, người có thể an tâm sống tiếp.”

Mặc dù đây là thích khách đã từng muốn giết hại mình nhưng Chu Từ Khê vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu khi y lại phối hợp với A Giáp lợi dụng thiếu niên đang bắt đầu tin cậy y này.

Chậm rãi nói xong, y đẩy xe lăn chuẩn bị rời đi.

Lại phát hiện ống tay áo của mình được mấy ngón tay nhợt nhạt túm lấy.

Chu Từ Khê dừng lại, nhìn A Âm nằm trên giường.

A Âm mở to miệng, cuối cùng hắn đã có thể nói ra rồi: “Ta... Ta không muốn đến Sở quốc, ta có thể... ở lại cạnh ngài hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp nhìn thấy Chu Từ Khê dẫn theo thiếu niên sắc mặt tái nhợt kia tiến vào, rất lấy làm kinh hãi.

“Người nói cái gì?” Trình Thiên Diệp kinh ngạc hỏi: “Người, người muốn giữ hắn ở bên người?”

Chu Từ Khê cung kính hành lễ: “Mong Chúa công ân chuẩn.”

Trình Thiên Diệp suýt nữa không tiếp lời được.

Trong ấn tượng của nàng, Chu Từ Khê là một người rất tự ràng buộc mình.

Y xuất thân thi thư thế gia, từ nhỏ chú ý lễ nghi, ngôn hành cử chỉ đều có cảm giác quân tử đoan chính, chưa bao giờ chủ động đưa ra những yêu cầu không thỏa đáng với Trình Thiên Diệp.

Mấy ngày trước đây Chu Từ Khê đến cầu nàng tha thiếu niên tên Âm này ra, Trình Thiên Diệp cũng thấy không sao.

Sau khi A Giáp biết đã phái người lạng lẽ theo dõi A Âm, muốn thử xem có thể tìm ra người giật dây hay không. Chu Từ Khê cũng không kiên trì phản đối.

Nhưng mấy ngày nay điều gì đã khiến y lại đột nhiên thay đổi suy nghĩ, làm ra hành động quá không hợp lẽ thường, muốn giữ thích khách địch quốc ở bên mình.

“Này, người tên gì?” Trình Thiên Diệp hỏi.

Thiếu niên gầy gò phục hành lễ, ngắn gọn đáp: “Âm.”

Trên cổ hắn được quấn băng vải màu trắng, khom lưng, cúi đầu không nói một lời.

Trình Thiên Diệp nhìn hắn, đột nhiên có chút nhớ Mặc Kiều Sinh của năm đó.

Kiều Sinh cũng đã từng luôn lạng lẽ, ẩn nhẫn trước mặt nàng như vậy, dù trong lòng vô cùng căng thẳng nhưng cũng không dám nhiều lời dù là một chữ.

“Tiểu Âm “ Trình Thiên Diệp cố gắng nói thật chậm: “Người ra ngoài chờ một lát.”

A Âm hành lễ, đứng dậy, không nói một lời lui ra ngoài.

“Từ Khê, người nghĩ gì vậy?” Trình Thiên Diệp tò mò hỏi: “Chỉ vì thương hại hắn? Hay là vì nhớ tới A Dương cô nương?”

Giọng nói trầm thấp của Chu Từ Khê vang lên: “Không, là vì hắn chủ động vờn tay xin ta giúp đỡ.”

Trình Thiên Diệp không hiểu lắm.

Chu Từ Khê im lặng một lát, rồi nói: “Chúa công, thần đã từng rơi vào vực sâu. Trong những tháng ngày sống ở vũng bùn tăm tối đó, con người sẽ trở nên chết lặng rồi đánh mất bản thân, thậm chí không dám tìm kiếm lại ánh sáng.”

“Lúc ấy, Chúa công ngài rõ ràng đang ở trước mắt ta, nhưng ta không có can đảm chống lại vận mệnh của mình.” Ánh mắt Chu Từ Khê nhìn vào hai chân mình, nhớ tới đoạn chuyện cũ này làm y hối tiếc không thôi.

“A Dương, nàng cũng giống như ta, khuất phục dưới vận mệnh của mình. Cuối cùng, vì ta, nàng mới quyết định phản kháng, đáng tiếc hết thảy đều đã quá muộn.”

Chu Từ Khê ngẩng đầu lên: “Thiếu niên này, hắn và A Dương cùng nhau lớn lên, có cuộc đời giống như A Dương. Hắn đã lấy hết dũng khí, đưa tay cho ta. Thần không đành lòng cự tuyệt hắn.”

A Âm đứng trong đình viện,

Ánh nắng ngày xuân ấm áp bao phủ lấy hắn.

Hắn khẽ giơ cánh tay mình lên, nhìn ánh sáng chiếu vào trên da thịt.

Là một thích khách thường xuyên ẩn nấp ở chỗ tối, hắn thật sự không quá quen đứng dưới ánh mặt trời như vậy.

Nhưng giờ khắc này, hắn muốn ánh sáng mặt trời chiếu lên người mình.

Để cơ thể lạnh như băng được hấp thụ sự ấm áp, giúp hắn chống chọi với sự bất an.

Tiếng xe lăn quen thuộc vang lên ở phía sau.

Tấn Việt hầu đẩy Chu tiên sinh đi tới chỗ hắn.

A Âm xoay người, phục hành lễ, im lặng đợi quân vương cao cao tại thượng tuyên bố vận mệnh của mình.

Hắn nhìn con đường lát đá xanh trước mắt. Lốp bùn giữa khe hở của các viên gạch, trùng hợp có hai phiến chồi non đang ngoan cường đâm ra.

“Người, muốn ở cạnh Từ Khê?” Tiếng nói của Tấn Việt hầu vang lên trên đầu hắn.

A Âm chăm chú nhìn chồi non kia, hắn nghe thấy được câu trả lời của mình.

“Vâng. Xin ngài.”

Đúng vậy, ta muốn, ta muốn đứng bên cạnh Chu tiên sinh.

Ta muốn sống trong thế giới đầy áp ánh mặt trời của các người.

Van xin ngài.

Hắn nhận không được ngẩng đầu nhìn Chu Từ Khê.

Khi hần nhìn về phía Chu Từ Khê, xung quanh viên bảo thạch màu đen này sáng lên một vòng viền vàng xinh đẹp.

A Âm nghe được một câu trả lời mà hần tha thiết chờ mong.

“Vậy được, từ nay về sau ngươi hãy theo Từ Khê.”

Trình Thiên Diệp cúi người, nhìn thiếu niên quý phục ở trước mắt.

A Âm ngẩng đầu, lộ vẻ khó thể tin.

Hóa ra hắc diệu thạch khi đặt dưới ánh mặt trời lại có sắc thái xinh đẹp như vậy.

Nhìn A Âm đẩy xe lăn Chu Từ Khê đi xa, Trình Thiên Diệp lại nhớ nhung viên lam bảo thạch thuộc về mình, màu xanh kia vừa lóng lánh vừa rực rỡ.

Nàng quyết định biên một phong thư cho Mặc Kiều Sinh.

Diễn võ trường trong quân doanh Phong Đô, Mặc Kiều Sinh chấp tay đứng đó, kiểm tra tình hình thao luyện của chúng tướng sĩ.

Lúc trước bọn họ mang theo mười vạn nhân mã xuất phát từ Trịnh Châu, trải qua mấy tháng để công thành đoạt đất.

Ven đường, không ngừng thu nạp tráng ngũ (người có sức khỏe tráng kiện) và hàng binh (binh sĩ đầu hàng), hôm nay nhân số đội ngũ càng lúc càng nhiều, đã đạt đến hai mươi vạn.

Dương Thịnh đứng bên cạnh hần: “Tướng quân, chúng ta đã ở Phong Đô ba tháng, sớm đã đứng vững vàng gót chân, hôm nay binh hùng tướng mạnh, lương thảo đầy đủ. Rốt cuộc khi nào chúng ta mới bình phạt cái lão khốn kiếp Hàn Toàn Lâm kia, các tướng sĩ đều chờ đợi lắm rồi?”

Mặc Kiều Sinh: “Không vội, ta đã dâng thư xin chi thị của Chúa công, chờ ý chỉ Chúa công đến rồi nói sau.”

Dương Thịnh suy xét một chút, đến gần hơn: “Mặc Tướng quân, lời nói của thuộc hạ xuất phát từ nội tâm. Trên đường chúng ta tiến đánh đã chiếm rất nhiều thành trì, được nhiều nhân mã như vậy. Hôm nay chúng ta dựa vào tiếp tế của Phong Đô, nhưng Biện Kinh không hề phát viện trợ tới, việc chúng ta nắm bắt Hán Trung cũng không có vấn đề gì.”

Hần ta thấp giọng: “Nhưng nếu chúng ta lại đánh tiếp, mặc dù Tướng quân không hai lòng nhưng chỉ e Chúa công cũng sẽ không yên tâm về Tướng quân. Tướng quân nên có tính toán riêng cho bản thân mới phải.”

Mặc Kiều Sinh nhìn hần ta: “Ngươi đừng lo nghĩ, ta tự thề sẽ thuần phục Chúa công. Chúa công cũng rất tin cậy ta, tuyệt không nghi kỵ.”

A Nguyên vội vã chạy tới: “Tướng quân, văn kiện khẩn cấp tới từ Trịnh Châu.”

Mặc Kiều Sinh nhìn thoáng qua con dấu, là chữ viết quen thuộc của Chúa công.

Hần không mở ngay tại đây mà cầm bức thư, xoay người đi về chỗ đóng quân.

Dương Thịnh nhìn bóng lưng kích động rời đi của Tướng quân, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Có thể nói Mặc Tướng quân luôn trung thành và tận tâm với Chúa công, trên chiến trường, không màng vào sinh ra tử, không hề có tư tâm suy tính cho bản thân.

Đối với Dương Thịnh, Chúa công chỉ là một quân vương không rõ mặt, cao cao tại thượng.

Chỉ có Mặc Tướng quân mới là người mà Dương Thịnh tôn kính, tin cậy, thề chết tuân theo.

Trong quân, hơn nửa tướng sĩ đều có suy nghĩ giống hần.

Có một nửa là không chỉ chưa thấy được Chúa công, thậm chí ngay cả đô thành Tấn quốc ở nơi nào cũng không biết rõ.

Vị Chúa công ngồi trên ngôi cao triều đình, có giống như Tướng quân nghĩ, không hề nghi kỵ, toàn tâm toàn ý tin cậy vị chiến công hiển hách, tay cầm đại quân này hay không?

Mặc Kiều Sinh trở về trường, cho mọi người lui.

Cẩn thận mở bì thư, lấy phong thư ra.

Từ trong ý chỉ được đóng ấn có một tờ giấy mỏng rơi ra.

Mặc Kiều Sinh cầm bức thư lên, chữ viết quen thuộc của Chúa công nổi bật trên giấy:

Cái lão thất phu Hàn Toàn Lâm kia ta nghĩ đến lại tức, ta vẫn nhớ hần từng ức hiếp người mà ta thích nhất đấy. Kiều Sinh, chàng phải đánh thật hăng cho ta, tốt nhất là đánh cho lão ta tè ra quần, kêu cha gọi mẹ, xà giận cho ta.

Mỗi ngày ta đều rất nhớ chàng, tối đến là lại nhớ chàng ngủ không được. Thật sự rất muốn hôn chàng, hôn mi chàng, hôn mắt chàng, hôn mỗi một tác da. Chờ chàng trở về, ta nhất định sẽ hung hăng bắt nạt chàng nữa, cho chàng hiểu nỗi khổ tương tư mấy ngày qua của ta.

Mặc Kiều Sinh đọc đi đọc lại nhiều lần bức thư “không tương” này, cẩn thận xếp lại.

Từ dưới giường, hần lấy ra một hộp gỗ có khóa đồng, mở ra, bên trong đã chất một chồng dày đặc các bức thư, tất cả đều là bút tích của Chúa công.

Mặc Kiều Sinh cầm bức thư trong tay bỏ vào đó rồi nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Chúa công thường xuyên ghi thư thể này cho hần, tài văn chương đôi khi rất nổi bật, có lúc lại thông tục nói trắng ra như vậy.

Có đôi khi hương diễm dị thường, làm hần chỉ vừa đọc thì mặt đã đỏ bừng, khó nóng khó nhịn.

Có đôi lúc Chúa công chỉ ghi chép một vài việc lật vạt hàng ngày, khiến hần cảm thấy dường như đang ở cạnh Chúa công. Những con chữ lẻ tẻ này như mưa xuân làm dịu đi nỗi lòng thương tư của hần.

Mặc Kiều Sinh mài mực, nhiều lần dần đo, gương mặt đỏ lên nhắc bút hồi âm.

Trình Thiên Diệp dẫn thủy quân hiệp đồng với nhóm Du Đôn Tổ, Chu Tử Khê, ngồi trên lầu thuyền cao lớn, theo đường sông từ Trịnh Châu trở về Biện Kinh.

Thuyền đi ngán dặm, nước vỗ dập diu.

Trình Thiên Diệp tản bộ trên boong thuyền, một mặt đón gió sông, mặt khác bóc quốc thư được gửi tới từ Tổng quốc.

A Giáp đứng hầu bên cạnh nàng, ánh mắt lại lo lắng nhìn chăm chăm lên lầu gác nơi A Ấm đang đẩy xe lăn cho Chu Tử Khê.

“Sao vậy?” Trình Thiên Diệp vừa đọc thư vừa nói: “Cô có gì thì cứ nói thẳng.”

A Giáp nhún nhún vai, rồi cuộc nhện không được: “Chúa công, đây cũng quá mức rồi, ngài lại đi đồng ý cái thỉnh cầu vớ vẩn của Chu đại nhân, cho một tên thích khách đã từng có ý đồ ám sát hần ở lại bên cạnh hần?”

Trình Thiên Diệp: “Không sao, Tử Khê không nhìn lầm người đâu, cô nên tin tưởng hần một lần đi.”

“Nhưng mà Chúa công à, mặc dù từ thị Tổng quốc đó có thay đổi ý định, sẵn sàng góp sức cho Chu đại nhân nhưng sự phụ Kiệt của hần vẫn còn đang ở đây. Ta hiểu rõ loại người như bọn họ nhất, từ nhỏ bọn họ bị sự phò không chế, rất khó thay đổi tư duy thâm căn cố đế. Nếu sự phò hần lên lút gặp hần, khó bảo toàn hần sẽ không lại khuất phục.”

“Tên Kiệt kia cô không cần lo lắng nữa.” Trình Thiên Diệp lật bức thư đã xem xong, đưa nó cho A Giáp: “Ta viết một phong quốc thư với lời lẽ sắc bén gửi nó cho Tổng Tương công, ông ta đáp lại bằng cái này. Theo thư còn có một cái hộp.”

Nàng vẫy vẫy tay, cho người hầu dâng hộp gỗ kia lên.

Trình Thiên Diệp bật mũi, tránh mắt: “Cô nhìn xem, đó có phải là Kiệt không?”

A Giáp mở nắp hộp, một mùi máu tươi gay mũi xộc thẳng ra, trong hộp chỉ đặt một cái đầu người dừ tợn.

Đúng là Kiệt lần trước có ý đồ ám sát Trình Thiên Diệp ở quán trà.

Người này hung ác, cường hãn, võ nghệ cao cường, xuất quỷ nhập thần.

Có thể đào thoát dưới tình huống Trình Phụng và A Giáp liên thủ tấn công. Có thể lên vào lao ngục phòng bị nghiêm ngặt ý đồ giết người diệt khẩu. Cũng có thể trốn khỏi sự truy tung chặt chẽ của A Giáp.

Nhưng cuối cùng gã cũng chỉ được xem là một con cò mà thôi.

Gã đã từng nói với A Ấm: Từ thị không còn giá trị, thì cái chết là tất yếu.

Hôm nay, lời này cũng đang ứng trên người gã.

“Đối với chủ nhân của hần, nếu đã bị ta phát hiện, như vậy chuyện ông ta dùng đầu của hần đập tắt lửa giận của ta là một việc rất đáng giá.” Trình Thiên Diệp khoát khoát tay về phía cái đầu người đầy máu, lác đác, căn dặn người hầu: “Đưa đến chỗ Chu đại nhân. Người này lúc trước đã trù tính phế hai chân Chu đại nhân, hôm nay dùng mạng để trả lại.”

A Giáp im lặng.

Trình Thiên Diệp ngồi xuống một chiếc ghế, sấm soi vạt áo: “Muốn hỏi gì, hỏi hết một hơi đi, ngại khó chịu lắm đấy.”

Mặt A Giáp hơi ửng hồng, nhỏ giọng: “Ta cảm thấy, phó thác Trịnh Châu cho hàng tướng (tướng địch đã đầu hàng phe mình) kia, có hơi...”

Trước khi rời khỏi Trịnh Châu, qua một phen lựa chọn, Trình Thiên Diệp đã phó thác nhiệm vụ thủ hộ Trịnh Châu cho Thủ tướng Cam Diên Thọ đã từng trấn giữ Kỳ Huyện.

Cam Diên Thọ được bổ nhiệm, hầu như không thể tin được.

Trước khi chuẩn bị đi, hần quỳ gối trước mặt Trình Thiên Diệp: “Thần chỉ là một hàng tướng, tại sao Chúa công lại phó thác nơi yếu địa như Trịnh Châu lên vai thần.”

Trình Thiên Diệp đỡ hần dậy: “Người đã là thần tử Đại Tấn ta, hơn một năm nay cũng lập không ít quân công cho Đại Tấn, ta nhìn thấy cả, sao lại không thể phó thác Trịnh Châu cho người?”

“Mặc Tà Thứ trưởng cũng tiến cử người, hần nói người làm người ổn trọng, giỏi về thủ thành. Lúc trước nếu không phải hần lợi dụng địa lợi cùng tình trạng tứ cố vô thân của người, mặc dù có cho binh lực gấp bội của người, cũng không dễ dàng chìm nước được Kỳ Huyện. Trịnh Châu giao cho người, ta rất yên tâm.”

Cam Diên Thọ ngẹn ngào khó tả, viền vàng quanh thân sáng chói làm Trình Thiên Diệp lóa mắt: “Đa tạ Chúa công tin tưởng, đa tạ Mặc Tướng quân tiến cử. Thần sẽ bảo vệ tốt Trịnh Châu, quyết không phụ sự tin nhiệm của Chúa công.”

Trình Thiên Diệp nghĩ tới đây, mỉm cười, vỗ vỗ vai A Giáp: “Yên tâm đi, Chúa công của cô sẽ không nhìn lầm người đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trong thành Trịnh Châu, một chỗ bên cạnh hồ nước, tầng trong tầng ngoài đều bị cư dân phụ cận vây quanh.

Bọn họ không dám tới gần, chỉ đứng xa xa, thò đầu ra xem náo nhiệt.

Trong hồ nước có một thi thể nam nhân không đầu được vớt ra, người phát hiện thi thể đang mặt mày ủ dột giải thích tình hình với các nha dịch.

Thi thể này không biết đã ngâm trong hồ bao lâu, toàn thân trương phình, tanh hôi không chịu nổi.

Vừa vớt lên, người đánh cá đã sợ tới mức tè ra quần.

Thừa lại, cấp dưới của Quận thừa Trịnh Châu là Đặng Ân, đang không hề e dè ngồi xỏm bên cạnh cỗ thi thể kia, thậm chí mang theo vẻ hào hứng, cẩn thận xem xét hủ thi [1] mà người khác tránh không kịp này.

[1] hủ thi: thi thể mục rữa, thối nát.

Đầu của thi thể bị người cắt xuống, gãy lìa.

Sợ người không hề dễ chịu chút nào, rất có khả năng hung thủ có võ nghệ cao siêu, lực tay mạnh mẽ.

Đặng Ân vừa lật xem thi thể, vừa suy tư.

“Đặng thừa lại, ta đang tìm huynh đấy.” Hà Hựu cùng là cấp dưới của Quận thừa như Đặng Ân, đang vội vàng chạy đến.

Đột nhiên nhìn thấy một hủ thi, Hà Hựu giật cả mình.

“Đừng làm, đừng làm nữa. Quận trưởng đại nhân khẩn cấp chiếu lệnh cho toàn bộ của quận trưởng, lại sở [2] đến Quận sở nghị sự.” Hắn giơ tay áo ngăn trở con mắt nói.

[2] trưởng, lại: đều là chức quan; lại: ý chỉ là chức nhỏ không có thực quyền.

“Đợi một lát.” Đặng Ân không nhanh không chậm đáp.

Hà Hựu túm lấy tay áo của hắn kéo đi: “Quận trưởng đại nhân triệu hồi, sao có thể chò được, trước tiên gác những án này lại đã, huynh còn thấy án tượng về mình trong mắt hai vị đại nhân Quận trưởng cùng Quận thừa chưa đủ tồi tệ sao?”

Đặng Ân bất đắc dĩ bị túm lên xe ngựa, hắn vừa vén rèm xe lên vừa nhìn quanh hồ nước, nói: “Rốt cuộc có chuyện gì mà khẩn cấp như vậy, Chúa công đã về Biện Kinh rồi, Trịnh Châu ta còn có thể có chuyện gì gấp, cần tụ tập toàn bộ quan viên tham thảo?”

“Chúa công ban chính lệnh từ Biện Kinh, yêu cầu tất cả thiết lập giáo dục tại quận, cũng muốn khuyến khích hạt mở trường tư thực. Biện Kinh sẽ cử hành đại khảo định kỳ, khảo tra tất cả những người tài được quận huyện tuyển chọn, lựa ra người ưu tú cho làm quan.” Hà Hựu hưng phấn nói: “Đến lúc đó số học sinh từng quận đề cử lên sẽ trở thành một trong những chỉ tiêu để đánh giá Quận trưởng đại nhân vào cuối năm, huynh nói Quận trưởng đại nhân có gấp hay không?”

Trịnh Châu trở thành quận mới của Tần quốc không lâu, Quận trưởng và Quận thừa đều nóng lòng lấy được một cái thành tích tốt vào “Thượng ký” [3] mỗi năm một lần để tạo ấn tượng tốt với Chúa công, cho nên đối với việc ảnh hưởng đến đánh giá cuối năm này họ vô cùng xem trọng.

[3] Thượng ký: chỉ thu nhập của các cấp quan phủ như về đất cấy tăng hay giảm, hộ khẩu nhiều hay ít, báo cáo về tình huống thiên tai, trị an xã hội làm tiền đề trở thành những điểm cho trung ương đánh giá địa phương này, bắt nguồn từ thời Tần quốc. Đến Tây Hán, họ đã thiết lập quan viên ghi chép, chịu trách nhiệm “thượng ký”.

Hà Hựu là chủ bộ [4], hiện tại đang thiếu quan văn, chuyện này rất có thể rơi xuống người hắn, đúng là cơ hội để hắn thể hiện lập công.

[4] chủ bộ: là chức vụ tá lại (thuộc hạ của thượng cấp, ngày nay được hiểu là cấp dưới trực tiếp của các giám sát hoặc quản lý lãnh đạo nông cốt) chương quản công văn.

Đặng Ân chẳng mấy hào hứng: “Ta chỉ là tiểu lại hình ngục phụ trách tổ tụng, việc này đâu liên quan gì đến ta, ta còn đang bận tra án đấy.”

“Sao lại không liên quan gì đến huynh, trong tân chính của Chúa công nêu rõ, thượng ký cuối năm, bách quan tự trị, đương tắc khả, bất đương tắc phế (được thì cho làm, không được thì loại bỏ). ‘Trị’ ở đây đã bao hàm cả các trình án, bắt đạo phi của hình ngục, thu thuế vụ, huấn luyện binh lính, còn có thành quả của nền giáo dục cấp quận mới ra này nữa.”

Hà Hựu phần chần vồ vồ bả vai vị hảo hữu không có sở trường về giao tiếp với thượng cấp này của mình: “Án quân [5], huynh giỏi về phá án, sau này chắc hẳn các đại nhân sẽ cần trông cậy vào tài hoa của huynh, sẽ không bài xích huynh như trước nữa đâu.”

[5] quân: quân có thể hiểu theo hai nghĩa, một là người cai trị tối cao ở một đất nước (quân chủ), hai là lời chào để gọi nhau hàng ngày. Ở đây, quân được hiểu là lời gọi nhau hàng ngày.

Đặng Ân không có hứng thú với chính vụ, hắn chỉ hy vọng chính sách mới có thể giúp hắn trong lúc phá án giảm bớt một đám thượng cấp tới quấy nhiễu, giúp hắn có thể phát huy năng lực thật sự của mình.

Hà Hựu vô cùng kính phục tân Chúa công ngày nay của Trịnh Châu: “Án quân, mấy ngày Chúa công ở Trịnh Châu, huynh có từng gặp mặt Chúa công chưa? Đáng tiếc ta chức vị thấp kém, vô duyên chiêm ngưỡng được phong tư của Chúa công, quả thật tiếc nuối.”

“Ta cũng chưa từng gặp Chúa công, nhưng có trông thấy Chu đại nhân – vị đã biên soạn ‘Tân luật’”. Đặng Ân nói: “Vị đại nhân kia tuy đi đứng không tiện, nhưng thường xuyên giả làm quận huyện nha sở để thảo luận cùng tiểu lại chúng ta về việc áp dụng luật mới. Thật sự là một vị đại nhân làm người tôn kính. Chúa công có thể được hiển thân như vậy phụ tá, chắc là một vị minh quân hiếm có.”

Tại Định Đào phía nam Biện Kinh, trong một căn nhà hai gian bình thường, một văn sĩ trẻ đang ung dung cầm một quyển sách, dạy vài đứa trẻ đọc sách.

Định Đào vốn là đất đai thuộc Tống quốc, năm ngoái bởi vì đại tướng quân Tần quốc Mặc Kiều Sinh lãnh binh xâm lấn, buộc Tống Tương công dời đô đến Bành Thành.

Tống Tương công lấy vài quận huyện ở bắc bộ kẹp giữa Tần quốc và Vệ Quốc, chủ động cắt nhường cho Tần quốc.

Định Đào vốn là mảnh đất giàu có và đông đúc, văn nhân sĩ tử hội tụ, ở đây những gia đình khá giả cũng thường xuyên gửi con đến học quán học cho biết chữ.

Vì thế, trường tư thực trong thành tương tự vậy cũng không ít.

“Bác Văn quân, Bác Văn quân.” Một văn sĩ trẻ khác kêu lên ở ngoài cửa, đúng là Lý Khuyết – hảo hữu của phu tử Đồng Bác Văn.

Đồng Bác Văn nói với học trò vài câu, đi ra khỏi học đường, dẫn hảo hữu ngồi trên thiên thất [6].

[6] thiên thất: là căn phòng hoặc buồng bên cạnh hoặc sát gian nhà chính.

“Khuyết quân có gì mà vui vẻ thế?” Đồng Bác Văn pha trà đãi khách.

“Bác Văn, huynh nghe gì chưa?” Lý Khuyết hưng phấn nói: “Tần Việt hầu ban bố tân chính, thiết lập quận học, sáng lập tư thực, mở khoa chọn người tài! Học trò bình dân như ta và huynh sẽ có cơ hội vào triều làm quan đây.”

Đồng Bác Văn lấy làm kinh hãi: “Chuyện đó là thật?”

“Đương nhiên là thật, hôm nay bố cáo được dán ở cửa chính quận sở rồi. Trong quận bắt đầu lập quận học, học tử trong quận có thể tham dự khảo hạch nhằm chọn lựa ra người ưu tú. Học giả thi đậu quận chẳng những có thể thoát thuế, mỗi tháng còn có thể nhận được vài thạch kèm theo gia dụng nữa. Tuy nhiên cũng không dễ thi vào, toàn quận chỉ chọn ra ba mươi người. Nhưng tài cao như Bác Văn quân vậy, được chọn là chuyện hiển nhiên.”

Đồng Bác Văn trầm tư một lát: “Cái này thật sự khiến ta bất ngờ. Lúc trước, thấy vị tân chủ quân này của chúng ta phổ biến chế độ quân công thụ tước, ta nghĩ hẳn là một người tàn nhẫn rất thích tranh đấu, chỉ một lòng muốn mở rộng bờ cõi. Trái lại, ta không thể ngờ được người này còn nhìn xa trông rộng như vậy.”

“Đây chính là tiến hành tiến dân đức, khai dân trí đó.” Lý Khuyết kích động mặt ửng hồng, cổ hạ thấp giọng trước mặt hảo hữu: “Nói thật, ta cảm thấy vị tân Chúa công này mạnh hơn nhiều so với Tống Tương công, Định Đào chúng ta bị cắt nhường cho Tần quốc, ngược lại cũng không phải là chuyện gì xấu đối với dân chúng Định Đào.”

Đồng Bác Văn nheo đôi mắt lại: “Hành động lần này của Chúa công không chỉ là vì mở rộng dân trí mà còn muốn cho đệ tử hàn môn vào triều làm quan, đánh vỡ lòng đoạn triều đình của thế gia quý tộc. Khuyết quân, huynh nói đúng, chúng ta có thể trở thành con dân của một vị Quân chủ như vậy, quả thực là một chuyện may mắn.”

Những cuộc trò chuyện tương tự, liên tiếp vang lên khắp quốc thổ Tần quốc.

Trình Thiên Diệp – người được ca ngợi vì chính lệnh này còn chưa biết một đạo chính lệnh của nàng đã nhắc lên bao nhiêu con sóng trên các nơi trong cả nước.

Nàng đã về tới Biện Kinh, đang ngồi trong Triều Ngô điện, vẩy tay với “nhi tử” hai tuổi Trình Bằng: “Bằng nhi, đến đây nào.”

Tiểu bao tử hơn hai tuổi nín chặt ống tay áo của mẫu thân Hứa phi.

Từ khi bé ra đời đến nay, thời gian ở cùng phụ thân thật sự rất ít.

Bé nhìn nam tử trẻ tuổi tuấn lãng trước mắt, vừa quán quýt vừa hồi hộp, chân chừ không dám tiến lên.

Đến khi mẫu thân khẽ đẩy nhẹ sau lưng bé, bé mới có lấy dũng khí đi thẳng về phía trước, duỗi bàn tay nhỏ bé mồm mím ra, đoan chính hành lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, gọi: “Quân phụ.”

Trình Thiên Diệp bế bé lên, đặt trên đầu gối của mình, nhắc bút chấm mực, ghi một từ Thiên trên tờ giấy trắng, sau đó là một từ Vũ.

“Bằng nhi biết chữ chưa? Ta dạy cho con nhé.” Trình Thiên Diệp chỉ vào chữ trên bàn, thì thầm: “Từ này đọc là Thiên, từ này đọc là Vũ, là danh tự của phụ thân. Nào, con đọc lại theo ta, Thiên, Vũ.”

Tiểu trẻ con bập bẹ vang lên trong Triều Ngô điện.

Hứa phi nghiêng mặt qua, lặng lẽ dùng ống tay áo lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

Cho tới bây giờ, trên thế giới này, người tưởng niệm vị phu quân chân chính kia của nàng, ngoại trừ nàng, cũng chỉ có công chúa và Thái phu nhân mà thôi.

Lúc A Giáp tiến vào, trông thấy Trình Thiên Diệp đang dạy Trình Bằng nhận biết tên của bé: “Từ Bằng, chính là lấy từ ý Bằng trình vạn lý, sau này quốc thổ Đại Tần chúng ta càng lúc càng lớn, Bằng nhi sẽ tựa như đại bàng giương cánh, thủ hộ cho quốc gia của chúng ta.”

Trình Bằng ngồi trên đùi phụ thân, đôi mắt sáng lóng lánh, nghe phụ thân thuật rõ tâm nguyện ẩn chứa trong cái tên đặt cho bé.

Thấy A Giáp vào, Trình Thiên Diệp ôm nhi tử xuống khỏi chân, bảo Hứa phi dẫn bé về.

Nàng tiếp nhận tấu chương A Giáp đưa tới, phê duyệt.

“Chúa... Chúa công” A Giáp áp a áp ứng.

“Nói đi.” Trình Thiên Diệp không ngắt đầu lên.

A Giáp xoắn xuýt nói: “Chu đại nhân đã đặt tên cho Ám kia, theo họ Chu đại nhân Chu, đặt là Chu Minh.”

Trình Thiên Diệp nhương mày, nhìn về phía A Giáp.

“Cho nên?”

Sắc mặt A Giáp hơi đỏ, nửa ngày không nói nên lời, chỉ nhìn tờ giấy viết tên trên bàn mà Trình Thiên Diệp vừa mới dạy Trình Bằng.

Trình Thiên Diệp cười ha ha, lấy ra một tờ giấy trắng, nhắc bút: “Ừm, vậy ta cũng đặt cho cô một cái tên. Cô muốn lấy họ gì? Nếu theo họ Trình ta thì cô muốn lấy tên gì?”

“Ty chúc... Khi còn nhỏ, ta còn lờ mờ nhớ rõ mình họ Hạ.”

Trình Thiên Diệp ngắm nghĩ, hạ bút đoạn chính viết hai từ: “Phương phi hiết khứ hà tu hận, hạ mộc âm dương chính khả nhân [7]. Hiện tại đúng lúc là ngày mùa hè, người lại họ Hạ, vậy đặt là Hạ Phi nhé.”

[7] Trích trong bài thơ “Tam nguyệt hối nhật ngẫu đề” của nhà thơ Tàn Quan thời Bắc Tống. (Dịch theo editor =. ý 2 câu này là: Hoa thơm héo tàn nào đáng hận? Hạ đến xanh non động lòng người.)

Nàng lấy ra một miếng phi thủy xinh đẹp trong ngăn kéo, đặt cùng chỗ với tờ giấy có viết từ “Phi”, đưa cho thiếu nữ bên cạnh.

“Thơm và xanh [8], Hạ Phi, trong mắt ta cô xinh đẹp tựa như phi thủy vậy.”

[8] thơm (菲) và xanh (翡): hai chữ này viết khác nhau nhưng đồng âm, đều đọc là (fèi). Chữ “thơm” nữ chính lấy trong câu thơ trên và chữ “xanh” (phi) lấy trong từ “phi thủy”.

Lúc Trương Phúc đi đến Triều Ngô điện, đúng lúc bắt gặp Hạ Phi đang ngây ngẩn ở hành lang ngoài điện.

Từ thị xưa nay lạnh lùng nọ, hai tay đang cầm một tờ giấy mỏng, trên giấy là một viên phi thủy màu xanh lục.

Nàng cúi đầu ngắm nhìn viên bảo thạch rực rỡ dưới ánh mặt trời mùa hạ, lộ ra biểu cảm mà Trương Phúc chưa bao giờ thấy qua.

“A Giáp, sao vậy?” Trương Phúc hỏi.

Hạ Phi hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Trương Phúc, dưới ánh mặt trời nàng khẽ mỉm cười: “Trương đại nhân, từ nay về sau ta không còn tên A Giáp nữa, Chúa công đã đặt tên cho ta rồi, là Hạ Phi.”

Trương Phúc vào Triều Ngô điện, Trình Thiên Diệp đang đọc chiến báo Mặc Kiều Sinh gửi về từ tiền tuyến.

Mặc Kiều Sinh dẫn hai mươi vạn đại quân, vượt qua Tàn Lĩnh, tiến về Hán Trung của Hàn Toàn Lâm.

Hàn Toàn Lâm vừa tức vừa rối, như lâm đại địch, tự mình dẫn quân chống đỡ.

“Trương đại nhân, người xem, lại là tin chiến thắng, cho đến bây giờ Kiều Sinh chưa từng làm ta thất vọng.” Trình Thiên Diệp hưng phấn đưa quân báo tới.

Trương Phúc lại không vui mừng như Trình Thiên Diệp, y im lặng một lát, rồi nói: “Chúa công, Mặc Tướng quân chiến công hiển hách, có phải nên phong thưởng?”

“Đương nhiên.” Trình Thiên Diệp nói: “Dựa theo quân công, hần nên được thăng đến tước Đại thượng tạo bậc thứ mười sáu rồi.”

“Nếu hần thật sự chiếm được Hán Trung thì sao?”

“Vậy thì cho hần lên làm Hầu, Quan nội hầu chứ sao.”

Trương Phúc hành lễ: “Dựa theo tốc độ lập công của Mặc Tướng quân, luôn không thể một ngày không phong.”

Trình Thiên Diệp ngồi ngay ngắn, nàng nhìn Trương Phúc, nhận ra ẩn ý trong lời của y: “Trương đại nhân trong lòng có gì nghĩ kị, xin cứ nói thẳng.”

Trương Phúc bắt đầu dè dặt, hành lễ, nói rõ: “Chúa công, gần đây lãnh thổ Tấn quốc chúng ta khước trương, nhân khẩu tăng nhiều, binh lực gấp mười lần so với hai năm trước. Hôm nay nhân số toàn sĩ ngũ cộng lại là bốn mươi vạn có thừa. Nhưng chỉ riêng Phong Đô, Mặc Tướng quân đã dẫn đến hai mươi vạn quân mã.”

Y nghiêm túc nhìn Trình Thiên Diệp: “Hơn nữa, theo tình hình chiến tranh kéo dài, binh mã của hần sẽ không ngừng tăng thêm, hần chiếm cứ các thành quách xung quanh Phong Đô, thậm chí không cần chúng ta cung cấp lương thảo, lại có thể độc lập khai chiến với Hàn Toàn Lâm.”

“Chúa công, ta biết rõ ngài tin tưởng Mặc Tướng quân, nhưng là một quân chủ, ngài không thể đặt vận mệnh quốc gia nương nhờ vào hai từ tin tưởng này được.”

“Ý của người ta hiểu.” Trình Thiên Diệp nhìn Trương Phúc: “Ta sẽ suy nghĩ lời người nói. Nhưng trong lòng ta đã có quyết định, cũng xin người tin tưởng phán đoán của ta.”

Trương Phúc không nói nữa, cúi đầu cáo lui.

Trình Thiên Diệp thờ dài, lấy một phong thư riêng mà Mặc Kiều Sinh bí mật gửi theo chiến báo cho nàng, chậm rãi mở ra, đọc lên.

Chữ viết ngay ngắn ghi chép từng ly từng tý về cuộc sống nơi tiền tuyến, giữa những hàng chữ, lộ ra ý tượng tư của người viết thư.

Ở dòng cuối cùng là một hàng chữ cực nhỏ, xem như đáp lại những lời trong bức thư trước đó của Trình Thiên Diệp:

Chỉ cần Chúa công thích, có làm đau ta cũng.. không sao.

Trình Thiên Diệp cảm môi: Người này học được cách quyến rũ người khác rồi.

Quản cái khi gì mà phong hay không thể phong, chờ đến khi hần không còn đường để phong nữa, ta sẽ gả công chúa cho hần.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đào mất lại đến mùa thu,

Mùa thu là mùa thu hoạch trong năm, nhóm chư hầu không bị thiên tử ràng buộc đường như cũng hiểu đây là lúc nên thu hoạch, họ đều bỏ đi tước vị nhiều năm trên đầu mình, bắt đầu tự lập thành vua.

Đầu tiên là Hoa Vũ Trục của đất Tề tự phong Giao Đông vương.

Tương tự, Lữ Tống không cam lòng rút lại phía sau, lập tức tự lập thành Thường Sơn vương.

Sau đó, Sở Vương tự phong thành Sở An vương, quốc quân Vệ Quốc, Tống quốc, Lỗ quốc cũng tự xưng vương.

Ngay cả Hán Dương Hàn Toàn Lâm bị đại tướng quân Mặc Kiều Sinh của Tấn quốc liên tiếp đánh bại, bị vây khốn tại thủ đô Nam Trịnh mấy tháng cũng tự phong cho mình danh hiệu Hán vương, có vẻ đã bị nghiền xung vương trước khi bị đánh bại hoàn toàn.

Chỉ có Tấn quốc hai năm qua danh tiếng lẫy lừng lại cứ thong thả, còn không có động tĩnh gì.

Lúc này, trong đô thành Biện Kinh Tấn quốc. Trị lật nội sử Tiểu Cẩn ra khỏi thành năm dặm mới tìm được Chúa công của hần trên một đồng ruộng.

Tấn Việt hầu Trình Thiên Diệp đang cùng Đại Tư không Thôi Hựu Ngư ngồi song song trên bờ ruộng, xem thổ nhưỡng phì nhiêu đang được công trình thủy lợi mới xây tưới xuống.

Sau lưng hai người là Trình Phụng, Hạ Phi và một nhóm thị vệ.

Bọn họ bất đắc dĩ nhìn Chúa công kim tôn ngọc quý nhà mình đang bỏ bê hình tượng cùng Thôi diên kia mò mẫm trong sinh lý, khiến cho tay đầy bùn đất.

Ngày thường, Thôi Hựu Ngư luôn kiêu lời trên triều, nay đang ngồi xỏm bên cạnh Chúa công mà ba hoa: “Hôm nay chúng ta đã dẫn Tề thủy tưới vùng Biện Châu, lợi dụng nước sông tưới rửa, giúp đất đai vốn chứa quá nhiều muối mặn ở phụ cận Biện Kinh biến thành ruộng tốt phì nhiêu. Theo thần biết, năm nay mẫu sản của dân chúng tăng lên không ít so với năm rồi.”

Trình Thiên Diệp dùng tay dính bùn sờ lên cằm: “Nhưng ta nghe nói ở khu Giao Đông đều là loại lúa mì vụ đông, năm nay lúa tốt, sau là mạch tốt, một năm có thể thu hoạch hai vụ. Còn chúng ta thì rất nhiều đất đai phải luân canh, như vậy hai trăm mẫu điền chúng ta so ra còn kém 100 mẫu của họ, lỗ là rồi.”

Thôi Hựu Ngư vô cùng chuyên nghiệp về kiến trúc thủy lợi, nhưng việc đồng áng thì dốt đặc cán mai, nhất thời bị hỏi đến ngáy ngẩn cả người.

Tiểu Cẩn bước lên hành lễ: “Hạ thần đang tìm Chúa công, ngày mai là đại điển kiến chế của Chúa công, tại sao Chúa công còn ở đây.”

Trình Thiên Diệp đứng lên, Bích Vân và Tiểu Thu bung chậu nước lên trước cho nàng rửa tay: “Không phải chỉ đối xưng hô thôi sao? Ngày mai làm cho có hình thức là được rồi. Cũng không phải người xưng vương xong thì sẽ thật sự trở thành chủ của cả thiên hạ.”

Dù nàng nói như vậy nhưng vẫn kéo kéo vạt áo theo Tiểu Cẩn trở về.

“Tiểu đại nhân, vấn đề ta vừa mới hỏi, người biết không? Vì sao đất đai của quốc gia ta không thể hai vụ một năm?”

Tiểu Cẩn áy náy nói: “Thần hổ thẹn, tuy thần là Trị lật nội sử giúp Chúa công quản lý tô thuế, muối sắt tiền của cả nước. Nhưng về việc đồng áng thần lại không tinh thông.”

Trình Thiên Diệp khoát khoát tay: “Sao có thể trách người, người xuất thân thế gia, sau đó theo ta tông quân, sao có thể thông việc đồng áng. Trị lật nội sử là quản lý tài chính cả nước, quan trọng hơn. Tính cách người nghiêm cẩn lại là người ta vô cùng tín nhiệm, là người thích hợp đảm nhiệm chức vị này nhất.”

Tiểu Cẩn rất cảm động, hần nói: “Bởi vì thổ nhưỡng khác nhau, ở Giáng Thành phía bắc Tấn quốc ta chỉ thích hợp trồng lúa mạch và đậu mà thôi. Đến Biện Kinh, có kê, tặc, mạch, lương, đã là đã khá nhiều rồi. Ta nghe thấy cũng chỉ có hai nước Tống - Vệ, cùng quốc thổ Giao Đông vương của Hoa Vũ Trục, bởi vì thổ nhưỡng phì nhiêu, nông nghiệp phát đạt, mới phổ cập kỹ thuật một năm hai vụ.”

Trình Thiên Diệp thì thào: “Vừa rồi ta cũng đã hỏi mấy lão nông phu, thổ nhưỡng Biện Kinh quả thực phì nhiêu, sở dĩ không thể nay lúa sau mạch, đoán chừng còn vì chúng ta chưa có nhân lực thúc đẩy kỹ thuật nông nghiệp một cách có hệ thống. Chờ đám nông dân tự phát này học được vậy sẽ mất bao nhiêu năm chứ?”

Tiểu Cẩn hơi giật mình, trong khi các quốc gia đều vội vã khước trương lãnh thổ, sẵn sàng ra trận, không ngờ Chúa công của hần lại đặt hết sự chú ý vào sản xuất nông nghiệp.

Nói thật, bởi vì hần sinh ra trong thế gia quân sự, khó tránh khỏi có chút xem nhẹ cuộc sống dân chúng ở tầng lớp thấp nhất.

Nhưng vị Thiên Diệp công chúa vốn được nuôi dưỡng trong thâm cung, mười ngón không dính nước, ngay từ lúc ngồi lên vị trí Chúa công, đã hết sức chú trọng cải thiện dân sinh bản cung.

Nàng tu kiến thủy lợi là vì gia tăng thu nhập cho nông dân. Đưa ra chế độ Càng dịch để tân binh trước khi chính thức tham chiến có được sự huấn luyện chắc chắn, làm như vậy là để giảm bớt tử vong của tân binh trên chiến trường. Nàng thậm chí vì ủng hộ sĩ khí, cho nô lệ cơ hội khôi phục tự do, bài trừ sự phân biệt đối xử, thiết lập chế độ quân công thụ tước.

Đồng thời, trong quãng thời gian ngắn, Tấn quốc có chế độ pháp luật cùng hệ thống khảo hạch quan viên nghiêm cẩn, làm cho cuộc sống của dân chúng tại Tấn quốc ngày một được an tâm hơn.

Hiện tại cả nước đang mở rộng quận học, mở kỳ thi chọn lựa nhân tài.

Hôm nay, nàng lại bắt đầu nghĩ cách phổ cập tri thức nông nghiệp.

Có lẽ Thiên Diệp công chúa thật sự là một vương giả trời sinh.

Tiểu Cẩn từng bước một nhìn nàng từ giai đoạn kinh sợ, tiêu cực lảng tránh, nhanh chóng trưởng thành trở thành vị minh quân thành thực ỏn trọng, thâm mưu nhìn xa trông rộng như hôm nay.

Chính là nàng, Tấn quốc chúng ta rốt cuộc không tìm đâu được quân chủ cơ trí hơn thế nữa.

Cho dù nàng là nữ tử, Tiểu Cẩn ta cũng nguyện thế chết đi theo.

Tiểu Cẩn thăm nghĩ.

Có lẽ, ta có vinh hạnh này, tận mắt chứng kiến Đại Tấn chúng ta đổi mới vực dậy, xưng bá thiên hạ.

Nương theo niềm vui được mùa, dân chúng Tấn quốc nghe được tin Quân chủ của mình phong vương.

Năm nay, quốc quân Tấn quốc Trình Thiên Vũ trở thành vị Quân vương đệ nhất Tấn quốc, niên hiệu Thiên Khai.

Năm Thiên Khai đầu tiên.

Thủ đô Biện Kinh - Tấn quốc cử hành đại khảo đầu tiên của cả nước, bởi vì là lần đầu, người tham dự khảo hạch không nhiều, chỉ có không đến hai trăm người.

Các giám khảo chia thành tích làm ba bậc thượng trung hạ, rồi đưa danh sách cùng bài thi đệ trình lên án của Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp, Hứa phi và Trình Bằng cùng ở trong Kiến Chương điện. Nàng dựa người vào ghế, vừa rảnh rỗi uống nước trà Hứa phi chuẩn bị cho nàng, vừa tiện tay lật xem bài thi của các thí sinh.

Một học trò tên là Đồng Bác Văn, lọt vào mắt nàng.

Trong bài thi nêu rõ mười vấn đề, đưa ra cách sử dụng đất đai hợp lý, cô vũ nông dân trồng trọt vân vân và phương thức giải quyết vấn đề, đánh trúng tâm ý Trình Thiên Diệp.

Đặc biệt hấn vốn là người Tổng quốc quê ở Định Đào, trong cả bài thi hấn giới thiệu rất kỹ lưỡng về nguyên nhân phát triển cụ thể của nền nông nghiệp Tổng quốc. Hấn thậm chí còn đưa ra những gợi ý để hướng dẫn các quan chức cấp cơ sở đi thăm các quận huyện, dạy nông dân các kỹ năng và đưa ra lời khuyên cho họ.

“Được đấy, nhân tài. Hôm nào ta nhất định phải gặp hấn.” Trình Thiên Diệp vỗ đùi, bụng Mặt Vân Long trên bàn nhỏ lên uống một ngụm.

Hứa phi là một nữ nhân rất biết chăm sóc. Ở đây, nàng ấy luôn đốt một loại hương có mùi cam tùng nhẹ, lúc tiện tay bưng nước trà lên chắc chắc hơi ấm trà luôn thích hợp, vị vừa phải.

Trong phòng luôn ấm áp dễ chịu, sẽ không quá lạnh cũng không quá nóng.

Đệm ngồi của Trình Thiên Diệp rất mềm mại thoải mái, bên tay có đặt quả vật nàng thích. Không có một chỗ nào mà không hợp tâm ý nàng.

Trình Thiên Diệp cũng bắt đầu thích thường xuyên đến chỗ nàng ấy ngồi một chút, thể nghiệm cảm giác một quân vương được phi tử tận tâm chăm sóc là thế nào.

Càng hiếm có là, ở đây cực kỳ yên tĩnh. Trừ khi nàng triệu hồi, bình thường Hứa phi không tới quấy rầy nàng vào những lúc không cần thiết.

Nhưng hôm nay lại có chút kỳ quái, bên cạnh hình như có người.

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn lên, một cung nữ dung sắc tươi đẹp, thân thể mềm mại đang ngồi bên cạnh nàng, đưa tình nhìn nàng.

Thấy Trình Thiên Diệp nhìn sang, nàng ta ngượng ngừng cười, duỗi bàn tay nỏ nà như hoa cỏ, nhẹ nhàng giúp nàng xoa bóp chân.

Kỹ thuật xoa bóp của nàng ta vô cùng đúng chỗ, nhưng ánh mắt của nàng ta lại khiến Trình Thiên Diệp không thể nhận nổi.

Trình Thiên Diệp vỗ bàn: “Hạ Phi.”

Hạ Phi từ ngoài cửa bước vào.

“Sao lại thế này?” Trình Thiên Diệp đưa mắt nhìn vị cung nữ kia.

Mặt vị mỹ nhân kia thoáng chốc trắng bệch.

Hạ Phi dẫn người ra ngoài.

Sau đó Hứa phi vào cửa thỉnh tội: “Nô tì không quản thúc tốt hạ nhân, quấy rầy phu quân, là tội của nô tì.”

“Ta biết rõ nàng luôn điềm đạm và rộng lượng.” Trình Thiên Diệp kéo nàng ấy ngồi xuống bên cạnh mình: “Nhưng nàng xem tình trạng hiện tại của chúng ta. Nàng không thể độ lượng quá, nàng phải quả quyết lên cho ta, giúp ta càn hết mấy hoa đào không nên có này ở bên ngoài. Đừng cho các nàng lại đến phiền ta.”

Hứa phi cúi đầu, nhỏ nhẹ nói: “Cung nữ này là thân tín bên cạnh Thái hậu, Thái hậu có ý là muốn bên cạnh ngài có thêm một vài tân phi địa vị thấp, mặc dù chỉ có danh phận, không có gì khác, thế trông sẽ đỡ khó coi hơn.”

Trình Thiên Diệp khẽ hừ, nàng hiểu được ý tứ của mẫu thân, nhưng nàng không muốn các nữ tử đó phí hoài cả đời mình.

“Được rồi, chỗ mẫu thân ta sẽ đi nói. Nàng là người của ta, nàng chỉ nên nghe ta là được.” Trình Thiên Diệp nhìn mắt Hứa phi: “Nàng không cần để ý đến những lời chỉ trích kia, đã có ta đứng sau lưng nàng.”

Hứa phi đứng dậy, tôn thân hành lễ [1]: “Vâng, nô tì đều nghe theo phu quân.”

[1] tôn thân hành lễ: ngồi quỳ xuống hành lễ. (mình kèm hình nhé)

Trình Thiên Diệp cười lắc đầu, đột nhiên hiểu được suy nghĩ của đế vương cô đại, kiểu nữ tử thiên kiều bá mị ôn nhu sẵn sốc thế này quay xung quanh người, phỏng đoán tâm tư của người, người nói gì nghe nấy, thật đúng là làm người ta rất thoải mái.

Tại thủ đô Hán Trung - Nam Trịnh, Hàn Toàn Lâm khẩn trương nhìn sứ thần trở về từ địch doanh.

“Sao, thế nào? Hấn nhận hết sao?”

“Chúc mừng Chúa công, nhận, nhận hết. Lễ vật Chúa công đưa qua hấn đều nhận cả.” Sứ thần lau mồ hôi trên trán, Chúa công cho gã đi sứ địch doanh, gặp mặt vị Tướng quân Mặc Kiều Sinh mà nghe tên đã làm người ta sợ mất mật kia, gã cũng kinh hồn táng đảm.

“Mặc Kiều Sinh thu lễ dầy của Chúa công, rất vui vẻ, hẳn đồng ý nói chỉ cần Chúa công mở thành đầu hàng, hẳn nhất định không làm tổn thương tính mạng quân dân trong thành Nam Trịnh.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Tâm trạng đau khổ của Hàn Toàn Lâm mấy ngày qua rốt cuộc có thể thả lỏng.

“Chúa công không cần sầu lo, vì thần nghe ngóng, Mặc Kiều Sinh không hề tâm ngoan thủ lạt giống trong truyền thuyết. Lúc hắn công thành đoạt đất, cơ bản cũng không giết hàng (người đầu hàng).” Sứ thần an ủi Hàn Toàn Lâm: “Cam Diên Thọ thủ Kỳ Huyện vốn cũng là thần tử của quốc gia ta. Sau khi đầu hàng Mặc Kiều Sinh, Mặc Kiều Sinh chẳng những không trút giận sang hắn, mà còn tiến cử hắn đảm nhiệm chức Thái thú Trịnh Châu đấy.”

Hàn Toàn Lâm nhẹ nhàng thở ra, ngồi xụi lơ trên vương tọa.

Mặc Kiều Sinh!

Lão nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, tên nô lệ ti tiện này, lúc trước chỉ là một con chó quý trước mặt ta mặc ta làm nhục, hôm nay lại dẫn ta đến tình cảnh thế này.

Trên gương mặt gầy còm của Hàn Toàn Lâm mọc râu chi chít, lão chăm chăm siết chặt bàn tay, mở miệng mắng: “Nhưng không sao, hắn chỉ chặt đứt binh mã của, vậy ta ở Nam Trịnh. Chỉ cần ta nhìn qua cửa ải khó khăn này, ta còn có cơ hội đồng sơn tái khởi.”

“Mặc Kiều Sinh, tiện nô người đừng đắc ý, nếu có một ngày người rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ bắt người phải hối hận vì đã làm người.”

Sứ thần nhìn diện mục dữ tợn của Chúa công trên vương tọa, trong lòng thở thật dài.

Đã đến xin hàng rồi mà Chúa công còn đang suy nghĩ mấy chuyện không thực tế. Lúc trước, nếu Chúa công không vì sắc làm mờ thần trí, vũ nhục một vị đại tướng quân uy danh hiển hách như vậy, cơ nghiệp trăm năm của tổ tông Hán Dương sao có thể bị phế bỏ chỉ trong nay mai.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ngày Hàn Toàn Lâm chính thức mở thành đầu hàng, trời đổ cơn mưa rào rích.

Cổng thành Nam Trịnh mở rộng ra, Mặc Kiều Sinh dẫn binh mã, trong cơn mưa, bước vào tòa đô thành Hán Trung.

Một đám vương thất mặc bạch y, dưới sự dẫn dắt của Hàn Toàn Lâm, phục ở cổng thành quỳ nghênh.

Mặc Kiều Sinh dừng móng ngựa ở trước mặt Hàn Toàn Lâm, hắn nhìn vua Hán Trung đang quỳ phục dưới đất.

Mấy năm trước, cũng là một ngày trời mưa thế này, chỉ khác là hai người họ đổi vị trí cho nhau. Người quỳ trước gã nam nhân này chính là hắn.

Dưới sự dọa nạt của gã này, hắn từng bỏ qua tôn nghiêm của mình, thậm chí suýt nữa đã gặp phải một chuyện khuất nhục nhất cả đời này.

Đến hôm nay, nhìn nam nhân đáng người gầy còm nọ quỳ ở đó, phục xin hàng.

Mặc Kiều Sinh vẫn nhớ rõ rành rành, ban đầu người này dùng biểu cảm chán ghét thế nào khi đứng đối diện với hắn, khiến hắn không còn đường lui, dùng âm điệu lạnh lùng chối tai nói với hắn: “Tự cời y phục đi.”

Lời nói khuất nhục ngày hôm đó vẫn còn vang vọng bên tai, Mặc Kiều Sinh siết chặt dây cương, vì quả dùng sức khiến đốt ngón tay hắn trở nên trắng bệch.

Nước mưa lạnh buốt đánh vào mặt hắn, trượt xuống theo đôi má hắn.

Trong lòng hần đột nhiên mãnh liệt nhớ tới Chúa công, muốn trở về cạnh Chúa công, trở lại làm người có thể tùy ý khóc, tùy ý cười bên nàng.

Móng ngựa màu đen ngừng thật lâu trước mắt Hàn Toàn Lâm, giọt mưa rơi xuống người Hàn Toàn Lâm, làm ông ta vừa lạnh vừa sợ.

Hàn Toàn Lâm nhìn không được lặng lẽ ngẩng đầu, trước mắt của ông ta là một tuấn mã toàn thân đen nhánh, mũi ngựa thờ phỉ phỉ ra từng làn hơi trắng.

Ngồi trên lưng ngựa là một người cao lớn, người nọ mặc giáp đội mũ sắt. Dưới mũ sắt là gương mặt lạnh lùng đã bị bóng đen che phủ.

Thấy không rõ thần sắc người nọ, chỉ có ánh mắt lạnh buốt từ trong bóng tối bắn ra, từ trên cao nhìn xuống ông ta.

Hàn Toàn Lâm cảm thấy trên lưng ớn lạnh, ông ta vội vàng nằm sát xuống đất.

Giờ khắc này, ông ta thật sự rõ ràng cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết.

Trong sợ hãi, ông ta thầm nghĩ: Ta, dù sao ta cũng là quân vương một nước, không có mệnh lệnh Tần vương, Mặc Kiều Sinh sẽ không dám giết ta. Huống chi lúc đầu ta cũng không thật sự làm chuyện gì với hần, hần thu nhiều lễ của ta như vậy, không còn để bụng nữa mới đúng.

Không qua biết bao lâu, đến khi nước mưa thấm ướt y phục ông ta, một câu nói lạnh lẽo vang lên bên trên ông ta: “Hán vương đừng như thế, xin đứng lên đi.”

Hàn Toàn Lâm thầm thở phào một hơi: Xem đi, hần quả nhiên không dám làm gì ta.

Đến buổi tối, Hàn Toàn Lâm nhận ra mình chỉ bị giam lỏng, không ai dám quá đáng với ông ta, cuộc sống hàng ngày cũng không có gì khác thường.

Ông ta an tâm hơn, tâm tư cũng dần dần buông lỏng.

Mặc Kiều Sinh đóng quân tại thành Nam Trịnh cùng Dương Thịnh và các thuộc hạ thương thảo xem nên hợp nhất hàng binh, ổn định thế cục Hán Trung như thế nào.

A Nguyên vào trước: “Bẩm Tướng quân, Ngọc Châu công chúa của Hán quốc cầu kiến.”

“Không tiếp.” Mặc Kiều Sinh không ngẩng đầu lên.

“Công chúa nói, nghe nói Chúa công chúng ta thích sưu tầm bảo thạch, nàng có một chỉ bảo Hán Trung, muốn trình cho Tướng quân.” A Nguyên truyền đạt lại lời cầu khẩn của vị công chúa khốn khổ kia.

Mặc Kiều Sinh ngẩng đầu lên, hần nhớ tới Chúa công quả thật có sở thích này.

Chúa công luôn mang theo một cái túi đựng bảo thạch, động một chút lại đổ hết mấy viên bảo thạch muốn hình muốn vẽ lên bàn, khêu khêu chơi.

Sắc mặt hần bỗng nhu hòa hơn: “Được rồi, cho nàng ta vào.”

Ngọc Châu công chúa Hán quốc này chính là mỹ nhân nổi danh Hán Trung.

Về ngoài ngọc diện môi son, eo thon mảnh mai, tay ngọc nhỏ dài bụng một cái hộp tinh xảo, tư thái động lòng người, từ ngoài cửa tiến vào với sự chân thành.

Như một viên minh châu tỏa sáng đột nhiên soi rọi vào lều trại của các quân sĩ trần ngập mùi mồ hôi hôi hám.

Trong trường nhất thời trở nên yên tĩnh, ánh mắt ai nấy đều bị công chúa hấp dẫn, ngay cả Tướng quân Mặc Kiều Sinh xưa nay nghiêm túc cũng tò vò về giật mình, đứng lên.

Trong cuộc sống quân lữ buồn tẻ, thời gian còn lại toàn là đầu đao liếm máu.

Mỗi lúc nghỉ ngơi, những hần tử huyết khí phương cương trong quân đều thích tán gẫu về những tiết mục “thịt thả” ngắn tìm vui, hoặc hẹn nhau đi đến những nơi bướm hoa để phóng túng.

Nhưng Mặc Tướng quân của bọn hần chỉ khi uống rượu mới có thể cùng bọn họ liêu mạng đến trời đất tối tăm, nhưng ở phương diện nữ sắc lại rất biết tự hạn chế, không tham gia cùng bọn hần.

Đây là lần đầu tiên bọn hần trông thấy Mặc Tướng quân lộ ra thần sắc như vậy khi gặp một nữ tử.

Vì vậy các tướng quân đều nháy mắt với nhau, cười toe toét lui ra khỏi trường.

Mặc Kiều Sinh nhìn nữ tử trước mắt, vị công chúa này mặc áo váy đỏ thắm, gương mặt được trang điểm theo kiểu phi hà đương thời, mái tóc dài rủ xuống sau lưng, phần đuôi kết kiểu song hoàn khéo léo.

Giống hệt với Chúa công khi khôi phục thân phận công chúa.

Lúc ấy, Chúa công đã mặc một cái váy màu đỏ như vậy, đôi mắt sáng ngời, thần thái phấn chấn, khẽ vươn tay để hần ở trong rừng cây nhỏ ngoại thành Biện Kinh.

Ngọc Châu thốt tha quỳ xuống trước mặt Mặc Kiều Sinh, ngượng ngừng cúi đầu xuống, lộ ra phần gáy mềm mại.

Nàng biết mình rất đẹp, có tư thái mềm mại trời sinh khơi gợi được cảm xúc thương hương tiếc ngọc ở nam tử, từ đó có thể bắt được trái tim nam nhân.

Hôm nay nàng là vũ khí cuối cùng của phụ thân, phụ vương lệnh cho nàng đến chinh phục nam nhân mà trên chiến trường khó ai có thể đánh bại được này.

Sau khi vào cửa, nàng như nguyện trông thấy đại tướng quân không gần nữ sắc trong truyền thuyết nọ đang nhìn nàng với vẻ kinh ngạc.

Thế nhưng, khi nàng thiên kiều bá mị quỳ xuống thì đột nhiên cảm thấy người phía sau bàn nhìn nàng với ánh mắt lạnh như băng.

Ta có làm gì sai hay không? Ngọc Châu thầm sợ hãi.

Nàng vội vàng bày ra vẻ càng nhu nhược đáng thương, đồng thời dâng hộp trong tay lên.

Một bàn tay nam nhân duỗi tới, lấy đồ trong hộp ra.

“Đây là gì?” Mặc Kiều Sinh nhìn bảo thạch giống hình vảy cá trong tay, nó chẳng lớn hơn đồng xu là bao nhiêu.

Viên đá này nhìn như vàng lại không phải vàng, ngọc cũng không phải ngọc, nhìn sơ qua thì không có gì lạ, nhưng nếu hần soi lên ánh sáng để xem thì bên trong lại có bảy màu sắc lạ chậm rãi chuyển động, trông như vật sống.

“Bẩm Tướng quân, nghe nói vật này chính là Long Lân, là trấn quốc chi bảo của Hán Trung ta, phụ vương đặc biệt lệnh ta mang đến hiến cho Tướng quân.”

Giọng nói ngọt ngào êm tai trả lời hần.

“Được, ta biết rồi, người lui ra đi.” Mặc Kiều Sinh lắc lắc Long Lân hai cái rồi cất vào tay áo.

Mang về cho Chúa công, Chúa công sẽ rất thích.

“Phụ vương đã dâng ta cùng bảo vật này... hiến cho Tướng quân.” Giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào, ẩn chứa nét hấp dẫn cùng thẹn thùng.

...

A Nguyên canh giữ bên ngoài lầu Tướng quân, hần cho rằng lúc này đây mình cần đợi thêm một lúc nữa.

Ai ngờ không bao lâu sau, trưởng mãnh “xoạt” bị người xóc lên, Mặc Tướng quân nổi giận dưng dưng đi ra, tay xách cổ áo vị công chúa kia, không chút thương hương tiếc ngọc ném nỡ nhân ra ngoài trưởng.

Hần lạnh nhạt nói: “Kính xin công chúa tự trọng.”

Công chúa gãy dựa đứng dậy, khóc đến hoa lệ đầm mưa: “Ta kính ngưỡng uy nghi Tướng quân, cam nguyện ủy thân cho Tướng quân, Tướng quân cần gì phải chối từ ta như vậy.”

Nàng khóc sụt sùi nói: “Nghe nói Tướng quân là phò mã của Thiên Diệp công chúa Tấn quốc, Tướng quân lo lắng Thiên Diệp công chúa sẽ không thích ta ư? Ta đã là một kẻ vong quốc, trời đất không nơi nương tựa, không dám tranh giành với công chúa, chỉ nguyện làm nô tỳ hầu hạ Tướng quân và công chúa. Công chúa là người rộng lượng, chắc hần có thể dung hạ được nữ tử đáng thương như ta.”

Các sĩ nữ ngoài trưởng nhìn thấy một mỹ nhân khóc đến đầm đìa đáng yêu như vậy, còn tự hiến mình, không lý do gì mà Tướng quân chê bai cả, thậm chí thăm nghĩ Tướng quân thế nào cũng mềm lòng thôi.

Ai ngờ Mặc Tướng quân chẳng những không biết phong nguyệt, còn không nể mặt ai, hừ lạnh: “Chi bằng người cũng xứng!”

Hần thuận tiện còn “giận chó đánh mèo” phó quan A Nguyên canh giữ ngoài trưởng: “Từ nay về sau không được cho mấy kẻ không ra gì thế này vào trong trưởng của ta!”

A Nguyên không dám nói là chính Tướng quân đã cho người ta vào, đành phải khúm núm cúi đầu lĩnh tội.

Mặc Kiều Sinh không đoái hoài đến Ngọc Châu công chúa đang khóc như mưa mà xóc trưởng mãnh xoay người trở vào.

Thủ vệ ngoài trưởng nhìn công chúa bùng mặt khóc chạy đi mà lưu luyến, thấp giọng hỏi phó quan A Nguyên: “Ngay cả mỹ nhân thế này mà Tướng quân cũng không vừa mắt, chắc Thiên Diệp công chúa mà Chúa công chúng ta hứa gả cho ngài ấy hấp dẫn hơn nhiều lắm hả?”

A Nguyên cố ý nói thật to vọng vào trong trưởng: “Đúng vậy! Thiên Diệp công chúa của chúng ta được xưng là quốc sắc thiên hương, nữ tử Hán quốc cỡ này sao sánh nổi, nàng ta và công chúa quả thực là khác nhau một trời một vực!”

Trong trưởng bỗng vang lên tiếng ho khan hài lòng của Tướng quân.

Lúc này A Nguyên mới thở ra, tiếp thân đi theo Tướng quân lâu như vậy, hần dần dần hiểu được tính tình của tướng quân.

Chúa công và Thiên Diệp công chúa chính là nghịch lân của Tướng quân, không thể động chạm vào.

Trái lại, chỉ cần ca ngợi Chúa công hoặc Thiên Diệp công chúa, mặc dù tướng quân đang nổi giận dưng dưng thì cũng sẽ nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Biện Kinh - Triều Ngô điện, Trương Phúc vội vàng bước vào điện.

“Sao vậy?” Trình Thiên Diệp ngẩng đầu nhìn y.

“Khởi bẩm Chúa công, mấy ngày trước Mặc Tướng quân chiếm được thủ đô Hán quốc, chiêu hàng Hán vương Hàn Toàn Lâm.”

“Ồ? Việc này không phải đã biết rồi sao? Tin chiến thắng hai ngày trước đã đến rồi.” Trình Thiên Diệp có chút kỳ quái.

“Hôm nay thần thu được cấp báo, Mặc Kiều Sinh mặt ngoài chiêu hàng, nhưng khi đã vào thành và khống chế được thế cục ở Nam Trịnh thì hần âm thầm dùng một ly rượu độc giết chết Hán vương Hàn Toàn Lâm.”

Trương Phúc thầm nói, theo bí báo ta thu được, Hàn Toàn Lâm còn bị chết cực kỳ đau đớn.

“À? Thật tốt quá, tên này đáng giết.” Trình Thiên Diệp như rồng mảy: “Người đừng lưu tâm, Mặc Tướng quân tuân theo ý chỉ của ta, xử tử Hàn Toàn Lâm.”

Trương Phúc biết rõ nàng đang bao vệ Mặc Kiều Sinh: “Chúa công, giết hàng không sát [1].”

[1] sát: ở đây là may mắn thuận lợi, ý nói giết kẻ đầu hàng rồi sẽ không phải là điều lành.

“Vậy phải xem là ai. Trương đại nhân, Hàn Toàn Lâm là xà thử lưỡng đoạn [2], không hề có uy tín, giữ lại chỉ vô ích, ta chính là muốn hần chết.”

[2] xà thử lưỡng đoan: rắn chuột hai đầu. Ý nói tham lam như rắn và nhút nhát như chuột.

Trương Phúc nghẹn lời, nắm đố y tận mắt thấy lão thất phu Hán Toàn Lâm kia làm nhục Mặc Kiều Sinh khi còn là nô lệ như thế nào, y còn không rõ tâm tính quan báo tư thù của Chúa công hay sao?

“Được rồi, Trương đại nhân, ta hiểu ý người mà.” Trình Thiên Diệp dùng bút: “Nhưng hôm nay Kiều Sinh có thể lấy được công tích như thế, tuy có một phần thiên vị của ta nhưng chẳng lẽ không phải do năng lực và nỗ lực của hắn tạo nên sao? Ta là quân vương một nước, thì không thể có lòng tin tưởng với các tướng quân của mình sao?”

Trương Phúc thở dài: “Mặc Tướng quân quả thực là một vị tướng tài xuất thế. Nhưng thần lo lắng...”

Trình Thiên Diệp bước ra, vỗ vỗ vai Trương Phúc: “Hôm nay mặc dù Hán vương đã đền tội, nhưng người Hán Trung còn chưa phục, nơi nơi đều có dư孽 quân Hán. Tóm lại, phải chờ thế cục Hán Trung ổn định, ta mới có thể gọi Kiều Sinh về lại Biện Kinh.”

“Mặt khác, ta định sẽ cho Du Tướng quân lĩnh quân chinh phạt Tống quốc.” Trình Thiên Diệp đứng trước địa đồ.

“Phạt Tống?” Mắt Trương Phúc sáng rực lên.

“Đúng, phạt Tống. Lúc này đây ta muốn nắm trọn Tống quốc.” Trình Thiên Diệp quay đầu nhìn về phía Trương Phúc: “Đại Tồn chúng ta nhân tài đông đúc, vinh viễn sẽ không chỉ có một vị Tướng quân tài năng thiện chiến như Kiều Sinh thôi.”

Mặc dù Chúa công nặng tình nghĩa, nhưng cũng không phải không nghe khuyến cáo của y, thậm chí đang cố gắng dùng một phương thức thích hợp hơn để giải quyết các tai họa ngầm

Trương Phúc cúi đầu, chân tâm thật ý thi lễ.

Lần thì này có ba mươi học tử được đánh giá là thượng đẳng đang tiến vào vương cung Biện Kinh, cùng đợi Tần vương Trình Thiên Vũ triệu kiến.

Trong lòng Lý Khuyết hơi thấp thòm, hắn và Đồng Văn Bác đều là người Định Đào, Định Đào vốn là đất cũ của Tống quốc.

Cần đây Biện Kinh thịnh truyền, bởi vì năm trước thái tử Cơ Ngang Tống quốc phái thích khách hành thích Chúa công, Chúa công lra giận ngút trời, quyết ý phát binh phạt Tống.

“Văn Bác.” Lý Khuyết thấp giọng nói: “Huynh nghĩ Chúa công có thể vì chúng ta đã từng là người Tống quốc mà có thành kiến với chúng ta, không yên lòng dùng người Tống không.”

Đồng Văn Bác im lặng lắc đầu, ý bảo hắn ta không nên nhiều lời ở nơi thế này.

Chúa công là một người thế nào, gặp rồi sẽ biết. Trong bài thi của mình, hắn đã trình bày và phân tích về chiến lược ưu tiên hàng đầu của Tần quốc là mạnh mẽ thúc đẩy nền nông nghiệp. Nếu Chúa công thật sự là một người hiểu biết, chắc hắn sẽ không bởi vì mâu thuẫn vùng miền mà buông bỏ thượng sách này của hắn.

Đoàn người leo lên bậc thang dài tã, đi qua hành lang thật dài, đầu tiên là trông thấy một túc vệ trường mặc hồng y.

Người nọ mặt mày tuấn đạt, trông rất có uy, cản đoàn người bọn họ lại, lệnh cho người hầu trong nội cung kiểm tra từng người, rồi mới cho qua.

Đi về phía trước, đến cổng Triều Ngô điện, lại có một vị nữ quan đứng chấp tay canh gác, nữ quan kia toàn thân hùng mạnh, eo giắt hai lưỡi đao, lạnh lùng liếc nhìn bọn họ rồi vào điện bẩm báo.

Sau khi nhập điện, mọi người phục hành lễ.

Trên án cao, bên tay phải là một quan văn tuấn đạt, nho nhã ngồi trên xe lăn. Bên tay trái là một người đứng thẳng, đang mỉm cười nhìn bọn họ.

Sau án thấp thoáng một bóng người mặc hoa phục đầu đội kim quan, đó chính là Chúa công của bọn họ, vua của Tần quốc.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 106

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Bích Vân dẫn vài cung nữ đi lên bậc thang Triều Ngô điện, ngừng lại trước mặt Trình Phượng.

“Chúa công còn đang triệu kiến những thí sinh trong kỳ đại khảo.” Trình Phượng nói một câu đơn giản.

Bích Vân yên lặng hành lễ, dẫn người của nàng lui qua một bên chờ.

Tiểu Thu lộ mặt ra từ phía sau Bích Vân, tiến tới bên cạnh Trình Phượng: “Trình Phượng ca ca, mấy ngày rồi không gặp huynh nha.”

Thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi đáng người trở mã, đã không còn béo lùn như trước rồi.

Nhưng bởi vì quá tham ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn hơi tròn trịa, trắng nõn, thêm một đôi mắt hạnh long lanh, rất thiện cảm với mọi người.

Trình Phượng liếc cô bé, không nói gì.

“Mấy ngày nay muội và tỷ tỷ đi Trịnh Châu đâu.” Mắt Tiểu Thu lóe sáng, cô bé chẳng hề mấy may để ý đến thái độ lạnh nhạt của Trình Phượng: “Chúa công phái bọn muội đến Trịnh Châu tặng quà cho Thiên Hương phụ nhân.”

“Bọn muội ngồi lâu thuyền, còn đi bằng đường sông, ngồi thuyền thật sự rất nhanh đó, chỉ mất hai ngày đã đến Trịnh Châu, Trình Phượng ca ca ngồi lâu thuyền chưa?”

Trình Phượng không mện không nhặt từ một tiếng.

“Thiên Hương phu nhân cũng tặng quà đáp lễ cho Chúa công, bọn muội muốn đệ trình cho Chúa công.”

“...”

“Phu nhân còn cho muội nhiều quà vật Trịnh Châu, đều rất ngon, muội để trong phòng rồi, lát nữa chia cho huynh nha.”

“Ừ.”

Tiểu Thu lúu rúu nói.

Trình Phượng trông lạnh lùng, nhưng vẫn lắng nghe, câu được câu không đáp lại vài tiếng, không hề mất kiên nhẫn.

Một cung nữ đứng phía sau nhẹ nhàng đưng vào đồng bạn, nhỏ giọng nói: “Tiểu Thu gan thật đấy, dám nói chuyện với Trình Tả túc trưởng.”

Đồng bạn kia nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có ai chú ý tới các nàng mới hạ giọng đáp: “Đúng đó, tuy dung mạo Trình đại nhân tuấn mỹ, nhưng tính cách quá nghiêm khắc. Lần trước có một tỷ tử muốn tiếp lời hần, bị hần răn dạy đến nổi bật khóc. Ta cũng sợ hần rồi.”

“Nghe nói hần và Bích Vân tỷ còn có Tiểu Thu vào hầu hạ Chúa công cùng một đợt, biết nhau là chuyện thường, khác với ta và người.”

“Có đôi chỗ thì ta cũng không dám như thế đâu, khí thế của Trình đại nhân lạnh như băng, ta chỉ nhìn xa thôi mà muốn đứng không nổi rồi.”

Đang nói, một nhóm người lui ra khỏi cửa Triều Ngô điện.

Bọn họ đều là thí sinh thượng đẳng của đại khảo lần này, vừa được Chúa công tự mình triệu kiến.

Trong nhóm người này, có người tuổi còn trẻ, có người cũng đã qua hoa giáp [1].

[1] hoa giáp: ngoài sáu mươi.

Có vài người y phục đẹp đẽ quý giá, cử chỉ văn nhã, có lẽ xuất thân giàu có.

Có người lại mặc ngoại bào không quá vừa người, làn da ngăm đen, tay chân thô to, hiển nhiên đã từng trải qua khoảng thời gian vất vả.

Bọn họ lui khỏi Triều Ngô điện, có không ít người sắc mặt còn ửng hồng, hai tay siết chặt, vẫn đang hưng phấn sau khi được Chúa công triệu kiến trong.

Bích Vân dẫn cung tỷ sau lưng đi thẳng về phía trước, lướt qua nhóm nam tử đang đầy phần khởi này.

Những người này có thân phận khác nhau, nhưng bất luận là xuất thân từ đâu thì sau này quỹ đạo cuộc đời họ sẽ có chiều hướng thay đổi.

Phần lớn trong đó sẽ trở thành trụ cột trong triều đình Tấn quốc, chèo chống quốc gia, còn những người khác cũng sẽ được phân công đến địa phương, trở thành quan viên Mục thủ [2] một phương.

[2] Mục thủ: thống đốc của một quận.

“Tỷ tử, những người này thật sự may mắn quá, có thể gặp được quân vương như Chúa công.” Tiểu Thu nói vọng từ sau lưng Bích Vân.

Bích Vân quay sang nhìn nhìn muội muội được nuôi đến châu tròn ngọc sáng của mình, vron tay nhéo nhéo tay nhỏ của cô bé.

Bích Vân thầm nghĩ, tỷ muội các nàng cũng may mắn, có thể gặp được Chúa công.

Bởi vì có Chúa công cải biến cuộc sống của bao người trong thiên hạ, tạo nên may mắn cho rất nhiều người.

Lý Khuyết vừa về tới nơi, bỗng chốc tím chặt đôi vai Đồng Bác Văn: “Bác Văn, ta quá kích động.” Hần ta liễu mạng lác lác bằng hữu của mình: “Chúa công là một người hòa ái dễ gần, dung mạo tuấn mỹ như vậy.”

Đồng Bác Văn buồn cười kéo hần ta xuống.

“Lúc ngài ấy hỏi ta, ta khần trương đến mức nói lắp lộn.” Lý Khuyết nhớ lại vừa nãy, áo nào vô đầu: “Haiz, khi đó bộ dáng ta nhất định rất buồn cười, làm sao đây, lần đầu tiên đã lưu lại ấn tượng xấu cho Chúa công rồi.”

Đồng Bác Văn ngồi xuống, lấy trà cụ pha trà: “Bên cạnh Chúa công quả nhiên có rất nhiều nhân tài.” Đồng Bác Văn cảm thán, cho Lý Khuyết một ly trà.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lý khuyết hưng phấn nói: “Bên cạnh Chúa công, thậm chí có nữ tử làm quan. Còn có vị đại nhân Chu Từ Khê kia, chân của hần...”

Đồng Bác Văn thường thức trà thom trong tay: “Bởi vậy mới nhìn ra Chúa công quả nhiên là một vị dùng người không đi theo lối mòn.”

Hần tình tế phân tích trọng thần trong triều Tấn quốc: “Hôm nay bên cạnh Chúa công có Chu đại nhân phụ trách chế định chính sách pháp quy, Trương Phúc Trương đại nhân thiên về quyền mưu và ngoại giao, mặt khác nghe nói có một vị Tiểu Cẩn đại nhân phụ trách quản lý thuế ruộng và thuế vụ. Còn có một Thôi Hựu Ngư Thôi Tư không tính thông xây dựng công trình thủy lợi.”

Đồng Bác Văn chậm rãi buông chén trà nhỏ trong tay: “Không biết Chúa công sẽ cho chúng ta đi theo vị đại nhân nào?”

Lý Khuyết vội vàng nói: “Ta thích vị Trương đại nhân kia, hần thoạt nhìn đặc biệt thân thiết, luôn cười hòa nhã.”

Đồng Bác Văn lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ Trương đại nhân cũng không dễ thân cận như vẻ ngoài vậy.

“Ta lại vô cùng kính ngưỡng Chu Từ Khê đại nhân.” Đồng Bác Văn nói: “Chu đại nhân mặc dù thân có tật nhưng lại là một vị có tài năng bất thế, “Tấn luật” cùng chế độ sát hạch bách

quan là do hấn định ra, ta cần thận đọc qua, cảm thấy vô cùng bội phục.”

Trong Triều Ngô điện, Trình Thiên Diệp cầm bút, cẩn thận ghi chú đằng sau mỗi một cái tên.

“Chúa công cảm thấy lần đại khảo này có chọn ra tài năng nào có thể dùng không?” Trương Phức hỏi.

“Ừ, có không ít người thú vị.” Trình Thiên Diệp điểm nhẹ tên trên sách lựa: “Lý Khuyết này tinh thông toán học, tính cách cũng trung hậu, phân cho Tiểu Cần là được. Đồng Bác Văn thì...”

Trương Phức cùng Chu Từ Khê đồng thời nói: “Đồng Bác Văn có thể giao cho thần.”

Trình Thiên Diệp mỉm cười: “Rất biết nhìn người đấy. Đồng Bác Văn này quả thật khá thú vị, ta muốn giữ hấn lại cho mình, không cho các ngươi được rồi.”

Chu Từ Khê và Trương Phức thấy Chúa công mở ra một cái hộp gỗ đàn đặt trên bàn, từ đó lấy ra khối một viên đá xanh thẫm, thả lăn một vòng trên bàn.

Vào thu, Tấn vương hạ lệnh chinh đồn và cải cách quan chế trung tâm của Tấn quốc. Đại phong (ban tước vị) cho bách quan.

Trong triều đình, nguyên thủ cầm quyền cao như tam công Thái sư, Thái bảo, Thái phó dần dần trở thành một hư chức thể hiện sự vinh dự.

Trình Thiên Diệp phong Trương Phức làm Thừa tướng, thụ Kim Ấn tím, chương thừa quân vương, dẫn đầu bách quan, phụ tá các vấn đề quan trọng.

Chu Từ Khê thành Ngự Sử đại phu, thụ Ngân Ấn xanh, giám sát bách quan, là phó tướng.

Lang Trung lệnh Hạ Lan Yên Chi thăng thành Thái úy, chương việc võ.

Trình Phụng phong vệ úy, chương cung vệ quân.

Tiểu Cần vẫn giữ chức Trị Lật nội sử, kiêm Thái phó của thái tử.

Các tướng quân Du Đôn Tổ, Mặc Kiều Sinh, Cam Diên Thọ đội dẫn quân về sẽ dựa vào quân công thụ tước.

Truy phong Hạ Lan Trinh thành Dũng Nghị hầu, cho đệ của hấn thừa tước.

Nguyên Cửu khanh cùng các quan viên trung tâm vẫn giữ lại hoặc điều chỉnh sơ.

Đồng thời ban bố chế độ khảo hạch thường niên đối với các quan lại để phòng ngừa làm rối ki cương.

Mỗi cuối năm, cho bách quan tự quan, cùng nhau tiếp thu ý kiến, rồi mới xác định thưởng phạt xứng đáng.

Cứ ba năm sẽ khảo hạch quan viên, xuất sắc có thể được thăng chức, không xứng chức sẽ xem xét tình huống, có thể giữ lại hoặc cất chức hoặc trục xuất.

Nhất thời triều đình Tấn quốc được đổi mới hoàn toàn.

Các quan viên trẻ mới nhậm chức, tinh thần phấn chấn, dùng sự nhiệt huyết dồi dào thay máu cho triều đình.

Nhóm triều thần lão làng vốn ôn trọng không cam lòng cúi đầu trước mặt kẻ mới, cũng đều vứt bỏ hết thái độ lười chính (lười lo việc triều chính) và làm việc cẩn trọng hơn.

Mặc dù cũng có không ít thủ cựu lên tiếng phản đối.

Nhưng hôm nay Chúa công Trình Thiên Vũ tay nắm quân quyền, dưới trướng nhân tài đông đúc, danh tiếng hùng mạnh, đã không còn ai dám chĩa mũi nhọn vào nữa. Vì thế, họ chỉ có thể tro mắt nhìn nàng từng bước một dựa theo ý chí của mình đẩy mạnh cải cách cho cả quốc gia.

Sang xuân,

Tấn vương lấy lý do thích khách Tổng quốc hành thích, lệnh cho Đại Thượng tạo Du Đôn Tổ dẫn mười vạn binh mã xuất binh phạt Tổng.

Mùa xuân, vạn vật sống lại, khắp nơi tràn ngập sức sống.

Chu Từ Khê ngồi xe lăn, đi trên con đường sầm uất của Biện Kinh.

Tuy thân là đốc tra bách quan Ngự sử đại phu, công vụ vô cùng bận rộn nhưng Chu Từ Khê vẫn muốn rút chút ít thời gian, đi thăm thú phố phường.

Qua dân sinh muôn màu sẽ hiểu rõ phần nào quá trình phổ biến tân chính, nắm được chỗ lợi và chỗ hại, để kịp thời chỉnh đốn và cải cách.

Vài hài đồng đang chơi đùa ven đường, một nam đồng trong lúc vui đùa đã vô ý ngã gần xe lăn của Chu Từ Khê.

Sau lưng Chu Từ Khê đột nhiên duỗi ra một cánh tay tái nhợt, mạnh mẽ níu chặt cánh tay đứa bé trai kia lại, không để cậu bé tới gần nửa bước.

Cánh tay bị đau, nam hài khóc òa lên.

“Chu Minh.” Chu Từ Khê gọi.

Chu Minh nhìn chăm chăm vào nam hài hồi lâu, rút cuộc buông lỏng tay, ném nam hài kia xuống đất cách xa Chu Từ Khê.

Nam hài nhìn cánh tay mình bị in hằn lên năm dấu ngón tay bầm tím, gào khóc chạy về nhà.

“Chu Minh, ngươi cũng quá thần hồn nát thần tính rồi.” Chu Từ Khê bắt đầu nói: “Ngươi như vậy, bảo ta đi thăm quan thế nào?”

Chu Minh lại đẩy xe lăn giúp Chu Từ Khê, xe lăn đi trên con đường đất nện vang lên tiếng lộc cộc. “Hôm nay nước ta cùng Tổng quốc đang trong thời gian chiến tranh, sao đại nhân có thể không phòng bị được chứ?”

Giọng của Chu Minh vọng lên từ phía sau lưng ghé: “Chúa công đã phó thác an nguy của đại nhân cho ta, mặc dù có làm đại nhân không vui, ta cũng không thể buông lỏng cảnh giác.”

“Đúng vậy, chúng ta đang giao chiến cùng Tổng quốc. Nghe nói chiến sự cực kỳ thuận lợi.” Chu Tử Khê nhẹ nhàng xoa xoa ngón tay mình: “Nhưng ta cảm thấy đã bỏ sót điểm nào rồi. Có phải là quá trời cháy không?”

Triều Ngô điện, Trình Thiên Diệp rạng rỡ vắn về quân báo, nói với Trương Phúc: “Trương tướng người xem, lại là tin chiến thắng!”

Trương Phúc cười nói: “Chúc mừng Chúa công, gần đây tin chiến thắng liên tiếp báo về, đại quân của Du Tướng quân đã tới gần thủ đô Bành Thành của Tổng quốc. Xem ra ngày quân ta diệt Tổng quốc sắp tới rồi.”

Trình Thiên Diệp ngồi xuống, cười dịu dàng nhìn vào một tờ quân báo khác: “Kiều Sinh ở Hán Trung cũng đang rất trôi chảy, qua vài tháng sẽ được hồi kinh. Ông trời thật đúng là đang chiếu cố Đại Tần ta.”

Biện Kinh, trong phủ Thái bảo, có một mặt thất tối mờ.

Thái bảo Ngụy Tư Bô đang ngồi trong gian mặt thất tối tăm này, gất gao nhìn ngọn đèn yếu ớt trước mắt.

Ngọn lửa mờ nhạt chấp chôn lắc lư, rọi vào sắc mặt thất bại của ông ta.

“Đại nhân, đừng do dự nữa.” Trong góc có một giọng nói u ám vang lên.

Ngụy Tư Bô siết chặt tay thành nắm đấm,

Đúng vậy, ông ta đã từng là Thái bảo một nước, đứng hàng tam công, tay cầm quyền cao, nhớ ngày xưa phủ đệ của ông ta không phải đông như vậy sao?

Từ khi dời đô đến Biện Kinh,

Ông ta dần dần bị mất hết quyền chức, trạch viện càng ngày càng hiu quạnh.

Trên triều đình, người mới lên nắm quyền, rốt cuộc không còn ai nhìn sắc mặt ông ta để làm việc, chỉ cho ông ta một hư chức để làm cảnh.

Đề rồi, ông ta bị rơi vào tình cảnh thế này đây.

“Đừng do dự nữa đại nhân, chúng ta không thể cứ mặc Chúa công từng bước một buộc chúng ta lui về sau như vậy được.”

“Tiếp tục như vậy nữa, Tần quốc này không còn đất cho chúng ta dung thân đâu.”

Trong góc tối vang lên một giọng nói âm u.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“[Lễ ký • Nguyệt lệnh] có nói tháng đầu hạ trăng treo lúa mì, tháng đầu thu trăng treo lên cốc (ngũ cốc). Ở Tổng quốc, những nơi khí hậu phì nhiêu đều trồng loại lúa mì đông, đến mùa hạ năm sau chính là mùa thu hoạch, sau đó lại trồng tiếp hạt dẻ. Trồng một trăm mẫu đất như thế này, nhà nông có thể trồng ra lượng lương thực nuôi sống chín người, bình thường cũng có thể đạt được số lượng là năm người.”

Đồng Bác Văn đứng trước mặt Trình Thiên Diệp, hần vừa dâng tấu chương lên, nhẹ giọng nói.

Hần lặng lẽ nhìn thoáng qua Chúa công đang ngồi ngay ngắn trên vương tọa.

Chúa công một tay chống cằm, nghiêm túc và cẩn thận lắng nghe, tay kia đặt trên bàn, ngón tay trắng nõn vô thức gõ gõ một viên bảo thạch màu thiên thanh trên bàn.

“Người nói tiếp.” Chúa công hơi hơi tay lên.

Đôi mắt rõ ràng đang nhìn chăm chú vào hần.

Từ trước đến nay Đồng Bác Văn luôn nghĩ mình giữ bình tĩnh rất tốt, nhưng giờ đây trong nội tâm cũng khó tránh khỏi khẩn trương.

Dung mạo Chúa công tuấn mỹ, điểm lệ hơn các nam tử khác.

Nhưng trên người ngài chứa khí tràng cường đại, đó là tự tin có thể ổn định tất cả, nhìn thấu hết thảy.

Khí thế cao cao tại thượng này phối hợp với dung mạo tuấn dật trẻ tuổi của ngài, khiến ngài toát ra sức quyến rũ của vương giả.

Đồng Bác Văn hồi hồn, ngày đó Chúa công cảm thấy rất hứng thú với “Nông bản luận” mà hần hiện đang đệ lên, một mình triệu kiến hần, đây là cơ hội tốt cho hần bộc lộ tài năng, hần nhất định phải nắm chắc.

Hần kiểm chế sự khẩn trương của mình, nói tiếp: “Sau khi ty chức tìm hiểu Biện Kinh, cẩn thận khảo sát nông vụ xung quanh, phát hiện nhà nông nước ta thuê tới khoảng hai trăm mẫu điền mới miễn cưỡng nuôi sống được một nhà già trẻ. So ra kém xa tiêu chuẩn nông nghiệp của Tổng quốc.”

Trình Thiên Diệp: “Theo ý kiến của khanh, đó là vì sao? Có thượng sách gì?”

Đồng Bác Văn quỳ xuống, từ trong tay áo lấy ra hai tập sách: “Theo ý kiến ty chức, quốc gia ta chưa từng tận sức mở rộng nông gia học. Tổng quốc nặng về nông, nông nghiệp phát đạt, dân sinh giàu có. Họ định ra ‘Điền luật’ và ‘Thương luật’, giao trách nhiệm cho quan viên địa phương, nỗ lực truyền đạt giảng dạy. Thần đã soạn riêng ra cho Đại Tấn ta có thể chọn dùng.”

Hạ Phi tiếp nhận sách chuyển đến trước mặt Trình Thiên Diệp.

Trình Thiên Diệp lật từng tờ, cẩn thận xem.

Đồng Bác Văn quan sát vẻ mặt của Trình Thiên Diệp, không thấy chút gì là không vui, trong lòng thở phào một hơi.

Hai tập sách này hẳn đã cất trong tay áo vài ngày rồi, hẳn chờ không dám dâng lên cùng với tấu chương.

Hắn lo lắng trong tình hình Tấn - Tống giao chiến hiện nay, đệ trình pháp luật Tổng quốc cho Chúa công tham khảo, sẽ khiến Chúa công không vui.

Nhưng bây giờ nhìn lại, ý chí Chúa công tựa như biển, tràn ngập nét vui mừng.

Trình Thiên Diệp lật xem hai bản luật pháp về nông nghiệp của Tổng quốc, phát hiện bên trong đưa ra chính sách quản lý nông lâm nghiệp rất tường tận.

Cẩn thận đề cập tới số lượng hạt giống gieo trồng trên mỗi mẫu ruộng, tùy theo thời tiết mà canh tác cho phù hợp, giới thiệu kỹ càng các loại kỹ thuật tiên tiến, tạo thành hệ thống nông gia học trọn vẹn.

Nàng thăm cảm khái, khó trách dân sinh Tổng quốc giàu có và đông đúc như thế, xác thực là phương diện quản lý nông nghiệp có chỗ độc đáo riêng.

“Đồng khanh dâng tấu ‘Nông bản luận’ này là hy vọng Tấn quốc chúng ta phổ biến quốc sách dùng nông nghiệp làm gốc?”

Đồng Bác Văn lại do dự, trên thực tế trong tư tưởng của hắn, lúc này việc hàng đầu của Tấn quốc là nên phát triển nông nghiệp trước, tu dưỡng sinh lợi sẽ càng mở rộng hơn.

Không thích hợp đánh trận quá nhiều.

Nhưng hiện nay tình hình chiến trường khá tốt, hẳn trước đây là người Tổng quốc, gần đây mới đi đến cạnh Chúa công, bất luận thế nào, hắn cũng không dám nói chuyện đó ra miệng.

Hắn chỉ có thể nói: “Thần cho rằng hôm nay đang rối loạn, lưu dân bốn phía. Nếu dân chúng có thể chuyên tâm vào việc đồng áng, ổn định gia tăng nhân khẩu, chẳng những có thể nhanh chóng gia tăng tài phú quốc gia, về đối ngoại việc tuyển chọn quân đội sẽ càng hiệu quả, còn về đối nội quốc gia sẽ yên ổn hơn.”

Trình Thiên Diệp gật gật đầu: “Đúng là dân lạc nông tắc lạc chiến, phác tắc an cư nhi ác xuất [1].”

[1] cả câu này ý nói nếu dân sung túc, nông nghiệp dồi dào thì chiến tranh cũng thuận lợi, vững vàng hơn.

Nhân tài khác nhau, góc độ nhìn vấn đề cũng khác nhau, đều là chính kiến có thể mang đến lợi ích cho quốc gia.

Nàng nhìn ra được Đồng Bác Văn cũng không chưa nói hết ý, nhưng người này vừa mới vào triều làm quan, quân thần chưa đủ ân ý và tin cậy, Trình Thiên Diệp cảm thấy nhất thời không nên quá nóng vội.

Đồng Bác Văn rời khỏi.

Trình Thiên Diệp nghĩ tới một chuyện, nói với Hạ Phi nói: “Gần đây cô dành thời gian giúp ta để ý đám người Ngụy Tư Bố, Triệu Tịch Thi.”

Hạ Phi lĩnh mệnh: “Chúa công cảm thấy Thái bảo và Phụng thường có gì không ổn sao?”

Trình Thiên Diệp hiểu rất rõ, tuy nàng vẫn giữ chế độ cũ trên cự thủ Tấn quốc, chỉ phổ biến tân chính ở Biện Kinh cùng với các vùng mới chiếm được. Nhưng đã áp dụng tân chính, khó tránh khỏi sẽ xúc phạm đến ích lợi không lồ của những thế gia quý tộc kia.

Hơn nữa, thực lực Trình Thiên Diệp ngày một lớn mạnh, những thế gia vốn đứng trên đỉnh quyền lực ở Tấn quốc, dần dần cũng bắt đầu ý thức được gia tộc mình đang có xu hướng xuống dốc không phanh rồi.

Mặc dù bọn họ biết bây giờ Chúa công còn giữ lại địa vị cùng đất phong cho họ. Nhưng quốc thổ ngày càng mở rộng, quyền lực của Chúa công càng mạnh mẽ. Một ngày nào đó, chút đất đai và quyền lực trong tay bọn họ cũng sẽ từ từ bị Chúa công thu hồi.

Đối với Trình Thiên Diệp, trên triều đình, mỗi ngày nhìn thấy nội tâm những cự phái đại thần kia tràn đầy oán khí với nàng là một chuyện rất bình thường.

Nàng chỉ có thể chậm rãi tước đi quyền lực của bọn họ, dù thế nào cũng không thể vô cớ trừ tận gốc nhiều cự thần trong triều như vậy được.

Trình Thiên Diệp không quá chú tâm vào chuyện đó: “Tóm lại, ta cảm thấy oán khí của bọn họ với ta càng ngày càng nặng, cô phải người quan sát bọn họ, nếu có phát hiện gì dị thường, chúng ta thừa cơ này chính thức diệt trừ những lão nhân ngoan cố đó luôn.”

Sau này, một vài chuyện xấu xảy ra, nguyên nhân là do mấy việc nhỏ nhặt không đáng quan tâm này trùng hợp dồn lại cùng một chỗ.

Những năm gần đây thuận buồm xuôi gió, Trình Thiên Diệp đột nhiên gặp phải một nguy cơ lớn nhất kể từ khi nàng xuyên không đến nay.

Đầu tiên là Du Đôn Tổ vây công đô thành Tổng quốc gặp phải viện binh hai nước Vệ, Lỗ giáp công, tình hình chiến đấu nhất thời lâm vào trạng thái giằng co.

Tiếp theo Lương Châu vương Lý Văn Quảng, Thương Sơn vương Lữ Tổng, Giao Đông vương Hoa Vũ Trực ba người liên hợp xuất binh, dẫn đại quân từ Bắc xuống đoạt mất vài tòa thành của Tấn quốc.

Sử sách gọi là ngũ quốc phạt Tấn (năm nước đánh Tấn).

Trong Triều Ngô điện tràn ngập áp lực và khẩn trương.

Đứng trước mặt Trình Thiên Diệp chính là các thần tử nàng tín nhiệm nhất.

Thần thái luôn cười nhạt xưa nay của Trương Phúc không còn, sắc mặt y ngưng trọng, nhớ tới hôm nay trên triều đình, triều thần lo sợ không yên. Trong đó, ngoài sáng trong tối xen lẫn giọng điệu chê bai Chúa công.

Là mình sai lầm rồi sao? Gần đây Trương Phúc tự phụ cũng bắt đầu nhìn không được thậm khiến trách mình.

Y không khỏi hoài nghi có lẽ do mọi chuyện quá mức trôi chảy dẫn đến việc y đưa ra chiến lược vô cùng lỗ mẫn cho Chúa công.

“Chư vị đừng nghĩ nhiều, chuyện này không phải lỗi của bất cứ ai trong chúng ta.” Trên vương tọa Trình Thiên Diệp cất giọng: “Các ngươi phải tin tưởng, chỉ cần thực lực của chúng ta phát triển lớn mạnh, nhất định sẽ một ngày nghênh đón phần lớn địch nhân vậy công.”

“Nếu địch nhân đã đến, nghênh chiến là con đường duy nhất của chúng ta. Kính xin chư vị bày kế cho ta, theo ta xuất chinh, cùng vượt qua cửa ải khó này.”

Tiểu Cẩn tiên phong nói: “Chúa công, xin hãy nhanh chóng triệu Mặc Tướng quân lãnh binh về viện trợ, để chung tay trong tình trạng khẩn cấp này.”

Tiểu Cẩn nhủ mảy, nội tâm vô cùng sầu lo.

Dưới tình hình năm nước phạt Tấn, nguy cơ trùng trùng thì Mặc Kiều Sinh lại ở Hán Trung xa xôi, tay cầm binh quyền, hoàn toàn có cơ hội thoát khỏi Tấn quốc tự lập làm vua. Chỉ cần hấn ta có dị tâm, không đến cứu viện, dù có cố sức kéo dài, thế cục đều sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn không nói chuyện đó ra miệng, sợ làm tăng thêm sầu lo cho mọi người. Nhưng hắn cảm thấy người có thể nghĩ đến điểm này lại không ít.

Trương Phúc tiếp lời: “Chúa công, thần cho là chúng ta lập tức bày kế, còn phải phái sứ thần đến nước phương nam Sở Việt đề ký kết liên minh, phòng ngừa bọn họ gấu đồ bìm leo, hình thành xu thế nam bắc giáp công với nước ta. Chúng ta cũng nên toàn lực đối phó với địch nhân từ phương bắc.”

Chu Từ Khê nói tiếp: “Nếu Chúa công không chê, thần nguyện lĩnh mệnh đi sứ.”

Trình Thiên Diệp nhìn hấn, nhẹ gật đầu.

“Từ Khê, vất vả cho ngươi rồi, bất luận phải trả giá thế nào, cần phải ổn định những quốc gia phía nam này.”

Nếu không phải lúc trước Trương Phúc liên tục ra chính sách ngoại giao, cho Tấn quốc cùng Viên Dịch Chi, Sở An vương phía nam ký kết hữu nghị, giờ phút này thế cục của bọn họ sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Trình Thiên Diệp biết rõ chư hầu xung quanh tuyệt đối sẽ không trợ mắt nhìn thực lực của nàng không ngừng lớn mạnh.

Thế nhưng, nàng không nghĩ đến Lý Văn Quảng xưa nay có quan hệ không tệ với Tấn quốc cũng bất ngờ đi đầu làm khó dễ, tập kết năm nước xâm lấn Tấn quốc.

Trình Thiên Diệp nhìn thoáng qua địa đồ, ngón tay chỉ vị trí Giáng Thành: “Ta thân chinh dẫn binh, đến cố đô Giáng Thành trước để nghênh địch, không thể để cho quân địch thâm nhập sâu hơn vào trong lòng Đại Tấn ta.”

Ánh mắt của nàng lướt nhìn mọi người, mỗi người ở đây đều xin xuất chinh giết giặc.

Trình Thiên Diệp hỏi Trương Phúc: “Trương tướng, Biện Kinh thế nào?”

Trương Phúc phát tay áo hành lễ: “Chiến dịch này vô vàn hung hiểm, thần xin theo thị Chúa công. Tiểu đại nhân ổn trọng, giới về chiến sự, thần tiến cử Tiểu đại nhân lưu thủ Biện Kinh, tổng lĩnh quốc sự.”

Một ngày trước khi xuất chinh, cửa chính Triều Ngô điện đột nhiên bị người đẩy ra, một tiểu đoàn từ hơn ba tuổi lão đảo chạy vào, nhào vào lòng Trình Thiên Diệp, òa khóc lên.

“Quân phụ, có phải người sắp xuất chinh rồi không? Quân phụ đừng đi. Hu hu.”

Trình Thiên Diệp ngồi xổm xuống, ôm bà vai nhỏ nhỏ của bé, lắc: “Không được khóc.”

“Hức, hức.” Tiểu đoàn từ luôn rất nghe lời Trình Thiên Diệp. “Bằng nhi không khóc, Bằng nhi chỉ là không nỡ Quân phụ.”

“Biết rõ vì sao ta không cho con khóc không?”

“Con, con biết, bởi vì con là nam hài tử, nam hài tử không thể khóc.” Tiểu đoàn từ thút tha thút thít, nhưng nước mắt đã nhanh chóng ngừng rơi.

“Không phải vì con là nam hài hay nữ hài.” Trình Thiên Diệp giơ tay lau lau gương mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm kia: “Bằng nhi, con là thái tử Tấn quốc ta, trên người con gánh trách nhiệm của một thái tử. Lúc Quân phụ không ở bên con, con phải tỏ ra mình là một thái tử chân chính, đứng bên mẫu thân, bảo vệ nương của con, bảo vệ đô thành. Cho nên lúc này con không thể khóc, hiểu không?”

Tiểu đoàn từ ba tuổi không hiểu nhiều, nhưng cậu biết rõ trong lời phụ thân mang theo sự quả quyết và hi vọng về cậu. Vì thế cậu lau nước mắt, ra vẻ mình là người lớn, nghiêm túc khẽ gật đầu.

Trình Thiên Diệp mỉm cười, bế cậu lên, nheo nheo mũi nhỏ của cậu: “Con cố nhẫn nại đoạn thời gian này, chờ ta trở về rồi, có ta đứng phía trước con, vậy thì con có thể lại khóc thêm vài năm nữa.”

Hán Trung, trong thành Nam Trịnh, Mặc Kiều Sinh “bộp” thả văn kiện khẩn cấp trong tay xuống, đứng dậy.

“Truyền lệnh chinh đón ba quân, viện trợ Giáng Thành.”

“Tướng quân.”

“Tướng quân không thể.”

“Tướng quân, đây là quá gấp, hôm nay tình thế Hán Trung chưa ổn, giờ phút này đại quân vội vàng bỏ đi, chỉ sợ Hán Trung sẽ tái dị động, chúng ta đã cố gắng lâu ngày như vậy, chắc chắn sẽ thất bại trong gang tấc.”

“Mong Tướng quân nghĩ lại, ít nhất cũng đợi thêm một thời gian nữa, an bài thích đáng cho Hán Trung, lúc đó hãy xuất phát trở về viện trợ Giáng Thành, chắc hẳn Chúa công sẽ không trách tội.”

Tướng soái dưới trướng Mặc Kiều Sinh liên tiếp phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Trướng Quân Đến Phạt Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mặc Kiều Sinh giơ một tay lên, cho các bộ hạ ngừng bàn luận.

“Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời. Nếu đất mất đi, còn có thể lấy lại, Chúa công mới là người không thể thiếu của Đại Tấn ta.”

“A Nguyên, người lưu thủ Hán Trung, Dương Thịnh và các chư vị theo ta lĩnh quân xuất phát!”

Mưa phùn ngày xuân đánh vào người Dương Thịnh, hắn ta thúc ngựa đi theo sát phía sau Mặc Kiều Sinh, chạy băng băng trên con đường lầy lội.

Bóng người áo đen trước mắt vội vã giục ngựa đi trong mưa, Tướng quân tựa hồ muốn dẫn bọn họ đến Giáng Thành cách ngàn dặm chỉ trong một ngày đường.

“Tướng quân, nghỉ ngơi một chút đi, đường còn rất xa. Các tướng sĩ chịu không nổi tốc độ như vậy.” Dương Thịnh chạy lên phía trước, khuyên can.

Mặc Kiều Sinh không nói một lời giục ngựa như bay, đi khoảng một hai dặm, đột nhiên ghim chặt dây cương, chiến mã hí dài một tiếng giờ cao hai vó trước.

Hắn dừng ngựa lại, ngẩng đầu lên hứng lấy cơn mưa lạnh buốt, nước mưa đánh vào gương mặt hắn.

Hắn nhắm mắt lại, tựa như đang cực lực khắc chế tâm trạng của mình. Sau một lát, hắn mở mắt ra, hạ lệnh: “Hạ trại tại chỗ.”

Quân lính cầm cọc, dựng lều, bắt nồi nấu cơm.

Dương Thịnh nhìn thoáng qua đại tướng quân đang ngồi một mình trên một tảng đá.

Mặc Tướng quân không nói một lời ngồi ở kia, đang lặng yên suy nghĩ, vẻ mặt không có biểu cảm gì, nhưng ngón tay thon dài lại vân vê miếng gậy đeo lưng lẳng trên cổ, nhiều lần xoa xoa.

Dương Lục Hậu đưa lương khô và nước ấm tới: “Thịnh ca, tướng quân hình như rất nóng nẩy, ta chưa bao giờ thấy Tướng quân như vậy.”

Đâu chỉ là nóng nẩy, Dương Thịnh nhìn thoáng qua bóng người áo đen trên mòm đá, Tướng quân quả thực đang rối loạn.

Hắn ta đi theo dưới trướng Mặc Kiều Sinh lâu ngày, mặc dù lúc Mặc Tướng quân tác chiến vô cùng dũng mãnh, nhưng chiến thuật sách lược luôn cực kỳ vững vàng, không hề cấp tiến.

Dương Thịnh lần đầu tiên nhìn thấy hắn táo bạo như vậy.

Dương Thịnh đi đến bên cạnh Mặc Kiều Sinh, cầm nước và đồ ăn tới.

Mặc Kiều Sinh nhìn hắn ta, tiếp nhận lương khô, nhưng lại nắm trong tay, không ăn.

“Tướng quân, Giáng Thành cách đây hơn nghìn dặm đường, dù hành quân gấp, ít nhất cũng phải nửa tháng mới tới. Tuy nói quân địch thế tới hung hãn, nhưng bên cạnh Chúa công nhân tài đông đúc, ngồi thủ trong thành, sẽ không đến mức thất thủ. Tướng quân xin bình tĩnh.” Dương Thịnh khuyên giải.

Mặc Kiều Sinh yên lặng nhìn đồ ăn trong tay, khẽ gật đầu.

“Thuộc hạ cảm thấy...” Dương Thịnh muốn nói lại thôi.

“Người nói đi.”

“Hôm nay thế cục Hán Trung không ổn, khắp nơi có tàn dư nghiệt quân của Hán vương, hơn nữa Sở quốc cũng không mấy hữu hảo với chúng ta. Tướng quân tự mình dẫn 5000 kỵ binh, gấp rút hành quân, quân nhu cùng binh lính đều không đuổi kịp, bị bỏ lại phía sau, thực không phải hành động sáng suốt.”

Mặc Kiều Sinh nhíu chặt hai đôi mày, yên lặng hồi lâu: “Dương Thịnh, người còn nhớ đoạn thời gian trước khi người nhập ngũ không?”

Dương Thịnh siết chặt nắm tay, hắn ta không muốn nhớ về khoảng thời gian gây dục cố tồn tại trong vùng bùn kia, nhưng bất luận có trải qua bao lâu, những tháng ngày đen tối đó vẫn thường xuyên xuất hiện trong cơn ác mộng của hắn ta.

“Ta giống như người, đã từng là nô lệ.” Mặc Kiều Sinh cất lời: “Ta suýt nữa bị chủ nhân trước Hoa Vũ Trục phạt tử, chết, sau đó Chúa công đã cứu mạng ta.”

Chúa công tuệ nhãn cao siêu, dùng một con ngựa đổi lấy một vị Mặc Tướng quân kỳ tài có một không hai này.

Chuyện này đã lưu truyền rộng rãi trong quân, Dương Thịnh cũng từng nghe nói: “Thuộc hạ có nghe nói. Chúa công thật tuệ nhãn thức châu.”

“Ngài không chỉ cứu mạng ta, trả cho ta một cuộc đời mới, để ta không cần phải sống một cách hèn mọn nữa, có thể ngẩng cao đầu, đứng thẳng, trở thành một con người chân chính.” Mặc Kiều Sinh dường như đang nói chuyện với Dương Thịnh, cũng dường như đang lầm nhảm: “Ngài không chỉ cứu vớt một mình ta, mà còn mang trong lòng trái tim của thiên hạ, thay đổi vận mệnh của vô số nô lệ như chúng ta.”

Mặc Kiều Sinh nhìn về phía Dương Thịnh: “An nguy của Chúa công liên quan đến tồn vong của ngàn vạn người. Ta tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sơ xuất nào với Chúa công.”

Dương Thịnh quỹ một gối xuống, hành lễ: “Mặt tướng đã hiểu, mặt tướng sẽ chết theo Tướng quân gấp rút tiếp viện Giáng Thành.”

Giáng Thành là cố đô Tấn quốc, trải qua các triều đại quốc quân Tấn quốc, thành trì vững chắc, quân bị sung túc.

Hôm nay là nơi chủ chốt để Tấn quốc phòng ngự kẻ thù.

Tấn vương Trình Thiên Diệp tự mình dẫn trọng binh, mang theo Trình Phụng, Trương Phúc và các tướng soái đóng tại đây.

Ngoài ra, Thái úy Hạ Lan Yến Chi đóng ở Hình Thành lân cận tùy thời tiếp ứng.

Trình Thiên Diệp đứng trên đầu tường, nhìn các màu tinh kỳ chằng chịt vây quanh thành trì.

Dưới chân nàng cách đó không xa, pháp phối đại kỳ chữ Trương, Thượng tướng quân Công Tôn Liên thủ hạ dưới trướng của Trương quốc Thường Sơn vương, kim ngân giáp nón trụ, dùng một cây thương củ ấu [1] uy phong lẫm liệt khiêu chiến tiền quân.

[1] thương củ ấu: Đầu thương dài và to, khoảng một feet và ba inch, với một rãnh ở giữa (mình kèm hình nhé).

Hắn mang theo màu lam không tước sáng ngời, giục ngựa hoành thương trên chiến trường vô cùng bất mắt.

Hòa lẫn với màu rợp đỏ của Trình Phụng ở tiền trận.

Xa hơn một chút, Lương Châu vương Lý Văn Quảng tập trung dân trận, tiền trận xuất hiện một màu đỏ thắm chói mắt, đó là Thượng tướng quân Phụng Túc dưới trướng Lý Văn Quảng.

Những người này đã từng cùng Trình Thiên Diệp kẻ vai chiến đấu, chống đỡ ngoại nhục.

Là các đại tướng quân Trình Thiên Diệp vô cùng thương thức.

Nhưng hôm nay, bọn họ đã trở thành địch nhân, Trình Thiên Diệp không thể không tự tay nghiền nát những viên bảo thạch sáng ngời này.

Trình Phụng dẫn quân thủ giao đấu với Công Tôn Liên, không phân thắng bại.

Hắn đánh ngựa trở về thành trong tiếng chuông thúc giục.

Đi vào bên trong cổng thành, thân binh của hắn ra đón, nhận trường thương cùng cương cung từ tay hắn.

Hạ Phi trong lòng ngứa ngáy, đứng trước Trình Thiên Diệp xin đi giết giặc: “Chúa công, để ta đi lĩnh giáo sự lợi hại của Phụng Túc kia.”

Trình Thiên Diệp gơ tay kéo nàng lại: “Cô là thân vệ của ta, còn chưa tới phiên cô xuất chiến. Trước mắt, chúng ta chỉ cần thủ thực lực quân địch, cố thủ thành trì là được.”

Ở phía sau, Trương Phúc leo lên tường thành: “Chúa công.”

Trình Thiên Diệp nhìn sắc mặt của y, biết rõ tình huống không quá tốt.

“Lại xảy ra chuyện gì?”

Trương Phúc cho người lui, tới gần Trình Thiên Diệp, thấp giọng nói: “Biện Kinh đã xảy ra chuyện, loạn đảng Ngụy Tư Bô ô hợp với một đám thủ cựu phái đại thần tung tin đồn ở Biện Kinh rằng binh Chúa công bị bại tại Giáng Thành, cũng thừa cơ loạn khởi binh mưu phản, hiện đã giam cầm Tiểu Cẩn Tiểu đại nhân, cũng giam thái tử, Hứa phi, Thái hậu và những người liên can rồi.”

“Cái gì?” Trình Thiên Diệp chấn động, trước có cường địch, sau lại có loạn cục.

Trong khoảng thời gian ngắn, quốc gia đã lâm vào khốn cảnh loạn trong giặc ngoài.

Thái tử, Hứa phi, Tiểu Cẩn gặp chuyện không may rồi.

Nàng lão đạo sắp ngã. Hạ Phi vội vàng đỡ lấy nàng.

Trình Thiên Diệp chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, nàng đưa mắt nhìn bốn phía, Trương Phúc cùng Hạ Phi lo lắng nhìn nàng.

Trên tường thành, binh sĩ phụ cận khó hiểu quay đầu nhìn qua.

Trình Phụng và các tướng quân vừa mới xuất chiến đang đi dọc theo bức tường về phía nàng.

Trình Thiên Diệp biết rõ là Chúa công, vào lúc này nàng phải giữ vững bình tĩnh, tuyệt đối không thể hoảng sợ.

Nàng hít một hơi, bình phục tâm tình, cất giọng to rõ: “Trừ quân thù thành, tập hợp tất cả từ Tả Thử trưởng trở lên vào trong trường nghị sự.”

Trong lều lớn trung quân, hội tụ phần lớn các quan tướng cùng mưu sĩ.

Nghe được tin tức Biện Kinh nội loạn, trong trường vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Biện Kinh là thủ đô Tấn quốc, cũng là đường lui cuối cùng của bọn họ, nếu Giáng Thành thất thủ, bọn họ vốn có thể lui về Biện Kinh - thành trì chắc chắn, lương thảo dự trữ sung túc.

Thế nhưng bây giờ Biện Kinh phía sau bọn họ đang bị loạn đảng chiếm cứ, những loạn thần tặc tử đó thậm chí giam thái tử và Thái hậu, mưu đồ làm loạn.

Hôm nay trước có mãnh hổ, sau có sói lang, bị nhốt trong thành, không đường thối lui.

Trong khoảng thời gian ngắn lòng người bàng hoàng.

“Mọi người đừng kinh hoảng.” Giọng nói trấn định của Chúa công vang lên.

Trong đại tướng an tĩnh lại.

“Sự việc đã xảy ra, bồi rồi cũng vô ích, hôm nay chúng ta chỉ có một con đường, chính là đối mặt với tất cả. Trong tay chúng ta có binh lính, có lương thảo, có thành trì chắc chắn, còn có viện quân sắp đến. Đây chưa phải là lúc chúng ta nên bối rối.”

Chúa công ngồi ngay ngắn, thần thái tự nhiên, tiếng nói chậm rãi, không hề lộ thái độ lo sợ.

Chúng thần được tác động, dần dần ổn định lại.

Chúa công chẳng mấy may bản loạn.

Chúa công tất có thượng sách.

Đúng, vẫn chưa tới thời điểm đáng lo, đã từng chỉ có hơn vạn người đối mặt với đại quân Khuyển Nhung vây thành, không phải Chúa công đã dùng nó lệ phá địch sao?

Tin tưởng Chúa công.

Phải tin tưởng Chúa công.

“Chỉ cần đại quân của Mặc Tướng quân đến, cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp, giáp công quân địch, nhất định có thể giải vây cho Giáng Thành.” Một vị Tướng quân trẻ tuổi nói.

Hôm nay Mặc Kiều Sinh Tướng quân đứng hàng Đại Thứ trưởng dụng binh như thần, liên tiếp lập kỳ công, đã là một hình mẫu Tướng quân trong thế hệ trẻ Đại Tấn.

“Đúng vậy, còn có Mặc Tướng quân mà, chúng ta đã trú đóng ở đây nửa tháng, Mặc Tướng quân sẽ tới nhanh thôi. Chờ quân địch lui, chúng ta lại đánh về Biện Kinh, ngũ mã phanh thây lũ nghịch tặc kia!”

“Tội mưu phản không thể tha, cần phải ngũ mã phanh thây bọn chúng!”

Lòng người tạm thời ổn định.

Trương Phúc cùng Hạ Phi liếc nhau một cái.

Theo đạo lý, quân mã Mặc Kiều Sinh đáng lẽ nên sắp đến Giáng Thành, nhưng đến nay không nhận được bất cứ tin tức gì. Có thể xảy ra điều gì biến cố chăng?

Trương Phúc bất an trầm nghĩ.

Chúa công tín nhiệm Mặc Kiều Sinh, chẳng lẽ hán cũng sẽ bỏ đá xuống giếng sao?

Mặc Kiều Sinh đang đi suốt đêm trên con đường núi lầy lội, lũ quét đã cuốn trôi đường núi, bọn họ bị cầm chân trong một khoảng thời gian dài.

Hán nghe được tin chiến bại của Chúa công ở Giáng Thành, tin Biện Kinh bị loạn tặc khổng chế.

Bất luận tin tức là thật hay giả, cũng làm hán tâm phiền ý loạn, lo nghĩ khó thể bình an.

Hán chỉ hận không thể chấp cánh bay đến bên Chúa công.

Trong rừng đột nhiên vang lên tiếng hò hét, một mũi tên nhọn phá không bay đến, cắm giữa ngực Mặc Kiều Sinh, bắn rơi hán xuống ngựa.

Trúng mai phục! Mặc Kiều Sinh trầm nghĩ không tốt, hán nghe thấy tiếng của nhóm Dương Thịnh hô to tên hán.

“Tướng quân!”

“Bảo vệ Tướng quân!”

Hán cảm thấy có người cồng hán lên, trước khi chìm vào hôn mê, Mặc Kiều Sinh gắng gượng nói: “Dương Thịnh, thay... thay ta đến Giáng Thành.”

Kẻ địch là một nhánh quân của Hán quốc, lãnh nạn ở đây, nhân số gấp hai đội quân tiền trạm của bọn họ.

Quân địch mai phục hai bên đường, đánh bọn hán trở tay không kịp.

Cũng may kỵ binh Mặc Kiều Sinh dẫn toàn tinh nhuệ ngàn trăm vạn luyện ra, mặc dù bị tập kích bất ngờ, chủ tướng bị thương, nhưng bọn họ vẫn phản ứng nhanh, kết trận bảo vệ Mặc Kiều Sinh, đẩy lùi sự tập kích của địch nhân, một đường thối lui đến một đồi núi nhỏ, dùng địa thế hiểm trở mà thủ.

Dương Thịnh nhìn Mặc Kiều Sinh hôn mê bất tỉnh, cau chặt mày.

“Thương thế của Tướng quân thế nào?” Hán ta hỏi quân y đi theo.

Quân y vừa mới rút mũi tên nhọn trước ngực Mặc Kiều Sinh, băng bó kỹ miệng vết thương.

Ông ta lau mồ hôi trán, lắc đầu: “Trong cái rủi có cái may, không bị thương đến tâm mạch. Nhưng cũng không thể đi lại thường xuyên, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Dương Thịnh rút bội kiếm tùy thân, nghiêng rặng nhìn quân địch dưới núi bao vây bọn họ, đang kêu gào loạn cả lên.

“Đám quân mất đầu này, dám vuốt râu hùm của quân ta, ta cho các ngươi có đến mà không có về!”

Hắn ta quát to: “Dương Lục Hậu, cho người chăm sóc tốt Mặc Tướng quân, các huynh đệ còn lại theo ta xông xuống núi, giết mẹ nó đám gấu này!”

Tập tin kèm:

Bạn đang đọc truyện *Bát Nát Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Khi Mặc Kiều Sinh tỉnh lại sắc trời đã trở nên trắng trắng.

Trong trường bông chỉ còn ánh nền chập chờn.

Thân binh canh giữ bên cạnh hắn đang ngủ gật, có tiếng hít thở nhẹ hòa lẫn với âm thanh côn trùng kêu vang vào sáng sớm.

Mặc Kiều Sinh cựa quậy, nhích người, cảm thấy trước ngực đau như kim châm.

Chút động tĩnh này lập tức làm cho thân binh giật mình.

“Tướng quân tỉnh rồi.”

Người canh giữ trong trường bông đang ngủ ngáy nhanh chóng nhồm người dậy, vây quanh Mặc Kiều Sinh.

“Ta hôn mê bao lâu?” Mặc Kiều Sinh hỏi.

“Tướng quân, ngài hôn mê tròn hai ngày.”

Mặc Kiều Sinh đón lấy chén thuốc Dương Thịnh đưa tới, từ từ uống vào.

Hắn vươn tay vịn bả vai Dương Thịnh, muốn đứng dậy.

“Tướng quân, ngài bị thương quá nặng, đại phu đã nói tuyệt đối không thể đứng dậy.” Dương Thịnh vội vàng nói.

Mặc Kiều Sinh đứng thẳng người, một tay dè chặt miệng vết thương, điều chỉnh hơi thở: “Truyền lệnh chinh quân, lập tức lên đường.”

“Tướng quân!”

“Tướng quân không thể!”

Trong trường, các tướng sĩ đều quỳ xuống.

Dương Thịnh quỳ dưới đất, dùng sức hành lễ: “Tướng quân, xin ngài ở lại đây dưỡng thương chờ đợi hậu binh đến. Mạt tướng chờ lệnh, dẫn một tiểu đoàn tiên phong đến Giáng Thành trước.”

Tướng quân của bọn hắn không nói gì, nhưng thả lỏng bước chân, kiên định bước từng bước ra khỏi lều.

Thành Giáng Châu, ngoại địch lại đang phát khởi công thành.

Thế công vô cùng mãnh liệt, chiến sự tiến vào giai đoạn gay cấn.

Trên tường thành, bốn phía báo hiệu bất ổn, tiếng giết rung trời.

Từ lỗ châu mai, các tướng sĩ đuổi câu thương dài ra, hung hăng đâm thủng kẻ địch có ý đồ leo lên tường thành.

Đá lăn và trụ chông được thả rơi từ đầu tường xuống.

Huyết nhục của tướng sĩ song phương pha lẫn vào nhau, vẽ loạn trên tường thành sừng sững đầy thê lương.

Trên con dốc bên trong tường thành, Tiêu Tú cảm theo một tấm chắn, chạy nhanh như mèo dọc theo chân tường.

Thình thoảng có cát đá nhỏ vụn hoặc bụi đất rơi xuống, đánh lộp cộp vào tấm chắn của Tiêu Tú, ngẫu nhiên còn sẽ có vài mũi tên bay tới, vun vút bắn vào tấm chắn, rơi xuống bên chân của hắn.

Tiêu Tú nhanh chóng chạy lên đầu tường, đi đến cạnh Trương Phúc mặc khôi giáp.

Hắn phủi bụi đất trên người xuống, móc từ trong lòng ra một gói bánh bao được bọc giấy dầu: “Trương tướng, ăn một chút gì đi.”

Trương Phúc nhận đồ ăn, ngồi xỏm ở một góc của lầu quan sát, sau là cầm lấy ấm nước Tiêu Tú đưa tới, giải quyết đơn giản buổi trưa của mình.

Y uống một miếng nước lạnh, nuốt đồ ăn xuống, ánh mắt nhìn tường thành cách đó không xa.

Ở đầu tường bên đó, Chúa công mặc chiến giáp, thân hình thẳng tắp, ánh mắt nhìn về phía nam.

Tiêu Tú theo mắt Trương Phúc nhìn qua, hạ thấp giọng: “Tiên sinh, đã hai mươi ngày rồi, sao viện quân của Mặc Tướng quân còn chưa tới? Hôm nay lời đồn trong thành truyền khắp bốn phía, nhân tâm lại bắt đầu rối loạn, ta thật sự cũng khá bận lòng.”

Trương Phúc im lặng một lát: “Đang tiết lũ xuân, mưa đổ liên miên, đường đi gian nan. Có lẽ tướng quân sẽ đến trễ. Giờ này khắc này, chúng ta chỉ cần làm tốt bốn phận thân tử, hiệp trợ Chúa công ổn định nhân tâm mới phải.”

“Đúng vậy, ánh mắt Chúa công luôn rất chuẩn, chưa bao giờ nhìn lầm ai.” Tiêu Tú nói: “Tin chắc nàng sẽ không nhìn lầm Mặc Tướng quân đâu.”

Dưới sự bảo vệ của thị vệ, Trình Thiên Diệp tự mình đứng trên đầu tường đốc chiến.

Trải qua thử thách của vô số lần chiến sự, nội tâm nàng đã yếu ớt từ lúc đầu, biến thành kiên cường như sắt thép của hôm nay.

Huyết đẫm trên chiến trường đã không thể lại khiến nàng run sợ nữa.

Giờ này, nàng không mấy may sợ hãi nhìn thẳng vào tình cảnh vô số tính mạng bị cỗ máy chiến tranh không lồ thu hoạch.

Mỗi một sinh mạng chôn vùi sẽ chỉ làm nội tâm nàng càng thêm kiên định.

Nếu bất buộc, nàng sẽ không do dự vượt qua núi thây biển máu này đi thẳng về phía trước.

Đến khi thế giới này trở nên yên ổn và hòa bình, không còn chiến hỏa phân tranh mới thôi.

Kiều Sinh.

Trình Thiên Diệp nhìn về phương nam.

Đại tướng quân của nàng còn chưa đến.

Kiều Sinh có lẽ không tới kịp, nhất định là trên đường đi gặp phải chướng ngại cản trở bước chân rồi.

“Mặc dù chàng chưa tới nhưng ta chắc chắn có thể giữ vững được nơi này. Kiều Sinh, chàng nhất định đừng nóng vội.” Trình Thiên Diệp lặng lẽ nói.

“Đó là gì?” Hạ Phi đột nhiên vươn tay, chỉ về phía nam của thành trì.

Chỉ thấy ở đường chân trời phương nam, cát vàng dần dần tung bay.

Bụi tung đầy trời, một nhánh kỵ binh vội vã chạy đến.

Chữ “Mặc” trên tinh kỳ phấp phới làm phấn khởi lòng người.

“Mặc Kiều Sinh!” Lương Châu vương Lý Văn Quảng đứng lên.

“Quân đội của Mặc Kiều Sinh đến nhanh vậy sao?” Cũng vậy, trên đài, Thường Sơn vương Lữ Tổng nho mắt.

“Tên xuất thân nô lệ này thật ngu xuẩn, đúng là không biết điều!” Giao Châu Hoa Vũ Trụ vỗ bàn tay mập mập lên chân. “Tên cầm trọng binh ngu xuẩn, tự tay chiếm được quốc thổ còn lớn hơn cả Tần quốc, lại không biết nắm chắc cơ hội, tự lập thành vua. Còn ngàn dặm xa xôi chạy đến cứu viện Chúa công của hắn. Đồ ngu! Thật là một tên ngu dốt!”

Lữ Tổng nói: “Bọn họ có thể tới nhanh như vậy, nhất định là bỏ cả đồ quân nhu và lính bộ, chỉ dẫn theo kỵ binh. Bọn họ vượt ngàn dặm xa xôi đã mệt mỏi, không bằng chúng ta mượn cơ hội chặn đứng hắn, không cho hắn và quân thủ trong thành hợp lại?”

Lý Văn Quảng im lặng một lát, lắc đầu: “Mặc Kiều Sinh này không phải kẻ đầu đường xó chợ. Hôm nay hắn dẫn quân đến giúp, sĩ khí quân phòng thủ đại chấn, cùng hắn trong ngoài phối hợp. Chúng ta chưa hẳn chặt đứt được. Hôm nay tạm thời kêu gọi thu binh, rồi tính tiếp vậy.”

Mặc Kiều Sinh đến, nỗi lo âu đọng lại trong lòng quân dân thành Giáng Châu nhiều ngày nhanh chóng tan thành mây khói.

Địch nhân kêu gọi thu binh, các tướng sĩ trên đầu thành xuống nghỉ ngơi, mặc dù bụi bặm đầy mặt, toàn thân mệt mỏi, nhưng mà vẻ mặt là sự vui mừng.

Mặc Kiều Sinh Tướng quân bách chiến bách thắng, là quân thần của Đại Tấn bọn họ.

Hắn đến như một cây Định Hải Thần Châm, ổn định sự sợ hãi hơn nửa tháng qua của tất cả mọi người.

Trong lều quân, Đại Thử trưởng Mặc Kiều Sinh phong trần mệt mỏi, mặc giáp cầm kiếm, dẫn theo thuộc cấp của hắn bước vào trong trướng.

Các tướng quân đường xa đến quý xuống đất hành lễ, thỉnh an trước vua.

“Đại Thử trưởng một đường bốn ba, vất vả rồi.” Giương mặt Trình Thiên Diệp lộ ra nụ cười từ nội tâm.

“Đúng vậy, Đại Thử trưởng thật sự đã cực khổ rồi, chúng ta trông sao trông trắng, cuối cùng cũng trông được ngài rồi.” Một lão tướng Tấn quốc mở miệng phụ họa.

Ông ta tuy đang khen nhưng thật ra trong câu nói lại có kim, ngầm trách cứ Mặc Kiều Sinh.

Quý phía sau Mặc Kiều Sinh, Dương Thịnh ngẩng đầu, môi bỗng nhúc nhích.

Mặc Kiều Sinh quay đầu lại nhìn hắn ta, ý muốn ngăn cản lời hắn ta định nói.

Dương Thịnh nhìn Trình Thiên Diệp ngồi trên cao, rất muốn nói giúp tướng quân của mình, nhưng nghĩ đây là trưởng Chúa công, cuối cùng vẫn cắn răng cùi đầu.

Trình Thiên Diệp nhìn Mặc Kiều Sinh một lát, đột nhiên nhủ mảy: “Ngươi làm sao vậy?”

“Thần...”

Mặc Kiều Sinh chưa kịp nói gì, Trình Thiên Diệp đã nhíu mày thật sâu, chợt đứng dậy.

“Ngươi nói, Tướng quân các ngươi làm sao thế?” Nàng nhìn Dương Thịnh.

Dương Thịnh ngẩng đầu ôm quyền hành lễ: “Khởi bẩm Chúa công, Mặc Tướng quân trên đường bị kẻ địch tập kích, hôm nay thân bị trọng thương, lại nhất quyết không chịu nghỉ ngơi, đi ngày đi đêm mới đến được đây.”

Trình Thiên Diệp sa sầm mặt. Thậm chí Mặc Kiều Sinh còn thấy gò má nàng khẽ run run.

Đại tướng quân một đường nằm gai nếm mật không sợ hãi, đột nhiên giờ đây thậm thấy luống cuống.

Hắn nhin không được chà xát lòng bàn tay, hắn biết rõ Chúa công không vui khi hắn không biết thương tiếc thân thể mình.

Trình Thiên Diệp cất giọng: “Cởi khỏi giáp của đại tướng quân xuống.”

Dương Thịnh đứng vụt lên, hắn ta đã muốn làm như vậy từ đầu rồi.

Thương thể của tướng quân hoàn toàn không thể chịu đựng được khỏi giáp nặng như vậy.

Theo từng lớp khỏi giáp rơi xuống đất, trong lều lớn vang lên tiếng hít thở kinh hoàng.

Bên trong khỏi giáp sáng loáng sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ, đầm đìa nhỏ giọt xuống đất.

Mặc Tướng quân đang mặc hắc bào đứng trước vua, chiến bào màu đen đã ướt đẫm.

Giờ đây, tất cả mọi người trong trướng, lòng đều nặng trĩu, bọn họ biết rõ thứ thấm ướt áo bào của Tướng quân không phải mồ hôi, mà là máu của Tướng quân.

Trình Thiên Diệp mím môi, nàng ra lệnh cho Hạ Phi: “Truyền quân y vào trướng của ta.”

Sau đó nàng đi lên phía trước, nắm tay Mặc Kiều Sinh, nhẹ nhàng hỏi: “Quân đội ngươi dẫn đến giao cho vị Dương Thịnh Tướng quân này được chứ?”

Chúa công không nổi giận càng làm nội tâm Mặc Kiều Sinh sợ hãi, hắn hoảng hốt gật đầu.

Trình Thiên Diệp quay đầu nhìn thoáng qua Trương Phúc: “Trương tướng, việc trong quân giao cho ngươi. Ngươi và vị Dương Thịnh Tướng quân này cùng an bài cả đi.”

Căn dặn xong, trước mặt bao người, Chúa công kéo Mặc Tướng quân chậm rãi đi ra khỏi lều.

Vào trướng bỗng mà ngày thường Chúa công hay nghỉ ngơi.

“Nằm xuống đi.” Trình Thiên Diệp mở lời.

“Chúa, Chúa công.” Mặc Kiều Sinh muốn giải thích.

“Nằm xuống, đừng để ta lặp lại.”

Mặc Kiều Sinh chỉ có thể nghe lời nằm trên giường Chúa công.

Quân y vội vàng chạy tới giúp hắn xử lý vết thương.

Hắn nhin không được thỉnh thoảng nhìn về phía Chúa công ngồi ở đầu giường, trong nội tâm vừa mừng vừa lo.

Chúa công mới từ trên tường thành xuống, gương mặt dính bụi, cả người cũng gầy đi trông thấy.

Nhưng hắn chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt này đang ở yên trước mắt mình, trong lòng dần dần được lấp đầy bởi vui mừng và hạnh phúc.

Chúa công im lặng, không có dấu hiệu nổi giận, cũng không nở nụ cười ôn hòa như trước.

Mặc Kiều Sinh thắm thấy sợ hãi.

Hiện tại, hắn thà rằng đeo thương cầm vũ khí, đi ngoài thành đối mặt với hơn mười vạn quân địch, cũng không dám ở đây hứng chịu lửa giận sắp đến của Chúa công.

Quân y băng bó xong vết thương, đứng dậy hành lễ: “Chúa công, thương thế của Tướng quân rất nghiêm trọng, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt, không thể lại tùy ý di chuyển nữa.”

Trình Thiên Diệp khẽ gật đầu, ý bảo ông ấy lui ra.

Nhất thời trong trướng không còn ai, chỉ có đại tướng quân nằm trên giường và Chúa công ngồi im phía trước.

Trình Thiên Diệp bỗng đứng dậy,

Mặc Kiều Sinh vô thức lui vào trong.

Nhưng Trình Thiên Diệp vươn tay, nắm được đầu của hắn, giữ chắc hắn, không cho hắn lại lui về sau thêm nữa.

Nàng cúi người, khẽ sát vào gương mặt mà mình ngày nhớ đêm mong.

Đến khi khuôn mặt kia trốn tránh, lộ vẻ kinh hoàng và bất an, nàng mới oán hận buông tay ra.

“Nể tình chàng bị thương, tạm thời ta ghi nhớ món nợ này.” Trình Thiên Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chờ chàng khỏe lại, xem ta... phạt chàng thế nào.”

Dương Thịnh thương lượng quân vụ với Trương Phúc xong mới đi tới trước trướng Chúa công xin gặp.

Chức vị của hắn ta không đủ để có thể chủ động cầu kiến Chúa công, nhưng trong lòng của hắn ta thật sự không an tâm về Đại Thử trưởng đang bị thương nặng.

May thay Chúa công không vì hắn ta quân chức thấp kém mà từ chối gặp, rất nhanh đã tuyên hắn ta vào.

Hắn ta quý xuống đất hành lễ, thuật lại việc họ gặp phải rồi bất ngờ bị kẻ địch tập kích, vân vân.

Đây là lần đầu tiên hắn ta gặp mặt Quân chủ.

Quân chủ ngồi ở mép giường, thần sắc hòa nhã, tha thiết hỏi han, góp phần xoa dịu sự căng thẳng trong lòng hắn ta.

Dương Thịnh khẽ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua trên giường.

Hiển nhiên thương thế Tướng quân đã được xử lý, bây giờ đang đắp chăn gấm, xoa tóc, nằm trên giường ngủ say sưa.

Tướng quân ngủ rất sâu, ngay cả khi hắn ta và Chúa công nhẹ giọng nói chuyện cũng không thể đánh thức.

Đoạn đường này, Tướng quân gần như không ngủ được một giấc an ổn, cho đến lúc này, Dương Thịnh mới thấy được nét buồn lúng trên gương mặt Mặc Kiều Sinh.

Tự đáy lòng, hắn ta rút cuộc thờ dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 110

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trình Thiên Diệp nhìn Tướng quân cũng sinh ra đã là nô lệ này, đang quý gối trước mắt.

Trên mặt người này có một vết sẹo, thoát nhìn sẽ làm người ta hơi sợ hãi.

Trình Thiên Diệp nhớ rõ tên của hắn, là Dương Thịnh.

Từ rất lâu trước đây, Trình Thiên Diệp đã chú ý đến hắn.

Dưới gương mặt có vết sẹo dữ tợn kia lại là một màu trắng bạc rực rỡ.

Hắn như một thanh thần binh được rút khỏi vỏ, sắc bén, lóa mắt.

Lúc hắn nhìn Trình Thiên Diệp, xung quanh màu trắng bạc này lấp lánh một viền vàng nhạt.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn Mặc Kiều Sinh nằm trên giường, vòng màu vàng này trong nháy mắt trở nên chói lóa, sáng ngời.

Từ lúc Mặc Kiều Sinh xuất chinh, vì để tránh tái xuất hiện bị kịch như Hạ Lan Trinh, Trình Thiên Diệp đã tốn rất nhiều thời gian, cẩn thận tra xét qua hầu như tất cả mọi người bên cạnh hắn.

Bài trừ từng kẻ bụng dạ khó lường.

Lúc ấy nàng rất vui mừng vì bên cạnh Mặc Kiều Sinh có không ít thuộc cấp trung thành và tận tâm với hắn.

Trong số những người này, vừa có năng lực vừa trung thành nhất chính là vị Dương Thịnh trước mắt.

Trình Thiên Diệp kiểm lòng không đầu trách cứ: “Đương Tướng quân, Đại Thứ trưởng bị thương nặng như vậy, người là ái tướng tâm phúc của hần, sao không biết ngăn cản hần? Người nên biết thành trì bên ta vững chắc, lương thảo sung túc, cho dù các người tới chậm một ít cũng đâu có sao?”

Đương Thịnh ngẩng đầu lên, câu trách cứ này của Chúa công thật ra không hợp lý lắm, hần làm sao có thể ngăn cản được quyết định của Đại Thứ Trưởng. Thế nhưng, khi nghe xong, hần lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hóa ra Chúa công và Tướng quân tin cậy nhau, quan tâm nhau như vậy.

Đương Thịnh: “Mặt tướng biết lỗi, mặt tướng thất trách.”

Trình Thiên Diệp: “Sau này nếu còn gặp phải tình huống như thế, phải lấy an nguy của Tướng quân làm trọng, biết không?”

Đương Thịnh: “Vâng, Ty chức ghi nhớ.”

Có lẽ là bởi vì đã thả lỏng, vào đêm đó, Mặc Kiều Sinh ngủ trong trướng Chúa công đột nhiên sốt cao.

Hần chỉ cảm thấy cơ thể lạnh lúc lúc nóng, cả người lấm vào nhiều con ác mộng.

Lúc mơ màng, Mặc Kiều Sinh nhận ra bản thân mình đang chìm trong dòng suối lạnh buốt.

Hần đang công Chúa công, liều mạng chạy về phía trước, tên nhọn của địch nhân bắn liên tục vào người hần, cả dòng suối đều biến thành một màu đỏ tươi.

Phải chạy, tiếp tục chạy, không thể ngừng, đưa Chúa công đi.

Đột nhiên, không thấy dòng sông máu lạnh băng kia nữa, Chúa công cũng không còn trên lưng.

Mặc Kiều Sinh phát hiện mình bị đặt dưới mặt đất cát nóng bỏng, trước mắt bầy biện vô số than bùn đang cháy hừng hực.

Có người cầm lấy que hàn đỏ bùng trong chậu, hung hăng ấn lên người hần.

Hần cảm thấy đau nhức như bị kim châm muối xát.

Vì sao ta lại thành nô lệ rồi?

“Chúa công, Chúa công!” Hần hoảng loạn la lên.

“Chúa công ở đâu ra.”

“Người nằm mơ à?”

“Chúa công người chết từ lâu rồi.”

“Người chỉ là nô lệ.”

Vô số giọng nói vang lên từ bóng tối. Vô số que hàn không lồ di chuyển lại gần hần.

Hần rơi vào sự sợ hãi khôn cùng.

“Kiều Sinh, Kiều Sinh.” Một giọng nói quen thuộc đang gọi tên hần.

Mặc Kiều Sinh thờ hồn hần, đột nhiên mở mắt ra.

Hần thấy mình đang ngủ trong trướng bông đen kịt.

Trong bóng tối có người gợn một cây nến nhỏ đến gần hần, chút ánh sáng yếu ớt đó rơi vào khuôn mặt nọ, đúng là người hần đã điên cuồng gọi tên trong cơn ác mộng.

“Kiều Sinh, chàng sốt rất cao, gặp ác mộng sao?”

Giương mặt Chúa công phản chiếu ánh nến màu da cam, có vẻ mỏng lung, như không chân thật.

Chúa công ngồi bên giường, vươn tay nhẹ nhàng sờ lên trán hần, lại vắt thêm một cái khăn nóng, lau đi mồ hôi trên cổ và mặt hần.

Xúc cảm ấm áp lướt qua trán, gò má, rồi cổ của hần.

Cuối cùng, hơi thở của hần từ từ ổn định lại.

“Chàng nhìn chàng đi, làm bản thân bị thương thành thế này.”

“Đương Thịnh đã nói cho ta biết rồi, ngực chàng bị trúng một mũi tên, còn không quan tâm mà điên cuồng cười ngửa chạy tiếp.”

Chúa công vừa quở trách, vừa đổi một cái khăn lạnh khác, đắp lên vầng trán nóng hổi của hần.

Trong trướng bông yên tĩnh, giọng nói trầm thấp của Mặc Kiều Sinh khàn khàn vang lên: “Trên đường đi, ta nghe nói Giáng Thành thất thủ, Chúa công nàng... sống chết không rõ.”

“Khi đó ta thật sự sắp hóa điên rồi, hoàn toàn không nghĩ được nhiều nữa.”

“May thay, Chúa công không có việc gì.”

Hắn nhắm nghiền hai mắt, lông mi nhẹ nhàng cử động, hai giọt nước mắt trong trẻo chảy ra khỏi khóe mắt, thấm vào trong gối đầu.

“Đừng khóc mà. Ta đâu dễ dàng gặp chuyện không may như vậy.” Trong bóng tối, giọng nói của Chúa công luôn có thể xoa dịu lòng người.

Mặc Kiều Sinh cảm thấy một góc chăn bị xốc lên.

Cơ thể ấm áp của Chúa công chui vào, nằm kế bên hắn, bàn tay mềm mại cầm lấy tay hắn.

“Chàng xem, không phải ta vẫn khỏe mạnh sao? Ta đang ở bên chàng nè.”

Trong sự yên tĩnh, Chúa công thở dài một tiếng: “Haiz, bảo chàng đừng khóc rồi.”

Một đôi môi ướt át hôn lên khóe mắt hắn, hôn lên nước mắt của hắn.

Cuối cùng, nụ hôn nóng bỏng này rơi vào đôi môi khô khốc của hắn.

Chiếc lưỡi ẩm ướt và ấm áp chiếm lấy miệng của hắn, chiếm lấy tất cả tư duy và năng lực của hắn.

Chiến sự Giáng Thành vẫn hùng hực khi thế,

Nhưng bởi vì Đại Thứ trưởng Mặc Kiều Sinh đã dẫn theo bộ đội tiền trạm vào thành, cả quân tâm đều theo đó được ổn định.

Đối với binh lính, vị Đại Thứ trưởng Mặc Kiều Sinh đã công chiếm Kỳ Huyện, giành lấy Trịnh Châu, lại một đường tiến quân cướp cả Phong Đô, sau đó còn một mình lĩnh quân diệt cả Hán Trung, là quân thần bách chiến bách thắng trong nội tâm bọn họ.

Chúa công cùng Mặc Tướng quân đều ở Giáng Thành, vậy thì còn gì phải lo lắng nữa?

Tuy nhiên, bây giờ đại tướng quân đã nằm trong trướng Chúa công mấy ngày liền đang cực kỳ buồn bực.

Chiến sự căng thẳng nhưng Chúa công lại nghiêm lệnh cho hắn nằm trên giường nghỉ ngơi, thậm chí cấm hắn đứng dậy đi lại.

Mỗi đêm, Chúa công đều ngồi ở bàn, vừa chăm hắn, vừa phê duyệt quân báo, ngày ngày chong đèn đến đêm khuya.

Mặc Kiều Sinh nhìn bóng dáng gầy gò và quầng mắt xanh đen của Chúa công, hầu như không muốn lại nằm thêm một khắc nào.

Lúc này, hắn thật sự bắt đầu hối hận lúc trước mình quá xúc động, nếu bây giờ mình không bị thương thì có lẽ Chúa công sẽ không phải vất vả như vậy.

Sắc trời dần sáng lên, Trình Thiên Diệp rón ra rón rén xốc chăn lên, leo xuống giường, mọi bàn tay chột nín lấy y phục của nàng.

Trình Thiên Diệp quay đầu, trông thấy Mặc Kiều Sinh đang nhắm người dậy.

“Chúa, Chúa công...”

“Không được. Chàng nằm nghỉ đi.” Trình Thiên Diệp thẳng thừng cắt đứt lời hắn.

Mặc Kiều Sinh không buông tay ra: “Chúa công, thần đã không sao rồi. Hôm nay đại quân chúng ta từ Hán Trung chạy tới, đã đến đóng ở phía nam Giáng Châu. Hôm nay cuộc chiến trọng đại, thần vẫn chưa lộ diện trong quân...”

Hắn hơi do dự, cảm thấy nói vậy sẽ tổn hại đến uy tín của Chúa công, nhưng hắn vẫn quyết định nói thẳng ra.

“Từ khi thần vào Giáng Thành vẫn chưa ra mặt trước quân, e là quân tâm không ổn.”

Trình Thiên Diệp biết rõ hắn nói rất đúng, đại quân từ Hán Trung đến có hai mươi vạn, trong đây hơn một nửa nhân số đều là quân đội một tay Mặc Kiều Sinh hợp nhất trong khi công chiếm Phong Đô ở Nam Trịnh.

Trong đó rất nhiều người chưa từng thấy mặt của Chúa công Trình Thiên Diệp, thậm chí đây còn là lần đầu tiên bước vào quốc thổ Tấn quốc.

Hôm nay Mặc Kiều Sinh đã vào Giáng Thành, nhưng chưa ra mặt, quả thực bất lợi với việc ổn định quân tâm, để lâu dần có lẽ sẽ bị người có tình lợi dụng.

Mặc Kiều Sinh trông thấy vẻ mặt Trình Thiên Diệp hơi buột lòng, vội vàng cố gắng: “Thần ra đứng trên đầu thành, giám sát chiến sự, tuyệt đối sẽ không tùy ý làm bậy, nhất định không sao.”

Trình Thiên Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được. Chàng thay chiến bào, không được mặc giáp. Ra ngoài thôi.”

Mặc Kiều Sinh vui mừng thay chiến bào, vội vàng dùng bữa sáng, vừa ra ngoài cửa, thoáng chốc đã ngăn cản cả người.

Trình Thiên Diệp đứng đó chờ hắn, phía sau nàng là hai tiểu binh, đang khiêng một cái kiệu nho nhỏ.

Mặc Kiều Sinh bồng đồ mặt: “Ta... Ta sao có thể ngồi cái này?”

Trước mặt Chúa công, sao hắn có thể ngồi kiệu.

Trình Thiên Diệp phui phui xiêm áo: “Muốn lên tường thành, ngồi vào. Không muốn ngồi, về nằm.”

Vì vậy vào sáng sớm, sương mù dần tiêu tan, binh sĩ trên đầu thành bận rộn chuẩn bị công sự chợt giật mình nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ. Chúa công của bọn họ đi phía trước, sau lưng là Đại Thứ trưởng ngồi kiệu đi theo.

Hai người leo lên sườn núi dọc theo tường thành, đến đầu tường, đi vào bên trong dịch lâu phòng ngự kiên cố nhất trên tường thành.

Có lẽ là do ánh mặt trời sáng chói chiếu lên người, cả khuôn mặt của Đại Thứ trưởng Mặc Kiều Sinh đều như đang ửng hồng.

Nhóm Trương Phúc đang thương thảo chiến vụ hôm nay trong địch lâu, trông thấy Mặc Kiều Sinh sau lưng Trình Thiên Diệp, ai nấy đều lấy làm kinh hãi, nhưng lập tức thân thiết chào hỏi hân.

Trương Phúc còn gật đầu hỏi han: “Thương thế của Đại Thứ trưởng không sao chứ? Có thể đi ra ngoài rồi hả?”

Lúc Mặc Kiều Sinh ở Biện Kinh thì Trương Phúc lại ở Giáng Thành.

Khi Trương Phúc trở lại Trịnh Châu thì Mặc Kiều Sinh đã xuất chinh đến Hạo Kinh.

Vì thế, hai người bọn họ tuy đều là người thân cận bên cạnh Trình Thiên Diệp, nhưng chưa tiếp xúc với nhau nhiều lắm.

Từ lúc ban đầu, Mặc Kiều Sinh đã mơ hồ nhận ra Trương Phúc có lòng phòng bị hân.

Nhưng lúc này, Trương Phúc tựa hồ đã tháo gỡ được thành kiến với hân.

Y thậm chí còn dẫn Tiêu Tú bùng một cái ghế dựa tới cho Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh đành phải ngồi xuống ghế, chấp tay trước ngực hành lễ nói tạ: “Đa tạ Trương tướng.”

Có lẽ bị thương lúc này cũng không phải chuyện xấu, Mặc Kiều Sinh thầm nghĩ, hân thật cao hứng vì mình có thể được người bên cạnh Chúa công chấp nhận.

Trình Phụng đi đến cạnh hân, nhẹ nhàng đặt tay lên vai hân.

“Không sao chứ.” Trình Phụng nói.

Mặc Kiều Sinh dùng ánh mắt ý bảo đừng lo lắng.

Trình Phụng ngắm nhìn doanh địa quân địch ở xa xa, nói: “Những ngày qua, trong quân địch chỉ có Công Tôn Liên của Lữ Tổng, Phụng Túc của Lý Văn Quảng là khó giải quyết nhất. Còn lại đều là hạng người tầm thường.”

Mặc Kiều Sinh: “Hai người kia, lúc ở thành Biện Châu, ta cũng từng cùng kẻ vai chiến đấu với họ, cũng có chút hiểu biết. Phụng Túc dụng binh vững vàng. Công Tôn Liên lại cương trực dũng mãnh, một thân ngạo khí.”

Hân và Trình Phụng trao đổi ánh mắt.

Trình Phụng giơ ngón tay làm hình lưỡi dao, kéo xuống phía dưới: “Vây trước tiên ra tay từ hân.”

Ánh mặt trời nhảy nhót trên lưng núi, ráng chiều phủ lên tường thành hoang vắng.

Đại quân của địch nhân lại đến dưới thành.

Trương quốc đại tướng quân Công Tôn Liên thúc ngựa hoành thương, khiêu chiến tiền quân.

Mặc Kiều Sinh gọi Dương Thịnh tới: “Người ra đi, nhớ kỹ chỉ được bại không được thắng, chỉ cần tận lực khiêu khích, dụ hân dẫn binh truy kích. Trình Phụng Tướng quân sẽ dồn trận cho người.”

Dương Thịnh bật cười: “Tướng quân, cái này hơi khó rồi. Trên chiến trường ty chức còn chưa bao giờ chủ động rút lui.”

Mặc Kiều Sinh: “Thủ cấp có một nửa của người.”

Dương Thịnh dẫn lệnh ra khỏi thành.

Trình Phụng và Mặc Kiều Sinh bắt tay, đeo cương cung, cùng ra khỏi thành.

Tiếng trống dồn dập, khói lửa nổi lên tứ phía.

Trình Thiên Diệp chấp tay sau lưng đứng trong địch lâu, nhìn tường thành phía dưới, quân mã song phương đều tự triển khai trận thế.

Hai quân giao nhau, tên bay đầy trời, quân lính giờ khiên, từng bước tiến lên.

Kỵ binh tung hoành, cát vàng bốc lên cuộn cuộn.

Trong lớp bụi mù, Trình Thiên Diệp nhìn thấy một màu trắng bạc đi thẳng đến chỗ địch quân màu lam không tước.

Trên người hai vị đại tướng quân đều tự dấy lên chiến ý ngút trời, xông vào nhau.

Song phương giao chiến một lát, đã thấy màu trắng bạc quay ngựa, màu lam gặt gao theo sát.

Trình Phụng canh giữ trên đường, duỗi tay, cầm cung lấp tên, chỉ nghe tiếng vun vút của hàng loạt mũi tên.

Màu lam không tước chói mắt sau màn cát vàng chợt lóe lên rồi ánh sáng dần dần biến mất.

Trình Thiên Diệp khép hờ mắt.

Chúng ta thắng một trận.

Đóng tại phía nam thành trì, đại quân Tấn quốc từ Hán Trung đến, bày trận cánh nhọn, triển khai hai cánh, đánh bọc theo hai bên sườn của quân địch.

Quân địch hao tổn một đại tướng, lại bị viện quân Hán Trung bọc đánh, nhất thời khí thế giảm nhiều, thối lui ra ngoài ba mươi dặm.

Một tháng bị ba nước liên quân vây khốn, binh lính Tấn quốc bị đè nén đã lâu, rốt cuộc lần đầu nếm được tư vị thắng lợi.

Bọn họ hân hoan mở cửa thành ra, nghênh đón đại quân từ Hán Trung chạy đến trợ giúp vào thành.

Trong ngoài thành Giang Châu, bóng tối che lấp hơn một tháng đã bị quét sạch, toàn cảnh vui sướng.

Đến khi mặt trời ngã về tây, hưng phấn và nhiệt tình của binh lính còn chưa dứt.

Hạ Phi đi qua, nhìn thấy các tướng sĩ đang phấn khởi bàn luận trận thắng ban ngày.

Nàng đi đến trước trưởng Chúa công, đang muốn đi vào.

Thính giác nhạy bén, nàng nghe thấy trong trưởng có tiếng bước chân rất nhỏ.

Chúa công còn chưa trở về, như vậy bên trong chỉ có thể là tướng quân Mặc Kiều Sinh.

Hạ Phi ngăn vệ binh muốn đi thông báo ngoài cửa lại.

Vốn xuất thân ám vệ, nàng lặng lẽ nương theo bóng tối lên vào bên trong trưởng.

Nàng biết rõ Chúa công và Trương đại nhân đều vô cùng tín nhiệm vị tướng quân này.

Nhưng đối với nàng, vị tướng quân này chỉ là một người xa lạ mới quen.

Làm thiếp thân thị vệ của Chúa công, nàng cảm thấy mình cần phải hiểu rõ vị tướng quân này.

Xem xem lúc Chúa công không ở đây, hẳn sẽ làm những gì trong trưởng của Chúa công.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Hạ Phi lên vào trong trưởng.

Hành động của nàng rất nhẹ, như một con mèo linh hoạt, nương theo bóng tối hành tẩu trong trưởng.

Ngay cả hơi thở cũng rất sâu và nhẹ, từ đầu đến cuối nàng gần như không phát ra một tiếng động nào.

Trong trưởng của Chúa công chia thành trong và ngoài, hôm nay bên ngoài không có một bóng người.

Hạ Phi bình tĩnh và chậm rãi tìm kiếm bên trong.

Là một ám vệ đã từng sống ở nơi hắc ám, lặng lẽ di chuyển và thăm dò là các kỹ năng nàng đã được rèn luyện từ nhỏ.

Nàng đi đến màn che, nghe ngóng chốc lát, không nhận thấy bất kỳ tiếng động gì.

Hạ Phi nằm sấp xuống, đưa ngón tay với vào đáy màn, khẽ nâng nó lên một chút.

Đang muốn giương mắt nhìn trộm, đột nhiên lông tơ trên mu bàn tay nàng dựng đứng.

Một bàn tay nam nhân cứng như thép duỗi ra từ sau rèm, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay nàng.

Hạ Phi kinh hãi, nàng khéo léo tránh được, đồng thời nẩy ra ý đồ bức lui người phía sau rèm.

Bàn chân chợt bị dẫm một dẫm, một cơn đau nhức kịch liệt truyền lên từ gan bàn chân.

Người này quá mạnh mẽ, mình không phải là đối thủ.

Hạ Phi nhận ra điều này, nhanh chóng lăn một vòng, muốn lui lại.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một thiết kiếm sắc bén chọc thủng màn trưởng, chĩa thẳng vào mặt nàng.

Động tác nhanh nhẹn, Hạ Phi rút đôi đoản đao ra, chống đỡ lưỡi kiếm sắc bén trước mắt.

Đấu trực diện, một âm thanh chói tai vang lên.

Hạ Phi chỉ cảm thấy bàn tay run lên từng hồi, một sức mạnh khổng lồ ghì chặt đoản đao của nàng, ép hai tay nàng xuống.

“Là người?” Nam nhân trước mặt đầy sát ý, giọng nói lạnh lẽo: “Người đang làm gì đó!”

“Ta là cận vệ thiếp thân của Chúa công, an toàn trong trưởng Chúa công vốn do ta phụ trách.” Hạ Phi gay gắt đối chọi với hắn: “Ngươi lại Đại Thứ trưởng, thương thế người đã khỏi hẳn, vì sao sau khi xuống tường thành lại đi thẳng vào trưởng của Chúa công?”

Vị đại tướng quân kia vừa mới dang đẳng sát khí, nét mặt đột nhiên đỏ ửng đầy đáng ngờ.

Hắn buông lỏng tay ra, hơi lảng tránh ánh mắt Hạ Phi.

Người này quả nhiên trong lòng có quý. Hạ Phi gọi về tra tấn thâm nghĩ.

Ở phía sau, giọng nói của Chúa công vang vào bên trong: “Hay nhỉ, xem ra Mặc Tướng quân đã khỏe hẳn rồi.”

Trình Thiên Diệp nhấc mình lên, dựa vào cạnh cửa, không nóng không lạnh nói: “Buổi sáng còn nói tuyệt đối sẽ không tùy ý làm bậy, chớp mắt đã động thủ với thị vệ của ta rồi hả?”

Hai người đồng loạt kinh hãi.

Đại tướng quân uy danh hiển hách nọ vì một câu băng quơ của Chúa công, trong nháy mắt lại luống cuống tay chân.

Hắn “xoạt” giấu thanh kiếm ra sau lưng, nhanh chóng lui lại vài bước, hể mồi áp ứng nhưng không cắt được thành lời.

Trình Thiên Diệp hung hăng trừng mắt liếc Mặc Kiều Sinh, nhướn cằm với Hạ Phi: “Hạ Phi, cô đi ra ngoài trước, canh giữ bên ngoài giúp ta, đừng cho người khác vào.”

Hạ Phi hoang mang ra khỏi trường phòng, canh giữ ngoài cửa.

Nàng vuốt vuốt cổ tay đang run bần bật, lắc lắc mắt cá chân đang đau đớn.

Thân thủ của Mặc Tướng quân thật sự quá được, và lại còn rất mạnh. Đây là hắn đang bị thương, nếu trong lúc khỏe mạnh, chỉ sợ mình không đi được mấy chiêu dưới tay hắn.

Hình như hắn rất sợ Chúa công?

Hạ Phi suy tư một lát, mới bắt gác nhận ra, quan hệ giữa Chúa công và Mặc Tướng quân tựa hồ không phải kiểu như nàng nghĩ.

Thính giác cực kỳ nhạy cảm, mặc dù đứng bên ngoài trường, nàng vẫn có thể mơ hồ nghe thấy ở bên trong, cách hai lớp màn, vang lên một vài tiếng động nho nhỏ.

Hạ Phi đỏ mặt, hóa ra Chúa công và Tướng quân là loại quan hệ này?

Nàng vô thức dựng tai lên nghe ngóng, lờ mờ nghe thấy một giọng nói trầm thấp đang nức nở xin tha.

“Đừng... Đừng như vậy.”

Trong nháy mắt, lửa giận của Hạ Phi tăng vọt, nàng nắm chặt chuỗi kiếm trong tay.

Mặc Kiều Sinh thật to gan, dám làm Chúa công khóc!

Sau đó trong trường lại vang lên một giọng khàn khàn khác nói câu gì đó.

Hóa ra đây mới là tiếng của Chúa công, chẳng lẽ người vừa khóc là Mặc Tướng quân sao?

Hiểu ra, tai Hạ Phi đã đỏ bừng cả lên.

Nàng lui lại hai bước, hai tay ôm lấy gương mặt nóng hầm hập của mình.

Chúa, Chúa công cũng quá... Lại có thể bắt nạt Mặc Tướng quân đến phát khóc lên như vậy.

Trong lúc đó, Trương Phức đi đến trước trường, Hạ Phi giờ tay ngăn cản y.

“Ta có quân vụ cần gấp Chúa công, giúp ta bẩm báo.” Trương Phức nói.

Hạ Phi ngậy góc: “Không, không tiện.”

“Cái gì không tiện?” Trương Phức cười hỏi.

Y phát hiện từ khi y đẩy Hạ Phi đến chỗ Chúa công, gương mặt vô cảm thường niên của Hạ Phi bắt đầu thỉnh thoảng lộ ra một vài thần sắc thú vị.

Ví như lúc này, xem ra mặt nạ nàng hay đeo sắp vỡ ra rồi. Về mặt nàng khó xử không biết nên thể hiện thế nào.

“Được rồi, được rồi.” Trương Phức cười hi hi vô vô vai nàng: “Có phải Mặc Tướng quân ở bên trong không, lát nữa ta lại đến, người bảo vệ Chúa công cho tốt đi.”

Sắc trời tối dần, khói bếp lượn lờ bay lên từ doanh địa.

Chúa công tinh thần sáng khoái nhấc mình đi ra, mắt nàng chứa xuân sắc, đôi môi đỏ thắm, ngại ngần dặn Hạ Phi mang thức ăn khuya lên cho nàng.

“Nè... “ Trình Thiên Diệp gọi lại Hạ Phi chuẩn bị rồi đi, lặng lẽ nói bên tai nàng ấy: “Hỏi xem có canh bỏ khí huyết không, mang lên cho ta một chút.”

Hạ Phi chạy như trốn.

Bóng đêm buông xuống, một chiếc đèn cầy nhỏ được thắp lên trong trường, ánh nền màu quả quýt chập chờn chiếu sáng cả bàn đồ ăn phong phú.

Trình Thiên Diệp ngồi bên bàn, không ngừng gấp thức ăn vào chén Mặc Kiều Sinh: “Nói đến mới nhớ, chúng ta đã lâu không ăn com cùng nhau rồi.”

Mặc Kiều Sinh chỉ mặc trung y màu trắng, tóc dài rối tung, xuân sắc nơi khóe mắt vẫn chưa tan, vùi đầu xới com.

Sau một lúc lâu, hần cúi đầu thì thầm: “Một năm năm tháng hai mươi ngày.”

Trình Thiên Diệp lập tức mềm lòng, nâng mức thêm một chén canh nữa đưa cho Mặc Kiều Sinh: “Ăn đi.”

Dưới ánh đèn ấm áp, nàng nhìn viên lam bảo thạch chớp mũi phỉm hồng yên lặng ngồi cạnh nàng ăn canh.

Trình Thiên Diệp có một loại cảm giác thỏa mãn xuất phát từ đáy lòng.

Khoảnh khắc này, nàng thật sự hi vọng những chiến sự máu tươi đầm đìa kia có thể mau chóng chấm dứt. Như vậy, nàng có thể cùng người mình thích trải qua thời gian ấm áp và an nhàn.

Đối với nàng, được thấy người mình thích ni non trong niềm vui thú, có thể đem đến cho nàng một loại cảm giác thỏa mãn mãnh liệt về tinh thần, sự thỏa mãn này có đôi khi còn hơn cả sung sướng về thể xác.

Dù thân thể hai người họ đều khỏe mạnh nhưng lại không thể chính thức kết hợp, đúng là vẫn còn một chút tiếc nuối.

Sau giờ ăn khuya, Trương Phúc lại đến cầu kiến. Trình Thiên Diệp báo Mặc Kiều Sinh nghỉ ngơi trong trường, còn nàng ra ngoài tiếp kiến Trương Phúc.

“Chúa công, có hai tin tốt.” Trong mắt Trương Phúc ánh lên niềm vui mừng.

“Tin gì? Trương tướng cao hứng như thế?”

“Du Tướng quân đã đánh lui viện quân hai nước Vệ - Lỗ tại Tổng quốc, hôm nay đã áp sát thủ đô Bành Thành của Tổng quốc.”

“Thật sao!” Trình Thiên Diệp đứng dậy, đi qua đi lại hai vòng: “Quá tốt rồi, nếu hần lấy được Tổng quốc, xem như đã giải cho ta một nửa buồn phiền rồi.”

“Còn tin kia.” Nàng vội vã hỏi.

“Chúa công, ngài xem phong quốc thư này đi.” Trương Phúc lấy ra một phong thư từ trong tay áo.

Trình Thiên Diệp mở ra đọc, lướt qua nội dung thì bỗng giật mình: “Quà là đáng ngạc nhiên, Ngôi Danh Sơn của Khuyển Nhung sẽ viết thư cho ta?”

“Bọn họ muốn cùng chúng ta khôi phục lại tình bang giao? Có câu nói không sai, giữa các quốc gia không có bằng hữu mãi mãi, cũng không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng.” Trình Thiên Diệp đọc lại rồi cất thư đi, hỏi: “Vi sao bọn họ làm vậy?”

Trương Phúc: “Theo tin tức thần lấy được, khi rời khỏi Hạo Kinh, Một Tầng Thái hậu đã bị Lý Văn Quảng truy kích, trốn thẳng về thảo nguyên. Vì thế, Lý Văn Quảng giành được Lương Châu.”

Trình Thiên Diệp: “Cho nên hôm nay bọn họ muốn thừa cơ Lý Văn Quảng đang dốc toàn bộ lực lượng để được lợi Lương Châu?”

Trương Phúc gật đầu: “Nữ nhân Một Tầng Trần Châu này thật sự là một kẻ lợi hại. Bà ta tìm được nơi ở của Ngôi Danh Sơn, tự hạ mình dẫn theo Nguyên Thuận đế, trong ba ngày quân thần trò chuyện, rốt cuộc đã giải tỏa được hiềm khích, lại mời được Ngôi Danh Sơn rời núi. Hôm nay đại khái bọn họ muốn mượn cơ hội lần này, cùng Lý Văn Quảng tranh đoạt bắc bộ Lương Châu. Bởi vậy muốn giao hảo với chúng ta, để tạm thời ổn định chúng ta.”

Trình Thiên Diệp gõ bàn: “Chính vì vậy, Lý Văn Quảng sẽ nhanh chóng rút quân về, chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này. Tuy nhiên, trong thâm tâm ta thật sự căm hận đám người Khuyển Nhung thay đổi thất thường nọ. Trương tướng, người thấy việc này nên làm sao?”

Trương Phúc: “Hôm nay giữa chúng ta và Khuyển Nhung là Lý Văn Quảng và Lữ Tổng. Quả thực không có tình lực bàn đến bọn họ nữa, trước tiên cũng chỉ có thể lá mặt lá trái.”

Mấy ngày sau, Lý Văn Quảng đột nhiên cho lui binh.

Đại quân Tấn quốc chuyển thủ thành công chủ động xuất kích.

Đánh cho Lữ Tổng và Hoa Vũ Trục trở tay không kịp.

Lữ Tổng dẫn bại quân tan tác bỏ chạy. Tấn quân chẳng quan tâm gĩa, chỉ tập trung binh lực cắn chặt đội quân của Hoa Vũ Trục.

Hoa Vũ Trục dẫn binh mã, hốt hoảng chạy thực mạng trên con đường mưa lầy lội.

“Vô liêm sĩ! Vô liêm sĩ! Một lũ nô lệ ti tiện!” Giao Châu vương Hoa Vũ Trục cả đường đều mắng chửi luôn mồm.

Tên hỗn đản Lý Văn Quảng kia, dám lâm trận rút lui, làm hại bọn họ ăn thiệt thòi lớn như vậy.

Ghê tởm hơn chính là Mặc Kiều Sinh và Trình Phượng của Tấn quốc, những kẻ đã từng chỉ là nô lệ của ông ta mà thôi, bây giờ lại diễu võ dương oai bao vây chặn đánh ông ta.

Hoa Vũ Trục ngồi trên lưng ngựa, bị cơn mưa lạnh buốt dội toàn thân ướt đẫm, vừa lạnh vừa đói, nhưng ông ta vẫn không dám dừng lại hong khô, hoặc ăn chút gì đó.

Dương Thịnh, Tướng quân Tấn quốc trên gương mặt có một vết sẹo dữ tợn kia, quả thực tựa như ác quỷ từ địa ngục bò ra.

Ba ngày ba đêm không ngơi nghỉ đuổi sát sau lưng ông ta, khiến ông ta thờ không ra hơi.

Hoa Vũ Trục như ruồi bọ mất đầu dẫn quân đội đi loạn cào cào, chỉ cầu bảo vệ tính mạng. Trên đường đi, bại quân ai bỏ đội được đã bỏ nên sớm bị tiêu hao hơn phân nửa.

“Có phải Tấn quân không còn đuổi theo nữa?” Cơ thể mập mạp dư mỡ của Hoa Vũ Trục run cầm cập, thờ hồng hộc nói: “Hạ lệnh toàn quân nghỉ ngơi, nghỉ một chút thôi. Lấy lương khô ra đây, lão phu sắp chết đói rồi.”

Ông ta vịn thân binh, chuẩn bị xuống ngựa.

Con đường phía trước vang lên tiếng vó ngựa dày đặc, từ khúc ngoặt xuất hiện một đội nhân mã.

Đội kỵ binh áo giáp sáng loáng vây quanh một vị Tướng quân mặc hồng bào uy phong凛凛. Tướng quân mặc áo giáp bạc, cầm cương cung, quân kỳ sau lưng bay phấp phới, bên trên thêu một từ *Phượng* thật to.

Hoa Vũ Trục nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân run rẩy, giờ ngón tay mập mập chỉ vào người kia: “Ngươi, ngươi, tên nô lệ nhà ngươi, lúc trước chỉ là một con chó dưới thân ta, cũng dám đến khi dễ ta!”

Trình Phượng không nói hai lời, mở cung lấp tên, mũi tên giờ lên cao phá không bay đến.

Mũi tên cắm trước ngực Hoa Vũ Trục. Hoa Vũ Trục thét to một tiếng ngã khỏi lưng ngựa.

Binh lính của ông ta tiến lên che chở cho ông ta, thay đổi tuyến đường phá vòng vây đi về hướng bắc.

Một đám tàn binh bại tướng trốn vào một khe núi. Hoa Vũ Trục vịn lấy người hầu cận, trốn vào một ngôi miếu đồ nát.

Ông ta nằm dưới đất, không ngừng hăm hừ, miệng liên tục mắng chửi.

Phục thị tùy thân của ông ta tìm được nửa bát nước mưa, bưng đến trước mặt ông ta.

Hoa Vũ Trục uống một ngụm, đột nhiên phun ra, lấy cả nước lẫn bát đập lên đầu người hầu, mắng: “Đồ tiện nô, nước mặn như vậy mà cũng dám bưng cho Chúa công ngươi, có phải ngươi cảm thấy hôm nay ta thất bại, nên trị ngươi không nổi đúng không, chờ đến khi trở về Giao Châu, ta sẽ cho cả đám các ngươi biết tay.”

Người hầu kia cắn răng, quay đầu thoáng trao đổi ánh mắt với mấy người bên cạnh, trong mắt mọi người lộ vẻ phẫn hận, gật đầu với hân.

Người hầu cúi tay nắm chặt chuôi đao bên hông, ngẩng đầu, đứng dậy.

“Làm gì! Các ngươi muốn làm gì! Ta là Chúa công của các ngươi! Các ngươi muốn tạo phản sao?” Hoa Vũ Trục hoảng sợ hô to.

Trong miếu nhỏ cũ nát vang lên tiếng hét thảm thiết.

Một con quạ đậu trên mái ngói của tòa miếu, mở rộng đôi cánh đen, phá vỡ lớp sương mù dày đặc giương cánh bay lên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nát Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 112

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Các sử quan đời sau đã đề cập đến giai đoạn lịch sử này.

Họ thường xuyên cảm thán ngũ quốc phạt Tần vào năm Đại Tần Thiên Khải thứ hai, đó là cơ hội cuối cùng cho các chư hầu liệt quốc ngăn cản Tần quốc can quét lục hợp [1].

[1] lục hợp: thường được sử dụng để chỉ lên và xuống và bốn hướng, và thường nói đến thế giới hoặc vũ trụ.

Sau chiến dịch, Tần quốc không ngừng bước chân nhất thống Trung Nguyên.

Đáng tiếc là, chư hầu các nước không đồng lòng, đều có dị tâm, tuy đã từng suýt nữa bức Tần Thái tổ đến tuyệt cảnh, nhưng cuối cùng vẫn bị Tần quốc phân hóa.

Để vương khai quốc của Tần quốc Trình Thiên Vũ quả thật là một vị anh hào bất thế.

Trong lúc nguy cơ nổi lên từ phía, đầu tiên ngài phái Ngự sử đại phu Chu Tử Khê đi sứ các nước phía nam Tần quốc, phân chia hợp ý dâng lên cho những Quân vương đó một số lượng lớn kim ngân tài vật, lúc ấy thuyết phục Sở An vương, Văn Nam vương thực lực cường đại kết minh cùng Tần quốc.

Bởi vì đã không còn những quốc gia này quấy nhiễu, quân thần Tần quốc Mặc Kiều Sinh vứt bỏ quân nhu, dẫn kỵ binh một đường gần như không ai có thể ngăn cản từ Hán Trung chạy như bay hơn nghìn dặm đến Giáng Thành viện trợ.

Tần Thái tổ vừa ổn định các quốc gia phía nam, vừa kết minh với Khuyển Nhung ở thảo nguyên phía bắc.

Đương lúc tam quốc liên quân vây công Giáng Thành, đại tướng quân Khuyển Nhung là Ngôi Danh Sơn dẫn quân cướp lấy mười mấy thành trì Lương Châu, khiến Lý Văn Quảng hai mặt đều là địch, không thể không rút quân.

Tần quân mượn cơ hội này, một chiều đánh lui Lữ Tổng và Hoa Vũ Trục.

Danh tướng Tần quốc là Trình Phượng và Dương Thịnh dẫn quân truy kích quân đội sở thuộc Giao Đông vương, tiêu diệt và chiêu hàng hơn mười vạn binh mã Giao Đông.

Lúc binh bại phải tháo chạy, Giao Đông vương Hoa Vũ Trục bị thân vệ tùy thân chặt thủ cấp, hiến cho Tần quân. Đến đây, nước Giao Đông bị diệt.

Đại tướng quân Dương Thịnh thừa thắng xông lên, chiếm cứ vùng Giao Châu rộng lớn.

Cùng lúc đó, một vị đại tướng quân của Tần quốc là Du Đôn Tổ đã đánh lui viện quân hai nước Vệ - Lỗ gần thủ đô Bành Thành của Tống quốc, công chiếm đô thành Tống quốc, chính thức thu phục Tống quốc.

Các sử quan đời sau nhất trí cho rằng, đó là vì họ đã đi đầu trong việc chiếm được Tống quốc, nơi phát triển về kinh tế và nông nghiệp.

Hơn nữa, sau đó Tần Thái tổ tiếp tục trọng dụng, phong Đồng Bác Văn nguyên là người Tống quốc làm Đại Tư Nông, hệ thống nông nghiệp của nhà Tống được mở rộng nghiên cứu và

thúc đẩy một cách toàn diện trên khắp lãnh thổ Tấn quốc.

Chính vì thế, sau này một loạt các hoạt động quân sự như mở rộng lãnh thổ của Tấn quốc đã có nền tảng tài chính vững chắc.

Mỗi khi miêu tả đến đoạn lịch sử này, bất luận sử quan của triều đại nào đều không kiềm nổi lời tán thưởng Tấn Thái tổ hùng thao võ lược, cùng với thuật dùng người độc đáo chuẩn xác.

Vào thời đại gió giục mây vần, quần hùng tranh giành, bên cạnh Tấn Thái tổ tập trung phần đông tài ba dị sĩ lưu danh sử sách, vô số tướng tài sáng chói do một tay ngài đề bạt lên.

Dưới ngòi bút của các đại sử quan, Tấn Thái tổ Trình Thiên Vũ dần dần được thần hóa thành một vị Đại Đế khai quốc thân cao tám thước, oai hùng bệ vệ, thiên phú dị bẩm.

Trên thực tế, nếu bọn họ có thể đến triều đại này sẽ trông thấy bảy giờ Trình Thiên Diệp và Mặc Kiều Sinh đang cùng ngồi ăn com.

Các loại ảo tưởng mà người đời xưng tụng là thiên cổ nhất đế và Đại Tấn quân thần của họ chắc chắn sẽ tan biến trong nháy mắt.

Giờ phút này đứng trong trường, Hạ Phi có cảm giác thật muốn tan biến.

Chúa công vừa ăn com vừa không ngừng gấp thức ăn cho Mặc Tướng quân, còn Mặc Tướng quân trên chiến trường xưa nay dụng binh thần tốc, lại đang đắn đo không biết bao lâu mới dám cẩn thận từng li gấp thức ăn đắp lễ bô vào chén Chúa công.

Đại Thử trưởng ba chiều có thể áp chế mình, vì một động tác nho nhỏ như vậy mà cả khuôn mặt trong nháy mắt đã đỏ ửng lên.

Hạ Phi cảm thấy mình dường như đã làm sai một chuyện, hiện giờ nàng thật sự không nên quá tận trung với cương vị công tác hộ vệ là đứng phía sau Chúa công.

Thật vất vả nàng mới tìm được một cái cớ, rời khỏi trường.

Đứng bên ngoài hít thở bầu không khí thoáng đãng, Hạ Phi cảm thấy toàn thân như được thả lỏng.

“Sao người đứng đây?” Trương Phúc vừa lúc đi tới. “Chúa công đâu? Chúa công đang làm gì? Ta có một số việc cần tìm Chúa công.”

“Chúa công còn đang dùng bữa sáng.” Hạ Phi trả lời, sau đó nàng lại vội vàng bỏ thêm một câu, “Cùng với Đại Thử trưởng.”

“À, vậy ta ở đây chờ một lát.”

“Trương tướng. Ta cảm thấy...” Hạ Phi mở lời.

Trương Phúc tò mò dò hỏi.

Cân nhắc một lát, Hạ Phi hạ thấp giọng: “Thiên Diệp công chúa, không thể sống tiếp sao?”

Trương Phúc nhíu mày: “Cả người cũng có suy nghĩ này?”

Tuy Hạ Phi còn trẻ, nhưng xưa nay luôn bình tĩnh và biết tự kiềm chế, lúc trợ giúp y một số việc cũng không có hành động nhân từ vô vị, đã từng là một trong những thủ hạ đắc lực nhất của Trương Phúc.

Trương Phúc thật không ngờ có một ngày Hạ Phi cũng sẽ có cùng ý tưởng với Tiêu Tú, nói ra điều khiến y khó xử.

Hạ Phi nhìn Trương cách đó không xa: “Ty chức đi theo Chúa công lâu như vậy, cảm thấy chỉ có mấy ngày Mặc Tướng quân ở cạnh nàng ấy, Chúa công mới thật sự hạnh phúc.”

Trương Phúc nhìn theo tầm mắt của nàng về phía Trương kia, sao y không rõ Chúa công nghĩ gì, nhưng là một thần tử, từ góc độ quốc gia, y cảm thấy hy sinh một chút tư lợi cá nhân mới là cần thiết.

Trương Phúc nói: “Người phải biết rằng...”

“Ý Trương tướng đương nhiên ty chức biết rõ. Ty chức cũng hiểu được suy nghĩ này ngu xuẩn tới cùng.” Hạ Phi rừ mắt: “Nhưng ta cảm thấy, nếu không phải là quân thần với Chúa công, mà thân thiết hơn một chút, ta rất hy vọng Chúa công có thể tìm được niềm hạnh phúc thật sự của mình.”

Trương Phúc im lặng, y không ngờ có một ngày mình sẽ dao động vì loại chuyện ngu xuẩn này.

Hạ Phi ngẩng đầu nhìn Trương Phúc, vẻ mặt như đang thương lượng: “Nếu Trương tướng đồng ý, ty chức sẽ dốc hết sức mình.”

Tại thủ đô Biện Kinh Tấn quốc.

Thái bảo Ngụy Tư Bô mưu nghịch làm loạn, về mặt âm trầm đi xuống bậc thang âm uớt tối tăm.

Tại đây, trong nhà lao được trông coi nghiêm mật, nơi giam giữ trọng phạm, có Dương Thái hậu là thân mẫu của Tấn vương, thái tử Bằng, vương ái thiếp Hứa phi vẫn vẫn.

Ngoại trừ Trình Thiên Diệp đơn độc sống tại phủ trưởng công chúa đã đào thoát được, cơ bản tất cả vương thất trong thành Biện Kinh cùng với triều thần phản đối bọn họ đều bị giam giữ ở đây.

Ngụy Tư Bô chậm rãi xuống tới phía dưới, nhìn từng gương mặt trong những gian phòng giam quen thuộc.

Ông ta từng dương dương tự đắc đi lại trong nhà lao này, nhìn những quý nhân đã từng cao cao tại thượng trở thành tù nhân của ông ta.

Nhưng hôm nay, trong lòng ông ta tràn đầy một nỗi sợ hãi, có lẽ ngày mai kẻ tù tội trong phòng giam sẽ đổi thành chính bản thân ông ta.

Ông ta không rõ, tại sao mình từ một trong tam công địa vị cao quý, đi tới tình trạng như ngày hôm nay.

Lúc đầu, ngũ quốc phạt tấn.

Phần lớn đội quân do Đại tướng quân Du Đôn Tổ dẫn dắt đã bị hai nước Vệ - Lỗ vây khốn tại Tống quốc.

Chúa công lỗ mãng tự mình dẫn binh đến Giảng Thành trước để đối kháng với liên quân tam quốc thực lực cường đại.

Kẻ duy nhất có năng lực trợ giúp là Mặc Kiều Sinh đang ở tại Hán Trung cách xa ngàn dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Sở quốc cản đường.

Trong tình thế như vậy, ông ta nhận được mật thư của Lương Châu vương Lý Văn Quảng, ông ta cảm thấy đây đúng là một cơ hội trời ban.

Theo kế hoạch, dựa vào mối liên hệ nhiều năm trong triều của mình, ông ta có thể đơn giản trục xuất vị Chúa công tùy ý làm bậy này, bồi dưỡng tân quân thượng vị, rồi hủy bỏ những thứ chính sách ngốn ngân kìa, sau đó mình sẽ lại trở thành trụ cột của triều đình, khôi phục uy danh Ngụy gia.

Không thể ngờ được tình thế hôm nay nhanh chóng bị đảo ngược, chẳng những Du Đôn Tổ giành được đại thắng, hủy diệt Tổng quốc; hơn nữa ở Giảng Thành, Chúa công cũng đại phá liên quân tam quốc, nghe nói hôm nay đã phái ra một đại quân truy kích Giao Đông vương Hoa Vũ Trụ, chuẩn bị chiếm cả Giao Đông.

Chờ hai đường đại quân này về tới Biện Kinh, bản thân ông ta có năng lực gì để chống đỡ chứ.

Thư khuyên hàng của Chúa công sớm đã được đặt trên bàn ông ta, trong thư vừa dùng uy vừa khuyên giải ông ta đầu hàng.

Bước chân của Ngụy Tư Bô dừng trước một gian nhà tù, trong phòng giam nhốt một trong những thần tử đang tin cậy nhất của Tấn vương, Thái phó của thái tử kiêm Trị Lật Nội sử Tiểu Cẩn.

Ngụy Tư Bô thảm ghen ghét, đố kỵ người này ngay từ đầu đã đứng đứng lập trường, hôm nay một tay nắm giữ ngân khố quốc gia, hẳn sẽ dẫn theo cả gia tộc Tiểu thị ngày càng đi lên.

Không bao lâu nữa, Tiểu gia sẽ thay thế Ngụy gia, trở thành đệ nhất sĩ tộc của Tấn quốc.

Ngụy Tư Bô lạnh lùng nói: “Thế nào? Tiểu đại nhân, vẫn không muốn quy phụ tân quân sao?”

Tiểu Cẩn hừ lạnh: “Loạn thần tặc tử, sao ta có thể thông đồng làm bậy cùng bọn người.”

Ngụy Tư Bô ngồi xồm xuống, dùng một ngữ điệu hấp dẫn nói: “Tiểu đại nhân, vì sao ngoan cố như thế? Chúa công tùy ý làm liều, bị mấy chục vạn đại quân vây khốn. Nhất định không thể về. Chúng ta chỉ cần ủng hộ đệ đệ của Chúa công là công tử Kiệt, mới có thể bảo trụ được đại nghiệp thiên thu của Đại Tấn ta. Tiểu đại nhân, người chỉ cần gạt đầu, ta sẽ thượng tấu tân vương, phong người thành một trong tam công, sau này ta và người sống vai đứng trên triều đình, cùng nâng đỡ tân quân, khai sáng sự huy hoàng cho Đại Tấn ta, lưu danh thiên cổ, chẳng phải rất hay sao?”

Tiểu Cẩn lạnh lùng nhìn ông ta: “Ngụy Thái bảo, người không lừa được ta đâu. Hôm nay, người đến nói lời này với ta, chắc là tình hình chiến đấu của Chúa công đã có chuyển biến tốt đẹp. Thậm chí giành được thắng lợi, sắp sửa hồi triều. Người muốn kéo ta xuống nước. Chúa công tài trí mưu lược, mới là đại minh quân khai sáng đại nghiệp thiên thu cho Đại Tấn ta. Công tử Kiệt chỉ là một đứa bé bảy tuổi, làm sao có thể đánh đồng cùng Chúa công. Ta khuyên người nên quay đầu là bờ, kịp thời dừng tay lại. Nếu Chúa công trở về, thấy người thật sự ăn năn còn có thể giữ lại cho người một mạng.”

Sắc mặt Ngụy Tư Bô thay đổi, cơ mặt khó nén nổi run động, ông ta hung dữ nói: “Người đừng đắc ý, mặc dù ta thất bại thì cũng có các người làm đệm lưng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bất Ngạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ngụy Tư Bô thở phì phò rời đi. Về mặt Tiểu Cẩn ngưng trọng hẳn lên.

Mặc dù hẳn không nhận được tin tức từ bên ngoài, nhưng ở đây thấy sắc mặt nghịch tặc càng ngày càng ngưng trọng, và cảm xúc càng ngày càng nôn nóng thì hẳn suy đoán, Chúa công hẳn đã vượt qua cửa ải khó, giành được thắng lợi tại Giảng thành.

Tiểu Cẩn nhặt một cọng lúa mạch từ mặt đất ẩm ướt, ngón tay xoa xoa qua lại.

Phòng giam này vừa tối tăm vừa ẩm ướt,

Trong không khí tràn ngập mùi mốc meo, trong góc có vô số con kiến đang bò.

Xa xa có thể nghe thấy một vài tiếng ho khan hoặc là tiếng khóc rất nhỏ.

Tiểu Cẩn vô cùng lo lắng thái tử tuổi nhỏ có thể thích nghi được với hoàn cảnh ác liệt như vậy hay không, hơn nữa hẳn sợ những nghịch tặc kia chó cùng rứt giậu lúc, làm ra chuyện gì đó bất lợi với thái tử điện hạ.

Từ nhỏ Tiểu Cẩn đã được trưởng bối trong gia tộc chọn lựa, trở thành thư đồng của công tử Vũ.

Sau bị kích loạn đao kìa, lúc nào hẳn cũng tự trách, trách bản thân suy nghĩ không chu toàn, mới khiến cho huynh đệ lớn lên cùng hẳn bị mất mạng.

Hôm nay thái tử Trình Bằng là huyết mạch duy nhất của công tử Vũ.

Chúa công lập hẳn làm Thái phó của thái tử, với ý định là phó thác thái tử cho hẳn.

Hẳn lại phạm sai lầm, để kẻ xấu lợi dụng sơ hở, để thái tử còn nhỏ mà đã lâm vào hiểm cảnh, sa vào bực thêm lao ngục.

Tiểu Cẩn nhắm nghiền hai mắt, dùng sức bẻ gãy cọng lúa mạch.

Xe phát com từ đi qua, một dân phụ mặc áo vải thô, đầu đội khăn giờ muối cán gỗ dài gõ vào cửa lao của Tiểu Cẩn.

Trong lúc nàng múc nước canh chậm rãi đổ vào chậu đồng trước mặt Tiểu Cần, dùng âm lượng chỉ có Tiểu Cần mới nghe thấy, lặng lẽ nói “Tiểu đại nhân. Là ta.”

Tiểu Cần lấy làm kinh hãi, ngừng đầu lên, dân phụ thoát nhìn không chút thu hút nào kì trông hơi hơi quen mắt.

Cẩn thận nhìn một chút, mới phát hiện là thiếp thân thị vệ Hạ Phi của Chúa công giả trang.

“Hạ Thị lang, sao lại là cô?” Tiểu Cần nhìn khắp nơi, hưng phấn hạ giọng: “Sao cô lại tới đây? Chúa công đâu rồi, Chúa công thế nào?”

“Chúa công lấy được Giáng Châu. Hiện đang dẫn đại quân đã đến cách Biện Kinh hai mươi dặm” Hạ Phi kéo kéo khăn trên đầu, nhanh chóng đáp: “Thời gian cấp bách, kính xin đại nhân nói cho ta biết tình hình nghịch tặc trong thành Biện Kinh hôm nay.”

Tiểu Cần gật gù đầu: “Lần mưu nghịch này, thủ lĩnh đạo tặc chủ yếu có ba người, theo thứ tự là...”

Phía bắc Biện Kinh, cách hoàng trì không xa.

Trình Thiên Diệp thấy Đồng Bác Văn chật vật phong trần mệt mỏi.

Trình Thiên Diệp quá đỗi vui mừng, tự tay đỡ hẳn lên: “Bác Văn, sao người trốn tới đây được? Tình huống Biện Kinh bây giờ thế nào?”

“Vì chức quan thấp nên thần chưa bị nghịch tặc chú ý, thần đã nghĩ cách hối lộ một bà con trong nội viện của nghịch tặc Triệu Tịch Khảo nên may mắn thoát khỏi tai ương lao ngục.” Đồng Bác Văn nói: “Mấy ngày nay, nghe đồn đại quân của Chúa công trở về thành, Biện Kinh đã hoàn toàn hỗn loạn, thần thừa cơ đào thoát. Hôm nay thủ chủ nội tặc trong thành Biện Kinh có ba người, theo thứ tự là Thái bảo Ngụy Tư Bô, Phụng thượng Triệu Tịch Khảo, tiền Trị lật nội sử Hàn Kiền, có hơn vạn người theo bọn chúng phản nghịch.”

Đồng Bác Văn thăm nhẹ nhàng thở ra. Hắn thiên tân vạn khổ trốn thoát khỏi Biện Kinh, đã vội vã muốn đến gặp Chúa công, báo cáo tình thế Biện Kinh, nhưng lại lo lắng dưới tình thế này Chúa công sẽ nghĩ hắn là điệp mật của nghịch tặc.

Hiện giờ, nhìn thấy Chúa công chân thành và nhiệt tình triệu kiến như vậy, Đồng Bác Văn mới yên lòng.

“Nghịch tặc không đáng lo, hiện tại vấn đề lớn nhất là thái tử, Thái hậu và văn võ bá quan đang bị giam cầm” Trình Thiên Diệp sầu lo, ngón tay gõ mặt bàn: “Phải nghĩ cách giải quyết thôi.”

Đứng bên cạnh nàng, Mặc Kiều Sinh nhìn về phía Đồng Bác Văn: “Những nghịch tặc này không thể nào bền chắc như thép, kính xin Đồng đại nhân cẩn thận suy nghĩ xem trong bọn họ chúng ta có thể lợi dụng được ai hay không?”

Bóng đêm nặng nề,

Trong thành Biện Kinh, Triệu Tịch Khảo lễ bước một mình về tới phủ đệ của mình.

Tại Giáng Thành, tin tức Chúa công đại thắng liên quân tam quốc, tự mình dẫn đại quân tới gần Biện Kinh đang gây xôn xao dư luận, hôm nay Biện Kinh có thể nói là lòng người bàng hoàng.

Trong những người qua, trong số họ ngoại trừ Ngụy Thái bảo còn đang kiên trì muốn cá chết lưới rách ra, cơ bản không ai là không âm thầm hối hận.

Triệu Tịch Khảo thở thật dài.

Ông ta làm đến Phụng thượng, một trong Cửu khanh, trông coi tông miếu lễ nghi vương thất, địa vị tôn kính.

Mặc dù từ sau khi đến Biện Kinh, Chúa công không kiêng nể điều chỉnh thế lực triều đình, nhưng chưa từng động vào vị trí của ông ta.

Không biết tại sao ông lại ngu ngốc như vậy, chỉ vì không hài lòng về tân chính nên đã sinh ra tà tâm với Chúa công, vì thế đã đi đến tình trạng không thể quay đầu lại như bây giờ.

Triệu Tịch Khảo đẩy cửa phòng ngủ ra, trong bóng tối một tia sáng lóe lên, một thanh chùy thủ lạnh buốt gác lên cổ ông ta.

“A..., ả?” Triệu Tịch Khảo hoảng hốt, muốn lớn tiếng gọi thị vệ.

“Ta khuyên Triệu Phụng thượng nên bình tĩnh, chẳng lẽ ngài không muốn xem bức thư mà Chúa công tự tay viết cho ngài sao?” Một giọng nói lạnh như băng vang lên.

“Chúa công tự tay viết thư cho ta?” Triệu Tịch Khảo khẽ dao động.

Ở chỗ tối, thiếu nữ chậm rãi lấy ra một phong thư, đặt lên bàn: “Ngự bút của Chúa công ở đây, chỉ cần Triệu Phụng thượng có thể bỏ tà theo chính, lập công chuộc tội, giúp đỡ thái tử thì chúa công sẽ bỏ qua chuyện cũ của tộc Triệu thị. Sau khi bắt Ngụy Tư Bô đền tội, còn có thể ban chức Thái Bảo trống đó cho Triệu đại nhân ngài.”

Triệu Tịch Khảo đảo mắt, cảm thấy tâm tư mình chợt rung động. Ông ta do dự một lát, rồi cuống chìa tay về phía phong thư trên bàn.

Trên đầu thành, một gã Thường thị (người hầu bình thường) họ Viên ủ rũ tuần tra phòng thủ thành một lần nữa, gã vốn chỉ là một Thường thị nhỏ trong cấm quân, cả tin vào lời nói của thượng cấp, cho rằng Chúa công đã sụp đổ ở Giáng Thành, mù quáng đi theo thượng cấp lập đệ đệ của Chúa công là công tử Kiệt lên làm vua.

Hôm nay, gã mới biết Chúa công không chỉ bình yên vô sự mà còn giành được đại thắng, nhưng mình lại dẫn độn u mê sa vào phe nghịch đảng.

“Chúng ta chỉ là nhân vật nhỏ nhoi, ngoại trừ nghe lệnh đám đại nhân đó ra thì còn có thể làm được gì? Không ngờ được đây là phản đảng.”

Gã lắc đầu, đẩy cửa phòng của trưởng quan phòng thủ ra để nghỉ ngơi.

Giữa phòng có một người đang ngồi, người nọ tu mi tuần mất, trông rất thần uy, đang ngừng đầu nhìn gã.

“Trình Vệ úy!” Viên Thường thị chấn động, đầu gối gã mềm nhũn, vô thức muốn lạy hành lễ.

Trình Phụng là quan vệ úy, phụ trách phòng giữ cổng thành cung điện, là người lãnh đạo trực tiếp của những Thường thị như gã.

Trong phòng có vài đồng liêu khác của gã, đồng loạt quay đầu nhìn gã.

Trong đó, một đồng liêu có giao tình khá tốt với gã vợ nói: “Viên Thường thị, lúc trước chúng ta đều bị tặc nhân làm mờ mắt, hôm nay Trình Vệ úy đích thân đến, người còn không quý xuông thể hiện lòng trung với Chúa công.”

Trong lòng Viên Thường thị căng thẳng, vội vàng quý xuông.

Sắc trời dần sáng, thái tử Trình Bằng nằm mơ, cậu thấy phụ vương dẫn đại quân đến tổng cổ người xấu, bỗng cậu lên thật cao, cười dịu dàng nói: “Bằng nhi, có nhớ phụ vương không?”

Cậu hưng phấn muốn đáp lời nhưng mở mắt ra thì phát hiện không có phụ vương, còn mình vẫn bị giam trong nhà đá tối tăm đầy kinh khủng này.

Thái tử nhỏ òa khóc lên.

Hứa phi thức dậy, kéo nam hài vào lòng mình, một tay vỗ lưng cậu: “Bằng nhi đừng sợ, Bằng nhi đừng khóc, mẫu phi ở đây.”

Nàng ngồi trên đồng cỏ tranh, như ngày thường trong cung điện cầm tú hoa mỹ, chậm rãi ru hài tử, hát lên một khúc nhạc dịu dàng, giúp đứa trẻ vừa bừng tỉnh khỏi cơn mơ dần an tĩnh.

“Mẫu phi, khi nào phụ vương có thể tới đón chúng ta? Bằng nhi sợ lắm.” Trình Bằng nấp trong ngực ấm áp của mẫu phi, mũi nhỏ đỏ bừng, thút thít hỏi.

Hứa phi nhẹ nhàng xoa đầu cậu: “Bằng nhi đừng sợ, phụ vương nhất định sẽ tới cứu chúng ta, phụ vương của con là người lợi hại nhất trên đời này.”

Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ướt sũng lên, dịu dàng lau đi nước mắt của con: “Bằng nhi, con còn nhớ lúc phụ vương đi, con đã đồng ý với phụ vương điều gì không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Bằng ngượng ngùng đỏ lên: “Bằng nhi nhớ rõ, Bằng nhi đã đồng ý với phụ vương là phải bảo vệ cho mẫu thân, không thể khóc nhè. Mẫu phi, Bằng nhi không khóc nữa, không khóc trước mặt những người xấu kia.”

Hứa phi mỉm cười, hôn lên đầu cậu.

Đúng lúc này, trong nhà tù vang lên tiếng bước chân lộn xộn, đám ngục tốt bước đến, thô lỗ kéo hết phạm nhân trong phòng giam ra, tập hợp tại một chỗ, ra lệnh cho bọn họ xếp thành hai hàng nam và nữ.

“Mẫu phi, mẫu phi.” Trình Bằng bị kéo khỏi Hứa phi, cậu đuối hai tay nho nhỏ, lớn tiếng gọi mẹ của mình.

Hứa phi nổi giận nói: “Đừng tay, sao bọn người có thể quá đáng với thái tử như vậy!”

Một ngục tốt vung tay đẩy Hứa phi: “Còn thái tử cái gì? Hôm nay sớm đã lập tân vương, các người sắp sửa đi gặp Diêm Vương rồi, còn đứng trước mặt lão tử bày ra dáng chủ tử à.”

Hứa phi bị ngã xuống đất, rên khê.

Trình Bằng thấy mẫu thân bị ngã, nội tâm giận dữ, ôm lấy cánh tay ngục tốt kia, hung hăng cắn một cái.

Ngục tốt bị đau, một tay hất Trình Bằng ra, giọng lên muốn chém xuống.

Trình Bằng bị té, cuộn thân hình nho nhỏ lại, sợ hãi ôm chặt đầu mình.

Thế nhưng, sự đau đớn trong tưởng tượng không đến, Trình Bằng mở mắt ra, trông thấy một thân hình cao lớn đang che chở cậu vào lòng.

“Thái, Thái phó.” Ngày thường, Thái phó vô cùng nghiêm khắc với cậu, giờ đây không chỉ dùng thân thể của mình bảo vệ cậu, còn cười an ủi cậu.

Mắt Trình Bằng đỏ hoe nhưng cậu nhớ tới buổi sáng đã đồng ý với mẫu thân nên cố nén nước mắt.

Tiểu Cẩn đứng dậy, đưa thái tử ra sau để bảo vệ, đối mặt với ngục tốt kia: “Vị này chính là thái tử điện hạ, kính xin các hạ tôn trọng.”

Ngục tốt bị ánh mắt bức người của Tiểu Cẩn làm hoảng sợ phải lùi nửa bước, gã phát hiện tất cả tù phạm xung quanh đều hung dữ trừng gã, mà ngay cả đồng liêu của gã cũng lôi kéo ống tay áo gã, khuyên như: “Thôi, dù sao cũng là thái tử.”

Ngục tốt lui về sau hai bước, hừ một tiếng, cuối cùng không tiếp tục thái quá nữa.

Chi xua đuối những phạm nhân này ra ngoài.

Trên tay Tiểu Cẩn đeo gông xiềng, hần nửa nghiêng người nắm bàn tay nhỏ của Trình Bằng cùng đi về phía trước.

“Thái phó, người chảy máu rồi.” Trình Bằng nhìn thấy vết máu đỏ tươi chảy xuống theo bàn tay nắm chặt tay cậu.

“Điện hạ, thần không sao.” Giọng nói dịu dàng của Thái phó vang lên trên đầu cậu.

Bàn tay chảy máu kia xoa xoa vào lòng bàn tay cậu.

Cả đoạn đường Trình Bằng đều cúi đầu, nhìn dòng máu đỏ nhỏ xuống con đường mà hai người đi qua.

Trong tâm hồn bé bỏng của cậu, lần đầu tiên sinh ra khái niệm về bảo vệ.

“Con là thái tử, nên gánh vác trách nhiệm của thái tử, bảo vệ mẹ con, thần tử của con, dân chúng của con.”

Bên tai Trình Bằng vang lên lời nói lúc gần đi của phụ thân, hôm nay cậu đã loáng thoáng hiểu ra hàm nghĩa trong đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Rốt cuộc đại quân của Trình Thiên Diệp cũng trùng trùng điệp điệp đến Biện Kinh.

Trong thành Biện Kinh, quân phòng thủ không chiến mà hàng, mở cửa thành cung nghênh Quân chủ chân chính của tòa thành này vào bên trong.

Đám người Ngụy Tư Bô dẫn theo quân đội và quan lại của mình, cứng đầu chống đối.

Đứng trên đầu tường nhìn đại quân đông nghịt phía dưới cách đó không xa, Ngụy Tư Bô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đi, đưa lũ người kia lên, cột vào trên đầu thành. Ta muốn xem Trình Thiên Vũ có dám bỏ mặc con trai hân, đập trên thi thể con mình và mẹ mẹ già này vào cung hay không!”

Thần binh linh mệnh rồi đi.

Triệu Tịch Khảo đứng sau lưng Ngụy Tư Bô, thấp giọng khuyên nhủ: “Thái bảo, với tình thế hôm nay, chúng ta hân không thể chống đỡ được, không bằng chờ chút đường sống, ngầm lại nên lợi dụng thái tử đàm luận vài điều kiện với Chúa.”

Ngụy Tư Bô giận dữ mắng mồm: “Láo toét, chúng ta đã lập tân quân khác, nếu đầu hàng thì sẽ mang tội mưu nghịch, chẳng lẽ Triệu công còn muốn có đường lui hay sao?”

Hân Kiền thấy hai người đang tranh chấp, vội vàng khuyên can: “Thái bảo đừng tức giận, cho đệ nói một câu, mặc dù Chúa công coi trọng thái tử, nhưng cũng không thể vì một đứa con trai mà buông tha địa vị Quân vương. Triệu công nói cũng không phải không có lý, chúng ta đừng nên làm quá mức, cứ cố gắng đàm phán với Chúa công xem sao”

Ngụy Tư Bô biết hai đồng minh này đã bắt đầu muốn nhượng bộ, nội tâm giận dữ, thầm mắng hai kẻ này là ngu xuẩn.

Ông ta không đáp lại hai người họ, lệnh cho thân tín của mình áp giải người liên can lên đầu tường.

Trong lúc nhất thời, trên cổng thành, các võ sĩ mặc giáp cầm giáo đẩy một loạt con tin bị trói bằng xiềng xích lên.

Trong nhóm này có trọng thần trong triều, cũng có vương tôn quý thích. Giờ đây, cả nhóm bị người đẩy lên đứng trên đầu thành một cách chật vật. Ai nấy đều tiều tụy, đao sát kẻ thân, không còn chút tôn nghiêm nào cả.

Dưới tường thành, các tinh kỳ Tân quân được phân ra, đội vũ trang tinh nhuệ vây xung quanh Quân vương đầu bó kim quan, mặc chiến giáp, chậm rãi đến dưới thành.

Trình Thiên Diệp ngẩng đầu lên, nhìn về từng con tin trên tường thành.

Mẫu thân của Trình Thiên Diệp Dương Thái hậu dẫn đầu hô lớn: “Hoàng nhi, con đừng bận tâm đến thân già chúng ta. Nhanh chóng bắt những nghịch tặc này, thiên đạo vạn quả bọn chúng.”

Lúc này Dương Thái hậu tóc mai tán loạn, y phục bẩn thỉu, chỉ là một bà lão tuổi trên năm mươi bình thường, không hề có thái độ ung dung hoa quý như ngày thường.

Bà thoáng nhìn qua tôn tử, hai hàng lệ chảy dài trên gương mặt già nua, mãnh liệt quay đầu nhìn Trình Thiên Diệp dưới tường thành lại hô lớn: “Xả tặc trọng đại, nặng hơn hết thảy. Trước quốc nạn, thân tình nhi nữ đều có thể vứt bỏ. Hoàng nhi, con thân là nhất quốc chi quân, không thể thỏa hiệp với những nghịch tặc này.”

“Làm bà ta câm miệng!” Ngụy Tư Bô nổi giận.

Giáp sĩ sau lưng Thái hậu rút đao ra kề lên cổ bà, quát lớn: “Không được nói!”

Dương Thái hậu ngẩng đầu, ngược mặt lên cao.

Đối với mẫu thân trên danh nghĩa này, Trình Thiên Diệp vẫn không có ấn tượng tốt lắm.

Từ sau khi xuyên đến đây, thời gian hai người ở cùng nhau không nhiều, hơn nữa quan niệm cũng khác quá xa nhau, Trình Thiên Diệp vẫn chưa thể thân cận với bà được.

Cho đến bây giờ, nàng đứng dưới thành, còn trên tường thành là mẫu thân tộc đã trắng xóa dù bị gác đao lên cổ, nhưng trong lòng vẫn luôn quan tâm đến an nguy của nữ nhi.

Đôi mắt Trình Thiên Diệp ẩm ướt, bóng dáng trên tường thành kia bỗng vừa khít với người mẹ thật sự ở thế giới của nàng.

Ngụy Tư Bô xách thái tử nhỏ đặt vào lỗ châu mai: “Trình Thiên Vũ, tặc ngữ nói hử dừ không ăn thịt con, chẳng lẽ ngươi thật sự không để ý đến tính mạng thái tử sao?”

“Phụ, phụ vương!” Thái tử nhỏ nhìn tường thành dưới chân, nội tâm sợ hãi, run giọng gọi phụ thân cách đó không xa.

“Bằng nhi, con đừng sợ.” Trình Thiên Diệp cắn răng.

“Con, con không sợ.” Nam hài nho nhỏ kiềm nén nước mắt, cố gắng gọi to: “Bằng nhi có nghe lời phụ vương, không thể khóc!”

“Ngụy Thái bảo!” Trình Thiên Diệp tức giận, đưa mắt nhìn Ngụy Tư Bô.

“Trước tiên ông nên bình tĩnh, ta và ông còn chưa tới tình trạng người chết ta sống, vẫn có thể đàm phán.”

Trình Thiên Diệp chậm rãi nói, nàng thậm chí còn mỉm cười, trấn an nghịch tặc đang đứng trên ranh giới sắp bùng nổ.

“Chuyện đã thế này, được làm vua thua làm giặc, chúng ta còn có gì để bàn!” Ngụy Tư Bô gân cổ, môi run rẩy. “Trừ phi ngươi nhường lại vương vị, nếu không hôm nay dù ta có thất bại, cũng kéo theo những người này chôn cùng.”

Trình Thiên Diệp mỉm cười: “Ngụy Thái bảo, ông đang nói lấy đây à, bắt luận ông giam ai, đó cũng là chuyện không thể. Tuy nhiên, chỉ cần ông không làm thương hại nhóm người thái tử, ta có thể tha mạng cho ông và những người phía sau, hơn nữa đồng ý tuyệt đối không giết người nhà của các ông.”

Nàng mở hai tay ra, như đang đình nghị trên đại điện cùng cự thần, thái độ thoải mái, thần sắc hòa ái, như thể không phải đang nói đến đại tội mưu nghịch, mà là đang tranh luận một vài việc quân thần vật vãn thôi.

“Ta lấy danh nghĩa Quân chủ Tấn quốc ra thế, tuyệt đối không nuốt lời.”

Nàng nói xong, mắt nhìn phần đông tướng soái sau lưng Ngụy Tư Bó, giọng nói dần dần lạnh xuống.

“Ngụy thị chính là vương tộc trăm năm của Đại Tấn ta. Thái bảo, ông nắm giữ tính mạng các thế hệ con cháu trong tộc bao nhiêu năm qua. Ông thật sự nhẫn tâm để máu toàn tộc chảy khô cùng ông sao? Tướng sĩ phía sau ông, ai vậy đều có thể thất tử nữ, chẳng lẽ các người đều nhẫn tâm nhìn thân nhân của mình vì sai lầm của các người phạm, chôn vùi tính mạng cùng các người!”

Các tướng sĩ sau lưng Ngụy Tư Bó nhìn thoáng qua nhau, vẻ mặt đều âm đạm.

“Đừng tin lời hấn, hấn đang dụ dỗ chúng ta đầu hàng, xong chuyện thì trong chúng ta không ai thoát được!” Ngụy Tư Bó quát. “Trình Thiên Vũ, nếu người không muốn những người này chết thì trước hết lui binh, cách thành năm mươi dặm. Nếu không nghe lời, nếu không nghe lời!”

Ngụy Tư Bó nhìn qua nhìn lại, nắm lấy cổ áo Hứa phi, rút một thanh đao ra, kề sát cổ của Hứa phi, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Ta sẽ lấy một mạng trước, cho người nhìn xem ta có dám ra tay hay không!”

Hứa phi sớm đã khóc sưng cả mắt, hoa lệ đầm mưa, nàng nhìn Trình Thiên Diệp trên lưng ngựa, rất muốn cầu nàng ấy cứu mình, cứu đứa con độc nhất của mình.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không nói gì, chỉ quay mặt qua chỗ khác, hai mắt nhắm nghiền, để mặc hai hàng lệ chảy xuôi rơi vào chiếc cổ trắng nõn.

“Mẫu phi! Mẫu phi!” Thái tử khàn giọng la to, giãy dụa muốn chạy qua, nhưng bị binh sĩ sau lưng giữ chặt.

Tiểu Cẩn vùng vẫy đứng lên, nói: “Ngụy Tư Bó, Hứa phi chỉ là phi tần hậu cung của Chúa công, không có tác dụng cái gì. Không bằng người giết ta trước, có lẽ sẽ có hiệu quả hơn.”

“Đúng, ta nên ra tay từ Tiểu Thái phó trước chứ nhỉ, để Chúa công biết được quyết tâm của ta.” Ngụy Tư Bó nghe vậy lập tức gác đao lên cổ Tiểu Cẩn.

Tay Tiểu Cẩn bị ngực tốt gây thương tích trong lao, máu tươi đã nhuộm nửa áo bào, nhưng không mấy may sợ hãi, hấn đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Ngụy Tư Bó, ngẩng cao đầu chờ chết.

Ngụy Tư Bó cười ha ha vung đao lên: “Đáng tiếc, Tiểu Thái phó thiếu niên anh tài, lại đi còn sớm hơn lão phu!”

Đao trong tay ông ta không thể rơi xuống.

Một thanh lợi kiếm nhuộm máu đâm vào ông ta từ phía sau, xuyên qua ngực.

Ngụy Tư Bó không thể tin cúi đầu nhìn mũi kiếm nhô ra trước ngực mình, chậm rãi quay đầu lại.

Sau lưng ông ta, Phụng thường Triệu Tịch Khảo cầm chuỗi kiếm, hung dữ nhìn ông ta nói: “Kẻ loạn thần tặc tử, hôm nay ta phụng mệnh Chúa công tru sát người!”

Lúc rơi xuống tường thành, Ngụy Tư Bó vẫn nghe thấy bằng hữu thân nhất ngày xưa của mình đang hiện ngang tầm mắt phát tay hô to: “Thủ lĩnh đạo tặc đã đền tội, mọi người nhanh chóng bỏ vũ khí xuống, theo ta cứu thái tử, cùng nghênh Chúa công!”

Loạn lạc ở Biện Kinh, bị Quân chủ Tấn quốc dùng thủ đoạn như lời đình nhanh chóng bình ổn.

Mặc dù Trình Thiên Diệp không muốn nhìn thấy khung cảnh đổ máu nhưng vào một ngày mùa xuân, công cuộc hành quyết chém đầu ở chợ Tây thành Biện Kinh vẫn không thể tránh khỏi việc nhuộm đỏ cả một khu chợ.

Tuy nhiên ngoại trừ thủ phạm chính ra, tội danh tông phạm được Chúa công xử lý khoan dung. Thế nhưng trải qua sự kiện lần này, không ít thế gia quý tộc lâu đời của Tấn quốc dần dần xuống dốc, bị đuổi khỏi võ đài lịch sử.

Những sĩ tộc và các học sinh thông qua các kỳ thi tuyển, tre già măng mọc, dần dần trở thành lực lượng trung kiên của triều đình.

Từ đó về sau Trình Thiên Diệp một mực nắm giữ đại quyền quân chính Tấn quốc, có thể phát huy tân chính tùy theo lòng mình.

Lần đầu tiên trong phạm vi cả nước, nàng chính thức hủy bỏ chế độ nô lệ, nghiêm lệnh cấm giao dịch mua bán nô lệ.

Phàm là từ nô lệ trốn đến Tấn quốc, chỉ cần đi quan nha đăng ký ngụ lại, có thể trở thành công dân chính thức của Tấn quốc, còn có thể được chia một miếng đất sống tạm.

Đồng thời nàng bổ nhiệm Đồng Bác Văn làm Đại Tư nông, càng thêm xem trọng phát triển nông nghiệp, cũng tham chiếu “Điền luật” Tống quốc, sau khi tiến hành sửa chữa thì áp dụng rộng rãi trong phạm vi cả nước.

Một loạt chính sách này mang tới nhiều ưu đãi. Binh lính Tấn quân vừa mới trở lại Biện Kinh vẫn còn chưa cảm nhận được.

Thế nhưng, những lão binh chinh chiến bên ngoài đã lâu, lập nên chiến công hiển hách thì lại hiểu rất rõ, đang hân hoan nhắm tính công trạng của mình, xếp hàng dài trước mặt thầy ký quân bộ để lĩnh tước vị, đất ruộng, tiền thưởng và nơi ở thuộc về mình.

“100 mẫu, 100 mẫu, ha ha ha, trở về ta sẽ nhờ bà Vương trong xóm tìm cho lão tử một cô vợ.”

“Người đó, mới 100 mẫu đã cao hứng như vậy. Dương Lục Hậu đại nhân của chúng ta, đã được tán lên Ngũ đại phu. Bà mới đến cầu hôn sắp giã nát cửa nhà hấn rồi đấy. Mẹ nuôi của hấn nói quá nhiều khó chọn nữa là.”

Mặc Kiều Sinh ra khỏi quân doanh, đang chuẩn bị vào trong nội cung.

Trông thấy thủ hạ của Dương Thịnh có biệt danh “Lục Hầu Nhĩ”, đang vui sướng phát thiếp đỏ.

Trông thấy hấn đi ra, Dương Lục Hậu đẩy đẩy các huynh đệ ra, nhấn nhó đi tới: “Đầu tháng tám, là lúc tiểu nhân lấy... lấy vợ, không biết Đại Thử trưởng có thời gian, ban... ban cho chút ánh sáng được không?”

Mặc Kiều Sinh nhận lấy thiếp cưới trong tay gã, cười gật đầu.

Đội Mặc Kiều Sinh đi xa, Dương Lục Hầu thở phào, vuốt ngực nói: “Đại Thứ trưởng mỉm cười thế mà làm ta sợ muốn chết, hay là ta quen với vẻ hung ha hung hăng ngày thường của hắn rồi.”

Mặc Kiều Sinh đi vào Triều Ngô điện, lúc này trong điện không có người khác.

Chúa công ngồi một mình trước án, lật chơi báo thạch.

Mặc Kiều Sinh lấy ra một hộp gấm nhỏ, dâng lên trước mặt Trình Thiên Diệp.

“Đây là lúc ty chức thu phục Nam Trịnh thì ngẫu nhiên lấy được, Chúa công nhìn xem có thích không?”

“Hò, cái gì vậy?” Trình Thiên Diệp hăng hái mở nắp ra.

Nàng thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Trong hộp là một miếng hình bầu dục, giống vàng nhưng không phải vàng, giống ngọc nhưng cũng không phải ngọc.

Điều khiến Trình Thiên Diệp ngạc nhiên là, trên miếng báo thạch này có ánh sáng bảy màu rực rỡ chiếu vào mắt nàng.

Từ sau khi đi vào thế giới này, loại ánh sáng như vậy nàng chỉ được nhìn thấy ở con người.

“Đây là gì?” Trình Thiên Diệp cẩn thận cầm món đồ trong hộp lên.

Cảm nhận được thứ trong tay và hệ thống khác biệt của mình sinh ra một mối liên hệ màu nhiệm.

“Nghe nói là Long Lân.” Mặc Kiều Sinh tùy ý đáp trả.

Nhưng hắn lập tức phát hiện chỗ không đúng.

Mảnh Long Lân trong tay Chúa công dần dần phát sáng.

Tia sáng chậm rãi hội tụ lại, thẳng đứng trước mắt Trình Thiên Diệp, như một con mắt đang từ từ mở ra.

Trình Thiên Diệp sững sờ nhìn vòng sáng hẹp trước mắt đang dần dà giãn ra.

Trong vòng sáng lơ mơ hiện lên một vài hình ảnh, đó là một nơi Trình Thiên Diệp vô cùng quen thuộc, là căn phòng đã cùng nàng trưởng thành.

Bên ngoài cửa sổ căn phòng là những đóa tường vi nở rộ.

Một người đàn ông trẻ tuổi có dung mạo hao hao nàng đang đỡ dẫn nhìn rất nhiều ảnh chụp nửa người của ai đó trên bàn.

“Thiên Diệp, Thiên Diệp. Rốt cuộc em đã đi đâu?” Người đàn ông kia đau khổ vô đầu bút tai.

“Anh hai.” Trình Thiên Diệp lẩm nhẩm.

Trong vô thức, nàng đã sinh sống ở thế giới này mấy năm, dần dần quen với mọi thứ ở đây.

Cuộc sống xưa kia như thể đã cách xa nàng cả một thế hệ.

Trình Thiên Diệp nhìn gương mặt quen thuộc của anh trai, nội tâm đau xót, rơi lệ, vươn tay về phía vòng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bất Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Chúa công.”

Trình Thiên Diệp nghe thấy có người đang gọi nàng. Nàng quay đầu lại.

Mặc Kiều Sinh đứng cách đó không xa, sống lưng thường ngày thẳng tắp kia giờ đây đang khom xuống, tay đưa về phía Trình Thiên Diệp.

Ngón tay đầy vết chai khê run rẩy, hắn cẩn thận nói: “Chúa công, ngài đang làm gì vậy? Ngài đến bên thần này.”

Chúa công đứng trước vòng sáng kỳ lạ đó, đôi mày chau lại đầy đau lòng, nhìn qua hắn.

“Kiều Sinh, “Chúa công nhẹ nhàng đáp lại, giọng nói kia như gần, mà lại như vô cùng xa xôi. “Chàng có lẽ đã nhận ra, ta và mọi người quá khác biệt.”

“Ta, đến từ thế giới kia.”

Trình Thiên Diệp vừa tham lam ngắm nhìn cảnh tượng của thế giới ấy, vừa khó xử nhìn Mặc Kiều Sinh.

Một bên là mái ấm đã xa, một bên là người yêu chân thành.

“Nơi đó chính là nhà ta. Ta...”

Ta muốn trở về.

Mặc Kiều Sinh cảm thấy mình như bị một cao thủ bóp chặt mạch máu chỉ trong một chiều.

Toàn thân bị nổi sợ hãi sẽ mất đi Chúa công đè nặng.

Hắn dùng hết toàn lực nhưng lại cất lên câu nói không hoàn chỉnh, chỉ có thể lẩm bẩm ra vài từ vụn vặt: “Đừng, đừng vậy.”

Đến khi trông thấy Chúa công rút ngón tay từ vòng sáng quai lại đó về, hắn mới lấy lại được khả năng hít thở.

Trình Thiên Diệp siết chặt miếng Long Lân trong lòng bàn tay, chậm rãi vuốt phẳng, không biết bao lâu, rốt cuộc bỏ nó lại vào hộp.

Nơi này có Kiều Sinh, có nhiều người và nhiều chuyện như vậy, nàng không thể nói đi là đi.

Nàng cố gượng cười với Mặc Kiều Sinh: “Không có gì đâu, ta... bây giờ còn chưa quay về được.”

Mặt nàng đột nhiên bị một bàn tay rộng lớn ôm lấy, nụ hôn điên cuồng của Mặc Kiều Sinh trút xuống như mưa.

Hắn hôn đến mức luống cuống và trúc trắc, không hề có sự thành thực.

Trình Thiên Diệp khẽ đẩy ra. Trái lại, Mặc Kiều Sinh càng tiến tới gần hơn.

Thôi, tùy chàng ấy vậy.

Tâm trạng của Trình Thiên Diệp không tốt lắm.

Nhưng nàng vẫn vươn tay, nhẹ nhàng ôm eo Mặc Kiều Sinh, nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, tùy ý để người trong lòng giải tỏa cảm xúc của hắn.

Không bao lâu, nàng nhận ra gương mặt của mình ẩm ướt, nước mắt nóng bỏng đang không ngừng nhỏ xuống mặt nàng.

Trình Thiên Diệp mở mắt ra, đau lòng mà cũng buồn cười, nàng ngăn Mặc Kiều Sinh đang vừa khóc vừa hôn nàng lại.

“Đừng khóc, ta đâu có đi.”

Mặc Kiều Sinh quay mặt sang chỗ khác, mím môi không nói gì.

“Chàng đừng lo lắng, ta sẽ không đột nhiên biến mất đâu.” Trình Thiên Diệp an ủi. “Mặc dù có chuyện gì, ta nhất định sẽ thương lượng với chàng trước.”

“Phụ vương, phụ vương.” Giọng nói non nớt của Trình Bằng vang lên ngoài cửa cung.

Trình Thiên Diệp và Mặc Kiều Sinh vội vàng tách ra. Bóng dáng Trình Bằng nhanh chóng xuất hiện ở cửa đại điện, cậu một đường chạy tới với đôi chân ngắn ngủn, nhào vào lòng Trình Thiên Diệp.

“Quân phụ, hôm nay Bằng nhi học được năm chữ to luôn á, còn thuộc một đoạn văn của Chu tiên sinh nữa. Tiên sinh khen con lắm nhé.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Bằng ửng hồng.

“Vậy sao, Bằng nhi giỏi quá.” Trình Thiên Diệp vui mừng nhắc cậu lên cao.

“Bằng nhi muốn bay cao thật cao.” Cậu bé với gương mặt nhỏ hồng đang làm nũng trên chân cha mình.

“Con đã lớn lắm rồi, ta nhắc con không nổi nữa.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Trình Thiên Diệp vẫn bế nam hài lên xoay một vòng, trong đại điện vang lên tiếng cười vui khanh khách.

“Phụ vương và Đại Thử trưởng đang làm gì đấy ạ? Có phải con làm phiền phụ vương rồi không?” Trình Bằng ngoan ngoãn nói.

Trình Thiên Diệp lúng túng ho khan: “Ta đang thương lượng quốc gia đại sự với Đại Thử trưởng, đã xong rồi, Bằng nhi đến cũng không sao cả.”

“Sao khỏe mắt Mặc Tướng quân đồ thế ạ? Chẳng lẽ cũng giống Chu tiên sinh thường xuyên thức đêm, Tướng quân phải bảo trọng thân thể, đừng để phụ vương ta lo lắng.”

Mặc Kiều Sinh đỏ mặt, hắn cúi đầu thi lễ, chần chừ nhìn Trình Thiên Diệp chốc lát, rồi cáo lui.

Trình Thiên Diệp bế Trình Bằng lên đầu gối mình, hỏi: “Vết thương của Tiểu Thái phó còn chưa khỏi hẳn hả? Gần đây đều là Chu tiên sinh đích thân dạy hoàng nhi học sao?”

Trình Bằng gật đầu, nói: “Vâng ạ, nhi thần vừa mới đi thăm Thái phó, người đã khỏe hơn nhiều rồi, người còn nhờ nhi thần chuyển lời với phụ vương, hai ngày nữa người sẽ trở lại. Gần đây, Chu tiên sinh kể cho Bằng nhi rất nhiều chuyện lịch sử, hài nhi cũng rất thích người. Chẳng qua, hôm nay bên cạnh tiên sinh còn có Chu Minh ca ca, ca ấy dường như không vui lắm, ca nói hôm qua Chu tiên sinh vừa thức đêm đến canh ba, sợ thân thể của người sẽ không chịu nổi.”

Thái tử nhỏ ngồi trên đầu gối Trình Thiên Diệp, giọng trẻ con trong vắt vang vọng trong Triều Ngõ điện.

Trình Thiên Diệp yên lặng lắng nghe.

Nếu là mấy năm trước, lúc mới vừa tới đến thế giới này, nếu có được mảnh Long Lân kia, nàng sẽ không chút do dự trở lại thế giới của mình.

Thế nhưng hôm nay, đã có nhiều người vì nàng mà tập hợp cùng một chỗ. Chu Từ Khê, Tiểu Cẩn, Trương Phúc... Mỗi một người đều nỗ lực dốc hết sức vì vì lý tưởng của bọn họ.

Trên quốc gia rộng lớn này, có vô số dân chúng và binh lính, tiểu lại (quan nhỏ) và triều thần đều đang canh giữ tại vị trí của mình, cần trọng vật kiệt khả năng mà mình có, vì để thực hiện kỳ vọng về tương lai.

Hì vọng nhen nhóm ấy, giống như vì sao trải rộng bầu trời, hội tụ từ khắp các nơi, đều tụ tập vào trong tay Quân vương ngô điện.

Trình Thiên Diệp nắm giữ vô số ánh sáng bạc, dẫn dắt tàu hạm Tấn quốc chạy về phía con đường sáng mang tên Hi vọng.

Tại đây, chiến thuyền vừa mới bắt đầu xuất phát, nàng là thuyền trưởng, sao có thể dứt bỏ được trách nhiệm nặng ngàn cân, bỏ mặc thần dân, bỏ lại quốc gia, tự mình trở về thế giới vốn thuộc về mình?

Huống chi, còn có Kiều Sinh.

Trình Thiên Diệp nhắm nghiền hai mắt, tay vuốt ve chiếc hộp Long Lân.

Xin lỗi, ca ca.

Xin lỗi, ba mẹ.

Bây giờ, con còn chưa thể về nhà.

Hi vọng sau này có một ngày, khi con đã sắp xếp xong hết thảy, dỡ xuống trách nhiệm trên vai, còn có cơ hội lại trở về bên cạnh mọi người.

Tối đó, mặc dù Kiều Sinh chủ động tới cùng nàng, nhưng Trình Thiên Diệp vẫn ngủ không yên giấc, nàng nhiều lần mơ thấy khoảng thời gian khi mình còn nhỏ.

Trong đình viện đầy sắc hoa tường vi, mình và anh hai khi còn bé chơi đùa xung quanh chân mẹ.

Lúc nửa đêm, Trình Thiên Diệp tỉnh giấc khỏi con mơ, ánh trăng ngoài cửa sổ vẫn đỏ bóng xuống tấm điện.

Bên gối trống không, người ngủ bên cạnh nàng đã không thấy đâu.

Trước giường, trên sàn nhà, một bóng người màu đen ngồi bệt ở đó, người kia ngồi dưới ánh trăng, ngẩng đầu ngắm nhìn màn đêm ngoài cửa sổ.

Ánh trăng bàng bạc rơi vào sườn mặt hắc, tạo thành một vẻ đẹp sáng tối đối lập.

Trình Thiên Diệp lặng lẽ ngồi dậy, lặng yên nhìn bóng lưng kia. Kiều Sinh không khóc, nhưng nàng lơ mơ nghe thấy âm thanh của giọt nước mắt trong suốt rơi xuống sàn nhà.

Trình Thiên Diệp rời rầm.

Nàng và Kiều Sinh không chỉ có tình yêu nóng bỏng, còn có một phần trách nhiệm ràng buộc lẫn nhau.

Nhưng hôm nay, nàng lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan, không biết mình có thể lại cho hắn một lời hứa hẹn bên nhau cả đời nữa hay không.

“Thần vừa mới có một giấc mơ.” Mặc Kiều Sinh như thể biết nàng đã tỉnh lại. “Trong mơ, thần lại trở thành nô lệ. Tất cả mọi người xung quanh đều nói với ta, trên thế gian này vốn không có Tấn quốc, không có Chúa công. Mọi thứ ta vốn có hôm nay cũng chỉ là một giấc mộng dài.”

“Sau khi tỉnh lại, ta hoảng hốt rất lâu, không biết đâu mới thật.” Giọng nói trầm thấp của Mặc Kiều Sinh mang màu bi thương trong đêm tối.

“Chúa công, bất luận nàng là ai, đều là Chúa công của thần.”

“Ta không thể không có Chúa công.”

Hắn chống mép giường đứng dậy, đứng trước mặt nàng: “Xin nàng đừng bỏ đi, cầu xin nàng.”

Trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở khe khẽ của hai người.

Trình Thiên Diệp biết rõ Mặc Kiều Sinh đang chờ đáp án của nàng.

“Hôm nay, người chàng nhìn thấy kia, mới là huynh trưởng thật sự của ta.”

“Huynh trưởng ... của Chúa công?”

“Ngoại trừ huynh trưởng, cao đường trong nhà cũng vô cùng yêu thương ta.”

“Chúa công có cao đường khác?”

“Kiều Sinh, những ngày qua, chàng có tìm được tin tức của người nhà mình chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Nhưng trong lòng chàng, nhất định sẽ có chút gì đó lo lắng, không cách nào dứt bỏ họ được phải không?”

Mặc Kiều Sinh im lặng.

“Ta cũng vậy, từ khi vô tình tới đây, nội tâm ta không có lúc nào là không nhớ về người thân.” Trình Thiên Diệp đưa tay về phía hắn, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình. “Rất xin lỗi Kiều Sinh, ta biết ta làm chàng đau lòng, nhưng xin chàng hãy cho ta một chút thời gian, để ta bình tĩnh suy nghĩ đã.”

Trong thành Trịnh Châu,

Đứng trước mặt Diêu Thiên Hương là chất nhi Diêu Thuận cố ý từ Biện Kinh tới thăm hỏi nàng.

“Ý của con là, muốn về Vệ Quốc kế thừa thái tử vị?” Diêu Thiên Hương nhếch đôi môi đỏ tươi, đôi mày đẹp khẽ nhướng lên.

“Vâng... Đúng vậy, mong cô mẫu tương trợ cho chất nhi.” Đứng trước mặt cô mẫu mà Diêu Thuận kính nể, nội tâm cậu ta vừa sợ hãi, lại vừa hưng phấn.

Cậu ta vốn là hài tử thứ ba không được sủng ái của Diêu Hoàng, không có năng lực tranh đoạt thái tử vị, chỉ có thể bị sủng làm con tin trực xuất đến địch quốc.

Nhưng vài ngày trước, trong nước truyền đến tin đại ca bất ngờ chết vì bệnh, nhị ca đã bị phụ vương giáng chức. Hơn nữa Thừa tướng Tấn quốc là Trương Phúc Trương đại nhân cố vũ cậu ta, còn đồng ý sẽ ủng hộ cậu ta về nước tranh đoạt thái tử vị. Trái tim vốn khiếp nhược cũng không kiềm được mà nóng lên.

“Thuận nhi, con phải biết. Nếu con ở Tấn quốc, cô mẫu còn có thể che chở cho con bình an.” Điều Thiên Hương chậm rãi nói. “Con về Vệ quốc, nhưng Thái tử vị của Vệ quốc cũng không dễ ngồi đầu. Hôm nay, Vệ quốc không chỉ có triều đình rung chuyển bất an, quanh thân còn có cường địch bao vây. Những ngày con sinh sống ở Biện Kinh, vì sao Tấn quốc cường đại như bây giờ, con hẳn phải là người thâm sâu nhất, thấu hiểu rõ nhất mới phải.”

Điều Thuận cảm thấy nổi hưng phấn không hề suy giảm: “Chính vì Tấn quốc cường đại như thế, có Tấn quốc ủng hộ, chất nhi mới có cơ hội nắm chắc. Trương tướng đã đồng ý với chất nhi, nhất định sẽ ra sức ủng hộ chất nhi ngồi lên thái tử vị.”

Điều Thiên Hương khép hờ mắt, phát phát tay: “Đã như thế, vậy con trở về đi.”

Lúc vào nhà, Tư Mã Đồ đi ngang qua Điều Thuận.

Hắn khó hiểu nhìn bóng lưng đang tràn đầy hào hứng rồi đi, nghi ngờ hỏi: “Sao Tam hoàng tử lại đến Trịnh Châu.”

Điều Thiên Hương không kiên nhẫn khoát khoát tay: “Mặc kệ nó, huynh đệ chúng nó ai nấy đều ngu xuẩn. Nước láng giềng đã cường đại đến tình trạng thế này rồi mà một đám còn chỉ lo bè lũ xu nịnh tranh đoạt chút ích lợi nhỏ nhoi này.”

Tư Mã Đồ khuyên lơn: “Chuyện ra như hiện giờ, không nằm trong khả năng của chúng ta. Huống chi Vệ vương cũng chưa từng bận tâm đến tình huynh muội với công chúa, công chúa cần gì phải quan tâm bọn họ.”

Điều Thiên Hương cười khỏ: “Cũng đúng, ta sao lại tự chuốc khổ vào thân chứ.”

“Công chúa, nàng đến xem cái này.” Tư Mã Đồ muốn đỡ Điều Thiên Hương vui lên, từ trong lòng lấy ra một phong thư. “Mặc Tướng quân viết cho ta một phong thư.”

Quả nhiên sự chú ý của Điều Thiên Hương bị chuyển hướng: “Kiều Sinh viết thư gì cho chàng? Hẳn lại không biết làm thế nào để dỗ Thiên Vũ vui về à?”

Tư Mã Đồ cười, mở bức thư ra: “Gần đây Đại Thử trưởng tựa hồ hết sức lo nghĩ, luôn lo lắng Chúa công sẽ vứt bỏ, không màng đến hắn nữa.”

Điều Thiên Hương hưng phấn: “Sao hắn lại lo lắng cái này? Chẳng lẽ Thiên Vũ có mới nói cũ, có niềm vui mới rồi? Chàng hỏi âm cho hắn đi, viết vậy nè...”

Mặc Kiều Sinh nhận được thư hồi âm của Tư Mã Đồ.

Hắn đóng chặt cửa sổ, khăn trương mở phong thư rất quan trọng đối với hắn này.

“Thứ nhất, nồng tình mật ý, không thể quá khô khan, giải bày nỗi lòng, dần dần khuyên dỗ.”

Giải bày nỗi lòng, giải bày nỗi lòng.

Mặc Kiều Sinh chỉ cảm thấy việc này còn khó hơn cả binh thư trận pháp tối nghĩa nhất. Hắn đỏ mặt, kiên nhẫn đọc thuộc lòng từng câu trong một đoạn lời ngon tiếng ngọt dài đằng đẳng cần phải sử dụng trong chuyện nồng tình mật ý mà Tư Mã Đồ đã chép lại cho hắn.

“Thứ hai, tái diễn lại cái đêm kim thu ngọc lộ gặp nhau, hồi ức khắc cốt tương tư, càng khắc sâu tình nghĩa.”

[1] kim thu ngọc lộ: miêu tả cảnh mùa thu.

Mặc Kiều Sinh thầm hồi tưởng lại, lần đầu, lần đầu cùng Chúa công..

Hắn ôm trán, nhớ tới đêm đầu tiên hoang đường cùng Chúa công ở Vệ Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Kết thúc

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Xuân sắc náo nhán, nguyệt di hoa ảnh.

Bận rộn cả ngày, Trình Thiên Diệp xoa bả vai đau nhức, đi dạo đêm trên hành lang.

Địa thế nơi này rất cao, có thể quan sát thấy đèn đóm của vạn gia đình trong toàn thành.

Trong gió thoang thoang có tiếng sáo trúc, giai điệu hòa không khí, giữa hoa nghe tiếng liễu.

Đây là tiếng sáo của Chu Ngự sử.

Tiếng sáo của Chu Từ Khê không còn lộ vẻ bi phần. Tiếng sáo ngọc sang sáng khoáng đạt, nghe thấy sẽ khiến người ta thoải mái.

Trình Thiên Diệp mang tâm trạng sung sướng vào tầm điện của mình.

Tình huống trong điện làm Trình Thiên Diệp hơi kinh ngạc. Những ngọn đèn vốn được thấp sáng cả điện nay đều đã bị thổi tắt hết.

Duy chỉ có một đôi nến đỏ được thấp và đặt trên bàn dài, ánh nến chập chờn như khoác thêm cho căn phòng một cảm xúc ảm áp mờ ảo.

Màn giường buông xuống hơi lắc lư, hiển nhiên là bên trong có người.

Trình Thiên Diệp thả nhẹ bước chân, đi đến mép giường.

Trên giá áo cuối giường có treo một bộ y phục nam tử quen thuộc.

Sập gụ bên cạnh được phủ một lớp vải gấm màu trắng, trên đó có đặt một cách chỉnh tề một số món đồ khó nói.

Xa hơn, dưới đất, là một đôi giày nam tử màu đen, một chiếc bị ngã, cho thấy người cỡi giày đang trong tâm trạng bối rối.

Trình Thiên Diệp xốc màn lên. Trên giường, Mặc Kiều Sinh tóc xõa dài, miệng ngậm một sợi dây đỏ, đang tìm mọi cách trói hai tay của mình lại.

Hắn quá mức lo lắng, thế nên trán thấm chút mồ hôi, thậm chí ngay cả Trình Thiên Diệp vào mà hắn cũng không nghe thấy.

Đến khi Trình Thiên Diệp bỗng xốc màn lên, nét mặt mỉm cười dịu dàng, Mặc Kiều Sinh mới sợ hãi kêu lên.

Miệng hắn mở ra, sợi dây đỏ kia liền rơi xuống.

Trình Thiên Diệp nhìn theo sợi dây nhỏ, rồi lại nhìn từ dưới lên, ngưng lại chốc lát, nhướn mày: “Tiểu Mặc, chàng đang làm gì vậy?”

Cả người Mặc Kiều Sinh đỏ rực như sắp bốc cháy. Hắn cứng họng, không cất thành lời.

Những lời tình ý mà Tư Mã Đồ dạy cho hắn, hắn rõ ràng đã học thuộc lòng rồi, nhưng giờ phút này trong đầu lại trống rỗng, không nhớ nổi một chữ.

Trình Thiên Diệp vươn tay, đẩy nhẹ một cái, Mặc Kiều Sinh ngã xuống giường.

Nàng cầm một vài sợi tóc trên gối, đưa đến bên mũi hôn: “Nếu hôm nay Tiểu Mặc đã nhiệt tình như vậy, ta mà từ chối thì quá bất kính rồi.”

Mặc Kiều Sinh cảm thấy da thịt nóng ran, rốt cuộc vô sự tự thông, nói một câu.

“Chỉ... chỉ cần Chúa công thích, nàng có thể làm gì ta cũng được.”

Trình Thiên Diệp khựng lại.

Nàng nghĩ, Kiều Sinh làm thế vì muốn giữ nàng lại. Bởi vì sợ nàng rời đi, người nam nhân này không tiếc dốc hết toàn lực, thậm chí còn bộc lộ chỗ yếu đuối nhất của bản thân trước mặt nàng.

Trình Thiên Diệp nhìn người trước mắt, làn da hắn nóng hổi, hơi thở phập phồng, trên thân thể trắng kiêu hiện đầy vô số vết thương lớn nhỏ.

Cánh tay trái và chân trái của Mặc Kiều Sinh có dấu mũi tên hình tròn, đó là vết tên nhọn địch nhân lưu lại khi hắn cống Trình Thiên Diệp chạy trốn.

Ngực trái, vị trí gần trái tim, có một vết thương mới, đó là vì hắn vội vã chạy đến Giảng Thành cứu viện Trình Thiên Diệp, bị quân địch phục kích.

Hắn vì Tần quốc nam chinh bắc chiến, trên người vô số vết thương, nhưng tất cả đều là vì Trình Thiên Diệp.

Người nam nhân này có thể bỏ mặc mọi thứ vì nàng, xem nàng là duy nhất. Thế nhưng, nàng lại nói với hắn những loại câu vô trách nhiệm.

“Kiều Sinh, “Trình Thiên Diệp vén chăn leo lên giường, nằm lên người Mặc Kiều Sinh. “Chúng ta kết hôn nhé?”

Mặc Kiều Sinh ngây ngẩn cả người, hắn hoài nghi có phải mình đang nghe lầm không.

“Ta lấy thân phận công chúa gả cho chàng, chàng có đồng ý không?”

Gương mặt Mặc Kiều Sinh quá đổi vui mừng, sau đó hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại khẩn trương.

“Bao, bao lâu?”

Cái gì bao lâu? Trình Thiên Diệp ngăn ra, sau đó mới suy nghĩ cẩn thận, nàng thăm thò dài, Kiều Sinh lại lo nàng chỉ đang lừa cho hắn một danh phận mà thôi.

Nàng nằm xuống bên cạnh Mặc Kiều Sinh.

Đưa tay vào trong chăn, nàng cảm lấy bàn tay đang run rẩy của Mặc Kiều Sinh.

Nói ra lời hứa của nàng: “Đời này kiếp này, sống chết có nhau.”

“Không, không rời đi, có phải không?” Mặc Kiều Sinh đắm đắm nhìn vào đôi mắt của Trình Thiên Diệp. “Ngài không gạt ta.”

Như ánh sáng giữa màn đêm, đáy mắt Trình Thiên Diệp lấp lánh tựa những vì sao: “Đội Bằng nhi lớn hơn một chút, quốc gia yên ổn lại, ta sẽ cỡi bỏ trách nhiệm trên vai. Đến lúc đó, chúng ta cùng đi khắp Thần Châu [1], cùng ngắm núi non, tìm kiếm một phương pháp để chàng và ta cùng trở về, nếu tìm được, ta sẽ dẫn chàng đi gặp người nhà của ta. Được không? Chàng có đồng ý không?”

[1] Thần Châu: chỉ Trung Quốc ngày xưa.

Mặc Kiều Sinh không nói một lời, xoay người sang chỗ khác, bóng lưng màu đen kia thỉnh thoảng lại vươn tay lau qua lau lại khóe mắt.

Thành Bienen Kinh, gần đây có một sự kiện rất náo nhiệt.

Trưởng công chúa Trình Thiên Diệp và Quan Nội hầu Mặc Kiều Sinh sắp cử hành hôn lễ.

Quốc quân vô cùng xem trọng hôn sự của vị thân muội muội này, không chỉ sửa sang lại phủ công chúa của nàng Thiên Diệp công chúa thường niên bị bệnh liệt giường thành một tòa

hiên ngang khí phách, mà còn thẳng một bậc cho phò mã thành Quan Nội hầu.

Việc này nhất thời oanh động cả triều đình và dân chúng, người người ca tụng.

Đương nhiên, cũng có không ít người đâm tiểu sau lưng, nói Chúa công đang mình thắng ám biến [2] Mặc Tướng quân, phong hầu tước với mục đích chiêu làm phò mã.

[2] mình thắng ám biến: được thăng chức liên tục, nhưng thực tế là đang muốn tước quyền lực của người đó.

Chẳng qua, vì kiêng kỵ uy danh của Mặc Tướng quân, vua muốn đoạt quân quyền của Tướng quân, vậy khôn hấn tại Biện Kinh mà thôi.

Có lẽ Chúa công làm quá trực tiếp, ngay cả Trương tướng cũng tỏ ý cực lực phản đối việc lần này, thậm chí quân thần hai người còn đóng cửa Triều Ngô điện để cãi nhau một trận.

Ngày ấy, thị vệ và cung nữ mắt thấy Trương tướng vốn luôn khiêm tốn, nho nhã đã hùng hổ phát tay áo bỏ ra ngoài.

Chúa công đích thân đuổi theo, hạ mình khuyên giải, mới có thể xoa dịu Trương tướng.

Nhưng bất kể thế nào, công việc chuẩn bị cho hôn lễ của Đại Trưởng công chúa đều được tiến hành đều vào đấy.

Thiên Diệp công chúa bệnh lâu ru rú trong phòng nọ tựa như cũng hăng hái hơn, vào cung bái tạ Thái hậu.

Tại phía dưới đài tạ Triều Ngô điện, Trình Phượng dẫn thị vệ hộ vệ cung điện.

“Phượng ca ca, Phượng ca ca.” Lúc Tiểu Thu đi ngang qua đã chạy đến bên Trình Phượng nói một câu: “Huynh có nhìn thấy Thiên Diệp công chúa chưa? Hôm nay muội đúng lúc trông thấy ngài ấy ngoài cung Thái hậu, thật sự giống Chúa công như đúc luôn.”

Trình Phượng không nói gì, chỉ cau chặt mày.

Hắn không chỉ từng gặp công chúa, còn hộ tống công chúa đi Hạo Kinh một chuyến. Trong lòng hắn mông lung cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng luôn có một lớp sương mù ngăn trước mắt hắn, khiến hắn chạm không được nhìn không thấu.

Tình cảm của Kiều Sinh với Chúa công, không ai có thể hiểu rõ hơn hắn được.

Hắn không rõ mấy ngày trước đây Kiều Sinh còn ngủ lại tại tắm điện Chúa công, sao giờ có thể lại hào hứng đại hôn cùng công chúa.

“Phượng.” Mới phong Quan Nội hầu, Mặc Kiều Sinh đứng trên bậc thang, dựa vào lan can gọi. “Chúa công triệu người nhập điện.”

Trình Phượng bước lên bậc thang, cùng Mặc Kiều Sinh sóng vai đi về phía trước, thuận miệng hỏi: “Chúa công triệu ta làm gì?”

Ánh mắt Mặc Kiều Sinh né tránh, không trả lời câu hỏi của hắn.

Trong Triều Ngô điện, Chúa công và Hạ Phi đang thương lượng gì đó, trông thấy Trình Phượng nhập điện hành lễ, Trình Thiên Diệp giơ tay lên: “Phượng, hôm đại hôn, Hạ Phi muốn theo giúp ta, vậy Triều Ngô điện sẽ giao cho người.”

Trình Phượng nghi hoặc, khó hiểu ngẩng đầu.

Trình Thiên Diệp nhìn thoáng qua Mặc Kiều Sinh, hạ tay xuống: “Chàng, còn chưa nói cho hắn biết?”

Trình Phượng nhìn về phía Mặc Kiều Sinh.

Mặc Kiều Sinh lúng túng ho khan, há to miệng: “Ta...”

Hạ Phi liếc nhìn Trình Phượng: “Quá ngu muội, làm cận vệ của Chúa công lâu như vậy, thế mà còn không biết.”

Trình Phượng trừng mắt, một đáp án khó thể ngờ chợt tắc nghẽn nơi cổ họng hắn.

“Chúa công và công chúa là cùng một người.” Hạ Phi ghé vào tai hắn, giúp hắn nói ra đáp án.

Ngày đại hôn, Thiên Diệp công chúa mũ phượng hà phí, đầu đội khăn voan đỏ thắm, bái biệt mẫu thân và huynh trưởng trong cung.

Dương Thái hậu rất không nỡ để nữ nhi xuất giá, nén giọt lệ hi chủ trì xong nghi thức, lau nước mắt được đưa hồi cung.

Tấn vương Trình Thiên Vũ cũng có chút thương cảm vì đích muội muội thành gia thất, trở về Triều Ngô điện đóng cửa không ra.

Trình Vệ úy tận trung với cương vị đứng ở ngoài điện, miễn tất cả các yêu cầu xin yết kiến người.

Bóng đêm đậm dần, phủ công chúa sau một ngày náo nhiệt, tân khách dần dà rời đi.

Trong phòng tân hôn, đêm xuân trường ẩm, nến đỏ thành đôi.

Trình Thiên Diệp tháo phục sức rườm rà xuống, rửa sạch mặt, hoan hô một tiếng, nhanh chóng bỏ nhào vào phò mã đang ngồi ở mép giường.

Trong sương phòng mơ hồ vang lên tiếng thút thít.

“Chàng khóc cái gì? Lúc này người nên khóc không phải là ta sao?”

“Không không không, chàng đừng cố nén, ta thích nhìn chàng khóc thành tiếng cơ.”

...

Ngoài cửa phòng, hai nữ ám vệ A Xuân và A Hạ luôn yểm hộ công chúa đang trông giữ.

Các nàng thoáng trao đổi ánh mắt.

“Là tiếng khóc?”

“Công chúa khóc à?”

A Xuân lớn tuổi hơn một chút cẩn thận về xin chỉ thị trưởng quan Hạ Phi của các nàng: “Phò mã là người hành quân, võ nghệ cao cường, thân thể tráng kiện, có thể quả không biết nặng nhẹ không? Làm trẻ nãi... thời gian ngày mai lâm triều của vị kia thì sao?”

Ai ngồi trên và mặt của thượng cấp xưa nay luôn lạnh lùng của các nàng đột nhiên đỏ ửng tức giận quát lớn: “Câm miệng.”

Ông trắng từ từ nhô cao. Chủ nhân trong phòng gọi nước đến.

A Hạ xách nước ấm đi vào.

Không lâu sau, nàng ấy có chút bối rối lui ra.

Vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh nhưng lúc ra cửa nàng bất chợt bị vấp ở ngưỡng cửa, suýt nữa đã té lún xuống bậc thang.

A Xuân kịp thời chụp lấy nàng: “Sao vậy? Hấp ta hấp tấp?”

A Hạ ngồi bệt xuống đất, gương mặt đỏ hồng: “Công chúa, nàng... .”

“Công chúa làm sao?”

“Người khóc chính là Tướng quân.” A Hạ nhanh chóng lấy hai tay bưng kín gương mặt nóng ran. “A, a, người đừng hỏi nữa.”

Làm sao người khóc có thể là Tướng quân chứ?

A Xuân nghi hoặc khó hiểu.

Còn 1 chương ngoại truyện nữa nha :D

Bạn đang đọc truyện *Bát Nạt Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Ngoại truyện

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Năm Thiên Khải thứ mười hai, Hoàng đế khai quốc Tấn quốc Trình Thiên Vũ băng hà về trời.

Thái tử Trình Bằng kế vị, sửa quốc hiệu thành Tấn Nguyên.

Cả nước đồng loạt mặc tang phục, trời đất cùng chia buồn.

Trình Thiên Diệp dùng thân phận trưởng công chúa, ngồi trong xe ngựa rải giấy tang, đi theo đội ngũ đưa tang trắng xoá, tham gia nghi thức tang lễ của mình.

Tự đưa tang cho mình, quả thật là đặc biệt, Trình Thiên Diệp sờ cằm, nội tâm không khỏi cảm khái.

Đôi lúc, trước thời khắc khi một người sắp chết đi, mới có thể nhìn ra cách sống của người đó thế nào.

Hôm nay xem ra ít nhất trong suy nghĩ của thần dân, nàng cũng được xem là một Đế vương đáng để hoài niệm.

Vô số dân chúng thành Biện Kinh tự đến tưởng nhớ, trong lúc nhất thời tiếng khóc vang vọng khắp trời xanh, giấy tiền vàng mã bay là tả đầy trời.

Dân chúng tự dựng một tề đường trắng trên con đường cách thành hơn mười dặm.

Trình Thiên Diệp nhấc màn xe lên, trông thấy vô số dân chúng ở ven đường đang đầm ngực đầm chân, cất tiếng khóc bi thương, to ý không muốn vị nhất quốc chi quân này rời đi.

Thấy dân chúng như thế, trong tâm Trình Thiên Diệp rất cảm động, nhìn cờ động quan bay trước gió, nàng nhớ lại những gì mình đã làm trong mười năm qua.

Mười hai năm trước, sau khi ngũ quốc phạt Tấn, đã không còn ai có thể ngăn nổi bước chân chinh phục thiên hạ của Tấn quốc.

Sau đại hôn, Quan Nội hầu Mặc Kiều Sinh và công chúa không nhân cư ở kinh đô như mọi người vẫn nghĩ, mà hần tiếp tục kiếp sống quân lữ nam chinh bắc chiến.

Hần và Dương Thịnh chia binh làm hai đường, tiêu diệt Lữ Tổng cùng Lý Văn Quảng ở phía bắc, đánh đuổi đại tướng Khuyển Nhung là Ngôi Danh Sơn thẳng về sâu trong đại mạc.

Hôm nay, hơn mười năm đã qua, ở Mạc bắc phong vân biến hóa, theo đó tộc Khiết Đan sinh sống ở thảo nguyên phía đông bắc dần dần quật khởi, thanh thế của tộc Khuyển Nhung đã từ từ biến mất.

Đồng thời, Mặc Kiều Sinh bắc phạt, đại tướng quân Du Đôn Tổ dẫn quân xuôi nam, một đường diệt những tiểu quốc Lỗ - Hàn ở phía nam, khiến Sở quốc Sở An vương phải gờ cờ

đầu hàng, Viên Dịch Chi của Văn Nam quốc thân một nơi đầu một nẻo.

Đến ba năm trước, quốc gia cuối cùng thuộc Trung Nguyên là Vệ quốc, tân quân Điều Thuận đưa thư xin hàng, cúi đầu xưng thần.

Rốt cuộc Tấn quốc đã thực hiện được nguyện vọng cân quét trên dưới bốn phương, nhất thống Trung Nguyên, đã trở thành bá chủ chân chính của thiên hạ.

Bởi vì không chịu nổi chính vụ phức tạp, sau khi thái tử trưởng thành, Trình Thiên Diệp sắp xếp xong xuôi hết thảy, già chết lạnh đời.

Khôi phục lại thân phận trưởng công chúa, dự định dắt phò mã lui khỏi tiền tuyến, trải qua vài năm tiêu điều tự tại.

Việc này cần phải thật bí mật, cho nên mặc dù đó là những hảo hữu chí giao nhiều năm nhưng Trình Thiên Diệp không thể nói rõ tường tận cho từng người.

Thôi Hựu Ngư, Du Đôn Tổ và Đồng Bác Văn đột nhiên nghe thấy tin dữ, bị thông khó tả, mấy trọng thần trong triều òa khóc, gục ngã trên linh đường.

Cho đến hôm nay, lúc đưa tang, bởi vì bị thương quá độ, Ngự Sử đại phu Chu Từ Khê bệnh nặng liệt giường, không thể nào đến đưa tiễn.

“Thành thật xin lỗi mọi người.” Trình Thiên Diệp thảm áy náy. “Làm Hoàng đế là một cuộc sống vất vả, những năm qua ta cũng quá mệt mỏi rồi. Hôm nay mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo, hãy cho ta hưởng thụ kiếp người này, được sống quãng đời mơ màng màng nhé. Các người hãy tiếp tục cố gắng lên, ta trên trời có linh thiêng, sẽ âm thầm cổ vũ cho các người.”

Tuy vậy, nàng không biết, giờ phút này trong đội ngũ đưa tang trùng điệp, Đình úy tân nhiệm - Đặng Ân đang nhìn qua người dẫn đầu đội ngũ đưa tiễn quan tài hoàng đế, nhủ mảy dăm chiều.

“Người nói gì? Người có biết nếu nói như vậy thì phải có trách nhiệm với lời nói của mình không!” Chu Từ Khê bị bệnh liệt giường thoáng chống người ngồi dậy, cánh tay run rẩy chỉ vào người trước mặt.

Đặng Ân vốn chỉ là một tiểu lại phụ trách Hình ngục ở Trịnh Châu.

Nhờ Chu Từ Khê xem trọng tài năng của hắn về phương diện hình luật nên đã một đường đề bạt hắn đến chức Đình úy, một trong Cửu khanh của ngày hôm nay.

Về mặt ngưng trọng, Đặng Ân thì lễ: “Nếu không phải có vài phần nắm chắc, ty chức không dám nói ra những lời tà đạo như vậy trước mặt ân tướng đâu.”

“Chúa công, Chúa công, ngài ấy...” Sắc mặt Chu Từ Khê trắng bệch, hầu như không thể nói thành lời. Hắn quả thực không thể tin được những gì Đặng Ân nói. “Chẳng lẽ Chúa công thật sự không phải chết vì bệnh, mà là bị kẻ xấu hãm hại!”

“Theo kinh nghiệm chương quân Hình ngục nhiều năm của ty chức, Hứa phi, Trương tướng, Mặc Tướng quân, Trình Phụng, còn có...” Đặng Ân ôm quyền xoay mặt về hướng nam thi lễ. “Tiếng khóc của họ không hề tỏ vẻ buồn bã, vào ngày tiên hoàng tân thiên [1], trong số họ không có một ai, không một người nào thật sự đau xót trong tân thiên của tiên hoàng.”

[1] tân thiên: ngày Hoàng đế qua đời.

“Không thể nào, không thể nào.” Ánh mắt Chu Từ Khê rối loạn. “Họ đều là người Chúa công tín nhiệm nhất, ta không tin họ sẽ cùng nhau phản bội Chúa công.”

Du Đôn Tổ ngồi ở một bên nói: “Chu đại nhân, đừng nói người không tin, cả ta cũng tuyệt đối không tin Mặc Tướng quân và Trình tướng quân sẽ làm ra chuyện này. Nhưng thật ra trong lòng người và ta đều hiểu rõ, căn bệnh của Chúa công quả thực kỳ quái khôn cùng. Trong những người Đặng đại nhân điểm tên nhất định có người có vấn đề.”

Chu Từ Khê và Du Đôn Tổ thoáng trao đổi ánh mắt.

Con bạo bệnh này của Chúa công tới quá là nhanh, rồi sau đó ngài đột nhiên buông tay rời khỏi nhân gian. Hai người họ là cánh tay đắc lực của ngài nhưng lại không thể tận mắt thấy Chúa công nhập liệm. Bây giờ ngẫm nghĩ lại đúng là không hợp tình lý.

Càng khiến người ta trăm mối ngổn ngang chính là, những người tâm phúc bên cạnh Chúa công nhiều năm trung thành và tận tâm, tại sao trong một đêm lại cùng nhau làm phản chứ?

“Phải tra ra chân tướng. Dù ta có liều mạng cái này, cũng không thể nhìn Chúa công mất mạng oan uổng.” Chu Từ Khê nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đặng Ân nhẹ nhàng thờ ra, trong lòng hắn có chút phấn chấn. Được Tả tướng Chu Ngự sử và An Quốc công Du Đôn Tổ ủng hộ, hắn có lòng tin là có thể phá giải vụ án kinh thiên này, có thể xem là án lớn nhất kể từ lúc Tấn quốc khai quốc đến nay.

Nhưng Đặng Ân tuyệt đối không nghĩ tới, giờ khắc này Chu đại nhân và Du Tướng quân lòng vẫn tràn đầy căm phẫn, sau khi được trưởng công chúa điện hạ triệu nhập phủ công chúa một chuyến, lập tức đã hoàn toàn thay đổi lập trường.

Chu đại nhân dùng một vẻ mặt vân du thiên ngoại [2] nói với hắn: “Đừng tra nữa, Chúa công thật sự đã qua đời rồi, tuyệt đối không hề có trá.”

[2] vân du thiên ngoại: ý nói cao si đắc đạo.

Du Tướng quân vỗ bờ vai hắn, vừa lắc đầu, vừa xiêu vẹo đi xa.

“Có vấn đề, phủ công chúa này chắc chắn có vấn đề, ta nhất định phải tra ra rõ ràng.” Đặng Ân nhìn hoa tường vi ở đầu tường phủ công chúa, trong lòng âm thầm phát thệ.

Bây giờ, hắn còn chưa biết, vụ án hắn đang gặp phải là vụ huyền án lớn nhất và khó giải nhất trong cả lịch sử dòng tộc Tấn quốc.

--HOÀN---

Bạn đang đọc truyện *Bát Nại Tướng Quân Đến Phát Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.